

Giới thiệu Tôi Có Mắt Âm Dương

Nguyên tác: **Ấn hình phú hào vươngng phu vợ trước**

Hán Việt: **ấn hình phú hào đích vươngng phu tiền thế**

Số chương 170

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Xuyên sách, 1v1, chuẩn 3S

Văn án 1

Nữ phụ ác độc trong truyện bởi vì gương mặt có vài phần tương tự như nữ chính nên bị nam chính xem như thể thân. Nhưng bạch nguyệt quang quá chiếu sáng nên nữ phụ thật ra cũng không vót được chỗ tốt nào, nam chính lúc nào cũng mang thái độ ồm ồm, lúc gần lúc xa. Vì quá bức thiết tiếp cận nam chính, nữ phụ quyết định kết hôn với chú ba của hắn - Thẩm Thuật, người có mệnh khác thế.

Lúc Diệp Tuệ xuyên vào nhân vật nữ phụ này, cô ta đang chuẩn bị ly hôn với Thẩm Thuật. Diệp Tuệ nhìn những hôn ma đang bay, bay, bay ~ nhưng chỉ cần vừa tới gần Thẩm Thuật, chúng sẽ biến mất.

Thẩm Thuật đang chuẩn bị ly hôn, lúc này vừa về đến nhà, vừa mở cửa ra, bà xã đột nhiên ôm lấy đùi anh: “không ly hôn, đánh chết em cũng không ly hôn.”

Thẩm Thuật: “.....”

Người bên ngoài đều đồn rằng Diệp Tuệ vươngng phu, từ khi cô gả cho Thẩm Thuật, ma bệnh Thẩm Thuật tránh thoát kiếp nạn sẽ chết vào năm ba mươi tuổi, phé vật Thẩm Thuật trở thành người đàn ông trị giá chục tỷ.

Diệp Tuệ thiếu chút nữa tin cô là người có mệnh vươngng phu, thẳng đến khi cô chậm rãi nhận thấy được, ông xã của cô không gì không làm được. Trong nhà càng ngày càng có tiền, lá trà trong hộp để nhâm nhi trong phòng khách là trà cổ có giá trên trời, bình hoa mở phòng bình hoa thời đường thật ra là hàng chính phẩm...

Cuối cùng, cô phát hiện ông xã Thẩm Thuật nhà cô lại là một tỷ phú ẩn danh cực kì có tiền!

Văn án 2:

Người khó khan không biết gallant như Thẩm Thuật đột nhiên phát hiện bà xã nhỏ hơn anh bảy tuổi đã thay đổi, công nhiên ôm cánh tay anh, lúc ăn cơm luôn tìm cách ngồi sát gần anh, buổi tối trộm chạy đến phòng anh để hôn anh...

(anh đã bỏ não quá nhiều =_

Thẩm Thuật cảm thấy bọn họ cần thiết trở thành vợ chồng thật sự: “Có phải chúng ta nên.....” Tiến thêm một bước xa hơn nữa.

Diệp Tuệ đã không còn cần sợ ma, không cần tiếp tục hút dương khí, không ngừng gặt đầu: “Đúng là nên đến lúc ly hôn rồi.”

Thẩm Thuật: “???”

Tất cả những bóng ma, oán quỷ trong truyện xuất hiện chỉ là cameo có tác dụng hỗ trợ cho tác thúc đẩy tình cảm của nam và nữ chính. Đầu là những ‘bạn ma’ cực đáng yêu, nội dung không kinh dị, không khủng bố. Chủ yếu hài hước.

Nhân vật chính: Diệp Tuệ, vai phụ: Những nhân vật khác.

Trích đoạn:

“*Này có bé phòng 1404, đừng chiến tranh lạnh với chồng cô như thế. Rủi rắm ỉ đến ly hôn thì không tốt đâu!”*

Diệp Tuệ lạnh cả người, rõ là lúc vào thang máy cô không nhìn thấy ai trong máy, vậy ai đang nói? Chẳng lẽ cô gặp quỷ?

Diệp Tuệ run rẩy lấy điện thoại di động ra, muốn dùng màn hình điện thoại xem thử động tĩnh sau lưng. cô vừa mở khoá thì bên tai cô có luồng gió lạnh thổi qua, bên cạnh Diệp Tuệ có một cái đầu vươn đến:

“*cô bé hiểu ý tôi ghê, tôi thích selfi nhất, giờ cao điện thoại lên một chút như vậy sẽ làm mặt tôi trông gọn gàng hơn.”*

“*Tay run như vậy làm gì, tôi ngại cái lo giảm béo, đến cái điện thoại cũng cầm không xong.”*

Diệp Tuệ run rẩy nhìn theo thanh âm đang làm bầm lẫu bẫu, thấy một cái tay, đang đỡ một cái đầu của bác gái đã tạo xong tư thế chờ chụp ảnh.

Đùng hời cô vì sao bác gái kia lại phải dùng tay đỡ đầu, bởi vì đầu của bà ấy đã bị rơi ra khỏi cổ!

Bác gái tuy nhìn đã già nhưng nhiệt tình không giảm: Chúng ta cùng nói, cheer!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Edit: Nguyệt Lạc Trường An

Diệp Tuệ nghe thấy một giọng nói đang không thể kiềm chế được cơn giận của mình. Vốn là giọng nam trầm dễ nghe nhưng bởi vì tức giận nên giọng nói trở nên cao vút, đang hét vào mặt cô, hoàn toàn không hề có ý định nể mặt cô.

“Rốt cục cô có nghe tôi nói hay không?”

Diệp Tuệ mở mắt, đáy mắt mang theo mờ mịt, một hồi lâu mới mở to mắt lên nhìn, nhưng chỉ do dự vài giây thôi thì sắc mặt người đàn ông kia lại khó nhìn.

"Tôi nói nhiều như thế, sao cô lại không..." Người đàn ông còn muốn quở trách Diệp Tuệ vài câu, không nghĩ tới câu nói đó của hắn lại bị cô cắt ngang.

"nói xong chưa?" sự bình tĩnh của Diệp Tuệ tạo thành sự khác biệt với gã đàn ông đang gầm rú.

Gã đàn ông dường như không ngờ tới mình lại nhận được câu trả lời này, cố gắng nặn ra câu hỏi từ yết hầu: "Cái gì? Diệp Tuệ, cô..."

Chưa nói xong đã bị Diệp Tuệ cắt ngang: "Quá ồn, tôi đau tai quá."

"cô..."

Diệp Tuệ cầm túi lên đứng dậy nói: "không có việc gì thì tôi đi trước nhé." Hành động của cô sạch sẽ,干脆, hoàn toàn không nhìn thấy gã đàn ông trước mặt đang sa sầm mặt, hần chẳng những có chuyện, còn rất tức giận!

Diệp Tuệ cũng không để ý tới, trực tiếp ngoắc một chiếc taxi ở ven đường.

"Tieu thư, đi đâu thế?" Tài xế nhìn Diệp Tuệ vài lần, cảm thấy cô có chút quen mắt.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ suy nghĩ một hồi, mọi một địa chỉ từ trong trí nhớ, xe taxi lái thẳng về phía trước, người đàn ông từ trong phòng ăn chạy theo ra thì chỉ còn hít một ngụm khói.

Thế giới rối cực an tĩnh trở lại, Diệp Tuệ bắt đầu kiểm soát lại những chuyện đã xảy ra chung quanh cô. cô giống như vô số người bị vận mệnh chọn trúng, đưa nhau trong cơn lốc xuyên vào tiểu thuyết!

Khi Diệp Tuệ biết tình cảnh hiện tại của mình, thì bắt đầu trầm nằng chửi người ở trong lòng!

Trong tiểu thuyết người ta hay nói xuyên sách đều thay đổi vận mệnh, hào quang từ bàn tay vàng của nữ chính có thể chiếu khắp đại địa, thiên thiên vạn vạn người qua đường Giáp Ất, Bình có thể quý dưới bàn tay vàng rực rỡ của nhân vật chính xuyên sách... đều là giả!

Bởi vì, người vừa được kể trên cũng không phải cô, bởi vì cô xuyên thành nhân vật nữ phụ ác độc xui xẻo đến mức không thể xui xẻo hơn.

Người đàn ông ở nhà hàng tên Thẩm Tu, là nam chính trong quyển truyện 《 tổng tài hàng ti sủng ái 》, sau khi hân chia tay với nữ chính Thường Huỳnh, vẫn nhớ mãi không thể quên cô ta, vừa vận gặp một cô gái có bộ dạng có chút tương tự Thường Huỳnh, cũng chính là con pháo thí nữ phụ Diệp Tuệ.

Thẩm Tu thân là nam chính, tất nhiên sẽ vì nữ chính thì thân như ngọc, cho nên hân vẫn treo Diệp Tuệ, như gần như xa. Dựa theo sở thích của Thẩm Tu, mỹ nhân Diệp Tuệ có nét đẹp kiêu sa rực rỡ lại thay đổi phong cách, đi theo mô típ trong sáng ngây thơ của nữ chính.

Thẳng đến nữ chính xuất hiện ở trước mặt Thẩm Tu một lần nữa, hân rốt cực bỗng nhiên hiểu ra, hânkhông nên nói lời chia tay với tình yêu chân thật của mình, sau đó đã bỏ vật thay thế là Diệp Tuệ khôngchút lưu tình.

Nếu nói Diệp Tuệ là nữ phụ ác độc, nằng nặt định là nên biến thành viên gạch lót đường cho tình yêuthất thiết của nam và nữ chính. Dưới sự quấy nhiễu liều mạng của cô, đã làm cho mối tình của nam nữ chính càng ngày càng bền chắc. Đừng nói là người sống sờ sờ như Diệp Tuệ, cho dù là con ruồi cũng không thể chen vào tình cảm keo sơn của bọn họ.

Dựa theo sự phát triển hiện giờ của nội dung quyển sách, Thẩm Tu đã bắt đầu cùng Thường Huỳnh tương thân tương ái, mà Diệp Tuệ lại không ngừng dấy dư lập đi lập lại nhiều lần đã làm cho hân phiền chán, vừa rồi hai người đã nổi lên tranh chấp.

Diệp Tuệ vỗ trán, tạo hình nam chính của quyển sách này đã không còn gì dễ nói, tra nam tẩy trắng đoạt về tình yêu đích thực thì có không phản đối, nhưng chuyện này có thể dừng liên lụy đến cô, được không?

Đèn đỏ sáng lên, xe taxi ngừng lại, biển quảng cáo trên hai khu trung tâm thương mại càng có vẻ to lớn hơn, nữ minh tinh phía trên đúng lúc là nữ chính Thường Huỳnh.

Tài xế vừa nhìn thấy quảng cáo của Thường Huỳnh, bắt đầu liên tiếp quay đầu, nhìn về phía Diệp Tuệ vài lần. Diệp Tuệ rất đẹp, ngay cả quay mặt nhìn nghiêng cũng có thể hiển lộ chiếc cằm tinh xảo xinh xắn của cô, đẹp đến mức hoàn toàn không điểm nào chê được, nhưng lại hoàn toàn không phù hợp với khí chất trong sáng ngây thơ trên người.

một giây kể tiếp, tài xế đột nhiên sáng ngời mắt: "cô là tiểu, tiểu... Tiểu Thường Huỳnh."

Diệp Tuệ không phủ nhận, cười cười: "Tôi là Diệp Tuệ."

Tài xế lúc này hoàn toàn không nghe được Diệp Tuệ nói gì: "Tôi, tôi gặp, gặp cô ở trên tivi, tiểu Thường Huỳnh."

Tài xế hoàn toàn không nhớ tên của tiểu Thường Huỳnh, cô có gương mặt cực kì xinh đẹp nhưng lại mô phỏng theo tiểu hoa đán đang nổi khác, đang đi theo hình tượng ngây thơ trong sáng.

Thường Huỳnh vừa bước vào giới giải trí đã mang theo hình tượng ngây thơ trong sáng, nay xuất hiệnmột con gà rừng muốn biến thành phượng hoàng là tiểu Thường Huỳnh, nên trở thành đối tượng bị fan công kích. Diệp Tuệ có gương mặt xinh đẹp rực rỡ lại mặc chiếc váy trắng tinh khôi càng tăng thêm vẻ bất thước kịch cỡm, thẩm mỹ quả thực rất có vấn đề!

Điều này cũng không thể trách nữ phụ Diệp Tuệ được, có một nam chính yêu cầu có mặc váy trắng bay bay, gương mặt mộc mạc giản dị thì làm sao cô có thể không đi theo phong cách đó?

Xe taxi nhanh chóng dừng lại, sau khi xuống xe, tầm mắt Diệp Tuệ nhìn về phía khu chung cư cao cấp cách đó không xa, đáy mắt lộ ra vẻ đồng tình.

Xui xẻo hơn cả Diệp Tuệ đó chính là chồng của cô ấy, nữ phụ vì muốn làm cho nam chính ngột ngạt, thấy bản thân không có hy vọng gả cho nam chính nên chấp nhận gả cho người chủ bất tài vô dụng của nam chính.

Thẩm tam gia, Thẩm Thuật, một kẻ nhu nhược bị đoạt quyền thừa kế, không có tương lai, chỉ sống nhờ vào sự chu cấp của gia tộc.

Người bên ngoài đều nghĩ rằng Thẩm lão gia của tập đoàn Thẩm Thị chỉ có hai đứa con trai, lại khôngbiết Thẩm Tu còn có một người chú nữa tên là Thẩm Thuật.

Nghe nói lúc Thẩm Thuật vừa mới sanh ra, thì có đạo sĩ đi ngang qua đoán mạng cho anh là anh có mạng khác thể. Thẩm Thuật sinh vào ngày dương tháng dương năm dương, vật cực tất phản, bởi vì dương khí của Thẩm Thuật quá thịnh, không thể áp chế, phải cưới một người vợ sinh vào ngày âmtháng âm năm âm, bằng không anh sẽ không thể sống quá ba mươi tuổi.

Nữ phụ Diệp Tuệ phù hợp với yêu cầu, nên dưới sự sắp xếp của người nhà họ Thẩm gả cho Thẩm Thuật như thế, trở thành thím út của nam chính.

Thẩm Thuật có tính cách quái gở, thích độc lai độc vãng, cho dù là người cùng nhà cũng không thường thích trao đổi với nhau.

anh còn có một quy tắc của riêng mình, thí dụ như thứ gì do của anh thì nó nằm đâu thì để nguyên đấy cho anh, tuyệt đối không được dịch chuyển dù chỉ một chút. Lại tý như mấy món ăn cố định từ trước đến giờ của anh, bao nhiêu năm qua cũng chưa từng thay đổi.

Diệp Tuệ gả cho Thẩm Thuật vì tiếp cận Thẩm Tu, không nghĩ tới có chẳng những không còn hy vọng theo đuổi Thẩm Tu, mà ông chồng Thẩm Thuật nhà mình lại là người lãnh đạm không biết lãng mạn hay thể hiện tình cảm gì cả, nên cô cương quyết đưa ra đề nghị ly hôn, Thẩm Thuật lại đồng ý ngay không hề do dự.

Ngày mai chính là điểm cao nhất trong công cuộc tìm đường chết của Diệp Tuệ. Thẩm Thuật sẽ cùng Diệp Tuệ đến cực dân chính để ly hôn, khi đó nàng sẽ hoàn toàn thoát ly khỏi Thẩm gia, đương nhiên ở trong sách, kết cục sau khi ly hôn của cô đó là cực kì thảm khốc.

không có lóp bảo vệ là vợ của Thẩm Thuật, Thẩm Tu lại ra tay phong sát, đủ làm cho Diệp Tuệ khôngthể sống được ở giới giải trí này, fan của Thường Huỳnh cũng đồng loạt tấn công Diệp Tuệ, bắt buộc côphải rời khỏi giới giải trí.

Diệp Tuệ vào thang máy, cô không thể đắm chìm trong suy nghĩ của mình lâu lắm, tiếng nói chuyện đột nhiên vang lên ngắt ngang suy nghĩ của cô.

“Ồi chào, đây không phải cô bé ở căn hộ 1404 sao? Nghe di Trương khuyên nê, mình còn trẻ đừng chiến tranh lạnh với chồng cháu lâu như thế. đã vậy còn âmĩ đòi ly hôn này nọ thì không tốt đâu!”

Thanh âm kia vẫn liên tục làm bầm lâu bầu bên tai cô, giống như tự nói với mình lại hoàn toàn không có ý định đợi Diệp Tuệ đáp lại, cũng không có chờ đợi câu trả lời của cô.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ rất chắc chắn vừa rồi khi cô bước vào thang máy, trong thang máy không có ai, cô lạnh cả người, không dám quay đầu lại nhìn, thang máy chiếu ngược sắc mặt cực kì bình tĩnh của Diệp Tuệ.

A a a a a a! Chẳng lẽ cô đã gặp ma?

Diệp Tuệ run rẩy lấy điện thoại di động ra, muốn dùng màn hình điện thoại xem thử động tĩnh sau lưng. cô vừa mở khoá thì bên tai cô có luồng gió lạnh thổi qua, bên cạnh Diệp Tuệ có một cái đầu vươn đến chỉ đạo cô chụp ảnh.

“cô bé hiểu ý tôi ghê, tôi thích selfie nhất, giờ cao điện thoại lên một chút như vậy sẽ làm mặt tôi trông gọn gàng hơn.”

“Tay run như vậy làm gì, tôi ngày cứ lo giảm béo, đến cái điện thoại cũng cầm không xong.”

Diệp Tuệ run rẩy nhìn theo thanh âm đang làm bầm lâu bầu, thấy một bác gái đang đưa tay đỡ đầu của mình, và đã tạo xong tư thế chờ chụp ảnh chung với cô.

Đứng hỏi có vì sao bác gái kia lại phải dùng tay đỡ đầu, bởi vì đầu của bà ấy đã bị rơi ra khỏi cổ, khôngthể đứng yên mà phải dùng tay để giữ chặt.

Bác gái tuy nhìn đã già nhưng nhiệt tình không giảm: Chúng ta cùng nói, cheer!

Trong lúc này, trong thang máy có thêm mấy người nữa bước vào nhưng hoàn toàn không có ai nhìn thấy hồn ma của bác gái tồn tại, sự thật bí ẩn đó đã chứng minh là: Hồn ma này chỉ mình Diệp Tuệ mới có thể nhìn thấy.

Ting - -

Diệp Tuệ về mặt chết lặng bước ra khỏi thang máy, cô cũng cảm nhận được hồn ma bác gái kia cũng bước theo cô ra ngoài, mắt cô nhìn thẳng đi xuyên qua hành lang, cô hiện tại hoàn toàn không muốn biết bảy tám sinh vật đang lướt trên hành lang bên cạnh cô hiện tại rồi cuộc là người hay ma.

Diệp Tuệ lấy tốc độ nhanh nhất của cuộc đời mình mở cửa căn hộ ra, sau đó đóng cửa lại cái ầm.

Đèn trong phòng khách còn sáng, một người đàn ông đang ngồi trên sofa, nghe được tiếng Diệp Tuệ vào cửa, người nọ cũng không hề ngẩng đầu, tầm mắt vẫn dừng ở trên màn ảnh điện thoại di động.

anh là chồng hiện tại của Diệp Tuệ, Thẩm Thuật, nhưng qua ngày mai thì không phải.

Căn hộ này theo lý là thuộc về nữ phụ Diệp Tuệ, nhưng từ khi kết hôn với Thẩm Thuật đến nay, cô gần như không hề đến nơi này. Giờ phút này Diệp Tuệ đột nhiên xuất hiện tựa như một người khách không mời mà đến.

May mắn Thẩm Thuật lại không hề phản ứng gì đối với hành vi của Diệp Tuệ, Diệp Tuệ mạo hiểm với việc bị Thẩm Thuật cho là mình lại lên con đồng bóng gì đó. cô rướn người nhìn vào mặt mèo để quan sát tình hình ngoài hành lang.

Diệp Tuệ thầm nghĩ xác nhận thử xem, vừa rồi cô đột nhiên xuất hiện mất âm dương, có năng lực có thể nhìn xuyên qua vạn vật là sự thật hay hoang tưởng, nói không chừng do vừa rồi cô quá mệt mỏi nên sinh ra ảo giác.

Diệp Tuệ vừa nhìn ra bên ngoài, thiếu chút nữa thì hét thành tiếng, trên hành lang này, không chỉ riêng một "Người" qua lại, còn có hàng loạt người giống như đang sắp mở đại hội nhiều chuyện xuyên lục địa.

Hơn nữa đứng dịp là, những "Người" bên ngoài đó tất cả đều là bác gái, tùm lại giống như đang mở tiệc trà. Nhưng không có một ai trong bọn họ dám tới gần cửa nhà cô, cô có cảm giác dường như có gì đó làm họ kiêng kỵ.

Bóng ma bác gái trong thang máy vừa rồi cũng không đi, vẫn liên tục loay quanh bên cạnh thang máy, thỉnh thoảng đi dạo trên hành lang.

Bóng ma bác gái vừa liếc cửa nhà Diệp Tuệ, vừa lăm bầm "Chắc, chắc, chắc ông xã của cô bé đó cũng thật sự là lợi hại, dương khí vượng đến mức không ai trong chúng ta dám tới gần nhà hắn." Những bóng ma khác cũng gật gù phụ họa theo, đồng ý lời bà vừa nói.

Cái gì?

Diệp Tuệ cẩn thận thương thức ý nghĩa câu nói vừa rồi của các bóng ma, cô chắc chắn mình không hề nghe lầm. Thẩm Thuật vốn sinh ngày dương tháng dương, dương khí có thể không vượng sao?

Mắt Diệp Tuệ sáng lên, nhanh chóng xoay người, cô quét mắt nhìn phòng khách vài lần, trong phòng khách không hề có một con ma nào, giống như có một kết giới từ phía sau cánh cửa.

Chi căn Thẩm Thuật ngồi ở chỗ kia, nữa con ma cũng không dám đến gần.

Diệp Tuệ đem tầm mắt dời đến trên người Thẩm Thuật, muốn xem thử người đàn ông có dương khí mạnh đến mức ngay cả đám ma kia đều sợ hãi là như thế nào.

không ngờ Diệp Tuệ vừa cúi đầu, liền đối diện với ánh mắt của Thẩm Thuật.

Hơi thở của Diệp Tuệ như ngừng lại, ánh mắt Thẩm Thuật tối đen hẹp dài, đuôi mắt thâm thúy nhếch lên, nhưng dị thường sạch sẽ, đôi đồng tử trắng đen rõ rệt, không trộn lẫn bất kỳ tạp chất nào, giống như có thể nhìn thẳng vào lòng người.

không cười thì vẻ mặt Thẩm Thuật rất lạnh, ngọn đèn làm cho ngũ quan thâm thúy của nhuộm được chút mềm mại. Cho dù đối mặt với Diệp Tuệ, tất cả biểu hiện trong ánh mắt Thẩm Thuật đều đang viết: không thêm để ý.

Thẩm Thuật là chủ út của Thẩm Tu, lại tuyệt không giống, khuôn mặt nhìn qua cũng chỉ như hơn hai mươi tuổi. Trẻ đến quá đáng và tuấn tú cũng quá đáng luôn!

Ánh mắt của Thẩm Thuật không hề dừng lâu trên người của Diệp Tuệ, anh chỉ là vô cùng đơn giản liếc mắt nhìn Diệp Tuệ, liền đem tầm mắt dời đến chiếc gậy bên chân Diệp Tuệ.

Mấy Thẩm Thuật hơi nhu lại, tựa hồ có chút nôn nóng, anh nhìn chăm chú đôi giày bầy biện có chút xốc xếch, khoe miệng hé ra, muốn nói gì đó nhưng bộ dáng lại như không muốn nói chuyện với bất kì ai.

Từ khi Diệp Tuệ vừa mới bước chân vào cửa, cô tựa như một người xa lạ xông vào thế giới của Thẩm Thuật.

Advertisement / Quảng cáo

Tất cả mọi thứ của Thẩm Thuật đều có vị trí cố định riêng của nó, tất cả mọi hành động đều có thể tiến hành lưu loát theo quy luật, mà bây giờ Diệp Tuệ đang làm rối loạn quy tắc của anh, nhiễu loạn sinh hoạt của anh.

Diệp Tuệ nhìn thoáng qua bên chân, cô đem giày sắp xếp gọn gàng dựa theo yêu cầu của Thẩm Thuật, bỏ vào trong tủ giày bên cạnh.

Khi Diệp Tuệ làm xong, lúc cô ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Thuật một lần nữa, vẻ mặt phiền não vừa rồi của anh đã biến mất, khôi phục thần sắc an tĩnh có chút thờ ơ của trước kia.

Diệp Tuệ đột nhiên nghĩ tới một sự kiện, nữ phụ đã cùng Thẩm Thuật hẹn sẵn thời gian, ngày mai sẽ là ngày bọn họ đến cục dân chính để ly hôn.

Nếu Thẩm Thuật không ở nơi này, bản thân cô có tự tin để đối diện một căn nhà đầy ma như thế này không?

Đáp án là, không thể, đương nhiên không thể, cho nên chuyện ly hôn này nhất định phải dời lại sau này rồi tính.

Trước khi Thẩm Thuật vừa định đứng lên, Diệp Tuệ kiên trì gọi anh lại: "Thẩm Thuật." Bởi vì Diệp Tuệ lên tiếng, Thẩm Thuật lại đem tầm mắt nhìn về hướng cô một lần nữa.

Thẩm Thuật không lên tiếng, đôi mắt xinh đẹp sạch sẽ kia của anh nhìn thẳng vào Diệp Tuệ, đang chờ Diệp Tuệ nói.

"Em muốn..."

Diệp Tuệ dựa lưng vào trên cửa, cách cánh cửa này, thế giới bên ngoài âm ỷ ờ ờ, bên trong lại an tĩnh lạ thường. Diệp Tuệ hít một hơi, lấy hết dũng khí.

"Từ hôm nay trở đi, em muốn chuyển về nhà ở."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Máu Âm Dương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật yên lặng nhìn Diệp Tuệ vài giây, ánh mắt thờ ơ, chỉ đáp lại hai chữ: "Tùy cô."

Thái độ của anh rất thờ ơ, cho dù Diệp Tuệ có nói gì đi nữa thì những lời ấy dường như đều sẽ bị đặt lên một tờ giấy trắng, không có một chút vết tích hay cảm xúc nào.

Vừa nói xong thì Thẩm Thuật quay người đi tới ghế salon rồi ngồi xuống, cúi đầu nhìn điện thoại di động.

Nghe được câu trả lời của Thẩm Thuật, Diệp Tuệ thở phào nhẹ nhõm.

Mỗi ngày hiểm đến từ mấy con ma ngoài cửa kia đã được loại bỏ, kế hoạch ly hôn cũng tạm thời gác lại, Diệp Tuệ lại nhìn Thẩm Thuật một cái, chiếc áo phông tuy đơn giản nhưng không hiểu sao ở trên người anh lại toát lên vẻ cao quý xuất chúng đến tận xương tủy như vậy, đúng là vẻ ngoài hoàn hảo.

thật sự khiến cho người ta không thể nghĩ rằng anh chính là cậu ba nhà họ Thẩm, người nổi tiếng với tính cách quái gở tới cùng, một tên phế vật khác người thân trong truyền thuyết.

Cũng vì điều đó mà dù Thẩm Thuật lớn lên ở nhà họ Thẩm, nhưng người ngoài không một ai biết là ông Thẩm còn có một cậu con trai là anh, tính cách của anh rất lạnh lùng, không thích nói chuyện với ai.

Thẩm Thuật là một kẻ vô tích sự, gia sản khổng lồ của nhà họ Thẩm đương nhiên sẽ không rơi vào tay anh, mà anh chỉ sống qua ngày bằng nguồn quỹ đầu tư ủy thác của gia tộc.

Người ta đều nói Thẩm Thuật đẹp trai, nhưng chỉ là đồ bỏ đi.

Ngắm nhìn anh xong, Diệp Tuệ thu hồi ánh mắt, cô chợt nghĩ đến một điều, trong phòng khách không có ma, thế còn những nơi khác trong phòng thì sao?

Vừa nghĩ đến việc trong nhà cũng sẽ có ma, Diệp Tuệ nổi hết da gà, cô vội vàng đi khắp nơi, cố gắng để ý những góc khuất, sợ bỏ qua mất chỗ nào.

Diệp Tuệ chạy đi chạy lại, gây ra tiếng động không hề nhỏ, nhưng Thẩm Thuật đang ngồi trên salon hình như chẳng hề nhận ra, cho dù Diệp Tuệ có đi khắp nơi thì anh cũng chưa một lần liếc nhìn cô lấy một cái. anh như đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình, có khi Diệp Tuệ đập phá cả cái nhà thì lòng mày anh cũng sẽ không nhăn dù chỉ một chút.

Cho đến khi chắc chắn rằng trong phòng không có bất kì một con ma nào cả thì Diệp Tuệ mới thấy yên tâm.

Advertisement / Quảng cáo

cô nhận được tin nhắn của chị Nhâm, quản lý của mình, báo cô đến công ty một chuyến. cô để điện thoại xuống, nằm trên giường suy nghĩ chuyện hôm nay, giữa hai phương án là “đi tới một thế giới xa lạ sống lay lắt qua ngày” và “Chấp nhận thực tế cố gắng sống tốt”, cô lựa chọn cái thứ hai.

Trước khi ngủ, gương mặt của Thẩm Thuật thoáng lướt qua trong đầu, nhìn về ngoài thì anh có vẻ ít nói, chắc là sẽ dễ chung sống, hai người tuy chưa quen nhau nhưng cứ có thích nghi trước đã.

Đèn trong phòng Thẩm Thuật vẫn sáng, di động của anh kêu, các ngón tay thon dài lướt nhẹ màn hình, anh nghe máy, người ở đầu bên kia nói: “Thẩm tổng.”

Nét mặt anh không thay đổi, chỉ lạnh nhạt từ một tiếng.

“Hợp đồng với Bùi Ninh sắp hết hạn rồi ạ, quản lý của cô ấy gần đây có nhắc đến việc này.” Người kia nói, “Bùi Ninh đã ở công ty nhiều năm, hiện giờ cũng là ngôi sao nổi tiếng nhất trong nước, anh xem...”

Bùi Ninh? Thẩm Thuật nghĩ đến cách đây không lâu có người thường xuyên lượn lờ ở hành lang bên ngoài phòng làm việc của anh, thư ký nói cho anh biết đó là Bùi Ninh, nghệ sĩ của công ty anh.

Thẩm Thuật không để tâm chuyện này lắm, nói: “Cậu đứng ra thu xếp đi.”

Chín giờ sáng hôm sau.

Diệp Tuệ nhớ tới lời của quản lý, cô dậy đánh răng rửa mặt, chuẩn bị tới công ty, nhưng trước khi ra cửa, cô bất chợt dừng bước.

cô vẫn còn chưa quên được một đám các bác gái ma tới hôm qua tập trung bên ngoài cửa nhà đầu.

Theo lý mà nói thì ban ngày mấy con ma cũng phải đi ngủ rồi, cho dù chúng nó có muốn nhảy disco thì cũng sẽ không xuất hiện vào lúc này.

Diệp Tuệ tự thôi miên bản thân vào những tưởng tượng đẹp, rất yên tâm mà mở cửa ra, rón rén bước một chân ra ngoài, liếc nhìn bên ngoài một cái, vừa nhìn một giây thôi mà hồn cô cũng sắp bay mất luôn rồi.

Ông trời ơi, từ hôm qua đến giờ mà các bác gái ma vẫn chưa chịu đi cho, nghe thấy tiếng mở cửa là các bác còn cùng nhau quay đầu nhìn cô không chớp mắt nữa chứ.

Diệp Tuệ cứng đờ cả người, ban ngày mà các bác cũng không nghỉ ngơi chút à? Mới sáng ra đã đón nhận những ánh nhìn chăm chú của các bác gái này, còn ai đau đớn hơn cô đây.

Diệp Tuệ nhanh như chớp thu cái chân đang đặt bên ngoài cửa về, sau đó đóng sầm cửa lại.

Cửa vừa đóng, cô hình như còn nghe thấy tiếng oán trách: “cô bé này rất xinh đẹp, có điều lá gan hơi nhỏ, muốn trò chuyện với con bé tí mà cũng không được...”

Diệp Tuệ không nghe rõ lắm, cô dựa vào cánh cửa, sau lưng là xúc cảm lạnh lẽo, tâm trạng căng thẳng lúc này mới được buông lỏng.

Nguy hiểm thật, đáng sợ quá, cảnh tượng vừa rồi cô thật sự không dám nhìn thêm lần nữa đâu, cảm giác như tim sắp vọt lên cổ họng rồi bắn ra khỏi miệng luôn rồi.

Trong lúc cô còn đang ổn định lại trạng thái thì bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, Diệp Tuệ ngẩng đầu lên, đối diện với một cặp mắt đen u tối lạnh lùng.

Thẩm Thuật đứng ngay trước mặt cô, đang nhìn cô chăm chú.

anh rất cao, ánh sáng sau lưng anh cũng trở nên nhạt nhòa, gương mặt anh trong bóng tối hiện lên những đường nét rất rõ ràng.

Ánh mắt kia dù ở trong bóng tối thì cũng vẫn đẹp mê hồn, chỉ có điều những tia sáng hiện lên trong đáy mắt đều bị tan biến hết không một tiếng động.

Gương mặt thì trẻ tuổi lại tuấn tú, nhưng lại không có một chút biểu cảm.

Hành động kì quặc của Diệp Tuệ lúc này cực kỳ giống một con thỏ đang sợ hãi, Thẩm Thuật lại không vì thế mà bị dọa sợ, ánh mắt anh không hề xao động, vẫn bình tĩnh như thường, vô cảm nhìn Diệp Tuệ.

Dựa theo thói quen của Thẩm Thuật, mỗi sáng đúng chín giờ anh sẽ ra khỏi nhà, không dây dưa thêm dù chỉ một giây một phút, cũng không có chuyện thay đổi giờ giấc.

Ngày qua ngày anh đều sống như vậy, những chuyện đó anh gần như rất cố chấp, một mực tuân thủ, không thì anh sẽ không giữ được sự bình tĩnh vốn có của mình.

Mà bây giờ đã là chín giờ năm phút rồi, đôi môi mỏng của Thẩm Thuật hơi nhếch lên.

Diệp Tuệ không nhận ra được là có gì sai, cô chỉ cảm thấy là mình nên nói gì đó vớ vẩn, nên đánh cố gắng nở một nụ cười, lúng túng gơ tay lên vẫy: “Chào buổi sáng.”

Ánh mắt của Thẩm Thuật thoáng tỏ ra ngỡ ngàng, dường như đang thắc mắc là tại sao Diệp Tuệ lại nói chào buổi sáng với mình, anh im lặng vài giây rồi cũng đáp lại: “Chào buổi sáng.”

Diệp Tuệ ý thức được là hình như cô đang chặn đường của Thẩm Thuật, liền vội vàng dịch sang bên cạnh, nhường lại lối đi cho anh. Thẩm Thuật đi qua Diệp Tuệ, bước đến phía cửa.

Đột nhiên cô nghĩ tới một chuyện, lên lên tiếng gọi anh: “Này...”

một tay của Thẩm Thuật đã đặt lên tay nắm cửa, anh dừng động tác, quay đầu nhìn Diệp Tuệ, Diệp Tuệ suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi với anh cùng nhau xuống nhà nhé.”

Đám bác gái ma kia bây giờ vẫn đang tụ tập bên ngoài, có mượn thêm mấy lá gan nữa thì cô cũng không dám đi ra đó một mình.

Thế là Diệp Tuệ thẳng thừng đưa ra quyết định, mặc dù cô với Thẩm Thuật không có một tí tình cảm vợ chồng nào, nhưng đã đến nước này thì cô đành phải mặt dày mà bám lấy người ta thôi.

cô lại nói thêm một câu: “Tôi cũng sửa soạn xong rồi, có thể đi luôn bây giờ.” Ngụ ý là cô sẽ không làm chậm trễ thời gian của anh.

Thẩm Thuật không nói gì, chỉ yên lặng mở cửa.

anh vừa bước ra ngoài thì Diệp Tuệ cũng đi theo ngay sau, vì anh cao nên bước chân cũng dài, Diệp Tuệ phải tăng tốc thì mới đuổi theo được anh.

cô không dám nhìn xung quanh, chỉ gơ tay che mặt rồi nhìn qua các kẽ hở của ngón tay, ơ kìa, mấy con ma bên ngoài không thấy đâu nữa rồi.

Lúc này cô mới bỏ tay xuống rồi nhìn xung quanh, lướt hết một lượt trái phải, đứng nói là mà mà ngay cả một hạt bụi cũng không có luôn, yes, thế giới lại trở nên tươi đẹp rồi.

Thẩm Thuật vẫn lặng lẽ đi về phía trước, Diệp Tuệ đi đằng sau anh, anh không nói chuyện với cô, cũng không liếc nhìn cô lần nào.

Bước chân của anh chậm lại, Diệp Tuệ thấy thế thì cũng đi chậm theo, anh đi nhanh thì cô cũng đi nhanh, mà anh đi chậm thì cô cũng thông thả theo sau.

Có Thẩm Thuật bên cạnh, cảm giác an toàn liền vấy lấy Diệp Tuệ như dây leo, tâm trạng cũng ổn định trở lại.

Hai người đi xuống thang máy, trợ lý Tiểu Lưu đã tới đón Diệp Tuệ rồi, Diệp Tuệ tách ra khỏi Thẩm Thuật rồi đi lên xe. Đến công ty, quản lý của cô không có mặt, dưới tay cô ấy còn có những nghệ sĩ khác, công việc rất bận rộn.

Tiểu Luru truyền đại lại lời của người đại diện cho cô biết: “Blog của chị đã lâu lắm rồi không đăng bài, chị Nhâm bảo em nói với chị là đăng ảnh tự sướng lên blog đi, phải cố gắng để duy trì độ hot.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ gật đầu đáp: “OK.”

cô vừa nói chuyện vừa cầm di động lên, ngẩng mặt mỉm cười chụp một tấm, cô vẫn chưa trang điểm, cũng không lựa góc độ chụp, cứ để nguyên mặt mộc, còn định sẽ đăng luôn lên mạng.

Tiểu Luru vội vàng ngăn cản: “Nếu chưa trang điểm...”

Dù sao thì Diệp Tuệ cũng đã lâu lắm rồi không đăng ảnh lên blog, và lại ngôi sao nào đăng hình đều phải chọn những tấm có góc độ tốt, gương mặt trang điểm cầu kì, chụp phải đến cả trăm tấm mới chọn được một tấm đẹp nhất để đăng, làm gì có ai cầu thả như Diệp Tuệ chứ.

Nhưng lúc Tiểu Luru nhìn Diệp Tuệ, lời đang định nói liền bị chặn lại.

Trán Diệp Tuệ vương nhẹ vài lọn tóc, dưới ánh mặt trời, làn da của cô căng bóng, nhìn kĩ còn có thể thấy một tầng lông tơ cực mỏng.

Ngũ quan của Diệp Tuệ rất đẹp, trước đây vì muốn tiếp cận Thẩm Tu mà cô đã cố tình học theo Thường Huỳnh, ăn mặc theo phong cách ngây thơ trong sáng, còn làm bộ rụt rè nhút nhát.

Mà bây giờ cô không trang điểm, để mặt mộc, nhưng khí chất vẫn hơn người, như thể mọi sự đẹp đẽ đều bị che giấu đi, rồi cứ lộ ra từng chút từng chút một lúc nào không hay.

Diệp Tuệ dù không trang điểm thì vẫn rất xinh đẹp, cứ để vậy mà đăng lên đi.

Sau khi đăng tải hình ảnh thì thu hút được sự chú ý của rất nhiều người, bình luận cũng không hề ít, ừ thì, 90% đều là chửi cô.

“Diệp Tuệ còn chưa định rút khỏi giới giải trí à? Kiếp này mà cô ta có thể nổi tiếng được thì tôi livestream ăn bần phàm luôn!”

“Nhìn thì có vẻ như là mặt mộc ý nhì? Ha ha, da thì trắng, môi lại đỏ, định lừa ai đấy!”

“Lại định đụng tới Thường Huỳnh à? Tự ngừng lại xem mình có tư cách không đã nhé!”

Các bình luận tiêu cực dâng lên như thủy triều.

Diệp Tuệ phiên bản gốc lúc ra mắt đã được gắn với danh hiệu Tiểu Thường Huỳnh, cho nên các fan của Thường Huỳnh rất ghét cô.

Hơn nữa nguyên chủ Diệp Tuệ còn rất biết gây chuyện, có lần còn chạy hắn vào phòng trang điểm chất vấn Thường Huỳnh về chuyện tình cảm của cô ta với Thẩm Tu, mà thủ đoạn của Thường Huỳnh rõ ràng là hơn hắn nguyên chủ không chỉ một bậc, cuối cùng Thường Huỳnh khóc suối nước chảy ra khỏi phòng trang điểm.

thật trùng hợp, cảnh tượng ấy đã bị rất nhiều người chứng kiến, cho nên danh tiếng của nguyên chủ càng trở nên tệ hại hơn.

một người là tiểu hoa đán xinh đẹp đang nổi, một người là nghệ sĩ tuyến 18* có nhân cách xấu chuyên gây sự với tiểu hoa đán, chắc ai đâu óc bị nước vào thì mới đi bênh Diệp Tuệ.

**Nghệ sĩ tuyến 18 dùng để nói đến những nghệ sĩ không nổi tiếng, hoặc đã từng hot một thời nhưng bây giờ không còn ai quan tâm đến.*

Nguyên chủ tuy vẫn nỗ lực làm việc, nhưng lực chiến đấu của fan Thường Huỳnh rất mạnh, nói thừa, Diệp Tuệ dám lên mặt thách thức Thường Huỳnh, không cho cô tamột trận ra trò thì thật có lỗi với thần tượng của họ.

đã vậy fan của Thường Huỳnh còn rất biết cách lan truyền tin tức, cho nên việc Diệp Tuệ bị cư dân mạng tẩy chay coi như là ván đã đóng thuyền rồi.

Mặc dù cũng có một số ít người lên tiếng là thấy Diệp Tuệ đẹp hơn nhiều so với mọi lần, nhưng ngay sau đó đã có hàng loạt các bình luận vào chửi.

Diệp Tuệ ngồi lướt bình luận.

Có bình luận nói là da cô trắng, nhất định là có đánh phấn, làm gì có mặt mộc nào đẹp thế. Diệp Tuệ gờ tay véo má một cái, thật ra là cô chỉ bôi một lớp kem dưỡng da thôi.

Có người thì châm chọc cô là chắc phải lựa mãi thì mới chọn được góc đẹp để chụp, Diệp Tuệ lại suy nghĩ một chút, mắt có vài giây thôi mà, giờ điện thoại lên rồi tiện tay chụp một tấm thôi.

cô ngồi đọc bình luận, không cảm thấy quá tức giận, muốn chứng tỏ bản thân trong sạch thì cứ phải từ từ.

Điện thoại có người gọi đến, Diệp Tuệ nhìn màn hình, thấy hiện tên người gọi là Thẩm Tu, cô và hắn không có gì để nói với nhau cả, cho nên liền tắt máy luôn.

một lát sau điện thoại lại kêu, vẫn là Thẩm Tu gọi, Diệp Tuệ mặc kệ luôn, nhưng tiếng chuông vẫn kêu liên tục, như thể nếu Diệp Tuệ không nghe thì hắn sẽ vẫn tiếp tục gọi.

Diệp Tuệ cau mày, Thẩm Tu có vẻ như kiên quyết muốn nói chuyện với cô, thật là phiền, cô cũng muốn thử xem là hắn ta muốn nói cái gì.

cô vừa nhận máy thì giọng nói tức giận của Thẩm Tu truyền đến: “Diệp Tuệ, có dám không nghe điện thoại của tôi à!!!”

không chỉ không bắt máy mà còn để treo hai lần, trước đây chưa từng có chuyện này.

Diệp Tuệ để di động cách xa tai một chút.

Thẩm Tu tức giận nói: “cô kết hôn với chú nhỏ của tôi, không phải là muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt với tôi đấy chứ?”

“Trong lòng tôi chỉ có Thường Huỳnh, có cô giờ bao nhiêu trò ra thì cũng vô dụng thôi, còn nữa, tránh xa Thường Huỳnh một chút...”

Thẩm Tu chưa từng để Diệp Tuệ vào trong mắt, sau khi Thường Huỳnh chia tay hắn, Diệp Tuệ chỉ là vật thay thế, cũng là người mà hắn có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Nhưng mà bây giờ, Diệp Tuệ lại đột ngột tiếp cận người khác, mà người đó lại là chủnhỏ của hắn, chuyện này thật sự đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến thể diện của Thẩm Tu.

Thế nên là, kể cả Diệp Tuệ đã kết hôn với Thẩm Thuật đi nữa thì hắn cũng muốn gọi điện tới khuyên bảo cô hãy sớm thu hồi cái quyết định sai lầm đó đi.

Tuy không nhìn thấy mặt Thẩm Tu, nhưng Diệp Tuệ cũng có thể tưởng tượng ra cái biểu cảm tự cho mình là nhất của hắn ta.

cô rất muốn nói với hắn rằng, anh đã quá đê cao bản thân mình rồi đó, anh đừng tưởng là mình rất được người ta hoan nghênh, trên người anh thì có cái quái gì giá trị để tôi phải bám lấy anh cơ chứ?

Thẩm Tu vẫn nói mãi không ngừng, quanh đi quẩn lại vẫn là mấy câu thể hiện sựchung thủy của hắn với Thường Huỳnh và chỉ trích Diệp Tuệ, Diệp Tuệ bất ngờ nhenhàng nói: “Còn việc gì không?”

Giọng điệu tuy không nặng nề nhưng rất lạnh nhạt.

Thẩm Tu sững người, trước đây Diệp Tuệ luôn chờ hắn gọi điện tới, nghe hắn chửi mắng cô cũng chẳng cãi lại bao giờ, không như lúc này đây, dám cắt ngang lời hắnnói.

Giọng nói rõ ràng của Diệp Tuệ truyền đến: “Lừa gạt của anh lớn thế này thì tôi nghĩ là anh nên gọi cứu hỏa để dập lửa đi.”

Thẩm Tu: “...”

Advertisement / Quảng cáo

Con tức của Thẩm Tu vẫn còn đang nghẹn trong ngực, thế mà Diệp Tuệ lại đồ thêm dầu vào lửa: “À, số điện thoại là 119, không cần cảm ơn đâu.”

nói xong cô thẳng thừng tắt máy luôn, đối với cái loại không biết xấu hổ như Thẩm Tu thì một câu cô cũng chẳng thèm nói.

Diệp Tuệ thế mà lại tắt máy trước, Thẩm Tu hoàn toàn sững sờ, tay cầm điện thoạikhông dám tin.

hắn đành mặt bầm gọi lại nhưng không gọi được nữa, vì hắn đã bị Diệp Tuệ kéo vào danh sách đen rồi!

Thẩm Tu thở dài, nhắn tin qua wechat cho Diệp Tuệ: “Sao cô lại cho tôi vào danh sách đen? Có chuyện gì thì nói cho tôi tớ.”

hắn bấm gửi đi, kết quả tin nhắn không gửi được, còn xuất hiện một dấu chấm than màu đỏ bên cạnh.

Bên dưới là dòng chữ: “Người gửi đã mở chức năng kiểm tra bạn tốt, bạn không nằm trong danh sách bạn bè của anh ấy/cô ấy...”

Thẩm Tu: “???” Nick wechat của hắn cũng bị cô xóa rồi?

Điện thoại thì bị đưa vào danh sách đen, wechat thì bị xóa, Diệp Tuệ rõ ràng là muốn rũ bỏ quan hệ với hắn.Thẩm Tu nắm chặt điện thoại, cau mày, cô ta thật sự muốn làm vậy sao?

Lúc này điện thoại chợt nhận được một thông báo, hắn mở ra xem thì thấy đó là bài đăng mới của Diệp Tuệ.

Nhớ tới hành động vừa rồi của cô, tâm trạng Thẩm Tu vô cùng phức tạp, hắn mở blog của Diệp Tuệ, nhìn hình chụp mà cô mới đăng.

Trong hình, Diệp Tuệ để mặt mộc và mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng một bàn tay, làn da sáng bóng, cặp mắt đen láy, không nhìn ra được một chỗ nào không đẹp.

Thẩm Tu cứ nhìn mãi bức ảnh.

hắn biết, bình thường Diệp Tuệ hay bắt chước Thường Huỳnh, đáng vẻ của Thường Huỳnh rất trong sáng ngây thơ, lúc cười cũng chỉ khẽ hé miệng, Diệp Tuệ học theo, lần nào cô cười cũng rất miễn cưỡng rụt rè.

Nhưng mà trong bức ảnh này, miệng Diệp Tuệ tạo thành một độ cong rất lớn, ngũ quan đã đẹp rồi, cộng thêm nụ cười tươi nữa thì càng tỏa sáng mẽ người.

một Diệp Tuệ như vậy, quá xa lạ, không phải là Diệp Tuệ trong ấn tượng của Thẩm Tu, có thể nói là hoàn toàn trái ngược, nhưng mà, hắn không thể không thừa nhậnmột điều.

Diệp Tuệ thật sự rất xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Edit: Ngân Nhi

Bùi Ninh là ngôi sao hạng A trong nước, cũng là nghệ sĩ hot nhất trong công ty Hoa Thụy, lúc này cô ấy đang ngồi trong phòng làm việc, người đại diện cũng ngồi ngay đối diện.

Người đại diện hỏi: “Hợp đồng của em sắp đến hạn rồi, em định sẽ tiếp tục cống hiến ở Hoa Thụy hay sẽ đầu quân cho những công ty khác?”

Vì Bùi Ninh đang quá hot, nên gần đây có rất nhiều công ty gọi cho quản lý của cô, có ý mời cô kí hợp đồng với họ.

Tuy nhiên Hoa Thụy hiện vẫn đang là công ty giải trí lớn nhất cả nước, định giá tài sản lên đến mấy chục tỷ, dưới trướng Hoa Thụy là rất nhiều các nghệ sĩ nổi tiếng, bất cứ ai cũng đều muốn tranh đấu để được vào đây.

Cho nên người đại diện cảm thấy rằng Bùi Ninh vẫn nên ở lại Hoa Thụy là tốt nhất.

Bùi Ninh giờ tay lên, hướng về phía ánh sáng để ngắm nhìn móng tay mới sơn của mình, nói lấp lửng: “Cứ gặp Thẩm tổng đã rồi quyết sau.”

Hoa Thụy là một công ty giải trí lớn, nói đúng hơn là công ty sở hữu nhiều ngôi sao hot nhất, nhưng điều khiến người ta bàn tán nhiều về công ty này không phải là điều đó, mà là sếp tổng của Hoa Thụy.

Cho đến tận bây giờ sếp tổng của Hoa Thụy vẫn chưa một lần để lộ mặt ra bên ngoài,rõ ràng anh ta sở hữu cả một công ty giải trí lớn nhất nước, nhưng thân phận thì vẫn ẩn giấu sau một tấm màn, trong những trường hợp quan trọng thì cũng chỉ bàn giao cho người khác thay mặt mình để nói.

không rõ thân phận, cũng không biết là có vợ con gì chưa, các thông tin về anh ta quá ít, người ta chỉ biết là anh ta họ Trầm, đặc biệt là vẫn còn rất trẻ.

Advertisement / Quảng cáo

một người đàn ông thần bí như vậy hiển nhiên cũng sẽ thu hút sự quan tâm, ai màkhông tò mò cơ chứ?

Người đại diện có phần do dự: “Liệu Thẩm tổng có gặp không. . .” Dù sao thì hầu hết người ta đều chưa từng nhìn thấy Thẩm tổng.

Bùi Ninh cực kì tự tin nói: “Thẩm tổng chắc chắn sẽ đồng ý gặp em.”

cô ta là nghệ sĩ hot nhất ở Hoa Thụy, dựa vào nhan sắc và tài năng của cô ta, chỉ cần Thẩm tổng nhìn thấy thì chắc chắn sẽ bị thu hút, đến lúc ấy cô ta sẽ được thăng chức thăng lên làm bà chủ luôn, cần gì phải lăn lộn trong giới giải trí nữa.

Người đại diện liên hệ với thư ký của Thẩm tổng, thư ký nói là sẽ chuyển lời cho sếp, nhưng không dám chắc là sếp sẽ đồng ý gặp Bùi Ninh.

Bùi Ninh ở bên ngoài chờ thư ký của Thẩm tổng, muốn nghe câu trả lời của anh ấy, lúc thư ký đi tới, Bùi Ninh liền đưa tay vuốt nhẹ mái tóc, cười nói: “Thẩm tổng đồng ý gặp tôi rồi đúng không?”

cô ta biết mà, Thẩm tổng chắc chắn sẽ đồng ý, vội vàng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Thư ký nhìn Bùi Ninh, nói: “Thẩm tổng nói là không gặp.” nói xong liền quay đi luôn, để lại Bùi Ninh đang kinh ngạc đứng im tại chỗ.

Hoa Thụy.

Thẩm Thuật ngồi trong phòng làm việc đọc tài liệu, ánh mặt trời được ngăn cách bởi lớp kính cửa sổ.

Chuông điện thoại vang lên, Thẩm Thuật liếc nhìn, màn hình hiện tên người gọi là Diệp Tuệ, anh do dự vài giây rồi mới bắt máy.

Ở bên kia, chị Nhâm là người đại diện của Diệp Tuệ có nói với cô là một thời gian nữaô sẽ phải đến tổ quay phim.

Trong phim này Diệp Tuệ sẽ đóng vai phụ, lúc cô nhận kịch bản thì nam nữ chính vẫn chưa được quyết định, sau mới xác nhận là Thẩm Tu và Thường Huỳnh.

Thế là phim còn chưa khai máy thì trên mạng người ta đã bàn luận rất nhiều, hầu hết là tập trung chứi Diệp Tuệ, các antifan ngày nào cũng vào blog của Diệp Tuệ mà mắngcô, bảo cô hãy rút ra khỏi đoàn phim ngay.

Diệp Tuệ chuẩn bị tâm lý thật tốt, chỉ là quay phim thôi mà, đi thì đi, cô chẳng việc gì phải sợ hết.

đi ra khỏi công ty, sắc trời đã sắp tối, ánh mặt trời đã trở nên nhạt dần.Nếu như Diệp Tuệ mà về nhà luôn bây giờ thì cô sẽ dựng mặt mấy con ma cho xem, ma trên đường có khi còn nhiều hơn cả ma ở trước cửa nhà ấy chứ.

cô chỉ do dự đúng 0,5 giây rồi mặt dày gọi điện cho Thẩm Thuật luôn, mặc dù còkhông chắc là anh có đồng ý với yêu cầu của cô hay không nữa, vì trước giờ anh chỉ về nhà vào đúng một khung giờ cố định của riêng mình.

Nhưng đâu còn cách nào khác, ai bảo Thẩm Thuật là trạm phát dương khí di động cơ chứ, cô không tìm anh thì biết tìm ai đây.

Sau khi chuông kêu ba tiếng thì có người bắt máy, đầu bên kia rất yên lặng, chỉ có tiếng hít thở rất nhẹ.

Từ khi Diệp Tuệ biết số của Thẩm Thuật thì đây là lần đầu tiên cô gọi cho anh, cô không rõ lắm về thói quen nghe điện thoại của anh, nhưng từ dáng vẻ lạnh lùng thường ngày thì cô cũng có thể đoán ra đôi chút.

“Thẩm Thuật.” Diệp Tuệ thử gọi tên anh.

Ba giây sau, giọng của Thẩm Thuật truyền tới, ngữ điệu không có lên xuống, chỉ đáp lại cô bằng một từ đơn.

“Anh tới công ty đón em được không?” Lúc nói câu này, cô nhìn thấy da mặt mình dường hổng trên lớp kính thủy tinh ở sảnh.

Diệp Tuệ cũng biết là nhờ anh đưa đón một cô vợ nhưng chẳng khác nào người xa lạ thế này thì hơi vô lý thật, đã thế trước đó cô còn từng gào thét đòi ly hôn với anh nữa chứ.

Mà giờ Diệp Tuệ chẳng những tự tiện hủy bỏ việc ly hôn, mà còn không biết xấu hổ muốn Thẩm Thuật đón cô về nhà nữa, nếu cô là Thẩm Thuật thì cô cũng cảm thấy tức điên lên rồi.

Quả nhiên, không nghe thấy Thẩm Thuật đáp lại.

Diệp Tuệ vẫn chưa chịu chết tâm “Trời sắp tối rồi, em sợ về nhà một mình lắm.” nói xong câu này Diệp Tuệ thật sự muốn và cho mình một cái, vì mạng sống mà đánh mất hết thể diện thế này.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật lại yên lặng khoảng mười giây, cho dù anh không nói thì Diệp Tuệ cũng có thể tưởng tượng được sắc mặt khó xử của anh lúc này.

“Ồ đâu?”

Bầu không khí ngưng đọng đã trở lại bình thường ở giây thứ mười một, Diệp Tuệ sợ Thẩm Thuật đổi ý nên vội vàng nói cho anh biết địa chỉ công ty mình.

Mười phút sau, xe của Thẩm Thuật dừng trước cửa công ty cô, Diệp Tuệ nhìn lướt qua sắc trời đã gần như tối hẳn bên ngoài, sau đó còn chẳng dám ngoảnh nghiêng xung quanh mà vội vàng đeo khẩu trang rồi ngồi vào xe Thẩm Thuật luôn.

Mọi Thẩm Thuật mìm lại thành một đường thẳng tắp, tâm trạng lộ ra rất rõ ràng, vì về nhà không đúng như thời gian quy định của mình nên anh không được vui cho lắm.

Diệp Tuệ biết Thẩm Thuật không thích nói chuyện với người khác nên cũng rất ngoan ngoãn không lên tiếng, trong xe cực kì yên tĩnh, người bình thường có lẽ sẽ không chịu nổi sự yên lặng quá mức này, nhưng Diệp Tuệ thì lại thấy rất thoải mái.

Xe chạy được một đoạn thì bóng đêm đã hoàn toàn bao phủ bầu trời, lúc anh lái xe vào khu chung cư, Diệp Tuệ mở máy ra xem đồng hồ, muộn hơn nửa tiếng so với thời gian về nhà thường ngày của anh.

Diệp Tuệ thoáng nhìn sang bên cạnh, Thẩm Thuật nhất vẫn nhìn phía trước, mà tâm hơi nhẩn lại, may là tính anh được rèn luyện rất tốt nên mới không đuổi thẳng cô xuống xe.

Từ bãi đậu xe đi ra, Diệp Tuệ nghe thấy tiếng nhạc truyền đến từ quảng trường nhócách đây không xa.

cô nhìn về phía đó, suýt nữa thì nhún cả chân không đi nổi luôn.

Bình thường mấy cô bác trung niên sẽ hay nhảy múa trên sân vào giờ cơm tối, lúc này trên sân trừ những cô bác đó ra thì còn có không ít các bác gái ma nữa.

Trong sân người chen chúc kín mít, không để lại một khe hở nào.

Mấy bác gái ma kia đều có tướng chết rất quái dị, có người thì lấy tay nâng đầu, có người lại cầm ruột của mình mà vung vẩy, có người thì thỉnh thoảng nhảy múa làm rơi cả con người ra ngoài, sau đó lại nhặt lên nhét lại vào mắt.

Toàn thân Diệp Tuệ cứng đờ, theo bản thân nhích lại gần Thẩm Thuật thêm một chút, cho dù vậy thì cô vẫn nhớ là bố của Thẩm Thuật đã từng nhắc nhở cô rằng Thẩm Thuật không thích tiếp xúc với ai, tất nhiên bao gồm cả việc đụng chạm thân thể, cho nên cô rất sợ, luôn duy trì một khoảng cách ít nhất là nửa mét với anh.

“Ôi, tay của tôi đau?” một tiếng hét bất ngờ vang lên.

Đứng ra nếu có tiếng hô lớn như thế thì sẽ quấy nhiễu đến mọi người, nhưng hình như trừ Diệp Tuệ ra thì chẳng có ai nghe thấy cả, không ai quay đầu nhìn về hướng tiếng hô phát ra.

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc ~

một cánh tay lùn lùn lắc vài vòng rồi dừng lại ngay cạnh chân của Diệp Tuệ, lúc cô đang bước lên trước thì giẫm luôn phải nó.

“Anh chờ chút.” Diệp Tuệ khó khăn mở miệng.

Thẩm Thuật nghe Diệp Tuệ nói thì dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô, thấy sắc mặt cô lúc này trở nên tái nhợt rất khó coi.

anh không hiểu có chuyện gì.

Diệp Tuệ trợn mắt nhìn thẳng, quan sát một bác gái ma đang tới gần để nhặt lại cái tay.

Con ma kia vừa nảy thì gào thét giận dữ nhưng lúc này thì lại sợ hãi liếc nhìn Thẩm Thuật, rụt rè nhích tới gần bọn họ, rất giống một cô vợ nhỏ ngại ngùng.

Bác gái ma ngồi xổm xuống, run rẩy gờ một tay còn lại ra để nhặt lại cái tay bị rơi, vì hành động này mà toàn bộ những con ma còn lại cũng trở nên yên lặng, động tác rất giống nhau, đều đồng loạt căng thẳng nhìn về phía Diệp Tuệ.

Bác gái ma bị rơi tay kia càng nhích tới gần Thẩm Thuật thì càng sợ, đáng vẻ như sắp khóc tới nơi.

Diệp Tuệ cũng không khá hơn là bao, lúc cái tay kia đụng vào chân là cô gần như ã không hít thở bình thường được nữa rồi.

Theo bản năng sinh tồn, việc đầu tiên cô làm chính là nhắm mắt ôm lấy tay Thẩm Thuật.

Advertisement / Quảng cáo

Khi có một lần nữa mở mắt ra thì cảnh tượng đáng sợ kia đã hoàn toàn biến mất, số người khiêu vũ trên sân cũng khôi phục lại bình thường, cái tay bị gãy lìa đến chân cô cũng không thấy đâu nữa.

Giây phút này, thế giới trong cô dường như mới trở lại yên bình.

Diệp Tuệ nhìn cái tay cô đang bám chặt lấy tay Thẩm Thuật, sau đó từ từ ngước lên, cuối cùng đối diện với ánh mắt của anh.

Mắt anh rất sáng, khi đối mắt trong veo ấy nhìn cô, cô lại có cảm giác như mình đang lơ lửng sà sờ người ta vậy.

rõ ràng là anh đang đợi cô giải thích, nhưng cô không tài nào mở miệng được, chẳng lẽ nói với anh là cô nhìn thấy ma nên sợ quá?

Giữa lúc đang khó xử thì bỗng ở đằng sau vang lên tiếng chó sủa, Diệp Tuệ rất nhanh trí mà tìm cho mình một lý do.

“Chồng ơi, em sợ chó.”

Lời giải thích rất hợp tình hợp lý, Diệp Tuệ không thể nghĩ được thêm một cách giải quyết nào hay hơn thế nữa.

một lát sau thì con chó cứu mạng cô đi tới, con chó ấy được chủ của nó xích lại rồi dắt đi, cái chân ngắn nhẩy nhót trên mặt đất.

Con chó nhỏ này sao lại xuất hiện muộn như thế chứ, chẳng khác nào nói cho Thẩm Thuật biết là lời cô vừa nói là nói dối.

Chó con bé xiu thế này, lại chạy lon ton đáng yêu như thế, Thẩm Thuật mà tin cô thì mới là lạ đấy.

Chương 4

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ xấu hổ cười trừ một cái, cô quay đầu nhìn Thẩm Thuật, miễn cưỡng nghĩ được biện pháp đối phó tiếp theo trong nửa giây ngắn ngủi.

“Con chó này nhìn thì nhỏ vậy nhưng sủa lên nghe hung dữ quá anh nhì?” Vì để rửa sạch oan ức cho bản thân, Diệp Tuệ không chút do dự mà đồ tội cho con chó nhỏ.

Cún con tự dưng bị người ta nói xấu, lập tức kêu lên: “Ngao ngao ngao.” Xem đi, cún con sủa nghe có đáng sợ chút nào đâu.

Trước đây ánh mắt của Thẩm Thuật chưa từng nhìn Diệp Tuệ quá lâu, lúc này anh vẫn giữ thái độ im lặng như cũ, nhưng lại nhìn Diệp Tuệ khoảng mười giây.

rõ ràng Thẩm Thuật chỉ đang nhìn cô một cách rất bình thường, nhưng Diệp Tuệ bạnh nhìn lại sợ đến mức suýt nữa thì nói ra hết sự thật rồi.

May là một giây sau Thẩm Thuật đã nhìn đi chỗ khác, quay người đi lên nhà, Diệp Tuệ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi theo.

cô có nhận được điện thoại từ nhà họ Thẩm, báo cô với Thẩm Thuật buổi tối về nhà ăn cơm, vì Thẩm Thuật không thích nói chuyện nên ông Thẩm mới gọi cho Diệp Tuệ.

Phòng của Thẩm Thuật và Diệp Tuệ cách khá xa nhau, cửa phòng anh đã đóng chặt, tó ý từ chối nói chuyện với bất cứ ai.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gõ cửa phòng anh, còn cố ý nói nhỏ để Thẩm Thuật không bị giật mình: “Thẩm Thuật?”

Hồi lâu sau vẫn không có ai đáp lại, nhưng mà rõ ràng cô đã tận mắt trông thấy anh đi vào phòng, nên chắc chắn là bên trong có người.

Diệp Tuệ đang định gõ cửa tiếp thì cửa phòng lại đột ngột mở ra, Thẩm Thuật đứng bên trong vẫn với một biểu cảm như cũ, Diệp Tuệ vội vàng nói cho xong: “Bố anh báo chúng mình về nhà ăn cơm.”

Thẩm Thuật cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, khẽ cau mày, cảm giác như không hào hứng cho lắm, có vẻ như bữa cơm tối sẽ làm đảo lộn kế hoạch trong ngày của anh.

Nhưng cuối cùng anh vẫn gật đầu đáp: “Ừm.”

Lúc Thẩm Thuật và Diệp Tuệ về nhà họ Thẩm, trong nhà đã có mấy người đến trước rồi, khác hẳn với nhà họ đang ở, nơi này rõ ràng là náo nhiệt hơn nhiều.

Lúc hai người đến thì Thẩm Tu đã có mặt, chỗ ngồi của hắn là ở ngay đối diện Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ vừa vào là Thẩm Tu đã chú ý ngay, mấy hôm trước cô đã không hề nề mặt, con giận này bị ghen trong ngực không thể người ngoại được.

Chốc lát đã tới giờ cơm tối, Diệp Tuệ là vợ của Thẩm Thuật nên tất nhiên là ngồi bên cạnh anh.

Vì Thẩm Thuật mệnh lớn nên từ nhỏ đến giờ người ta đều chỉ biết tránh né anh, không một ai sẵn lòng đến gần anh cả.

Ngay cả khi đang quây quần ngồi với nhau thế này, anh cũng chỉ như một bức tường làm nền, mọi người thì nói chuyện, còn anh thì yên lặng ăn cơm.Com nước xong anh cũng sẽ yên lặng về nhà, không nói chuyện với ai, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Diệp Tuệ liếc nhìn Thẩm Thuật, anh cúi thấp đầu, ngón tay thon dài cầm đôi đũa màu đen càng làm nổi lên làn da trắng nhợt, có thể thấp thoáng nhìn thấy cả những đường gân xanh.

Ông Thẩm ngồi ở ghế chính giữa nhìn sang Thẩm Thuật, cười hỏi: “Cậu ba dạo này đang làm gì rồi?”

Thẩm Thuật nghe tiếng bố hỏi liền quay đầu nhìn, đáp: “Con đang đầu tư nhỏ thôi.” Giọng của anh to ra rất khiêm tốn.

Diệp Tuệ nhìn anh, cô tưởng là Thẩm Thuật chỉ sống dựa vào nguồn vốn ủy thác đầu tư của gia đình thôi, không ngờ anh còn rất có ý chí vươn lên nữa.

Ông Thẩm vui mừng gật đầu, sau đó mới hỏi đến Thẩm Tư: “VẬY còn cháu?”

“Cần đây cháu đang bàn bạc với người phụ trách của công ty Hoa Thụy, bộ phim lần này đầu tư cả trăm triệu, cháu đang do dự không biết có nên đồng ý tham gia không, nếu không đồng ý thì có hơi đáng tiếc.”

Chuyện Thẩm Tư là người thừa kế của nhà họ Thẩm là một bí mật mà nội bộ gia đình ngầm hiểu với nhau, cho nên Thẩm Tư trước nay thích cái gì là có cái đó, mà đóng phim cũng là một trong những sở thích của hắn.

Tuy nói nhà họ Thẩm có thể thoải mái rút ra mấy trăm triệu để đầu tư cho phim của Thẩm Tư, nhưng Thẩm Tư lại thích được tự đứng vững trên đôi chân của mình hơn.

Hướng hồ công ty Hoa Thụy lại là công ty giải trí đứng đầu cả nước, phim do công ty này sản xuất nhất định sẽ rất thành công.

Nghe thấy hai chữ Hoa Thụy, Thẩm Thuật lập tức trừng mắt nhìn về phía Thẩm Tư, nhưng sau đó cũng chỉ lướt qua một cái rồi thôi.

Lúc cúi đầu xuống, Thẩm Thuật lạnh nhạt nở nụ cười, khoe miệng hơi nhếch lên, tạo thành độ cong nhưng lại không hề thấy rõ, cho nên mọi người đều không chú ý đến.

Thẩm Tư nói xong còn cố tình mỉa mai Diệp Tuệ: “Từ trước đến giờ cháu luôn muốn dựa vào chính khả năng của mình, chứ không phải là ăn theo người khác.”

Thẩm Tư đang ám chỉ chuyện của Thường Huỳnh, Diệp Tuệ ra mắt với biệt danh Tiểu Thường Huỳnh, cho nên Thẩm Tư cực kì không vui.

hắn vốn cho là nói vậy thì sẽ khiến Diệp Tuệ tức giận, nào ngờ Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đều đang nhìn đi chỗ khác, hiển nhiên là không nghe hắn nói.

Advertisement / Quảng cáo

Ông Thẩm nhìn ra là Thẩm Tư không ưa Diệp Tuệ, cho nên liền chuyển đề tài.

“Nhắc đến Hoa Thụy, tổng giám đốc họ Thẩm của công ty đó chưa từng một lần lộ diện, đợt trước có đến Hoa Thụy muốn hợp tác mà cũng không gặp được sếp tổng.”

“không chừng Thẩm tổng đó lại có họ từ mấy trăm năm trước với nhà chúng ta cũng nên.”

Tuy là Thẩm Tư đang trong quá trình đàm phán với Hoa Thụy, nhưng hắn vẫn chưa được gặp Thẩm tổng, cho nên cũng không biết đáp lại mấy lời đó thế nào.

Ông Thẩm vẫn đang đề ý đến Thẩm Thuật, thăm thò dài một cái.

Thẩm Thuật có những thói quen cố hữu của riêng mình, sẽ không thay đổi vì bất cứ ai,một khi đã xác định việc gì là anh sẽ kiên trì mà làm.

không biết là người nào có thể bước vào trái tim của Thẩm Thuật.

Bên này ông Thẩm đã thờ dài đến mức đủ lượng không khí để thổi một quả bóng rồi, còn bên kia Diệp Tuệ lại trông thấy có một con ma đang đứng sau lưng ông Thẩm, sợ đến nỗi suýt thì đánh rơi đôi đũa đang cầm trên tay.

Ông Thẩm hồn nhiên không biết là sau lưng mình có một bóng đen, mà cái bóng này trông khá là mập mạp đáng yêu, nếu như không có một vết cắt rất sâu ở cổ kia.

Con ma kia trước khi chết là một đầu bếp với kĩ năng nấu nướng tuyệt đỉnh, nó cũng khá là tham ăn, trong một lần thấy món ăn mình nấu quá ngon nên đã ăn ngấu nghiến dẫn đến việc bị nghẹn chết.

Sau khi trở thành ma, nó vẫn thích quần quanh trong nhà bếp, vì nơi ấy là tất cả kí ức của nó.Sờ sờ con dao, vuốt vuốt cái thớt, tiện thì đứng nhìn người ta ăn com luôn, cuộc sống làm ma rất là thành thoi.

Hôm nay nó lại đứng nhìn mọi người ăn, nhưng lúc nó trông thấy Thẩm Thuật thì suýt nữa đã ngã quỵ, sao sao sao sao...Sao lại có một tên khác ma ở đầu chui ra thế này, huh chết nó rồi!

Cái chân của anh đầu bếp ma cứ run lẩy bẩy không ngừng được, thịt trên mặt cũng rung theo.

Là người duy nhất nhìn thấy ma, Diệp Tuệ cũng sợ run hết cả người, còn con ma tham ăn kia thì cũng run rẩy nhìn Thẩm Thuật, động tác của cả hai tự nhiên lại khá giống nhau.

Diệp Tuệ khóc không ra nước mắt, sao đến nhà họ Thẩm rồi mà vẫn còn gặp ma chứ, cái cơ thể đi đến đâu cũng gặp ma này thật sự quá đáng sợ rồi.

Diệp Tuệ cố kiềm chế sự bất ổn trong lòng, lên liếc nhìn Thẩm Thuật một cái, cô vẫnkhông quên lúc trông thấy bác gái ma, chỉ cần ôm lấy tay anh là sẽ không nhìn thấy ma đâu nữa.

Lần này lại tiếp tục mặt dày một lần nữa đi.

Diệp Tuệ không nhìn Thẩm Thuật, tay chậm chạp hướng về phía anh, mấy giây sau, tay của cô đã thành công chạm được vào tay anh.

Diệp Tuệ thờ phào nhẹ nhõm, cô nhìn lại hướng sau lưng ông Thẩm, tên đầu bếp ma béo ú kia quả nhiên đã biến mất.Diệp Tuệ mỉm cười, cảm thấy sự thềm ăn đã quay trở lại rồi.

cô liếc nhìn Thẩm Thuật, anh vẫn cúi đầu ăn com, dường như không chú ý tới hành động của cô.

Nhưng Thẩm Thuật tất nhiên là cảm nhận được xúc cảm trên tay, anh cúi đầu nhìn, thấy tay của Diệp Tuệ đang chạm vào tay anh.

Chân mày anh khẽ cau lại một chút vì anh vốn không có thói quen đụng chạm với người khác, liếc Diệp Tuệ một cái, thấy cô không hề nhìn anh, chỉ cúi đầu ăn com, chỉ có điều sắc mặt cô trông hơi tái.

Chắc là vô tình đụng phải thôi.

Thẩm Thuật kín đáo khép gọn tay vào, không để tay Diệp Tuệ chạm phải nữa.

Diệp Tuệ ngồi bên cạnh thì lòng đã trùng xuống, cô lại một lần nữa ngược mắt lên nhìn, con ma đầu bếp kia lại xuất hiện rồi, nó vẫn run rẩy nhìn Thẩm Thuật, cảm giác còn run hơn vừa nãy nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ muốn khóc quá, mày run cái gì chứ? Tao mới là người phải sợ đây này!

cô khó khăn nhìn xuống, quyết định sẽ tiếp tục bám lấy Thẩm Thuật, lần này có phần bạo dạn hơn, cô dịch cả người sang, gần như kẻ sát vào anh luôn.

Tay Thẩm Thuật lại truyền đến xúc cảm mềm mại, trên gương mặt anh không có biểu cảm gì, nhưng lại lộ ra một sự bối rối khó mà giải thích được.

anh quay đầu nhìn Diệp Tuệ, cô không nhìn anh, hai tai đã đỏ lên, làm bộ như khôngcó chuyện gì.

Vài giây sau, Thẩm Thuật lại giro tay lên tránh đi, lần này anh cách xa Diệp Tuệ hơnmột chút, một lần nữa trở lại khoảng cách an toàn của mình, cảm thấy an tâm hơn rồi.

Đối việc Diệp Tuệ lúc này, anh và cô như cách nhau cả dải ngân hà vậy, huhu khôngđược, anh mau trở lại đây cho em!

cô đang muốn nhích lại gần một lần nữa, nhưng lại đứng lúc ngừng lên đối diện với ánh mắt của Thẩm Thuật.

Đôi mắt anh trong veo, tựa như ngày tuyết đầu mùa vậy, nhìn cái là có thể xuyên tới đáy, lúc này vì hành động của cô mà ánh mắt anh hiện lên chút nghi ngờ.

Diệp Tuệ ngoài mặt thì bình tĩnh, nhưng nội tâm lại cực kì rối rắm, cô cũng khó lắm mà, đâu có muốn làm vậy chứ.

Mấy ngày nay cô cứ nắm tay Thẩm Thuật suốt, giờ đang ăn com mà cũng tranh thủ đụng chạm, đừng nói là Thẩm Thuật, ngay chính cô cũng không chịu nổi mà muốn thay mặt anh hỏi một câu rằng: Diệp Tuệ cô tự nói đi, tóm lại là cô có ý đồ gì với Thẩm Thuật vậy hả?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Máu Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Edit: Ngân Nhi

Bữa cơm kết thúc trong sự ngượng ngùng và bối rối, trên đường về nhà và cả khi đãđến nhà rồi, Diệp Tuệ vẫn không dám nói chuyện với Thẩm Thuật.

Ngày hôm sau Diệp Tuệ phải đi chụp ảnh quảng cáo cho một thương hiệu thể thao, mà tòa nhà cô đến nghe nói âm khí rất nặng, còn chưa đi thì cô đã thấy sợ run cả người rồi.

Tòa nhà này được rất nhiều công ty quảng cáo tận dụng, cứ ngồi chồm hổm ở đây là thế nào cũng gặp được người nổi tiếng, cho nên chẳng những có các fan đang đứng vây quanh bên dưới, mà ở bên trong cũng có cả một hội fan ma hâm mộ nghệ sỹ đangtụ tập.

Diệp Tuệ xuống xe, còn chưa đi vào tòa nhà mà cô đã thấy lạnh toát lòng bàn chân rồi, lạnh muốn chết luôn, cảm giác này thật sự không được vui cho lắm.

Diệp Tuệ cùng trợ lý Tiểu Lưu đi vào tòa nhà, ngay dưới sân ở sảnh đã thấy có mộtcon fan ma với cái đầu nghiêng vẹo đang nằm sắp ở đó rồi.

Con ma đó mặc quần áo trẻ trung nhưng dính máu, đầu của nó khả năng là bị đâm đến vẹo luôn, hình như trong tay còn cầm gậy phát sáng, điệu bộ như đang chuẩn bị cổ vũ cho thần tượng.

Trong sảnh còn có không ít những con ma khác, có đạo diễn quảng cáo, rồi cả mộtnghệ sĩ rất nổi tiếng mấy năm trước, mới nói chưa được bao lâu thì bị đèn rơi trúng người trong lúc đang quay quảng cáo nên chết.

Tiểu Lưu thốt lên: “Nhân viên công tác hôm nay nhiều vậy sao.”

Diệp Tuệ không nghĩ đến ý sâu xa trong lời của Tiểu Lưu, chân cứng đơ bước tới, mộtlát sau, lúc đến phòng chụp ảnh, cô có cảm giác hơi thờ của mình đã bắt đầu khôngổn định rồi.

Thợ trang điểm trông thấy Diệp Tuệ thì sửng sốt, kia là cái người bất chúc theo phong cách ngây thơ trong sáng của Thường Huỳnh, tên là Diệp Tuệ đó sao?

Diệp Tuệ để mặt mộc nhưng da trắng hơn những người bình thường rất nhiều, trang phục đơn giản nhưng vẫn bộc lộ ra vẻ đẹp xuất sắc của cô.

Advertisement / Quảng cáo

Gương mặt cô như được một ngòi bút tinh tế nhất phác họa lên, chỉ một biểu cảm nhòithời cũng đủ để tỏa sáng, rạng rỡ đến mê hồn.

Diệp Tuệ gật đầu chào thợ trang điểm, lịch sự nói: “Chào chị.”

Thợ trang điểm nói: “Ngồi xuống đi.” Chị ta đã nắm rõ yêu cầu của công ty quảng cáo, trang điểm nhẹ nhàng cho Diệp Tuệ, sau đó giúp Diệp Tuệ thay quần áo.

Diệp Tuệ có vóc dáng cao gầy, bộ đồ thể thao bố sát vào vòng eo nhỏ nhắn của cô, nhất là đôi chân kia, vừa dài vừa thẳng.

cô bắt đầu tiến hành quay chụp, trước khi xuyên đến đây cô cũng là một ngôi sao, cho nên chụp hình quảng cáo là một công việc cực kì đơn giản.

cô dựa theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia, xoay lưng về phía bọn họ, một thì quay lại nhìn ống kính, nhẹ nhàng nở nụ cười.Công việc rất thuận lợi, chẳng mấy chốc đã xong.

Diệp Tuệ chuẩn bị chụp cảnh thứ hai, lúc này lại có thêm một người tới, ở phòng chụp ảnh bên cạnh có đại minh tinh Bùi Ninh, đúng lúc cô ta lại đi qua đây.

Diệp Tuệ nhìn vai của Bùi Ninh, cái con ma lúc này ở sảnh đang bám ngay sau lưng cô ta.

Bùi Ninh chẳng hề hay biết, tay cứ vuốt tóc.

Con ma nhìn cô vẻ rất tức giận, nó cứ bám theo Bùi Ninh lúc ẩn lúc hiện, dùng cái gậy phát sáng trong tay đâm vào đầu cô ta, miệng cũng không hề nhả lời mà chỉ mắng liên hồi.

“Cố tình tạo couple với idol của tôi, xong đến khi cô nổi tiếng thì vứt người ta luôn, saoco không chết luôn đi chứ!!”

Diệp Tuệ nghe vậy cũng hiểu được, idol của con ma kia trước đây khá nổi là đã có một khoảng thời gian mập mờ với Bùi Ninh, sau khi Bùi Ninh nổi tiếng rồi thì cô ta đã lập tức vứt bỏ anh ta luôn.

một con ma thôi thì không nói, đằng này lại có nguyên một nhóm ma đang lao đảo bám theo sau nữa.

Con ma antifan kia vẫn đang chửi Bùi Ninh, con ma nhiếp ảnh gia thì đi qua nằm ngay chỗ ánh đèn để phơi nắng, một con ma trạch nam đeo kính râm thì lượn quanh một vòng rồi rẽ ra bên ngoài, đi tới chỗ phòng thay đồ...

Bùi Ninh cảm thấy hơi lạnh, điều hòa để nhiệt độ hơi thấp thì phải.

Diệp Tuệ khó khăn nhìn đi chỗ khác, ngồi cứng đờ một chỗ, ở đây nhiều ma quá, cô chỉ còn biết mặc niệm trong lòng: Mình không thấy gì mình không thấy gì...

Lúc thấy Diệp Tuệ, Bùi Ninh chỉ tiếc một cái rồi đi luôn, mấy nghệ sĩ tuyến 18 trước giờ cô đều chẳng buồn đoái hoài đến.

Nhưng ngay sau đó cô ta lại dừng bước, người kia là ai thế nhỉ? cô ta quay đầu nhìn Diệp Tuệ, híp mắt suy nghĩ, là Diệp Tuệ sao?

Bùi Ninh ra mắt công chúng với ngoại hình rất đẹp, hơn nữa còn có phim hot nên độ nổi tiếng nhanh chóng tăng vọt, cô ta rất tự tin cho rằng trong cái giới giải trí này, người đẹp được như mình chẳng có mấy ai.

Nhưng mà cô ta lại nảy sinh một ý nghĩ trong đầu lúc này, hình như Diệp Tuệ kia còn đẹp hơn cả mình.

Mặc dù suy nghĩ ấy đã nhanh chóng biến mất, nhưng việc cô ta nghĩ như thế cũng đã là một chuyện rất khó tin rồi, chứng tỏ Diệp Tuệ rõ ràng là một vương mãc trong lòng cô ta.

Tất nhiên Bùi Ninh sẽ không thừa nhận, cô ta khinh bỉ bật cười, đẹp thì sao chứ? Chỉ là một nghệ sĩ nhỏ không có tiếng tăm thôi mà.

Bùi Ninh nhớ lại việc cô ta muốn gặp Thẩm tổng của Hoa Thụy, thế mà anh ta lại từ chối gặp cô.Ngoài sự tức giận ra thì cô cũng hiểu được rằng dù sao Thẩm tổng cũng là ông chủ của Hoa Thụy, tính khí khác người cũng là điều bình thường.

cô ta nhất định sẽ nghĩ ra cách để tiếp cận Thẩm tổng, về sau mà được làm dâu nhà giàu có thì cô ta sẽ không phải lăn lộn trong cái giới giải trí đầy thị phi này nữa.

Bùi Ninh không hề hay biết rằng, Thẩm tổng mà cô hao hết tâm tư muốn gặp mặt lại là chồng của Diệp Tuệ, người mà cô ta chẳng thèm để tâm đến.

Diệp Tuệ cũng hồn nhiên không biết là chồng mình lại được người khác thương nhớ, hôm nay cô đã kết thúc công việc sớm, cho nên không cần phải mạo hiểm về nhà khi trời tối nữa rồi, mới nghĩ đến đã thấy vui.

cô nghĩ, mấy ngày nay cô toàn làm phiền Thẩm Thuật, lên mượn chút dương khí trên người anh, chỉ là Thẩm Thuật không phát hiện ra thôi.

May là tính tình của anh rất tốt, nếu là người khác thì chắc đã nổi cáu với cô rồi.

anh và cô còn cả một quãng đường dài chung sống về sau, cho nên cô nghĩ mình nên cải thiện quan hệ với anh một chút.

Nghĩ đến đây, cô nhắn tin cho Thẩm Thuật.

“Hôm nay em định đi siêu thị, anh có cần em mua giúp gì không?”

Diệp Tuệ đợi mãi mới nhận được tin nhắn của anh, hình như là anh đã phải nghĩ rất lâu.

“Bánh mì nướng hăng XX.”

Tin nhắn của Thẩm Thuật thường rất ngắn gọn súc tích, nhưng Diệp Tuệ đã quen với kiểu nói chuyện của anh rồi, tâm trạng của cô rất vui, nhắn lại cho anh một câu “Tôi gặp lại nhé.”

Đây coi như là bước đầu tiên để trở thành bạn của Thẩm Thuật đi.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ đeo khẩu trang và kính râm, phấn khởi đi dạo siêu thị, nhưng chẳng bao lâu sau thì tâm trạng vui vẻ ấy đã biến mất.

cô cứ cho là so với những nơi khác thì siêu thị sẽ ít ma hơn một chút, nhưng vừa mới tới khu bán đồ ăn vặt thì cô đã trông thấy cả đồng ma đang vây kín quầy hàng rồi.

Mẹ nó chứ, sao mà lắm thế.

Ai nói là ma không thích siêu thị chứ, đám ma tham ăn kia ngày nào mà chả cắm chốt ở đây, Diệp Tuệ có cảm giác là chỉ cần cô đi thêm một bước thôi là sẽ giẫm phải một con ma luôn.

cô muốn rời khỏi siêu thị cũng không được, lúc đi xuống thì thấy trên thang máy có đủ các thể loại ma khác nhau, có con thì vắt ngang người trên tay vịn, con thì gục đầu vào xe đẩy của khách, kiểm kê hàng hóa của người ta.

Diệp Tuệ cũng không biết có phải chỉ mình cô bị như vậy hay không, tức là cứ đi đến đâu là ma nó tụ tập đến đấy ý.

Chỉ có một khu vực ít có ma lui tới, chính là khu bán đồ hải sản.

Ý định của Diệp Tuệ muốn làm cho Thẩm Thuật đã sụp đổ trong nháy mắt, cô vừa bị mùi vì cái mùi tanh, vừa hành động nhanh gọn và không biết xấu hổ mà gọi cho anh.

“Chồng à, em đang ở khu hải sản trong siêu thị, muốn chọn ít hải sản để tắm bổ cho anh, hay là anh đích thân đến đây luôn đi.”

Đầu bên kia quả nhiên lại là sự yên lặng kéo dài.

nói nhảm gì chứ, lời này đến cô còn không tin nổi nữa là, đã thế cô còn bị mùi mà nói nữa, cái giọng nói quái gở đó chẳng khác nào một người phụ nữ hư hỏng đang cố lừa Thẩm Thuật cả.

May mà tính tình của anh tốt nên không thêm so đo với cô, cái lời yêu cầu như đang có tình gây sự của cô mà anh cũng nghe theo, một lát sau đã thấy anh xuất hiện trong khu hải sản của siêu thị rồi.

Diệp Tuệ lấy cớ để đưa Thẩm Thuật đến những khu khác.

“Mua ít sữa tươi đi, bọn mình uống loại này nhé.” Diệp Tuệ chỉ vào quầy sữa tươi.

Thẩm Thuật quyết đoán lắc đầu: “không uống loại này.”

Diệp Tuệ mờ to mắt nói dối: “Thế phiền anh lấy giúp em một chai đi, tay em không với tới.”

Thẩm Thuật nghe lời giơ tay lấy chai sữa tươi mà Diệp Tuệ chỉ, mà cô thì cũng lên giơ tay ra theo, cố tình tạo cơ hội để hai tay chạm vào nhau.

một giây sau, ý đồ của Diệp Tuệ đã rơi vào hư không.

Thẩm Thuật hình như nhận ra điều gì đó, nên đã hoàn mỹ tránh được cái tay của Diệp Tuệ, anh cầm lấy chai sữa bỏ vào xe đẩy, tránh né mọi sự đụng chạm có thể xảy ra.

Cái tay đang giờ ra của Diệp Tuệ không biết phải thu về thế nào, cô nhanh chóng điều chỉnh tốt trạng thái của mình: “Vậy lại phiền anh lấy giúp em hộp sữa chua với.”

Và thế là cô lại trở mặt nhìn anh đôi tay khác, cầm lấy hộp sữa chua mà cô chỉ bỏ vào xe đẩy.

Hoàn toàn không rơi vào bẫy của Diệp Tuệ.

Chẳng lẽ cô lại nói thẳng luôn là phiền anh nắm tay em dắt đi có được không à?

Cuối cùng Diệp Tuệ đành phải đi theo bên cạnh anh, nhìn mấy con ma cứ theo sát không xa không gần, phần lớn mấy con ma đều giữ một khoảng cách với cô, nhưng vẫn có con thì bạo dạn sờ hân vào người cô luôn.

Biểu cảm của cô vô cùng phức tạp nhìn con ma nữ đang đứng trước mặt Thẩm Thuật, nó đang thẹn thùng ngắm nhìn anh, cho dù rất sợ dương khí tỏa ra, nhưng nó vẫn bị hấp dẫn bởi một Thẩm Thuật trăm năm khó có dịp được gặp gỡ.

cô liếc nhìn anh, đúng là sắc đẹp hại người mà, không phải, là hại ma mới đúng.

Con ma nữ ném cái khăn tay nhỏ của mình tới, Thẩm Thuật mặt không biến sắc giậm thẳng lên.

Tiếp theo nó lại có tình làm đổ một gói đồ ăn vặt, đầu Thẩm Thuật cũng không thêm ngó sang một cái.

Chưa nói đến chuyện là Thẩm Thuật có nhìn thấy hay không, kể cả anh có nhìn thấy thì anh cũng sẽ vô cảm mà đi lướt qua như vậy thôi.

Con ma nữ vẫn không chịu tin, quyết liều một phen đi tới sờ mặt Thẩm Thuật, cho dù điều đó có thể khiến cho nó bị thương vì dương khí của anh thì nó cũng chẳng bận tâm.

Cái này thì không được đâu nhà, mặt của Thẩm Thuật không phải ai cũng có thể tùy tiện chạm vào đâu.

Hành động đến trước ý chí, Diệp Tuệ giờ tay lên đập một phát vào tay của con ma nữ, cái tay nhỏ của con ma còn chưa sờ được thì cái tay to của Diệp Tuệ đã mon men chạm vào mặt anh.

Và thế là tất cả ma nữ cho đến ma đười ươi đều biến mất hết.

Diệp Tuệ rút cái tay hư của mình về, bây giờ chặt tay có còn kịp không?

Thẩm Thuật dường như không ngờ là Diệp Tuệ sẽ làm thế, mắt anh chậm rãi quay sang nhìn cô, hỏi: “Sao vậy?”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ lắc đầu nguầy nguậy, “không có gì, có con muỗi muốn sàm sờ anh, muốn hút dương khí của anh ý mà.” Liệu Thẩm Thuật có nghĩ là cô bị thần kinh không nhỉ.

Thẩm Thuật liếc nhìn tay cô: “Muỗi đâu?”

không ngờ là anh lại truy hỏi đến cùng, Diệp Tuệ giả vờ chà tay rồi xòe ra cho Thẩm Thuật xem “Có không? Chỉ là con muỗi nhỏ thôi.”

Thẩm Thuật không nhìn thấy một cái thì thể muỗi nào trên tay cô cả.

Diệp Tuệ nghẹn lời, nói rất đồng đặc: “Nó chết không toàn thân rồi.”

Thẩm Thuật không hỏi tiếp nữa, anh gật đầu: “Ừm.”

Hai người cùng nhau đi ra cửa, Diệp Tuệ còn chưa kịp thở phào thì bỗng có một nữ sinh mặc váy đi tới.

Nữ sinh kia đứng chắn trước mặt Thẩm Thuật, anh nhủ mảy, hình như đang khó chịu vì bị chặn đường.

cô bé cứ đứng nhìn Thẩm Thuật, chẳng quan tâm đến Diệp Tuệ đang đứng bên cạnh, đưa cái điện thoại của mình tới, nói: “Weixin...”

Diệp Tuệ thích thú nhìn hai người, không hề tỏ ra tức giận khi chồng mình bị người ta nhòm ngó.

Ánh mắt cô nhìn Thẩm Thuật cứ như đang nhìn động vật quý hiếm vậy.

Có phải là anh đang nghĩ cô bé này là nhân viên tiếp thị đúng không hả?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ đoán ra được là vì sao Thẩm Thuật ít nói rồi, vì anh chỉ cần mở miệng nói thôi là có thể khiến cho người ta tức chết.

cô bé kia vừa nghe anh nói cái thì không kịp phản ứng lại, cung phản xạ lớn dần như có thể quẩn một vòng trái đất, đến lúc cô bé hiểu ra thì gương mặt nhỏ nhún tái nhợt, xấu hổ và tức giận chạy đi mất.

Thẩm Thuật thì thấy không sao cả, có lẽ anh nghĩ rằng mấy nhân viên tiếp thị khi bị người ta từ chối thì sẽ thấy xấu hổ.

trên đường về nhà, Diệp Tuệ rất yên lặng, không dám động tay động chân với Thẩm Thuật nữa.

Trong mắt người đại diện là chị Nhâm thì đạo này Diệp Tuệ rất ngoan, không còn suốt ngày là hét muốn đi gặp Thẩm Tu, cũng không hay nổi câu nữa.Điều này khiến cho chị Nhâm đỡ hao tổn tâm trí hơn nhiều, công việc cũng rảnh rỗi hơn, còn đưa Diệp Tuệ đến nhà hàng ăn một bữa coi như là phần thưởng giành cho cô vậy.

Bình thường Diệp Tuệ cũng có thể nhìn thấy mấy hồn ma, nhưng có người ở cùng thì có cũng đỡ sợ hơn.

không ngờ chị Nhâm vừa mới ăn xong thì có việc đột xuất phải đi, Diệp Tuệ quyết định không ngồi lại lâu mà vội vàng về nhà luôn.

Lúc ra ngoài cô có rẽ vào phòng vệ sinh, đang chuẩn bị rửa tay thì thấy trong gương có một người phụ nữ, gương mặt cô ta nhỏ nhắn trắng trẻo, đáng vẻ mong manh yếu đuối.

Diệp Tuệ nhủ mảy, đây là lần đầu tiên cô được gặp nữ chính Thượng Huỳnh kể từ sau khi xuyên vào đây.

Advertisement / Quảng cáo

nói về ngũ quan thì Thượng Huỳnh chưa đạt đến trình độ được gọi là đại mỹ nhân, nhưng cô ta lại có sự trong sáng thuần khiết, là kiểu mà đàn ông rất thích, ít nhất cũng khiến cho Thẩm Tu mê đến thần hồn điên đảo.

Diệp Tuệ mặc kệ cô ta, cô cúi đầu rửa tay.

Thượng Huỳnh cũng nhìn thấy Diệp Tuệ, cô ta biết là sau khi cô ta chia tay với Thẩm Tu thì anh ta đã coi Diệp Tuệ là thể thân của cô ta, tuy Thẩm Tu chỉ lợi dụng Diệp Tuệ thôi, nhưng cô ta vẫn thấy không thoải mái.

Sau lại biết là Diệp Tuệ đã cưới chú ba của Thẩm Tu, mà trước đó Diệp Tuệ luôn bám dính lấy Thẩm Tu, cho nên việc kết hôn nghĩ thế nào cũng thấy là Diệp Tuệ cố ý.

Thường Huỳnh nhìn thấy Diệp Tuệ, vốn còn tưởng là cô sẽ mang một nét mặt âu sầu buồn chán, nào ngờ sắc mặt của Diệp Tuệ lại cực tốt, thậm chí nhìn còn quyến rũ hơn trước nhiều.

Làn da trắng mềm mại kia, hình như không đậm một chút mỹ phẩm nào, thật khiến cho người ta ghen tỵ.

Thường Huỳnh dè dặt sợ khó chịu trong lòng, làm trò nói: “Tôi vẫn chưa chúc cô tân hôn vui vẻ.”

Diệp Tuệ đáp cho có lệ: “Cảm ơn.”

Thường Huỳnh: “Thẩm Tu và tôi quay lại với nhau rồi, cô thấy không vui thì cũng đâu cần thiết phải giận dỗi đi cưới người khác chứ, thiệt thòi lắm đấy.”

Diệp Tuệ dừng động tác, lời này cô không thích nghe chút nào.

cô ta với Thẩm Tu ở bên nhau thì là trời sinh một cặp, còn cô và Thẩm Thuật kết hôn thì lại thành thiệt thòi sao? cô ta đang dè bieu ai đó!

Diệp Tuệ đóng vờ nước, ngẩng đầu lên, đứng thẳng người, mắt nhìn Thường Huỳnh trong gương: “Xin hỏi, bây giờ cô đang lấy tư cách gì để nói chuyện với tôi vậy?”

Giọng của cô tỏ ra rất thờ ơ: “cô cưới Thẩm Tu rồi à? Hay là cưới người nào khác ở nhà họ Thẩm? Chuyện của nhà họ Thẩm, người ngoài như cô ở đây nhiều chuyện cái gì thế?”

Thường Huỳnh tái mặt, cảm thấy Diệp Tuệ của ngày hôm nay cực kì xa lạ, xa lạ đến mức khiến cho người ta sợ hãi: “Tôi là bạn gái của Thẩm Tu, nhà họ Thẩm tôi cũng đã từng đến rồi.”

Diệp Tuệ cười, không biết là vô tình hay cố ý mà nói: “Lúc có tôi đó có gặp ông Thẩm không? Nghe nói ông Thẩm hình như không thích có tí nào đâu. Rồi thì khi đó Thẩm Tu làm gì? Có ở bên cạnh nói đỡ cho cô không?”

Tâm trạng của Thường Huỳnh trùng xuống, chuyện này cho đến bây giờ vẫn là một cái gai trong lòng cô ta.

cô ta thật sự không hiểu, dù đã tỏ ra cực kì chu đáo trong mọi việc nhưng ông Thẩm vẫn không thích cô ta, thái độ rất lạnh lùng. Mà Thẩm Tu thì lại sợ ông Thẩm, cho dù thích cô thì hẳn cũng sẽ không vì thế mà mâu thuẫn với ông.

Diệp Tuệ tỏ vẻ kinh ngạc, tiếp tục mĩa mai: “anh ta thật sự chỉ đứng bên cạnh nhìn thôi sao? anh ta có còn coi cô là bạn gái không thế?”

Ý tứ châm chọc cực kì rõ ràng, kiểu như hãy nhìn lại đức hạnh của bạn trai cô đi.

Thường Huỳnh bị nói trúng tim đen, cô ta cắn môi, ánh mắt hiện rõ sự tức giận.

Diệp Tuệ đang chuẩn bị rời đi thì Thường Huỳnh lại nói: “Diệp Tuệ, Thẩm Tu chỉ coi cô là thể diện của tôi thôi, cho dù có thể nào đi nữa thì người anh ấy yêu vẫn là tôi.”

cô ta rất chắc chắn một điều là Thẩm Tu yêu mình, cho nên cô ta mãi mãi hơn Diệp Tuệ một bậc.

Diệp Tuệ nhếch môi cười, nói nghe như thể cô chính là kẻ đã khiến cho Thường Huỳnh với Thẩm Tu chia tay nhau vậy.

cô quay đầu nhìn Thường Huỳnh, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “nói chung thì Thẩm Tu là một tên đàn ông khiến cho tôi thấy rất ghê tởm, nếu cô đã thích anh ta như thế thì tốt nhất là hãy giữ chặt anh ta đi nhé, đừng bao giờ tách ra nữa.”

Tránh gây họa cho người khác.

Hôm nay là ngày hẹn hò đầu tiên của Thẩm Tu và Thường Huỳnh sau khi tái hợp, cho nên hẳn rất coi trọng, lúc tới nhà hàng thì trùng hợp lại gặp sếp tổng của công ty điện ảnh truyền hình Quang Nghệ.

Thẩm Tu nghĩ, Quang Nghệ đang muốn hợp tác với Hoa Thụy, có lẽ nào người mà sếp tổng của Quang Nghệ gặp lại chính là Thẩm tổng của Hoa Thụy không?

Thẩm tổng đang muốn đầu tư cả tỷ bạc vào phim ảnh, tuy vẫn chưa công bố với công chúng, nhưng người trong ngành thì ai cũng biết hết. Thẩm Tu rất muốn được một lần gặp mặt nói chuyện với sếp tổng của Hoa Thụy mà mãi vẫn chưa có cơ hội.

hắn đã chú ý đến gian phòng kia từ đầu, rất lịch sự gõ cửa rồi mới đẩy cửa vào.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Tu khẽ nở một nụ cười tự tin, nhưng lúc mở cửa ra thì nét mặt đã cứng đờ lại.

không thấy ai cả.

Thẩm tổng của Hoa Thụy này đúng là quá thần bí, sở hữu cả một công ty giải trí lớn nhất nước, vậy mà anh ta vẫn khiêm tốn như vậy sao?

Thẩm Tu nghĩ mãi mà vẫn không hiểu nổi, lúc ra khỏi gian phòng thì trông thấy Thường Huỳnh và Diệp Tuệ cùng đi ra, hần nheo mắt, cảm giác dạo này Diệp Tuệ xuất hiện hơi bị nhiều rồi.

một người đẹp rạng rỡ, một người thì ngây thơ trong sáng, nếu đem ra so sánh thì Thường Huỳnh có phần nhạt nhòa hơn, nhưng mà người tình trong mắt hóa Tây Thi, Thẩm Tu và Thường Huỳnh mới tái hợp, hẳn rất muốn tỏ ra âu yếm người phụ nữ của mình trước mặt người khác một chút.

Thẩm Tu đi về phía Thường Huỳnh, hần nhìn Diệp Tuệ một cái, còn chưa kịp nói gì thì Diệp Tuệ đã chẳng thèm để hần vào mắt mà chỉ tập trung nhìn đằng sau lưng hần.

Hai mắt Diệp Tuệ sáng lên: “Thẩm Thuật.”

Kể từ sau khi nhìn thấy ma, Diệp Tuệ gần như lúc nào cũng có thể nhận ra Thẩm Thuật, trong mắt cô thì anh chính là thần hộ mệnh đi động, tuy ánh sáng ở đây hơi tối nhưng chỉ nhìn thoáng quá thôi là cô đã nhận ra chồng mình rồi.

Thẩm Thuật dừng lại, một tay anh rút túi quần, đưa mắt nhìn về phía Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ đi tới chỗ anh, Thẩm Thuật theo bản năng lùi về sau, tựa lưng vào vách tường.

Vốn chỉ là ra ngoài ăn bữa cơm mà thôi, Diệp Tuệ không ngờ là lại gặp cả nam nữ chính ở đây, mắt thấy thời gian đây đưa có khả năng sẽ kéo dài hơi lâu, còn đang nghĩ xem phải về nhà thế nào thì lại gặp Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật kín đáo liếc Diệp Tuệ một cái, nghĩ một chút rồi nói: “Em sợ ăn cơm một mình?”

Diệp Tuệ: “...” Sao anh lại cướp lời thoại của em?

cô mặt dầy găt đầu, ôm chặt một tay của Thẩm Thuật, thế giới trong thoáng chốc đã trở nên yên tĩnh.

Tình huống thoát nhìn rất bình thường, Diệp Tuệ đang chuẩn bị rời đi cùng Thẩm Thuật thì Thẩm Tu lại đi tới trước mặt hai người, giới thiệu chú ba của hần với Thường Huỳnh.

“Đây là Thẩm Thuật, chú ba của anh.” Thẩm Tu không thèm để tâm đến Diệp Tuệ đứng bên cạnh, một câu giới thiệu về cô cũng lướt nói, lúc nhìn cô hần còn tỏ vẻ khinh thường.

Nữ chính tất nhiên không phải dạng vừa, cô ta đóng kịch rất giỏi: “Nếu là chú ba của Thẩm Tu thì bốn người chúng ta tối nay cùng nhau ăn một bữa đi.”

Thẩm Thuật nhìn Thẩm Tu, đáp: “Được.”

Diệp Tuệ: “...”

Bốn người lại cùng nhau chọn một bàn đồ dùng bữa, sau khi ngồi xuống, Thẩm Tu nói với Thẩm Thuật: “Chú ba, đây là bạn gái của cháu, Thường Huỳnh.”

Thường Huỳnh nhìn Thẩm Thuật, đây là lần đầu tiên cô ta gặp anh, không ngờ Thẩm Thuật còn trẻ như vậy, lại rất đẹp trai nữa.

Nhắc tới nhà họ Thẩm, mọi người chỉ toàn nghĩ tới Thẩm Tu, người được coi là có tiền đồ nhất, còn Thẩm Thuật thì mãi chỉ là một người chú nhỏ vô dụng trong gia đình mà thôi.

Trước khi Thường Huỳnh gặp Thẩm Thuật thì cô ta vẫn luôn cho là như vậy.

Nhưng bây giờ khi Thẩm Tu và Thẩm Thuật ngồi cùng nhau, trông khí chất của Thẩm Tu lại kém hơn hẳn, Thẩm Thuật tuy không nói năng gì nhưng cũng đủ để lấn át Thẩm Tu rồi.

Thường Huỳnh thầm suy nghĩ rất nhiều, nhưng bên ngoài thì vẫn tỏ ra điềm đạm “Chào chú ba.”

Sau đó cô ta lại nhìn Diệp Tuệ, lễ phép nói: “Chào cô Diệp.” Cho dù cô không thích Diệp Tuệ đi nữa thì cũng sẽ không thể hiện ra mặt cho người ta nhận ra.

Nghe cô ta nói xong, Thẩm Thuật lúc này mới ngược mắt lên nhìn, chậm rãi nói: “cô vừa gọi cô ấy là gì?”

Thường Huỳnh sững sốt, cô gọi thế có gì không đúng sao?

Đôi mắt mòng của Thẩm Thuật mím lại thành một đường thẳng, ánh mắt anh tối đi, hỏi lại: “cô gọi tôi là chú ba, vậy cô phải gọi cô ấy là gì?”

Advertisement / Quảng cáo

Giọng anh không cao không thấp, nhưng cực kì lạnh lùng.

Thường Huỳnh hiểu ra là Thẩm Thuật đang ra mặt cho Diệp Tuệ, cô ta cắn răng nói: “Thím nhỏ.”

Việc Thường Huỳnh gọi mình là gì Diệp Tuệ hoàn toàn không để ý, chuyện cô để ý chính là Thẩm Thuật tự dưng lại nói nhiều như vậy, hơn nữa lại còn trong một hoàn cảnh rất đặc biệt.

Nhưng đúng là nghe Thường Huỳnh gọi mình là thím khiến cho Diệp Tuệ cực kì khoai trá, chồng mình đã đứng ra bảo vệ như thế, thân là một người vợ, nếu cô không phối hợp cùng thì thật là có lỗi với anh.

Diệp Tuệ cố tình làm bộ khó xử, nói: “Tuy rằng tôi cũng không so đo đâu, cô gọi là thím hay không thì cũng không sao cả, nhưng mà... Dù sao thì vai vế thứ bậc cũng nên phân chia rõ ràng.”

Cách nói của cô nghe như đang muốn gây khó dễ, nhưng cũng có cảm giác không phải vậy.

“Nếu không hiểu phép tắc thì thím sẽ dạy dỗ lại, cháu thấy có đúng không hả Thường Huỳnh?” Câu cuối Diệp Tuệ cố tình nói rất chậm, nhấn mạnh từng chữ một.

Bàn tay đang để dưới bàn của Thường Huỳnh nắm chặt lại, miệng cứng nhắc nói: “Thím nhỏ nói rất đúng ạ.”

Diệp Tuệ rất tự nhiên đáp lại: “Ừm.”

cô mỉm cười, thần sắc thì rất ôn hòa, nhưng trên mặt thì lại viết một câu: cô gọi tôi một tiếng thím nhỏ, bảo tôi làm sao mà chịu nổi đây.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Edit: Ngân Nhi

Bữa tối này Diệp Tuệ ăn trong tâm trạng vô cùng khoai trá, nhưng nam nữ chính Thẩm Tu và Thường Huỳnh thì khác, trong lần hẹn hò cực kì quan trọng này mà lại có thêm hai cái bóng đèn to tướng, bầu không khí rõ ràng là hơi ngượng ngập.

Chuyện này cũng đều là do Thường Huỳnh tự ý quyết định, mục đích là muốn làm quen với người nhà họ Thẩm, nào ngờ lại phá hỏng cả buổi hẹn, lúc ra về, Diệp Tuệ thấy mặt của Thẩm Tu đã đen kịt lại.

Diệp Tuệ không tiếp tục mặt dày bám tay Thẩm Thuật nữa, dù sao ban nãy cũng là lần đầu tuyên bố chủ quyền nên mới làm vậy thôi, bây giờ mà còn ôm nữa thì e là Thẩm Thuật sẽ nghi ngờ.

cô đi sát bên cạnh Thẩm Thuật, để phòng lát nữa lại gặp ma.

Lúc bọn họ đang đứng đợi thang máy thì trông thấy một đám đàn ông vừa uống rượu xong đi tới, ánh mắt của Thẩm Tu sáng lên, hẳn nhận ra ngay đó là mấy lãnh đạo cấp cao của Hoa Thụy.

Thẩm Tu đi tới chào hỏi Vương Xuyên, Vương Xuyên là người phụ trách mảng phim điện ảnh trong công ty, trước đây Thẩm Tu cũng đã từng có lời muốn hợp tác với anh ta nhưng cuối cùng vẫn không thành.

“Thẩm tổng có ở đây không?” Thẩm Tu bóng gió hỏi, giấu đi sự mong đợi trong lòng.

Vương Xuyên do dự vài giây: “Thẩm tổng của chúng tôi...”

Advertisement / Quảng cáo

Mấy người lãnh đạo đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Thẩm Thuật, thấy mặt anh sụp xuống, dáng vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó, trông có vẻ hơi mệt mỏi, không muốn ở đây lâu thêm nữa.

Vương Xuyên: “đã về từ lâu rồi.”

Thẩm Thuật hơi ngược mắt lên, dường như rất hài lòng với đáp án nằm trong dự liệu này.

Những người khác cũng nói thêm vào: “Chỉ còn mấy người bọn tôi ở lại uống rượu thôi.”

Giọng của Thẩm Tu lộ ra sự tiếc nuối: “Vậy à.”

Người trong công ty sợ lộ nên chỉ dám liếc Thẩm Thuật một cái rồi thôi, tuy vậy nhưng bọn họ vẫn chú ý đến người phụ nữ đang đứng bên cạnh anh, vì ánh đèn hơi mờ nên không nhìn rõ mặt, nhưng có cảm giác là rất xinh đẹp.

“cô gái đi cùng sếp là ai thế nhỉ?”

Diệp Tuệ ra về cùng Thẩm Thuật, hai người đứng cạnh nhau, dường như ôm tay anh đã hoàn toàn không còn, cũng may trong thang máy là không gian kín, có anh ở đây cùng, Diệp Tuệ sẽ không lo nhìn thấy những thứ đáng sợ.

Thang máy chậm rãi đi xuống, nhưng bỗng dừng lại rung lắc dữ dội, cuối cùng thì dừng hẳn.

Đứng ngay ở tầng 13 thì con số hiển thị bên trên không thay đổi nữa, đèn trong thang máy cũng tắt luôn.

Trong bóng tối, Diệp Tuệ theo bản năng nhích lại gần Thẩm Thuật, ai mà biết được trong bóng tối sẽ xuất hiện thứ gì chứ, chỉ có dựa vào anh gần một chút thì mới an toàn.

cô nghiêng đầu nhìn anh, một loạt vấn đề xảy ra ban nãy hình như hoàn toàn không làm ảnh hưởng đến anh một chút nào thì phải.

“Thăm...Thua...Thuật...” Lúc nói chuyện, giọng của Diệp Tuệ không chút tiền đồ mà run lên, có mỗi cái tên của anh mà cô cũng phải mất đến mấy giây mới nói xong.

“anh...không sợ à?” Diệp Tuệ chỉ nhìn thấy góc mặt hơi mờ mờ của anh, cảm giác lạnh đang quay đầu nhìn cô.

Lúc này tiếng điện thoại khẩn cấp trong thang máy đột ngột vang lên, khiến Diệp Tuệ sợ đến run cả chân.

Giờ mà nghe điện thoại, nói không chừng đầu dây bên kia không phải là tiếng người nói, mà toàn là tạp âm kì lạ cũng nên.

Điều này không thể trách cô được, kể từ khi Diệp Tuệ đi vào thế giới này, cô vẫn luôn ôm một trạng thái nghỉ thần nghỉ quý như vậy.

một giây sau, Thẩm Thuật đã dùng hành động để trả lời suy nghĩ của cô, anh khôngcó một chút do dự mà đi tới cầm máy lên nghe.

sự thật đã chứng minh là Diệp Tuệ nghỉ quá nhiều, nhân viên công tác nói với hai người là thang máy bị trục trặc nên dừng ở tầng 13, khi nào cửa thang máy mở ra, hai người có thể đi xuyên qua hành lang rồi xuống bằng một thang máy khác.

Cúp máy xong là cửa thang máy chậm rãi mở ra luôn, cứ như là vẫn luôn chờ hai người vậy, Thẩm Thuật bước ra ngoài, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Nhìn ánh sáng bên ngoài, Diệp Tuệ lúc này mới thả lòng được cơ thể, bốn chữ ngắn gọn của Thẩm Thuật cũng khiến cho cô rất an tâm.

trên hành lang vắng tanh, ánh đèn vàng nhạt chiếu sáng, sàn nhà được trải thảm dày, mọi thứ hoàn toàn bình thường.

không có gì phải sợ hết.

Diệp Tuệ hành động rất đúng với suy nghĩ, cô đi sát cạnh Thẩm Thuật, đợi qua hết cái hành lang thì cô sẽ đi cách xa anh một chút.

Advertisement / Quảng cáo

Thế nhưng dự cảm không lành thường sẽ không bao giờ sai, còn chưa đi được mộtnửa hành lang thì mấy cái bóng đèn đang yên ổn tự dưng lại lập lờ chớp tắt, khiến côsuýt nữa nghĩ là mình đang đi vào studio quay phim kinh dị chứ.

Diệp Tuệ liếc nhìn mấy cái phòng bên cạnh vài lần, không biết có phải là ảo giác củacô hay không, hình như tầng này tắt cả các phòng đều trống, không có ai cả.

“Bố, mẹ!” Hai tiếng gọi vang lên giữa hành lang không một bóng người, là tiếng nóinon nớt của trẻ con.

Diệp Tuệ nói hết cả da gà, cô liếc mắt nhìn, thấy ở cuối hành lang có một cặp sinh đốidang đứng, mặc quần áo giống hệt nhau.

Hai cô bé ấy đứng ngay cạnh thang máy, như thể đang đợi anh và cô tới để đi cùng nhau vậy.

Gương mặt của hai đứa bé rất bầu bĩnh, trông thấy hai người họ thì tỏ ra rất vui, ánh mắt sáng lên, cảm giác như tìm thấy mẹ ruột của mình.

Nếu đó là một cặp sinh đôi bình thường thì thật sự rất đáng yêu, Diệp Tuệ có thể đoán nhận được, nhưng vấn đề là cặp sinh đôi này đều mang bộ dạng lúc chết, một đứa thìvẹo đầu, một đứa thì đứt cả cánh tay.

cô lập tức quay sang nhìn Thẩm Thuật, anh hoàn toàn không biết gì cả, rất thoải máidù tới chỗ hai đứa bé sinh đôi kia.

Diệp Tuệ vội vàng đứng khựng lại, sau đó tiện tay túm lấy người chiến sĩ anh đứngđang đi thẳng về phía trước kia, lúc nắm lấy áo Thẩm Thuật, cô lại nhìn về hướng đómột lần nữa.

không có tác dụng gì rồi! Cặp sinh đôi ma kia vẫn còn ở đấy!

Thẩm Thuật đột ngột bị túm lại, may là anh cũng không có chấp đi tiếp, Diệp Tuệ nắm áo anh anh cũng không hề né tránh, ngầm đồng ý cho hành động của cô.

Vì hành động của Diệp Tuệ mà hai đứa bé ma kia đã bắt đầu ôm con búp bê trong tay rồi chạy tới chỗ cô và anh.

Bố mẹ không đến chỗ con thì để bọn con tới chỗ bố mẹ nha.

“Bố, mẹ, bé con ~” Tiếng trẻ con non nớt phối hợp với ánh đèn lập lờ trong hành lang.

Diệp Tuệ tí nữa thì khóc òa lên trước mặt Thẩm Thuật, sự đã kích đột ngột xuất hiệnkhiến lời nói của cô trở nên không mạch lạc: “Chị không muốn làm mẹ đâu.”

Diệp Tuệ nói câu kia, kèm theo ánh mắt tủi thân rung rung, làm cho Thẩm Thuật tự nhiên cũng nghĩ là mình đang ép Diệp Tuệ phải sinh con.

Diệp Tuệ tuy bị đã kích hơi nặng nhưng vẫn giữ được chút lý trí, có thể phân tích được tình hình.

thì ra là chỉ chạm vào quần áo của Thẩm Thuật thôi thì không có tác dụng gì, nếu muốn mấy con ma biến mất thì phải tiếp xúc da thịt cơ.

Diệp Tuệ nhìn hai đứa bé ma đang chạy tới, cô cắn răng giữ một ngón tay ra hướng về phía Thẩm Thuật, rất không biết xấu hổ mà nói cái câu mà cô vừa mới nghĩ ra kia: “anh với em chơi một trò chơi nha?”

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ, ánh mắt lộ ra chút nghi ngờ, dường như anh có thể nhìn ra sự van nài trong ánh mắt của cô.

anh rũ mắt suy nghĩ một chút, sau đó chậm chạp giờ tay lên, duỗi một ngón tay ra hướng về phía Diệp Tuệ.

Cách đó không xa, hai đứa bé ma nhận sai bố mẹ vẫn đang chạy tới gần, Diệp Tuệ sợ run cả người, cảm thấy sao mà thời gian trôi lâu vậy chứ.

Đầu ngón tay của hai người cuối cùng cũng chạm vào nhau.

Mười ngón tay của Diệp Tuệ đã lạnh ngắt, nhưng ngón tay anh thì vẫn rất ấm

Advertisement / Quảng cáo

Cặp sinh đôi đã tới ngay trước mặt Diệp Tuệ, cô lập tức nhắm mắt lại, ngay trong khoảnh khắc chạm ngón tay với Thẩm Thuật, cảm nhận xúc cảm ấm áp đó, vạn vật mới yên tĩnh trở lại.

âm thanh bên tai đã biến mất, Diệp Tuệ chậm chạp mở mắt ra, thấy ánh đèn cũng đãsáng bình thường.

Hành lang vắng tanh, dài đến mức nhìn như không có điểm cuối.

Thẩm Thuật vẫn đang nhìn Diệp Tuệ, cô ngẩn ngơ mở mắt ra, một giây sau biểu cảm trở nên rất kiên định, thế cô chết cũng phải bám chặt lấy ngón tay anh không được buông ra nữa.

Ánh đèn chiếu lên mặt cô, sống mũi cao thẳng vì sợ sệt mà rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, hai tai đỏ bừng, nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Thẩm Thuật không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy vợ mình vừa nãy thì sợ hãi, bây giờ đã bình tĩnh lại rồi, tâm trạng thay đổi quá là nhanh.

Gương mặt lúc nào cũng tỏ ra hồ hững như anh, lúc này khỏe môi lại hơi cong lên,không nhận được mà bật cười.

Diệp Tuệ ngăn người, thấy một Thẩm Thuật trước giờ lúc nào cũng lạnh lùng vô cảm, bây giờ lại tự dưng cúi đầu cười ra tiếng.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật lúc cười hay không cười thì cũng không khác biệt nhiều lắm, khi anh không cười, toàn thân tỏa ra một cảm giác lạnh băng khiến cho người ta không dám lại gần, còn khi anh cười như lúc này đây, tiếng cười trầm thấp, khỏe mát hơi nướn lên, lúc nhìn cô, trong ánh mắt rõ ràng cũng hiện lên ý cười.

Cười cái gì chứ?

Diệp Tuệ cũng biết là hành động vừa rồi của mình không được giống người bình thường cho lắm, nhưng phản ứng của Thẩm Thuật thì hoàn toàn khác với tưởng tượng của cô, khiến cô thấy hơi lúng túng.

Nhưng dù thế nào thì Diệp Tuệ cũng đã đạt được mục đích của mình, việc tiếp theo vẫn phải tiếp tục làm.

Diệp Tuệ không thu tay về sau khi chạm vào đầu ngón tay của Thẩm Thuật, mà cô lập tức nắm lấy ngón tay của anh luôn.

“Bây giờ em mới phát hiện ra là ngón tay của anh rất đẹp đó, cho em nắm ngón tay anh kéo tới cửa thang máy rồi mới buông ra nhé?” Diệp Tuệ giọng gao đưa ra một lý do là mình rất thích ngón tay anh để qua được ải này.

Thẩm Thuật không từ chối nhưng cũng không đồng ý, Diệp Tuệ sợ anh không muốn nên vội vàng nắm chặt ngón tay anh rồi đi tới chỗ thang máy.

Cặp sinh đôi đó vẫn còn ở đây, nếu cô bỏ tay anh ra thì hai đứa bé đó sẽ lập tức ôm lấy đuôi cô gọi mẹ luôn mất.

Diệp Tuệ cũng không thể bỏ một đứa lên, sau đó nhét đứa còn lại vào lòng Thẩm Thuật, nói với anh là nhìn đi, hôm nay bọn mình mới có thêm hai đứa con gái này.

Đường đến thang máy tuy không dài nhưng đối với Diệp Tuệ thì là rất dài, từng giây từng phút cô đều có cảm giác sống một ngày dài tựa một năm. Tuy là lúc trước vì mạng sống mà Diệp Tuệ đã động tay động chân với Thẩm Thuật mấy lần, nhưng trong không gian yên tĩnh thế này, đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương. Diệp Tuệ lại thấy hơi ngượng, may là Thẩm Thuật không hỏi gì, chứ giờ cô thật sự chẳng bịa ra thêm nổi một lời nói dối nào nữa cả.

Vừa vào trong thang máy, Diệp Tuệ liền buông lỏng tay Thẩm Thuật ra, nép vào một góc thang máy, giảm bớt sự tồn tại của bản thân, chuẩn bị kiểm điểm lại mình.

cô không thể cứ cậy vào việc tính tình của anh tốt mà bắt anh chiều mình hết cái này đến cái kia được.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật thì không nói gì, anh dựa vào tay vịn, mắt nhìn vào ngón tay vừa mới bị Diệp Tuệ nắm, vẻ mặt hồ hững không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Ngày hôm sau, Diệp Tuệ bị người đại diện là chị Nhâm gọi tới công ty để nói về việc vào tổ quay phim, chị Nhâm sợ thái độ hiền lành của Diệp Tuệ lúc này chỉ là nhất thời nên mới tranh thủ ân cần dạy bảo cô mỗi ngày.

Sau khi hai cái lỗi tai phải chịu tra tấn xong, cô mới được ra khỏi phòng, cái thang máy gần đó có không ít người đang đứng đợi, thế là Diệp Tuệ quyết định sẽ đi thang máy khác ở góc hành lang.

Trước thang máy đồng người có một người phụ nữ đang gọi điện thoại, Diệp Tuệ có chút ấn tượng với người này, đó là Tần Hân, thành viên hội đồng quản trị của tập đoàn Vi thị, cùng với chồng gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, tình cảm của hai vợ chồng rất hạnh phúc gần bỏ.

Tập đoàn Vi thị cũng khá có tiếng trong giới giải trí, cho nên có rất nhiều ngôi sao muốn tạo quan hệ với cô ấy, chị Nhâm cũng thường xuyên nói cho cô nghe về những nhân vật lớn này.

Nhưng Diệp Tuệ không có tâm tư muốn tiếp cận người ta vào lúc này, vì có một con ma đang đứng ngay bên cạnh Tần Hân.

Lúc Diệp Tuệ đi chụp hình quảng cáo lần trước cũng đã gặp con ma này rồi, lúc ấy con ma này cứ đi theo Bùi Ninh mà chửi náng không ngừng.

Bùi Ninh và idol của cô ta sau một thời gian qua lại thì chia tay vì Bùi Ninh nổi tiếng, cô ta chết trong lúc đang đuổi theo idol trên đường, tay vẫn còn cầm que phát sáng.

Diệp Tuệ chỉ dám liếc một cái rồi quay đi luôn, ngoan ngoãn đứng đợi thang máy.

Nhưng tâm nguyện của Diệp Tuệ đã không thành, nhờ vào ánh sáng mà cô cảm nhận thấy con ma kia đang chậm rãi lướt đến chỗ cô đứng, một đường không hề dừng lại.

Ánh mắt của Diệp Tuệ cứ nhìn thẳng vào con số đang chuyển động trên thang máy, giả vờ không biết gì cả.

Thang máy chậm rãi lên từng tầng một, sắp tới rồi, Diệp Tuệ nín thở, cổ sắp thoát rồi.

“Này này này, cô có thể nhìn thấy tôi đúng không?” Con ma vừa nói một câu mà Diệp Tuệ đã sợ đến mức suýt bỏ chạy luôn rồi.

Nhưng vì đã có kinh nghiệm gặp ma nhiều lần nên cô vẫn có thể giả vờ bình tĩnh.

Con ma kia vừa nói lại vừa vung vẩy cái que phát sáng trong tay, nó không tin là Diệp Tuệ không biết gì cả, híp mắt tỏ vẻ tôi sẽ phá bỏ lớp nguy trang của cô.

Trong lúc nói chuyện, que phát sáng trong tay nó không cẩn thận bị rơi khỏi tay, nó kêu lên: “Ồi trời ơi, que phát sáng bảo bối của tôi.” Sau đó vội vàng bay tới nhặt bảo bối của nó lên.

Diệp Tuệ thầm nghĩ sao cái thang máy này chạy chậm quá vậy, con ma kia nhất độ lên xong thì lại nhẹ nhàng trở về.

Máy không nhìn thấy tao, tao cũng không nghe thấy máy, hai chúng ta đứng có làm tổn thương nhau mà.

Có mấy nhân viên từ nơi không xa đi tới nói: “Cứ mời Thường Huỳnh là chương trình sẽ rất hút fan.”

Con ma bữu mỗi bay tới trước mặt bọn họ, vẻ mặt tức giận nói: “Thường Huỳnh đó mà tham gia show thực tế thì chắc chắn sẽ tụt rating, cái tính đó của cô ta thì ai mà thích nổi chứ.”

không hổ là fan cuồng chuyên theo dõi các nghệ sĩ, cho nên cũng biết được hơn nửa số mình tính trong giới showbiz.

Các nhân viên lại bắt đầu thảo luận về người khác: “Tê Tiễn thì đang đi xuống rồi, sau này không phát triển nổi đâu.”

Con ma nghe thế thì lập tức bùng nổ, nó dùng que phát sáng đập vào đầu người ta, nó: “anh có mắt không thế?! Idol của tôi là tiền giáng trần, mỗi ngày đều chăm chỉ làm việc, rất có tương lai đó biết chưa!”

Đình một tiếng, thang máy đã đến, Diệp Tuệ cố gắng giữ vững bước chân, đi từng bước vào thang máy, con ma cũng tiến vào theo.

Nhiệt độ bên trong giảm đi không ít, Diệp Tuệ thăm đếm ngực trong lòng: “Mười, chín, tám...”

Tốc độ đi xuống của thang máy rất nhanh, con ma bay tới trước mặt Diệp Tuệ: “Tôi biết tên cô là Diệp Tuệ, được ví như Tiểu Thường Huỳnh, nhưng riêng tôi thì thấy cốt tốt hơn cô ta nhiều.”

đã đến tầng một, Diệp Tuệ nhanh chóng bước ra ngoài, bên ngoài rất sáng nên con ma không đuổi theo ra được, chỉ có thể đứng yên ở cửa thang máy.

Diệp Tuệ vẫn chưa đủ dũng cảm để nói chuyện với ma, chẳng lẽ sau này mỗi khi tới công ty cô lại phải lòi Thẩm Thuật đi cùng sao?

không bao lâu sau thì tin tức về việc Thẩm Tu được chọn làm vai chính cho phim “Tịch Tĩnh Cốc” đã bay đầy trời.

Phim này đã được người trong ngành bàn tán từ lâu, số tiền đầu tư lên đến cả tỷ đồng, là phim hợp tác sản xuất giữa hai công ty là Hoa Thụy và Quang Nghệ, nhưng trước đó thì nữ chính và nam chính đều chưa được xác định.

“Tôi đứng là phải khen ngợi mắt nhìn người của đạo diễn! Thẩm Tu quá được luôn, làm một cao thủ soái diễn hình lại không dựa dẫm vào gia đình, từng bước đi lên bằng chính thực lực của bản thân, cuối cùng thì cũng được đền đáp xứng đáng.”

“Cảm ơn Hoa Thụy và Quang Nghệ đã cho Thẩm Tu cơ hội này, cảm ơn đạo diễn, Thẩm Tu của chúng tôi nhất định sẽ nỗ lực hết sức!”

“...”

Hoa Thụy là bên đọc được tin tức này đầu tiên, hai ngày trước bọn họ cũng đã chốt vai chính rồi, nhưng vẫn chưa công bố ra bên ngoài. Thẩm Tu chắc chắn không biết được là, người của hần vì muốn hần giành được vai diễn này mà đã đánh đòn phủ đầu, tung tin tức để người xem ủng hộ nhiệt liệt, chiếm được ưu thế về mặt dư luận.

Đoàn làm phim “Tịch Tĩnh Cốc” muốn khai thông với Hoa Thụy, tỏ ý rằng hiện tại công chúng đang bàn luận về Thẩm Tu cực kì nhiều.

Gia thế của nhà họ Thẩm rất lớn, cho nên Vương Xuyên không mở cuộc họp về chuyện này mà trực tiếp gõ cửa phòng làm việc của Thẩm Thuật: “Tổng giám đốc, tin tức nói Thẩm Tu sẽ là nam chính trong phim đang rất nóng trên mạng, đúng vào một ngày trước khi chúng ta công bố diễn viên chính.”

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật rất bình tĩnh ừ một tiếng.

“Hôm đó tôi thấy anh và Thẩm Tu trong nhà hàng...” Vương Xuyên hơi do dự, “Tôi chỉ muốn hỏi là chuyện này nên giải quyết thế nào đây ạ?”

Lúc này Vương Xuyên vẫn còn nghĩ đến cả người phụ nữ bên cạnh sếp nữa, nhưng bây giờ đang vội, không nên hỏi chuyện đó.

Thẩm Thuật nhẹ nhàng nhướn mày nói: “Có gì thì nói thẳng ra.” anh không thích nói chuyện vòng vo.

“anh với Thẩm Tu là bạn bè sao?” Vương Xuyên cảm thấy nếu quan hệ của sếp và Thẩm Tu đã tốt như thế thì bọn họ sẽ phải thận trọng hơn trong việc đính chính lại tin tức.

Thẩm Thuật đáp: “không phải.”

“Đạo diễn nói thế lực của nhà họ Thẩm rất lớn, nếu bọn họ mà đứng ra nói thì không được hay lắm...” Vương Xuyên không nói tiếp nữa, rõ ràng là tỏ đạo diễn không muốn đắc tội với nhà họ Thẩm.

Thẩm Thuật khẽ ngả người ra sau, rũ mắt xuống nói: “Cậu đi báo cho đoàn làm phim là hôm nay chúng ta sẽ công bố chính thức.”

Vương Xuyên: “Thế còn phía nhà họ Thẩm...”

Mí mắt Thẩm Thuật hơi giật, anh không nói gì, chỉ chậm chạp ngừng đầu nhìn lướt qua, ánh mắt rất hồ hững, dường như không thêm quan tâm đến bất cứ điều gì.

Vương Xuyên nói: “Tôi biết rồi.”

Nửa tiếng sau, Hoa Thụy công bố danh diễn viên chính thức của phim “Tịch Tĩnh Cốc”, phía chính chủ còn tỏ vẻ chưa bao giờ tiếp xúc với Thẩm Tu, chỉ trong một thời gian ngắn mà trên mạng đã nổ tung, ai cũng rối rít hỏi có phải là Thẩm Tu muốn cướp vai hay không.

Lại sau mười mấy phút, văn phòng của Thẩm Tu lập tức ra mặt giải quyết, chẳng những phủ nhận sạch sẽ mấy tin tức vừa đăng lúc trước đi, mà còn mạnh mẽ nói muốn khởi tố những người đã tung tin tức giả nữa.

“Nhà họ Thẩm có thế lực mạnh thế nào chứ, anh của bọn tôi mà còn phải đi giành giật vai diễn của người khác à? Thẩm Tu mà không đi làm diễn viên nữa thì vẫn còn có thể kế thừa sản nghiệp của gia đình nhé.”

“rõ ràng là có người tung tin đồn nhảm, chứ việc này không liên quan gì đến anh yêu của tôi hết, mãi ủng hộ Thẩm Tu!”

“...”

Là người ngoài nên Diệp Tuệ cũng đã xem hết một đồng trò khôi hài mới xảy ra, tin tức cứ gửi vào điện thoại của cô nên cô không muốn xem cũng không được.

Nghĩ lại hôm ăn tối ở nhà họ Thẩm, Thẩm Tu cứ khoắc lác trước mặt cả nhà, cuối cùng Hoa Thụy căn bản còn chưa tiếp xúc với hắn bao giờ, cô nhịn không được mà bật cười.

Mấy lần Diệp Tuệ ra ngoài đều gặp ma, số lần nhiều đến mức khiến cho cô muốn ngất luôn, may là có Thẩm Thuật chuyên cung cấp đường khi cho, không thì cuộc sống bây giờ của cô đã không thoải mái đến vậy.

Diệp Tuệ quyết định sẽ nấu mấy món cho Thẩm Thuật ăn, bù đắp cho mấy lần anh bị cô đụng chạm cơ thể.

cô mở tủ lạnh ra nhìn, sau đó lại loayh quanh vài vòng trong nhà, thậm nghĩ nên nấu món gì đây?

Hay là làm trứng xào cà chua đi, có điều món đó tuy ngon nhưng lại bình thường quá, hay là nấu cho anh bát mỳ nhĩ, thật sự là cô chẳng nghĩ ra được món gì khác cả.

Trời ạ, sở soạn người ta nhiều như vậy rồi, giờ muốn nấu cho anh một món vừa đặc biệt lại vừa tỏ lòng thành ý thật khó quá.

Diệp Tuệ ngồi trên salon, lấy tay chống đầu, vắt óc suy nghĩ rất lâu, ánh mắt lại đảo quanh phòng khách, có một thứ gì đó vừa lọt vào phạm vi tầm mắt cô.

một suy nghĩ lóe lên trong đầu, ok, cô biết là mình phải làm gì rồi.

Diệp Tuệ đứng lên đi tới chỗ kệ bếp, thấy có một miếng bánh trà* thì lập tức nở nụ cười.

**Bánh trà: là khối nguyên là trà hay là trà đã xay nhỏ nên lại thành bánh, là trà sau khi thu hoạch xay ra hay để nguyên rồi đem hấp chín, sau đó cho vào khuôn ép. (nguồn: khanhoathuynga wordpress)*

Diệp Tuệ cầm lấy miếng bánh trà, không sai, chính là nó, hôm nay cô sẽ làm món gà hương trà.

Nếu như cái bánh trà mà có linh hồn thì nhất định bây giờ nó sẽ co rúm người lại, van xin Diệp Tuệ tha cho nó. Tôi thì thân quá, trong lòng thật khổ sở, tôi cao quý như thế mà lại bị đem ra làm món ăn, hu hu hu.

Món mà Diệp Tuệ am hiểu nhất chính là gà hương trà, cô nhìn cái bánh trà, còn nhiều lắm, dùng một chút chắc là không sao đâu.

Diệp Tuệ chà hai tay vào nhau, lần này cô sẽ khiến cho Thẩm Thuật cảm nhận được thành ý của mình.

Diệp Tuệ nhớ lại một lượt các bước làm trong đầu một lần, sau đó ra ngoài mua nguyên liệu, lúc về là cô xắn tay vào nấu ngay.

Bây giờ là hơn sáu giờ chiều, còn gần hai tiếng nữa là Thẩm Thuật sẽ về nhà.

Diệp Tuệ đã sống cùng Thẩm Thuật một thời gian, cô biết cứ tám giờ tối là anh sẽ về, không bao giờ muộn hay sớm hơn.

Như vậy thì cô sẽ hoàn thành món ăn trước tám giờ, bảo đảm sẽ giữ được hương vị ngon nhất khi anh ăn.

Tám giờ tối.

Advertisement / Quảng cáo

Bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, Thẩm Thuật đi vào, trên mặt không có biểu cảm gì.

Khác với ngày thường, Thẩm Thuật vừa vào nhà là ngửi thấy mùi thơm, phòng bếp trong nhà đã lâu không mở lửa, mùi cơm canh nấu chín thì càng hiếm khi xuất hiện.

anh không ngừng đầu lên nhìn, vẫn cúi xuống thay giày, thay xong lại vào rửa tay rồi ngồi xuống salon.

Lúc này trong tầm mắt của anh là một đôi bàn tay mảnh mai trắng nõn, móng tay rất sạch sẽ, không sơn móng.

Diệp Tuệ bung bát ra, trong bát là một món ăn, vừa nãy mùi thơm mà anh ngửi thấy chính là được tỏa ra từ đó.

Thẩm Thuật ngừng đầu nhìn vào mắt Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ nói: “Hôm nay em làm món gà hương trà, anh có muốn nếm thử không?”

Trực giác của Thẩm Thuật cảm thấy có gì đó không đúng, anh hỏi lại: “Gà hương trà?”

Diệp Tuệ gạt đầu: “Trong nhà có sẵn nguyên liệu nên em tiện tay nấu luôn.” cô ngồi xuống cầm cái bánh trà trên bàn lên rồi quơ quơ trước mặt Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật nhìn cái bánh trà, trong đầu lập tức nhớ ra.

Thứ mà Diệp Tuệ đang cầm trên tay chính là bánh trà cổ trị giá hơn trăm vạn tệ, người ta thường mua để sưu tầm và trưng bày, anh cũng mua về rồi để trên kệ, định khi nào rảnh thì sẽ lấy một ít ra pha uống.

Và thế là, Thẩm Thuật lại cúi đầu nhìn một ít trà đã bị nấu thành món ăn, phù lên miếng thịt gà trông thật hấp dẫn, tự dưng không biết phải nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Edit: Ngân Nhi

Bầu không khí cực kì yên tĩnh, sự gượng gạo chậm rãi vờn xung quanh hai người, Diệp Tuệ trông thấy phản ứng của Thẩm Thuật thì hỏi: “Sao vậy?”

Thẩm Thuật lắc đầu: “không có gì.”

Lá trà này tuy rất quý, nhưng chút tiền đó đối với Thẩm Thuật thì không là gì cả, ban đầu thì anh hơi ngạc nhiên, nhưng bây giờ thì không còn cảm giác gì rồi.

Diệp Tuệ nghĩ là anh không muốn ăn, liền suy nghĩ một chút rồi gấp một miếng lên cho vào miệng, chậm rãi nhai.

Sau đó cô cố tình nói: “không ăn thì tiếc lắm đó nha, hôm nay tài nấu nướng của em vượt xa bình thường luôn, thịt mềm mà không nát, hương trà lại ngào ngạt...”

Diệp Tuệ vừa nói vừa liếc Thẩm Thuật, tỏ ý anh mau lại đây, mau ăn đi nào.

Thẩm Thuật ngẩng đầu nhìn cô, thấy khúc miệng cô cong lên, ánh mắt nhìn không rõ cảm xúc, giống như một con vật nhỏ tính nghịch vậy.

Miệng cô chậm rãi nhai nuốt, hai má phồng lên, mắt còn thỉnh thoảng liếc anh một cái, muốn quan sát xem phản ứng của anh thế nào.

Ánh mắt của Thẩm Thuật tỏ vẻ nghi ngờ, sao tự dưng hôm nay cô lại nấu ăn cho anh chứ?

Tuy nghĩ vậy nhưng tay của anh lại thành thực hơn, theo bản năng nhận lấy đôi đũa mà Diệp Tuệ đưa tới, gấp một miếng thịt gà rồi bỏ vào miệng.

Diệp Tuệ thấy hành động của Thẩm Thuật thì vui lắm, quả nhiên là anh đã mắc câu rồi, cô nhìn anh, vẻ mặt mong đợi hỏi: “Hương vị thế nào?”

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật cắn một miếng, mùi thơm lập tức tràn ngập trong khoang miệng, bình thường anh cũng có đi tiệc tùng, mấy món ăn cao cấp trong nhà hàng đều đã từng ăn qua.

Món gà hương trà này, nói đúng ra thì không có gì đặc biệt lắm.

Thẩm Thuật liếc nhìn ngón tay Diệp Tuệ, ngón trỏ của cô có vết thương, chắc chắn là bị thương trong lúc nấu ăn rồi, vì da của cô trắng nên nhìn rất bất mắt.

anh rủ mắt xuống, ngón tay vô thức vuốt chiếc đũa.

anh nói: “Ngon lắm.”

Diệp Tuệ vui sướng nghĩ Thẩm Thuật đúng là một người rất thành thật, cô đưa ra bát gà cho anh luôn, nói: “Vậy thì anh ăn thêm miếng nữa đi.” Lại còn ra hiệu bằng ánh mắt cho anh, ý là anh cứ ăn từ từ, em không cướp của anh đâu.

Thẩm Thuật, người vừa tự đào hố chôn mình: “...”

một khi mà Diệp Tuệ đã hừng lên thì không ai kim cô lại được, cô yên lặng nhìn anh, ánh mắt vừa căng thẳng vừa mong đợi.

Dưới ánh mắt sáng rực của Diệp Tuệ, Thẩm Thuật không biết phải làm sao, anh yên lặng vài giây, khó khăn nói ra một chữ: “...Được.”

Thế là anh lại gấp một miếng thịt lên ăn, cho đến khi trong bát chỉ còn lại gần nửa chỗ thịt gà ban đầu thì mới đặt đũa xuống.

Cực kì nề mặt Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ thỏa mãn gật đầu, nhận được sự khẳng định của Thẩm Thuật, ý chỉ chiến đấu của cô cũng được khơi dậy nhiệt tình hơn bao giờ hết, cô hào phóng nói: “Nếu anh thích thì sau này em sẽ thường xuyên nấu cho anh ăn.”

Sau đó cô lại vỗ cái miếng bánh trà trị giá cả triệu bạc, phóng khoáng vô cùng: “Tôm Long Tinh*, cảnh gà hương trà...anh muốn ăn gì thì cứ việc chọn.”

**Tôm Long Tinh: Còn được gọi là tôm xào với trà Long Tinh, là đặc sản của thành phố Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang.*

Khúc miệng của Thẩm Thuật khẽ gạt một cái: “...”

Chị Nhâm nói với Diệp Tuệ là diễn viên đóng trong phim “Thế Tử” đã được xác định rồi, nam nữ chính là Thẩm Tu và Thường Huỳnh, Diệp Tuệ vai nữ phụ số 3, đắt diễn không nhiều lắm.

“Thế Tử” là bộ phim lấy trọng tâm là nam nhân, Thẩm Tu sẽ vào vai thế tử, Thường Huỳnh thì là tiểu thư nhà quan, hai người cùng nhau trải qua một mối tình rất sâu đậm nhưng cũng nhiều trắc trở.

Còn Diệp Tuệ thì sao, cô sẽ đóng vai một công chúa điều ngoa xảo quyết, làm nền cho cặp nam nữ chính cực kì tốt đẹp.

Trước khi vào đoàn làm phim, Diệp Tuệ phải đi chụp ảnh tạo hình nhân vật trước, trợ lý Tiểu Lưu cũng đi cùng cô. Tiểu Lưu nhận thấy đạo này Diệp Tuệ rất khác trước kia, cô không còn quá để tâm vào gương mặt của mình nữa, nhưng khí chất thì thành thoyêu đời hơn rất nhiều.

Còn chưa vào phòng trang điểm thì Diệp Tuệ trông thấy một cô gái mặc váy ngắn rất đẹp đang đứng ở hành lang, tóc đen da trắng môi hồng.

Chi có một chỗ không đúng lắm là trên mặt cô ấy dính chút máu, ánh mắt dờ dẩn nhìn người đến người đi trên hành lang.

Diệp Tuệ gạt bẩn mình, con buồn ngủ vì ngủ chưa đủ giấc đã hoàn toàn biến mất, cô chắc chắn cô gái kia không phải là người.

Con ma kia hình như cũng cảm nhận được ánh mắt của Diệp Tuệ nên chậm rãi quay đầu sang, một giây sau là hai người sẽ nhìn vào mắt nhau!

Diệp Tuệ lập tức phản ứng kịp thời, vội vàng quay đầu đi để tránh không cho hai ánh mắt chạm nhau, sau đó yên lặng nhủ thầm trong lòng: Dân giàu nước mạnh xã hội công bằng dân chủ văn minh...

“Hôm nay cũng có đồng nhân viên làm việc quá nhỉ.” Tiểu Lưu cảm thán, cô ấy dừng một lúc rồi kinh ngạc thốt lên: “A! Chị kia đẹp quá!”

Diệp Tuệ sững sốt nhìn Tiểu Lưu: “Em có thể nhìn thấy sao...?”

“Người xinh đẹp thế sao em lại không chú ý đến được chứ.” Tiểu Lưu gật đầu đáp, “Giống như chị ấy.”

Diệp Tuệ xác định Tiểu Lưu nói là “Người” chứ không phải “Ma”, thế là cô lại quay đầu nhìn, phát hiện con ma chỗ hành lang đã biến mất, chỉ có mấy nhân viên công tác lăđang vội vàng qua lại.

Tiểu Lưu nói không sai, trong số các nhân viên đó có một cô gái rất xinh đẹp, nổi bật hẳn giữa nhóm người.

cô thờ phào nhẹ nhõm, nhất định là cô nghĩ sai rồi, Tiểu Lưu làm sao mà nhìn thấy ma được cơ chứ.

Thường Huỳnh lúc này cũng đã đến, hai người lại đụng mặt nhau.

Thường Huỳnh trông thấy Diệp Tuệ thì lại nhớ đến mấy hôm trước cô ta phải gọi Diệp Tuệ là thám nhò, hôm đó lúc ra về cô ta đã nổi giận với Thẩm Tu.

Ông Thẩm không thích cô ta, Thẩm Tu không dám phản kháng một lời, giờ Thẩm Thuật ép cô ta phải gọi Diệp Tuệ là thám, hẳn cũng e ngại vai vế với Thẩm Thuật nên không đứng ra nói giúp cô ta.

Cứ nghĩ đến là thấy tức điên lên.

Diệp Tuệ nhìn thấy Thường Huỳnh, miễn cưỡng nở một nụ cười với cô ta.

Advertisement / Quảng cáo

Nhìn Diệp Tuệ cười, Thường Huỳnh dường như có thể cảm nhận được sự gian xảo ẩn ý trong ánh mắt kia, kiểu như đang muốn nói: Thám nhò đang đứng trước mặt cháu này, ngoan.

Lòng ngực cô ta như bị nghẹn lại.

Diễn viên đi vào cái là bắt đầu hóa trang ngay, sau khi thay trang phục xong là có thể tiến hành chụp ảnh rồi.

Thường Huỳnh là nữ chính nên tất nhiên phải trang điểm rất tinh tế, chỗ nào cũng phải hoàn hảo không tí vết, không thì làm sao xứng với danh hiệu mỹ nhân đệ nhất thiên hạ chứ.

Vội lại Thường Huỳnh còn muốn đàn áp Diệp Tuệ, cho nên phải cố hết sức khiến cho mình đẹp hơn hẳn người ta.

Đạo diễn vốn định để cho Thường Huỳnh chụp trước, Thường Huỳnh lại nhìn quản lý của mình một cái, người quản lý nói: “Đạo diễn, phần mắt phải trang điểm một chút nữa mới xong.”

Đạo diễn đồng ý ngay, bộ phim này Thường Huỳnh đóng vai chính nên phải hoàn hảo tuyệt đối, ông liền quay sang hỏi: “Diệp Tuệ, cô chụp trước đi.”

Diệp Tuệ đáp lại một tiếng rồi đi lên trước, đứng dưới ánh đèn.

Vai diễn của Thường Huỳnh là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, từ trang sức cho đến y phục đều được ưu ái nhất, nghe nói chỉ trang phục thôi mà đã có riêng mấy chục bộ rồi.

Còn Diệp Tuệ thì sao, vai của cô chỉ là nữ phụ 3, được cấp mỗi vài bộ quần áo, đã thế còn chuẩn bị rất sơ sài, chất lượng không tốt lắm.

Bộ hồng y còn rất khó mặc, không cẩn thận thì sẽ trông rất thô, chất vải còn kém nữa nên nếu cứ mặc đại lên người thì có khi lại thành “nạn nhân hiện trường tai nạn giao thông” ý chứ.

Mà Diệp Tuệ, “nạn nhân tai nạn giao thông” trong mắt mọi người giờ đang đứng đó, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, ai nhìn vào cũng phải nín lặng.

cô mặc một bộ hồng y, yên lặng đứng một chỗ, nếu gương mặt quá bình thường thì sẽ không thể tôn lên được bộ váy đỏ này, mà ngũ quan quá nét thì lại khiến người ta cảm thấy rất sắc sảo.

Nhưng bộ hồng y khi mặc trên người Diệp Tuệ, gương mặt hòa cùng với khí chất trung hòa của cô đã làm cho bộ váy trở nên đẹp hơn rất nhiều.

Nhất là đôi mắt kia, tuy trầm tĩnh nhưng lại sáng ngời.

Đây chính là điều mà đạo diễn mong muốn.

Trong lòng mọi người không khỏi nảy sinh một suy nghĩ: một Diệp Tuệ luôn bắt chước theo phong cách ngây thơ của Thường Huỳnh, sao mặc hồng y lại đẹp đến vậy chứ?

Mà bọn họ cũng hoài nghi rằng, liệu có phải Diệp Tuệ mới là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ hay không?

Diệp Tuệ thuận lợi chụp ảnh xong, tiếp theo sẽ đến lượt Thường Huỳnh.

cô nhìn Thường Huỳnh một chút, khẽ nhủ này, không thể không nói là đoàn làm phim quá ưu ái cô ta rồi, vừa nhìn đã biết là trang phục của cô ta có chất lượng rất tốt, vài vóc được chọn kĩ lưỡng, kĩ thuật may cũng tốn nhiều tâm tư.

Nhưng mà Thường Huỳnh phải biết cách tôn bộ trang phục này lên mới được.

cô ta đứng ở khu vực chụp ảnh, tự tin ngẩng cao đầu, nhân vật này đúng là được dành riêng cho cô ta, về ngoài thì hiền lành đáng yêu, chỉ nhìn vào ánh mắt thôi cũng khiến cho người ta thương xót.

Thường Huỳnh khẽ mỉm cười, nhìn vào ống kính, không hiểu sao tầm mắt tự dưng lại liếc nhìn Diệp Tuệ đang ngồi đằng xa. Trước đó cô ta chưa được xem tạo hình của Diệp Tuệ, giờ mới lơ đãng nhìn thoáng qua mà đã gây ấn tượng cho người.

Hồng y mỹ nhân, thật sự cảm thấy không có ai mặc đồ đó hợp hơn Diệp Tuệ.

Thường Huỳnh thất thần như vậy, khiến cho nhiếp ảnh gia không chụp được ảnh đẹp, đạo diễn nhủ này nói: “Thường Huỳnh, nụ cười của cô hơi bị đơ quá, làm lại nào.”

Sau đó Thường Huỳnh lại đổi mấy tư thế, nhưng đạo diễn vẫn thấy hơi có vấn đề, hỏi: “Thường Huỳnh, hôm nay trạng thái của cô không được tốt đúng không?”

Thường Huỳnh trong lòng tức giận, cô ta phải trả lời thế nào đây? nói là Diệp Tuệ nhìn đẹp quá, cô ta thấy không phục sao? Sau khi cố nén lửa giận rồi tiếp tục chụp, đạo diễn mới nhận về được một tấm ảnh tương đối ổn.

Mấy ngày sau, đoàn làm phim “Thế Từ” công bố ảnh tạo hình của nhân vật.

Thế từ Thẩm Tu hiền ngang khí phách, tiểu thư Thường Huỳnh mong manh yếu đuối, ảnh của hai người để cạnh nhau trông rất đẹp đôi.

một người là mỹ nam đang rất hot và một người là tiểu hoa đán, tạo hình nhân vật vừa được công bố đã thu về rất nhiều bình luận.

“Đẹp đôi quá, tôi thích cả Thẩm Tu và Thường Huỳnh, hóng phim này!”

“Hi vọng Thẩm Tu và Thường Huỳnh yêu nhau thật ngoài đời, phát đường nhiều hơn nữa cho chúng tôi xem đi.”

“Nếu không có Diệp Tuệ chết tiệt kia thì tốt quá, làm bản cá mắt tôi!”

Bình luận này đã nhắc nhở mọi người một điều, đúng rồi, nếu không có Diệp Tuệ thì bộ phim này quá hoàn hảo luôn!

Antifan của Diệp Tuệ quá nhiều, tất cả đều đang chuẩn bị chửi mắng cô một trận ra trò, để cho cô biết là kể cả cô có diễn hay đến mấy đi chăng nữa thì danh tiếng của cô cũng sẽ bị đẩy xuống vực thẳm thôi.

Advertisement / Quảng cáo

Rất nhiều người còn chưa thêm nhìn ảnh của Diệp Tuệ mà đã vào thẳng blog của cô để chửi.

“Cổng chúa điều ngoa Diệp Tuệ, cô đóng vai chính bản thân mình đấy à?”

“Tôi đảm bảo là Thường Huỳnh đẹp như tiên nữ luôn, còn Diệp Tuệ ấy à, cho tôi cười ha ha phát!”

một bộ phận những người khác thì lướt xuống luôn bên dưới để xem hết tạo hình, lúc thấy ảnh của Diệp Tuệ thì ai cũng phải cảm lạnh.

Từ khi ra mắt đến nay, Diệp Tuệ luôn bắt chước Thường Huỳnh, các vai diễn cô đã đóng đều rất ngây thơ trong sáng chứ chưa từng thử sức ở những vai diễn khác.

Đây là lần đầu tiên cô diễn vai kiểu này.

trên ảnh là Diệp Tuệ mặc váy đỏ, tóc đen, môi mỏng, làn da trắng như tuyết.

Xinh đẹp hơn người, không một chút tỳ vết, cái gì gọi là đẹp mà không thô tục, điểm lệ mà không phù phiếm, Diệp Tuệ đã hoàn toàn chứng minh được điều đó.

Bọn họ đều đã quên mất tạo hình của Thường Huỳnh rồi, thật sự là quá nhạt nhòa, không có chút ấn tượng nào cả.

Chỉ qua một tấm ảnh mà Thường Huỳnh đã bị “Tiểu Thường Huỳnh” Diệp Tuệ cướp mất danh tiếng.

Diệp Tuệ từ trước đến nay đều chỉ làm nền cho Thường Huỳnh, sự tồn tại của cô, hành vi của cô, dường như đều chỉ làm nổi bật hơn cho hình tượng hoàn hảo của Thường Huỳnh.

Thế nhưng bây giờ không ít người đã tỏ ra ngờ vực, liệu Thường Huỳnh có thật sự phù hợp với vai diễn mỹ nhân đệ nhất thiên hạ hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 10

Edit: Ngân Nhi

Hình ảnh tạo hình nhân vật cho phim Thế từ coi như là lần đầu tiên mà Diệp Tuệ ra mắt công chúng với tên thật của mình, không còn là Tiểu Thường Huỳnh nữa, dường như cũng là lần đầu tiên cô cảm nhận được giá trị thật sự của mình.

Tuy rằng rất nhiều người yêu thích vẻ đẹp của Diệp Tuệ, nhưng antifan của cô vẫn quá nhiều, chỉ dựa vào gương mặt thì chắc chắn là chưa đủ để lấy lại danh tiếng.

Dù vậy thì Diệp Tuệ cũng đã để lại được một ấn tượng không nhỏ trong lòng mọi người.

Việc này khiến cho một người đứng ngồi không yên, Thường Huỳnh ngồi trong công ty xem điện thoại, sắc mặt rất lạnh.

Lần nào lướt blog cô ta cũng được hưởng thụ những lời khen ngợi và tán thưởng của khán giả, thế nhưng bây giờ trên mạng người ta đều chỉ khen Diệp Tuệ thôi.

Có một số ít người còn đánh giá là Diệp Tuệ đẹp hơn cô ta.

Thường Huỳnh nắm chặt tay, cực kì tức giận, cô ta vẫn chưa quên hình ảnh Diệp Tuệ mặc váy đỏ trong studio, đó cũng là lần đầu tiên mà cô ta bị lơ đãng trong lúc làm việc.

Thường Huỳnh mơ hồ cảm giác được là Diệp Tuệ đã thay đổi.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc trước khi gặp cô ta, Diệp Tuệ luôn gây sự cãi nhau vì chuyện Thẩm Tu chỉ coi cô ấy là người thay thế.

Còn lúc ấy cô ta thế nào ư? cô ta sẽ chỉ yên lặng đứng một chỗ không nói lời nào, tỏ ra âm ức một chút, đóng vai người bị hại, dư luận chắc chắn là sẽ đứng về phía cô ta rồi.

Thường Huỳnh còn có ý để cho người ta trông thấy mình khóc lóc chạy ra khỏi phòng trang điểm, quả nhiên sau việc đó, danh tiếng của Diệp Tuệ càng đi xuống thảm hại hơn.

cô ta vẫn luôn cho rằng, kể cả trên phương diện sự nghiệp hay đời tư thì cô ta vẫn hoàn toàn áp đảo Diệp Tuệ, Diệp Tuệ chẳng đủ bản lĩnh để khiến cô ta phải sợ.

Nhưng mà không biết từ khi nào mà Diệp Tuệ gần như đã thay đổi hoàn toàn, cô ấy không còn lệ thuộc vào cô ta nữa, không còn có tình bất chúc phong cách của cô ta để lấy lòng Thẩm Tu như lúc đầu.

Người đại diện nhìn thấy sắc mặt của Thường Huỳnh thì nói: “Diệp Tuệ có phải đã thuê tài khoản ảo không đấy, chẳng hiểu cô ta đẹp ở điểm nào nữa.”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi, không cần lo cho tôi.”

Fan của Thường Huỳnh bắt đầu hành động, những bình luận khen Diệp Tuệ đã nhanh chóng bị đàn áp, hơn nữa các fan không cam lòng để cho thần tượng của mình bị đem ra so sánh với người khác nên đồng loạt vào phản kích.

“Diệp Tuệ mặc đồ đó chẳng hợp tí nào, tạo hình của Thường Huỳnh mới gọi là tươi trẻ, không phải ai cũng vào vai mỹ nhân đệ nhất thiên hạ được đâu nhé.”

“Diệp Tuệ đẹp thì có ích quái gì? Lòng dạ của cô ta quá xấu xa, mặt thì trắng toát ra, gọi là mỹ nhân rắn rết thì đúng hơn đấy.”

“Nhan sắc của Thường Huỳnh rõ ràng là hơn hẳn Diệp Tuệ, mấy người đứng cổ so sánh nữa kéo mạng nhuc.”

Phản bình luận đã đầy sang chiều hướng khác, những người yêu quý Diệp Tuệ cũng không làm gì được, bọn họ biết là hình tượng của Diệp Tuệ trong mắt công chúng không được tốt, nếu bọn họ làm quá lên thì sẽ càng khiến cho Diệp Tuệ bị ghét thêm.

Chuyện này coi như chấm dứt tại đây, sau này Diệp Tuệ chỉ có thể dựa vào thực lực của bản thân để thay đổi suy nghĩ của mọi người về cô thôi.

Hiện giờ tuy bình luận đã được khống chế, nhưng không thể phủ nhận rằng Diệp Tuệ đã có sức uy hiếp không nhỏ đối với Thường Huỳnh.

Tiểu Thường Huỳnh thế mà lại đẹp hơn cả chính chủ, đúng là nực cười mà, những bình luận khen ngợi Diệp Tuệ kia thật sự đã quá đủ để làm bẽ mặt Thường Huỳnh rồi.

Những sóng gió trên mạng hoàn toàn không làm ảnh hưởng đến Diệp Tuệ, vì mấy ngày làm việc lòng cô cứ căng thẳng vì chỉ sợ gặp lại cái con ma cầm lightstick kia, còn mà nhìn thấy ma một cái là sợ muốn chết rồi, nói gì đến việc nói chuyện với chúng nó chứ.

Mày là con ma đấy không còn xuất hiện trong công ty nữa, Diệp Tuệ không cần phải lo lắng để phòng nữa rồi.

Hôm nay bận nhiều việc nên lúc Diệp Tuệ về đến khu nhà thì trời đã tối mịt, tuy là ngoài sân có rất nhiều người tập thể dục, nhưng cũng có cả những con ma đã bắt đầu hoạt động rồi.

Lộc cộc lộc cộc ~

Có thứ gì đó lần đến gót chân Diệp Tuệ, cô thấy khác thường nên cúi đầu nhìn, là một cái cốc giấy.

Diệp Tuệ nghĩ là gió thổi tới, mặc dù lúc này không có gió, cô nhặt cái cốc lên rồi ném vào thùng rác ở gần đó.

Lộc cộc lộc cộc ~

Lại có một thứ gì đó lần đến chân cô, cúi đầu nhìn, vẫn là cốc giấy.

Ai mà cứ vứt đồ lung tung thế nhỉ? Lúc Diệp Tuệ nhặt cái cốc thứ hai này lên, liền phát hiện trên cốc có hình ảnh, là ảnh của một nghệ sĩ, bên dưới còn có một dòng chữ.

Tề Tiễn Tề Tiễn Tề Tiễn...

Diệp Tuệ: “...”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ lập tức nghĩ đến con ma trong công ty, nhưng một giây sau cô liền tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra, rất bình tĩnh vứt cái cốc giấy đi.

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc ~~~

Diệp Tuệ không hề bất ngờ khi lại có một chiếc cốc giấy nữa lần đến chân mình, nói là trùng hợp thì có không tin đâu, thế là cô dứt khoát không để ý đến nó nữa, tiếp tục đi về phía trước.

“Vẫn còn già vờ là không nhìn thấy tôi à? Diệp Tuệ Diệp Tuệ, cô quay đầu lại nhìn tôi một cái đi mà!” Con ma lần cuối nói vọng sau lưng cô, cho dù Diệp Tuệ không trả lời thì nó vẫn cứ nói tiếp.

“Mẹ tôi bảo đối trả là hư đấy, cô rõ ràng là nhìn thấy tôi mà!”

Diệp Tuệ không có ý định quay đầu lại, cũng không muốn đáp lại yêu cầu của con ma, dưới tình huống cấp bách, cô liền nghĩ ra một phương án giải quyết tạm thời.

cô hít sâu một hơi, bịt hai tai lại rồi chuẩn bị hát.

Hát bài gì đây nhỉ? Tất nhiên là bài “Hào Hán Ca”* khiến cho người ta tăng thêm lòng dũng cảm rồi!

**Ca khúc nổi tiếng trong phim Thủy Hử, tưởng tượng bà Tuệ hát bài này cho đỡ sợ mà buồn cười không chịu được)*

“Sông lớn chảy về hướng Đông, sao trên trời trông về Bắc Đẩu... Gặp chuyện bất bình hô lên một tiếng, gặp lúc ra tay thì phải ra tay wow...”

Diệp Tuệ vừa hát đã làm cho con ma phải dừng bước, nó trở mắt nhìn dương khí trên người Diệp Tuệ đang ngày một mạnh hơn.

trên cơ thể con người có ba chiếc đèn, theo thứ tự ở trên đỉnh đầu và hai bên vai, khi người ta dũng cảm thì đèn sẽ bật sáng, dương khí cũng theo đó mà tăng cao.

Diệp Tuệ vừa bịt tai hát Hào Hán Ca vừa chú ý đến động tĩnh của con ma đi đằng sau, nó vẫn đang nói chuyện, nhưng giọng nghe có vẻ rất xa.

“Tôi chỉ muốn nói chuyện với cô một chút thôi, tôi cần cô giúp đỡ.” Diệp Tuệ tuy đã bịt tai nhưng giọng nói của con ma vẫn truyền tới được, nghe hơi buồn rầu.

Nó không đến gần nhưng vẫn cố ném cái cốc giấy tới, muốn nói chuyện với Diệp Tuệ bằng được.

Miệng Diệp Tuệ vẫn đang hát, nhưng trong lòng thì thầm oán trách, thì ra trên mạng nói nếu hát to lên thì sẽ không còn thấy sợ nữa là hoàn toàn sai lầm.

một màn này không những để cho con ma nhìn thấy, mà ngay cả Thẩm Thuật đang đi phía sau cô cũng trông thấy được.

anh đổ xe xong rồi chuẩn bị lên nhà, đúng lúc phát hiện Diệp Tuệ đang đi đằng trước, anh không tiến lại gần mà cứ đi theo sau lưng cô một đoạn không xa không gần.

Nếu như Thẩm Thuật mà trực tiếp đi đến bên cạnh cô thì có lẽ sẽ không chiếm ngưỡng được cảnh Diệp Tuệ bịt tai hát ca khúc kinh điển Hào Hán Ca rồi.

anh dừng lại một chút, biểu cảm phức tạp nhìn bóng lưng của Diệp Tuệ, nhưng anh chỉ khựng lại mấy giây rồi lại nhanh chóng tăng tốc, hai ba bước đã đứng bên cạnh cô.

Diệp Tuệ cảm nhận được sự xuất hiện của Thẩm Thuật, vì thật sự là cô đã mong ước anh từ lâu, không, phải nói là thèm thuồng dương khí của anh mới đúng.

Cho nên khi Thẩm Thuật bước tới cái là Diệp Tuệ phát hiện ra ngay, ánh mắt cô sáng rực, miệng cũng cong lên cười, nhưng đang cười dở thì lập tức khựng lại luôn.

Cái cốc giấy kia lần vào vòng rồi dừng lại trước mũi chân Diệp Tuệ, cô theo bản năng quay đầu lại, thấy con ma kia đang đứng cách cô năm mét, trán chảy đầy máu, thỉnh thoảng phải lấy tay lau đi.

Sắc mặt cô trở nên trắng bệch, ngay cả một lời chào với Thẩm Thuật cũng không thể thốt ra được.

Thẩm Thuật nhui mày nhìn cái cốc giấy trên mặt đất, sau đó lại nhìn về hướng mà Diệp Tuệ đang nhìn.

Chẳng có gì cả.

Advertisement / Quảng cáo

“Em sợ à?” Thẩm Thuật lên tiếng làm Diệp Tuệ quay đầu lại, trông thấy biểu cảm lạnh nhạt ít khi thay đổi của anh, cô bỗng thấy an tâm hơn một chút.

Diệp Tuệ run run hỏi: “Thẩm Thuật, anh có nghĩ là trên đời này có...”

...Ma không?

cô còn chưa nói hết câu thì bàn chân của Thẩm Thuật đã nhẹ nhàng nhấc lên, giẫm thẳng lên cái cốc giấy bị gió thổi lăn qua lăn lại kia.

Diệp Tuệ: “...”

Con ma: “...”

Cái cốc in hình nghệ sĩ Tề Tiễn một giây trước còn đẹp đẽ vô cùng, một giây sau đã biến thành một nhúm giấy quắt đến không thể quắt hơn được nữa.

Có muốn lần cũng lần không nổi nữa.

Diệp Tuệ quá bội phục năng lực của Thẩm Thuật, anh đã dùng hành động thực tế để chứng minh cho cô biết là trên đời này không hề có ma quỷ.

Thẩm Thuật mặc một cái áo sơ mi trắng rất sạch sẽ, anh nhìn xuống cái cốc rồi lại ngược lên nhìn Diệp Tuệ, ánh mắt bình thản, miệng khẽ nhếch lên, sau đó phun ra ba chữ: “Còn sợ không?”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ nhìn chăm chăm cái cốc giấy kia mấy giây thì mới hoàn hồn, cô cô cứng ngắc, ngẩng lên nhìn Thẩm Thuật.

“không sợ nữa.” Còn gì mà phải sợ chứ.

Con ma đang đứng kia còn đang phải chờ đợi vì hành động của anh kia kia.

Diệp Tuệ nhìn con ma, biểu cảm của nó phải nói là cực kì khó coi, trên đầu máu chảy ròng ròng, người ta nhìn vào có khi còn nghĩ là Diệp Tuệ và Thẩm Thuật mới vừa hãm hại nó cũng nên.

Nó vừa mới bước vào xã hội ma quỷ thì đã phải chịu đủ kích lớn như vậy, Diệp Tuệ sợ là về sau nó sẽ không còn dám ra ngoài dọa người ta nữa.

Thẩm Thuật cầm cái cốc giấy bẹp dí vứt vào thùng rác, không hề cảm nhận được bầu không khí đang cuộn trào như sóng xô ở bên kia.

“đi thôi.” Thẩm Thuật không sợ trời không sợ đất lên tiếng, Diệp Tuệ không chút do dự mà đi theo anh.

Con ma yếu ớt bất lực nhìn theo bóng lưng Diệp Tuệ, buồn bã bay đi.

Tại bãi gửi xe ở Hoa Thụy.

Bùi Ninh đi tới bãi đỗ xe sau một ngày làm việc, ngồi vào xe giành cho nghệ sĩ, cô ngả lưng vào ghế, một ngày làm việc rất mệt mỏi, nhưng việc không được gặp Thẩm tổng càng khiến cho cô phiền não hơn.

Có thể nào thì Bùi Ninh cũng không ngờ được là đã bao ngày trôi qua như thế mà cô vẫn chưa nhìn thấy mặt Thẩm tổng.

Advertisement / Quảng cáo

Sau ngày bị từ chối gặp mặt đó, cô lại ra ám hiệu với thư ký của Thẩm tổng, nói rằng có rất nhiều công ty đang muốn có được cô, cô muốn nói với Thẩm tổng về việc này.

Nhưng thư ký của anh đã trả lời cô thế nào? anh ta nói rằng cô có muốn kí hợp đồng tiếp với công ty hay không là việc của cô, Thẩm tổng rất bận, chút chuyện nhỏ này không cần thiết phải quấy rầy đến anh ấy.

Rất rõ ràng, đó cũng chính là ý của Thẩm tổng, cô có bằng lòng ở lại với Hoa Thụy hay không thì anh ấy cũng không quan tâm.

Bùi Ninh mỉm cười, ánh mắt tỏ vẻ không cam lòng, cô nổi tiếng như vậy, lại rất xinh đẹp, bao nhiêu người muốn mời cô ăn cơm, hẹn hò cùng cô mà cô còn chẳng thèm ngó ngang tới.

Người đại diện hỏi: “Bây giờ về nhà luôn hay đi đâu?”

Bùi Ninh không đáp, cô nhìn ra bên ngoài, thấy bóng dáng của một người đàn ông lọt vào tầm mắt.

anh ấy có thân hình cân đối và rất cao, ánh sáng trong bãi đậu xe khá tối, tuy cách một đoạn khá xa nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng đường nét trên mặt anh, rất đẹp trai.

Chỉ nhìn thoáng qua thôi cô cũng biết rằng, người này đẹp hơn nhiều so với những nghệ sĩ nam nổi tiếng khác.

Đột nhiên cô có một suy nghĩ táo bạo, khí chất của người đàn ông này tốt như thế, liệu có phải là Thẩm tổng của Hoa Thụy không?

Bùi Ninh càng nghĩ càng thấy có lý, bật thốt lên: “Đội đã.”

cô soi gương sửa sang lại mái tóc, xác nhận lớp trang điểm vẫn hoàn hảo, nếu người đó là Thẩm tổng thì cô phải nắm chắc cơ hội này.

Tay của cô đặt trên tay nắm cửa xe, chuẩn bị tinh thần bước xuống, lại quay sang nhìn về hướng của người đàn ông kia một chút, đợi đến khi cô trông thấy rõ chiếc xe của anh thì lập tức nhủ thầm.

một người đàn ông phong độ như thế mà lại đi một chiếc xe rất bình thường, chẳng khác biệt gì so với đám đông ngoài kia... Hoàn toàn không tương xứng với địa vị tổng giám đốc.

Bùi Ninh chẳng còn thấy hứng thú nữa, người đó chắc chắn không phải là Thẩm tổng, chỉ là một người bình thường có gương mặt và vóc dáng đẹp thôi.

Bùi Ninh thu hồi ánh mắt, nói với tài xế: “Đi thôi.”

Xe của Thẩm Thuật cũng đã lái đi, thư kí của anh và Vương Xuyên đứng sau, cùng nhau đứng nhìn chiếc xe, cả hai đều không hẹn mà cùng yên lặng một lúc lâu.

Lát sau, người thư kí lên tiếng trước: “anh nói xem, sao sắp lại sống khiêm tốn thế nhỉ? Ngay cả xe cũng chỉ đi loại bình thường nhất.”

Hoa Thụy là công ty giải trí nổi tiếng nhất nước, Thẩm Thuật là tổng giám đốc, giá trị con người không thể đo lường được, nếu là người khác thì xe của họ nhất định sẽ phải là loại phiên bản giới hạn cực kì sang trọng.

Nhưng Thẩm Thuật thì sao, mấy năm gần đây tiền anh kiếm được ngày càng nhiều lên, đủ để người ta tiêu mấy đời chả hết, thế mà chiếc xe hơi thì vẫn là loại bình dân.

không chỉ có xe đâu, mà những thứ khác Thẩm Thuật cũng không để ý lắm, khiến cho thư kí của anh không tài nào hiểu nổi.

Vương Xuyên vỗ vai anh ta, nét mặt tỏ ý “Thế giới của người có tiền anh không hiểu được đâu”, nói “Đối với chúng ta thì tiền chính là tiền, nhưng với Thẩm tổng thì tiền chỉ là một con số mà thôi.”

“anh cảm thấy đến bây giờ rồi mà Thẩm tổng còn phải dùng đến những món đồ giả trị để chứng tỏ mình hay sao?”

Thư kí lắc đầu, trong giới giải trí Thẩm Thuật là một huyền thoại, là người để cho người ta phải ngửa mặt nhìn lên.

Vương Xuyên nói: “Bây giờ Thẩm tổng chỉ đang hưởng thụ niềm vui thú khi kiếm ra tiền thôi, còn những chuyện khác đều không có tính khiêu chiến với anh ấy.”

Thư kí gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Buổi tối Diệp Tuệ phải đi tham dự một show diễn thời trang và sẽ được bước trên thảm đỏ.

Trước kia Diệp Tuệ luôn bắt chước gu thời trang của Thường Huỳnh, ekip trong công ty cũng rất tích cực đưa những thông tin về Tiểu Thường Huỳnh để thu hút sự chú ý của dư luận, nhưng mánh khóe của phòng quan hệ xã hội của Thường Huỳnh rõ ràng là hơn hẳn một bậc, dù Diệp Tuệ có làm gì thì cũng sẽ bị Thường Huỳnh lấn át.

Trước khi lên thảm đỏ, chị Nhân đã thuê một bộ lễ phục hàng hiệu cho Diệp Tuệ theo phong cách cũ của cô là ngắn tay trong sáng.

Váy cũng đã thuê rồi, Diệp Tuệ cũng chỉ là một nghệ sĩ nhỏ bé, không có nhiều tiền, cho nên cũng không cần thiết phải đổi đi đổi lại, cô chỉ theo lời đề nghị của thợ trang điểm mà trang điểm cho đẹp hơn một chút thôi.

Thường Huỳnh được coi là mối tình đầu quốc dân, Diệp Tuệ về sau sẽ không đi theo phong cách ngây thơ nữa, vì thật sự là cô không hợp.

Lối vào thảm đỏ có rất đông các fan đang đứng, Diệp Tuệ nhìn thoáng qua, những người cầm bảng hiệu thì đúng là người thật, nhưng có một đám khác thì tạo hình rất khác lạ, cựa vào việc mình có thể bay xuyên qua mà chen chúc ở đằng trước, rõ ràng là cả một đám ma quỷ.

cô nhớ hôm nay Tề Tiễn cũng tham dự, liệu con ma nữ fan cuồng kia có ở đây không nhỉ?

Có mấy con ma chen lấn nhau nên ngã nhào ra thảm đỏ, có đám thì bay vào trong hội trường, truyền thông thì vẫn đang chụp ảnh, Diệp Tuệ chỉ còn biết duy trì nụ cười trên gương mặt, mặt không biến sắc nhìn về hướng người hâm mộ.

Những fan đang tập trung bên ngoài đều không phải là fan của Diệp Tuệ, bọn họ tro mắt nhìn cô quay đầu hướng về phía bọn họ, mỉm cười rạng rỡ.

Đừng ai nói với tôi là vị tiên nữ mới bước lên thảm đỏ kia là Diệp Tuệ đấy nhé, gương mặt lần khi chất đều quá tuyệt!

Advertisement / Quảng cáo

không phải đâu, Diệp Tuệ nào có xinh đẹp như thế!

Trời đất ơi, đúng là tiên nữ giáng trần!

sự thật đã chứng minh, khi ngắm nhìn đại mỹ nữ xinh đẹp kia, thì cái gì mà tình đầu quốc dân, cái gì mà ngây thơ trong sáng động lòng người, tất cả đều đã tan biến không còn một mảnh vụn.

Có một con ma mặc váy ngắn đang đi theo Diệp Tuệ, cô chỉ nhìn thẳng phía trước, không liếc nó dù chỉ một cái, đến lúc bước vào hội trường thì miệng đã cứng hết cả lại.

Diệp Tuệ thờ phào nhẹ nhõm, ngồi xuống ghế nhìn con ma fan cuồng đang đứng phía xa, hôm nay cả Bùi Ninh và Tề Tiễn đều có mặt, nhưng con ma kia lại không đi máng chửi Bùi Ninh, cũng không đi tìm Tề Tiễn mà lại đứng cạnh một người khác.

Nó cứ yên lặng trầm tư cầm cái lightstick, thỉnh thoảng lại đưa tay lau máu trên trán, nghiêm túc đứng im một chỗ mà nhìn một người.

Nếu Diệp Tuệ nhớ không lầm thì người đó là phó tổng giám đốc của tập đoàn Vi thị, Tần Hân.

Con ma đột ngột ngừng đầu lên, nhìn thấy Diệp Tuệ thì liền giơ lightstick lên vẫy vẫy với cô, ánh mắt nhìn cô có phần trách móc.

Diệp Tuệ nhớ tới hôm trước nó nói là muốn cô giúp nó một việc, không hiểu nó với Tần Hân có quan hệ gì với nhau? Sao đến cả thần tượng nó cũng không quan tâm mà chỉ đứng bên cạnh Tần Hân?

Diệp Tuệ cầm điện thoại tìm kiếm về tập đoàn Vi thị.

Nhà họ Vi chỉ có một cô con gái tên là Vi Huyền đã không may qua đời, trong ảnh Vi Huyền chỉ khoảng mười mấy tuổi, nụ cười vô cùng rạng rỡ, nhìn rất giống với con ma kia khi nó lau máu trên trán đi và mỉm cười.

Con bé ra đi quá đột ngột, phải chăng là có lời gì chưa kịp nói?

Sau khi kết thúc hoạt động, Diệp Tuệ không nán lại lâu mà đi về nhà luôn, con makhông đuổi theo cô mà chỉ đi bên cạnh Tần Hân.

Lúc về đến nhà, Diệp Tuệ mới phát hiện là phòng khách vẫn tối om.

cô vội vàng mở đèn phòng ra xem, bây giờ là 7 giờ 55 phút, chưa đến 8 giờ, tức là Thẩm Thuật vẫn chưa về.

Biết Thẩm Thuật không ở nhà, Diệp Tuệ rất sợ hãi, vừa rồi cô đi thẳng từ show thời trang về đến nhà, thậm chí vì trong nhà có người, chỉ cần về là sẽ không gặp chuyện gì nữa.

Hoàn cảnh của cô lúc này giống như kiểu đang liều mạng chạy ra khỏi động ma quỷ, nhưng cuối cùng lại nghe tin cửa động bị hỏng, phải chờ thêm một lúc nữa mới ra ngoài được.

“Đây là nhà của Thẩm Thuật, chắc chúng nó không dám xuất hiện đâu nhỉ?” Diệp Tuệ lẩm bẩm rồi bật đèn lên.

May là tinh thần của Diệp Tuệ khá vững, nên khi thấy một đồng ma đang ngồi trong phòng khách thì cũng chưa đến mức ngã ngồi xuống đất gào khóc kêu cha gọi mẹ.

Lúc cô bật đèn lên, mấy con ma đang ngồi bên trong đều đồng loạt quay đầu nhìn cô.

“Ái chà chà, hôm nay chồng của cô bé không có ở đây nha.” Con ma lên tiếng đầu tiên chính là bác gái ma mà cô gặp lần đầu từ sau khi tới thế giới này.

Diệp Tuệ sợ bị cả đám nhìn thấy về khách thường của mình, lúc cúi gầy cứ ưỡn ẹo mấikhông xong, lâu như đã qua cả một thế kỷ vậy.

Đồng thời cô vẫn để ý đồng hồ, 7 giờ 59 phút rồi, còn một phút nữa thôi là Thẩm Thuật sẽ về nhà.

“cô bé còn chưa cúi gầy, để tôi đi xem có vấn đề gì không.”

Diệp Tuệ vừa nghe thấy thế thì sợ đến mức đá văng cái giày đi, muốn xa bao nhiêu thì xa bấy nhiêu, xuyên qua cả người của bác gái ma.

Kẹt ---

Diệp Tuệ lập tức chạy ào ra cửa, lần đầu tiên cô cảm thấy biết ơn đối với thời gian biểu vô cùng chính xác của Thẩm Thuật.

Lúc Thẩm Thuật bước vào thì trông thấy Diệp Tuệ với nét mặt sợ hãi như sắp khóc,không biết là cô mới gặp chuyện gì.

“Chào mừng anh về nhà.” Lúc Diệp Tuệ nói lời này thì cả người cũng thả lỏng, tay để lên một cái bàn nhỏ ở bên cạnh.

Bịch một tiếng, bình hoa đặt trên bàn rơi xuống, vỡ tan thành những mảnh nhỏ.

Diệp Tuệ hơi sững sốt, sau đó lại quay đầu nhìn vào phòng khách, mấy con ma vớđang rất ung dung ngồi trên ghế, giờ lại chạy trốn chết, còn không dám đi qua cửa chính mà nhảy thẳng ra cửa sổ tầng hai luôn.

Trong quá trình còn suýt găm đập lên nhau, ai cũng sợ mình sẽ là người cuối cùng ở lại.

một cảnh tượng quá hoành tráng, nếu có máy ảnh ở đây thì Diệp Tuệ đã chụp lại ngay rồi.

Lúc cô thu hồi tầm mắt thì phát hiện Thẩm Thuật đang ngồi xổm dưới đất, chuẩn bị nhặt mấy mảnh vỡ bình hoa lên, Diệp Tuệ cũng vội vàng ngồi xuống cùng anh.

“Là do em làm vỡ, để em dọn cho, anh cứ vào nhà ngồi đi.” Diệp Tuệ đưa tay muốn nhặt mảnh vỡ, phải thật cẩn thận, nếu không thì sẽ bị thương.

Advertisement / Quảng cáo

Thế nhưng cô còn chưa kịp động vào thì Thẩm Thuật đã nhẹ nhàng ngăn cô lại.

“Để anh làm.” Giọng của Thẩm Thuật rất ôn hòa, lộ ra cả sự kiên quyết.

“Nhưng mà...” Diệp Tuệ chưa nói xong thì anh đã ngừng đầu nhìn cô, thế là cô khôngnói nữa.

anh ngồi xổm dưới đất nhặt từng mảnh vỡ lên, Diệp Tuệ vẫn ngồi bên cạnh anh, nói: “Mấy hôm nữa em phải đi quay phim rồi.”

Thẩm Thuật dừng động tác, đôi mắt đen nhánh nhìn cô: “Em ở cùng tổ quay phim à?”

Ban đầu Diệp Tuệ như khách không mời mà đến nhà anh, Thẩm Thuật thấy khôngquen chút nào, nhưng sau một thời gian chung sống thì anh thấy rằng Diệp Tuệ khônggê quấy rầy đến cuộc sống của anh.

Đường như anh đã quen với sự tồn tại của cô, cho nên khi nghe Diệp Tuệ nói sẽ đi quay phim thì anh mới hỏi như vậy.

Diệp Tuệ lắc đầu đáp: “Tất nhiên là không rồi, em đã nói với đạo diễn là nhà mình rất gần phim trường, em ngủ quen giường rồi nên phải về nhà ngủ.”

Thẩm Thuật sững sờ, bình thường cô vẫn luôn ở nhà, không ngờ đi quay phim mà vẫn phải về nhà ngủ.

Nhưng biểu cảm của anh không thể hiện ra bên ngoài nên Diệp Tuệ không nhìn ra sựkhó hiểu của anh, nghĩ đến việc sau khi quay phim sẽ được nhận một khoản tiền, côcảm thấy rất phấn khởi.

“Chỉ khi nào em quay xong rồi nhận được tiền, em sẽ mua lại cho anh mười cái bình hoa như thế này luôn, anh thích bày ở đâu thì bày.”

Trong mắt Diệp Tuệ thì cái bình hoa này chắc chắn là hàng rẻ tiền, cô có thể mua lại cho anh cả đống luôn.

Thẩm Thuật nhìn cái bình hoa cô quý hiếm vô giá bị cô làm vỡ tan tành kia, ánh mắt có chút phức tạp, anh gật đầu nói: “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Máu Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Edit: Ngân Nhi

nói xong câu đó Diệp Tuệ chẳng biết nói gì nữa, bình thường cô và Thẩm Thuật cũng toàn chỉ nói với nhau mấy câu đơn giản, hôm nay có thể coi là nói nhiều hơn hẳn rồi.

cô ở bên cạnh Thẩm Thuật, nhìn anh nhặt từng mảnh vỡ dưới sàn, đáng vẻ không để bụng của anh khiến cho cô hơi xót, rõ ràng là mình gây chuyện, thế mà anh lại là người thu dọn hậu quả.

Tính –

Mảnh vỡ rơi xuống vang lên một tiếng động rất nhỏ, Diệp Tuệ ngo ngác nhìn Thẩm Thuật rút cái tay vừa bị thương về, bình tĩnh đổi sang tay kia.

anh vẫn cúi đầu nhặt, biểu cảm không một chút thay đổi, như thể chuyện mình bị thương không có gì to tát cả.

“anh bị thương rồi.” Diệp Tuệ chỉ vào ngón tay anh.

Thẩm Thuật đáp: “Ừ.”

Vậy thôi đó hả? Diệp Tuệ nhìn máu từ tay anh chảy xuống, thật sự không có vấn đề gì sao?

cô không từ bỏ ý định, nhấc lại một lần nữa: “Tay của anh đang chảy máu kia.”

Thẩm Thuật chẳng buồn ngẩng đầu lên mà nói: “Vết thương nhỏ thôi.”

Advertisement / Quảng cáo

Lừa gạt trong người cô bỗng bùng bùng lên, cô bạo dạn nắm tay anh lôi dậy: “anh đưa đây, em băng lại cho anh.”

Thẩm Thuật sững sờ một lúc, nhưng vẫn đứng đợi theo lực kéo của Diệp Tuệ, chứ nếu không với sức của cô thì còn lâu mới kéo được anh lên.

Diệp Tuệ dắt Thẩm Thuật ra sofa, đi cá nhấc ấn vai anh ngồi xuống: “anh ngồi đây đi,không được nhúc nhích.”

Thẩm Thuật ngoan ngoãn không cãi một lời, anh nhìn Diệp Tuệ lấy ra một cái hộp nhòtừ trong ngăn tủ phòng khách, chẳng biết thứ đó có từ bao giờ, chắc là cô để vào.

Diệp Tuệ lấy thuốc sát trùng và băng gạc ra, mạnh mẽ túm lấy tay Thẩm Thuật, bắt đầu cúi xuống xử lý vết thương cho anh.

Động tác của cô rất nhanh gọn, lúc băng ngón tay cho Thẩm Thuật cô mới chú ý đến lòng bàn tay anh, đường trí tuệ và đường tình cảm nổi lên cùng một chỗ, đi ngang qua lòng bàn tay.

Người ta nói đàn ông mà có đường chi tay như thế thì sẽ luôn bình tĩnh trong công việc, sự nghiệp thành đạt, nhưng cô liếc nhìn anh thì thấy không hợp lý tí nào.

Sau khi băng lại cẩn thận, Diệp Tuệ còn dặn Thẩm Thuật mấy điều cần chú ý rồi mới trở về phòng.

Hôm sau, cô phải chờ anh đi ra cửa trước thì cô mới ra khỏi phòng, vì hôm nay cô phảiđi quay phim, ở xa anh như thế, nếu không cầm theo một món đồ gì đó của anh thì côthấy không yên tâm

cô đứng trong phòng khách xác nhận lại một lần, sau đó mới lén lút đi vào phòng Thẩm Thuật, đây cũng là lần đầu tiên cô được nhìn phòng của anh.

Sạch sẽ và đơn giản, rất giống với con người anh.

Nhưng điều này cô không quan tâm lắm, cô mau chóng nhìn lướt qua một vòng căn phòng, cuối cùng dừng lại ở cái tủ quần áo.

Quần áo của anh nhiều như thế, thiếu một hai cái cúc áo chắc anh cũng không phátthien ra đâu nhì.

Diệp Tuệ chẳng khác gì ăn trộm, cô tùy tiện chọn đại một cái áo sơ mi trắng trong cả đống áo sơ mi của anh, sau đó giật cái khuy áo cuối cùng ra.

cô cẩn thận để lại cái áo về chỗ cũ rồi mang theo cái khuy áo đi đến phim trường

“Thế Từ” là một tác phẩm IP*, Diệp Tuệ đóng vai nữ phụ số ba, một công chúa điều ngoa ngang ngạnh, là nhân vật sẽ khiến cho người xem cảm thấy rất khó chịu.

**IP là thuật ngữ chỉ một cốt truyện có sẵn hay ý tưởng đã hoàn thiện, phim IP chính là phim chuyển thể từ những bộ truyện hay ý tưởng đó.*

Sau khi thay trang phục màu đỏ của nhân vật, cô yên vị ngồi trong studio chờ đạo diễn gọi tên mình, hiện giờ đang quay cảnh của nam nữ chính, các diễn viên khác đều phải đợi đến lượt.

Có diễn viên đợi suốt một ngày mà còn chẳng diễn được cảnh nào.

Diệp Tuệ đang ngồi đọc kịch bản thì bỗng cảm nhận được một ánh mắt rất lạnh lẽo từ chỗ rừng cây không xa truyền tới.cô đặt kịch bản xuống rồi ngẩng lên nhìn, lập tức cứng đờ cả người.

Kìa kìa kìa...Kìa là gì thế há???

Người phụ nữ đang đứng dưới tán cây kia đầu tóc hơi rối, mấy bông hoa gắn trên mũđã rụng hết, chi còn trơ lại một bông, bộ trang phục của phụ nữ Mãn Thanh thì vẫn còn khá đẹp, cô ta còn đang sửa sang lại bộ đồ trên người, có vẻ như rất để ý đến hình tượng.

Diệp Tuệ biết là chuyện cô sợ nhất đã tới rồi! Trong phim trường này còn xuất hiện cả ma thời nhà Thanh nữa!!

cô sợ hãi đến đờ đẫn cả người, không biết nên cúi đầu xuống hay bỏ đi, trợ lý Tiểu Lưu nghĩ là cô đọc kịch bản lâu quá nên mệt, nói: “Diệp Tuệ, chị muốn uống nướckhông?”

một cốc nước ấm được đưa tới trước mặt cô, cô run rẩy nhận lấy rồi uống một ngụm.

cô vội vàng lấy cái khuy áo sơ mi của Thẩm Thuật ra, nắm chặt trong lòng bàn tay, cho dù đã thay trang phục thì cô vẫn không quên cầm nó theo.

Con ma triều Thanh nhìn thoáng qua bên này một chút, ánh mắt có hơi e ngại, mộtgiây sau đã mau chóng bay đi rất xa.

Diệp Tuệ yên tâm rồi, may là cô đã có một quyết định rất chính xác, mong là Thẩm Thuật đừng có phát hiện ra chuyện này, bởi vì đến chính cô còn cảm thấy là mình rất biến thái.

một buổi sáng đã trôi qua, đến chiều Diệp Tuệ mới đến lượt đóng cảnh đầu tiên của mình, đạo diễn gọi cô tới đứng cạnh Thường Huỳnh, hướng dẫn cảnh quay cho hai người một lần.

Diệp Tuệ lắng nghe rất nghiêm túc, không bận tâm đến tạo hình của mình, cũng chẳng liếc nhìn mấy con ma ở đây.Thường Huỳnh thì nghiêng đầu nhìn chỗ khác, mắt lơ đã, dáng vẻ rất thờ ơ.

Vi ngũ quan hơi giống nhau nên từ khi debut đến giờ Diệp Tuệ toàn xuất hiện với cái tên “Tiểu Thường Huỳnh”, còn bây giờ cô không mặc trang phục đơn giản nữa mà mặc váy đỏ bó ngang ngực, hoàn toàn thể hiện ra hết khí chất thật sự của mình.

Advertisement / Quảng cáo

trên mạng người ta hay nói Diệp Tuệ và Thường Huỳnh nhìn hao hao giống nhau, nhưng khi hai người đứng cạnh nhau thì lại thấy khác biệt rất rõ ràng, một người thìnhư dóa hoa lan thanh khiết, một người lại là bông hoa sừ màu đỏ rực rỡ.

Hay là vì Diệp Tuệ mặc đồ màu đỏ rất nổi nên mới lần át đi tạo hình mặc đồ trắng của Thường Huỳnh? Người trong đoàn làm phim đều không thể không thừa nhận là Diệp Tuệ trông nổi hơn hẳn Thường Huỳnh.

Trong số đó có cả Thẩm Tu.

hắn lạnh lùng hừ một cái, ánh mắt lại nhìn vào Thường Huỳnh, bây giờ cô là tiểu hoa đán đang nổi, hẳn thì là sao nam hot nhất, tiếng tăm của cả hai đều rất được.háđang chuẩn bị tìm thời điểm thích hợp để công khai mối tình này, mọi người chắc chắn sẽ gọi họ là một đôi kim đồng ngọc nữ rồi ca ngợi cho xem

Còn Diệp Tuệ thì sao, chi là một nghệ sĩ nhỏ với đầy scandal, đến fan còn chẳng có thích đẹp có giỏi cũng để làm gì đâu, không thể so sánh với Thường Huỳnh được.

Đạo diễn đã truyền đạt xong, lúc hẳn quay lại thì Diệp Tuệ và Thường Huỳnh vẫn ở đó, Diệp Tuệ thì yên lặng đọc kịch bản, Thường Huỳnh lại nhỏ giọng đọc thầm ra tiếng.

Ngoài bờ sóng gió rất mạnh, bộ đồ Thường Huỳnh đang mặc bị gió thổi tốc lên, nhìn như sắp bay lên vậy.Diệp Tuệ nhìn ra phía hồ, tò vè không muốn nghe Thường Huỳnhnói.

Thường Huỳnh từ trước đến nay vẫn luôn kiêu ngạo, cô ta ghét nhất cái dáng vẻ này của Diệp Tuệ.

Giờ đang ở phim trường nên không tiện nói chuyện, Thường Huỳnh không thể công khai to ra ghét Diệp Tuệ được, nhưng cô ta càng nhìn càng thấy khó chịu, cho nên muốn đứng cách xa Diệp Tuệ một chút.

Nào ngờ ở bờ hồ có một tảng đá to, Thường Huýnh bước nhanh quá nên giẫm phải nó, mất thăng bằng ngã ra đằng sau.

Tuy nhiên đầu của Thường Huýnh vẫn kịp suy nghĩ, nếu một mình cô ta bị ngã xuống hồ thì mất mặt lắm, thế nào cũng phải kéo theo đệm lưng xuống cùng mới được, thế là trước khi ngã xuống, cô ta đã túm lấy cánh tay Diệp Tuệ.

Ừm!

trên mặt hồ bắn lên vô số bọt nước, trên bờ không còn thấy ai nữa.

“Có người rơi xuống nước rồi!” không biết ai phát hiện ra rồi la lên, tất cả mọi người đều vội vàng chạy tới.

Diệp Tuệ cực kì muốn chửi thề, đang đứng rất yên ổn mà lại bị Thường Huýnh kéo xuống nước, chỉ có vậy thì thôi đi, cả hai cùng bơi vào bờ là được rồi, nhưng không, Thường Huýnh lại nắm chặt lấy áo của Diệp Tuệ, thề sống chết cùng cô luôn.

cô đành phải kéo theo cái gánh nặng khổng lồ mang tên Thường Huýnh này theo, nhích từng tí vào bờ, cô nhìn sang Thường Huýnh, thấy cô ta đang giả vờ bất tỉnh.

Chị hai à, chị không biết là nước chi cao tới ngực thôi à, chị đi bộ vào bờ cũng được đó, còn diễn lớ thế làm gì.

Mọi người ba chân bốn cẳng kéo Diệp Tuệ và Thường Huýnh lên bờ, trang phục của cả hai đều đã ướt sũng, Thường Huýnh hình như còn đang hôn mê.

“Đề tôi đề tôi, tôi cấp cứu cho.” Diệp Tuệ kéo người đại diện đang ở bên cạnh Thường Huýnh ra, chuẩn bị đánh thức cái người đang giả vờ ngủ kia.

Động tác của cô rất chuyên nghiệp, cô đặt Thường Huýnh nằm thẳng ra, hai tay chồng lên nhau áp lên ngực của cô ta.

cô biết Thường Huýnh chỉ đang giả vờ thôi, cho nên cố tình dùng lực tay rất lớn, thế mà cô ta vẫn tỏ ra như mình chết rồi, tuyệt đối không nhúc nhích.

Sau vài lần Diệp Tuệ ấn thật mạnh vào ngực cô ta, cô ta mới không chịu đau nổi nữa, làm bộ yếu ớt mở mắt ra, suýt nữa thì bị Diệp Tuệ ép đến hộc máu rồi.

Người đại diện vốn còn tưởng là Diệp Tuệ chỉ giả vờ thôi, không ngờ là cô lại cứu Thường Huýnh thật.

“Thường Huýnh, Diệp Tuệ đã cứu cô đấy.” Ân tượng về Diệp Tuệ trong lòng người đại diện của Thường Huýnh đã thay đổi không ít.

Diệp Tuệ đầu có xấu như lời người ta hay đồn chứ.

Nghe xong lời người đại diện nói, Thường Huýnh tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Diệp Tuệ, Diệp Tuệ cũng không tỏ ra khiêm tốn, thoải mái tiếp nhận.

“không cần cảm ơn đâu, tôi chỉ tiện tay thôi.”

Thường Huýnh: “...” Con mắt nào của cô trông thấy là tôi muốn cảm ơn thế?

Tối hôm đó, blog của một tay săn ảnh rất nổi tiếng tên Hồ An đã đăng lên mấy bức ảnh, chính là vụ việc diễn viên đóng phim “Thế Tử” bị rơi xuống hồ trong lúc đang quay phim, hai người đều mặc đồ cổ trang, toàn thân ướt sũng.

Nhìn kĩ nhân vật xuất hiện trong ảnh thì sẽ thấy rõ đó là ngôi sao số một Thường Huýnh cùng với Diệp Tuệ, hay còn có tên gọi khác là Tiểu Thường Huýnh.

Bài đăng của tay săn ảnh này lập tức được rất nhiều trang khác chia sẻ với cùng một dòng tit giống nhau: “Thường Huýnh và Diệp Tuệ bị ngã xuống hồ trong lúc quay phim, thế lực của Thường Huýnh quá yếu nên không chịu nổi, sau khi rơi xuống nước thì ngất đi. Theo như tôi được biết thì đoàn làm phim không hề bố trí cảnh quay nào bị rơi xuống nước cả.”

Advertisement / Quảng cáo

Fan của Thường Huýnh rất đông nên mức độ quan tâm và thảo luận của bài đăng này đã ngay lập tức lao thẳng lên top 1 tìm kiếm.

“Nhìn Thường Huýnh mà thương quá, chịu âm ức bao lần rồi, bây giờ lại bị Diệp Tuệ kia đẩy xuống hồ.”

“Đừng có để cho Diệp Tuệ nổi lên, nói không chừng đây chính là cách lãng xê mới mà ekip của cô ta nghĩ ra đấy.”

“không biết rõ thực hư thì bót bót cái mồm lại nhè, cẩn thận sau lại xấu hổ đấy.”

“...”

trên các diễn đàn đều đang bình luận rất sôi nổi, hầu như người ta đều chửi mắng Diệp Tuệ, thỉnh thoảng cũng có mấy người nói đỡ cho cô, nhưng cuối cùng đều bị át đi hết.

Người trong cuộc Diệp Tuệ thì lại chẳng biết gì cả, lúc tin tức được đăng lên thì cô vừa về đến nhà, tay vẫn nắm chặt cái khay áo của Thẩm Thuật.

Vì quay phim hơi lâu nên cô về nhà muộn, Thẩm Thuật thì đã về trước và thay quần áo xong rồi.

anh mở cánh cửa tủ quần áo, lấy ra một cái áo trong cả đống sơ mi trắng giống hệt nhau, chuẩn bị sẵn để mai mặc, ngón tay của anh thon dài thẳng tắp, tùy tiện chọn một cái rồi lấy xuống.

Lúc anh cầm cái áo sơ mi, ngón tay đang lúc lướt qua vật áo thì dừng lại, ánh mắt chậm rãi nhìn xuống, thấy cái khay áo dưới cùng đã biến mất.

Sao lại thế được nhỉ?

Thẩm Thuật rất bình tĩnh giờ lên xem kĩ, ừm, vẫn còn lưu lại một đoạn chỉ trắng rất ngắn ở ngay chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13

Edit: Ngân Nhi

Lúc Diệp Tuệ biết được tin tức trên mạng thì đã là đêm khuya rồi, những tấm ảnh kèm theo mấy câu thêm mắm thêm muối của các fan đã thành công thêu dệt lên hẳn một vở kịch.

Các bình luận ở blog của Diệp Tuệ thật sự là không thể nhìn nổi, fan của cô tiêu hoa dần nổi tiếng cả nước kia quả nhiên là có sức chiến đấu rất kinh khủng.

“Đúng là phiền phức như thuốc cao bôi trên da chó vậy, muốn vớt cũng không được, đã dựa hơi của Thường Huýnh để nổi tiếng rồi mà giờ còn muốn hãm hại cô ấy, sao cô lại độc ác thế?”

“cô còn lâu mới đủ tư cách để so sánh với Thường Huýnh!”

“Đừng có bám dính lấy em gái Thường Huýnh của bọn tôi nữa, xin cô hãy rút khỏi giới giải trí đi!”

Đối mặt với sự phản nộ đang ngày một dâng cao của cư dân mạng, người trong cuộc Thường Huýnh không có một chút ý định muốn lên tiếng giải thích, cứ để kệ cho mọi người làm to chuyện. Hẳn là cô ta đã không ưa Diệp Tuệ từ lâu rồi, tranh thủ lần này đem Diệp Tuệ giẫm dưới chân mình luôn.

Mà ekip của Diệp Tuệ thì thật sự không thể làm gì được, vốn đã ít người rồi, đã thế bọn họ còn rất thiếu thôn kinh nghiệm.

Đột nhiên xuất hiện tin tức này, mà trong tay họ lại không có những tấm ảnh chụp khác, cho nên không có cách nào làm sáng tỏ mọi chuyện. Thế là ekip của Diệp Tuệ nhân lúc tin tức còn nóng hổi liền chia sẻ lên trang của mình với

nội dung “#ThườngHuỳnhDiệpTuệ #DiệpTuệngãxuốngnước #Xinhđẹpnhữitiềnữgiángtrần.”

Làm thế này không phải sẽ càng khiến cho người ta ghét cô hơn sao? Diệp Tuệ giờ tay đỡ trán, báo sao mà danh tiếng của nguyên chủ Diệp Tuệ lại kém đến vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Trái qua sự việc này, lượng follow trên blog của Diệp Tuệ đã tăng lên vài chục vạn người, chủ yếu là muốn vào để chửi cô, nào ngờ lại góp phần khiến cho cô nổi lên.

Những người follow vẫn đang rình rập từng phút cuối cùng cũng đã thấy Diệp Tuệ online rồi.

đã bị chửi như thế mà vẫn còn dám lên mạng sao?

Diệp Tuệ đăng một dòng trạng thái “Thanh già tự thanh*, sự thật là gì thì mọi người đều biết rõ hơn tôi.”, ẩn ý đã rất rõ ràng, cô đang buộc đoàn làm phim phải ra mặt.

**Mình có trong sạch hay không thì bản thân mình biết rõ.*

không biết là tổ làm phim đã thông đồng với Thường Huỳnh hay là họ không muốn bị cuốn vào vụ việc này, mà từ khi sự việc xảy ra cả tổ phim lẫn Thường Huỳnh đều không có bất cứ một động tĩnh gì.

không lâu sau, dân mạng lại tiếp tục chửi Diệp Tuệ lên thẳng hot search luôn.

Chuyện đã đến nước này cũng chẳng thể nào xoay chuyển được, lúc này Diệp Tuệ đã hoàn toàn bất lợi, sau này có khi không thể dùng gương mặt đẹp để lấn lộn trong giới giải trí nữa.

đang lúc ekip của Thường Huỳnh tưởng là mình đang chơi một ván bài rất tốt rồi, nào ngờ bỗng dưng lại có một người đăng lên một đoạn clip.

Người ấy lấy xảy ra sự việc thì trùng hợp cũng đang dạo chơi ở đó, đã chụp lại rất nhiều ảnh, hình ảnh sau khi hai người bị ngã xuống nước là Diệp Tuệ đã kéo Thường Huỳnh lên bờ, còn cấp cứu cho cô ta nữa.

không phải chứ? Diệp Tuệ không những không đẩy Thường Huỳnh xuống hồ, mà còn cứu cô ta?

Những fan của Thường Huỳnh mắng chửi cả buổi tối cuối cùng cũng thấy là mình đã trách sai người ta rồi, mỗi một câu chửi của bọn họ đã tạo thành một sự tổn thương rất lớn với Diệp Tuệ, không thể thu hồi lại được.

Ekip của Thường Huỳnh thấy tình hình xoay chuyển thì đành phải ra mặt giải thích rõ mọi việc, Thường Huỳnh rất cảm ơn sự giúp đỡ của Diệp Tuệ, mong rằng đừng ai nghĩ xấu về mối quan hệ giữa hai người họ.

Blog của Thường Huỳnh thì vẫn yên lặng như chết rồi, chỉ có mỗi phòng làm việc của cô ta lên tiếng.

Dân mạng lúc trước mắng chửi Diệp Tuệ bây giờ lại thầm trách móc Thường Huỳnh, sao lúc người ta chửi Diệp Tuệ thì không thấy cô ta ra mặt giải thích chứ?

Sau khi ekip của Thường Huỳnh làm sáng tỏ mọi việc, cả bọn lại trở mắt nhìn Thường Huỳnh hết đáng nhập rồi lại đáng xuất trang cá nhân, cứ như vậy không biết bao nhiêu lần, đã thế còn chẳng nói năng gì.

Chắc là đang muốn theo dõi bình luận của dân mạng đây mà.

Cuối cùng thì fan của Thường Huỳnh cũng đứng ra rửa oan cho cô, cả hội vào trang cá nhân của Diệp Tuệ công khai xin lỗi cô, cảm ơn cô vì đã cứu Thường Huỳnh, hi vọng sau này hai người sẽ hợp tác vui vẻ.

Thái độ phải nói là thay đổi hoàn toàn luôn.

Diệp Tuệ nhận được điện thoại của ông Thẩm, báo cô và Thẩm Thuật ngày mai về nhà một chuyến, Diệp Tuệ đồng ý, thăm nghỉ ngày mai đầu phải là ngày tụ tập hàng tháng đầu, sao ông Thẩm lại báo họ về làm gì?

cô lại nghĩ mấy hôm trước trên mạng nổi lên vụ cô với Thường Huỳnh rơi xuống hồ, ông Thẩm không phải muốn nói về chuyện đó chứ?

Hai cô một người là vợ của Thẩm Thuật, một người là bạn gái Thẩm Tu, chuyện ấy chắc là đã làm kinh động đến ông Thẩm rồi.

Diệp Tuệ cũng không suy nghĩ nhiều, cô nói lại một lần với Thẩm Thuật, nét mặt anh nghe xong vẫn tỏ ra bình thường như mọi khi.

Hôm sau, cả hai cùng nhau về nhà họ Thẩm.

Lúc đến nơi thì ông Triệu, quản gia của nhà họ Thẩm ra đón, ánh mắt ông ta cực kì thờ ơ khi nhìn thấy Thẩm Thuật và Diệp Tuệ.

Ở nhà họ Thẩm thì ai là người có tiền đồ nhất? không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là Thẩm Tu rồi, còn Thẩm Thuật ấy à, chẳng làm ăn được gì mà mệnh lại xung khắc, ai thèm đến nhìn nột anh ta chứ.

Thẩm Tu và Thẩm Thuật khi ngồi cùng nhau, Triệu quản gia luôn luôn chỉ pha trà cho Thẩm Tu, còn Thẩm Thuật thì sao? Đừng nói là pha trà, ngay đến một ánh mắt ông ta cũng lơ lười.

Lần này trông thấy Thẩm Thuật thì Triệu quản gia vẫn lạnh lùng như cũ, mặt ngược đi đặt đầu rồi nói: “Cậu ba ối à.”

Advertisement / Quảng cáo

Thái độ của ông ta như muốn nói rằng: Đến thì tự mà vào ngồi, đừng mơ mà tôi sẽ hầu hạ.

Diệp Tuệ cau mày, Thẩm Thuật dù gì cũng là con trai của ông Thẩm, ông ta ở trước mặt người khác còn dám tỏ thái độ như thế, lúc ở riêng với nhau thì không biết sẽ còn ghê gớm đến mức nào.

Diệp Tuệ quay sang nhìn Thẩm Thuật, anh không thể hiện cảm xúc gì cả, dường như đã quá quen với chuyện này rồi, chẳng thêm bận tâm đến nữa.

Diệp Tuệ đang định nói chuyện thì bỗng dưng lại thấy một con ma đang lặng yên không một tiếng động bay tới bên cạnh Triệu quản gia, nó mặc quần áo thời cổ đại, làm một cậu học trò một lòng muốn thi đậu công danh, ngày nào cũng học đến mắt ăn mất ngủ.

Vậy mà dù đã học ngày học đêm nhưng lại không thi đậu, nó cảm thấy cực kì chán nản và suy sụp, trước khi chết vì treo cổ tự tử thì đuôi còn bị đâm rất nhiều nhát.

Con ma tú tài có đôi mắt bị quầng thâm rất đậm, nhìn cứ tưởng là đã thức mấy trăm năm rồi, trên đuôi máu chảy đầm đìa, không biết là bị đâm bởi cái gì.

Cảnh tượng này quả kinh khủng, Diệp Tuệ đầu cứng ngắc quay sang nhìn sắc mặt bình tĩnh của Thẩm Thuật, nhẹ nhàng lên tiếng muốn ra ám hiệu với anh: “anh có thấy hơi lạnh không?”

không phải lạnh bình thường đâu, mà là lạnh đến từng lỗ chân lông luôn.

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ, đầu tiên ánh mắt anh lướt qua cái áo dài tay của cô, sau đó lại nhìn xuống chiếc quần bò cô đang mặc, tỏ vẻ rõ ràng là em mặc đâu có ít.

Sau đó mắt anh một lần nữa nhìn thẳng mặt Diệp Tuệ, chậm rãi nói: “Nếu em thấy lạnh thì... Về sau ra ngoài nhớ mặc thêm áo.”

Diệp Tuệ: “...” Sớm biết anh sẽ trả lời vậy thì em đã không nói rồi, em đâu có ý đó chứ!

Nhìn Thẩm Thuật với luồng dương khí rất mạnh, hoàn toàn không bị ma quỷ làm ảnh hưởng, Diệp Tuệ thật sự cảm thấy bị thương khó nói thành lời, cô đành phải cố gắng tránh con ma tú tài kia thật xa thôi.

Phía bên kia, con ma trông thấy Thẩm Thuật thì sợ run hết người, lập tức muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng lại chợt nhớ tới điều gì đó nên lại quay lại trừng mắt với Triệu quản gia một cái.

Con ma trông có vẻ ốm yếu nhưng lúc mắng chửi người ta thì rất ghê gớm: “Ta nhỏ vào! Người dám có thái độ bất kính như thế với Thẩm tiên sinh sao? Thẩm tiên sinh có thân phận gì, còn ngươi có thân phận gì, còn không mau nhận lỗi!”

Nó vừa nói vừa dùng hết sức lực từ lúc bú sữa mẹ đến giờ mà ầm vai Triệu quản gia xuống: “Nếu đây là ở triều đại của ta thì ngươi sẽ phải chịu tội chết đấy, mau quỳ xuống trước mặt Thẩm tiên sinh!”

Diệp Tuệ nhìn con ma nói hăng quá đến mức nước bọt phun như mưa, bắn hết lên mặt Triệu quản gia.

Nếu chỗ nước bọt nó mà là vũ khí thì e là Triệu quản gia đã từ trần ngay tại chỗ rồi.

Con ma tuy đã trải qua mấy trăm năm, nhưng trong xương tủy vẫn rất tuân thủ các nguyên tắc của thời đại mình đã sống, cực kì cố chấp và kiên định muốn ông ta phải quý xuống trước mặt Thẩm Thuật.

Nó tỏ ra rất trung thành và nhiệt tình với Thẩm Thuật, vừa liếc anh một cái mà nó lại sợ run người, lập tức biến nỗi sợ thành động lực, ra tay còn nặng hơn trước.

“Thẩm tiên sinh, ta sẽ bắt hần phải quý xuống để nhận tội với người!”

Triệu quân gia vẫn hồn nhiên không biết chuyện gì, ông ta chỉ cảm thấy vai hơi trĩu nặng, mặt cũng hơi lạnh, chân không khống chế được mà khụy xuống.

Chặc, một mối quá, hay tại đạo gài đây mình ngủ không được ngon giấc nhì?

Diệp Tuệ cứ lơ mơ mắt nhìn Triệu quân gia đang khom lưng xuống, hai chân thì run rẩy, một giây sau có khi sẽ quý xuống thật cũng nên.

Ông ta giờ chân lên, chuẩn bị đi vào ngôi một chút, nào ngờ vừa bước được một bước thì thân thể liền bổ nhào về phía trước, mặt hướng thẳng xuống đất, ngã sấp mặt vô cùng đau đớn.

Lại ngã đúng ngay trước mặt Thẩm Thuật và Diệp Tuệ.

Con ma tú tài cuối cùng cũng đã đạt được mục đích của mình, nó cúi người chào Thẩm Thuật rồi vui sướng bay đi.

Triệu quân gia giãy dụa đứng lên, chân vẫn còn hơi đau chút, nhưng hai vai không còn thấy nặng nữa, người cũng không ón lạnh, thoải mái hơn lúc nãy rất nhiều.

Ông ta vừa đứng dậy, ngẩng đầu lên thì thấy ngay mặt của Thẩm Thuật.

Advertisement / Quảng cáo

không hiểu vì sao mà bỗng có một suy nghĩ lướt qua trong đầu ông ta, vừa rồi ông ta khó chịu như vậy, không lẽ là vì bất kính với cậu ba?

Từ xưa đến nay thái độ của ông ta đã không mấy tốt đẹp với cậu ba, vừa rồi chỉ ngã xuống trước mặt cậu ba một cái thôi là thấy khỏe lại ngay, đúng, chắc chắn là như vậy rồi.

Hiểu ra được sự thật, Triệu quân gia đưa tay lau máu mũi, lập tức thay đổi thái độ của mình, muốn lễ phép bao nhiêu thì lễ phép bấy nhiêu: “Cậu ba, mời cậu vào phòng khách ngồi, tôi đi pha trà cho cậu.”

Sau đó ông ta vội vã rời đi, đáng vẻ ân cần như một người khác vậy.

Diệp Tuệ, người đã chứng kiến toàn bộ sự việc: “...”

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ vào phòng khách ngồi, không lâu sau thì Thẩm Tu cũng tới, hần trông thấy hai người họ thì trong lòng rất bức bối, khẽ hừ một tiếng.

Mấy người cùng ngồi trong phòng khách, không có ý muốn nói chuyện với nhau, Triệu quân gia đi tới pha trà về sự bình tĩnh, ông ta bưng trà, mắt không chớp nhìn chăm chăm cái chén, chỉ sợ bị té ngã.

Ông ta đi qua chỗ Thẩm Tu, Thẩm Tu rất tự nhiên đưa tay ra, chuẩn bị nhận lấy tách trà.

Kết quả Triệu quân gia lại chẳng buồn nhìn Thẩm Tu một cái, ông ta đi qua hần luôn rồi bước đến trước mặt Thẩm Thuật, cẩn thận dâng tách trà đã hâm rất ngon cho anh, sau đó còn lấy lòng nói: “Cậu ba, cậu uống thử xem trà này có hợp khẩu vị của cậu không ạ? Nếu không hài lòng thì tôi sẽ làm tách khác cho cậu.”

Tay của Thẩm Tu cứ lúng túng giờ ra như cũ, bị người ta hoàn toàn ngó lơ: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Máu Ấm Dương* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Edit: Ngân Nhi

Ánh mắt của Triệu quân gia rất tha thiết, ý tứ muốn lấy lòng cực kì rõ ràng, Thẩm Thuật nhìn ông ta như đã trở thành một người khác, nét mặt không nhìn ra tâm tình.

một lát sau, Thẩm Thuật chậm rãi đưa tay ra nhận lấy tách trà, Triệu quân gia cười tươi đến mức hần hết nếp nhăn trên mặt, hỏi: “Cậu xem có cần tôi đổi cho cậu một tách khác không ạ?”

Ông ta nhìn Thẩm Thuật chăm chú, cảm giác như chỉ cần anh không vờ ý là ông ta sẽ lập tức đi pha ngay tách khác vậy. Thẩm Thuật rũ mắt xuống, hơi nóng từ nước trà bay lên, phả vào gương mặt anh.

anh nói mà không nhìn ông quân gia: “không cần.”

Thẩm Thuật hài lòng rồi, Triệu quân gia cũng an tâm, ông ta lại quay sang nhìn Diệp Tuệ, nhẹ nhàng nói: “Vậy để tôi lấy thêm cho cô một tách.”

nói xong Triệu quân gia liền rời khỏi phòng khách, lúc đi qua Thẩm Tu còn lăm lăm không thấy hần, từ đầu đến cuối đều không thèm nhìn hần một cái.

Thẩm Tu với nét mặt ngơ ngác: “???”

Thời thế đổi thay từ bao giờ vậy? Lúc trước thái độ của Triệu quân gia với Thẩm Thuật phải nói là cực kì tệ, thế mà nháy mắt đã trở nên ân cần như này rồi sao?

Thẩm Tu nhìn chăm chăm Triệu quân gia, đầu của ông bị úng nước đầy à mà dám không nhìn tôi? Tiếc là Triệu quân gia vẫn chỉ để lại cho hần một bóng lưng lạnh lùng.

Lúc quay trở lại, trên tay ông ta bưng hai tách trà, một tách cho Diệp Tuệ và một tách cho Thẩm Tu.

Ông ta hình như bây giờ mới nhìn thấy hần, nhưng cũng chỉ bưng trà cho hần một cách rất thờ ơ.

Diệp Tuệ quan sát Thẩm Tu đang tức đến sà sầm mặt, cảm thấy cực kì há hế, cuối cùng thì anh cũng phải trải qua cái cảm giác bị người ta ngó lơ rồi nhè.

Advertisement / Quảng cáo

Đến giờ cơm thì ông Thẩm xuất hiện, ông ngồi ở ghế trên, quét mắt nhìn một vòng, sắc mặt trùng xuống, nhìn Thẩm Tu hỏi: “Thường Huỳnh đâu?”

Thẩm Tu: “cô ấy ốm ạ, nói là hôm khác sẽ tới thăm ông.” Thường Huỳnh sợ ông Thẩm lại nói gì mình nên mới lấy cớ để không phải đến.

Ông Thẩm không nói, một lát sau mới lên tiếng: “Ông đã nghe nói về chuyện của Thường Huỳnh và Diệp Tuệ rồi.”

Thẩm Tu giả ngu: “Ông nội nói gì cơ ạ?”

Diệp Tuệ cũng đoán được là ông Thẩm muốn nói về chuyện cô và Thường Huỳnh rơi xuống hồ, cô biết Thẩm Tu rất được chiều chuộng yêu thương, bây giờ cô và Thường Huỳnh gặp phải chuyện này, ông Thẩm nhất định sẽ trách mắng cô cho xem.

Diệp Tuệ đang chuẩn bị đón nhận sự khiển trách của ông Thẩm, thế nhưng một giây sau ông Thẩm lại trừng mắt lên nổi giận với Thẩm Tu: “Ông nói gì cháu còn chưa hiểu sao? Bạn gái cháu đã làm cái gì mà cháu còn không biết xấu hổ đi hỏi ngược lại ông?”

không ngờ người phải hứng chịu lửa giận lại là Thẩm Tu, Diệp Tuệ thật sự đã bị tình tiết đảo ngược này làm cho ngơ ngác.

Ông Thẩm sau khi biết chuyện này thì rất tức giận, rõ ràng là Thường Huỳnh cố ý đổ tiếng ác cho Diệp Tuệ: “Trong chuyện này Diệp Tuệ chính là người phải chịu ách ức.Đừng có nói là Diệp Tuệ sai, cho dù Diệp Tuệ có làm sai cái

gi thì nó cũng là thím của Thường Huỳnh, thím nói gì thì Thường Huỳnh cũng phải nghe!”

Thẩm Tu bị dọa đến sững sốt, còn có cả thể loại này ư?

Ông Thẩm nói tiếp: “Cháu về nói rõ ràng với Thường Huỳnh cho ông, cô ta không được phép gây sự với thím của mình.”

Thẩm Tu không đáp, ông Thẩm lại gõ đầu: “Nghe rõ chưa?”

hắn đành phải đáp lại: “Cháu biết rồi ạ.”

Ông Thẩm sau khi mắng Thẩm Tu xong thì tâm trạng mới thả lỏng được, cả nhà bắt đầu ăn cơm.

Thẩm Tu có cảm giác là hôm nay không phải ngày tốt của mình, đầu tiên là thái độ của Triệu quân gia, giờ lại đến ông nội mắng, chẳng lẽ từ bây giờ hắn trở về nhà họ Thẩm là sẽ bị khinh thường như vậy sao?

một giây sau, Thẩm Tu phát hiện Diệp Tuệ đang nhìn mình.Diệp Tuệ nhìn Thẩm Tu, nở một nụ cười giễu cợt.

cô thậm chí còn nâng ly rượu về phía hắn, đáng vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Thẩm Tu cực kì chán nản.

Ngày thứ hai ở phim trường, Thẩm Tu lại chạm mặt Diệp Tuệ, giả bộ như tối hôm qua chưa xảy ra chuyện gì, lúc hắn đang quay cảnh của nam chính thì Diệp Tuệ ngồi đợi đến lượt mình, say sưa nghịch điện thoại làm quần chúng ăn dùa.

Nhưng Diệp Tuệ không được rảnh rỗi quá lâu, cô bỗng cảm thấy hơi lạnh gáy, trời rồiràng đang nắng đẹp, thế mà nhiệt độ dưới bóng cây đã giảm xuống mấy độ.

cô chợt tưởng tượng ra hình ảnh đằng sau lưng cô lúc này, nhất định là có một con ma nữ tóc dài đang thổi hơi vào cổ cô.

Diệp Tuệ nào còn có tâm tư mà nghịch điện thoại nữa, toàn thân cô cứng đờ lại, Thẩm Thuật không có ở đây, cô chỉ còn biết dựa vào chính mình mà cố gắng vượt qua thôi.

một giây sau, có một lọn tóc rơi trên vai Diệp Tuệ, ngay sau đó là một giọt máu đen chảy xuống áo cô.

Cuối cùng là một bàn tay không phải của con người nhẹ nhàng đặt lên vai cô.

“Diệp Tuệ à, ông chồng của chị đáng sợ quá đi.” Giọng nói đã tiết lộ thân phận của nó, ngữ điệu ám ức này, nghe như thể Diệp Tuệ đang bắt nạt nó vậy.

Diệp Tuệ vừa nghe là biết nó là con ma fan cuồng, cho nên cũng nhẹ nhõm hơn một chút, không biết có phải vì gặp nó nhiều rồi hay không mà bây giờ Diệp Tuệ không còn thấy sợ như lúc đầu nữa.

Con ma nói xong câu đó thì không tiếp tục hù dọa Diệp Tuệ nữa mà bay tới phía trước, ôm má ngồi trên cái ghế nhỏ trước mặt cô.

“Diệp Tuệ, chồng chị rất đẹp trai, nhưng lại không có chút tình người nào hết.” Con ma bĩu môi lên án, có vẻ như rất hận anh.

Thẩm Thuật một phát giẫm lên cái cốc giấy của nó thì thôi đi, nhưng vẫn đề là trêncốc có in hình thần tượng Tề Tiễn của nó đấy nhé.

hiện giờ Thẩm Thuật là bùa hộ mệnh của Diệp Tuệ, cho nên vì muốn bảo vệ danh dự cho anh mà lần đầu tiên cô đáp lại lời của con ma.

“Chồng tôi vừa đẹp trai lại vừa tốt tính, làm gì có khuyết điểm”

Hai mắt con ma sáng rực lên, lau vết máu trên trán rồi nói: “Chị chịu nói chuyện với tôi rồi sao?” Trước đây đều là nó tự cảm râm một mình, không ngờ sẽ có ngày Diệp Tuệ nói chuyện lại với nó.

Diệp Tuệ nhớ tới lời của nó lúc trước, sau đó lại nghĩ đến mấy thông tin mà cô đã tra cứu về tập đoàn Vi thị, nhin không được mà lên tiếng: “cô nói muốn nhờ tôi giúp chomột việc, là việc gì vậy?”

Con ma sợ có đối ý nên giọng ngọt xớt nói: “Chị à, em có lời muốn nói với mẹ, mẹ em chính là Tần Hân của tập đoàn Vi thị.”

Quả nhiên Diệp Tuệ đoán không sai, con ma trước mặt cô chính là cô con gái đã qua đời đột ngột của Tần Hân.

“Em tên là gì?” Tần Hân bảo vệ con gái rất kĩ, chưa từng tiết lộ tên của con gái ra bên ngoài.

“Em là Vi Huyền ạ.” Nó trả lời cô, sau đó lại hưng phấn bay vòng quanh người Diệp Tuệ, làm cô hoa hết cả mắt.

Vi tránh cho việc người ngoài nhìn cô với ánh mắt khác thường, cô liền cố ý nói thậtnhỏ: “Vây vì sao mà em lại chết?”

Con ma nghe vậy thì lập tức dừng lại, vì không giữ thăng bằng nên ngã phịch xuống trước mặt Diệp Tuệ, hồi lâu vẫn không thấy nhúc nhích, cứ gục xuống đất già chết.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ phì cười: “Em không cần phải hành lễ với chị đâu.”

Con ma biết mình không thể né tránh được câu hỏi này, liền chán nản bỏ dậy, nét mặt có phần ngại ngùng, ánh mắt thì không dám nhìn thẳng cô.

“Lúc em chạy đuổi theo idol, vì chạy nhanh quá nên không cẩn thận bị ngã cầu thang.”

Chà trách mà lại có một vết thương lớn ngay giữa trán như vậy, máu cứ chảy xuốngkhông ngừng.

Con ma trông thấy có người đi tới, là trợ lý Tiểu Lưu của Diệp Tuệ, nó liền vội vàng vuốt lại tóc, nói cho Diệp Tuệ một dãy số điện thoại.

“Chị, đó là số điện thoại của mẹ em, lần sau em lại tới tìm chị nhé.”

Diệp Tuệ kết thúc công việc trở về nhà, lúc lục lại túi thì thấy cái cúc áo của Thẩm Thuật, cái cúc này biến mất cũng lâu rồi, nhìn anh cũng không thấy có phản ứng gì, chắc là chưa phát hiện ra đâu nhỉ.

Nhưng nhờ mà anh phát hiện ra rồi biết là cô làm thì sao? Rồi anh lại nghĩ cô bị thần kinh thì sao? Tự dung lại đi ăn trộm đồ của anh...

không ổn lắm

Chỉ trong một cái chớp mắt ngắn ngủi mà Diệp Tuệ đã lên tưởng ra rất nhiều khả năng, không được, cô là một thanh niên tốt, nhất định phải khâu lại cái cúc áo choanh, làm như nó chưa bao giờ bị gỡ ra vậy.

Kế hoạch khâu lại cúc áo sẽ được tiến hành trong tối nay luôn.

Đêm đã khuya, Thẩm Thuật ở trong phòng ngủ, Diệp Tuệ ngồi trong phòng mình nhìn đồng hồ, bây giờ là 11 giờ, nếu dựa theo thói quen của Thẩm Thuật thì hắn là anhđang ngủ rồi.

Tuy nhiên vì muốn chắc chắn tuyệt đối nên Diệp Tuệ quyết định đợi thêm một tiếng nữa, lúc anh ngủ say rồi thì cô sẽ vào phòng anh.

Thời gian lặng lẽ trôi, mới đó đã đến 12 giờ, Diệp Tuệ hít sâu một hơi, tay trái cầm đèn pin, tay phải cầm cúc áo và kim chỉ, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Vi đã cầm chắc tất cả công cụ gây án nên nội tâm của Diệp Tuệ cũng trở nên kiên định hơn.

cô cẩn thận bước đi, yên lặng đi qua phòng khách, rón rén đứng trước cửa phòng của Thẩm Thuật, sau khi chuẩn bị tốt tâm lý, cô mới vận tay nắm cửa.

Nhìn thoáng qua một lượt, cô thở phào nhẹ nhõm, đúng như cô dự đoán, Thẩm Thuậtđã ngủ say rồi.

Xung quanh tối đen như mực, chỉ có ánh trăng chiếu vào phò lên gương mặt anh, anhnhằm ở đó, cảm giác như là nguồn sáng duy nhất giữa bóng đêm tăm tối vậy.

Tư thế ngủ của Thẩm Thuật cũng rất chuẩn mực, anh nằm thẳng trên giường, hai tay đặt bên ngoài cái chân được đắp rất ngay ngắn, ngón tay anh thon dài, ánh sáng xẹt qua đầu ngón tay anh cũng trở nên thật dịu dàng và bình yên.

Nhưng Diệp Tuệ làm quái gì có thời gian mà thưởng thức bức tranh mỹ nhân ngủ kia cơ chứ, cô chỉ một lòng nghĩ đến cái áo sơ mi của anh mà thôi, không, nói chính xác là cái áo sơ mi đã bị cô giặt mất một cái cúc.

Lúc đi đến bên cạnh anh, cô càng phải cẩn thận hơn, cô gần như nín thở, nhón chân từng bước nhỏ.

Đến chỗ cái tủ, cô nhẹ nhàng mở cánh cửa tủ ra, lúc này thì cái đèn pin cô cầm theo mới phát huy được tác dụng.

Diệp Tuệ giờ đèn pin chiếu vào, tìm thấy cái áo sơ mi đó, cô kéo vạt áo ra, chuẩn bị khâu lại cái cúc.

Vì hai tay bận khâu khâu vá và nên không tiện cầm đèn pin, thế là cô đành phải dùng miệng để ngậm.

Diệp Tuệ cầm chặt cái kim rồi đâm vào lỗ trên cúc áo, ôi trời, cái kim này hơi to thìphải, cắm vào hơi bị khít quá.

cô lại xoay nhẹ cái kim một chút, một lúc sau thì cái kim mới miễn cưỡng xuyên qua được cái lỗ, mặc dù quá trình có hơi khó khăn, nhưng kết quả ban đầu khá tốt, cuối cùng thì cô đã hoàn thành mũi đầu tiên rồi.

Diệp Tuệ lau mồ hôi trên trán, tiếp tục cố gắng phấn đấu vượt qua nhiệm vụ gian khổ này.

Vì động tác của cô hơi nhanh nên không cần thận bị kim đâm vào tay, tay cô đau nhói, nhưng phải cố nhịn không kêu lên.

Diệp Tuệ say sưa với công cuộc khâu vá của mình, hoàn toàn không biết là Thẩm Thuật đã mở mắt ra từ đời nào.

thật ra thì lúc Diệp Tuệ mới đi vào thì Thẩm Thuật đã tỉnh rồi, giấc ngủ của anh khôngđược sâu, chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể khiến anh tỉnh giấc.

Sợ dĩ anh không lên tiếng là vì muốn xem xem Diệp Tuệ vào phòng mình để làm cái gì.

Bất ngờ là sau khi vào phòng anh cái gì cô lao ngay đến cái tủ quần áo luôn, lúc mở cửa tủ ra thì không thấy động tĩnh gì nữa.

Diệp Tuệ đứng khom lưng về phía anh, không biết là đang nghịch cái gì nữa.

Thẩm Thuật đưa mắt nhìn lên trần nhà, trong đầu bỗng nổi lên một ý nghĩ.

Diệp Tuệ đã làm đến bước cuối cùng rồi, chỉ mấy giây nữa thôi là cô sẽ thành công, nhưng đúng vào lúc này thì cô lại nghe thấy một tiếng động.

cô quay người lại, mở to hai mắt ra nhìn, Thẩm Thuật vốn đang ngủ say, thế mà lại... lại ngồi dậy rồi!

Suýt nữa thì cô đã hét ầm lên, hóa ra 12 giờ đêm thứ dọa chết người không chỉ có ma quỷ thôi đâu, mà còn có cả con người nữa, mà đó lại là người bắt gặp bạn đang lén lút làm chuyện xấu nữa chứ!

Hai chân Diệp Tuệ nhũn ra, nét mặt vô cùng bối rối khi bị bắt tại trận, nói không nên câu: “Em em em...không phải em muốn nhìn lên anh ngủ đâu, em em em...Em cũngkhông phải cố ý muốn làm anh tỉnh giấc...”

Advertisement / Quảng cáo

Tiếp theo cô liền khai hết ra mọi chuyện: “Em chỉ đi vào khâu lại cái cúc áo cho anhthôi, em đi ngay đây, đi ngay đây!”

Diệp Tuệ không ngừng minh oan cho bản thân, trong lòng thầm kêu khổ, ông trời ơi, con thật sự không có nhìn lên người ta, cũng không phải ăn trộm ăn cướp gì đâu ạ, nỗi oan này dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Diệp Tuệ không dám nhìn Thẩm Thuật, cô nhắm chặt hai mắt, chờ phán quyết củanh, thế nhưng hồi lâu sau vẫn không thấy anh nói gì.

Diệp Tuệ tò mò mở mắt ra nhìn anh.

Thẩm Thuật vẫn ngồi trên giường, mặt hướng về phía trước, có lẽ là vì ánh sáng hơi tối nên góc nghiêng của anh nhìn hơi mờ ảo, nhưng cũng khiến cô nhìn thấy rõ là anhđang nhắm mắt.

cô nghĩ thầm, nhìn anh không có vẻ gì là đã tỉnh, chẳng lẽ là mộng du sao? cô nghĩ như vậy, trong lòng lại mặc niệm: “Mau ngủ đi, mau ngủ đi.”

không biết có phải là lời cầu nguyện của Diệp Tuệ đã có tác dụng hay không mà Thẩm Thuật đã thật sự nằm lại xuống giường, giữ đúng tư thế ngủ ban đầu.

Trong không gian mờ tối này, hô hấp của Thẩm Thuật rất bình thường, dường nhưkhông bị quấy rầy bởi điều gì cả.

Diệp Tuệ vội vàng khâu cho xong cái cúc rồi vội vã chạy ra khỏi phòng, cô vừa đóng cửa lại thì Thẩm Thuật lại mở mắt ra, vừa nãy anh cố tình dọa cô thôi, giả vờ ngồi dậy rồi lại nằm xuống.

Nhớ lại tình hình ban nãy, anh thấy hơi buồn cười, nhưng cũng rất thú vị, anh khẽ nhủ mày, từ khi nào mà Diệp Tuệ lại có hứng thú với cái cúc áo của anh thế nhỉ?

Trong bóng đêm, khước môi Thẩm Thuật hơi nhếch lên, một tiếng cười cực khẽ vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

- - -

Editor: Đùa chứ tôi chết cười với cái "công cụ gây án" của bà Tuệ) anh Thẩm cũng cáo già lắm chứ đùa à, biết treu vợ rồi đấy))

Chưa đọc trước nên ko biết thế nào, nhưng thấy thương em ma Vi Huyền quá ah, ko biết là em muốn truyền đạt gì với mẹ nữa T-T

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Edit: Ngân Nhi

Đáp ứng yêu cầu của cô em ma, Diệp Tuệ gọi điện thoại cho Tần Hân.

Sau hai tiếng tút thì có người nhận máy, giọng của Tần Hân mang theo chút ngờ vực: “Xin chào.” Vì số điện thoại mà Vi Huyền nói cho Diệp Tuệ chính là số máy cá nhân của Tần Hân, số này rất ít người biết, hầu hết chỉ những người thân quen nhất mới có thể liên lạc với bà qua số này.

Diệp Tuệ đi thẳng vào vấn đề, không quanh co lòng vòng, lời cô nói tiếp theo đây rất có thể sẽ khiến cho Tần Hân nghĩ cô là một kẻ điên.

“Tôi muốn nói với bà về chuyện của con gái bà, Vi Huyền.”

Tần Hân nhủ mày, người ngoài ai cũng biết con gái bà đã qua đời rồi, sao giờ cô gáinày lại nói như vậy, chẳng lẽ là đang muốn đùa giỡn gì sao?

Tuy nhiên vì Diệp Tuệ nói ra cái tên Vi Huyền nên Tần Hân vẫn kiên nhẫn lắng nghe cônói hết.

“Tôi có thể nhìn thấy con gái bà, em ấy nói với tôi là muốn liên lạc với bà, em ấy có lời muốn nói.” Diệp Tuệ sợ Tần Hân cúp máy nên nói liền một câu luôn.

Giọng của Tần Hân trở nên vô cùng lạnh lùng: “cô gái này, tôi không biết cô có mục đích gì, nhưng mong cô đừng bao giờ đem chuyện của con gái tôi ra để đùa giỡn nữa.”

nói xong Tần Hân cúp máy luôn, không để Diệp Tuệ có cơ hội giải thích, cũng coi như từ đầu đến cuối không hề tin lời cô nói.

Cũng chính vì thế mà Diệp Tuệ mới không dám nói cho Thẩm Thuật biết chuyện mình có thể nhìn thấy ma, nếu anh mà nghĩ vợ mình là một người có vấn đề tâm lý, ăn nói bậy bạ thì cô sẽ mất đi một tấm bùa hộ mệnh là anh rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Hai nhân vật nam nữ chính của phim “Thế Từ” là hai diễn viên đang rất hot Thường Huỳnh và Thẩm Tu, hai người họ diễn chung với nhau, tất nhiên sẽ thu hút rất nhiều fan ship họ thành một cặp.

Mà nếu đã là fan của nam nữ chính thì chắc chắn là họ sẽ rất ghét Diệp Tuệ, toàn thể cộng đồng fan của hai người kia đều đồng lòng nhất trí chửi cô, nói là khi nào phim chiếu thì sẽ tua hết những đoạn mà có Diệp Tuệ đóng, chỉ xem đoạn nào có Thường Huỳnh và Thẩm Tu thôi.

Ekip của Thường Huỳnh dạo gần đây lại đang giờ chiều trò, lúc trước khi rộ tin Thường Huỳnh và Diệp Tuệ rơi xuống hồ, ai cũng nghĩ là Diệp Tuệ đẩy Thường Huỳnh xuống, nào ngờ đến cuối thì cục diện lại đảo ngược, thành ra Diệp Tuệ cứu Thường Huỳnh.

Những người đã chửi mắng Diệp Tuệ đều cảm thấy như bị vạ, ekip của Thường Huỳnh thì thấy giống như là họ đã giới nước bẩn vào người Diệp Tuệ rồi, nhưng cuối cùng lại bị bản ngược về người bọn họ vậy.

Cho nên vì cục tức nuốt không trôi này, bọn họ đã sớm lên kế hoạch trả đũa Diệp Tuệ, hôm nay, trên mạng bỗng dưng xuất hiện rất nhiều tin tức hot.

[Nghi vấn có một nữ nghệ sĩ nào đó dựa hơi phim ảnh để tiếp cận một lưu lượng tiểu sinh*.]

**Lưu lượng tiểu sinh: Từ này rất hay xuất hiện trong showbiz Trung nên mình giữ nguyên nhé, nó là cụm từ đặc biệt dành riêng cho những nghệ sĩ nam trẻ tuổi sở hữu một lượng fan rất hùng hậu (nếu là nữ thì sẽ gọi là “lưu lượng tiểu hoa”), nếu họ đóng phim thì tỷ suất người xem sẽ rất cao, doanh thu phòng vé thắng lớn, chỉ một tin tức nhỏ về họ cũng sẽ thu hút rất nhiều người quan tâm theo dõi.*

[Giả bộ ngây thơ trong sáng cũng đã làm, mượn cơ hội để dụ dỗ đàn ông cũng đã làm, cô ta còn có việc gì không dám làm hay không?]

[không biết lần tới nữ nghệ sĩ đang bị ghét nhất sẽ muốn kéo ai xuống nước tiếp đây?]

Mấy cái tiêu đề này đều có ý viết theo kiểu mập mờ nước đôi, không hề nói rõ ra là nữ nghệ sĩ đang quyến rũ Thẩm Tu là ai, cho mọi người có không gian để mặc sức tưởng tượng.

Tuy nhiên lại có việc ám chỉ nữ nghệ sĩ này đã từng giả bộ ngây thơ trong sáng, rồi lãđang bị ghét nhất nữa, mấy từ này đều hướng người ta chú ý đến một người.

Lưu lượng tiểu sinh trong phim “Thế Từ” không nghi ngờ gì chính là Thẩm Tu, còn nữ nghệ sĩ dựa hơi kia là ai? Fan của Thẩm Tu tức điên lên rồi, bọn họ đều đang đoán xem rốt cuộc thì cái đồ không biết xấu hổ mà đi quyến rũ idol của họ kia là ai.

Fan của Thẩm Tu điều tra một lượt các diễn viên nữ trong phim, cuối cùng xác định nữ nghệ sĩ đó chính là “Tiểu Thường Huỳnh” Diệp Tuệ.

Điều đáng nhắc tới chính là, sau khi họ nói ra chuyện này thì ekip của Thẩm Tu không có bất kỳ thái độ đáp trả nào, mà im lặng có nghĩa là ngầm thừa nhận, đúng là Diệp Tuệ đã làm chuyện đó.

Cư dân mạng bàn tán rất nhiệt tình, đa phần đều tin chắc nữ nghệ sĩ đang được nhắc tới kia chính là Diệp Tuệ. Thứ nhất, không có lý làm sao có khối, nếu Diệp Tuệ không làm gì thì tại sao lại có tin tức đó?

Thứ hai, Thẩm Tu và Diệp Tuệ, một người thì sở hữu lượng fan đông đảo, một người thì bị khán giả tẩy chay, trước đây còn từng bắt chước theo phong cách ngây thơ của Thường Huỳnh nữa.

Vậy ai là người đáng tin hơn? Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết!

Trong mắt của fan thì Thẩm Tu là một thần tượng hoàn mỹ, bọn họ sao có thể chịu được việc Diệp Tuệ, một nữ nghệ sĩ bị bôi đen toàn thân lấy bản sang thần tượng của họ được chứ.

Dù chỉ một chút xú cũng không được, chắc chắn phải xử lý cô ta.

Việc Diệp Tuệ tiếp cận quyến rũ Thẩm Tu đã là chuyện không thể thay đổi được nữa, dù cho không có chứng cứ thì cư dân mạng vẫn quyết phải chửi Diệp Tuệ một trận.

Fan của Thẩm Tu và các fan ship cặp Thường Huỳnh - Thẩm Tu hợp sức lại để xử lý Diệp Tuệ, một chút tiếng tăm nhỏ nhoi mà cô đã vất vả tích góp từng tí một, giờ coi như lại đổ sông đổ bể cả rồi.

Bọn họ cùng nhau vào trang cá nhân của Diệp Tuệ để chửi.

“Diệp Tuệ, cô tự nhìn lại cái mặt cô đi, đừng có làm ảnh hưởng đến idol của chúng tôi, anh tôi sẽ không bao giờ để mắt đến cô đâu!”

“cô mà còn dám đến gần Thẩm Tu thì căn thân tôi sẽ cho cô một nhát dao đấy.”

“Diệp Tuệ, có phải cô đã u mưu từ lâu để được vào đoàn làm phim không? Tôi khuyên cô hãy tránh xa idol của chúng tôi ra một chút, còn dám đến gần thì tôi sẽ xé xác cô ra đó!”

Vì dư luận dấy sóng quá mãnh liệt nên tất nhiên Diệp Tuệ cũng biết chuyện, ngồi ở phim trường, lúc không có cảnh quay thì cô đều lên mạng.

cô chỉ nghĩ một chút cũng biết ai là người tung ra mấy tin tức này, đơn giản là Thường Huỳnh hoặc Thẩm Tu thôi, bọn họ lại muốn bôi đen cô đây mà.

Nhưng mà, cư dân mạng bọn họ đều không thể biết được là, Thẩm Thuật còn đẹp trai hơn Thẩm Tu gấp n lần, sao cô phải bỏ qua Thẩm Thuật mà bám dính lấy Thẩm Tu cơ chứ? Có mà đầu cô bị cửa kẹp thì mới có thể làm như vậy.

Lúc Diệp Tuệ đang suy nghĩ thì bên cạnh truyền đến giọng của Thẩm Tu: “Diệp Tuệ, cô đừng tưởng đáng mấy dòng đó lên là có thể dựa hơi tôi để nổi tiếng.”

Thẩm Tu nghĩ mấy tin tức đó là Diệp Tuệ mua chuộc nhà báo để đăng lên, chắc chắn là cô ta đang muốn nổi lên nhờ hần.

“cô càng như vậy thì sẽ chỉ càng khiến cho tôi ghét cô hơn thôi.”

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Tu với biểu cảm như đang nhìn một người bị bệnh tâm thần, vị đại ca tự luyến này, anh uống thuốc chưa đó? đã tới bệnh viện khám mắt bao giờ chưa mà tự luyến đến mức đó vậy?”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ lười chả thèm nói gì, cô dứt khoát quay lưng đi, đáng về hoàn toàn không muốn để ý đến hần.

Thẩm Tu thì không muốn buông tha, Diệp Tuệ càng như thế thì hần lại càng muốn cô phải nói cho rõ ràng: “Vì cô mà Thường Huỳnh gần gũi sang cả tôi, cô không được phép chia rẽ tình cảm của hai chúng tôi.”

Diệp Tuệ tức giận đến bật cười, cái tên diễn này đúng là diễn hình cho loại vô liêm sỉ mà.

cô quay người lại nhìn Thẩm Tu, giọng điệu lạnh hần đi: “Mất tôi chưa mà phải dựa hơi anh. Còn nữa, anh đừng thái độ đó để nói chuyện với thím của anh đấy à? Nếu anh còn không biết lễ phép như thế thì tôi sẽ nói cho ông nội của anh biết, để ông dạy lại phép tắc cho anh.”

Diệp Tuệ nói xong là bỏ đi luôn, Thẩm Tu bị cô làm cho chết sững, cái chữ thím kia giống như một ngọn núi lớn đè lên đầu hần vậy.

Thẩm Tu tuy không muốn thừa nhận nhưng cũng đành thôi, hần nhớ là ông nội đã nhắc nhở hần và Thường Huỳnh phải tôn trọng Diệp Tuệ, trong lòng buồn bực thở hắt ra.

Tuy nhiên hần không hề biết rằng tình huống ban nãy đã bị một người quay lại hết.

Đồng hồ trên điện thoại hiện đúng 8 giờ, cô luôn phải đợi đến giờ này mới dám về, vì Thẩm Thuật đúng giờ này sẽ ở nhà, cô không muốn về sớm để phải gặp mấy con ma đầu.

không có Thẩm Thuật ở bên cạnh, cô thấy sợ lắm.

Lúc Diệp Tuệ bước vào cửa thì phòng khách lại tối om, cô có phần khó hiểu, mò mẫm tìm công tắc trên tường.

Bụp một tiếng, đèn sáng lên chiếu rọi cả căn phòng, nhưng trong nhà không có ai cả, Thẩm Thuật vẫn chưa về.

Bình thường thì giày của Thẩm Thuật sẽ phải để ngay ngắn trước cửa rồi, nhưng bây giờ lại không có.

“Thẩm Thuật.” Diệp Tuệ run rẩy gọi, cô rất muốn nghe thấy tiếng trả lời của anh, nhưng tiếc là chỉ có tiếng gọi của cô vọng lại.

Kỳ lạ thật, từ trước đến giờ Thẩm Thuật luôn tuân thủ nghiêm chỉnh thời gian biểu của mình mà, hôm nay anh bận việc gì sao?

Diệp Tuệ không dám về phòng một mình, xa xa cô nhìn thấy ở bên ngoài cửa sổ tầng hai có mấy cái bóng bay bay, Thẩm Thuật không có ở đây, dám ma quỷ sẽ rất lộng hành.

cô ngồi xuống cái ghế salon mà Thẩm Thuật thường xuyên ngồi, cầm áo khoác đắp kín người, che hết cả đầu luôn.

cô cảm điện thoại nhìn, thời gian lặng lẽ trôi, đối với Diệp Tuệ thì quả thật là rất chậm.

đã mười giờ tối rồi, Thẩm Thuật vẫn chưa về nhà, Diệp Tuệ vừa định gọi cho Thẩm Thuật thì đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng mở cửa.

cô xốc áo khoác lên nhìn, thấy Thẩm Thuật đang nhúu mày thay giày.

Động tác của anh không giống như bình thường, anh không hề giầy ngay ngắn mà để rất lộn xộn.

Diệp Tuệ không thể nói rõ là anh kỳ lạ ở điểm nào, chỉ biết là rất khác mọi ngày.

Thẩm Thuật vẫn cúi thấp đầu nên không nhìn Diệp Tuệ, trong không khí tràn ngập mùi rượu nồng nặc.

Theo như Diệp Tuệ biết thì Thẩm Thuật không uống rượu.

cô thử dò xét gọi anh: “Thẩm Thuật?”

Lúc này Thẩm Thuật trông rất vô hồn, trong mắt anh có tia máu, toàn thân có vẻ như đang rất mệt mỏi.

anh đáp lại cô một tiếng: “Ừ.”

Lúc nói anh vẫn không nhìn Diệp Tuệ, ánh mắt như không có tiêu điểm, chỉ trả lời cô theo bản năng mà thôi.

nói xong một chữ đó là anh đi thẳng về phòng của mình luôn.

Tuy Diệp Tuệ đã cùng anh sống dưới một mái nhà đã lâu, nhưng hai người dường như không có chủ đề gì để nói với nhau cả.

Dựa vào trạng thái của anh lúc này, cô thấy cứ nên để cho anh yên tĩnh một lát thì hơn.

Thời gian không còn sớm nữa, sáng mai cô còn phải đi quay phim, sau khi về phòng tắm rửa xong là cô lên giường ngủ luôn, chỉ có điều giấc ngủ không được yên ổn cho lắm.

Diệp Tuệ mới vừa mơ mơ màng màng thì đột nhiên bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa dồn dập.

Advertisement / Quảng cáo

cô cứ nghĩ mình đang nằm mơ, liền mở mắt ra nhìn lên trần nhà tối om, ánh mắt đờ đẫn.

Rầm rầm rầm rầm—

Đêm đã khuya, tiếng gõ cửa vang lên trong màn đêm yên tĩnh nghe rất rõ.

Diệp Tuệ tỉnh ngủ hẳn, cô vén chăn ra bước xuống giường, lúc đứng trước cửa cũng do dự một chút, cuối cùng thì vẫn mở ra.

Đèn trong nhà đã tắt hết, chỉ còn ánh trắng ở cuối hành lang lọt vào, trải thành những điểm sáng mờ nhạt trên mặt đất.

Thẩm Thuật đứng ở cửa, vì thân hình anh cao lớn nên Diệp Tuệ cảm giác là ánh sáng trước mắt mình đã bị anh chắn gần hết, gương mặt anh ẩn trong bóng tối, nhìn không rõ lắm.

Hình như anh đang không ở trong trạng thái tỉnh táo mà giống mộng du hơn.

Diệp Tuệ đi chân trần, sờ nhà hơi lạnh, cô quơ tay trước mặt Thẩm Thuật, có vẻ anh không trông thấy nên chẳng phản ứng gì.

Ánh mắt anh tỏ ra hốt hoảng, giống một đứa trẻ bị người ta bỏ rơi vậy.

Diệp Tuệ ngỡ vực hỏi: “Thẩm Thuật, anh...” không sao chứ?

cô còn chưa nói hết câu thì anh đã lên tiếng.

Dáng vẻ anh lúc này hoàn toàn khác so với dáng vẻ mà anh hay bày ra trước mặt mọi người, giọng nói lạnh lùng lúc này đã trở nên yếu ớt và có phần bất an.

“Đừng bỏ tôi lại một mình.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật tiến lên một bước, không hề báo trước mà đỡ người xuống, Diệp Tuệ cứng đờ cả người, một giây sau, cằm của anh đã chống lên vai cô.

Dáng anh tuy cao lớn, nhưng lúc này trong bóng tối lại trở nên nhỏ bé lạ thường.

một loạt hành động dường như đều được anh làm trong vô thức, anh vốn không hề biết người đang đứng trước mặt mình là ai.

Diệp Tuệ chưa từng trông thấy một Thẩm Thuật như thế này, mà cô cũng chưa từng đối mặt với một người mộng du bao giờ.

cô đã từng đọc trên mạng rằng không nên tự tiện đánh vào người đang mộng du, chỉ cần nhẹ nhàng cần thận đỡ người ta về giường là được.

Diệp Tuệ đang định lên tiếng thì đột nhiên phát hiện sau lưng Thẩm Thuật thấp thoáng có không ít các bóng đen, mấy con ma vốn đang đứng bên ngoài giờ đã tiến vào đây hết rồi.

Có thể do Thẩm Thuật uống nhiều rượu quá, mất đi sự tỉnh táo nên đương khi đã suy yếu, mấy con ma mới dám liều mà đi vào phòng, nhưng vì anh ở đây nên chúng nó không dám nhích lại gần anh.

Con ma dẫn đầu đoàn là di Trương, thường xuyên đứng trong thang máy tìm người nói chuyện, theo sau là cả một đám ma đông nghịt.

Cả đoàn ma này hình như đều thay đồng phục cho giống nhau, Diệp Tuệ cũng phải né phục bản thân thật, đang trong lúc căng thẳng thế này mà còn có thể nhìn quần áo của chúng nó được.

Cả đám giống như một nhóm nhảy quảng trường chuẩn bị bước lên sân khấu biểu diễn vậy, không hiểu kiểm đầu ra mấy bộ đồ nhảy disco thế kia nữa.

“Ôi chào ôi, đôi vợ chồng son nửa đêm rồi vẫn chưa ngủ à? Thế thì theo tôi đi nhảy quảng trường đi.”

Các bác gái ma từ trước đến nay vẫn luôn có ưu thế về mặt ăn nói, rõ ràng không thể giao lưu với Diệp Tuệ, nhưng vẫn rất thích trêu chọc người ta.

“Đừng có mà tranh giành với tôi nhé, chẳng nhõm kia trông cũng được lắm đó, vừa hay tôi đang thiếu bạn nhảy, nếu mà được chọn thì tôi nhất định phải chọn nó.”

Advertisement / Quảng cáo

Bác gái vừa mới nói kia Diệp Tuệ chưa từng gặp, có lẽ là thành viên mới trong đội nhảy quảng trường.

“Hắt xì—” Có một con ma mới hắt hơi, vì động tác quá mạnh nên rung cả đầu xuống, lảo đảo đến chân Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ quả thực sắp phát điên với bọn quý này rồi, cô muốn tóm chặt lấy tay Thẩm Thuật, nhưng lại sợ sẽ dọa đến anh, nên đành phải dịu dàng “dỗ dành”.

“Thẩm Thuật à, nếu anh sợ thì hãy nắm tay em đi.” Diệp Tuệ mặt không biến sắc đẩy vấn đề sang cho anh.

Hai tay Thẩm Thuật đang buông thõng xuống hai bên người, Diệp Tuệ khẽ nghiêng đầu nắm chặt lấy tay anh, lúc da thịt chạm vào nhau rồi cô mới an tâm hơn một chút.

cô cứ tưởng là sau khi nắm tay anh thì đám ma quý bên ngoài kia sẽ biến mất, nào ngờ lúc cô nhìn lại thì phát hiện đám ma đó vẫn còn nguyên, đang đứng đó chú ý đến động tĩnh bên này.

Dương khí của Thẩm Thuật mất hiệu lực rồi!

Tuy rằng mấy con ma vẫn khá kiêng dè Thẩm Thuật, không dám tiến lại quá gần, nhưng lần này có nói thế nào thì Diệp Tuệ cũng sẽ không mạo hiểm tính mạng mà đi xuyên qua đám ma quý thiếu tay thiếu chân kia để đưa Thẩm Thuật về lại phòng của anh đâu, có đi thì cũng chỉ đi vào phòng của cô thôi.

Tình huống này hoàn toàn không phải là cô lợi dụng lực anh không tỉnh táo mà nổi ham muốn gì với anh đâu nhé, mà là giờ nếu trả anh về phòng của mình thì đám ma quý kia nhất định sẽ đứng vây xung quanh giường ngủ của cô mất.

Tới lúc đó thì, đừng nói đến việc có cô ngủ được hay không, mà có khi còn tìm yếu đuối của cô sẽ không chịu nổi mà khiến cô chết ngay tại chỗ luôn không chừng.

“Thẩm Thuật ngoan, đi vào phòng nào.” Diệp Tuệ kéo tay anh, chậm rãi đi vào phòng mình.

Câu này hình như không có gì sai cả, nhưng sao nghe cứ kì kì thế nhỉ.

“He he he, có cái nhỏ chủ động chưa kia, chúng ta đừng nên quá rầy đôi vợ chồng son nữa.” Câu nói kia vừa hay khiến cho các bác gái ma rất thích.

Diệp Tuệ không hơi đâu mà phản bác, cô đóng vội cửa lại, trong phòng trở nên yên tĩnh, lúc này cô mới cảm nhận được xúc cảm ấm áp trên tay.

Tình huống quá cấp bách khiến cô cực kì căng thẳng, các ngón tay cô trực tiếp đan vào kẽ ngón tay anh, hai người cứ thế nắm chặt tay nhau.

Lúc này cô mới kéo tay ra, nhưng không ngờ lại gặp khó khăn, Thẩm Thuật nắm tay cô rất chặt, không tài nào rút ra được.

cô điu anh đến giường mình, bộ dạng bây giờ của anh rất giống với thường ngày, muốn ngoan bao nhiêu thì ngoan bấy nhiêu, yên lặng nằm trên giường của cô.

“Thẩm Thuật, bỏ tay em ra nhé.” Diệp Tuệ rút tay ra nhưng vẫn không được.

“Thẩm Thuật ngoan, anh tự ngủ được mà, đúng không?” Diệp Tuệ dỗ anh như dỗ trẻ con.

Nhưng Thẩm Thuật vẫn không chịu buông tay cô ra.

Diệp Tuệ muốn to ra tức giận một chút để mắng anh, nhưng cuối cùng thì giọng nói vẫn rất dịu dàng: “Thẩm Thuật, anh mà còn như vậy thì về sau em sẽ không nắm tay anh nữa đâu.”

Nhưng vẫn vô dụng, Thẩm Thuật hình như rất sợ Diệp Tuệ chạy mất nên dùng sức rất lớn.

Diệp Tuệ đành mặc kệ vậy.

cô còn định sẽ nằm trên ghế salon trong phòng mình mà chịu đựng một đêm, nhưng giờ chỉ có thể ngồi ở cạnh giường, mở mắt đến khi trời sáng thôi.

Lúc Thẩm Thuật tỉnh lại thì thấy Diệp Tuệ đang ngồi dưới sàn bên cạnh giường, đầu cứ gật gù trong trạng thái mơ màng ngủ.

anh khẽ nhủ mảy, việc đầu tiên là lướt nhìn một lượt, xác định đây không phải là phòng của mình.

Tầm mắt của anh dõi xuống, thấy tay anh và tay Diệp Tuệ đang nắm chặt nhau, các ngón tay anh mạnh mẽ giữ chặt tay cô, rõ ràng cho thấy anh là người chủ động.

Thẩm Thuật vừa mới cử động thì Diệp Tuệ đã ngồi thẳng lên, mắt cô còn chưa mở mà chỉ đưa tay ra theo bản năng, vỗ nhẹ lên cánh tay anh.

“không sợ, không sợ.”

Vừa nói xong thì cô lập tức mờ mắt ra, đồng thời lâm bản: “Thôi chết, muộn mất rồi.”

Ngay sau đó cô rút tay ra khỏi tay Thẩm Thuật, xúc cảm ấm áp đột ngột biến mất.

cô cầm lấy điện thoại để trên tủ đầu giường xem, vì để chế độ yên lặng nên Tiểu Lưu dù đã gọi đến 28 cuộc thì cô cũng không biết.

Nếu giờ mà Diệp Tuệ không tới phim trường thì chắc là Tiểu Lưu sẽ lao thẳng đến nhà mà giết cô mất, thế là cô vội vàng cầm áo khoác chạy ra ngoài.

Cửa phòng vừa đóng lại, Diệp Tuệ liền dựa vào cánh cửa thở phào nhẹ nhõm, tình huống vừa rồi quá lúng túng, phải diễn diễn cuồng như thế mới được.

Thẩm Thuật từ trên giường ngồi dậy, nhìn cái tay đã nắm lấy tay của Diệp Tuệ, nét mặt như có điều suy nghĩ.

Diệp Tuệ vì tới phim trường quá muộn nên Tiểu Lưu phải chạy tới dạy bảo cô một trận.

cô vừa thở ợ gật đầu vừa gấp một cái, hoàn toàn chưa tỉnh ngủ.

Da Diệp Tuệ rất trắng, cả đêm không được ngủ ngon nên quảng thâm trên mắt nhìn rất rõ, thỉnh thoảng cô còn xoa bóp eo mấy cái, đêm qua cứ ngồi suốt bên cạnh giường, thất lmg nhưc quá.

Tiểu Lưu đang nhắc nhở được một nửa, thấy thế thì bùng tỉnh ngộ, cực kì đau lòng mà nói: “Càc cô tuy còn trẻ nhưng cũng phải chú ý đến sức khỏe của mình chứ.”

Diệp Tuệ: “...”

trên mạng người ta chửi mắng Diệp Tuệ ngày một hăng say hơn, người đại diện là chị Nhâm thấy Diệp Tuệ bị bôi đen như thế thì rất tức giận, chuyện Diệp Tuệ tiếp cận Thẩm Tu chỉ là tin đồn không có thật, sao Diệp Tuệ lại phải chịu mắng như vậy chứ?

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi sự việc xảy ra, phản ứng đầu tiên của chị Nhâm là nghĩ ngay tới Thường Huỳnh, nhất định đây là trò mèo của cô ta rồi, cô lập tức đi tìm đoàn làm phim, muốn bọn họ đứng ra làm sáng tỏ mọi chuyện.

Thế nhưng thái độ của đoàn làm phim lại càng khiến chị Nhâm nổi điên hơn, đoàn làm phim hoàn toàn không có ý định sẽ nói giúp Diệp Tuệ, bọn họ có ý nghĩ của riêng mình.

Scandal của Diệp Tuệ đã góp phần làm cho bộ phim còn chưa quảng cáo trở nên rất hot, mức độ thảo luận trên mạng chỉ có tăng chứ không giảm.

Với lại người bị chửi chảnh qua cũng chỉ là Diệp Tuệ đóng vai nữ phụ 3, để tôn lên sựtốt đẹp của nam nữ chính là Thẩm Tu và Thường Huỳnh, Diệp Tuệ chịu hy sinh mộtchút thì có làm sao, chỉ cần bộ phim thành công là được, chứ việc Diệp Tuệ có vô tội hay không thì quan trọng làm à?

Thái độ hồ hững của đoàn làm phim đã chọc giận chị Nhâm, cô còn chưa nghĩ ra phương án tiếp theo thì đúng lúc này Thẩm Tu lại đăng một dòng trạng thái, khiến cho mọi chuyện càng phát triển theo hướng nghiêm trọng hơn.

“Ngay trong thời điểm đẹp nhất, gặp được người tuyệt vời nhất là em.” Rồi tag tên Thường Huỳnh vào, vài giây sau thì Thường Huỳnh cũng chia sẻ dòng trạng thái này.

Thẩm Tu và Thường Huỳnh cứ thế không hề có tín hiệu từ trước mà công khai chuyện tình cảm luôn, khiến cho dân mạng bùng nổ trong thoáng chốc, các fan vốn chỉ nghĩ hai người là couple trên màn ảnh, nào ngờ lại yêu nhau ngoài đời thật luôn.

Mà Diệp Tuệ người đã làm bóng đèn chen ngang cũng được đưa lên đầu sóng ngọn gió trong tích tắc, những lời mắng chửi điên cuồng lại tiếp tục dâng lên như thủy triềutrên trang cá nhân của cô.

“Diệp Tuệ à, lòng dạ cô ác độc như vậy thì đừng mong mà nổi tiếng được!”

“Diệp Tuệ mà đứng cùng với Thẩm Tu thật khiến cho tôi thấy bất mãn, mời cô yên lặng rút ra khỏi giới giải trí đi, tha cho người ta đi mà được không?”

“Người ta đẹp đôi như thế, Diệp Tuệ cô đừng có mà xen vào nữa!”

Có thể nói rằng, những fan của cặp đôi này đều ghét Diệp Tuệ đến tột đỉnh.

Bạn gái thật sự của Thẩm Tu cũng ở trong đoàn làm phim mà Diệp Tuệ còn dám tiếp cận Thẩm Tu, có khác nào đi đào góc tường của Thường Huỳnh một cách trắng trợnkhông?

Nếu chuyện này mà nhìn nhận cho qua được thì bọn họ đâu còn tư cách gì mà giờ cao lá cờ ủng hộ cặp đôi này cơ chứ? Cho nên phải chửi, chửi đến khi nào Diệp Tuệ rút ra khỏi giới giải trí mới thôi!

trên mạng đang tập trung chửi bới Diệp Tuệ, Thẩm Thuật ngồi ở Hoa Thụy cũng đọc được tin tức này, tất nhiên là anh biết chắc chắn là Diệp Tuệ không thể nào đi làm những chuyện đó được.

Nghĩ tới việc Diệp Tuệ vô duyên vô cớ phải chịu đựng những lời mắng chửi này, Thẩm Thuật khẽ nhíu mày, ánh mắt vốn đang bình tĩnh giờ lại mang theo vẻ bức bối và tức giận.

anh cầm lấy điện thoại trên bàn lên gọi một cuộc điện thoại, đầu bên kia bắt máy: “Thẩm tổng ạ.”

Người nhận máy là quản lý của bộ phận PR, Thẩm Thuật gần từng chữ nói: “Chuyện của Diệp Tuệ cậu đi giải quyết ngay cho tôi, càng nhanh càng tốt.”

Người kia sững sờ không dám tin, Thẩm tổng tự nhiên lại muốn giúp đỡ một nghệ sĩ nhỏ sao? anh ta sợ mình nghe nhầm nên hỏi lại: “Thẩm tổng, ý của anh là sao ạ?”

Thẩm Thuật chỉ đáp lại đúng một câu, tỏ rõ lập trường của mình: “Diệp Tuệ trong sạch.”

Người kia im lặng mấy giây, không dám hỏi thêm nữa: “Vâng, thưa Thẩm tổng.” Lúc cúp máy rồi anh ta vẫn còn chưa phản ứng kịp.

Những nghệ sĩ dưới trướng của Hoa Thụy nếu xuất hiện những tin tức không hay, kể cả là Bùi Ninh nổi tiếng nhất đi nữa thì Thẩm tổng cũng không bao giờ can thiệp vào mà giao hết cho nhân viên xử lý.

Đây là lần đầu tiên tổng giám đốc muốn giúp đỡ một nghệ sĩ, hơn nữa còn dùng mộtthái độ vô cùng quyết liệt, mà Diệp Tuệ lại chỉ là một nữ diễn viên với đầy scandal,thật sự khiến cho người ta không tài nào hiểu nổi.

Rốt cuộc thì cô ấy có quan hệ như thế nào với Thẩm tổng vậy nhỉ?

Thẩm Thuật cúp máy, đôi môi mím chặt thành một đường thẳng, cảm xúc buồn bực ban nãy đã dịu đi đôi chút, nhưng thái độ vẫn tỏ ra khá nặng nề.

Trang fanpage của phim “Thế Từ” trước giờ chỉ đăng hình ảnh hậu trường của nam nữ chính Thẩm Tu và Thường Huỳnh chứ chưa bao giờ đăng cảnh hậu trường của Diệp Tuệ, thế mà hôm nay lại là ngoại lệ.

Mọi người cùng nhau bấm xem đoạn video clip mà đoàn làm phim mới đăng tải, năm phút đầu tiên là cảnh Thường Huỳnh tập lời thoại, Thẩm Tu đứng bên cạnh cô, hai người mỉm cười nói chuyện với nhau.

Các fan đều tưởng đây là phúc lợi của đoàn làm phim dành tặng họ, nhưng càng xem càng thấy có gì đó sai sai, năm phút sau của video thì lại là hình ảnh của Thẩm Tu và Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ quay lưng về phía Thẩm Tu chứ không hề bám dính lấy Thẩm Tu như trênmạng đã đồn thổi, ngược lại cô còn ngồi cách Thẩm Tu một đoạn khá xa nữa.

Tiếp theo Thẩm Tu chủ động tiến lên trước đứng đằng sau Diệp Tuệ, chỉ có anh ta nói chuyện với cô thôi, còn cô thì vẫn quay lưng lại với anh ta như cũ.

Sau đó không biết Thẩm Tu đã nói gì mà khiến cho Diệp Tuệ phải quay người nói lại vài câu với anh ta, thái độ của cô cực kì lạnh lùng.

Trong đoạn clip có thể thấy rõ ràng là Diệp Tuệ không hề tiếp cận quyến rũ Thẩm Tu, thậm chí còn tỏ ra xa lánh anh ta nữa.

Các fan trước đó còn kết luận rất chắc chắn, giờ lại tự cảm thấy là mình có mắt như mù.

“Tôi chắc chắn là mình không nhìn lầm, Diệp Tuệ không để ý tới Thẩm Tu mà, thế kia mà gọi là tiếp cận quyến rũ gì chứ?”

“Sao tôi lại cảm thấy là Thẩm Tu mới là người chủ động tiếp cận Diệp Tuệ nhỉ? anh ta có bạn gái rồi mà còn làm thế sao?”

“Tôi có phản đồng cảm với Diệp Tuệ rồi đấy, cô ấy rõ ràng là người bị hại đó biết chưa?”

Chỉ sau một đoạn clip hậu trường mà dư luận lại bắt đầu thay đổi, mặc dù fan của Thẩm Tu đánh chết cũng vẫn chưa chịu chấp nhận, nhưng dư luận thì đã không còn nghiêng về một phía chửi mắng Diệp Tuệ nữa, một số ít người còn chất vấn thẳng Thẩm Tu và Thường Huỳnh.

Lúc rò tin Diệp Tuệ tiếp cận Thẩm Tu, anh ta còn gãi chết không ra măt, lại còn ngay giữa lúc dư luận dậy sóng mà công khai chuyện tình cảm.

Trong thời điểm nhạy cảm đó mà anh ta lại làm như thế, không phải là quá trùng hợp hay sao? Huống hồ Thẩm Tu và Thường Huỳnh đâu phải là không lên tiếng, chỉ với dòng trạng thái công khai tình cảm của họ thôi cũng đủ để đẩy Diệp Tuệ vào hố lửa rồi.

Trong cảnh hậu trường, Thẩm Tu còn chủ động tìm gặp Diệp Tuệ để nói chuyện, việc này đúng là khiến cho người ta phải suy nghĩ, hình tượng hoàn mỹ của Thẩm Tu Thường Huỳnh, cuối cùng cũng xuất hiện một khe hở rồi.

Tình thế xoay chuyển quá nhanh, chỉ muốn hỏi một câu thôi, mấy người đã xúm lại chửi Diệp Tuệ giờ có thấy bị và đau không?

Advertisement / Quảng cáo

Đoàn làm phim không thể ngờ được là trang fanpage lại bị hack, đến lúc bọn họ phátthiện ra chuyện thì lượng người xem đoạn clip đó đã lên tới hơn trăm vạn rồi.

Việc này gây ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của Thẩm Tu, đoàn làm phim mau chóng tiến hành xóa bỏ, nhưng bọn họ còn chưa kịp hành động thì lại nhận được mộtcuộc điện thoại.

Là người bên phía nhà đầu tư gọi, người ta nói là nếu bọn họ dám xóa đoạn clip đó đithì bộ phim “Thế Từ” sẽ bị dừng quay ngay lập tức.

Thêm nữa là bọn họ phải đứng ra giải thích về chuyện của Diệp Tuệ với công chúng, nếu không làm thì phía nhà đầu tư sẽ rút vốn luôn.

Đến mức này thì đoàn làm phim không dám làm trái ý họ nữa, vốn đầu tư chính là sựđảm bảo lớn nhất cho bộ phim, cho nên nhà đầu tư nói thế nào thì cũng phải nghe theo thôi.

sự việc đã xoay chuyển hoàn toàn sau một thời gian ngắn, những người trong đoàn làm phim vốn còn khinh thường Diệp Tuệ thì lúc này đã tỏ ra đồng tình với cô.

có cảm thấy rất khó hiểu, lúc trước đoàn làm phim rõ ràng là không muốn nói giúp cô cơ mà, sao bây giờ lại đăng cái đoạn clip đó lên? Nhưng tóm lại là mọi chuyện đangphát triển theo chiều hướng tốt hơn rồi.

Lúc Diệp Tuệ về nhà, mở cửa thì đã thấy Thẩm Thuật ngồi trên ghế salon, anh đangcầm một tách trà, hơi nóng bốc lên làm mờ tầm mắt.

anh bình tĩnh cầm tách trà lên nhấp một ngụm, sau đó lại chậm rãi đặt xuống, phong thái thong thả ung dung như thường ngày.

Diệp Tuệ nghĩ thầm, nhìn anh thì có vẻ như là không đọc tin tức về cô trên mạng rồi.

có cúi đầu làm chuyện của mình mà không nhìn anh, Thẩm Thuật biết là Diệp Tuệ về nhưng cũng không quay đầu nhìn cô, nhưng đôi lúc lại giả vờ như lơ đãng liếc cô một cái.

Diệp Tuệ vẫn tỏ ra như bình thường, không hề có một chút phiền muộn, như thể chuyện xảy ra trên mạng không ảnh hưởng gì đến cô hết vậy.

cô không hề biết một điều rằng, Thẩm Thuật tài giỏi hơn cô nghĩ rất nhiều.

Người nhà họ Thẩm cũng không thể biết được, kẻ vô dụng ần hại trong mắt bọn họ, chỉ cần hồ hững nói ra một câu thôi là có thể khiến cho mọi chuyện thay đổi hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mật Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Edit: Ngân Nhi

Dư luận đã hoàn toàn thay đổi sau đoạn clip hậu trường mới được tung ra kia.

Ekíp của Thẩm Tu và Thường Huỳnh đã sớm lên kế hoạch ổn thỏa, muốn lấy chuyện công khai tình cảm để đá bay Diệp Tuệ, nhưng bọn họ lại không ngờ rằng mọi chuyện đã bị đảo lộn.

Tinh yêu của một tiểu hoa và tiểu sinh đang hot trong giới vốn nên được nhận sự chúc phúc của toàn thể cư dân mạng, nhưng bây giờ bọn họ lại phải nhận về những lời chất vấn.

Đoàn làm phim sao lại công khai đoạn clip đó chứ, chẳng lẽ họ muốn làm bể mặt Thẩm Tu và Thường Huỳnh hay sao?

Phòng làm việc của Thẩm Tu đã hỏi qua tổ làm phim rồi, trước giờ bọn họ nói gì thì đoàn phim cũng nghe theo, nhưng riêng lần này thì nhất định không, việc xóa bỏ đoạn clip đó là không thể, tuyệt đối không thể.

Thẩm Tu là lưu lượng tiểu sinh, từ khi vào showbiz tới giờ đã trải qua không ít sóng gió, những thủ đoạn trong giới hắc cũng hiểu rất rõ. Lần này hắc công khai chuyện tình cảm với Thường Huỳnh, thế mà lại bị một người qua đường nào đó bôi đen, nhất định là người đó đang có ý muốn hại hắn.

Nhưng cả ekíp điều tra hỏi lâu mà vẫn không biết được thân phận của người kia, rốt cuộc thì người đó là ai? Thế lực lớn đến mức ngay cả nhà họ Thẩm cũng không thêm kiêng dè.

Bộ phận PR của Hoa Thụy đương nhiên là chẳng sợ gì hết, công ty họ là công ty giải trí lớn nhất nước, cho dù có điều tra ra được là bọn họ làm thì ekíp của Thẩm Tu và Thường Huỳnh cũng chỉ đành phải nuốt cục tức vào trong thôi.

Người quản lý bộ phận PR hỗ trợ xử lý chuyện này đã giúp Thẩm tổng che giấu được mấy hôm, nhưng đến ngày thứ năm thì anh ấy không thể nhịn nổi nữa mà đã tiết lộ cho Vương Xuyên biết.

Quản lý Trình: “Tôi đang nghĩ là Thẩm tổng có quan hệ yêu đương với một nghệ sỹ.”

Advertisement / Quảng cáo

Wang Xuyên đã làm việc ở Hoa Thụy nhiều năm, cho đến bây giờ vẫn chưa từng nghe nói gì về việc này, anh suy nghĩ một lượt các nghệ sỹ của Hoa Thụy, suy đoán đó là người nổi tiếng nhất: “Bùi Ninh à?”

Bùi Ninh cũng có chút tâm tư với Thẩm tổng, bọn họ đều nhìn thấy hết, cô ta cứ rành rọt là sẽ giả vờ đi ngang qua phòng làm việc của Thẩm tổng.

Mặc dù cô ta chưa được gặp Thẩm tổng lần nào, vì tầng làm việc của tổng giám đốc luôn có bảo vệ đứng canh, nhưng Bùi Ninh là ngôi sao quốc tế, là mỹ nhân hàng đầu trong giới giải trí, được một người như thế theo đuổi, Thẩm tổng hẳn là cũng sẽ động lòng thôi nhì.

Quản lý Trình lắc đầu, ra vẻ thần bí nói: “Là Diệp Tuệ, Tiểu Thường Huỳnh ý.”

“Cái gì cơ?” Ngoài sự kinh ngạc ra thì Vương Xuyên đột nhiên nghĩ tới tối hôm ấy, ở trong nhà hàng anh có nhìn thấy một cô gái đi bên cạnh Thẩm tổng, nhìn mặt rất quen, bây giờ nghĩ lại mới thấy đúng là nghệ sỹ nhỏ tuyến 18 Diệp Tuệ rồi.

Mặc dù Diệp Tuệ không được nổi tiếng lắm, nhưng nói về ngoại hình thì tuyệt đối là không thua kém ai cả, trước đây cô ấy theo phong cách ngây thơ thuần khiết, tự đặt cho mình cái tên “Tiểu Thường Huỳnh”, bị người ta chửi mắng thậm tệ.

Bây giờ ekíp đã thay đổi lại style cho cô ấy, trở thành một Diệp Tuệ xinh đẹp động lòng người, thu hút rất đông sự chú ý.

“Mấy hôm trước Thẩm tổng còn gọi điện báo tôi xử lý mấy cái tin tức không hay về Diệp Tuệ mà.” Quản lý Trình nhin đến điên luôn rồi, nói toạc ra hết luôn, “anh nói xem có lạ không? Trước đây Thẩm tổng chưa từng để ý quan tâm tới một cô gái nào hết.”

Ông chủ lớn của công ty Hoa Thụy trị giá cả trăm tỷ lại có quan hệ với một nghệ sỹ nhỏ tuyến 18 đầy antifan, bọn họ nhất định phải giấu chuyện này cho tốt, bởi vì một khi tin tức này bị lộ ra thì cả cái giới giải trí sẽ nổ tung lên mất!

Diệp Tuệ đang ở phim trường quay phim, sau chuyện ngày hôm qua, dư luận lại đang bắt đầu đứng về phía cô, tiếng tăm của Thường Huỳnh và Thẩm Tu thì lại bị ảnh hưởng một chút.

Hôm nay Thường Huỳnh trầm tính lạ thường, ngay cả khi nói chuyện với Thẩm Tu thì cô ta cũng tỏ ra rất thờ ơ, Thẩm Tu cũng không tìm gặp Diệp Tuệ để nói chuyện nữa vì muốn tránh hiềm nghi.

Có đôi lúc Diệp Tuệ cảm giác có người đang nhìn mình, nhưng lúc quay đầu nhìn thì chỉ thấy góc mặt nghiêng của Thẩm Tu, cô chỉ buồn quan tâm xem hắn đang nghĩ cái gì, chỉ cần hai người đó không động chạm gì đến cô nữa là cô đã thấy vui lắm rồi.

Diệp Tuệ đã quay xong cảnh đầu tiên của hôm nay, các cảnh sau không có phần của cô, nên cô liền yên lặng ngồi một chỗ đọc kịch bản.

Lúc này bầu không khí bỗng trở nên hơi lạnh, cảm giác âm khí đang kéo tới, Diệp Tuệ cúi thấp đầu, trông thấy một giọt máu đang rơi xuống mặt đất.

cô ngẩng lên nhìn, quả nhiên là em gái ma fan cuồng, nó ngượng ngừng lau máu trên trán, cầm một cái lá cây đặt lên vết thương để cố gắng che đi.

Nó gọi: “Chị.” Bây giờ Diệp Tuệ đã hoàn toàn không sợ nó nữa rồi, ngược lại cô còn thấy con bé này rất đáng thương.

Nó dùng vẻ mặt chờ mong nhìn Diệp Tuệ, hai mắt sáng rực: “Chị ơi, chị đã nói chuyện với mẹ em chưa?”

Diệp Tuệ nhớ lại cuộc điện thoại lần trước với Tần Hân, Tần Hân không hề tin cô mà cúp máy luôn, cô nói: “Chị đã gọi cho mẹ em rồi, nhưng mà...”

Nó đang hưng phấn khi nghe được nửa câu đầu, tay cứ cầm lightstick mà vẫy, nói: “Có phải mẹ đã đồng ý gặp em rồi không chị? Em nhớ mẹ lắm.”

Diệp Tuệ chưa từng trông thấy con bé vui vẻ đến vậy, nó vẫn đang đắm chìm trong cảm xúc hạnh phúc của mình: “Yeah yeah yeah, cuối cùng thì em cũng có thể gặp mẹ rồi!”

Diệp Tuệ thờ dãi, từ tốn nói: “Mẹ em không tin chị, bà ấy vẫn chưa đồng ý đâu.”

Con bé nghe xong liền khựng lại, đầu từ từ cúi thấp xuống, nó ngồi xồm dưới đất, cầm lightstick vẽ vòng tròn, trông rất tội nghiệp.

Nó nghẹn ngào nói: “Có phải mẹ đã quên em rồi không chị?”

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi mà nó đã suy diễn ra rất nhiều điều, nó mếu máo, lỗ mũi nó ra như muốn khóc.

Diệp Tuệ vội vàng nói thêm: “Nhưng mà chúng ta có thể tiếp tục cố gắng, chị tin là bà ấy sẽ đồng ý gặp em thôi.”

Cảm xúc của em ma tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, nó ngẩng đầu hỏi: “thật không?”

Suy nghĩ một lát, nó lại nói tiếp: “Em biết hôm nay mẹ sẽ ở tập đoàn Vi thị, chị em mình cùng đến đó tìm gặp mẹ em đi!”

Diệp Tuệ tất nhiên là đồng ý rồi, cô nói: “Được thôi.”

Nó vui sướng hô lên: “Chị à, chị đúng là người tốt.”

Phản diện của Diệp Tuệ đã xong nên cô có thể đi cùng nó, cô cầm túi xách chuẩn bị rời đi, mới bước vài bước thì lại phát hiện ra là nó không đi theo mình.

Advertisement / Quảng cáo

cô quay đầu lại nhìn, thấy nó vẫn đứng dưới bóng cây, rụt rè nhìn ánh mặt trời, đáng vẽ có phần sợ hãi, Diệp Tuệ lúc này mới nhớ ra là ma rất sợ ánh sáng, liền nói: “Em đợi chị một lát.”

cô che ô quay trở lại chỗ bóng cây, vẫy tay với em ma: “Lại đây.”

Nó đáp lại cực nhanh: “Vâng ạ.” Rồi bay vèo đến đứng dưới ô, ngoan ngoãn ở bên cạnh Diệp Tuệ.

Gần đây Hoa Thụy đang đảm nhận một hạng mục với tập đoàn Vi thị, hai bên đều là công ty có tiếng trong nước, hợp lực lại thì sẽ rất có lợi.

Lần này người tiếp Hoa Thụy chính là Tần Hân, chủ tịch của tập đoàn Vi thị, hai bên hẹn địa điểm đàm phán là ở tập đoàn Vi thị, xe đã thu xếp xong, Thẩm Thuật cùng các vị lãnh đạo cấp cao chuẩn bị xuất phát.

Bọn họ ngồi vào xe, lúc này Vương Xuyên mới nhớ ra là mình đã để quên điện thoại ở công ty,

Sau khi mọi người rời khỏi, người chịu trách nhiệm vệ sinh đi vào quét dọn, thấy có một chiếc điện thoại để trên bàn, liền cầm lấy rồi mang ra ngoài hỏi xem là của ai.

Vừa ra thì gặp ngay Bùi Ninh, cô ta vừa nói chuyện với người đại diện của mình, chiều nay không có lịch trình gì nên cô ta đang chuẩn bị về nhà.

Nhìn thấy chiếc điện thoại trong tay người kia, cô ta cũng không để tâm lắm, vừa định đi qua thì chuông điện thoại vang lên, người kia nhìn màn hình, bấm bấm: “Sao lại là Thẩm tổng gọi tới nhỉ?”

một câu này Bùi Ninh nghe thấy rất rõ ràng, cô ta dừng bước, lập tức quay người đi tới chỗ người kia, liếc mắt nhìn thì thấy trên màn hình hiển thị người gọi đến là Thẩm tổng thật.

Tìm của cô ta thoáng chốc đập rất nhanh.

cô ta cầm lấy cái điện thoại rồi nói với người quét dọn: “Đề tôi nhận máy, chị đi làm việc của mình đi.” Sau đó cô ta mang theo sự vui sướng mà bấm nút nghe.

Người này chính là người mà cô ta vẫn luôn thầm thương trộm nhớ trong lòng mà chưa có cơ hội được gặp đó.

Bùi Ninh kiểm chế sự kích động, cô ta hắng giọng một cái, cố tình nói giọng nhẹ nhàng yếu điệu hơn bình thường một chút: “Alo.”

Vương Xuyên đang mượn đi động của Thẩm Thuật để gọi, nghe vậy liền hỏi: “cô là ai?”

Bùi Ninh: “Em là Bùi Ninh ạ.”

Vương Xuyên: “Tôi là Vương Xuyên, tôi để quên điện thoại trong công ty, cô nhờ người nào đó mang đến tập đoàn Vi thị giúp tôi được không? Cảm ơn nhiều.”

Biết được người gọi đến không phải Thẩm tổng, Bùi Ninh có hơi thất vọng, nhưng nếu chủ nhân của số máy này là Thẩm tổng thì có nghĩa là Thẩm tổng cũng đang ở đó, nếu bây giờ cô tới tập đoàn Vi thị một chuyến thì không phải là sẽ gặp được anh ấy hay sao?

Bùi Ninh đồng ý luôn: “Tôi sẽ mang tới cho anh ngay đây.” Tắt máy, cô ta lại xem số điện thoại của Thẩm tổng rồi âm thầm nhớ kĩ.

cô ta cầm chặt cái điện thoại, mang theo sự vui sướng khi sắp được gặp Thẩm tổng mà đi đến tập đoàn Vi thị.

Phía bên kia, Diệp Tuệ và em ma fan cuồng cũng đang trên đường đi, tập đoàn Vi thị cách phim trường không xa nên cả hai đi bộ luôn, suốt đoạn đường Diệp Tuệ đều che ô, em ma thì đi bên cạnh.

Xe của Thẩm Thuật đã gần tới Vi thị rồi, anh ngồi trong xe, không nhìn ra ngoài cửa sổ mà chỉ nhìn thẳng phía trước, Vương Xuyên thì cứ nhìn trái nhìn phải, mắt không rời khỏi được lúc nào.

Bỗng dưng có một người phụ nữ đã thu hút sự chú ý của anh ấy.

Thời tiết hôm nay không tốt lắm, trong tầng mây dày chỉ hé ra một tia nắng mặt trời, ánh nắng quá yếu ớt nên sắc trời trông cứ u ám.

Người đi trên đường không có ai che ô cả, chỉ có duy nhất một người phụ nữ là cầm một cái ô màu đen, rất nổi bật giữa đám đông.

Vương Xuyên ngẩng đầu nhìn trời, xác định là mình không nhìn lầm, ngày hôm nay gần như là không thấy ánh nắng, nói: “Cái thời tiết này mà vẫn có người che ô được.”

Kỳ lạ hơn chính là cái ô kia rất lớn, mà người kia lại chỉ đứng ở một bên ô, như thể là còn có một người nữa đi cùng, nhưng bên phía ô còn lại thì trống trơn không có ai cả.

Vương Xuyên dụi mắt rồi lại nhìn thật kĩ, thấy người đó vẫn duy trì tư thế ấy, thầm nghĩ liệu có phải là thói quen của người ta không nhỉ.

Thẩm Thuật thờ ơ liếc nhìn một cái, chỉ thấy được bóng lưng của Diệp Tuệ, người đó che ô, tóc xõa xuống vai, dáng người thon thả, cảm giác rất quen thuộc.

Tuy nhiên anh cũng không nghĩ nhiều, lúc xe đi ngang qua Diệp Tuệ, anh lại quay đi không nhìn nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Xe dừng ở bãi đậu xe, đoàn của Thẩm Thuật đi vào thang máy, lên phòng làm việc của Tần Hân ở tầng 20.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, chỉ còn chừa ra một khe hở rất bé.

Lúc này Diệp Tuệ và con ma cũng vội vàng chạy tới nhưng không kịp, cửa thang máy đã đóng kín.

Con ma kêu than: “Nhanh hơn một bước thôi là đã kịp rồi.”

Diệp Tuệ không nhìn thấy rõ tình hình trong thang máy, cô không hề biết là người đứng trong đó chính là chồng mình, hai người chỉ cách nhau một cánh cửa thôi.

Thẩm Thuật cũng không biết người bên ngoài là Diệp Tuệ, chỉ cách mấy giây thôi là hai người đã chạm mặt nhau.

Diệp Tuệ đành phải chờ thang máy khác, cô hỏi lại con ma một lần để xác nhận: “Mẹ em ở tầng bao nhiêu?”

Nó đáp: “Tầng 20 ạ.”

Diệp Tuệ nhìn con số đang đếm ngược, thang máy sắp đến rồi, “OK, chúng ta lên tầng 20 nào.”

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đều không biết rằng, điểm đến của hai người giống nhau, đều là tầng 20 của tòa nhà lớn này.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18

Edit: Ngân Nhi

Bỗng nhiên trong thang máy vừa đến xuất hiện một con ma, cửa thang máy còn chưa mở mà nó đã đi xuyên qua để ra ngoài rồi.

Con ma nữ đó mặc y phục cổ đại, tóc vén cao lên, rõ ràng là đã chết cách đây rất lâu rồi, nàng ấy không hề có bộ dạng đáng sợ như những con ma khác, ngược lại vẫn giữ y nguyên trạng thái của một người bình thường.

Diệp Tuệ tự dưng thấy xuất hiện thêm một con ma nữ thì sợ hết hồn, đang định giả vờ không nhìn thấy thì con ma thang máy đã đột nhiên mở miệng nói: “Đừng có giả vờ, Vi Huyền đã nói cho tôi biết rồi, cô có thể nhìn thấy chúng tôi.” nói xong nó còn rất đắc ý đưa tay lên vuốt tóc.

Kế hoạch giả ngu của Diệp Tuệ thất bại, không còn cách nào khác là quay sang nhìn con ma kia một lần nữa.

Có vẻ như sau khi chết, Vi Huyền vẫn thường xuyên lui tới tập đoàn Vi thị, cho nên nó có quen với con ma thang máy này thì cũng không có gì ngạc nhiên.

“Hai người phải nhanh lên mới được, tổng giám đốc của công ty Hoa Thụy đã vào thang máy rồi đấy, lúc anh ấy gặp mẹ Vi Huyền rồi thì hai người không thể vào gặp được đâu.”

Vi Huyền nghe thế thì sốt ruột nói: “Chị ơi làm sao bây giờ? Hôm nay em nhất định phải gặp được mẹ.”

Từ sau khi gặp Diệp Tuệ, nó đã quen gọi cô là chị, vì lúc chết nó mới 16 tuổi, lúc nào có việc gấp là nó lại đi tìm cô đầu tiên.

Diệp Tuệ suy nghĩ, vừa nãy cô đến chậm một chút nên không kịp vào cái thang máy bên cạnh, chắc là tổng giám đốc của Hoa Thụy đã ở trong thang máy đó rồi.

“cô có cách gì cho thang máy lên chậm một chút không? Chờ chúng tôi lên đến nơi rồi thì cho nó hoạt động lại bình thường.”

Con ma thang máy nở nụ cười, ngược ngung nói: “Chuyện này tôi làm thường xuyên rồi, rất chuyên nghiệp đó.”

Con ma này không phải bị chết oan hay ngoài ý muốn, mà là phần mộ của nó ở ngay dưới tòa nhà Vi thị này, khi công ty được xây dựng thì phần mộ của nó bị người ta dời đi nơi khác, nhưng vì nó rất thích nơi này nên quyết tâm ở lại, thỉnh thoảng làm mấy trò trêu chọc các nhân viên trong công ty, ngày qua ngày rất vui vẻ.

Lúc nó chết thì mấy đồ công nghệ cao như thang máy còn chưa xuất hiện, cho nên vừa nhìn thấy thang máy là nó mê ngay, đôi khi thang máy có kẹt lại hay cửa thang máy tự dưng mở ra cũng đều do nó làm cả.

Diệp Tuệ trông thấy nét mặt hưng phấn của con ma thì liền giao nhiệm vụ cao cả đó cho nó luôn: “Được, vậy chuyện này giao cho cô đó.”

Con ma bay vèo ra khỏi thang máy rồi hướng tới thang máy đối diện, thang máy đối diện đã lên đến tầng tám rồi, thời gian không còn nhiều, nó quyết định sẽ bấm nút tắt cả các tầng luôn, để cho thang máy lên đến tầng nào cũng sẽ phải dừng lại, như thế thì sẽ trì hoãn được thời gian.

Bỗng dưng không có ai động vào mà các nút số đều sáng lên, nhất định mọi người sẽ bị dọa cho xem.

Con ma cười gian bay vào trong thang máy, tuy nhiên còn chưa kịp ra tay thì đã bị bầu dương khí ngập tràn bên trong làm nhún cả chân.

Sắc mặt nó trắng bệch nhìn Thẩm Thuật, cực kì hối hận khi vừa nãy đã đồng ý với lời đề nghị của Diệp Tuệ.

Tổng giám đốc của Hoa Thụy sao lại đáng sợ như vậy chứ.

Thẩm Thuật đứng ngay trước các nút bấm số tầng, con ma sợ quá không dám đưa tay ra, vội vàng bay ra ngoài thang máy.

Advertisement / Quảng cáo

Nó đánh phải lên hết các tầng để bấm nút ở bên ngoài thôi, coi như cũng đã hoàn thành nhiệm vụ mà Diệp Tuệ giao cho rồi.

Bên trong thang máy.

Vương Xuyên bỗng dưng cảm thấy nhiệt độ giảm đi, cánh tay nổi da gà, xoa tay nói: “Sao tự dưng lại lạnh thế nhỉ.”

Thẩm Thuật không hề chịu ảnh hưởng chút nào, anh thờ ơ liếc Vương Xuyên một cái, Vương Xuyên liền nghĩ chắc là mình gặp ảo giác rồi.

một thằng đàn ông mà lại kêu lạnh dưới cái thời tiết này, đều tại mình lấm mồ, lấm mắt thể diện trước mặt Thẩm tổng.

Vương Xuyên dùng dưng nắm giấy để tìm cho mình một lời giải thích hoàn mỹ, chắc chắn là ảo giác thôi, không thì tại sao Thẩm tổng lại không thấy lạnh chứ.

Đỉnh –

Thang máy dừng lại, cửa từ từ mở ra, chờ một lúc mà không thấy ai đi vào nên cửa lại chậm rãi đóng lại.

Ai cũng nghĩ là chắc có người bấm nhầm thôi, không có vấn đề gì cả.

Đỉnh –

Đến tầng tiếp theo, thang máy lại dừng lại.

Vương Xuyên thò đầu ra nhìn, bên ngoài không có ai cả, dưng nói anh ta nhất gan, kết hợp với một bầu không khí lạnh toát ban nãy thì không sợ mới là lạ.

Vương Xuyên liếc nhìn Thẩm Thuật, anh đứng trong thang máy, sắc mặt không hề thay đổi, dường như anh không hề để tâm đến chuyện thang máy dừng lại liên tục một chút nào.

Nếu như Thẩm tổng và cả các đồng nghiệp đi cùng đều không có ý kiến gì thì Vương Xuyên nghĩ là mình cũng không nên quá ngạc nhiên.

Thang máy tiếp tục đi lên.

Đỉnh –

Đỉnh đỉnh –

Đỉnh đỉnh đỉnh –

Thang máy dừng lại liên tục ở các tầng, không riêng gì Vương Xuyên mà ngay cả các đồng nghiệp còn lại cũng đang luống cuống.

“Thẩm tổng, anh có nghĩ là thang máy này có ma không?” Bọn họ rụt rè nói ra điều này, hi vọng Thẩm tổng sẽ đổi sang thang máy khác.

Nhưng Thẩm Thuật lại hoàn toàn không nhìn thấu tâm tư của bọn họ, anh chỉ nhìn lướt qua số tầng, ánh mắt không hề tỏ ra sợ hãi, trái ngược hẳn với những người còn lại đang run sợ.

anh bình tĩnh đưa tay ra bấm nút đóng cửa, cửa thang máy lại chậm rãi khép lại, đập tan luôn nguyện vọng của mọi người.

“trên đời không có ma, đừng tự hù dọa mình.” nói xong câu đó là anh lại yên lặng.

Con ma thang máy đang đứng bên ngoài cảm thấy như bị người ta đánh một triệu gậy: “...”

Mọi người lặng yên nhìn cửa thang máy lúc đóng lúc mở, sau vô số lần như vậy, bọn họ mới lên được đến tầng 20.

Lúc nhóm Thẩm Thuật đến nơi thì Diệp Tuệ và Vi Huyền đã đến từ trước rồi.

Vận may của Diệp Tuệ không tệ, vừa từ trong thang máy đi ra thì cô đã thấy Tần Hândang đi ngang qua hành lang để tới phòng họp.

“Phó tổng Tần.” Diệp Tuệ gọi.

Tần Hân nghe thấy giọng cô thì quay người lại, mới đầu bà còn tương đối bình tĩnh, nhưng sau đó ánh mắt lại mang theo sự nghi ngờ.

Trí nhớ của bà rất tốt, bà đã từng nghe giọng của Diệp Tuệ một lần, cũng đã nhớ mang máng, mặc dù giọng bên ngoài hơi khác giọng trong điện thoại, nhưng bà lại nhớ ra ngay.

Vì Diệp Tuệ đã nhắc đến Vi Huyền, nên nỗi đau giấu sâu trong lòng bà thoáng chốc ãhiện lên một cách rất rõ ràng.

“Là cô.” Tần Hân nhủ mảy mòi.

Diệp Tuệ đã bàn bạc trước với Vi Huyền, cô nhất định phải tìm được một lý do khiến cho Tần Hân tin tưởng.

“Năm 8 tuổi Vi Huyền nghịch bậ lửa đốt hồng một bộ quần áo mà bà thích nhất, nhưng bà không hề trách con bé, bà còn nhớ không?”

Chuyện này chỉ có Tần Hân và Vi Huyền biết, bộ quần áo đó là do người cha đã qua đời của bà mua cho bà, nên bà cực kì quý trọng nó.

Nhưng Tần Hân không trách Vi Huyền, chỉ ân cần dạy dỗ con bé, chuyện này đã trở thành bí mật của hai mẹ con, ngay cả chồng của Tần Hân cũng không biết gì cả.

Quả nhiên Tần Hân nghe xong liền ngây người, hốc mắt bà đỏ lên, toàn thân khôngkiểm chế được mà run rẩy: “cô đi theo tôi đến phòng làm việc.”

Tần Hân đi hướng ngược lại với phòng họp, Diệp Tuệ đi theo sau.

“Phó tổng, tổng giám đốc Thẩm của Hoa Thụy sắp tới rồi ạ.” Trợ lý nhìn hành động của Tần Hân thì cảm thấy khó hiểu, vội vàng gọi bà lại.

“Phiền cô giải thích với bọn họ giúp tôi, tôi có việc gấp phải làm, lần sau tôi sẽ tới tận nơi để xin lỗi họ.”

Lúc nói chuyện, tâm trạng của Tần Hân không được ổn định, trợ lý thấy vậy thì đồng ý ngay.

Tần Hân đi ba bước thành hai bước quay trở lại phòng làm việc, vừa đóng cửa lại bàđã hỏi Diệp Tuệ ngay: “Lần trước cô nói là cô có thể nhìn thấy con bé...Bây giờ nóđang ở đâu?”

một câu không dài, nhưng Tần Hân phải nói một lúc mới xong.

Diệp Tuệ gật đầu: “Con bé đang đứng cạnh tôi, nó có lời muốn nói với bà.”

Tần Hân dường như mất đi hết sức lực, ngã ngồi xuống salon, nhưng một giây sau bà lại đứng dậy ngay, gấp gáp nói: “Con bé ở ngay cạnh cô sao?”

Tần Hân không nhìn thấy Vi Huyền, chỉ có thể mờ mờ nhìn xung quanh Diệp Tuệ, bà nhìn vào không khí, gọi một tiếng: “Tiểu Huyền?”

Diệp Tuệ quay sang hỏi Vi Huyền: “Em muốn nói gì với mẹ?”

cô vừa dứt lời, Tần Hân liền nhìn về phía cô đang nhìn, ánh mắt cô định ngay chỗ đó.

Vi Huyền bắt đầu nhăn nhó, không biết nên nói thế nào.

“Em muốn nói là... Xin lỗi mẹ.” Vi Huyền nói rất bé, vo ve như muỗi kêu.

Diệp Tuệ mất một lúc mới phiên dịch lại được, cô nhìn Tần Hân một cái rồi lại nói với Vi Huyền.

“Em nói xin lỗi đúng không? Chị nghe không rõ lắm.”

Vi Huyền nhìn thẳng vào Tần Hân, dũng cảm nói: “Mẹ, con xin lỗi mẹ, con không nên làm trái lời mẹ nói, cũng không nên vì chìm đắm vào thần tượng mà khiến mẹ buồn và thất vọng...”

Vi Huyền còn nói rất nhiều, Diệp Tuệ thuật lại từng câu từng chữ cho Tần Hân nghe, Tần Hân mới nghe câu đầu đã rơi nước mắt, đến cuối cùng thì khóc không thành tiếng.

“Cho đến tận bây giờ mẹ cũng không hề trách con, mẹ chỉ hối hận vì đã không quý trọng những khoảng thời gian khi ở bên con, không nên vì công việc mà bỏ mặc con như vậy.”

Tần Hân đứng dậy đi tới bên cạnh Diệp Tuệ, muốn đưa tay ra chạm vào vị trí Vi Huyềđang đứng.

Diệp Tuệ đưa giấy ăn cho Tần Hân: “Bây giờ con bé đang dần siêu thoát rồi.”

Thần thể của Vi Huyền từ từ trở nên trong suốt, nó ôm lấy Tần Hân, tuy không thể chạm vào nhưng nó vẫn thấy rất mãn nguyện.

Vi Huyền vẫy tay chào Diệp Tuệ, mỉm cười tan biến trong không khí.

Diệp Tuệ nhìn Tần Hân đang khóc rất thương tâm, thở dài nói: “Vừa nãy Vi Huyền mới ôm bà đấy, bây giờ nó siêu thoát rồi.”

một giây trước Tần Hân còn cảm nhận được sự lạnh lẽo, một giây sau lại trở về bình thường, bà biết là con gái đã tan biến hoàn toàn rồi.

Diệp Tuệ nói: “Trước khi đi Vi Huyền bảo tôi nói với bà một chuyện, con bé nói nó có để một bộ quần áo trong cái thùng dưới gầm giường, bộ đồ đó là do nó tự may, tuykhông được đẹp lắm nhưng hi vọng là cô thể bù đắp được sự tiếc nuối trong lòng bà.”

Advertisement / Quảng cáo

Vi Huyền vẫn luôn nhớ chuyện xảy ra năm tám tuổi ấy, nó đã giấu Tần Hân suốt mộtthời gian dài, cố gắng may lại cho bà một bộ quần áo giống như cũ.

Tần Hân nghe xong, nước mắt lại rơi xuống, Diệp Tuệ không còn biết làm gì ngoài việc rót cho bà một cốc nước ấm, nhẹ nhàng đặt vào tay bà.

Diệp Tuệ không nói thêm gì nữa, cô biết cho dù có nói gì thì cũng không thể xoa dịu tâm trạng của Tần Hân lúc này.

cô yên lặng quay người rời đi, đóng cửa phòng làm việc lại.

Lúc cô đi ra khỏi tòa nhà, hai chân đã mềm nhũn, suýt nữa thì ngã xuống đất, hôm nay cô ở cạnh Vi Huyền quá lâu, cho nên người đã ám đầy âm khí.

Nếu Thẩm Thuật ở đây thì tốt quá, cô có thể tới bên anh mà hút một ngụm dương khíthật lớn rồi.

Trong đầu vẫn hiện lên suy nghĩ này thì trước mắt đã thấy bóng dáng của Thẩm Thuật, cô cứ ngỡ là mình nhìn lầm, mờ mờng hai mắt ra cho rõ, lúc này mới xác nhận người trước mặt chính là chồng mình.

Diệp Tuệ trông thấy anh là như gặp được người thương, lập tức chạy ngay tới chỗanh.

cô còn chẳng thèm tò mò rằng tại sao anh lại ở đây, vì cho dù tính khí của anh có lạnh lùng thế nào thì chắc là vẫn phải có bạn bè chứ.

“Thẩm Thuật!” Diệp Tuệ vui sướng gọi tên anh.

Thẩm Thuật dừng bước quay người lại, chưa đợi Diệp Tuệ chạy tới thì anh đã đi về phía cô.

Các lãnh đạo cấp cao của Hoa Thụy đang đứng bên cạnh Thẩm Thuật cũng đứng lại, nhìn Thẩm tổng đang đi thẳng về phía cô gái xinh đẹp vừa mới gọi anh kia.

Ai cũng trợn mắt há hốc mồm, bọn họ cùng nhau suy đoán xem rốt cuộc thì Thẩm tổng có bạn gái hay không, tình huống bây giờ là thế nào?

“cô ấy gọi thẳng tên của Thẩm tổng đấy, chắc chắn là có quan hệ không bình thường”

“Thẩm tổng còn chưa nói gì, anh đừng đoán mò.”

“Ồi trời ơi, đó không phải là Tiểu Thường Huỳnh, Diệp Tuệ sao?”

“...”

Thẩm Thuật quay đầu liếc bọn họ một cái, bọn họ mới không dám nói nữa.

Diệp Tuệ hoàn toàn không để ý tới mấy người kia, trong mắt cô chỉ có bình dương khí dĩ động Thẩm Thuật mà thôi, cả thế giới đều trở nên mờ ảo hết, chỉ còn Thẩm Thuật là tồn tại.

Thẩm Thuật mới đến gần cô mà cô đã thấy ảm áp hơn rồi, ánh mắt tràn ngập ý cười thỏa mãn, một lúc sau cô mới tò mò về sự xuất hiện của Thẩm Thuật ở đây.

“Em tới đây để tìm người, còn anh?”

Thẩm Thuật không trả lời cô mà chỉ vào một nhà hàng rất đắt đỏ ở phía đối diện: “Nhà hàng Nhật kia rất nổi tiếng, em có muốn đi cùng anh không?”

Diệp Tuệ không có lý do gì để từ chối, cô gật đầu đáp: “Có ạ.” anh đã không trả lời thì cô cũng không hỏi nữa, trước giờ cô chưa từng can thiệp vào cuộc sống riêng của anh.

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ vừa mới rời khỏi tầm mắt của những nhân viên Hoa Thủy đi cùng thì có một chiếc xe màu đen đi tới, dừng ngay trước tòa nhà Vi thị.

Cửa xe mở ra, người bước xuống là Bùi Ninh, cô ta biết Thẩm Thuật đang ở tập đoàn Vi thị thì liền tới ngay, không ngờ lại chậm một bước.

cô ta đeo kính râm, trang điểm xinh đẹp, khí chất của một ngôi sao lớn khác biệt hẳn với những người bình thường.

Bùi Ninh nhìn thấy Vương Xuyên thì liền đưa điện thoại cho anh ấy, giả vờ vô ý hỏi: “Nghe nói Thẩm tổng cũng ở đây ạ?”

Mấy người lãnh đạo đều nhìn thấu tâm tư của Bùi Ninh, mục đích của cô ta rõ ràng không nằm ở đây.

Bùi Ninh rất xinh đẹp, sự nghiệp lại thăng tiến, nhưng Thẩm tổng lại có người trong lòng mất rồi, và lại nói thật thì Diệp Tuệ cũng đẹp kinh người, không sớm thì muộn cũng sẽ nổi tiếng thôi, chẳng thua kém gì Bùi Ninh cả.

Nhìn cảnh vừa rồi thì bọn họ cũng nhìn ra thái độ của Thẩm tổng đối với Diệp Tuệ rồi, cô ấy chưa phải vợ tương lai thì cũng là bạn gái của anh.

Vương Xuyên đã biết chuyện của Thẩm tổng và Diệp Tuệ nên rất có lòng khuyên Bùi Ninh một câu, muốn cho cô ta biết rằng Thẩm tổng lạnh lùng như tảng đá sớm đã bị người khác nhanh chân chiếm mất rồi.

“cô nên từ bỏ đi, Thẩm tổng có thể đã có chủ rồi đấy.”

Bùi Ninh run sợ mấy giây, miệng cứng ngắt nờ nứ cười, lúng túng khi bị người ta nhìn thấu: “Di động đã đưa cho anh rồi, tôi đi trước đây.”

một người đàn ông xuất sắc như Thẩm tổng, nếu có phụ nữ đi bên cạnh thì cũng không có gì lạ cả, Bùi Ninh biết, trong giới giải trí này có rất nhiều người đẹp, nhưng cô ta tự tin rằng mình chính là người đẹp nhất.

Chỉ có dung mạo và tiếng tăm của cô ta mới xứng đáng được đứng bên cạnh Thẩm tổng mà thôi.

Xe của Bùi Ninh rời đi, Vương Xuyên và mấy đồng nghiệp cũng nhìn ra được là cô ta hoàn toàn không tin vào lời anh ấy vừa nói, nhất định sẽ không từ bỏ đâu.

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đi vào nhà hàng Nhật, bây giờ còn sớm nên không nhiều khách đến ăn, Thẩm Thuật nghĩ tới nghề nghiệp của Diệp Tuệ nên hai người ngồi vào một phòng riêng.

Diệp Tuệ xem thực đơn, trong lòng thầm nghĩ đây chính là lần hẹn hò đầu tiên của cô và anh, Thẩm Thuật thì lại nghĩ từ khi kết hôn tới giờ, đây là lần đầu tiên hai người đi ăn ở bên ngoài.

Diệp Tuệ đoán là Thẩm Thuật không có nhiều tiền, nên cô chỉ gọi một suất cơm lươn tượng trưng.

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ, hỏi: “Có đủ no không?”

Diệp Tuệ khéo léo đáp: “Thế là đủ rồi, em không ăn được nhiều.” Nếu cô mà nói là có mời thì sợ là Thẩm Thuật sẽ thấy tự ái, cho nên cô đành gọi ít thôi vậy, giúp anh tiết kiệm một chút tiền cơm.

Thẩm Thuật với giá trị con người lên đến cả trăm tỷ tất nhiên không thể biết được là vợ mình đang khổ tâm nghĩ cách tiết kiệm tiền cho mình, anh xem thực đơn rồi nói với nhân viên phục vụ: “Thêm một phần sashimi, sườn bò nướng, cơm lươn...”

Diệp Tuệ đang định ngăn anh lại nhưng Thẩm Thuật đã nói hết một lèo tên các món ăn ra rồi.

cô quyết định lần sau sẽ mời anh đi ăn một bữa thật ngon để bù đắp lại cho số tiền anh đã tiêu hôm nay.

Hai người đều có những suy nghĩ của riêng mình, đã thế lại còn trái ngược hẳn với nhau, một lát sau món ăn được mang lên, hai người bắt đầu dùng bữa.

Đúng lúc này thì Diệp Tuệ nghe thấy một giọng nói vang lên: “Thơm quá thơm quá, thơm đến nỗi muốn rơi cả lưỡi luôn rồi...”

Trong nháy mắt cô lại bắt đầu cảnh giác, cái giọng điệu vô cùng mãn nguyện và hạnh phúc này từ đâu chui ra vậy?

Diệp Tuệ run rẩy há miệng nhìn về phía góc tường, toàn thân chấn động, quả nhiên có một bóng đen đang đứng ở đó, lưỡi nó rất dài, hình như là một con ma tham ăn.

Nó men theo mùi cơm chín mà tới, mắt không rời khỏi cái bàn ăn, giống như bị đóng đinh trên bàn luôn rồi vậy, còn chẳng nháy mắt lấy một cái.

Diệp Tuệ cầm đầu vào ăn cơm, không dám ngẩng đầu lên, nét mặt rất khổ sở, tại sao lại lòi ra một con ma ở đây cơ chứ!!

Lúc bắt đầu, con ma dõi nhìn Diệp Tuệ và Thẩm Thuật xem hai người ăn cái gì, biểu cảm trên mặt rất hưởng thụ, nó híp mắt, giống như đang được ngồi ăn cùng bọn họ vậy.

Diệp Tuệ làm bộ như không nhìn thấy nó, có tỏ ra bình tĩnh mà ăn cơm, ban đầu thì có vẻ bình yên vô sự, cho đến khi cô ăn miếng lưỡi bò.

Thấy cô không vắt chanh vào trước mà ăn luôn, con ma liền chạy thẳng tới bên cạnh cô, lớn tiếng nói: “Bạn nhỏ à, ăn lưỡi bò mà lại không vắt chanh sao? cô có cảm nhận được tinh túy của đồ ăn không đấy?”

Nó lại vỗ đùi kẻ khổ: “Tôi đáng thương quá nè, muốn ăn mà không được ăn, mấy trăm năm bị đói rồi, gầy đi bao nhiêu...”

Diệp Tuệ liếc nhìn vóc dáng khô khan của con ma đó, yên lặng thu hồi tầm mắt, mấy lời kia hiển nhiên là không có sức thuyết phục.

Nó vẫn nói nhảm lên miên không dứt với cô, từ mỗi việc Diệp Tuệ không vắt chanh thôi mà nó lan sang cả chuyện mấy trăm năm rồi nó không được ăn thức ăn ngon.

Diệp Tuệ mở mồm buộc phải tiếp nhận mấy lời kẻ khổ của nó, lòng không hiểu nổi, cô chỉ quên không vắt chanh thôi mà.

Con ma vắt và mãi mới kẻ khổ xong, nó lại quay về chủ đề cũ: “cô nhìn đi, quả chanh đẹp như thế mà cô nhẫn tâm để nó lè loi troi troi, cuối cùng bị cho là đồ bỏ đi rồi để người ta vứt bỏ hay sao?”

Diệp Tuệ: “...” cô cũng đâu có muốn thế, nhưng mà con ma đó cứ gờ tay ra thế kia, cô thật sự không dám cầm lấy miếng chanh đâu.

Nó không hài lòng với thái độ của Diệp Tuệ, tức giận nói: “Chanh ơi, chị gái nhỏ này không ngoan, chúng ta đừng chơi với chị ấy nhé.”

Nó vừa nói vừa lấy tay đẩy quả chanh ra, quả chanh quay tròn từ trong mâm lên ra ngoài rồi rơi thẳng xuống đất.

Nếu cảnh này mà bị người ta nhìn thấy thì chắc chắn sẽ sợ hãi, Diệp Tuệ cẩn thận liếc nhìn Thẩm Thuật, may là anh đang cúi đầu nên không nhìn thấy quả chanh tự chuyển động, cô thờ phào nhẹ nhõm.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng mà ánh mắt của con ma kia vẫn dán chặt trên bàn ăn, tiếp tục quan sát Diệp Tuệ, cô cứng ngắc không động đũa, bên cạnh có một con ma nhìn chăm chăm thể này mà vẫn còn thấy thèm ăn thì mới là lạ đấy.

Thẩm Thuật nhận ra được sự khác thường của Diệp Tuệ, mãi mà không thấy cô động đũa, anh hỏi: “không hợp khẩu vị à?”

Diệp Tuệ biết nói gì bây giờ? cô chỉ biết lắc đầu, đưa đũa ra gấp một miếng sashimi, dờ dẫm bỏ vào miệng, Thẩm Thuật thấy cô ăn rồi thì không nói gì nữa.

Kết quả là, môi yên tĩnh được một lát thì con ma kia lại nói tiếp.

“Sao cô không chấm mù tạt? Mù tạt là tinh hoa tinh hoa đó cô biết không? không có mù tạt thì sashimi tồn tại cũng có ý nghĩa gì cơ chứ?”

nói xong nó lại xoa bụng mình: “Tôi đói bụng lắm hu hu hu.”

Trong lòng Diệp Tuệ lúc này nước mắt đã chảy thành sông rồi, anh ám ức túi thân cái gì thế hả? Người bị chửi là tôi chứ đâu phải anh?

Con ma đói hậm hực: “Tôi mặc kệ, bạn nhỏ rất không ngoan, không cho mù tạt chơi với cô nữa.”

Nó lại đẩy bát sớt mù tạt đi, cạch một cái, bát mù tạt đổ ra bàn, Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật, anh đang cúi đầu nhìn điện thoại, cảnh tượng vừa rồi không bị anh phát hiện ra.

Thẩm Thuật nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu lên nhìn, thấy bát mù tạt bị đổ thì liền đưa tay ra dựng lại, đưa đến trước mặt cô, nhẹ nhàng nói: “Cẩn thận.”

Con ma lúc này còn ngồi bên cạnh chỉ báo đủ điều, nhưng lại không dám ho he nữa lời với Thẩm Thuật, Diệp Tuệ nhìn nó, không nói gì.anh bỏ qua cho tôi đi mà, ra chỗ khác chơi được không?

Thẩm Thuật nhìn cô, tưởng là cô đang nhìn thấy ai nên cũng nghiêng đầu nhìn theo hướng cô đang nhìn.

Diệp Tuệ không hề nhìn lầm, lúc Thẩm Thuật nhìn sang, con ma cũng lập tức ngoảnh đi chỗ khác, vừa này nước miếng còn chảy dài ba ngón thước, giờ thì lại giả vờ đưa mắt lên nhìn trời.

rõ ràng là nó rất sợ anh.

Lúc này lại có món ăn được mang lên, là món gan ngỗng tiêu biểu của nhà hàng, con ma cực kì hào hứng với món này, nó vòng quanh đằng sau Thẩm Thuật mà nói: “Ồi trời ơi, món này ngon lắm đó.”

Về mặt nó rất nghiêm túc khi nhìn món gan ngỗng, dường như đã trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng mãnh liệt, cuối cùng nó liền ra quyết định, một bên là sự sợ hãi với Thẩm Thuật, một bên là sự hấp dẫn của đồ ăn ngon, nó dứt khoát lựa chọn cái thứ hai.

Hai bên vai của nó bỗng trùng xuống, làm thế trung bình tấn, cầm co rụt lại, dồn khí xuống huyết đan điền (*vùng dưới rốn*), hình như là sắp tung ra một chiêu thức ghê gớm gì đó.

Diệp Tuệ quan sát một loạt các động tác của nó, trong lòng bỗng có một dự cảm xấu,anh muốn làm gì? Rốt cuộc là anh muốn làm gì hả?!!

Đứng trước đồ ăn ngon, ý chí muốn sống của con ma hình như không được mạnh mẽ cho lắm, nó bất chấp mà giẫm một chân lên con đường chết.

một giây sau, nó vươn lưỡi ra, kéo thật dài thật dài, rõ ràng là muốn chạm vào miếng gan ngỗng trên bàn.

Độ chính xác và tốc độ nhanh gọn này đến vận động viên còn không chuẩn bằng, miếng gan ngỗng sắp bị nó ăn đến nơi rồi.

Đúng lúc này, Thẩm Thuật chậm rãi đưa đũa ra chạm vào miếng gan ngỗng, cả đũa và lưỡi của con ma kia đều trùng hợp gặp nhau cùng một chỗ.

anh hơi dùng lực kẹp đũa lại, cũng chuẩn xác kẹp luôn cả lưỡi của con ma đang đặttrên miếng gan ngỗng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mũi Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Edit: Ngân Nhi

Con ma đói vốn đang mạo hiểm tính mạng để ăn được miếng gan ngỗng, nào ngờ lại bị thương nặng, “Huhuhu, người này đáng sợ quá...Đau quá đi! Mẹ ơi con muốn về nhà!”

Nó vừa khóc vừa cẩn thận sờ lưỡi mình, xác nhận rằng lưỡi vẫn chưa đứt thì mới lại rón rén thụt lưỡi lại.

không được ăn đã là một nỗi bi thương rồi, chết đi còn gặp phải loài người vô tình hung dữ, sao nó lại đáng thương như vậy chứ.

Nó gặm dỗi nhìn Thẩm Thuật, sau đó giẫm chân một cái, toàn thân uốn éo ôm mặt bay đi.

Trước khi đi, Diệp Tuệ hình như còn nghe thấy tiếng lòng của nó: Tâm hồn tôi đã bị tổn thương, tôi không muốn lẫn lộn trong cái giới ma quỷ này nữa, hu hu hu!

một người đàn ông cao to vạm vỡ như thế, đứng trước mặt Thẩm Thuật tràn đầy dương khí lại trở nên yếu đuối trong nháy mắt, khóc đến run cả người lên.

Diệp Tuệ nhìn thấy tình trạng thể thảm của con ma thì cũng cảm thấy nó hơi đáng thương, cô nhìn Thẩm Thuật, người trong cuộc là anh hoàn toàn không hề biết chuyện gì, vẫn bình tĩnh ngồi yên tại chỗ.

anh cầm đũa chuẩn bị gấp miếng gan ngỗng lên, mặc dù không biết gì, nhưng tự dưnganh lại cảm thấy có gì đó là lạ.

Thấy động tác của Thẩm Thuật, Diệp Tuệ vội nói: “anh đợi chút.”

anh nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

Diệp Tuệ đã nhìn thấy rõ ràng lưỡi của con ma mới vừa tiếp xúc thân mật với đũa củaanh xong, bây giờ trên đầu đũa chắc chắn là đã dính mấy cái thứ bẩn thỉu rồi.

Tất nhiên là cô sẽ không để anh tiếp tục dùng đôi đũa đó nữa.

“Đôi đũa đó...” Diệp Tuệ nghĩ vất óc để tìm lý do, “Hình như hơi bẩn rồi.”

Thẩm Thuật nhú mày: “Bẩn?” anh thật sự nhìn không ra sự khác biệt.

Diệp Tuệ đã trót nói ra rồi thì phải cố đến cùng: “Đúng vậy, bẩn rồi, anh cũng cảm thấy thế đúng không? Đôi lại đôi khác đi.”

Thẩm Thuật: “???” anh có thể hiện ra sao?

Diệp Tuệ mặt không dỗi sắc mà nói điều: “trên đũa có bụi bẩn thấy rõ luôn, có mộttạt bụi đây nè, anh nhìn đi, ở đây cũng có một hạt...”

Nghe Diệp Tuệ nói mà cảm giác như đôi đũa đã bị rơi xuống đất rồi lại bị xe tải chèn qua chèn lại nhiều lần vậy.

Thẩm Thuật liếc nhìn đôi đũa sạch bong, không nói gì.

Diệp Tuệ sợ anh không tin nên lại nói thêm: “Mắt em tinh lắm, không lừa anh đâu.”

Advertisement / Quảng cáo

Mấy chữ cuối cô còn nhấn mạnh rõ ràng, mắt nhìn thẳng vào anh, em không lừa anh đâu, thật đấy, em chỉ tiện mồm bịa chuyện thôi mà.

Thẩm Thuật không hiểu vì sao mà cô lại cứ cố chấp bắt anh dối đùa như vậy, nhưng cuối cùng cũng nghe theo: “Đúng là bản thật, dối mới thôi.”

Diệp Tuệ sợ anh dối ý nên nhào tới giật lấy đôi đùa anh đang cầm luôn, sau đó lại cực kì nhanh nhẹn gọi phục vụ: “Lấy cho tôi một đôi đùa mới nhé, cảm ơn.”

Thẩm Thuật dối đùa mới, chuẩn bị gấp miếng gan ngừng.

Diệp Tuệ thấy vậy thì lại rừng mình hô: “Dối đã!” Miếng gan đã dính nước bọt của con ma kia rồi, tuyệt đối không thể ăn.

Thẩm Thuật dừng tay: “Sao vậy?”

Đầu óc cô xoay chuyển cực nhanh, nói: “Miếng gan ngừng này chiến kĩ quá, ăn vào không tốt cho sức khỏe đâu.”

Thẩm Thuật lại liếc nhìn miếng gan ngừng vàng uom óng ánh được chế biến cực chuẩn kia.

Diệp Tuệ: “Người trẻ ấy mà, phải giữ gìn sức khỏe thì mới sống lâu được.”

Thẩm Thuật lớn hơn Diệp Tuệ bảy tuổi vào lúc này cảm thấy như vừa bị bắn trúng nỗi lòng: “...”

Diệp Tuệ giật mình hiểu ra ngay, vội vàng xua tay giải thích: “Em không nói anh đâu, thật đấy, anh rất đẹp trai, cũng rất trẻ, chẳng chênh lệch với em là bao.”

cô thật sự không hề nài nỉ, Thẩm Thuật cực kì anh tuấn, đến mấy ngôi sao lớn còn chẳng đẹp bằng anh.

Thấy Diệp Tuệ bối rối giải thích, Thẩm Thuật nhìn cô mấy giây, bỗng nhiên bật cười: “không ăn thì không ăn.”

Giải quyết xong chuyện dối đùa và miếng gan ngừng, Diệp Tuệ mới yên tâm ăn tiếp, nhưng ăn được một nửa thì cô lại trầm nghĩ, vừa nãy có con ma dối kia tới rồi, liệu tí nữa có thêm con ma nào đến nữa không nhỉ?

cô thật sự không thể chịu nổi đâu, nếu cô có thể ngồi bên cạnh Thẩm Thuật để được che chở trong luồng dương khí của anh thì tốt biết bao.

Thế là cô bất chấp mà nói: “Điều hòa hơi lạnh nhè.”

Thẩm Thuật nhìn cô.

cô lấy hết dũng khí mà chỉ vào chỗ bên cạnh anh, ngượng ngùng nói: “Em ngồi cạnh anh có được không?”

Diệp Tuệ thấy mình hơi quá đáng thật, bắt anh dối đùa, không cho anh ăn gan ngừng, giờ còn muốn ngồi cạnh anh nữa.

Dù tính tình của anh có tốt đến đâu thì e là cũng không thể chiều theo ý cô mãi được.

Diệp Tuệ cho là anh sẽ từ chối nên lại cúi đầu xuống, cầm đĩa chọc chọc vào bát cơm.

Thẩm Thuật nhìn cô, thấy mặt cô như sắp vỡ vào bát đến nơi, anh không biểu lộ ra cảm xúc gì, chỉ trầm nghĩ nếu mình từ chối thì liệu cô có buồn không.

anh gần như không có một chút do dự nào mà nói: “Lại đây.”

Diệp Tuệ khựng lại, trời ơi, anh đồng ý rồi sao? anh không hề từ chối yêu cầu của mình! cô ngẩng đầu lên, cười nói: “Vâng.”

Nụ cười của cô trở nên sáng bừng lên trong mắt anh, chiếu sáng hết thảy mọi tâm tối.

anh rũ mắt xuống, không biết đang nghĩ điều gì.

Diệp Tuệ đứng lên, ngồi xuống bên cạnh anh như mong muốn, từ lúc đó đến hết bữa cơm cô không còn nhìn thấy ma nữa, vui vẻ hưởng thụ món ăn ngon.

Việc quay phim “Thế Từ” đã tiến vào giai đoạn cuối, động tác của đoàn làm phim rất nhanh, clip trailer đã được cắt ghép chỉnh sửa xong, trên page chính thức đã thông báo tới nay sẽ tung ra trailer đầu tiên.

Thông báo vừa được đăng lên thì phản bình luận đã bùng nổ, có fan của Thường Huỳnh, fan của Thẩm Tu, fan của CP Thường Huỳnh Thẩm Tu... Và tất nhiên là không thể thiếu antifan của Diệp Tuệ rồi.

“Aaaaa, couple cá trong phim lần ngoài đời luôn, đúng là tình yêu tuyệt đẹp thần tiên! Thẩm Tu Thường Huỳnh ơi hai anh chị kết hôn luôn đi có được không!”

“Tôi chẳng muốn nhìn thấy mặt Diệp Tuệ luôn, dạo này toàn phốt của cô ta, tôi quý gói cầu xin ban biên tập hãy hảo tâm cắt bớt cảnh của Diệp Tuệ đi mấ!”

“Tôi cá năm đồng luôn là sau khi tung trailer bà Diệp Tuệ kia sẽ lại cạnh khúc Thường Huỳnh cho mà xem, chứ chết cô ta đi, chứ đến khi nào cô ta không dám nói gì nữa thì thôi!”

“...”

Thường Huỳnh ngồi đọc bình luận, tỏ ra rất hài lòng, hầu như ai cũng ca ngợi cô ta và chê bai Diệp Tuệ, không có gì thay đổi.

cô ta thờ phạo nhẹ nhõm, may là chuyện lúc trước không ảnh hưởng gì mấy, Diệp Tuệ vẫn mãi chỉ là Tiểu Thường Huỳnh mà thôi, ekip của cô ta đã bỏ tiền mua lấy mấy bài đăng khen ngợi của các trang báo rồi, khi nào công bố trailer là sẽ đăng lên luôn, chủ yếu là đi theo hai phương hướng, một là ca ngợi tình yêu của Thường Huỳnh và Thẩm Tu, hai là làm lu mờ Diệp Tuệ, lần này cô ta nhất định sẽ đập đổ được Diệp Tuệ.

Đúng tám giờ tối, đoàn làm phim “Thế Từ” công bố trailer của phim

Câu chuyện bắt đầu từ thời niên thiếu, Thẩm Tu trong vai thế tử lần đầu gặp Thường Huỳnh trong vai Quan tiểu thư ở hội đèn lồng, tình yêu của họ vượt qua biết bao sóng gió, một lòng thấu hiểu nhau, đi tới một cái kết viên mãn.

Diệp Tuệ vào vai công chúa, tạo hình mặc hồng y cưỡi ngựa, nhất cử nhất động đều cực kì quyến rũ và kiều ngạo, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng, rất hợp với vai một công công chúa điêu ngoa tùy hứng.

thật là đẹp.

Khí chất quyền rũ kiều sa lại lạnh lùng quý phái này thế mà lại hội tụ hết trên người Diệp Tuệ, làm cho người xem suýt nữa thì quên mất rằng Diệp Tuệ không phải là công chúa thật mà chỉ đang đóng phim thôi.

Nam nữ chính Thẩm Tu và Thường Huỳnh nhanh chóng chia sẻ đoạn trailer này lên trang cá nhân, Diệp Tuệ cũng chia sẻ, khác hẳn với nam nữ chính, bài share của cô chỉ được có mấy trăm bình luận, mà đa số đều là của antifan.

Đoạn trailer được công bố chưa đầy năm phút thì ekip của Thường Huỳnh lại tiếp tục đăng bài, ngay sau đó có đồng nick ảo đã được chuẩn bị trước cùng với fan của Thường Huỳnh lại chiếm giữ phần bình luận, thực hiện đúng với yêu cầu bên ekip đã đưa ra, thôi phòng Thường Huỳnh và hạ thấp Diệp Tuệ.

“Thường Huỳnh thanh khiết như tiên vậy, Diệp Tuệ mặt đỏ đỏ trông phàm tục quá, hai người đứng cạnh nhau nhìn đã thấy rõ ai hơn ai rồi.”

“Thường Huỳnh là tình đầu quốc dân, Diệp Tuệ thì chỉ toàn bắt chước phong cách của người ta, bây giờ hai người đều đồng chung phim với nhau rồi, tôi chỉ muốn hỏi Diệp Tuệ một chút thôi, Diệp Tuệ à, cái danh hiệu Tiểu Thường Huỳnh gọi lâu thế rồi cô có thấy ngượng không?”

“Thường Huỳnh đúng là như tiên nữ thật, phim có Thẩm Tu với Thường Huỳnh đóng chính thì chắc chắn là thắng lớn rồi!”

Đây là bộ phim đầu tiên mà couple Thẩm Tu Thường Huỳnh hợp tác với nhau, nên các diễn đàn lúc này đều bàn luận rất sôi nổi, cái tên Diệp Tuệ không thường được nhắc tới, lúc mọi người nhắc tới cô hầu như đều chỉ nói cô là Tiểu Thường Huỳnh thôi, còn bản thân cô thật sự thế nào thì không ai quan tâm hết.

Những người có thái độ trung lập thì có tâm hơn chút, bọn họ còn tạo file ảnh động cắt từ trailer phim của Thường Huỳnh và Diệp Tuệ để so sánh.

Thường Huỳnh là tiểu thư con nhà quan, lần đầu gặp gỡ thế tử trông nặng võ cùng thanh khiết, miệng khẽ mỉm cười, nụ cười trong trẻo ngây thơ.

Giương mặt Thường Huỳnh dịu dàng thanh tú, phong thái lại nhã nhặn, được mệnh danh là tình đầu quốc dân quả không sai.

Còn Diệp Tuệ là cô công chúa kiêu ngạo, vì yêu sinh hận, ngũ quan của Diệp Tuệ xinh đẹp lại sắc sảo, khí chất lạnh lùng cao quý, đôi mắt sáng ngời, ẩn sâu bên trong là sự dịu dàng yếu đuối của một người con gái.

Nếu nói Thường Huỳnh làm lay động lòng người nhờ vào sự trong sáng dịu dàng, thìDiệp Tuệ lại khiến người ta kinh ngạc vì sắc đẹp quá nổi bật cùng với khí chất độc nhất vô nhị của cô.

Vẻ đẹp của Diệp Tuệ thật sự có thể cướp đi trái tim của người xem ngay lập tức, ai sáng suốt thì đều có thể nhìn ra điều đó, khó có thể đánh đồng cô với bất cứ diễn viên nào.

Tuy nhiên nick ảo cùng nhóm fan của Thường Huỳnh thì vẫn luôn tức tực trên mọi diễn đàn, ban đầu hầu như chỉ thấy bình luận khen ngợi Thường Huỳnh, ai cũng nói là Thường Huỳnh lần át Diệp Tuệ hoàn toàn.

Qua một thời gian ngắn thì mới bắt đầu xuất hiện những bình luận trái chiều.

“Có phải chỉ mỗi tôi thấy là Diệp Tuệ đẹp hơn Thường Huỳnh rất nhiều không?”

“Lâu trên, bạn không có đơn đầu, tôi cũng thấy Diệp Tuệ quá xinh, tạo hình nào nhìn cũng đẹp đến phát điên luôn, kĩ năng diễn xuất có vẻ cũng đã khá hơn trước rất nhiều.”

“Trước đây chỉ nghe nói Diệp Tuệ là Tiểu Thường Huỳnh, nhưng lần này e là Thường Huỳnh sẽ bị Tiểu Thường Huỳnh lấn át rồi, ha ha ha, tôi kéo ghế ngồi cắn hạt dưa xem trò vui rồi đây.”

“...”

Tối hôm đó Thường Huỳnh vẫn theo dõi bình luận của khán giả, cô ta đã quen nghe những lời tâng bốc rồi, nhưng tối nay hình như cảm giác có hơi khác với bình thường.

Thường Huỳnh tìm kiếm tên của mình và Diệp Tuệ, trước đây hầu như sẽ xuất hiện rất nhiều bình luận chê bai chửi bới Diệp Tuệ, nhưng tình hình hiện tại là thế nào đây? Thường Huỳnh vốn còn đang muốn đọc mấy lời chửi Diệp Tuệ, lại không ngờ trênmạng có rất nhiều người khen cô, ha ha buồn cười quá, chắc chắn là Diệp Tuệ đã thuê fan ảo rồi.

cô ta là lưu lượng tiểu hoa đang rất hot, danh hiệu tinh đầu quốc dân cũng là do khán giả đặt cho, dựa vào cái gì mà dám nói là Diệp Tuệ xinh đẹp hơn cô ta chứ?

Thường Huỳnh vừa lướt điện thoại vừa tức phát điên, dư luận lại đang hướng về phía Diệp Tuệ, khiến cô ta càng xem càng tức, dứt khoát đăng xuất tài khoản, tắt máy đikhong xem nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Tuy nhiên, Thường Huỳnh không hề biết là, trong lúc giận dữ mà thoát tài khoản, cô tađã vô ý lướt tay bấm nhầm vào nút like một bình luận của antifan chửi Diệp Tuệ.

Đi động đã tắt, Thường Huỳnh nhắm mắt ngủ, không hiểu tại sao mà cô ta ngủ mơ cả đêm, không yên ổn được phút nào.

Sáng hôm sau, cô ta mở đi động lên như mọi ngày, thấy có tận mấy trăm cuộc gọi lỡ của người đại diện và Thẩm Tu gọi tới.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Thường Huỳnh gọi lại cho người đại diện, còn chưa kịp nói gì thì bên kia đã sốt ruột hỏi trước: “Mày cô làm sao mà cả đêm tôi không gọi được, cô đang làm gì thế hả?”

Thường Huỳnh thờ ơ hỏi: “Làm sao?” cô ta là nghệ sĩ nổi tiếng, quản lý của cô ta chưa bao giờ dám to tiếng như vậy, thái độ hôm nay thật sự quá khác thường.

Người đại diện lạnh lùng cười một tiếng: “cô like một cái bình luận khen cô và chửi Diệp Tuệ, bây giờ trên mạng đang nổ tung lên rồi kia kìa, lên hot search luôn đây.”

Ekíp của Thường Huỳnh ai cũng biết tài khoản và mặt khẩu trang cá nhân của cô ta, ban đầu bọn họ đều không chú ý, mãi đến khi bị dân mạng đưa lên top 1 tìm kiếm thìngười đại diện mới vội vàng đăng nhập vào nick cô ta để unlike bình luận đó.

Từ khóa “Thường Huỳnh like bình luận của antifan Diệp Tuệ” vẫn là chủ đề nóng hổi lúc này, trước khi liên lạc được với Thường Huỳnh, người đại diện của cô ta đã làm mọi cách tốt nhất có thể rồi, không ngờ mức độ tìm kiếm của dân mạng lại đưa thẳng nó lên hot search như vậy.

“Cái gì!!!” Thường Huỳnh kinh sợ, tối qua đúng là cô ta đã dùng tài khoản của mình để đọc bình luận trên mạng, nhưng cô ta nhớ rõ là mình có like cái gì đâu chứ.

Tay cô ta bắt đầu run rẩy, mở trang cá nhân ra, thấy top 10 tìm kiếm đã bị cô ta và Diệp Tuệ chiếm đến 5 vị trí rồi.

Thường Huỳnh like bình luận của antifan Diệp Tuệ, hình tượng Thường Huỳnh sụp đổ, Diệp Tuệ xinh đẹp lấn át Thường Huỳnh, Diệp Tuệ đáng thương, Thường Huỳnh lờ tay...

Trang cá nhân của cô ta tràn ngập những lời chất vấn và chỉ trích, mặc dù những bình luận đó đã bị những nick ảo áp chế rồi, nhưng những bình luận mới thì vẫn đang xuấthiện không ngừng.

Thường Huỳnh từ trước đến nay đều suy nghĩ rất chu toàn, nhất định là tối hôm qua đọc những bình luận khen ngợi Diệp Tuệ khiến cho tâm trạng của cô ta xấu đi, cho nên mới xảy ra sơ suất.

cô ta lấy hình tượng là một nghệ sĩ hiền lành trong sáng, danh tiếng bên ngoài luôn rất tốt, tuyệt đối không cho phép hình tượng của bản thân xuất hiện một chút tí vết nào.

Vụ việc lờ tay này nói lớn thì cũng không lớn, nhưng ít nhiều cũng đã làm ảnh hưởng đến hình tượng của Thường Huỳnh với người ngoài, cho dù nhân duyên của cô ta có tốt thì cũng không phải tất cả mọi người đều ủng hộ cô ta.

Máy là ekíp của Thường Huỳnh đã sớm nghĩ ra cách giải quyết, phòng công tác đối ngoại của Thường Huỳnh lên tiếng, khẳng định trang cá nhân của Thường Huỳnh bị ai đó trộm, vô cùng xin lỗi vì đã làm liên lụy đến Diệp Tuệ.

Đây cũng là lần đầu tiên mà đội ngũ của Thường Huỳnh chịu cúi đầu với Diệp Tuệ mộtcách công khai.

Trang cá nhân bị hack mà vẫn có thể huy lệ bình luận nhanh như vậy, dân mạng bán tin bán nghi, chỉ có đám fan trung thành là vẫn kiên trì tin tưởng cô ta mà thôi.

“Chỉ ơi đừng sợ, các Đom Đóm (*tên fandom*) sẽ luôn ở bên cạnh chị.”

“Thường Huỳnh nổi tiếng bao lâu nay rồi, bị người ta bôi đen còn ít sao? Lần này nhất định là công ty của Diệp Tuệ đang bỏ đá xuống giếng rồi.”

“Thường Huỳnh lờ tay á? Bao nhiêu cái bình luận hay không like lại đi like cái bình luận của antifan Diệp Tuệ, tôi thấy có mà Thường Huỳnh ngày nào cũng chỉ đề ý đến mấy bình luận chửi bới Diệp Tuệ thì có ý.”

“Bỗng dưng thấy Diệp Tuệ thật đáng thương, cô ấy bị dân mạng chửi bới suốt như vậy mà chưa từng một lần ra mặt giải thích cho mình.Các fan của Thường Huỳnh ạ, người bị hại rõ ràng là Diệp Tuệ nhé, mấy người vẫn còn dám vào blog của cô ấy để chửi à!”

“...”

Thường Huỳnh lần này đúng là tự lấy đá đập vào chân mình, tự dưng lại đưa Diệp Tuệ nổi lên một bậc.

Ai cũng ủa vào bệnh vực Diệp Tuệ, làm cho người qua đường cũng phải đồng tình, còn hút về được một nhóm fan nữa.

Các nick ảo vẫn điên cuồng nói tốt cho Thường Huỳnh trên khắp các diễn đàn, tuy đấylà lực được sự trong sạch cho cô ta, nhưng cũng không thể chặn lại được thiện cảm của khán giả đối với Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ ra mắt với danh hiệu Tiểu Thường Huỳnh, bị dân mạng chửi nằng, nhưng chưa từng có người giành thời gian tìm hiểu về con người thật của cô.

Ngày hôm nay, biểu hiện của cô trong đoạn trailer phim đã khiến người ta quên đi cái tên Tiểu Thường Huỳnh mà nhớ kĩ cái tên Diệp Tuệ.

Cũng chính vào hôm nay, Diệp Tuệ bắt đầu có một nhóm fan hâm mộ chính thức của riêng mình.

Bọn họ đều bị thu hút bởi vẻ đẹp 360 độ không góc chết của cô trong đoạn trailer phim, cảnh quay nào cũng đẹp xiêu lòng người.

So sánh với các lần trước thì bây giờ diễn xuất của Diệp Tuệ đã tốt hơn rất nhiều, côthể hiện được rất nhiều các cung bậc cảm xúc trong phim, lúc xuất hiện thì xinh đẹp tỏa sáng, sau lại chua ngoa vô lễ, rồi đến sự đau thương tan nát cõi lòng...

Diễn xuất của cô thật sự là đã có sự tăng vọt về chất, như trở thành một người hoàn toàn khác vậy.

Những fan mới này cũng tương đối có kinh nghiệm, mắt nhìn ngôi sao rất chuẩn, bọn họ cho rằng bây giờ Diệp Tuệ chưa nổi tiếng, nhưng bằng vào sắc đẹp và năng lực củacô, một ngày nào đó không xa thôi cô sẽ có một chỗ đứng

vững chắc trong lòng giải trí.

trên đường về nhà, Diệp Tuệ gọi cho Thẩm Thuật, anh vẫn như thường lệ, chuông reo ba tiếng là bắt máy.

“Thẩm Thuật, em có thể sử dụng cái máy tính trong nhà không?” Diệp Tuệ hỏi.

cô muốn mở máy tính lên xem lại một lần cái trailer phim, nhưng cô chưa từng bước chân vào phòng sách trong nhà bao giờ, chỉ có Thẩm Thuật hay ngồi trong đó thôi.Mặc dù cô không biết anh ngồi làm cái gì, làm việc hay chơi game, nhưng cô thấy vẫn nên hỏi anh trước một tiếng, dù gì thì cũng là nhà anh mà.

Thẩm Thuật đồng ý, còn nói thêm: “Trong ngăn kéo dưới cùng bên tay phải có một cái laptop mới, cho em đấy.”

Diệp Tuệ vốn định hỏi xong sẽ cúp máy luôn, nhưng do dự vài giây lại hỏi thêm: “Trailer phim em đóng được công bố rồi đấy, anh có muốn xem cùng em không?”

Diệp Tuệ còn muốn sống chung dưới một mái nhà với anh thêm một thời gian, nên côngĩr rằng mình cũng nên cố gắng thân thiết với anh hơn một chút.

Thẩm Thuật không đồng ý cũng không sao, cô cứ hỏi anh một tiếng thế thôi.

“anh sắp về đến nhà rồi.” Ý của anh là chờ anh về nhà đã rồi hai người cùng xem với nhau.

Diệp Tuệ vừa ấn mặt khẩu khóa nhà vừa nói: “Được, em chờ anh.”

Bây giờ Thẩm Thuật không có nhà nên ở góc tường có mấy con ma đang đứng, Diệp Tuệ đã có nhiều kinh nghiệm, chỉ cần số lượng ma trong nhà không quá nhiều, tướng chết không quá ghê thì cô có thể bình tĩnh mặc kệ tụi nó.

Đây là lần đầu tiên cô vào phòng sách của Thẩm Thuật, đồ đạc bên trong được bày biện rất gọn gàng sạch sẽ, không bừa bộn chút nào.

Diệp Tuệ nhớ lại lời Thẩm Thuật, lấy cái laptop mới tính ở ngăn kéo bàn ra, nhưng ngoài dự đoán là màu của chiếc laptop này có gì đó không đúng lắm.

cô híp mắt nhìn mấy giấy, cái laptop này lại có màu hồng, không hề liên quan đến những thứ đồ khác trong phòng.

Vừa rồi Thẩm Thuật nói là cho cô cái máy này, cô liền đặt nó lên bàn, kéo cái ghế nhỏ ở góc phòng ra, ngoan ngoãn ngồi dùng máy.

Lúc cô mở đoạn trailer lên thì Thẩm Thuật đẩy cửa đi vào, cô vẫy tay với anh: “anh mau lại đây mau lại đây.”

Thẩm Thuật ngồi xuống bên cạnh cô, cô mở đoạn clip, tiếng nhạc vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Đắt diễn của cô không nhiều lắm, chỉ loáng thoáng được mấy cảnh, nhưng khả năng diễn xuất của cô rất tốt, cho nên đoạn nào cũng lọt tà cảm xúc rất rõ ràng.

Suốt quá trình xem, Thẩm Thuật không nói câu nào, nhưng bầu không khí giữa hai người lại không hề cảm thấy lúng túng.

Thẩm Thuật vốn ít nói, Diệp Tuệ ở với anh đã lâu nên cũng quen với tính cách của anh rồi.

Tiếng nhạc dần trở nên nhỏ đi, cuối cùng trên màn hình hiện lên hai chữ Thế Tử, kết thúc đoạn trailer.

Diệp Tuệ chỉ muốn xem cùng Thẩm Thuật chứ không hề vọng sẽ nghe được lời nhận xét từ anh, cô đang chuẩn bị tắt web đi thì anh bất ngờ lên tiếng.

“Em diễn tốt lắm” Dừng lại vài giây, anh nói tiếp: “Tốt hơn nữ chính nhiều.” Giọng anhrất hồ hững, nhưng Diệp Tuệ lại cảm thấy cực kì đáng tin.

Thẩm Thuật biết rất rõ nữ chính Thường Huỳnh chính là bạn gái của Thẩm Tu, nhưng ngay đến tên của Thường Huỳnh anh còn không thèm nhớ vào đầu, cho nên mới nói là nữ chính.

Diệp Tuệ ngẩn người, cô không nghe lầm đấy chứ? không ngờ cô lại có thể nghe đượcmột câu khen ngợi từ anh.

Nếu anh đã mở lời muốn làm quen với cô vợ xa lạ đang sống chung dưới một mái nhà là cô, vậy thì cô cảm thấy mình phải có trách nhiệm tiếp tục chủ đề này.

“Chắc anh không hay xem tin tức trên mạng đâu nhì, trước mọi người còn nói những lời vô căn cứ để bôi đen em, em cũng không để ý mấy, nhưng may là cuối cùng đoàn làm phim lại đứng ra giải thích giúp em đấy.”

“Với cả chuyện này không chỉ xảy ra một lần thôi đâu, nhưng trước đó đoàn làm phim ai cũng vô như không biết gì, chưa từng nói giúp cho em.”

Thẩm Thuật không lên tiếng, chỉ yên lặng nghe cô nói, càng nghe, khỏe miệng anhcàng không tự chủ được mà cong lên.

Advertisement / Quảng cáo

Đoàn làm phim vì bị Hoa Thụy tạo áp lực nên buộc phải đứng ra nói rõ sự thật, bọn họ chỉ làm đúng công việc mà họ phải làm thôi, vậy mà cũng khiến cho cô vui vẻ như vậy rồi.

Lúc nói chuyện ánh mắt cô sáng ngời, dường như cô chẳng hề để mấy chuyện đó ở trong lòng, chỉ thấy rất buồn cười thôi.

Thẩm Thuật cảm thấy Diệp Tuệ thật đúng là rất dễ thỏa mãn, việc tạo áp lực cho đoàn làm phim đối với anh mà nói thì chỉ là chuyện nhỏ, thế mà lại làm cho cô vui.

Vậy có phải bình thường mỗi khi bị tổn thương cô đều yên lặng mà cho qua haykhông? Thẩm Thuật nghĩ tới đây thì liền cau mày, vẻ mặt như đang có điều suy nghĩ.

Diệp Tuệ vốn chỉ muốn kể chuyện này với anh cho vui thôi, không hề biết rằng tất cả là nhờ vào sự can thiệp của tổng giám đốc công ty Hoa Thụy.

Mà người đó thì đang ngồi ngay cạnh cô, lắng nghe cô kể xấu đoàn làm phim từ đầu đến cuối.

Nếu người trong đoàn phim mà biết rõ tình thì nhất định bọn họ sẽ bịt miệng Diệp Tuệ lại, nhắc cô đừng có mà kể tội của bọn họ ra trước mặt chồng mình như thế.

Ai cũng hiểu rõ một đạo lý, thủ thi bên gối là một chiêu có hiệu quả nhất.

Và đúng là một màn thủ thi về đoàn làm phim của Diệp Tuệ hôm nay, đã làm cho Thẩm Thuật ghi nhớ kĩ bọn họ trong đầu.

“Cánh này khó diễn lắm luôn, em phải khóc suốt một tiếng đồng hồ thì đạo diễn mới hô pass, mắt sưng húp cả lên.”

cô không nghĩ ra cái gì để nói nữa nên lại tua về đoạn giữa trailer, bấm dừng hình rồi chỉ tay lên màn hình, kể cho anh nghe về quá trình đóng phim lúc đó.

nói xong cô khó hết cả miệng, Thẩm Thuật cúi người xuống mở ngăn kéo bên cạnh ra,cô hơi ngạc nhiên, không nói gì nữa mà nhìn anh.

anh lấy ra một chai nước, là nước có ga vị đào, là loại mà cô đã từng uống trước mặtanh.

anh đặt chai nước lên bàn, nói với cô: “Em uống đi.” Vừa nói vừa vịn nắp chai ra chocô.

Diệp Tuệ ngần ngợ uống một ngụm, mùi đào rất đậm, đúng là loại cô thích, hương vị trong lành lập tức xua tan đi cơn khát.

Tâm trạng cô trở nên tốt hơn nhiều: “Nước này rất ngon...” Cảm ơn anh.

cô còn chưa kịp nói cảm ơn thì lại nghe anh nói một câu rất không hợp hoàn cảnh.

“Loại này anh không thích uống, tiện nên đưa em luôn.”

Diệp Tuệ miễn cưỡng nuốt ngụm nước trong miệng xuống, hương vị trong lành dường như đã biến mất rồi, chỉ có bọt ga làm cô bị sặc cay cả mũi thôi.

Cảm ơn anh nhiều nha, anh thật hào phóng, tặng cho người ta cái thứ mà mình khôngthích.

có thật sự không nên chờ mong vào một sự đột phá gì mới từ anh, anh mãi chỉ là mộtThẩm Thuật không hiểu phong tình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Edit: Ngân Nhi

Tối nay có một buổi đấu giá, Thẩm Tu đã chuẩn bị từ sớm để đến tham dự, nhưng lần này hắn không đến bằng thân phận một ngôi sao lớn, mà đến bằng thân phận mộtngười thừa kế của nhà họ Thẩm.

Mặc dù ông Thẩm vẫn chưa công bố ra bên ngoài ai là người thừa kế của nhà họ Thẩm, nhưng trong mắt người ngoài thì đây là chuyện không còn gì phải bàn cãi nữa rồi.

Đây là buổi đấu giá từ thiện, tổng số tiền thu về được sẽ giành hết cho công tác thiện nguyện, Thẩm Tu tới đây có thể tạo được danh tiếng tốt, quan trọng hơn là, hắn đầohỏi thăm và biết được sự kiện lần này sẽ có sự góp mặt của tổng giám đốc công ty Hoa Thụy.

Nếu hắn có thể mượn cơ hội lần này để lấy lòng Thẩm tổng, tương lai chắc chắn sẽcòn tươi sáng hơn nữa.

Thẩm Tu đi vào khu đấu giá, ngồi vào vị trí, người đại diện của hắn cũng ngồi bên cạnh, hắn ngẩng đầu nhìn phòng riêng cho khách VIP ở tầng trên.

Nơi đó đóng cửa nên không thấy được tình hình bên trong, nhưng hắn biết rằng Thẩm tổng đang ở trong đó.

Lần nào Thẩm tổng tham dự cũng đều lấy được sản phẩm giá trị nhất với một số tiền lớn nhất, nếu anh ấy đã thích một món đồ nào đó, dù có tốn nhiều tiền đến mấy thìanh ấy vẫn sẽ giành được về cho mình.

Còn món đồ nào không lọt vào mắt xanh của anh ấy thì anh ấy tuyệt đối sẽ không ra giá.

Nhưng trong mỗi lần đấu giá Thẩm tổng đều chưa từng lộ mặt, nếu Thẩm tổng thích cái gì thì sẽ có người thay mặt anh ấy đứng ra đấu giá, lấy được đồ rồi cũng khôngxuất hiện để giao lưu, cực kì bí ẩn.

Trong phòng VIP, Thẩm tổng và Vương Xuyên đang ngồi bên trong, trong phòng có mở một cửa sổ nhỏ, bọn họ có thể quan sát được tình hình đấu giá bên ngoài, còn người ngoài thì không thể nhìn thấy họ.

Hôm nay Thẩm Thuật mặc áo sơ mi trắng, anh nghiêng đầu nhìn, một nửa bên mặt chìm trong ánh đèn, ánh sáng lướt qua đầu lông mày của anh, lại quanh co lượn xuống vùng cằm, như đang hội tụ tất cả những sắc thái làm mê hoặc lòng người nhất.

Vương Xuyên thăm cảm thán, anh ta vẫn cảm thấy rằng gương mặt của Thẩm tổng thế kia mà không vào giới giải trí thì quả là đáng tiếc, nhưng Thẩm tổng lại không hề có hứng thú với nó, cũng chẳng nhận thức được là mình đẹp trai thế nào, vô cùng khiêm tốn.

Hoa Thụy đã giúp cho rất nhiều nghệ sỹ trở nên nổi tiếng, nhưng tất cả bọn họ lạikhông hề biết rằng, tổng giám đốc của bọn họ lại là một người đàn ông anh tuấn đến như vậy.

Trong mắt Vương Xuyên, Thẩm Tu chỉ là một cậu ấm được nuông chiều, người khác chỉ cần nhìnọt vài câu là hắn đã tỏ ra kiêu ngạo rồi, chẳng biết tự lượng sức mình.Đối với việc người ngoài đều cho rằng Thẩm Tu tài giỏi, Vương Xuyên thật sựcảm thấy rất bất bình cho Thẩm Thuật khi bị gia đình đối xử bất công.

Phiên đấu giá đã bắt đầu, mấy món đồ đầu tiên không có gì mới lạ, Thẩm Tu nhinkhông vừa mắt, thứ mà hắn muốn tặng cho Thẩm tổng nhất định phải là thứ tốt nhất, như thế thì mới thể hiện được thành ý của hắn.

Mãi lâu sau mới đến một món đồ có giá trị đặc biệt, là một bình hoa cổ có màu sắc trang nhã, chất liệu cao cấp, vừa nhìn đã biết là đồ thượng hạng.

Hai mắt Thẩm Tu sáng rực, nếu hắn tặng thứ này cho Thẩm tổng thì nhất định Thẩm tổng sẽ rất xúc động, việc tiếp theo chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió.

Người chủ trì nói: “Vật đấu giá tiếp theo là chiếc bình hoa cổ này, giá khởi điểm là ba triệu, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một triệu!”

Advertisement / Quảng cáo

Cuộc đấu giá bắt đầu, bầu không khí bỗng trở nên nóng hơn bao giờ hết, Thẩm Tu là người đầu tiên giơ bảng, người chủ trì hô: “Cậu chủ Thẩm tăng giá một lần!”

Rất nhiều người thích cái bình hoa này nên mọi người đều rít rít tăng giá, Thẩm Tu cười khẩy, muốn tranh giành với hần u, cứ chờ đi.

Thẩm Tu liếc nhìn căn phòng VIP, giơ bảng lên một lần nữa, cái bình hoa này nhất định hắn phải giành về được.

Trong phòng VIP, Vương Xuyên hỏi Thẩm Thuật: “Hôm nay anh không thấy thích cái gì sao?”

Buổi đấu giá sắp kết thúc rồi mà Thẩm Thuật vẫn chưa có ý định ra mặt, anh chỉ ngồi yên đó, thỉnh thoảng lại liếc nhìn ra bên ngoài.

anh cảm tách trà lên uống một ngụm, thong thả nói: “không vội.”

Vương Xuyên nhắc nhở anh: “Món đấu giá bây giờ là một cái bình hoa cổ, giá trị khôngrẻ đâu.” Vương Xuyên vẫn nhớ ở buổi đấu giá trước, Thẩm Thuật đã lấy về được mộtcái bình hoa.

Thẩm Thuật không khỏi nhớ lại lúc Diệp Tuệ đã làm vỡ cái bình hoa đó của anh, còcòn thò son sắt là đợi sau khi cô nhận được tiền đồng phim thì sẽ mua lại cho anhmười cái bình hoa giống như thế.

Đáy mắt anh thoáng hiện lên một nét cười cực nhẹ, so với chiếc bình hoa cổ quý giá đó, anh hình như lại cảm thấy hứng thú với đồ mà Diệp Tuệ sẽ mua cho anh hơn.

Thẩm Thuật mãi suy nghĩ, không chú ý tới tách trà nóng đang cầm trên tay, không cẩn thận làm đổ một chút ra bàn tay.

Nước trà tuy nóng nhưng anh còn chẳng cau mày dù chỉ một chút, Vương Xuyên đưa giấy ăn cho anh, nói: “anh đang nghĩ gì thế? Có hứng thú với cái bình hoa cổ kiakhông?”

Thẩm Thuật nhận lấy giấy ăn, ung dung chậm rãi lau tay, da tay anh hơi tái, đường gân xanh nổi bên trên rất rõ ràng, anh rũ mắt xuống, không nhìn ra được cảm xúc trong đáy mắt.

anh nhẹ nhàng nói: “không có ý nghĩa gì, đồ có nhiều rồi cũng chán.”

Ý của anh cũng chính là anh không có ý định tham gia vào buổi đấu giá ngày hôm nay, Vương Xuyên tò về đã hiểu, đúng là Thẩm tổng có cái gì chưa từng thấy qua đâu, xem ra cái bình hoa này không lọt được vào mắt xanh của anh rồi.

Vương Xuyên trêu: “anh không thích thì vẫn có thể mua tặng người mình thích mà.”

Lúc trước anh ta đã nhìn thấy thái độ của Thẩm tổng với Diệp Tuệ, trực giác mách bảo rằng Diệp Tuệ có một vị trí rất đặc biệt trong lòng của Thẩm tổng.

Thẩm Thuật không nói gì.

Vương Xuyên biết Thẩm tổng không thích ai nhắc tới việc riêng của mình, anh ta sẽkhông nhắc lại nữa, bỗng nhìn thấy một bóng dáng ở đằng xa: “Ồ, Thẩm Tu cũng có mặt sao?”

anh ta nhìn thêm một lúc nữa, trong lòng nảy sinh nghi vấn: “Kỳ lạ thật, sao Thẩm Tu cứ nhìn lên đây thế nhỉ?”

Vương Xuyên cảm thấy có hứng thú, tiếp tục quan sát Thẩm Tu, chú ý đến mọi nhất cử nhất động của hắn, một lát sau, anh ta nói: “Mỗi lần Thẩm Tu giơ bảng tăng giá làanh ta lại liếc nhìn lên trên này, mới năm phút mà anh ta đã nhìn ba lần rồi.”

Thẩm Thuật hờ hững: “Phải không?”

Vương Xuyên nhìn Thẩm Thuật, suy đoán: “anh nói xem, liệu có phải là anh ta muốn...” Muốn tặng cái bình hoa đó cho anh không?

Thẩm Thuật rũ mắt xuống, nếu Thẩm Tu mà biết người mà nó đang muốn lấy lòng lại chính là người chủ nhỏ mà hắn vẫn luôn coi thường thì không biết nó sẽ nghĩ gì.Nhưng mà, dù cho Thẩm Tu có nghĩ gì, làm gì, đều không liên quan đến anh.

anh nói: “Nó làm cái gì là việc của nó.”

Buổi đầu giá kết thúc, Thẩm Tu là người chiến thắng, hắn đã giành được chiếc bình hoa cổ với giá hai mươi triệu*, bốn phía đều vang lên tiếng hít sâu, hai mươi triệu sao?

**20 triệu tệ ≈ 67,3 tỷ đồng.*

Thẩm Tu bước lên sân khấu nhận chiếc bình hoa, nhìn những cặp mắt kinh ngạc của mọi người, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn, hai mươi triệu đối với hắn mànói cũng chỉ là chút lòng thành mà thôi.

Chỉ cần Thẩm tổng có thể nhìn thấy tấm lòng của hắn là coi như hắn đã thành công rồi.

hắn nhận lấy chiếc bình hoa rồi chạy lên lầu.

Vương Xuyên nhìn thấy hành động của Thẩm Tu, quay sang nói với Thẩm Thuật: “Thẩm Tu đang đi lên đây, trong tay cầm cái bình hoa cổ vừa mới đấu giá được.”

Biết Thẩm Tu sẽ tặng chiếc bình hoa cổ trị giá hai mươi triệu cho mình, sắc mặt của Thẩm Thuật không hề thay đổi, vẫn trầm lặng như mặt hồ, không gợn một con sóng.

Mấy giây sau, anh nói: “không phải đồ tôi tự giành được, không có ý nghĩa gì hết.”

Thái độ của anh rất rõ ràng, không phải đồ của mình thì không nhận, cũng không có hứng thú, nhìn thôi cũng thấy lười.

Vương Xuyên hiểu, anh ta nhất định sẽ truyền đạt rõ ràng ý tứ của Thẩm tổng cho Thẩm Tu.

Vương Xuyên bước ra khỏi phòng rồi đi xuống tầng, Thẩm Tu vẫn luôn nhìn căn phòng đó, trông thấy cửa mở ra, nhưng người xuất hiện không phải Thẩm tổng mà là quản lý cấp cao Vương Xuyên của công ty Hoa Thụy.

hắn đứng giữa cầu thang, giờ cái hộp trong tay lên: “Đây là chiếc bình hoa cổ mà tôiđã cố ý giành về cho Thẩm tổng, nếu Thẩm tổng có hứng thú thì không bằng chúng ta cùng nhau đi ăn một bữa cơm có được không?”

Thẩm Tu cực kì đắc ý, tối nay hắn đã bỏ một số tiền lớn để giành được cái bình hoa này, Thẩm tổng sao có chuyện không thích được chứ.

Giọng của hắn rất to, cổ tình cho tất cả mọi người ở đây nghe thấy, để cho bọn họ biết là từ nay trở đi, hắn và Thẩm tổng sẽ cùng chung một chiến tuyến.

Vương Xuyên nhìn đáng vẻ ngạo mạn của Thẩm Tu mà thấy buồn cười, anh ta tạt luônmột chậu nước lạnh vào người Thẩm Tu: “Thẩm tổng nói là anh ấy không gặp người ngoài.”

Thẩm Tu nghe xong mà vẫn không dám tin, nụ cười trên khóe môi đã cứng đờ: “anhnói gì cơ?” không thể nào, hắn đã làm tới nước này rồi, sao Thẩm tổng vẫn không chịu gặp hắn chứ?

Vương Xuyên liếc nhìn cái bình hoa, tiếp tục vô tình nói: “Tôi thấy cái bình hoa này cậu vẫn nên giữ lại cho mình thì hơn.”

nói xong lại cười như không cười mà bồi thêm một câu nữa: “Dù sao cũng đã tốn nhiều tiền như vậy rồi.”

Thẩm Tu không thể tiếp tục chối bỏ sự thật là Thẩm tổng không muốn gặp mình nữa rồi, hắn lúng túng đứng nguyên tại chỗ, cái bình hoa cổ trước đó còn khiến cho hánvui sướng vô cùng, giờ chẳng khác nào biến thành củ khoai nóng trên tay.

Cảnh này bị rất nhiều người chứng kiến, giữa bàn dân thiên hạ, Thẩm tổng của Hoa Thụy lại từ chối thành ý của người thừa kế nhà họ Thẩm, như và thẳng một cái vào mặt Thẩm Tu vậy.

Nhưng chẳng ai cho rằng Thẩm tổng làm như vậy có gì không đúng.

Cái bình hoa là do Thẩm Tu mua, cũng chính hắn có ý định muốn tặng nó cho Thẩm tổng, còn Thẩm tổng thì chưa từng nói là anh ấy sẽ nhận.

Với lại, cho dù Thẩm Tu có là người thừa kế của nhà họ Thẩm thì sao chứ, Thẩm tổng của Hoa Thụy chính là người đàn ông tự mình gây dựng sự nghiệp với hai bàn tay trắng.

một người dựa vào gia đình, một người dựa vào chính mình, Thẩm tổng tỏ thái độ lạnh nhạt như vậy thì cũng có gì sai?

Mọi người có phản coi thường Thẩm Tu, nhưng vì ngại thân phận của hắn nên khôngai thể hiện ra.

Vừa rồi có mấy người muốn mua chiếc bình hoa nhưng lại thất bại, lúc này liền há hênói: “Đừng tưởng mình là người thừa kế của nhà họ Thẩm thì đã là giỏi nhé, Thẩm tổng không phải là người mà ai muốn gặp cũng được đâu.”

“Có giành được cái bình hoa đó thì sao chứ? Chẳng qua cũng chỉ dùng để đi nịnh hót thôi mà, cười chết tôi mất.”

Thẩm Tu vừa mới bị Vương Xuyên làm cho mất hết mặt mũi, giờ lại bị cả hội giễu cợt, khiến hắn thật sự không kìm nổi lửa giận, đang định quát lại thì người đại diện đứng bên cạnh kéo hắn về, cảnh cáo: “anh muốn ngày mai mình được đưa lên trang nhất đây à?”

Thẩm Tu nghe vậy liền cố gắng bình tĩnh lại, nếu bây giờ mà hắn to tiếng thì đám phóng viên thế nào cũng viết linh tinh, đem chuyện Thẩm tổng từ chối thành ý củahắn cho bàn dân thiên hạ biết, hắn tuyệt đối không thể làm sự việc trở nên nghiêm trọng hơn nữa.

Thẩm Tu kìm nén lửa giận, xoay người rồi đi: “Chúng ta đi thôi.”

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Tu đã tiêu mất hai mươi triệu mà không đổi lại được một chút vui vẻ, hắn cũngkhông thể để số tiền đó trở nên vô ích được, nghĩ một chút liền đi tới nhà của Thường Huỳnh.

hắn vốn không có hứng thú với đồ cổ, để trong nhà cũng bám bụi, chỉ bằng tặng nó cho Thường Huỳnh, đổi lấy một nụ cười của cô.

Thẩm Tu đến nhà Thường Huỳnh, nhìn thấy cô thì liền đưa chiếc bình hoa tới, chân thành nói: “anh tặng cho em này, em xem thử xem có thích không?”

Thường Huỳnh không hiểu vì sao Thẩm Tu lại tặng cho cô cái bình hoa, chỉ sờ nó màkhông nói gì.

Thẩm Tu ho hai tiếng rồi nói: “Đây là bình hoa cổ mà hôm nay anh giành về được với giá 20 triệu.”

Thường Huỳnh không biết chuyện Thẩm Tu bị Thẩm Thuật từ chối, càng không biết là cái bình hoa này chỉ là nhân tiện tặng cho cô thôi, cô cảm món quà, cười nói: “anh thậttốt.”

Thẩm Tu ngượng ngừng cười: “Em thích là tốt rồi.”

Chuyện Thẩm Tu tặng Thường Huỳnh chiếc bình hoa cổ mua với giá cao tất nhiênkhông đơn giản là cho không.

đã lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, một đường tiến lên trở thành lưu lượng tiểu sinh, Thẩm Tu đã quá am hiểu các cách để lảng xê tên tuổi của bản thân, là người của công chúng, hắn không có thời gian riêng tư, từng sự việc trong cuộc sống hàng ngày đều có thể dùng để đưa lên báo được.

Tin tức Thẩm Tu tặng quà cho Thường Huỳnh đã ngay lập tức tràn ngập khắp các trang mạng.

[Thẩm Tu đấu giá chiếc bình hoa cổ để tặng cho Thường Huỳnh, bạn muốn có mộtngười bạn trai cưng chiều mình như thế không?]

[anh là người thừa kế của hào môn, cũng là lưu lượng tiểu sinh, khi yêu thì năng lực bạn trai được bộc lộ hết mức, thanh xuân nợ chúng ta một Thẩm Tu!]

Tin tức nói rõ cụ thể việc Thẩm Tu vung tiền như rác trong buổi đấu giá, chỉ vì muốn đổi lấy sự vui vẻ của bạn gái Thường Huỳnh.

“Hầm mộ Thường Huỳnh quá đi, được một người bạn trai hoàn mỹ như Thẩm Tu cưng chiều, kiếp trước cô ấy giải cứu hệ ngân hà đó hả?”

“Thẩm Tu đúng là bạn trai nhà người ta mà, tôi tuyên bố, bắt đầu từ hôm nay, Thường Huỳnh chính là kẻ thù của toàn bộ chị em phụ nữ chúng ta.”

“Lầu trên khen Thẩm Tu thì không sao, nhưng không được nói lung tung nhé, tôi chẳng có một chút hứng thú gì với Thẩm Tu hết, không cần bạn đứng ra thay mặt chị em phụ nữ đâu.”

“...”

trên mạng cũng có người nói Thẩm Tu tiêu xài phung phí, nhưng đa phần là khen ngợi, dù sao ai cũng biết là nhà họ Thẩm rất giàu có, bản thân Thẩm Tu cũng kiếm được tiền, hai mươi triệu đối với anh ta mà nói cũng chỉ là chút tiền lẻ thôi.

Trần ngập ngừng lời tán dương khiến cho Thẩm Tu rất hài lòng, sự tiếc nuối khi bị Thẩm tổng từ chối cuối cùng cũng có thể hòa hoãn đi đôi chút.

Thường Huỳnh cũng đọc được những tin tức này, cô ta nhìn cái bình hoa rồi cười rất vui vẻ.

Sau khi biết được số điện thoại của Thẩm tổng, Bùi Ninh liền lưu lại vào danh bạ của mình, cô ta vẫn chưa có thời gian gọi điện cho anh, vì phải bận quay quảng cáo nên rất bận.

Bùi Ninh không thích mình tỏ thái độ một cách quá rõ ràng, Thẩm tổng khác với những người đàn ông khác, anh không phải là người có thể dễ dàng chinh phục, cô ta tin rằng, chỉ có thái độ như gần như xa thì mới có thể bắt được trái tim của người đàn ông này.

Màn hình điện thoại đen ngòm phản chiếu gương mặt xinh đẹp của Bùi Ninh, ánh mắt là lời đùa tình, khiến người ta nhìn vào là rung động.

Bùi Ninh nhẹ nhàng mở máy lên, màn hình bật sáng, cô ta mở danh bạ, tầm mắt rơi vào cái tên Thẩm tổng, nhũn mày một chút rồi mở dây số ra.

Người đại diện đứng lúc này thì bất giác hành động của Bùi Ninh, ánh mắt hướng về màn hình di động, nhìn thấy hai chữ Thẩm tổng thì ngẩn người, sau đó lại kinh ngạc nói: “Thẩm tổng cho cô số điện thoại rồi há?”

Bùi Ninh mỉm cười ngẩng đầu lên, điệu đà vuốt tóc ra sau tai, không phủ nhận mà cũng không thừa nhận, thái độ rất mập mờ.

Bùi Ninh có ý với Thẩm tổng, người đại diện đã biết từ trước, nhưng Thẩm tổng là người khó có thể đến gần, anh ta còn tưởng là Bùi Ninh đã sớm từ bỏ rồi.

Mặc dù Thẩm tổng sở hữu khối tài sản khổng lồ, bình thường chắc chắn cũng hay gặp nhiều phụ nữ đẹp, nhưng có ai có thể đẹp hơn Bùi Ninh được chứ?

Hàng năm trong top 100 gương mặt đẹp nhất thế giới, Bùi Ninh luôn vững vàng nằm trong top 3, có thể nói là vẻ đẹp của Bùi Ninh đã được rất nhiều khán giả ở các quốc gia công nhận.

Người đại diện ra khỏi phòng, đóng cửa lại, Bùi Ninh ngồi một mình trong phòng trang điểm, còn một lúc nữa mới tới hoạt động, cô ta cảm thấy đây là lúc mà mình nên gọi cho Thẩm tổng một cuộc điện thoại.

Bùi Ninh bấm nút gọi, đầu tiên vang lên mấy tiếng tút, sau đó có người bắt máy: “Ai đó?”

Bùi Ninh đáp lại bằng một chất giọng dịu dàng quyến rũ: “Chào anh, em là Bùi Ninh.”

cô ta đợi mấy giây mà không thấy bên kia đáp lại, sau đó cuộc gọi bị ngắt, chỉ còn lại tiếng tút tút dồn dập, gương mặt xinh đẹp lập tức đen lại, Thẩm tổng lại ngắt máy cuộc của ta sao?

Bùi Ninh lại gọi lại cho anh, nhưng lần này đến giọng của Thẩm tổng cô ta còn không được nghe, vì số của cô ta đã bị anh chặn rồi.

Bùi Ninh tức giận ném điện thoại đi, trên đời này lại có một người đàn ông không hiểu phong tình như vậy sao?

Vương Xuyên rõ ràng đã nói là bên cạnh Thẩm tổng có một người phụ nữ, chứng tỏ anh cũng không phải là người ăn chay như trong tưởng tượng, nếu vậy thì tại sao anh lại không thích cô cơ chứ?

Bùi Ninh tự nhận mình là người đứng đầu trong giới giải trí, sự nghiệp thăng tiến, lại nổi tiếng trên toàn cầu, không ai có thể vượt qua được, vậy người phụ nữ ở bên cạnh Thẩm tổng rốt cuộc có thể là ai?

một lát sau, người đại diện gõ cửa đi vào, nhắc nhở Bùi Ninh chuẩn bị cho hoạt động buổi tối.

Bùi Ninh lạnh lùng nói: “Hoạt động tối nay tôi không tham gia nữa.”

Người đại diện không có ý kiến gì, chỉ tìm một lý do để từ chối không có mặt cho Bùi Ninh, trong lòng thầm suy nghĩ, liệu có phải Bùi Ninh đang gặp chuyện gì khó giải quyết với Thẩm tổng không?

Lúc này bộ phim chuyển thể do Hoa Thủy đầu tư sản xuất đã tiến vào giai đoạn chuẩn bị.

“Giải cứu mặt trăng” là cuốn sách bán chạy nhất trên thế giới hiện nay, vừa ra mắt đã đứng đầu bảng sách bán chạy trên thời báo New York, bản quyền tác phẩm đã nhanh chóng được Hoa Thủy mua lại, hợp tác sản xuất giữa Hoa Thủy và Hollywood.

Tin tức về bộ phim điện ảnh khoa học viễn tưởng “Giải cứu mặt trăng” đã lan tràn khắp các mặt báo, cư dân mạng đều đang bàn luận xem vai chính trong tác phẩm chuyển thể siêu hot này cuối cùng sẽ thuộc về ai.

Những người tham gia vào dự án này cũng đang phải đau đầu vì vấn đề đó, vai nam chính thì đã được xác định rồi, là một ảnh đế đang rất nổi, nhưng phần diễn của nữ chính lại nhiều hơn, cho nên càng khó khăn trong việc chọn lựa.

“Ekip của Thường Huỳnh đang thăm dò thái độ của Hoa Thủy, hình như cô ấy đang rất muốn có được vai diễn này.”

“Bùi Ninh là nữ nghệ sỹ nổi nhất của công ty ta, danh tiếng trên thị trường thế giới cũng rất ổn, giao vai này cho cô ấy cũng được.”

“Các anh còn nhớ cái hôm ở tập đoàn Vi thị không?” Vương Xuyên im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng. “Thái độ của Thẩm tổng đối với Diệp Tuệ không hề giống với những người khác.”

Mọi người nghe vậy thì mới nhớ lại, Thẩm tổng vốn không hề tỏ ra hứng thú với phụ nữ, thế mà hôm đó Diệp Tuệ lại có thể thoải mái gọi tên anh, cuối cùng anh lại dẫn cô đi hẹn hò luôn.

Vương Xuyên rất ngạc nhiên: “Chắc chắn là Thẩm tổng thích Diệp Tuệ.”

Tiểu hoa đán quan trọng hơn hay là người mà sếp đang theo đuổi quan trọng hơn? Tất nhiên phải xem trọng bà chủ tương lai hơn rồi.

Mặc dù Thẩm tổng không nói gì, nhưng các nhân viên vẫn muốn giúp đỡ sếp một lần, bọn họ không hẹn mà cùng đưa ra quyết định, trao nhánh ô liu cho nữ nghệ sỹ mới nổi Diệp Tuệ.

Và thế là Diệp Tuệ, một nghệ sỹ tuyến 18 của một công ty nhỏ, tự dưng lại được một nguồn tài nguyên khổng lồ đập trúng.

Chị Nhâm cũng không thể ngờ rằng vận may của Diệp Tuệ lại tốt đến thế, cô ấy cảm kích bản di gặp Diệp Tuệ, giới thiệu cho cô nghe về tác phẩm “Giải cứu mặt trăng”.

Đây là cuốn sách bán chạy nhất và giành được giải thưởng quốc tế, bên đầu tư là Hoa Thủy, đạo diễn nước ngoài chỉ đạo diễn xuất, người diễn cùng là một ảnh đế...

Advertisement / Quảng cáo

Chị Nhâm: “Diệp Tuệ à, đây là một cơ hội tốt lắm đấy, em nhất định phải nắm cho chắc nhé.”

Diệp Tuệ cẩn thận suy nghĩ, cô đã xem qua bình luận trên mạng, thấy rất nhiều diễn viên đang muốn được đóng vai chính cho phim này, nghe nói cả Bùi Ninh và Thường Huỳnh cũng đang ao ước.

Diệp Tuệ biết rất rõ thời gian ra mắt của cô không dài, hơn nữa lại còn nhiều antifa, sau khi trailer phim “Thế Từ” được công bố thì cũng được chú ý hơn chút, nhưng so với các nghệ sỹ khác thì fan của cô không thể nhiều bằng antifa được.

Bất luận xét từ phương diện nào thì Diệp Tuệ đều thấy mình không đủ tư cách để nhận được vai diễn này.

Tại sao một công ty lớn như Hoa Thủy lại vô duyên vô cớ tìm đến cô chứ, huống hồ đây lại là một dự án rất lớn, cô thật sự cảm thấy kỳ lạ.

Thấy Diệp Tuệ do dự, chị Nhâm liền nói: “Diệp Tuệ, em có biết Thẩm tổng không?”

Diệp Tuệ ngẩng đầu nhìn chị Nhâm, cô cũng đã từng nghe qua mấy tin đồn về tổng giám đốc của Hoa Thủy, nghe nói anh ta rất thần bí, đời tư được giấu rất kỹ, trừ các lãnh đạo cấp cao của công ty ra thì không một nhân viên nào từng nhìn thấy mặt anh ta hết.

Mặc dù mọi người đều không biết về thân phận thật sự của Thẩm tổng, nhưng ai cũng biết là, chỉ cần Thẩm tổng nói một câu thôi là cả cái giới showbiz có thể bị đảo lộn ngay lập tức.

Nhưng mà, tại sao tự dưng chị Nhâm lại đột nhiên nhắc tới Thẩm tổng với cô chứ?

“Diệp Tuệ à, chị cảm thấy là...Thẩm tổng hình như có ý với em đấy.”

Suy nghĩ của chị Nhâm rất đơn giản, cô ấy đã ở trong cái giới giải trí này rất lâu rồi, cũng từng nâng đỡ không ít nghệ sỹ, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng được nhận một dự án lớn như vậy, còn là người ta chủ động tìm tới mình nữa.

Dưới tay Hoa Thụy có rất nhiều nghệ sỹ có năng lực và nổi tiếng, sao lại cứ phải tìm đến Diệp Tuệ chứ? Huống hồ Diệp Tuệ còn chẳng biết gì cả, xem ra dự án này là bọn họ muốn bí mật đưa cho cô rồi.

Diệp Tuệ sợ run người, không thể tin lời chị Nhâm nói được.

“Em đã kết hôn rồi đó à.” Diệp Tuệ hai mắt sáng ngời nhìn chị Nhâm, trong đầu cô hiện lên gương mặt của Thẩm Thuật, nét mặt anh lúc nào cũng thờ ơ, chẳng thấy nói năng gì.

Đâu phải là phim truyền hình chứ, làm gì có chuyện Thẩm tổng có ý với cô được.

Mặc dù sức hút của dự án hợp tác với Hollywood này rất lớn, nhưng Diệp Tuệ luôn ghi nhớ một đạo lý, đó là chỉ khi bạn có năng lực thật sự thì bạn mới có thể thành công, còn dựa vào quan hệ mà đi lên thì sẽ không được lâu dài.

Dựa theo tình cảnh hiện giờ của cô trong giới giải trí, tốt nhất vẫn nên từng bước dựa vào chính năng lực của bản thân để bước tiếp thì hơn, thế là cô đã thẳng thừng từ chối nhận vai diễn cực kì có giá trị này.

Diệp Tuệ cũng không muốn đến Hollywood chút nào, đi xa như thế thì cô không thể nhìn thấy Thẩm Thuật, hiện giờ cô chỉ muốn được ở bên cạnh anh thôi.

Thẩm Thuật là bùa hộ mệnh của cô, ngay cả ma quỷ còn phải sợ anh, trong thời điểm này anh là người chồng mà cô tuyệt đối không thể rời xa được.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 21

Edit: Ngân Nhi

Chiếc bình hoa cổ Thẩm Tu đưa cho Thường Huỳnh, tuy là hàng chuẩn nhưng cũng chỉ mới được đào lên từ dưới lòng đất cách đây không lâu, nằm dưới lòng đất một thời gian dài, khó tránh khỏi bị lây nhiễm những thứ không sạch sẽ.

Con ma nữ ám lên chiếc bình hoa khi còn sống là một nha hoàn trong một gia đình giàu có, ngoại hình không được xinh đẹp, cũng chính bởi dung mạo này mà bị chủ từ nhiều lần đánh chửi, rõ ràng không hề làm chuyện gì xấu, vậy mà cuối cùng lại bị người ta đổ oan, kết quả là nàng đã nhảy cắm đầu xuống hồ tự vẫn.

Con ma bình hoa này chết do tự sát nên lòng tràn đầy oán hận với thế gian, sát khí của nó cực lớn, ghét nhất là nhìn thấy những người xinh đẹp.

Thường Huỳnh rất quý trọng món quà của Thẩm Tu, cô ta để nó trong phòng ngủ, bên cạnh là bàn trang điểm với cái gương rất to.

Con ma bình hoa rất ghét gương, cũng cực kì không thích việc mỗi tối phải ở trước gương nhìn Thường Huỳnh, mới đầu thì nó không có hành động gì cả, nhưng theo thời gian, âm khí trong phòng càng lúc càng nặng thêm.

Cảm giác tồn tại của con ma bình hoa không cao, chỉ là mỗi lúc buồn chán thì nó lại lác lư đi ra ngoài một chút thôi, cho nên trong phòng thỉnh thoảng sẽ trông thấy có một bóng đen lướt qua, nó dùng đôi mắt đỏ kị ai oán nhìn gương mặt của Thường Huỳnh.

Thường Huỳnh chỉ cảm giác dạo gần đây cơ thể cô ta rất mệt mỏi, ngủ nhiều thế nào cũng không thấy đủ, sắc mặt cũng từ từ sạm đi, nhưng cô ta cũng không quá để ý, chỉ coi đó là ảnh hưởng của việc quay phim quá nhiều.

Cho đến buổi sáng một ngày nọ, Thường Huỳnh mở mắt dậy, đi vào phòng vệ sinh chuẩn bị đánh răng rửa mặt, cô ta ngái ngủ ngẩng mặt lên nhìn gương, đột ngột hét lên một tiếng.

Sao lại nổi lên mấy nốt mụn thế này? Hàng ngày cô ta chăm sóc da mặt rất kĩ, da dẻ luôn sáng mịn không tý vết, không có lỗ chân lông luôn, giờ lỗ chân lông lại thô to đến mức có thể trông thấy rõ ràng, như mấy cái lỗ nhỏ sau khi bị kim châm vào vậy.

Hôm qua cô ta còn vừa tới salon làm tóc, thế mà hôm nay tóc đã khô như cỏ dại rồi, hai mắt thì sưng húp, quầng thâm không khác gì mấy đen bao phủ ở vùng dưới mắt...

Đây có đúng là cô ta không vậy? Có đúng là tình đầu quốc dân được bao người theo đuổi không?

Advertisement / Quảng cáo

Thường Huỳnh thậm chí không còn nhận ra bản thân nữa rồi.

cô nhìn đồng hồ đường da cao cấp của mình, không biết phải làm sao, đúng lúc này thì người đại diện gọi tới: “Thường Huỳnh, sao cô còn chưa xuống nhà? Sắp không kịp giờ rồi.”

Thường Huỳnh im lặng một lúc rồi nói: “Hôm nay tôi không muốn tham gia bất cứ một hoạt động nào hết.” Cho cô ta một ngày thôi, cô ta nhất định sẽ xử lý xong trạng thái của mình.

“cô quên rồi sao?” Người đại diện sững sốt, “Hôm nay cô phải tiếp nhận phỏng vấn, câu hỏi và đáp án đều đã chuẩn bị xong hết rồi, nếu không đi thì chuyện với Diệp Tuệ lúc trước sẽ còn tiếp tục bị dân mạng truy cứu đấy.”

Thường Huỳnh bây giờ mới nhớ ra, người đại diện đã thủ xếp ỏn thoả, mục đích là để tẩy trắng cho cô ta, việc quay phim “Thế Tứ” đã đi đến giai đoạn cuối, cô ta tuyệt đối không thể để Diệp Tuệ cướp mất danh tiếng của mình được.

Thường Huỳnh ngồi trước gương, trang điểm thật đậm để che đi gương mặt tiêu tụy của mình, cô ta theo hình tượng ngây thơ nên từ trước đến giờ chưa từng trang điểm đậm thế này.

Chỉ cần cố qua ngày hôm nay thôi, cô ta tin rằng mình sẽ điều chỉnh lại được trạng thái một cách nhanh chóng.

Thường Huỳnh đi xuống nhà, lúc ngồi vào xe, người đại diện trông thấy lớp trang điểm của cô ta thì ngay người mấy giây, nói: “Mặt của cô...”

Thường Huỳnh không hợp trang điểm đậm, ngũ quan của cô ta khá nhạt nhòa, nếu trang điểm đậm sẽ càng khiến cho gương mặt trở nên không hài hòa.

Thường Huỳnh tỏ ra ngượng ngập, cô ta quay mặt đi, vội giải thích: “Hôm nay sắc mặt của tôi không được ổn lắm.”

Đứng như dự đoán, lúc đến buổi phỏng vấn, đám phóng viên nhìn thấy Thường Huỳnh thì đều tỏ ra kinh ngạc, nhưng chỉ đúng một giây thôi, sau đó bọn họ lại già vờ như không có việc gì.

Liên tục phải chịu đã kích khiến Thường Huỳnh có hơi tức giận, nhưng cô ta vẫn phải mỉm cười trước ống kính, nhưng da thịt bị các đầu ngón tay cô ta bầm mạnh vào đã đỏ hết cả lên.

Phóng viên sau khi hỏi một chút về chuyện trong đoàn làm phim thì lại nhắc tới sự việc của Thường Huỳnh theo đúng như kịch bản: “Trước đó có tin có bị ai đó trộm tài khoản rồi like một bình luận của antifa n Diệp Tuệ, chuyện này có ảnh hưởng nhiều đến cô không?”

“Tôi hi vọng các bạn sẽ không hiểu lầm, cho rằng mối quan hệ giữa tôi và Diệp Tuệ không tốt, thật ra thì tất cả các diễn viên trong phim đều rất gần gũi và vui vẻ với nhau.” Thường Huỳnh vẫn cố đáng vẻ như ngày thường, ánh mắt đụ đáng như nước, nhưng vì lúc này hai mắt cô ta đang sưng húp nên không thể nhìn ra sự hiền lành trong sáng.

“Mọi người đều biết Diệp Tuệ được mệnh danh là Tiểu Thường Huỳnh, từ khi có ấy ra mắt đến giờ vẫn luôn bị gắn với cái tên của cô, cô nghĩ sao về chuyện này?”

Trong lòng Thường Huỳnh tất nhiên rất không thoải mái với chuyện này, sau sự việc lần trước, trên mạng đều bắt đầu khen ngợi Diệp Tuệ, khen từ ngoại hình cho tới kĩ năng diễn xuất, ngay đến cả cô ta dù không muốn nhưng cũng phải thừa nhận điều đó, Diệp Tuệ thật sự đã tiến bộ hơn ngày trước rất nhiều.

không hiểu vì sao mà nổi lo trong lòng cô ta ngày càng lớn, nhưng Thường Huỳnh tin chắc rằng, cô ta là tiểu hoa đán, không thể nào có chuyện bị thay thế bởi một người luôn dựa hơi cô ta được.

“Có thể được đóng chung một bộ phim với nhau, đó chính là cái duyên, chuyện cũkhông việc gì phải nhắc lại cả.” Thường Huỳnh tỏ ra rất bao dung, không hề đề ý đến chuyện Diệp Tuệ luôn bắt chước cô ta.

Buổi phỏng vấn vừa được công bố thì cư dân mạng đã lại bàn luận rất sôi nổi, Thường Huỳnh cuối cùng cũng đã lên tiếng về sự việc like bình luận của antifan Diệp Tuệ rồi, quần chúng ăn dưa nhanh chóng chia sẻ về trang cá nhân của mình, mới đó mà lượt share đã lên đến con số mấy vạn rồi.

Vì muốn đề cao tính chân thật nên các phóng viên ghi hình đều không chỉnh bộ lọc màn hình, cho nên đám quần chúng ăn dưa bỗng nhiên bị chú ý vào vấn đề khác.

Dân mạng thì nhau zoom hình Thường Huỳnh lên để nhìn cho kĩ, mắt cô ta vì sưng lên nên trông nhỏ hần đi, trên mặt mọc mấy nốt mụn, lỗ chân lông thô to, quầng thâm mắt rất đậm, sắc mặt cực kém, bình thường phải thức đêm liên tục nửa tháng thì mới ra nông nỗi này.

Vì tình trạng da mặt quá tệ nên Thường Huỳnh đã đánh một lớp phấn dày để che đi, nhưng quầng thâm mắt thì không thể mờ đi được.

Khí chất đơn thuần của Thường Huỳnh đều nhờ cả vào làn da mịn màng, thêm cả đôi mắt làm rung động lòng người, hiện giờ cả hai ưu thế đó đều không còn, ngũ quan nhạt nhòa lại càng thêm lộ rõ.

Trạng thái của cô ta mới là thứ thay đổi nhiều nhất, cảm giác như cô ta đang bị âm khí bao vây vậy, mặc dù miệng vẫn mỉm cười, nhưng không thể che giấu được nét mặt u sầu.

“Sao Thường Huỳnh lại biến thành thế này? Trước đây cô ấy đâu như vậy, mà tôi nói thật, Thường Huỳnh không hợp trang điểm đậm, nếu là Diệp Tuệ thì chắc chắn sẽ đẹp.”

“Làm nhiều chuyện xấu quá nên thế chứ sao, lần trước muốn lật đổ Diệp Tuệ nhưng lại thất bại rồi, đề nổi tiếng như ngày hôm nay không biết là cô ta đã giờ bao nhiêu thủ đoạn nữa.”

“Lầu trên đừng có mà nói láo nhê, giữ mồm miệng sạch sẽ tí đi, Thường Huỳnh chẳng qua không được nghỉ ngơi tốt thôi, điều chỉnh lại trạng thái là sẽ lại xinh đẹp ngay.”

“...”

Buổi phỏng vấn lần này mục đích là để giải oan cho Thường Huỳnh, nhưng cô ta lại không thể ngờ là dân mạng chỉ chú ý đến gương mặt của mình.

Sự kinh ngạc của người đại diện, ánh mắt của đám phóng viên và nổi bình luận trên mạng đều đang nhắc nhở Thường Huỳnh một điều, rằng gương mặt của cô ta trông rất tệ.

Đây có thể coi là con ác mộng của các nghệ sỹ, danh tiếng, địa vị và cả những fan cuồng mà Thường Huỳnh có được, tất cả đều là bởi gương mặt tươi trẻ trong sáng của cô ta.

Thường Huỳnh bắt đầu cảm thấy sợ hãi, cô ta thật sự không biết là vấn đề nằm ở đâu.

Tại sao dạo gần đây cô ta ngủ nhiều như vậy, nghỉ ngơi cũng quá đủ, thế mà sắc mặt vẫn rất kém, trang điểm vào rồi mà vẫn không có hiệu quả.

Cô ta là tiểu hoa đán dựa vào cái mặt để kiếm cơm, nếu gương mặt này có vấn đề thì sự nghiệp của cô ta sẽ hoàn toàn bị phá hủy.

Tuần sau là tới buổi lễ trao giải phim truyền hình rồi, lúc đó cả cô ta và Diệp Tuệ đều phải tới tham dự, nhất định cô ta phải cố gắng điều chỉnh lại trạng thái của mình mới được.

Advertisement / Quảng cáo

Từ khi vào đoàn làm phim đến giờ, Diệp Tuệ chỉ luôn cầu nguyện một điều rằng đừng có quay cảnh nào vào ban đêm.

Ban ngày thì tất nhiên là được, chỉ cần có ánh sáng là mấy con ma sẽ không dám mạo hiểm xông tới, nhưng khi trời tối thì lại trở thành thế giới cho ma quỷ rồi.

Lúc đó các loại ma quỷ với đủ hình thù kì lạ sẽ chui ra từ khắp các ngõ ngách, hướng dẫn cho các diễn viên là phải diễn như thế nào, nếu vui vẻ thì chúng nó sẽ còn đứng trong đoàn làm phim cười đùa nữa.

Cho nên thường xuyên có những bạn trên mạng tình rất phát hiện ra những hiện tượng kỳ quái hay xuất hiện trong những cảnh phim.

Ví dụ như có một ngón tay xuất hiện đằng sau nam nữ chính này, phía sau rèm cửa trong phòng có thêm một gương mặt của ai đó này, rồi là những diễn viên quần chúng lúc nhiều lúc ít nữa.

Mấy hiện tượng đó đều là do đám ma quỷ trong đoàn làm phim giờ trò, nếu trùng hợp thì ống kính sẽ bắt được hình ảnh của chúng nó.

Hôm nay, Diệp Tuệ cuối cùng cũng không tránh khỏi việc phải quay phim vào ban đêm, ban ngày thì biểu hiện của cô rất tốt, nhưng đến tối thì trạng thái lại không được như thế nữa.

Đạo diễn sau khi hô “Cắt” rất nhiều lần thì Diệp Tuệ mới hoàn thành xong được cảnh quay của mình, đến khi xong việc, trở lại phòng hóa trang, cô mới vội vàng gọi điện cho Thẩm Thuật.

Cuộc gọi còn chưa kết nối thì cô đã vội tắt máy, bây giờ đã là rạng sáng rồi, dựa theo đồng hồ sinh học của Thẩm Thuật thì chắc chắn là anh đang ngủ, cô chỉ là vợ trên danh nghĩa của anh thôi, bảo anh nửa đêm nửa hôm lái xe tới đón cô thì ngại quá.

Diệp Tuệ nghĩ một lát rồi gửi tin nhắn cho anh.

Thẩm Thuật, anh ngủ chưa?

Từng con chữ đều thể hiện một điều rằng Thẩm Thuật à xin anh đừng có ngủ, nhất định phải đọc được tin nhắn này nhê, hãy hiểu ý mà tới đón em đi mà.

Trợ lý Tiểu Lưu nhìn Diệp Tuệ với nét mặt khó hiểu, cô đang thành kính nhìn điện thoại, nhắm hai mắt lại lầm bầm “Dậy đi mà dậy đi mà.”

Tiểu Lưu lắc đầu, người bình thường như mình không thể hiểu được mấy người nghệ sỹ đâu.

Có vẻ như lời cầu nguyện của Diệp Tuệ đã có hiệu quả, không lâu sau thì di động rung lên, một tin nhắn được gửi tới.

Hai mắt cô sáng rực, mau chóng mở ra đọc.

Thẩm Thuật vẫn chưa ngủ!

Diệp Tuệ lại định nhấn thêm một tin nữa, bảo anh tới phim trường đón cô, nhưng gõ xong thì lại thấy hơi ngượng.

Chẳng lẽ cô lại mặt dày bắt anh xuống giường, đêm hôm khuya khoắt lái xe đến đây đón cô sao?

Tiểu Lưu cứ tro mắt nhìn Diệp Tuệ, thấy nét mặt cô thay đổi liên tục, lúc này lại đang do dự nhìn vào màn hình di động.

Đúng lúc cô đang suy nghĩ thì Thẩm Thuật lại gửi tiếp một tin nhắn.

“Có việc gì không?”

Diệp Tuệ chẳng quan tâm nhiều nữa, cô cắn răng, dứt khoát nói lên nguyện vọng của mình với anh, đúng lúc cô còn đang chờ bị anh mắng cho một trận thì lại nhận được sự đồng ý của anh.

Diệp Tuệ đứng bật dậy luôn, vẫy tay với Tiểu Lưu: “Chồng tôi tới đón, tôi đi trước đây.”

cô cũng chẳng thèm quan tâm tới tâm trạng của một cậu độc thân như Tiểu Lưu, vội vàng xách túi lên rồi rời khỏi phòng hóa trang.

Đến lúc ra ngoài, Diệp Tuệ mới thấy là mình đi ra hơi sớm quá, bèn lấy mũ và khẩu trang từ trong túi ra, kéo vành mũ xuống mức thấp nhất để không phải nhìn thấy những thứ không nên thấy.

cô đứng ở chỗ hẹn chờ Thẩm Thuật, trên đường loáng thoáng có thứ lướt qua, chẳng biết là người hay ma, Diệp Tuệ chỉ vô như không thấy.

“đi khắp một vòng studio mà không thấy ai ưng ý, tiểu thật tươi đợt này không phải gu của tôi.”

một giọng nói buồn rười rượi vang lên từ phía sau, rõ ràng không phải giọng của người bình thường, lúc nói chuyện, con ma đó cũng bay tới bên cạnh Diệp Tuệ luôn.

Diệp Tuệ không dám nhìn, cứ tỏ ra thờ ơ bước dịch sang bên cạnh, dọn chỗ cho con ma mê trai kia, không nhường chỗ thì thôi, vừa mới nhường cái là kéo theo cả đám ma đi đằng sau đến đứng cùng luôn.

Con ma mê trai này dẫn theo rất nhiều chị em tốt, cả hội trò chuyện rất náo nhiệt, bàn luận về mấy tiểu thít tươi đang nổi gần đây, cũng như mấy sao nam có vẻ ngoài đẹp trai nữa.

Tất nhiên là có cả Thẩm Tu.

Con ma mê trai vuốt tóc nói: “Thẩm Tu trông cũng được, nhưng mắt nhìn người kém quá, lại đi yếu Thường Huỳnh, con đó có điểm nào tốt cơ chứ?”

May mà Diệp Tuệ không phải đứng đợi lâu, xe của Thẩm Thuật đã đến, anh còn dừng xe ngay trước mắt cô.

Diệp Tuệ mở cửa xe ra rồi vội vàng ngồi vào luôn, động tác liền mạch giống như là đang bị ai đuổi vậy.

Advertisement / Quảng cáo

“Người đàn ông kia trông còn đẹp trai gấp trăm lần Thẩm Tu ý chứ, các chị em, tôi đã tìm thấy mục tiêu rồi, đi thôi!”

Thế là Diệp Tuệ đánh trơ mắt nhìn đám quý mê trai kia bay tới ngồi hết ra sau xe, khiến nhiệt độ trong xe giảm đi không ít.

Thẩm Thuật không hề phát hiện ra điều đó, anh chờ cô ngồi vào trong xe rồi lái đều đặn.

Màn đêm tĩnh tối, xe lái vào một khu phố sầm uất, hai bên đèn đường khiến cho không gian sáng bừng hẳn lên.

Nhưng Diệp Tuệ không rảnh mà đi ngắm nhìn cảnh đêm, cô cứ liên tục nhìn vào gương chiếu hậu, để ý đến đám quý mê trai đang theo cô về nhà kia.

Về mặt của con đi đầu như muốn ăn tươi nuốt sống Thẩm Thuật luôn vậy, nó ôm má nhìn anh, mắt không buồn chớp.

“Đương khí của anh mạnh ghê, đợi đấy, em sẽ hút hết cho mà xem.” Nó húng thú lên tiếng.

“Đây là người đẹp trai nhất tôi từng gặp, đúng là không uổng công đi chuyên này.”

Diệp Tuệ bị cả đám làm cho hết hồn, không nhận được mà nhìn Thẩm Thuật qua gương chiếu hậu, ánh đèn và bóng đêm lần lượt biến đổi, rồi xuống góc mặt nghiêng của anh.

Ánh mắt anh rất bình tĩnh, không hề cảm thấy phiền khi bị quấy rầy lúc nửa đêm.

Diệp Tuệ cảm thấy rất có lỗi với anh, sớm biết vậy thì cô đã tự về nhà rồi, giờ tự dừng lại kéo đến đây con ma mê trai đang muốn hút hết nguồn đương khí tốt đẹp của anh.

Thẩm Thuật nhận ra được ánh mắt của Diệp Tuệ, anh chậm rãi liếc nhìn cô, cô thấy thế liền vội vàng quay mặt đi.

“Em nhìn cái gì?” Giọng của anh trầm xuống, không hề vì Diệp Tuệ lảng tránh mà bỏ qua cho cô.

Diệp Tuệ tỏ ra lúng túng, cô gượng cười, liếc nhìn mấy con ma đang chăm chú quan sát anh, theo bản năng trả lời: “Em phát hiện ra là anh rất đẹp trai.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Edit: Ngân Nhi

Má ơi, cô vừa mới nói gì vậy? Phải bật miệng lại mới được, Thẩm Thuật nghe xong sẽ nghĩ cô thế nào chứ.

Đôi mắt mông của Thẩm Thuật không mấy khi cười, lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng vì một câu nói vừa rồi của Diệp Tuệ mà anh bỗng nhích môi cười khẽ một tiếng.

anh không có ý kiến gì với lời cô nói, như thể dù cô có nghịch ngợm thế nào thì cũng không sao cả.

Diệp Tuệ thấy Thẩm Thuật không truy hỏi thì mới thở phào nhẹ nhõm, con ma xinh đẹp đằng sau lại mở miệng mắng cô.

“không cho phép cô nói chuyện với anh ấy! Đừng tưởng là người ta đến đây đón cô tức là người ta thích cô nhé, tự mình đa tình thôi.”

Nó kiếng kị Thẩm Thuật nên không dám nhích lại gần anh, cơ thể rướn ra chỗ Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ rón rén ngồi dịch ra phía cửa sổ, không muốn dựa sát vào con ma quá.

Cũng may là con ma xinh đẹp đó nghĩ rằng mình không thể nói chuyện được với Diệp Tuệ, sau khi nói mấy câu, nó liền rụt người về ngồi lại ở ghế sau.

Nó lại bắt đầu lấy đồ trang điểm dùng khi còn sống trong cái túi nhỏ đeo trên người ra, xem ra nó vốn rất xinh đẹp.

Nó cầm một thỏi son, nhìn vào gương trang điểm lại.

Mặc dù Diệp Tuệ thấy sợ, nhưng cô vẫn tò mò nhìn vào gương chiếu hậu, muốn xem xem ma quý khi trang điểm xong sẽ trông như thế nào.

Con ma đang cẩn thận đánh son, sắp xong rồi thì xe bỗng nhiên lại rẽ ngoặt rất nhanh.

Vết son cứ thế chệch ra, vạch một đường dài lên mặt nó.

Nó ngo người một lúc, nhìn vào gương xác nhận một phen, sau đó lại đổ nước tẩy trang ra bông để lau đi, vừa làm vừa nói: “không tức giận không tức giận, người đang lái xe chính là chồng tương lai của mày đấy.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ nghe xong không khỏi cảm thấy khó chịu, Thẩm Thuật là chồng cô, không phải chồng người khác, cũng không phải là chồng của mấy con ma nhỏ.

Diệp Tuệ bực bội quệt miệng, lại nhìn con ma kia đã xử lý xong vết son môi ngoài ý muốn, bây giờ lại đang bắt đầu kẻ mắt.

Cũng đúng lúc sắp kẻ xong thì chiếc xe lại vội vàng phanh gấp.

“A, mắt của tôi, đừng sợ đừng sợ, mày vẫn rất xinh đẹp.” Bút kẻ mắt chọc vào mắt nó, việc kẻ mắt đương nhiên thất bại.

sự bực bội trong lòng Diệp Tuệ thoáng chốc đã tan biến, cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, miệng nở nụ cười.

Nếu không phải Diệp Tuệ biết Thẩm Thuật không nhìn thấy ma thì cô còn tưởng là anh có tình cơ, ai bảo ban này con ma kia dám nói anh là chồng nó chứ.

Trái qua mấy lần trắc trở, Diệp Tuệ cuối cùng cũng về đến nhà, con ma xinh đẹp kia hình như không theo kịp, hay có lẽ là nó không dám đi theo.

Diệp Tuệ lúc này mới hoàn toàn thả lỏng, cô đi vào thang máy cùng Thẩm Thuật, thang máy chậm rãi đi lên từng tầng, còn mấy tầng nữa là lên đến nhà rồi, nhưng thang máy lại đột ngột rung lắc mấy cái rồi dừng lại.

Cửa thang máy từ từ mở ra, Diệp Tuệ ấn nút đóng cửa nhưng không phím nào nhạy cả, cô vẫn chưa từ bỏ ý định, ấn liên tiếp mấy cái, nhất định cô phải lên được nhà bằng thang máy, vì cô biết rõ là thang máy không thể vô duyên

vô cớ gặp trực trặc được, trăm phần trăm là con ma kia giờ trò.

“Chúng ta leo thang bộ đi.” Thẩm Thuật cho rằng thang máy gặp sự cố, liền nói với Diệp Tuệ lúc này vẫn đang điên cuồng bấm nút đến sắp hỏng.

Diệp Tuệ đánh phải nghe lời theo sát Thẩm Thuật đi về phía cầu thang bộ, cô rất căng thẳng, sợ anh đi nhanh quá cô lại không đuổi kịp.

Máy cái cầu thang trong phim kinh dị chắc chắn sẽ không đơn giản, nam nữ chính mà leo bộ là thể nào chỗ này cũng mất điện.

một giây sau, suy đoán của Diệp Tuệ đã linh nghiệm, bụp một tiếng, đèn trong này lần lượt tắt từ tầng dưới cùng lên trên, cuối cùng nguyên cả khu vực thoát hiểm đã chìm trong bóng tối.

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật không hẹn mà cùng dừng bước, Diệp Tuệ run rẩy lấy đi động ra, chuẩn bị mở đèn pin lên.

Dựa theo mấy câu chuyện kinh dị thì chắc chắn trong khoảng khắc cô bật đèn pin lên, trên cầu thang chắc chắn sẽ có một con ma nữ tóc đen da trắng đang nằm sấp ra đấy.

Diệp Tuệ tay run bần bật giờ đèn pin ra, ánh sáng lập tức chiếu thẳng vào chỗ con ma nữ xinh đẹp mặc đồ trắng đang đứng đàng trước.

cô sợ hãi tóm vội cánh tay Thẩm Thuật, mắt cô không nhìn anh mà chăm chú nhìn con ma xinh đẹp đang chuẩn bị hù mình kia.

Nó và cô nhìn nhau, có thể lúc này ở trên xe, cô đã trộm nhìn con ma quá lâu, nên bỗng phát hiện ra là cô có thể nhìn thấy ma, liền đứng chờ sẵn ở đây để dọa cô một chút.

Ngay sau đó, nó bắt đầu bước lên trước một bước.

Diệp Tuệ lập tức kéo tay áo Thẩm Thuật, hai tay cô chẳng còn sức nữa nên không bám thẳng vào tay anh được.

Giọng của cô run rẩy, ngay cả lời nói ra cũng không hoàn chỉnh: “Chồng. . . Chồng ời.” cô cũng không muốn đâu, nhưng tự dưng lại bật thốt ra một lời tuyên bố chủ quyền như vậy.

Trong bóng tối, hình như Diệp Tuệ nghe thấy một tiếng cười rất khê của Thẩm Thuật.

Dưới tình huống đáng sợ lúc này, một tiếng động nhỏ như vậy mà Diệp Tuệ cũng nghe được, cô quay đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

Ánh mắt của Thẩm Thuật nhìn cô chăm chú, cho dù lúc này ánh sáng rất yếu, nhưng rõ ràng có thể nhận ra là anh đang nhếch môi cười.

“Em sợ như vậy, có cần anh dắt đi không?”

Thẩm Thuật đột ngột ngửa lòng bàn tay ra trước mặt cô, ý tứ rất rõ ràng, anh chủ động để cho cô nắm tay mình.

Trái tim đang đập cuồng loạn của Diệp Tuệ thoáng chốc đã bình thường trở lại, nhưng lúc nhìn vào mắt anh, tim cô lại bắt đầu đập nhanh hơn.

cô còn chưa kịp đặt tay mình lên tay anh thì lập tức phát hiện ra con ma kia đang ngã xuống cầu thang, nó bị chính mái tóc dài của mình làm vấp ngã.

Nó hét lên một tiếng, một giây sau bắt đầu lăn từ trên cầu thang xuống.

Nó cố tình làm cho thang máy dừng lại, đứng trong chỗ thang bộ để dọa Diệp Tuệ mấy phút, thế mà chỉ trong một giây đã ngã lăn xuống chân cô rồi.

Diệp Tuệ bị cảnh tượng bất ngờ này dọa sợ, tay vẫn cứng đờ giữa không trung, cách bàn tay anh chỉ một chút.

Con ma kia còn chưa kịp bò dậy thì Thẩm Thuật đã chủ động đưa tay tới, các ngón tay thon dài ảm áp đan vào giữa các ngón tay cô.

Đây là lần đầu tiên hai người nắm tay nhau khi cả hai còn đang tỉnh táo.

Trong khoảnh khắc tay anh chạm vào tay cô, bóng đèn ở dưới chân lập tức biến mất, yên tĩnh như ánh trăng trên bầu trời kia.

Thẩm Thuật phát hiện tay cô rịn mồ hôi, dường như là vì quá sợ hãi, anh nắm chặt tay cô, dắt cô đi lên cầu thang.

Trong bóng tối, nỗi sợ của con người sẽ tăng lên mấy lần, huống hồ là Diệp Tuệ còn mới nhìn thấy ma.

Nhưng được anh nắm tay đi cạnh nhau thế này, bởi vậy hai người dựa sát, cảm nhận sự nóng bóng trong lòng bàn tay anh, cô lại không hề thấy sợ nữa.

Mặc dù khi nắm tay nhau thì con ma kia đã biến mất, nỗi sợ cũng không còn, nhưng cô cũng không muốn giải thích gì với anh, cũng không muốn buông tay anh ra.

Cầu thang rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô và anh, cùng với tiếng bước chân rất khê trên mặt đất.

Thẩm Thuật nắm tay cô cho đến lúc về đến cửa nhà mới buông ra, Diệp Tuệ lúng túng nói: “Cảm ơn anh.”

nói xong cô vội vàng chạy về phòng mình.

Lúc cô nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ, tự nhiên lại giờ tay ra ngấm nghĩa một chút, tay của Thẩm Thuật hình như lớn hơn tay cô nhiều lắm.

Lúc trước cô có làm vỡ cái bình hoa của anh, cô đã hứa với anh là khi nào có tiền đóng phim thì sẽ mua lại cho anh mười cái bình hoa giống như thế.

Advertisement / Quảng cáo

cô không đến trung tâm thương mại, vì bình hoa bán trong đó đều có vẻ rất tinh xảo, mà cái bình hoa của Thẩm Thuật nhìn lại hơi cổ, cho nên cô đến chợ đồ cũ mua thì có vẻ hợp lý hơn.

cô không hề biết rằng cái bình hoa cô làm vỡ có mức giá trên trời, cô chỉ nóng lòng muốn mua lại cho anh món đồ anh thích thôi.

Sau khi phim đóng máy, cô nhận được một khoản tiền, liền lập tức đi đến chợ bán đồ cổ luôn, vừa bước chân vào chợ thì lập tức có một chủ quán đi ra ngăn cô lại.

Người này khá lớn tuổi nên không biết cô là diễn viên.

Diệp Tuệ có ngoại hình xinh đẹp lại trẻ tuổi, vừa nhìn đã biết không phải người sành sỏi về đồ cổ, rất dễ lừa, cho nên cô vừa đến đã bị các chủ tiệm theo dõi.

Chủ tiệm nói rất nhiệt tình: “cô gái đến mua đồ cổ à? Rất nhiều khách hàng mua đồ ở tiệm của tôi đều nói là nhà tôi bán đồ thật đấy.”

Diệp Tuệ tất nhiên là không tin lời người này nói, cô xua tay, chuẩn bị đi xem những cửa hàng khác.

đang nhìn xung quanh thì bên cạnh bỗng nhiên vang lên một giọng nói hiền lành dễ nghe: “cô bé đến xem đồ cổ à?”

Diệp Tuệ cho là lại có chủ tiệm nào đây muốn đẩy mạnh tiêu thụ, theo bản năng đang định đáp lại một câu “Vâng ạ”, nhưng lúc thấy rõ cảnh tượng bên cạnh, cô sợ đến mức suýt nữa thì ngã xuống.

Người đang đứng cạnh cô là một ông cụ mặc quần áo kiểu Tôn Trung Sơn, mặt trắng bệch, đáng đáp bình thường, nhưng bị đứt một bàn tay, cũng mất luôn một bàn chân, máu cứ chảy ròng ròng xuống đất.

Này này này. . . Đây không phải là người, mà là ma!

Diệp Tuệ và ông cụ ma nhìn nhau mấy giây, tuy có cực kì sợ hãi, nhưng vẫn phải giả vờ như mình không nhìn thấy nó, cô kéo chặt áo lại, run rẩy nói: “Sao hôm nay lạnh thế nhỉ.”

Ông cụ ma đã bị Diệp Tuệ lừa, ông ta không biết là cô có thể nhìn thấy mình.

Nhưng ông cụ ma này lại cứ như muốn theo dõi cô vậy, cô đi đến cửa hàng nào thì ông ấy theo đến cửa hàng đó, bám lấy cô như hình với bóng.

Diệp Tuệ chết lặng cảm lấy một cái bình hoa, cũng chết lặng mà trà tiền, cuối cùng chết lặng đi ra khỏi cửa tiệm, tới một cửa hàng khác, ông cụ ma kia vẫn đi theo cô.

Lúc cô mua cái bình hoa trắng tiếp theo, ông ấy liền nói: “cô bé à, sao nhìn cháu xinh đẹp thế này mà mắt thẩm mỹ lại kém thế chứ.”

Diệp Tuệ: “...” Ông đang khen tôi hay đang chê tôi vậy?

Mua tiếp một cái bình hoa nữa, ông cụ ma lại nói: “Cháu không biết nhìn đồ cổ gì cả, sao cứ mua phải hàng nhái thế?”

Diệp Tuệ: “...”

Lỗi tai cô bị tra tấn suốt một đường, trong tay đã ôm ba cái bình hoa, đi ngang qua một cửa tiệm, chủ tiệm chính là người ban đầu đã chặn đường cô, giờ thấy cô quay lại thì hai mắt ông ấy sáng rực lên.

Ông ta ra và thần bí nói: “Tôi nói cho cô nghe, cái bình hoa này tôi đã đặc biệt mời thầy đến phù phép, nếu mua nó về thì sau này sẽ được Bồ Tát phù hộ.”

Lời của chủ tiệm tương đối dễ nghe, nhưng ông cụ ma thì không nghe nói: “Mời thầy? Phù phép? Ông cứ thử xem sau này ông chết đi rồi, Bồ Tát có phù hộ cho cái loại người dối trá như ông không?”

Chủ tiệm nói một câu, ông cụ ma lại nói một câu.

Diệp Tuệ nghe mà đau đầu, lúc này cô chỉ muốn về nhà luôn thôi, cô nhanh chóng nhìn một lượt rồi nói: “Gói cho tôi mấy cái bình hoa kia.”

Câu tiếp theo còn tỏ ra gấp gáp hơn: “Ông nói giá luôn đi!” Bao nhiêu tiền tôi cũng đưa!

Mắt của chủ tiệm đảo hai vòng, muốn hét giá gấp đôi, ông ta thầm nghĩ, khó khăn lắm mới gặp được một người khách vùng tiền như rác thế này, không thật của người ta một khoản tiền thì thật có lỗi với chính mình.

Ông ta giờ lên một ngón tay, nói ra một cái giá rất đắt.

Ông cụ ma không vui chút nào, ông ấy bay tới trên đầu chủ tiệm, trừng mắt với ông ta mấy cái rồi đập mạnh mấy phát vào gáy ông ta.

“Đồ dóm mà còn bán đắt thế à! không cho phép ông đi lừa gạt người ta! không cho phép ông nói láo!”

Cái tát tuy vô hình, nhưng chủ tiệm vẫn cảm thấy da đầu co rút từng đợt rất đau đớn, ông ta chỉ nghĩ là hôm qua mình ngủ không ngon giấc nên mới vậy, chắc bị trúng gió rồi, ông ta lắc lắc đầu, muốn nói chuyện tiếp.

Chủ tiệm còn chưa lên tiếng thì ông cụ ma lại thôi phù một cái, Diệp Tuệ cảm nhận được một cơn gió thổi qua, còn chủ tiệm thì nhắm mắt lại kêu lên: “Ui da, sao lại có cát bay vào mắt thế này?!”

Lúc ông ta đang che mắt lại, ông cụ ma lại vênh cái mũi lên huých vào người ông ta, làm cho thất lung ông ta đập vào kệ hàng.

Chủ tiệm ôm thất lung kêu to: “Ui da, thất lung tôi.” Ông cụ đứng bên cạnh đắc ý thổi ria mép của mình.

Trên cot chủ tiệm một trận xong, ông cụ ma lại quay sang nhìn Diệp Tuệ, vô cùng đau đớn nói: “cô bé à, cả cái chợ đồ cổ này chỉ có cái bình hoa để ở phía trên cùng kia là có giá trị nhất thôi.”

“Cháu nhất định phải tin ông, từ xưa đến nay ông chưa bao giờ nói láo.”

Ông cụ ma kia làm nhiều việc như vậy thật ra cũng chỉ vì muốn Diệp Tuệ chọn được đúng món đồ có giá trị thôi, Diệp Tuệ suy nghĩ một chút rồi chỉ lên trên nói: “Cho tôi xem cái bình hoa để ở góc trên cùng kia được không?”

Chủ tiệm cố chịu đựng cơn đau ở lưng, nhìn lên chỗ Diệp Tuệ chỉ, cái bình hoa đó chẳng ai thèm mua cả, trên bề mặt đã tích một lớp bụi.

Ông ta nhìn đồng bình hoa Diệp Tuệ đã mua, có lòng nhắc nhở một tiếng: “Cái bình đó đã để ở đây lâu lắm rồi, vừa nhìn đã biết không phải hàng thật.”

Ông cụ ma lại nói dóc lên: “Ông thì biết cái gì! Tôi liếc mắt nhìn thôi cũng có thể phân biệt được thật giả rồi! Có muốn đầu thai lại để xem ai mới là đầu heo không?”

Chủ tiệm không hề biết là mình đang bị mắng xối xả, ông ta còn nói: “cô mua cái gì cũng tốt hơn là mua cái bình đó.”

Ông cụ ma hét nói nổi, đứng bên cạnh thúc giục cô: “cô bé, đừng có ngu theo ông ta, mau mua cái bình đó đi!”

Diệp Tuệ nghe theo ông ấy: “không sao, tôi thích cái bình đó.”

Chủ tiệm không khuyến được cô, liền treo lên thang lấy cái bình xuống đưa cho cô, ông ta rất háo phóng giảm hẳn nửa giá cho cái bình này, chẳng khác nào tặng không cho cô, thế mà ông ta vẫn cảm thấy là mình rất lời, ông cụ ma mỉa mai cười một tiếng: “Đúng là đồ ngu.”

Advertisement / Quảng cáo

Lúc Diệp Tuệ quyết định sẽ mua cái bình hoa đó, ông cụ ma yên lặng luôn không nói gì nữa, đến khi cô thanh toán xong rồi ông ấy mới nói: “cô bé, phải giữ kĩ cái bình hoa này đấy nhé, càng về sau giá trị sẽ càng cao hơn.”

Cứ thế, Diệp Tuệ đã mua chín cái bình hoa đều, nhưng cuối cùng lại thu về được một cái bình hoa cổ quý giá với một mức giá rất rẻ.

cô cầm bình hoa đi về nhà, nhìn lướt qua một lượt, nhất định phải bày ở một nơi bất mắt nhất, để Thẩm Thuật vừa về cái là nhìn thấy luôn.

Buổi tối, Thẩm Thuật đi về nhà, vừa mở cửa ra đã trông thấy Diệp Tuệ chạy đến trước mặt, cô nở nụ cười, hai mắt sáng rực nói: “anh đã về.”

anh hơi ngạc nhiên, bình thường cô chưa từng làm như vậy, anh đáp: “Ừ.”

Diệp Tuệ lại nói: “anh qua đây xem đi, em có đồ tặng cho anh đấy.”

Thẩm Thuật mơ hồ đoán ra được, nhưng anh không nói gì, chỉ bước chân đi đến chỗ cô chỉ, mắt anh đảo một lượt rồi dừng lại ở phía trước.

trên chiếc bàn màu đen xếp ngay ngắn mười cái bình hoa với đủ các kiểu dáng và hoa văn khác nhau, suýt nữa anh còn tưởng là mình đang bước vào tiệm đồ cổ.

Diệp Tuệ hào sảng vỗ vỗ cái bả: “anh nhìn đi, bình hoa em mua tặng anh đấy.”

Nét mặt của cô tràn ngập sự chờ mong, dường như đang muốn nói, anh nhìn đi, em đã giữ lời hứa rồi nhé, mua cho anh mười cái bình hoa luôn.

Diệp Tuệ lại chỉ tay vào từng cái bình, nghiêm túc nói: “Thấp, mập, cao, gầy, sắc sỡ, trang nhã...”

“Em không biết là anh thích kiểu bình hoa như thế nào, cho nên đã chọn đủ loại luôn.” Đúng là kiểu gì cũng có thật.

Thẩm Thuật nhìn về mặt ngày thơ của cô vợ nhỏ, bỗng dưng cảm thấy cuộc sống sau này sẽ bắt đầu trở nên thú vị rồi.

- - -

Chị Diệp đáng yêu thế này, không rung động thì mới là lạ đấy anh oiii))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Edit: Ngân Nhi

Mấy giây sau, Thẩm Thuật không khỏi bật cười: “thật ra thì em không cần mua nhiều như vậy đâu.”

Diệp Tuệ vội lắc đầu: “Thế sao được! Em đã hứa là sẽ mua thật nhiều để đền cho anh, mười bình em còn thấy thiếu ý.”

Thẩm Thuật nhìn cô, ánh mắt nhìn không rõ cảm xúc, Diệp Tuệ vội khoe với anh nên quên mất, đi tới kéo anh đến trước bàn: “anh qua đây ngắm một chút đi, xem có thích hay không.”

Thẩm Thuật sùng sốt, cách một lớp áo, xúc cảm mềm mại như có như không cứ thế truyền vào rất rõ ràng, Diệp Tuệ vẫn đang nói, nhưng anh không nghe vào tai nữa.

Diệp Tuệ: “Mấy cái bình này em đã chọn rất lâu đấy...”

nói xong, cô mới nhận ra mình đang nắm tay anh, lập tức giật mình im lặng, vội vàng buông tay ra, gương ngưng lui về sau mấy bước.

Thẩm Thuật nhận thấy xúc cảm ấm áp kia đã biến mất, anh nhìn sang thì thấy Diệp Tuệ đang cúi đầu, hai tai hơi ửng hồng.

Giọng nói dễ nghe của anh vang lên, nhẹ nhàng hòa giải sự lúng túng của Diệp Tuệ: “Xin lỗi, vừa này anh không để ý, em nói lại một lần nữa được không?”

anh không nhắc đến chuyện cô nắm tay anh mà khéo léo kéo câu chuyện về phía mình.

Ánh mắt anh trầm tĩnh khiến cho người ta cảm thấy rất an tâm: “Em cứ nói đi, anh nghe đây.”

Advertisement / Quảng cáo

Hình như Thẩm Thuật không hề để ý đến hành động ban nãy của cô, Diệp Tuệ bớt xấu hổ đi nhiều, cô ho một tiếng rồi nói: “anh nhìn đi, hoa văn trên bình này có phải hơi bị nhiều quá không?”

anh chậm rãi rũ mắt xuống nhìn, nhẹ nhàng đáp: “không đâu, anh rất thích.”

Diệp Tuệ lại cầm một cái bình khác lên, giọng nói có phần ảo não: “Vậy còn cái này? Trông vừa lùn vừa mập, lúc bày trong tiệm em thấy nó rất thú vị, nhưng bây giờ lại thấy hơi xấu.”

Thẩm Thuật liếc nhìn nét mặt của cô, nói: “anh thấy cái bình này rất đáng yêu.”

Cho dù Diệp Tuệ nói thế nào thì anh cũng trả lời rất khéo léo dựa theo cảm xúc của cô, cô thích nói thì anh cũng sẵn lòng lắng nghe, không một ai để ý tới thời gian đang chậm rãi trôi đi.

Đêm đã khuya, hai người phải trở về phòng ngủ của mình, Thẩm Thuật nằm trên giường, đã 11 giờ, bình thường thì giờ này anh đã ngủ rồi, không bao giờ cho phép mình thức quá muộn.

Nhưng hôm nay anh vẫn chưa ngủ, trong đầu chỉ nghĩ lại chuyện vừa rồi, Diệp Tuệ mua cho anh mười cái bình hoa, hưng phấn tới mức anh lại để xem, sự nhiệt tình không thể che giấu được.

thật ra bình hoa vỡ rồi thì thôi, mặc dù nó là đồ cổ, nhưng mấy món đồ quý anh có quá nhiều rồi, trong lòng cũng không có cảm giác gì.

Mắt một cái thì anh vẫn có thể dễ dàng kiểm lại nhiều cái khác, lần trước ở buổi đầu giá, dù có nhìn thấy cái bình hoa cổ với mức giá trên trời thì trong lòng anh cũng không hề gợn sóng.

Thế mà vừa rồi, lúc Diệp Tuệ cho anh xem đồng bình hoa cổ hàng nhái, rõ ràng giá trị của nó không thể so sánh được với đồ cổ thật, nhưng kỳ lạ là tâm trạng anh hình như lại cảm thấy vui hơn nhiều.

Trong phòng không bật đèn, bốn phía tối đen, cửa sổ chỉ hé một chút cho ánh trăng chiếu vào, ánh mắt của anh trong trẻo, dường như còn sạch sẽ hơn cả ánh trăng.

một lúc sau, anh bỗng cong môi cười.

Diệp Tuệ đã đóng phim xong nên rất rảnh rỗi, cả ngày thành thoi ở nhà, đến tối hôm sau mới ra ngoài đi ăn với Thẩm Thuật.

Vì cô đã mua bình hoa tặng anh nên anh nói là muốn mời cô đi ăn.

Buổi tối trăng mờ gió lớn, Diệp Tuệ đội mũ đeo khẩu trang ngồi vào xe Thẩm Thuật, cô ở nhà lâu rồi cũng buồn chán, anh vừa mời cô đi ăn là tâm trạng cô đã tốt hơn rất nhiều.

Tuy rằng cô chỉ là một nghệ sỹ nhỏ, không có phóng viên theo dõi chụp ảnh, nhưng vì không muốn làm ảnh hưởng đến Thẩm Thuật nên cô nghĩ là vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Thẩm Thuật đỗ xe vào bãi, hai người xuống xe, anh nhìn Diệp Tuệ đang kéo vành mũ xuống rất thấp, mắt chỉ nhìn theo anh chứ không nhìn loạn đi nơi khác, hình như cô không muốn bị người ta nhận ra, hoặc là cô đang muốn trốn tránh thứ gì đó.

Thẩm Thuật loáng thoáng có thể biết là cô đang nghĩ gì, cô vẽ như cứ đến tới là cô lại sợ, anh thật sự không thể hiểu nổi là vì sao cô lại nhát gan đến vậy nữa.

anh mỉm cười, không tự chủ mà bước chậm lại để cô có thể theo sát anh.

Diệp Tuệ đi theo Thẩm Thuật vào nhà hàng, cô cẩn thận nhìn xung quanh một vòng, nơi này có cách trang trí rất xa hoa nhưng vẫn tạo cảm giác trang nhã, có vẻ như khá đắt đỏ.

Mà điều khiến cho cô rất hài lòng chính là, nơi này rất ít ma!

Vị trí ở đây rất đẹp, ngoài cửa còn có Quan Công trấn giữ, dương khí cực thịnh. Diệp Tuệ đã tra cứu trước trên mạng, biết là chủ nhà hàng này rất mê tín, lúc khai trương đã chi một số tiền lớn để mời thầy về cúng.

Diệp Tuệ sợ trời tối lúc này cảm động rơi nước mắt, nơi này đúng là xảy ra để dành riêng cho cô rồi.

một giây sau cô lại suy nghĩ rồi đưa ra một kết luận, cô ngừng lên hỏi Thẩm Thuật: “Àn ở đây có đắt lắm không?”

Thẩm Thuật rũ mắt nhìn Diệp Tuệ, tầm mắt rơi vào gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, cô vợ nhỏ của anh đang khá lo lắng, rất có đáng về của một người chủ gia đình đảm đang tiết kiệm.

Hai người nhìn nhau mấy giây, khóe môi anh khẽ nhếch lên, không hiểu tại sao mà tâm trạng bỗng trở nên rất vui vẻ.

Hôm qua Diệp Tuệ còn vừa mua cho anh mười cái bình hoa, việc này đã chứng minh một điều rằng cô hoàn toàn không biết gì về bối cảnh của anh, nếu bây giờ anh tùy tiện nói cho cô biết sự thật, dựa theo tính cách của cô thì e là cô sẽ bị dọa sợ.

Vì muốn trấn an cô, anh liền tìm một lý do để nói: “Tiền trong nhà mới chuyển vào tài khoản.”

Nghe anh nói vậy, Diệp Tuệ mới thả lỏng toàn thân, thở phào nhẹ nhõm.

Phải rồi, mặc dù ai cũng biết là Thẩm Thuật không phải người thừa kế của nhà họ Thẩm, nhưng mỗi tháng anh vẫn được nhận một khoản tiền từ quỹ ủy thác đầu tư của gia đình.

Với lại cô cũng mới có một khoản tiền, nên tiền trong nhà rất đủ dùng, thỉnh thoảng đưa ngoài ăn một bữa cũng không gọi là lãng phí.

Nghĩ vậy, cảm giác áy náy trong lòng cô giảm đi rất nhiều.

Advertisement / Quảng cáo

Giàn phòng của Thẩm Thuật và Diệp Tuệ ngồi rất lớn, bên cạnh còn có một tấm kính thủy tinh trong suốt, có thể nhìn ngắm cảnh bên ngoài.

Diệp Tuệ chỉ dám nhìn thoáng qua rồi thôi, trong phòng ăn không có ma, nhưng có thể chúng nó sẽ lượn lờ ở bên ngoài đó.

Khó có dịp ra ngoài mà không gặp ma, cô rất muốn được thoải mái ăn một bữa, không muốn bị thứ gì quấy rầy hết.

một nhân viên đi vào cầm thực đơn trong tay.

Người này nhận ra Thẩm Thuật, nhà hàng của họ cực kì đắt đỏ, cho nên khách hàng đều là người có địa vị, nhất là anh Thẩm đây, khí chất hoàn toàn không giống với người bình thường.

Người nhân viên không biết họ tên đầy đủ của Thẩm Thuật, anh ấy chỉ thấy anh Thẩm đây thường cùng với những người có địa vị rất cao tới dùng bữa, mà những người đó ai cũng có thái độ rất tôn kính với anh Thẩm.

Thông qua nét mặt và lời nói của người khác, bối cảnh của anh Thẩm đây nhất định làkhông tầm thường.

Người nhân viên kính cẩn lên tiếng, đang định hỏi xem anh Thẩm muốn dùng món gì.

Thẩm Thuật chậm rãi ngẩng đầu lên, không để cho anh ta có cơ hội nói gì với mình, trực tiếp đẩy vấn đề sang cho Diệp Tuệ: “Giới thiệu cho cô đây về những món ngon của nhà hàng đi.”

Thứ nhất là để tránh cho người phục vụ thể hiện thái độ đặc biệt với mình, thứ hai làanh không thích việc Diệp Tuệ bị nhân viên phục vụ ngó lơ.

“Dạ vâng.” Đây là lần đầu tiên người này trông thấy anh Thẩm đi cùng với một người phụ nữ, lúc này anh ta mới nhìn sang Diệp Tuệ, vừa trông thấy gương mặt cô là anh ta sững sờ ngay.

Đây không phải là Tiểu Thường Huỳnh, diễn viên từ khi mới ra mắt đến giờ luôn bị người ta chú rất thâm đồ sao?

Hôm nay Diệp Tuệ không trang điểm, gương mặt trắng trẻo thuần khiết, sạch sẽ nhẵn nhụi, làn da sáng bóng, cực kì xinh đẹp.

Gương mặt này thật sự quá hấp dẫn thị giác, trong khoảnh khắc nhìn thấy cô, vẻ xinh đẹp ấy liền chạy thẳng vào đáy mắt, khiến cho ai nhìn thấy cũng phải kinh ngạc.

Người phục vụ không thể không thừa nhận rằng, Diệp Tuệ thật sự rất đẹp, đẹp hơntrên TV rất nhiều.

rõ ràng cô đẹp như thế, vậy mà lại bị dân mạng gọi là Tiểu Thường Huỳnh, theo nhưanh ta thấy thì mặt của Thường Huỳnh không thể so sánh với cô được.

anh ta đã quen với việc đoán ý người khác qua lời nói và sắc mặt, anh ta biết thái độ của anh Thẩm đây với Diệp Tuệ rất khác biệt, cho nên đã thu hồi lại ánh mắt rất nhanh, bắt đầu nghiêm túc giới thiệu về các món ăn ở đây.

trên thực đơn không ghi giá tiền, vì những vị khách tới đây ăn cần bàn là không cần nhìn giá.

Sau khi gọi món xong, trong phòng chỉ còn lại Thẩm Thuật và Diệp Tuệ, nơi này tuy rộng nhưng không nhìn thấy ma, Diệp Tuệ cảm thấy thời gian trôi qua vô cùng thoải mái, không nhịn được mà nói chuyện phiếm với Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật dựa người về sau, anh không lên tiếng, chỉ yên lặng lắng nghe cô nói.

anh ngồi nhìn biểu cảm trên mặt cực kì phong phú của cô, thỉnh thoảng lại nở nụ cười, Diệp Tuệ thấy anh cười, không biết là cười vì chuyện cô nói hay là cười cô nữa.

Đến lúc đồ ăn lần lượt được mang lên thì bầu không khí hài hòa giữa hai người mới biến mất, à không, nói đúng hơn là Diệp Tuệ chủ động dừng câu chuyện lại.

cô nhìn một lượt bàn ăn, quả nhiên Thẩm Thuật không lừa cô, đồ ăn ở nhà hàng này khác hẳn với những chỗ khác, ngay cả bát đĩa cũng rất đẹp.

cô vui vẻ bắt đầu thưởng thức bữa tối, không hề biết rằng một bữa ăn ở đây có giá thấp nhất là trên mấy vạn tệ*.

**một vạn tệ = khoảng 33 triệu đồng.*

Mỗi một miếng đều là tiền.

Lúc Thẩm Thuật và Diệp Tuệ ra về thì nhà hàng cũng đến giờ đóng cửa, người phục vụ hết ca làm, anh ta đi ra ngoài hành lang tối đen, cúi đầu xem điện thoại.

trên Weibo và các diễn đàn đang ồ ạt đăng các tin tức mới.

anh ta cũng là một cư dân mạng có thâm niên, vì làm việc ở nhà hàng này nên đãtừng gặp khá nhiều nghệ sỹ nổi tiếng, tuy rằng anh ta sẽ không để lộ thông tin khách hàng, nhưng Diệp Tuệ là nghệ sỹ, cuộc sống riêng tư của cô ấy cho dù có bị công khai cũng chẳng sao hết.

[Tối nay tôi gặp Diệp Tuệ đi ăn với một vị đại gia bí ẩn.]

anh ta không biết thân phận và họ tên của Thẩm Thuật, cũng không dám nói anh họ Thẩm, vì như vậy chính là đã tiết lộ đời tư của anh ấy.

Nữ nghệ sỹ bị bôi đen thế mà lại ra ngoài hẹn hò với một đại gia vào buổi tối, dùng ngón chân mà nghĩ thì cũng biết hai người đó có quan hệ thế nào.

Advertisement / Quảng cáo

Đăng một dòng đó thôi cũng đủ làm khơi dậy hứng thú của dân mạng rồi, anh ta muốn dựa vào tin tức này để thu hút lượt theo dõi trên trang cá nhân của mình.

Sau khi đăng dòng đó lên mạng, người phục vụ hải lòng ngồi lên xe bus đi về nhà, lúc lên xe anh ta lại mở di động ra xem, phát hiện ra thế mà lại chẳng có ai phản hồi tin tức của mình cả.

không một ai chú ý đến, bởi vì chỉ chưa đầy một phút sau khi đăng tài thì tin tức đó đãbị người ta thu tiêu rồi!

Bộ phận quan hệ xã hội của Hoa Thụy không phải là dạng ăn không ngồi rồi, nghệ sỹ dưới trướng bọn họ rất nhiều, tất nhiên phải kiểm tra tất cả các loại tin tức được phátđi 24/24.

Từ sau khi quản lý Trình Thắng biết thái độ của Thẩm tổng với Diệp Tuệ, anh ta liền add thêm một người vào trong danh sách theo dõi của mình.

Chỉ cần có một từ khóa liên quan tới được phát ra, người đầu tiên được thông báo sẽlà anh ta.

Diệp Tuệ, đại gia bí ẩn, tối nay...Tổ hợp tin này đều hướng về sếp của anh ta, Thẩm Thuật. Nếu chuyện đời tư của Thẩm tổng và Diệp Tuệ bị phát hiện ra thì thân phậnthật của ông chủ cũng sẽ bị phơi bày ra trước ánh sáng.

Và thế là tin tức đó đã bị xóa sạch, không để lộ một chút dấu vết gì trên mạng, mà người phục vụ làm lời kia, cũng đã bị sa thải ngay lập tức.

Trình Thắng ngày nào cũng chăm chỉ làm việc, kể từ khi anh ta bắt đầu giúp Thẩm tổng chú ý đến chuyện của Diệp Tuệ, chẳng những phải thường xuyên theo dõi tin tứctrên mạng mà còn phải đề phòng không để cho dân mạng biết chuyện Thẩm tổng và Diệp Tuệ đang hẹn hò.

Hơn nữa trong quá trình này, thỉnh thoảng còn bị ông chủ nhét cho cả đồng cấu lương vào mồm.

Trình Thắng không khỏi cảm thấy bùi ngùi xúc động, ông trời ơi, cầu độc thân thật sựkhông dễ sống chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Máu Ấm Dương* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 24

Edit: Ngân Nhi

Tối nay sẽ diễn ra lễ trao giải phim truyền hình, vì góp mặt trong bộ phim “Thế Từ” nên Diệp Tuệ cũng nhận được lời mời đến tham dự.

Còn Thường Huỳnh tuy cũng được mời như mọi lần, nhưng dù cho đã dùng mọi cách có thể rồi mà sắc mặt cô ta vẫn rất tệ, mụn và lỗ chân lông thô to vẫn ngang bướng sinh sôi trên mặt cô ta.

Thường Huỳnh sắp phát điên lên rồi, nhưng vẫn phải ở nhà tiếp tục hành hạ cái mặt mình, mong rằng có thể khôi phục được nhan sắc.

Bùi Ninh cũng nhận được lời mời, trước đó người đại diện nói là cô ta sẽ đảm nhiệm vai chính trong phim “Giải cứu mặt trăng”, mà nghe nói trước khi giao vai cho cô ta thìcông ty đã từng tìm đến Diệp Tuệ rồi.

Bùi Ninh nhận được vai diễn này, khỏi nói là cô ta đắc ý đến nhường nào, bao nhiêu người gọi cầu xin cũng không được, cuối cùng nó lại thuộc về mình, dù dễ chứng tỏ rằng cô ta rất có thực lực.

Nhưng nghe người đại diện nói thế, sắc mặt Bùi Ninh lại trở nên u ám

Công ty đã từng tìm đến Diệp Tuệ sao? cô ta chỉ là một diễn viên không có tên tuổi, làm gì có tư cách nhận vai đó chứ?

Cũng có thể đó chỉ là tin đồn, hoặc là Diệp Tuệ có quan hệ với vị lãnh đạo nào đó của Hoa Thụy, vai diễn này Diệp Tuệ không cần nên mới đến lượt cô ta, có khác nào cô tạcđi lại đồ của người khác không?

Dù là khả năng nào thì cũng đủ khiến cho Bùi Ninh tức điên, cô ta quyết tâm phải đẹp lộng lẫy để lấn át Diệp Tuệ trong lễ trao giải.

Rất nhanh đã đến tối, lễ trao giải còn chưa bắt đầu mà các fan thì đã vây kín lối vào, trên tay họ đều cầm băng hiệu và lightstick, điên cuồng hô to tên thần tượng của mình, bầu không khí cực kì náo nhiệt.

Diệp Tuệ ngồi trong xe, cô nhìn xung quanh một lượt, các fan ai cũng giờ băng hiệu, làm sáng rực cả đêm đen, chỉ có một vài tấm băng là thuộc về cô.

Advertisement / Quảng cáo

Chị Nhâm vì muốn giữ thế diện cho cô nên đã định bảo các nhân viên trong công ty đến đây đóng giả làm fan của cô, để cho cô không bị lúng túng, Diệp Tuệ từ chối thẳng thừng, nếu chị Nhâm làm vậy thì cô mới thấy lúng túng đó.

Chưa đến lượt có bước lên thảm đỏ, cho nên cô vẫn ngồi trong xe, chờ đến lượt mới xuống.

Lễ trao giải đã bắt đầu, các nghệ sĩ lần lượt bước lên thảm đỏ, tiếng các fan hét lên cực chói tai, đám phóng viên thì giờ ống kính về phía các nghệ sĩ, bấm tạch tạch tạch không ngừng.

Thảm đỏ lễ trao giải được tường thuật trực tiếp trên mạng, thật lâu sau, không biết ai khơi mào nổ phát súng đầu tiên: “Người tiếp theo hình như là Diệp Tuệ đấy.” Vừa nhắc tới Diệp Tuệ, đám antifa lập tức đứng ngồi không yên, ríu rít nháy vào gấu cọt.

“Diệp Tuệ vậy câu việc Thường Huỳnh không đến rồi cho là mình có thể trở thành điểm sáng à? Ha ha, tôi cho cô biết nhé, đừng có mà nằm mơ!”

“Đề tôi xem xem Diệp Tuệ đắp mấy lớp phấn, bôi mấy lớp son nhé!”

“Nhìn cô ta bước lên thảm đỏ thì thà tôi tự chọc mù hai mắt mình còn hơn!”

Diệp Tuệ đúng là rất bị ghét, người còn chưa thấy đâu mà đã bị mắng xối xả rồi, không biết nếu cô tới thật thì sẽ còn bị chửi thế nào nữa.

Tất cả mọi người đều đang chờ Diệp Tuệ bị chửi, lời muốn nói cũng đã chuẩn bị sẵn rồi, chỉ chờ cô đến cái là xỏ ra hết thôi.

Phía đầu thảm đỏ, Diệp Tuệ bước xuống xe, hôm nay cô mặc một chiếc váy màu đỏ, làn da trắng như tuyết, sáng bóng hơn cả những viên ngọc.

Gương mặt cô cực kỳ xinh đẹp, không cần trang điểm đậm cũng đủ thu hút ánh nhìn của mọi người.

Diệp Tuệ hơi ngẩng cao đầu, tôn lên phần cổ thon dài hoàn mỹ, cô chậm rãi bước đi, cặp chân dài bên trong làn váy thoát ẩn thoát hiện, sexy chết người nhưng lại không thấy phản cảm.

Chỉ có Diệp Tuệ mới làm nổi bật được vẻ đẹp của trang phục màu đỏ, những nghệ sĩ ngày hôm nay ai cũng rất tỏa sáng, nhưng dường như đều không bằng một phần vạn của Diệp Tuệ.

Cư dân mạng đang xem trực tiếp còn tưởng là mình đang nhìn lầm.

“Đây có đúng là Diệp Tuệ không đấy? Đẹp quá!! Thôi xong rồi, tôi có cảm giác là mình sẽ đổi sang làm fan của cô ấy mất!”

“Nhan sắc của Diệp Tuệ đỉnh thế này cơ mà, chắc là đẹp nhất thảm đỏ tối nay rồi, đẹp như tiên nữ vậy, làm tôi chẳng nỡ chửi nữa.”

“Sắp đẹp thần tiên thì ra thật sự tồn tại à, muốn liếm màn hình quá!”

không chỉ có cư dân mạng đổi chiều gió mà đến cả những người đang có mặt tại hiện trường cũng có phản ứng như vậy, Diệp Tuệ thực sự quá đẹp, truyền thông thậm chí còn quên cả chụp ảnh, máy ảnh cầm trong tay nhưng lại không thể ấn vào nút chụp.

Bầu không khí tại hiện trường lúc này bỗng trở nên yên ắng lạ thường.

Ai cũng bị sắc đẹp của Diệp Tuệ làm cho ngỡ ngàng, lảng giải trí thì bao giờ lại xuất hiện một nhân vật như vậy? Đến khi bọn họ nhìn thấy rõ đó là Diệp Tuệ thì càng kinh hãi hơn, kia không phải là “Tiểu Thường Huỳnh” Diệp Tuệ hay sao? thật sự không thể tin được!

Có ít người còn cảm thấy tiếc nuối, nếu ngay từ ban đầu Diệp Tuệ biết tận dụng lợi thế của mình, đi theo phong cách mà mình muốn thì đã sớm nổi tiếng rồi.

Trong bầu không khí yên tĩnh, bỗng có một giọng nói không biết từ đâu phát ra: “Diệp Tuệ! Chị đẹp quá! Cực kỳ xinh đẹp!”

Diệp Tuệ nhìn theo hướng giọng nói phát ra, thấy đó là một nữ sinh, cô bé đang cầm băng hiệu đề tên của một nghệ sĩ khác, lúc này cô bé đang rất kích động nhìn cô.

Diệp Tuệ cười với cô bé, gật đầu nói: “Cảm ơn em.”

Đám truyền thông bắt đầu lấy lại tinh thần, bắt đầu chụp ảnh, có mấy phóng viên dúi, đặt ra câu hỏi rất sắc bén: “Chuyện Thường Huỳnh like bình luận của antifa trên trang cá nhân của cô, cô có cảm nghĩ gì không?”

Diệp Tuệ trầm tư vài giây rồi đáp: “Lỡ tay bấm like nhầm là chuyện bình thường mà.”

một giây sau, cô lại chuyển hướng câu chuyện, cười nói: “Tuy nhiên, nếu Thường Huỳnh thích theo dõi trang cá nhân của tôi như vậy... thì tôi cũng hoan nghênh thôi.”

Diệp Tuệ không trả lời thẳng vào vấn đề, càng không nói rõ ra là Thường Huỳnh vẫn luôn lên chú ý đến mình, nhưng trong câu trả lời thì vẫn mơ hồ để lộ ra, cho người ta tha hồ suy diễn.

Phóng viên lại hỏi thêm mấy câu nữa, Diệp Tuệ cũng khéo léo trả lời, thái độ cực kì thoải mái.

Trong lúc Diệp Tuệ đang trả lời các câu hỏi của phóng viên thì xe của Bùi Ninh đã đỗ trước thảm đỏ, cô ta đã hỏi thăm trước và biết là tối nay có thể Diệp Tuệ sẽ mặc váy đỏ.

Bùi Ninh lạnh lùng cười, Diệp Tuệ mặc màu đỏ thì cô ta sẽ mặc màu đen, cô ta không thêm mặc đồ cùng màu với Diệp Tuệ đâu.

Mà Diệp Tuệ nếu đã muốn theo phong cách xinh đẹp lộng lẫy thì cô ta sẽ đi theo style nữ thần lạnh lùng kiêu sa, Bùi Ninh đã sớm nghĩ rồi, tối hôm nay cô ta sẽ lấn át tất cả.

Bùi Ninh không hề biết là người tới trước cô ta là Diệp Tuệ, cô ta rất tự tin bước xuống xe, duyên dáng sải bước trên thảm đỏ.

cô ta hồ hững hờ nhìn mấy tấm băng hiệu, mọi lần khi cô ta tới là các fan sẽ hò hét ầm ĩ, lần này như thường lệ, cô ta nhìn thấy rất nhiều băng hiệu có tên mình.

Nhưng kỳ lạ là không có tiếng hét của fan, cũng không có phóng viên vây quanh chụp ảnh, Bùi Ninh đã quen với cảm giác được tôn thờ, bị thờ ơ thế này thì đây là lần đầu tiên.

Advertisement / Quảng cáo

Các fan của Bùi Ninh bây giờ mới hoàn hồn sau khi trông thấy Diệp Tuệ, lúc thấy idol của mình đến, cả đám mới lớn tiếng hò lên: “Bùi Ninh kia! Bùi Ninh! Aaaa!”

Bùi Ninh cảm thấy rất không thoải mái, nhưng ngoài mặt thì vẫn duy trì nụ cười, có điều là hơi cứng nhắc.

cô ta khó chịu tiếp tục sải bước về phía trước, không quên rằng ban nãy truyền thông chỉ hướng máy ảnh về một phía, mà các fan của cô ta cũng chăm chú nhìn về hướng ấy.

Bọn họ đang nhìn ai vậy? Mãi mẽ đến mức không thêm để ý tới mình luôn?

cô ta ngược nhìn, thấy phía trước có một bóng dáng rất đẹp, thân hình thon thả, khí chất hoàn hảo, váy đỏ, da trắng, tóc đen, người đầu tiên mà cô ta nghĩ đến chính là Diệp Tuệ.

Bùi Ninh mới liếc nhìn đã ngầy dại, trong giới giải trí cô ta luôn tự tin mình là người đẹp nhất, chưa từng phải để phòng bắt kì ai.

Mỗi khi bàn về sắc đẹp là người ta sẽ nghĩ tới cô ta đầu tiên, thế nhưng lúc này đây Diệp Tuệ thật sự khiến cho cô ta phải ngỡ ngàng.

Bùi Ninh nhìn lại chiếc váy đen của mình, đột nhiên cảm thấy màu sắc này trông quá trầm, hoàn toàn không tôn lên được vẻ đẹp của mình, Bùi Ninh thầm thuyết phục bản thân, nhất định là như vậy rồi, chỉ là do hôm nay mình không chọn đúng trang phục thôi.

Diệp Tuệ trông thấy Bùi Ninh thì lịch sự gạt đầu với cô ta một cái, Bùi Ninh khôngmuốn thể hiện cảm xúc thật trước ống kính, nhưng bây giờ cô ta thật sự không thể bày ra một sắc mặt tốt với Diệp Tuệ được.

Bùi Ninh gật đầu lại cho có lệ với Diệp Tuệ một cái rồi quay mặt đi chỗ khác luôn, đáy mắt hiện lên sự hận học, vẻ mắt hừng hiện rõ trên mặt cô ta, cư dân mạng tinh mắtđã phát hiện ra ngay.

“Hình như Bùi Ninh chưa từng gặp Diệp Tuệ bao giờ mà, ánh mắt hung ác kia là thế nào vậy?”

“Tôi nhớ rõ Bùi Ninh là đại mỹ nhân nà, thế mà sao hôm nay trông Diệp Tuệ lại hơn hẳn một bậc thế nhỉ? không phải một bậc, là hơn hẳn một khoảng lớn ấy chứ!”

Việc này chỉ là một đoạn nhạc đệm mà thôi, sau khi kết thúc lễ trao giải, điều đáng nhắc tới chính là, gương mặt của Diệp Tuệ đã được lên hot search.

Từ khóa #Diệp Tuệ đẹp nhất tham dò đã được dân mạng điên cuồng tìm kiếm, mọi người đều đang nhiệt tình bàn luận về nhan sắc của cô.

Hon nữa người ta còn tạo một cuộc khảo sát mạng tên: Tham dò đêm nay ai là người đẹp nhất?

nói đến chủ đề này thì lần nào Bùi Ninh cũng được đưa lên hạng nhất, nhưng lần này người ta lại nhắc đến Diệp Tuệ đầu tiên, sau khi cô xuất hiện tại lễ trao giải, khán giảđã có một ấn tượng cực kì sâu đậm.

Mặc dù Bùi Ninh ăn mặc cũng rất đẹp, nhưng gương mặt và thần thái thì vẫn kém Diệp Tuệ một chút.

Tuy Diệp Tuệ toàn bị người ta chửi mắng, nhưng mọi người vẫn cho rằng cô là người đẹp nhất, không còn cách nào cả, ai bảo mặt cô đẹp 360 độ không góc chết cơ chứ.

Sau tham dò, rất nhiều người đã trở thành fan của Diệp Tuệ.

Ban đầu Bùi Ninh chính là người đẹp nhất trong giới nghệ sỹ trẻ, cũng vì có sắc đẹp nên dù khả năng diễn xuất có hơi kém, tính tình cũng không được tốt lắm thì cô ta vẫn có một chỗ đứng trong làng giải trí.

Nhưng bắt đầu từ hôm nay, mọi người lại không hận mà cùng có chung một suy nghĩ, danh hiệu mỹ nhân của Bùi Ninh nên được chuyển sang cho người khác rồi.

Sau khi quay xong phim “Thế Từ”, tạm thời Diệp Tuệ chưa nhận phim nào khác, cho nên cô có thể tranh thủ tận dụng thời gian này để nghỉ ngơi cho tốt.

Chị Nhâm nhìn thấy tâm tư của Diệp Tuệ, lập tức ngăn cản ý định muốn buông thả trong đầu cô: “Bà cô ơi, em tuyệt đối không được ăn uống thả ga đấy nhé, phải kiểm soát chặt chẽ cho chị.”

Có những diễn viên cứ đến ngày nghỉ là buông thả việc ăn uống một tí, nhưng đến lúc nhận phim mới thì sẽ gây lại rất nhanh, nhưng cũng có những diễn viên không về dáng kịp, bị ống kính của máy tay săn ảnh chụp được rồi đăng lên khắp các trang báo, nóicô ta không giữ được vóc dáng, thậm chí còn đồn là người ta mang thai, rất phí công đứng ra giải thích.

Diệp Tuệ đã bị chị Nhâm nhắc nhở rất nhiều, còn báo Tiểu Lưu thỉnh thoảng phải giám sát cô nữa.

Diệp Tuệ không còn cách nào khác là phải nghe theo, từ bỏ luôn kế hoạch ăn một bữa com no đủ, lên mạng đặt một thùng xoài giao đến nhà.

Tám giờ tối Thẩm Thuật đi làm về, ngửi thấy ngay mùi xoài thơm đang lan tỏa khắp nhà.

Phòng khách sáng đèn, Thẩm Thuật nhìn qua một lượt, không thấy Diệp Tuệ đâu.

Đợi đến khi anh thay dép đi vào nhà thì Diệp Tuệ mới bung một đĩa xoài to từ trong bếp đi ra.

“Thẩm Thuật, em mới mua một thùng xoài đấy, đủ cho chúng ta ăn mấy ngày luôn.” Diệp Tuệ chuyển tâm cắt xoài trong bếp nên bây giờ mới để ý là Thẩm Thuật đã về.

Ăn một mình buồn lắm, có người ăn cùng mới vui.

Nhìn ánh mắt mong đợi của Diệp Tuệ, Thẩm Thuật không thể từ chối, liền đi vào ngồi xuống sô pha.

Kĩ năng cắt hoa quả của Diệp Tuệ rất tốt, quả xoài được cô cắt thành từng miếng nhỏtrung đối đều nhau, cô còn cấm sẵn đĩa ăn vào trước cho Thẩm Thuật luôn rồi.

“Em vừa ăn thử rồi, ngọt lắm.” Diệp Tuệ có vẻ rất thích.

Từ trước đến nay Thẩm Thuật thường không ăn gì sau tám giờ tối, nhưng nhìn Diệp Tuệ ăn ngon lành như vậy, theo bản năng anh cũng ăn mấy miếng cùng cô.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng chỉ chốc lát sau, Thẩm Thuật phát hiện ra Diệp Tuệ có gì đó không ổn, còkhụng người lại, vội vàng lấy tay ôm ngực, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn.

anh nhú mày, lập tức kéo tay cô, nghiêng người về phía trước xem xét phản ứng của cô.

“Em không khỏe à?”

Diệp Tuệ cũng không hiểu là mình bị làm sao, chỉ cảm thấy môi hơi sưng lên, hô hấp bắt đầu khó khăn, đột nhiên cô nhớ ra, bản thân cô thì không bị dị ứng với xoài, nhưng nguyên chủ của cơ thể này thì không biết thế nào.

Theo cô nhớ thì nguyên chủ không có chi tiết nào nói là bị dị ứng với xoài, chỉ có là nguyên chủ ngại ăn xoài vì sợ bản tay bản mặt, cho nên chưa từng động đến nó.

Nào biết được thì ra sau khi ăn xoài nguyên chủ sẽ bị dị ứng nghiêm trọng như vậy.

cô muốn nói chuyện nhưng họng sưng lên khiến cô không nói nên lời, chỉ có thể chỉ vào đĩa xoài cho Thẩm Thuật hiểu.

Thẩm Thuật hiểu ý cô ngay, anh hỏi: “Em dị ứng với xoài sao?” Đây là lần đầu tiên anhnghegiọng như thế, âm điệu còn mang theo sự lo lắng và gấp gáp.

Diệp Tuệ không thể trả lời câu hỏi của anh, vì dị ứng quá nặng nên ý thức của cô đãtrở nên mơ hồ.

cô mơ màng trông thấy Thẩm Thuật cảm áo khoác của mình đắp lên người cô, kín mặt cô lại, cô lẽ vì để ý đến thân phận nghệ sỹ của cô nên anh không muốn cô gặp phiền phức.

Thân hình anh cao lớn, chiếc áo khoác của anh đắp lên gần như đã che được hơn nửa cơ thể cô.

Ngay vào lúc sắp mất đi ý thức, Diệp Tuệ nhìn ánh đèn sáng loáng trên trần nhà, chiếc đồng hồ đang chậm rãi hoạt động, giọng nói của Thẩm Thuật bỗng lọt vào tai cô.

“Đừng sợ, anh đưa em tới bệnh viện.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Edit: Ngân Nhi

Câu nói của Thẩm Thuật vừa mới lọt vào tai Diệp Tuệ thì cô liền rơi vào trạng thái hôn mê.

Thẩm Thuật bế cô lên, nhẹ nhàng đỡ đầu cô tựa vào vai mình, sau đó nhanh chóng đưa cửa.

Vừa mới bước ra khỏi tòa nhà thì có một trận gió lạnh thổi tới, trời đã vào thu, nhiệt độ buổi tối cũng trở nên thấp hơn.

Áo khoác của Thẩm Thuật đang trùm lên người Diệp Tuệ, anh chỉ mặc một cái sơ mi trắng, sau khi đặt Diệp Tuệ nằm ra ghế sau, anh mau chóng vòng qua sườn xe rồi ngồi vào ghế lái.

Thẩm Thuật vừa nổ máy xe vừa gọi điện thoại, đầu bên kia nhận máy rất nhanh, người đó trực tiếp gọi tên Thẩm Thuật, có vẻ như rất thân thiết với anh.

“Vợ tôi đi ứng xoài, bây giờ đang hôn mê, cậu chuẩn bị luôn đi, năm phút sau tôi đến bệnh viện.”

Thẩm Thuật gọi cho bác sĩ quen, ngắt máy xong, anh lập tức đạp chân ga phóng xe đi.

Xe chạy nhanh nhưng rất ổn định, Thẩm Thuật thỉnh thoảng vẫn chú ý đến Diệp Tuệđang ở ghế sau.

Đến bệnh viện, vì bận tâm đến thân phận của Diệp Tuệ nên anh lựa một lối vào ít người, bảo đảm rằng Diệp Tuệ sẽ không bị mấy tay săn ảnh bắt gặp.

May là tới bệnh viện kịp thời nên sau khi truyền nước xong, Diệp Tuệ chỉ cần ở lại bệnh viện thêm mấy ngày là ổn.

cô nằm trên giường bệnh, chai truyền nước đang nhỏ từng giọt, hô hấp của cô cũng từ từ ổn định lại, trạng thái dần khỏi phục bình thường.

Advertisement / Quảng cáo

cô nhắm mắt ngủ thiếp đi, lồng ngực khẽ phập phồng, mái tóc đen dài phủ kín gối, làm cho sắc mặt cô trông càng thêm tái nhợt.

Đèn trong phòng bệnh đã tắt, chỉ còn lại một ánh đèn sáng nhẹ ở đầu giường, Thẩm Thuật đứng bên cạnh, yên lặng nhìn cô.

Lúc này cửa phòng bệnh mở ra, người bước vào chính là vị bác sĩ mà Thẩm Thuật đãliên lạc từ trước.

anh ấy tên là Mạnh Hàn, là bác sĩ riêng của Thẩm Thuật, cũng là bạn lâu năm với anh.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Hàn thấy Thẩm Thuật mất bình tĩnh như vậy, mặc dù anh ấy nghe nói là quan hệ giữa Thẩm Thuật và vợ không được tốt lắm, chẳng khác gì người xa lạ cả.

Nhưng mà nhìn tình hình lúc này thì có vẻ như điều đó không đúng lắm.

Mạnh Hàn đến gần Thẩm Thuật, vỗ vào người anh nói: “Này này, cậu với vợ cậu thế này là sao? Đầu có giống như hồi trước cậu nói...”

Mạnh Hàn còn chưa nói hết câu thì Thẩm Thuật đã ra hiệu cho anh ấy im lặng, anh nóirất khẽ: “Cậu ồn ào quá, đi ra ngoài rồi nói.”

Mạnh Hàn nghe lời ngậm miệng lại, không dám quấy rầy Diệp Tuệ đang nằm trêngiường bệnh nữa, đi ra ngoài cùng Thẩm Thuật.

Bọn họ cũng không đi xa, chỉ tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện thôi.

Giọng Thẩm Thuật vẫn bình tĩnh như mọi ngày: “Cậu muốn hỏi cái gì?”

Mạnh Hàn chỉ vào Diệp Tuệ trong phòng bệnh: “Nhìn không ra đó, không ngờ cậu lại quan tâm đến vợ mình như vậy, sao mà quan hệ giữa hai người lại phát triển nhanh thế?”

Dựa vào nhiều năm quen biết với Thẩm Thuật, Mạnh Hàn biết cậu bạn này là ngườikhông hiểu gì về chuyện tình cảm mà, chẳng lẽ bạn này mất mình kém nên nhìn lầm sao?

Thẩm Thuật nhìn biểu cảm tò mò của Mạnh Hàn, không trả lời vấn đề của anh ấy mànói: “Ngày mai cậu làm xét nghiệm dị ứng cho Diệp Tuệ đi, hình như cô ấy không biết là mình bị dị ứng xoài.”

Thẩm Thuật nhận ra điều này lúc nhìn dáng vẻ khi ăn xoài của Diệp Tuệ.

Mạnh Hàn gật đầu ngay: “OK, ngày mai tôi sẽ sắp xếp.”

không đợi anh ấy nói tiếp, Thẩm Thuật lập tức chuyển chủ đề: “Diệp Tuệ đang ở phòng bệnh một mình, tôi quay về đây.”

nói xong anh cũng không chờ Mạnh Hàn trả lời, dứt khoát quay người đi về phòng bệnh luôn.

Mạnh Hàn lúc này mới phát hiện mình bị lừa, Thẩm Thuật vẫn chưa trả lời câu hỏi củaanh ấy.

Lúc Diệp Tuệ tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau.

Ánh nắng bên ngoài chiếu vào qua khung cửa sổ, những hạt bụi nhỏ li ti trôi nổi trongkhông khí, cô đưa tay lên che mắt, bỗng cảm thấy có thứ gì đó cọ vào mặt mình.

Lúc này cô mới nhận ra trên tay mình đang cầm kim tiêm, mũi chỉ ngửi thấy toàn mùi nước khử trùng, thì ra là đang ở bệnh viện.

Diệp Tuệ nghĩ lại chuyện tối qua, cô ăn xoài rồi bị dị ứng đến mức hôn mê bất tỉnh, chuyện về sau thì không nhớ gì cả.

Trong phòng bệnh không có ai, trên ghế salon có vắt một chiếc áo khoác, Diệp Tuệ nhớ đó là chiếc áo mà hôm qua Thẩm Thuật đã đắp lên người cô.

cô có nghe thấy câu nói của anh trước khi hôn mê, có thể vì có anh bên cạnh nên cômới yên tâm mà xui đi như vậy.

cô vừa mới ngồi dậy thì cửa phòng bệnh mở ra, người đi vào là Thẩm Thuật.

trên tay anh cầm bình giữ nhiệt, đặt trước mặt cô nói: “Trong nhà mang tới cho em.”

Ông Thẩm biết chuyện Diệp Tuệ nhập viện nên đã bảo người giúp việc làm chút đồ ănnhẹ cho cô.

Diệp Tuệ vừa ăn cháo vừa quay đầu nhìn Thẩm Thuật đang ngồi trên salon.

“Tối qua cảm ơn anh nhé.”

Thẩm Thuật liếc mắt nhìn Diệp Tuệ, ánh mắt ấy cứ chăm chú hướng vào cô, mặkhông thấy anh lên tiếng, khiến cô lo sợ không biết có phải mình đã làm chuyện gì có lỗi với anh hay không.

Đúng lúc cô đang định chủ động nhận sai với anh thì anh mới lên tiếng.

“Thùng xoài trong nhà anh đã đem cho người ta hết rồi.”

Diệp Tuệ cảm thấy hơi tức, cô thích nhất là ăn xoài, nhưng vì chủ của cơ thể này bị dị ứng nên cô đành phải chấp nhận từ bỏ món ăn mà mình yêu thích thôi.

Advertisement / Quảng cáo

cô còn chưa kịp tức nổi được một lúc thì đã phải đối diện với ánh mắt của anh, anhhờ hững liếc cô, dường như đã nhìn thấu tâm tư của cô rồi.

“Vẫn còn muốn ăn?” Giọng của anh rất bình thường, nhưng lại khiến cho Diệp Tuệ sợ run.

Diệp Tuệ với ham muốn sống tràn đầy vội vàng lắc đầu: “không ăn không ăn, anh đem cho thì tốt rồi.”

cô nào dám chống đối dưới sự áp bức của anh cơ chứ, cô cũng biết là nếu ăn hết cả thùng xoài thì hậu quả sẽ không đơn giản chỉ là nằm viện.

Khi đó trong nghĩa trang chắc chắn sẽ có một vị trí thuộc về cô, một nữ diễn viên tham ăn chết vì dị ứng xoài.

Thẩm Thuật tương đối hài lòng với thái độ hiểu chuyện của cô, anh lại cúi đầu xuống nhìn vào cái máy tính trên tay, không biết đang bận làm gì.

Diệp Tuệ tiếp tục ngoan ngoãn ăn nốt cháo, thậm chí có phải biểu hiện ban nãy của mình có hơi kỳ lạ không, từ khi nào mà cô lại nghe lời Thẩm Thuật như thế rồi.

Căn bản là trước giờ cô vốn cũng không dám to tiếng với Thẩm Thuật rồi, anh nói gìthì cô đều nghe theo hết.

Thôi bỏ đi, dù sao cũng là mình làm sai trước mà.

Chuyện cô nhập viện tất nhiên không thể gạt được chị Nhâm, chị Nhâm sau khi biết tình hình tức giận, vừa mới nhắc nhở dứt lời xong thì đã lại xảy ra chuyện ngay được.

Với cái kiểu vô tư này của Diệp Tuệ, có trời cô lại bên người để quản lý thì cũng khôngcó gì là quá đáng cả, lần này Diệp Tuệ đã bị chị Nhâm mắng cho một trận rất lâu.

May là cô bình phục cũng nhanh, nằm viện một ngày là có thể xuất viện rồi.

Thẩm Thuật cả ngày không đến công ty, sáng hôm sau anh mới đi làm.

Vương Xuyên đã làm việc ở Hoa Thụy ngay từ những ngày đầu thành lập công ty, tuần nào Thẩm tổng cũng sẽ tham dự buổi họp rất đúng giờ, hôm qua là lần đầu tiên sếp vắng mặt.

Vương Xuyên vào đưa báo cáo cuộc họp cho Thẩm Thuật, vừa bước vào phòng làm việc của sếp thì chú ý ngay đến một cái bình hoa cỏ mới được bày.

Chất liệu của cái bình này không tệ, nhưng người nào tính mất thì đều có thể nhìn ra là giá trị của nó không cao.

Vương Xuyên đã đồng hành cùng Thẩm Thuật từ khi anh bắt đầu lập nghiệp với hai bàn tay trắng, cho đến bây giờ khối tài sản ít nhất cũng phải mấy tỷ rồi.

Thẩm Thuật thích sưu tầm đồ cổ, cho nên Vương Xuyên cũng có nghiên cứu về mảng này, anh ta luôn đi cùng Thẩm Thuật tới các buổi đấu giá, sau dần nhìn thấy đồ cổ là có thể nhận biết được ngay nó thật hay giả.

Với kinh nghiệm của Thẩm tổng, chắc chắn là biết cái bình hoa kia là đồ rôm, sao còn bày trong công ty thế chứ? không nên chút nào.

Lúc trước ở buổi đấu giá, Thẩm Tu muốn tặng cho sếp cái bình hoa cỏ đắt giá kia, thế mà sếp chẳng hề tỏ ra hứng thú, thẳng thừng từ chối luôn.

Giờ thì lại lấy cái bình hoa rôm kia ra coi như bảo bối là sao? Suy nghĩ của sếp, Vương Xuyên thật sự không hiểu nổi.

Trái tim của sếp như kim dưới đáy biển, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Thẩm Thuật ngược mắt lên nhìn Vương Xuyên một cái rồi thở ơ hỏi: “Nhìn cái gì?”

anh thấy ánh mắt của Vương Xuyên đang rơi vào cái bình hoa cỏ kia, không khỏi nhếch môi cười, trong số mười cái bình hoa mà Diệp Tuệ mua cho anh, chỉ có đúngmột cái là hàng thật.

anh liền bày cái bình thật ở trong nhà, rồi chọn đại một bình trong số chín bình còn lại để mang đến công ty.

Vương Xuyên không nén nổi tò mò: “Sếp, có phải cái bình hoa kia là do một người quan trọng tặng cho anh không?”

Thẩm Thuật không thừa nhận mà cũng không phủ nhận, chỉ ung dung đáp: “Cứ coi như thế đi.”

Vương Xuyên lập tức ngậm miệng, anh ta đã biết đáp án rồi, không phải suy nghĩ nhiều, cái bình hoa kia chắc chắn là của Diệp Tuệ tặng.

cô Diệp không có kinh nghiệm nhìn đồ cổ, con mắt không sành sỏi, nhưng quan trọng là sếp của anh ta thích! Chỉ cần là đồ của cô Diệp tặng thì sếp đều thích hết!

một mặt thì tỏ ra không thèm ngó ngang đến cái bình hoa cỏ đắt tiền, mặt khác thì lại đem cái bình rôm trở thành bảo bối, hai người này đúng là trời đất tác thành, cực kì xứng đôi!

Bị việc này làm cho kinh ngạc nên Vương Xuyên cũng quên hỏi là vì sao hôm qua sếpkhông đi làm.

Diệp Tuệ bây giờ đã phần nào để lại một ấn tượng trong lòng khán giả qua đoạn trailer phim và lần bước trên thảm đỏ lễ trao giải, trên trang cá nhân của cô trừ mấy cái poster tuyên truyền cho phim ra thì hoàn toàn không đăng thêm cái gì khác.

Các fan của Diệp Tuệ có được không hề dễ dàng gì, nhất định phải giữ cho chắc, thế là Diệp Tuệ bị người đại diện bắt phải đăng gì đó lên trang cá nhân, cô không biết đăng gì nên đành chia sẻ một chút về cuộc sống của mình.

“Bị dị ứng xoài nên phải nằm viện cả ngày, khó chịu quá đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ không có ý định sẽ chụp ảnh, đang bệnh mà còn tự sướng được, nhất định sẽ bị anti chửi tiếp cho xem, nhưng dưới sự yêu cầu mãnh liệt của người đại diện, côđành phải chụp một tấm, bởi vì trước mắt dân mạng người ta quan tâm đến mặt mũi của cô nhiều hơn là cuộc sống riêng.

Diệp Tuệ không trang điểm, mái tóc đen dài để xõa, dưới ánh mặt trời, gương mặt xinh đẹp của cô trông có phần tiêu tụy.

“Đây là mặt mộc đó hả? Diệp Tuệ không trang điểm nhìn vẫn xinh thế, đúng là nhan sắc của thần tiên.”

“Diệp Tuệ cô đúng có mà nói láo, bị bệnh mà còn chụp hình tự sướng à, chắc là lại muốn gây chú ý đây mà, ai biết là cô ta có nhập viện thật không.”

“Tuệ Tuệ cô lên, quay phim xong phải nghỉ ngơi thật tốt nhé, đừng quan tâm đến những lời anti nói, sau này chỉ cần phim có chị đóng là em đều sẽ mong chờ.”

“...”

Mấy lãnh đạo của Hoa Thụy cũng đang trò chuyện rất sôi nổi về chuyện của Thẩm Thuật và Diệp Tuệ trên wechat.

Bọn họ đều dùng nick phụ để theo dõi trang cá nhân của Diệp Tuệ nên phát hiện ngay ra manh mối, hôm qua sếp không đi làm, ngay cả hội nghị thường kỳ cũng không có mặt, chính là vì ở trong bệnh viện với Diệp Tuệ cả ngày chứ còn gì nữa!

Trình Thắng: Quan tâm yêu thương người ta như thế, mấy ông đã bao giờ thấy sếp như vậy chưa?

Vương Xuyên: thì ra sếp không hề vô cảm như mình tưởng.

Trình Thắng vốn rất thích đùa giỡn, anh ta chụp màn hình dòng trạng thái và bức ảnh lại rồi lên gửi cho Thẩm Thuật xem.

Chỉ chốc lát sau, Thẩm tổng lạnh lùng của bọn họ đã báo thư ký gửi một tin nhắn cho Vương Xuyên.

Vương Xuyên, người bị phạt phải tặng ca: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: Ngân Nhi

Mặt của Thường Huỳnh mãi mà không trở lại được bình thường, cô ta nghĩ không ra lý do tại sao. Tối nọ, cô ta chợt nhìn thấy một cái bóng đen chui ra từ cái bình hoa mà Thẩm Tu tặng.

Con ma nữ vẫn bám vào cái bình hoa cổ, tuổi đã cao nên ám khí càng nặng, công phu cũng rất cao, nếu nó muốn người nào nhìn thấy nó thì nhất định người ấy sẽ nhìn được.

Nó cố tình dọa nạt Thường Huỳnh: “Ngươi có biết không, mặt ngươi biến dạng như thế là do ta làm đấy, ta rất căm ghét những người xinh đẹp, ngươi hãy chấp nhận chịu xấu xí cả đời đi.”

Thường Huỳnh trông thấy cảnh tượng này thì sợ hãi hét âm lên: “Có ma!! Có ma!!!”

Lúc mẹ cô ta chạy tới nơi thì con ma đã chui lại vào cái bình hoa rồi, mặc cho Thường Huỳnh có gọi thế nào thì nó cũng không hiện hình.

Cô về như nó rất thích trên cột Thường Huỳnh, vì mỗi khi có thêm người trong nhà, Thường Huỳnh gọi nó sẽ không ra, nhưng người đi hết rồi thì nó lại xuất hiện.

Nhiều lần như vậy nên mẹ của cô ta sinh nghi, không biết có phải con gái mình gặp vấn đề về tâm lý hay không, bà đau lòng nói: “Con gái đáng thương, con ngủ một giấc thật ngon đi, rồi mặt sẽ dần đẹp trở lại thôi.”

Bà cho là vì Thường Huỳnh quá buồn rầu vì gương mặt nên mới thành ra như thế, đến cả Thường Huỳnh cũng nghi ngờ do tinh thần của mình không được tốt nên mới gây ra ảo giác.

Trong khoảng thời gian này, Thường Huỳnh rất ít tham gia các hoạt động, thỉnh thoảng cô ta có đi ra cửa thì cũng sẽ đội mũ và đeo khẩu trang, bị mấy tay săn ảnh chụp hình lại.

Nếu nhìn những chỗ bị lộ ra trên mặt Thường Huỳnh thì vẫn có thể nhận ra là làn da của cô ta không còn được mịn màng trắng trẻo như trước nữa, tóm lại là trạng thái của cô ta đã tệ hơn trước rất nhiều.

Thường Huỳnh là diễn viên đang hot nên những tin tức về cô ta tất nhiên là bay đầy trời, khiến cô ta nổi điên lên đập phá đồ đạc trong nhà.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ cũng đọc được mấy tin tức đó, cô cảm thấy là Thường Huỳnh không có vẻ là bị bệnh, mà giống như đang bị tai họa gì đó vạ vào người thì đúng hơn.

Nhưng cô cũng chỉ suy đoán mà thôi, không có cách nào để chứng minh cả.

Từ sau khi Diệp Tuệ bị dị ứng, nghe theo lời yêu cầu của mọi người, mấy ngày qua côăn uống rất thanh đạm, cứ mỗi lần cô muốn ăn thứ gì đó mặn mặn thì sẽ bị một ánh mắt lạnh lùng và rất có lực uy hiếp nhìn vào.

Ánh mắt đó đến từ Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ không còn biết làm gì hơn là ngoan ngoãn đặt đĩa xuống, tiếp tục nâng bát cháo trắng lên húp.

Còn chưa quen với việc cắt giảm khẩu phần ăn thì cô lại phải nghe thêm một tin dữ, Thẩm Thuật phải đi công tác một ngày, có nghĩa là cô sẽ phải ở nhà một mình.

một mình đối mặt với những con ma đó saooo!! Trong đầu cô lập tức hiện lên những cảnh tượng đáng sợ, có thể dự đoán trước được tình cảnh bi thảm của mình rồi.

Tuy nhiên suy nghĩ của cô cũng rất linh hoạt, cô nghĩ hay là thử đi mua mấy cái bùa trừ tà xem sao, xong dán nó trong phòng, có khi sẽ có hiệu quả cũng nên, ít nhất có thể ngăn chặn được một chút.

Thẩm Thuật nhìn nét mặt của Diệp Tuệ, hỏi: “Em sợ à?”

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật, ánh mắt như đang nhìn thần hộ mệnh vậy, trước khi anh đi phải ở cạnh anh nhiều hơn chút mới được, cố gắng hết sức để lấy ít dương khí của anh.

Diệp Tuệ dùng vẻ mặt mong đợi nhìn anh: “Hôm nay em muốn đến đạo quán* để xin bùa trừ tà, anh đi với em được không?” Nếu có Thẩm Thuật đi cùng, nói không chừng tấm bùa sẽ càng có tác dụng hơn.

**Đạo quán: Nơi tu luyện và cử hành nghi thức tôn giáo của các đạo sĩ.*

Thẩm Thuật không từ chối, anh đáp: “Được.”

Hai người nhanh chóng xuất phát, lúc xuống xe Diệp Tuệ đeo khẩu trang vào để tránh bị người ta nhận ra, mặc dù cô không đến mức nổi tiếng thế, nhưng tiếng xấu về côhi lan truyền quá rộng rãi, sợ là đi trên đường vẫn sẽ có người biết.

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đi cùng nhau qua một con đường để đến đạo quán, trênđường có đi qua một gian hàng, người chủ quán mặc đạo phục, hình như là mở què coi bói.

Đạo trường này nhìn qua không được bình thường cho lắm, một bên mặt bị bịt lại, hình như là mù, ông ta còn để râu rất dài, hơi có phong thái của thần tiên. Bên cạnh còn có một tấm bảng được treo lên, trên đó viết: Coi không đúng không lấy tiền.

Diệp Tuệ thu hồi tầm mắt, đang muốn đi tiếp thì lại nghe thấy vị đạo trưởng đó nói: “cô gái, xin dừng bước.”

Diệp Tuệ nhìn xung quanh, trừ cô và Thẩm Thuật ra thì không còn ai khác, cô giờ tay chỉ vào mình, hỏi: “Tôi hả?”

Đạo trưởng nói rất chắc chắn: “không sai, chính là cô.” Cả con đường này nhìn qua có một người vừa lăm tiền lại vừa dễ gạt nhất là cô đó.

Diệp Tuệ nhìn sắc trời, thấy vẫn còn sớm, lát đi xin bùa cũng được, cô nhìn Thẩm Thuật nói: “Bọn mình qua đó xem chút nhé?”

Thẩm Thuật rất thoải mái đồng ý.

Diệp Tuệ ngồi trước mặt đạo trưởng, Thẩm Thuật ngồi bên cạnh cô, đạo trưởng nói: “Hai cô cậu tôi vừa nhìn cái đã biết ngay là người có phúc rồi.”

Lời hay ý đẹp có ai mà không thích nghe? Cứ nói tốt chắc chắn sẽ không sai.

Người phụ nữ này mặc dù đeo khẩu trang che đi phần lớn mặt mũi, nhưng chắc chắn là một mỹ nhân, còn người đàn ông bên cạnh cũng cực kỳ anh tuấn, ông ta chưa từng thấy một cặp đôi nào đẹp đến vậy.

Vị đạo trưởng nhìn Diệp Tuệ một cái, sau đó lại nhìn Thẩm Thuật một cái rồi mới ra vẻ thần bí nói tiếp: “cô có biết không, hai cô cậu có duyên từ tận kiếp trước đấy.”

Nhìn cặp đôi này rất hạnh phúc bước đi bên nhau, chiều này đám báo có thứ trăm lần cũng không sai được.

Diệp Tuệ mở to hai mắt, tôi bị xuyên vào một cuốn tiểu thuyết đó ông biết không hả? Duyên phận từ kiếp trước cái gì không biết nữa, giả dối, quá giả dối, không thể nghe nói!

Diệp Tuệ đứng dậy muốn rời đi.

Đạo trưởng kia lại tiếp tục tung chiêu: “cô gái à, cô nghe tôi nói hết có được không?”

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật, muốn hỏi ý anh, anh chỉ bình tĩnh nói: “Em muốn nghe thìcứ nghe.” không muốn nghe thì đi thôi.

Diệp Tuệ suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn ngồi xuống, cô muốn nghe xem người này còn có thể nói thêm cái gì nữa: “Còn gì nữa không?”

Đạo trưởng đảo mắt một vòng, vuốt râu, ra vẻ uyên thâm: “Thân phận kiếp trước của hai người cũng rất cao.”

Diệp Tuệ quyết tâm muốn vạch trần bộ mặt giả dối của ông ta: “Thân phận cao? Cao bao nhiêu? Tôi là công chúa hay là tiểu thư khuê các? Ông nói rõ hơn cho tôi biết đượckhông?”

Advertisement / Quảng cáo

Vị đạo trưởng vội xua tay, ra vẻ thiên cơ không thể tiết lộ: “Tôi không thể nói, thân phận quá cao, nói ra e là tôi sẽ bị giam tuổi thọ mất.”

“Mắt của tôi cũng vì tiết lộ nhiều điều quá nên mới mù lòa thế này.” Tất nhiên ông tasê không thừa nhận, rằng vì già vờ mù nên trời nóng bức đến mấy ông ta cũng đeo bịt mắt vào, bí bách ngứa ngáy như bị nổi mẩn vậy.

Diệp Tuệ thầm cười trong lòng, ông cứ tiếp tục bốc phét đi nhé!

Đạo trưởng nói tiếp: “Kiếp trước hai người có hiểu lầm rất lớn, rất khó khăn mới tới được với nhau, kiếp này cũng phải cần có cao nhân chỉ bảo thì mới có thể vượt qua được cửa ải khó khăn.”

Ý của ông ta rất rõ ràng, cao nhân đang ở ngay trước mắt cô đây này, còn không mau dâng tiền lên?

Diệp Tuệ nói thẳng luôn: “Nhưng tôi lại thích tự mình giải quyết mọi chuyện cơ, chuyện gì càng phiền phức rắc rối thì lại càng có tính khiêu chiến với tôi, điều gì có được dễ dàng quả cũng không có ý nghĩa gì cả.”

Vị đạo trưởng không thể phản bác lại được: “...”

Thẩm Thuật cảm thấy rất thú vị, anh không nói gì, chỉ ở bên cạnh quan sát.

Kế hoạch của đạo trưởng thất bại, ông ta lại đổi chiêu khác, bầm bầm ngón tay, nhắm mắt rung đùi nói: “không ổn, rất không ổn.”

Diệp Tuệ: “Có gì không ổn vậy?”

Ông ta nói: “Ý trời nói cho tôi biết, gần cô có sao Hồng Loan chuyển động, có những việc có thể sẽ gây cản trở đến chuyện tình cảm của cô.”

Diệp Tuệ tức quá bật cười, ông ta nói như kiểu cô không thể làm chủ được chuyện tình cảm của mình vậy, trong lúc bực bội, cô chỉ vào Thẩm Thuật ngồi bên cạnh.

“Tôi có chồng rồi nhé, sao Hồng Loan chuyển động thế nào được hả? Tôi đã kết hôn rồi, tình cảm vợ chồng rất hòa thuận, không cần người khác quan tâm.”

Nghe thấy cô bảo mình là chồng, Thẩm Thuật liền quay sang nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn không rõ cảm xúc.

Tiếp theo, vị đạo trưởng cứ nói câu nào là Diệp Tuệ phản lại câu đấy, ông ta ngày càng trở nên lúng túng, quay sang nhìn Thẩm Thuật cầu cứu, hi vọng anh có thể ngăn Diệp Tuệ lại.

Thẩm Thuật lại chỉ chăm chú nhìn mỗi Diệp Tuệ, không quan tâm đến ai khác, dáng vẻnh đẹp đẽ tôn quý, thái độ thì hồ hững ung dung.

Lúc Diệp Tuệ nói lại người ta, anh cũng chẳng buồn xen vào, chỉ nhìn cô rồi cười khế.

Như thể dù cô có làm gì đi nữa thì anh cũng sẽ đứng tưng cho cô.

Vị đạo trưởng thất bại ê chề, nét mặt ủ rũ, cô tha cho tôi đi, tôi bỏ nghề không làm nữa là được chứ gì.

Diệp Tuệ vô cùng sáng khoái, cô thở phào nhẹ nhõm bỏ đi, Thẩm Thuật thì vẫn ở lại,anh đứng thẳng dậy, rừ mắt xuống nói: “Chuyện xưa mà ông nói nghe cũng được.”

“Nhưng mà...Có hơi già rồi đấy.”

Có mấy câu mà ông ta nói như duyên phận kiếp trước, sao Hồng Loan chuyển động thìThẩm Thuật nghe xong lại thấy rất vui, anh phát tay, đặt một ít tiền lên bàn.

Làm xong anh quay người đi luôn, để lại cho người ta một bóng lưng cao lớn ung dung, trong không khí bỗng vang lên một giọng nói vô cảm: “Cứ coi như là tiền tôi cho ông mua nước.”

Vị đạo trưởng nói rất hết cả họng, tự dung lại có một khoản tiền roi trúng đầu.

Ông ta vội vàng cầm tiền lên, người đàn ông này thật hào phóng, số tiền này...Bằng cả tháng ông ta bầy quẩy ngồi ở đây rồi!

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ lại đi tiếp, hai người vào đạo quán cầu bùa trừ tà, Diệp Tuệ nắm chặt lá bùa trong tay, lúc này mới cảm thấy an tâm hơn nhiều.

cô ngẩng lên nhìn Thẩm Thuật, anh rất cao, đứng ngược chiều sáng, sống mũi anhthẳng tắp, đường nét khuôn cằm rất rõ ràng, lúc không cười môi cứ siết chặt lại.

Người này đúng là đẹp trai quá đáng.

Diệp Tuệ nói: “anh nghĩ trên đời có kiếp trước thật không?” Mặc dù đạo trưởng kia lừa đảo, nhưng lòng cô vẫn rất hiếu kỳ, tránh không khỏi việc nghĩ này nghĩ nọ.

Thẩm Thuật quay đầu nhìn cô, cô đeo khẩu trang nên để lộ mỗi đôi mắt, đôi mắt ấy lúc này đang nhìn anh chăm chăm, chờ đợi câu trả lời của anh.

Thẩm Thuật: “Em muốn biết sao?”

Diệp Tuệ gật đầu: “Tất nhiên rồi.”

Thẩm Thuật cười nói: “Vậy em nghĩ xem liệu anh có tin điều đó hay không?”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ nghĩ một chút rồi lắc đầu, dương khí của anh nặng như vậy, đến ma quỷ anhòn không tin nữa là chuyện kiếp trước.

cô bước lên trước duỗi vai một cái: “Em cũng không tin, mà dù có kiếp trước thì sao chứ? Cứ sống thật tốt kiếp này, không để lúc chết đi phải hối hận là được.”

Thẩm Thuật thấy Diệp Tuệ vẫn đang nắm chặt lá bùa, lo lắng hỏi: “Bây giờ còn sợkhông?”

Diệp Tuệ thật sự rất muốn nói với anh là cô sợ chứ, sao mà không sợ cho được? cô sợ muốn chết luôn, sợ đến mức chỉ muốn trốn vào chỗ nào đó không có ma rồi ở trong đó vĩnh viễn không chui ra thôi.

cô nắm chặt lá bùa, nói dối: “không sợ nữa.”

Nét mặt Thẩm Thuật rất bình tĩnh, nói tiếp: “thật không?”

Diệp Tuệ không đáp, bấy giờ anh bỗng nói với cô một câu: “anh sẽ về sớm.” Dứt lời,anh liền đi thẳng về phía trước, dáng vẻ giống như câu nói đó chỉ là anh tùy hứng nóira mà thôi.

Diệp Tuệ ngờ ngẩn, câu nói ấy vẫn còn vang lên trong đầu cô, làm cô đứng im tại chỗkhông nhúc nhích được.

anh quay đầu lại nhìn cô: “Em không đi à?”

Lúc này Diệp Tuệ mới phản ứng lại, cô ồ lên một tiếng, vội vàng bước nhanh theo anh,đi đến bên cạnh anh, hai người lại tiếp tục sánh vai bước tiếp.

đã sắp đến hoàng hôn, trên bầu trời nổi lên những áng mây trắng, trong không khí thoang thoảng mùi hoa, rặng liễu kéo dài cái bóng của hai người, phản chiếu xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chapter 27

Chapter 27

Chapter 27

Chapter 27

Chapter 27

Chapter 27

Chapter 27

Quay xong phim “Thế Tử”, Diệp Tuệ vì gần đây vừa bị dư luận đen lại vừa được tẩy trắng, lập đi lập lại không ngừng, ngược lại khiến cho tiếng tăm của cô càng vang xa hơn, nhận được không ít lời mời đóng phim.

Người đại diện vẫn chưa nhận cho Diệp Tuệ phim nào cả, vì nhìn tới nhìn lui cũng thấy không bằng cái phim “Giải cứu mặt trăng” của bên Hoa Thụy, tiếc là Diệp Tuệ lại từ chối không đóng, cuối cùng vai diễn đã rơi vào tay Bùi Ninh.

Diệp Tuệ đứng là không có lòng cầu tiến gì cả, chị Nhâm cực kỳ đau đớn, nhận được một dự án lớn, dù có bị đen đến thăm thì cũng phải làm chứ, chẳng lẽ cứ cam chịu nhường lại cho người khác sao?

Chị Nhâm không nhận cho Diệp Tuệ mấy bộ phim nhỏ, vì cô ấy cảm thấy rằng về sau sẽ còn những dự án lớn hơn đang chờ. Sự thật đã chứng minh là trực giác của cô ấy rất nhạy cảm, chỉ mấy ngày sau đã có tin vui rồi.

một công ty giải trí trực thuộc tập đoàn Vi thị đang chuẩn bị cho một dự án phim về đề tài cảnh sát có tên là “Giải thoát”, vẫn chưa chọn được nữ chính, bộ phim này tuy vốn đầu tư không lớn, nhưng đội ngũ ekip thì rất chất lượng.

âm hôn bất tán Bùi Ninh lại xuất hiện, thật trùng hợp, cô ta cũng rất xem trọng dự án này.

Mặc dù cô ta đã nhận phim mới, nhưng đầu sao cô ta cũng là nghệ sỹ tuyến 1, còn là gà cưng của Hoa Thụy, mà gần đây việc hợp tác lẫn lộn giữa Vi thị và Hoa Thụy rất tốt, thế nào cũng phải giành được một vị trí trong phim này mới được.

Dựa vào địa vị của Bùi Ninh trong làng giải trí, chỉ cần báo người đại diện gửi một tin nhắn, nói là cô ta muốn đóng phim này là đủ. cô ta có cảm giác bên đó người ta sẽ đồng ý ngay mà không cần cô ta phải đến buổi casting.

Chị Nhâm cảm thấy rất đau đầu khi đang muốn giành về cho Diệp Tuệ cơ hội này, cô thậm chí Bùi Ninh kia đúng là ăn tham thật, làm nữ chính cho một siêu phẩm hợp tác giữa Hoa Thụy và Hollywood rồi mà vẫn chưa thấy đủ hay sao!

Advertisement / Quảng cáo

Chị Nhâm thật sự muốn hỏi cô ta một câu, rằng cô cảm thấy mình có đảm đương nổi không? Ý vào việc mình nổi tiếng mà quay một lúc hai phim, không sợ làm ảnh hưởng đến chất lượng rồi bị khán giả chê sao?

Tuy nhiên điều mà chị Nhâm không ngờ tới chính là, bên Vi thị thế mà lại gửi thư tới, nói là muốn mời Diệp Tuệ đến tham gia buổi casting cho bộ phim “Giải thoát”.

Đầu tiên là Hoa Thụy, giờ lại tới tập đoàn Vi thị, gần đây vận may của Diệp Tuệ tốt đến mức khó tin, chị Nhâm cảm thấy nhất định là mảng marketing đã có hiệu quả, khiến cho mọi người phải chú ý tới một diễn viên rất có thực lực như Diệp Tuệ.

Người ta không biết rằng, việc này là do phó tổng của Vi thị là Tần Hân đề xuất, vì Diệp Tuệ lần trước đã dẫn Vi Huyền tới gặp bà, hóa giải những tiếc nuối trong lòng hai mẹ con bà bấy lâu nay.

Tần Hân vẫn luôn ghi nhớ điều này, vì muốn cảm ơn Diệp Tuệ nên bà đã mời cô tới casting cho phim.

Ai cũng nói là Diệp Tuệ chắc chắn không diễn được, vì danh tiếng của cô không được tốt, nhưng trái lại Tần Hân cảm thấy mình nên cho Diệp Tuệ một cơ hội, mà biểu hiện của cô cũng thật sự ngoài mong đợi của bà, sau mấy vòng tuyển chọn, đạo diễn đã thay đổi suy nghĩ, thấy Diệp Tuệ hợp với nhân vật này hơn Bùi Ninh.

Bùi Ninh thì mắc bệnh ngôi sao, ngay đến buổi casting cũng không có mặt, Diệp Tuệ thì rất có trách nhiệm với công việc, kỹ năng diễn xuất lại không hề kém như truyền thông nói, cát xê phải trả cho cô cũng ít hơn vì là nghệ sỹ chưa có tên tuổi, quả thực là rất khó có được người thứ hai.

trên trang cá nhân chính thức của bộ phim “Giải thoát” công bố diễn viên sẽ vào vai nữ chính, xin chào Diệp Tuệ, kèm theo đó là một hình ảnh rất xinh đẹp của cô.

Diệp Tuệ đang ở nhà dưỡng bệnh cũng chia sẻ bài đăng đó cùng với một icon mỉm cười, sau đó vội vàng đăng xuất tài khoản luôn, cô đã lường trước được là lát nữa dân mạng sẽ chửi mình như thế nào rồi đó.

“Tôi không nhìn nhầm đấy chứ, Diệp Tuệ lại có thể nhận được vai này sao? Thoáng cái đã từ nữ phụ ba trong phim chuyển thể nhảy vọt lên làm nữ chính cho một dự án lớn rồi, tốc độ này cũng quá nhanh đi.”

“Ban đầu thì nói là Bùi Ninh, giờ lại thành Diệp Tuệ, hai người tiếng tăm chênh lệch quá lớn, mấy người treu tôi đấy à!”

“Đạo diễn cũng liều thật, phim quan trọng như thế mà dám để Diệp Tuệ làm nữ chính, cô ta có gánh nổi doanh thu phòng vé không? Lúc chiếu mà không ai đi xem là mệt lắm đấy.”

“...”

Người đang tức giận hơn cả cư dân mạng lúc này, không ai khác chính là Bùi Ninh đang ở nhà đợi đến ngày quay phim “Giải cứu mặt trăng”.

Ban đầu khi biết tin vai chính trong phim “Giải cứu mặt trăng” của cô ta là nhạt lại của Diệp Tuệ, cô ta cũng đã đủ điên tiết lên rồi, thế mà bây giờ Diệp Tuệ còn nhận được một vai mà cô ta đang muốn diễn nữa chứ.

Động tác của cô ta rất nhanh, lập tức đi tìm ekip của mình để báo họ đăng mấy tin tức lên mạng, so sánh giữa cô ta với Diệp Tuệ. Mặc dù cô ta đang nghi là Diệp Tuệ có quan hệ với lãnh đạo của Hoa Thụy, nhưng cô ta không sợ.

[Diệp Tuệ đóng nữ chính cho phim “Giải thoát”, nghi ngờ chiếm vai của Bùi Ninh.]

[Diệp Tuệ cướp mất vai diễn trong phim mới của Bùi Ninh, nữ chính trong phim “Giải thoát” ban đầu vốn thuộc về Bùi Ninh.]

Mấy tin tức hầu như đều có nội dung na ná nhau, liên quan đến việc Diệp Tuệ cướp mất vai diễn của Bùi Ninh, trong đó còn phân tích về thực lực và địa vị của hai cô gái này, nghe rất có sức thuyết phục, còn nói rằng Diệp Tuệ có người chống lưng phía sau.

Đám thủy quân* cao cấp của Bùi Ninh nhanh chóng tham vào, bình luận sôi nổi trên các diễn đàn, đưa các tin tức đó lên hot search.

**Thủy quân: một nhóm người được trả tiền để định hướng truyền thông theo ý muốn, dùng các tài khoản ảo để bình luận và chia sẻ tin tức trên mạng.*

“Chà trách mà tôi cứ thấy là lạ, Diệp Tuệ thế mà lại được đóng vai chính, cái loại không có tên tuổi như cô ta từ khi nào đã cùng chung chiến tuyến với Vi thị thế?”

“Người ta có người chống lưng mà, ngôi sao quốc tế như Bùi Ninh còn chẳng đầu lại được, nói thêm nữa tôi sợ sẽ bị đánh cho thành thủy quân mất, chạy đây.”

“Lần này Diệp Tuệ thật quá đáng, dám cướp cả phim của nữ thần nhà tôi, phải chứ!”

Chuyện Bùi Ninh mua thủy quân bôi đen Diệp Tuệ trên mạng đã truyền đến bộ phận PR của Hoa Thụy, Trình Thắng vừa lên mạng đã trông thấy bà chủ tương lai bị chửi thề thảm, thế này sắp mà biết thì sẽ đau lòng chết mất thôi.

Hoa Thụy nhanh chóng thu hồi hết các tin trên hot search, sau đó đăng bài viết làm sáng tỏ, bình luận trên các trang để tẩy trắng cho Diệp Tuệ.

Danh tiếng của Diệp Tuệ vốn không được tốt cho lắm, tẩy trắng quá mức sẽ càng bị ghét thêm, cho nên nhóm thủy quân nói giúp cho cô không được tỏ thái độ quá lộ liễu, phải thật nhẹ nhàng và ý tứ.

“Ô, Bùi Ninh chẳng phải đã nhận vai chính cho phim “Giải cứu mặt trăng” rồi à? Nếu nhận thêm phim này thì không phải là đóng cùng lúc hai phim hay sao? không sợ bị công ty xử lý à?”

“Nếu Diệp Tuệ có chống lưng thật thì có cần thiết phải dựa hơi Thường Huỳnh như hồi trước không? Kỹ năng diễn xuất của Diệp Tuệ chúng ta đều đã nhìn thấy được, cô ấy dựa vào thực lực của bản thân để nhận được vai diễn thì có gì sai mà để bị chửi chứ?”

Advertisement / Quảng cáo

“...”

Bình luận dưới bài tin tức bỗng trở thành chiến trường ngập mùi khói súng, nửa ngày trời là cuộc chiến giữa đội thủy quân của Bùi Ninh và đội thủy quân của phòng quan hệ xã hội Hoa Thụy.

Cuối cùng Trình Thắng tìm được Bùi Ninh, báo cô ta không được gây rối trên mạng nữa, đội thủy quân lúc đó mới ngừng hoạt động.

Trình Thắng còn cảnh cáo cô ta, đã ở Hoa Thụy rồi thì ít gây chuyện đi để giữ vững danh tiếng, những tin tức không tốt trước kia về cô ta cũng đều do bộ phận PR của anh ta ra tay áp chế. Lần này bọn họ còn suy nghĩ cho cô ta rồi, lần sau nếu còn xảy ra chuyện như vậy nữa thì sẽ không chỉ đơn giản là cảnh cáo thôi đâu.

Bùi Ninh bấy giờ mới biết, những bình luận phản bác lại đội ngũ của cô ta lại chính là thủy quân do Hoa Thụy bỏ tiền mua.

Phòng PR của Hoa Thụy có phải hơi liều rồi không? Vì Diệp Tuệ mà bôi đen cả nghệ sỹ nổi nhất của công ty mình?

Nếu bây giờ nói Diệp Tuệ không có quan hệ gì với lãnh đạo cấp cao của Hoa Thụy thì cô ta nhất định không tin đâu, rốt cuộc người đó là ai? Trong đầu cô ta tự động nghĩ đến Thẩm tổng, ông chủ của mình.

Người đàn ông này đến cô ta còn không gặp nổi, sao Diệp Tuệ có thể quen biết anh được?

cô ta không dám nói gì nữa, đầu sao cô ta cũng chỉ là một nghệ sỹ thôi, tuy có chút địa vị trong làng giải trí, nhưng lại chẳng là gì trước những người có quyền thế và tiền bạc.

Bài Ninh hiểu rất rõ, nếu muốn lời nói của mình trở nên có trọng lượng thì phải tìm được một người có thể lực làm chỗ dựa cho mình, như thế mới có thể đứng vững về lâu về dài trong cái giới này được.

Nghĩ tới nghĩ lui, trong giới giải trí này ai có khả năng chi cần một câu nói là có thể bảo vệ được người mình muốn bảo vệ cơ chứ.

cô ta chỉ nghĩ tới một người, Thẩm tổng.

Thẩm Thuật ở nhà liếc nhìn đi động, thờ ơ mở tin nhắn của Trình Thắng mới được gửi đến ra.

Trình Thắng: “*Thưa sếp, mọi chuyện đã được giải quyết xong, em mà đã làm việc thì sếp cứ yên tâm.*”

Dư luận đã hoàn toàn được kiểm soát, những bình luận khen ngợi trên trang cá nhân của Diệp Tuệ đều được đẩy lên top, bảo đảm đến lúc cô mở blog ra xem sẽ cảm thấy vui vẻ hạnh phúc như được tắm gió xuân.

Có người mua thủy quân chú cô, chiến nhau tới bởi trên mạng suốt một ngày, nhưng Diệp Tuệ lại không hề hay biết.

cô chỉ biết một chuyện là, hôm nay Thẩm Thuật phải đi công tác rồi.

Nghĩa là tới nay cô phải một mình đối diện với màn đêm dài đằng đẵng, à không, là đối diện với đám ma quý đi lại trong nhà mới đúng.

Diệp Tuệ, người đang thất nghiệp ở nhà ngủ dưỡng nhan, hôm nay lần đầu tiên dậy từ rất sớm, nấu một nồi cháo làm bữa sáng cho Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật đón nhận tấm lòng của Diệp Tuệ một cách rất tự nhiên, trong ánh nắng của buổi sáng, bát cháo bốc hơi nghi ngút, mùi thơm xông thẳng vào mũi.

Nhìn thế nào cũng thấy như cô đang hối lộ vậy.

Diệp Tuệ cứ nhìn Thẩm Thuật chăm chú, không buồn chớp mắt luôn, cô ôm má ngồi trước bàn ăn, không có tâm trạng động vào bát cháo của mình, biểu cảm rất phức tạp.

Thẩm Thuật dừng động tác, trên mặt viết mấy chữ “Làm sao vậy?”.

anh nghiêm túc hỏi cô: “Mắt của em... Vẫn ổn chứ?”

Diệp Tuệ: “...”

Mắt cô rất tốt, tốt đến không thể tốt hơn được nữa! Chỉ là việc không thể nhìn thấy Thẩm Thuật trong 24 giờ khiến cho cô rất rất buồn thôi.

Thẩm Thuật không nhận được câu trả lời của Diệp Tuệ, nhưng anh cũng không có động tác gì khác, chỉ ngồi nhìn cô, nhìn chăm chăm một lúc lâu, cố gắng tìm được đáp án trong đôi mắt tuyệt đẹp của cô.

Cuối cùng Diệp Tuệ cũng mở miệng, thiên ngôn vạn ngữ trong lòng hóa thành một câu nói: “anh nhớ phải về nhà sớm nha.”

Nhìn dáng vẻ kiên cường của cô, Thẩm Thuật rủ mắt xuống, không một chút do dự mà đồng ý luôn: “Ừ.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ tiễn anh xuống nhà, không quên nhắc lại câu nói ban nãy của mình một lần nữa, sau đó tro mắt nhìn xe anh rời đi, cuối cùng mới bằng lòng đón nhận hiện thực này.

Quay trở về nhà, Diệp Tuệ không có việc gì làm, nằm trên giường xem điện thoại, xem một lúc rồi lại ngủ mất. cô mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ cô đã trải qua một buổi tối bình yên, sau đó thấy Thẩm Thuật đi công tác về.

Ngủ một giấc đã dài, lúc cô mở mắt ra thì đã là hoàng hôn.

Nhìn căn phòng sáng mờ, đầu óc cô vẫn chưa tỉnh táo hẳn, dường như vẫn còn đang đắm chìm trong hình ảnh Thẩm Thuật về nhà trong mơ.

Điện thoại không có tin nhắn nào chưa đọc, Thẩm Thuật không liên lạc gì với cô cả.

Đợi chút? Thẩm Thuật đã đi công tác rồi mà nhỉ?

Suy nghĩ ấy như một chậu nước lạnh đổ xuống đầu cô, bây giờ cô mới tỉnh táo lại, Thẩm Thuật đã đi thật rồi, đêm nay trong nhà chỉ có mình cô thôi.

Diệp Tuệ hết hẳn cơn buồn ngủ, vội vàng đứng dậy thu xếp mọi thứ, lá bùa mới xin ở miếu mấy hôm trước đã đến lúc phát huy tác dụng rồi.

Thực ra hiệu quả thực tế của nó thì chưa biết thế nào, cô chỉ nhớ là đạo sĩ đã thề son sắt là có mấy cái bùa trừ tà này trong nhà thì không phải sợ yêu ma quỷ quái gì hết cả.

một ngày không có Thẩm Thuật, Diệp Tuệ ở nhà một mình, run sợ chào đón màn đêm đang kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mật Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ vừa nghĩ tới việc Thẩm Thuật xa nhà là thấy hối hận vô cùng, sao cô lại không mặt dây đóng gói hành lý rồi xin đi theo anh luôn cơ chứ?

Sau khi xác nhận cửa nhà đã khóa kín, cô mới quay trở về phòng mình.

Tuy nhiên cũng chỉ có cô biết là dù có đóng cửa hay không thì cũng chẳng có tác dụng quái gì cả, bọn ma kia thích vào thì chúng nó vẫn sẽ vào được thôi.

Diệp Tuệ lấy đồng bùa trừ tà đã xin ở miếu thờ ra, cầm cả nắm dán lên dán xuống khắp nơi một lúc lâu, dán cả vào những góc khuất nhất trong nhà, không trừ một nơi nào.

Vừa mới dán hết đồng bùa thì có bóng đen nhẹ nhàng xuyên qua tường, đi đâu tất nhiên vẫn là bác gái Trương.

Diệp Tuệ thỉnh thoảng có nghe được lý do vì sao bác Trương lại thích nơi này, bình thường khi Thẩm Thuật có nhà thì mấy cô bác này đều không dám tới gần.

Những phòng khác trong nhà cả hội đều đã nhìn đến phát chán rồi, còn căn phòng của Thẩm Thuật đối với các bác gái này là một địa điểm mới để nhày disco, tựa như được du lịch tới một vùng đất mới vậy.

Diệp Tuệ không trở về phòng ngay, cô muốn xem xem cái bùa trừ tà có thật sự linh nghiệm như trong truyền thuyết hay không.

“Ôi trời, ở đâu ra mà lăm lăm vậy thế này.” Vừa bước vào cửa, các bác gái ma đã chỉ ngay vào mấy cái bùa mà Diệp Tuệ đã hi hui dán lên tường mãi mới xong rồi đồng thanh cười nhạo.

Advertisement / Quảng cáo

“Ha ha ha, hãy xem sự lợi hại của ta đây.” Bác Trương uốn éo cái mông huyếch vào mẫy bà bạn bên cạnh, sau đó thổi phồng một cái lên mẫy lá bùa, lá bùa nhẹ nhàng tung bay, cuối cùng rơi xuống đất.

Mấy bác gái đi cùng cũng không chịu yếu thế, bắt chước thổi bay hết mẫy lá bùa còn lại, lá bùa màu vàng cứ thế bay lên một cách nhẹ nhàng, và sân nhà trở thành điểm dừng chân cuối cùng của chúng nó.

“Thổi giấy vụn chả vui gì cả, chị em mình xếp đội hình để nhảy đi, tiểu khu bên cạnh người ta đã tập rồi đấy, bọn mình nhất định không được thua.”

Nghe một bác gái nhắc nhở, cả hội mới cuồng cuồng nhớ ra, bọn họ đang thi đấu với hội tiểu khu bên kia, nếu thua thì mất mặt lắm.

Bác Trương mang theo cả cái loa trợ giảng đeo trên người, bắt đầu uốn nắn lại động tác cho mẫy bà bạn, không thèm để ý tới Diệp Tuệ đang dờ dẩn đứng bên cạnh.

Có...Có hiệu quả lắm nha, Diệp Tuệ phải kiềm chế bản thân để không buông ra mẫy câu chửi bậy.

cô tro mắt nhìn đồng bùa từ tà mà người ta nói là cực kỳ linh nghiệm kia, giờ đã biến thành đồng giấy vụn trong lòng của mẫy bác gái ma, có thể trong mắt các cô bác ấy, mẫy lá bùa này kẻ cả sỏ vào thôi cũng sợ bản tay.

nói cái gì mà lá bùa này ma quỷ gặp một con chần một con, gặp hai con thì chần cả đôi chứ? Toàn là dối trá!

Quả nhiên không nên tin vào mẫy cái này.

Diệp Tuệ tuy nội tâm phong phú nhưng ngoài mặt lại cực bình tĩnh, vờ như không biết chuyện gì, quay trở về phòng mình.

Ở một nơi khác, xe của Thẩm Thuật đi tới khách sạn, anh xuống xe, vào thang máy đi lên tầng.

Trong khách sạn rất yên tĩnh, bên ngoài cửa sổ mưa phùn rơi, vì cửa đóng kín nên không cảm thấy ồn.

Thẩm Thuật đã quen với sự yên tĩnh như thế, nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm thấy bầu không khí có hơi bị yên tĩnh quá mức.

anh ngồi trên salon, nhìn đồng hồ hiển thị trên điện thoại, đã mười giờ tối rồi, nhưng vẫn chưa đến giờ Diệp Tuệ đi ngủ.

anh nghĩ đến sự nhát gan của cô, một chút gió thổi cô lay thôi cô cũng thấy sợ, bây giờ còn ở nhà một mình, không biết cô có sợ không.

Ngón tay anh lướt nhẹ trên điện thoại, anh chỉ do dự đứng một giây rồi bấm gọi cho Diệp Tuệ.

Chuông vừa mới vang lên thì Diệp Tuệ bắt máy ngay, như thể tay vẫn luôn cầm điện thoại vậy. một giây sau, giọng nói vui mừng của cô truyền đến, giống như đã gặp được cứu tinh.

“Thẩm Thuật!”

Giọng nói của cô rất trong trẻo, nhận được cuộc gọi của Thẩm Thuật, ngữ điệu có phần cao hơn.

Thẩm Thuật ừ một tiếng rồi nói: “Em ở nhà một mình, có xảy ra chuyện gì không?”

Diệp Tuệ rất muốn nói cho anh biết chuyện các bác gái ma đang xâm chiếm nhà hai người, nhưng cuối cùng vẫn không nói, nghe anh hỏi, cô thấy giọng anh nghe có vẻ mệt mỏi.

“không có.” Cái giọng cô trả lời rõ ràng đang cho thấy có chuyện xảy ra.

“Trong nhà có chuyện gì không?” Thẩm Thuật hỏi lại một lần nữa.

Diệp Tuệ cúi đầu vào trong chăn: “Bên ngoài người ta đang nhảy quảng trường, làm em không ngủ được.” cô liếc mắt nhìn mẫy bác gái đang nhảy rất hăng say, đáng vẻ ngập tràn sự đam mê.

Thẩm Thuật nhủ mảy, anh nhớ là phòng ốc cách âm đâu có kém như vậy, tuy nhiên anh vẫn đáp lại lời cô nói: “Người trung niên thường có nhiều hoạt động buổi tối.”

Diệp Tuệ vẫn muốn ôm điện thoại trò chuyện với anh, tốt nhất là nói đến sáng luôn cũng được, nhưng cô biết ngày mai anh còn có việc, cho nên đành lưu luyến không rời mà chúc anh ngủ ngon.

Cúp máy, cô nhìn màn hình di động đen thui rồi thở dài.

cô rất nhớ cái bình dương khí di động Thẩm Thuật này.

Tiếng nhạc bên ngoài kia vẫn âm ỉ không dứt, có mẫy bác gái nhảy rất nhiệt tình, còn xuyên ra xuyên vào phòng của Diệp Tuệ, cũng có mẫy bác thì không thiết tha gì mẫy, đi vào nằm luôn ra giường cô.

Advertisement / Quảng cáo

Cả hội căn bản không biết là, bọn họ hoạt động vào giờ này đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới an ninh trật tự của người dân, nếu đây là xã hội ma quỷ thì chắc chắn là bọn họ sẽ bị khiển nại.

Cuối cùng, trong tình thế bị chèn ép, Diệp Tuệ đã nghĩ ra được một đối sách.

Dương khí trên người Thẩm Thuật rất dồi dào, quần áo anh đã mặc qua cũng có dương khí của anh, nếu cô vào phòng anh ngủ một đêm thì mẫy con ma kia sẽ không dám tới gần rồi.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, Diệp Tuệ phải đi qua chỗ các bác gái ma đang chiếm đóng để tập nhảy thì mới có thể vào được phòng của Thẩm Thuật.

cô cắn răng mở cửa phòng ra.

Đám bác gái nhảy ngày một hăng say hơn, suốt cả buổi không thấy nói chuyện thêm với nhau câu nào.

“Người thứ hai hàng cuối cùng bên phải sang, đứng đúng đúng, chính chỗ đó, giờ cao tay lên chút.”

“Cả cô nữa, người đầu tiên bên trái, đừng có mãi cười người khác, tập trung vào nhảy cho tốt đi, ok?”

Bác gái Trương ra hiệu lệnh rất khí thế, nghiêm túc chỉnh đốn đội hình như đang trong quân ngũ.

“Khẩu hiệu của chúng ta là gì nào?”

Toàn thể các bác gái trầm miệng một lời hô lên: “Nhảy là cuộc sống, nhảy theo cách của bạn, đẹp nhất vẫn là hoàng hôn đó!”

Mười mẫy bác gái mà đồng thanh nói thì thật sự không thể khinh thường, hô khẩu hiệu rất hoàn chỉnh, âm thanh cực kỳ vang dội.

Diệp Tuệ nghe xong mà cảm giác lỗ tai mình có vấn đề luôn rồi, cứ có tiếng ong ong lớn vồn bên tai.

Thẩm Thuật, Thẩm Thuật, Thẩm Thuật...Diệp Tuệ đọc tên anh như đang niệm thần chú, rón rén đi xuyên qua các bác gái ma.

Các bác gái đang nhiệt tình nhảy nhót nên không chú ý tới Diệp Tuệ, chỉ tập trung vào việc luyện tập.

Giây phút chạm tay được vào nắm đấm của phòng Thẩm Thuật, Diệp Tuệ vui sướng suýt nữa đã nhảy cẫng lên hát khúc ca người nông dân xoay mình lên làm chủ rồi.

cô vội vàng đi vào, đóng cửa phòng lại, âm thanh ồn ào bên ngoài đã bị chặn, trong phòng anh không có một con ma nào dám vào hết.

Trong lòng cô thầm nói một câu xin lỗi, sau đó dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét để chui vào chăn của Thẩm Thuật.

Chăn anh rất mềm, còn có mùi nắng như mới được phơi qua vậy, mùi hương quen thuộc trên người anh lúc này đã hoàn toàn bao phủ lấy Diệp Tuệ.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh trăng xuyên qua bóng đêm chiếu vào cửa sổ, nhưng lại khiến cho cô cảm thấy rất an tâm.

Cả người cô rúc vào chăn Thẩm Thuật, có thể vì tâm trạng được thả lỏng nên cảm giác buồn ngủ dần kéo tới, mắt cô bắt đầu díp lại.

Trước khi tiến vào mộng đẹp một giây, cô còn thầm nhớ sáng mai nhất định phải dậy sớm chút, tranh thủ lúc anh chưa về mà sắp xếp mọi thứ trở lại như cũ.

Thế nhưng Diệp Tuệ lúc này đã ngủ say không hề biết rằng, cô sẽ bị Thẩm Thuật bắt quả tang ngay tại giường.

Hôm sau, Thẩm Thuật dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành công việc, sau đó lập tức lên máy bay đi về nhà.

Bình thường thì phải tới anh mới về được, nhưng lần này anh lại rút ngắn thời gian lại một nửa, sáng sớm đã trở về.

Có lẽ vì anh vẫn luôn nhớ đến giọng điệu run sợ của Diệp Tuệ tới qua, cho nên mới thay đổi lịch trình của mình.

Lúc anh về đến nhà, phòng khách rất yên tĩnh, giày của Diệp Tuệ vẫn để đấy, chứng tỏ cô không ra ngoài.

Vừa đi vào trong phòng khách, Thẩm Thuật liền phát hiện chỉ sau một đêm mà trong nhà đã có thêm không ít đồ.

Trong nhà mỗi một góc đều được dán bùa vàng, Thẩm Thuật bật cười, nhớ lại hôm trước Diệp Tuệ đã tới đạo quán để mua bùa.

Advertisement / Quảng cáo

Xem ra cô đã rất cực khổ trải qua một buổi tối, dán bùa khắp nhà thế này cũng tốn không ít thời gian, có thể vì làm việc này rất mệt nên mới đi ngủ muộn thế.

Lúc đi qua phòng của Diệp Tuệ, bước chân anh hơi khựng lại, sau đó mới tiếp tục đi về phòng mình.

Trong khoảnh khắc bước vào phòng, Thẩm Thuật lập tức nhận ra có gì đó không bình thường.

Khác hẳn với trước khi anh đi, chăn ga trên giường lúc này có hơi bừa bộn, dưới giường có một đôi dép nữ, mà trong chăn thì gò lên một đống nhỏ.

Rất rõ ràng, Thẩm Thuật chỉ ra ngoài có một đêm, thế mà phòng của anh đã bị người ta chiếm mất rồi.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh lại không hề tức giận với vị khách không mời mà đến kia, ngược lại còn khẽ cười một tiếng.

Trước giờ cảm xúc của anh không bao giờ biểu hiện ra bên ngoài, thế nhưng bây giờ đây mắt anh rõ ràng đã hiện lên nét cười.

Cả người Diệp Tuệ chui vào trong chăn, mặt cũng vùi sâu vào gối, mái tóc dài xỏa tung ra.

Dưới mái tóc đen nhánh lộ ra một chút phần cổ trắng như tuyết, cô vẫn đang say giấc nồng, hô hấp ổn định, không có dấu hiệu gì là sắp tỉnh giấc.

Từ lúc tiến vào phòng đến giờ, Thẩm Thuật mới bước một bước đầu tiên, anh nhẹ nhàng đi đến bên cạnh giường, cách khoảng nửa mét thì mới dừng lại.

anh ngồi xổm xuống, đưa tay ra vén một góc chăn lên.

một giây sau, dưới chân lộ ra gương mặt của Diệp Tuệ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật nhìn đồng hồ, thời gian không còn sớm, nên gọi Diệp Tuệ dậy rồi. Tay anh đưa ra, chuẩn bị lay cô dậy, một giây nữa thôi là tay anh sẽ chạm vào người cô.

Đúng lúc này thì Diệp Tuệ bỗng nghiêng người trở mình, mặt đối mặt với Thẩm Thuật, khoảng cách cũng gần hơn rất nhiều.

Mới cô cách tay anh rất gần rất gần, chỉ khoảng 2 cm thôi.

Hô hấp của cô rất nhẹ, hơi thở phả vào ngón tay anh, khiến anh thấy hơi ngưa ngưa.

Thẩm Thuật sùng sốt, tay anh vẫn lơ lửng trước môi cô như thế, không tiến lên mà cũng không thu về.

Mấy giây sau, anh mới gấp ngón tay lại, từ từ thu tay về.

Suy nghĩ của anh hơi loạn, tự tìm cho mình một lý do. Dưới tình huống chưa được Diệp Tuệ đồng ý mà đã chạm vào cô thì hình như không được hay cho lắm.

Và thế là Thẩm Thuật đã đưa ra một quyết định sáng suốt, anh ngồi thẳng dậy, tay anh nhấc một góc chăn lên, nhẹ nhàng và chuẩn xác bịt kín mặt cô lại.

Sau đó anh lùi ra sau mấy bước, đứng bên cạnh giường chờ cô tỉnh.

Diệp Tuệ vẫn đang say giấc nồng, nếu cô mà biết Thẩm Thuật gọi cô dậy bằng cách này thì nhất định cô sẽ không nhận được mà nói một câu, phương pháp đánh thức người ta dậy của anh đúng là khác người thật đấy!

Trong giấc mơ, Diệp Tuệ không hiểu vì sao mà bầu không khí xung quanh cô về ngọt ngào, khiến hô hấp của cô trở nên khó khăn. cô nhủ mảy, hắt chăn ra, hờ mặt ra bên ngoài, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn.

Advertisement / Quảng cáo

Trong cơn mơ màng, cô nghe thấy một giọng nói: “Dậy rồi à?”

Diệp Tuệ đáp lại theo bản năng: “Ừ, dậy rồi.”

Giọng nói quen thuộc kia lại hỏi tiếp: “Ngủ có ngon không?”

Diệp Tuệ vẫn đang nửa tỉnh nửa mê, đáp: “Rất ngon.” Có thể không ngon giấc được sao? Đêm quý kia cả đêm không hề tới quấy rầy cô lần nào.

Đợi chút, hình như có gì đó sai sai, ai đang nói chuyện với cô vậy? Bỗng dưng cô có một dự cảm xấu.

Diệp Tuệ nom nớp lo sợ mở mắt nhìn sang, bên trong phòng mờ tối, rèm cửa vẫn chưa kéo ra, có một người đàn ông đang đứng cạnh giường, chăm chú nhìn cô.

anh đứng ngược chiều sáng, nhưng vẫn có thể nhìn ra các đường nét trên gương mặt một cách rất rõ ràng.

Gương mặt đẹp trai kia, cả đôi môi mỏng cân đối, đôi chân vừa dài vừa thẳng, kia kia kia... không phải là Thẩm Thuật đó sao?

Diệp Tuệ cảm thấy như bị Thiên Lôi giáng cho một búa vào đầu vậy, khiến cho cơ thể toàn thân táo loạn, Thẩm Thuật đã về nhà, hơn nữa anh còn bắt quả tang cô nằm ngủ trên giường của anh rồi!

cô nên giải thích với anh thế nào đây? anh mới ra khỏi nhà có một đêm mà cô đã trắng trợn leo lên giường anh ngủ rồi?

không lẽ nói thật luôn là vì sợ ma nên mới vào đây trốn? Chắc không được rồi.

Nếu cô nói là cô tuyệt đối không có ý đồ gì với anh hết, chỉ vì muốn bảo vệ tính mạng nên mới làm vậy thôi, liệu Thẩm Thuật có tin không? Đáp án hiển nhiên không cần nói cũng biết.

Vậy thì chỉ còn một kế thôi, chuẩn!

Diệp Tuệ không có ý định giải thích, cũng không dám nhìn Thẩm Thuật, vén chân ra cái là nhảy xuống giường chạy biến luôn, dép cũng không thèm mang vào.

Thẩm Thuật dõi theo bóng dáng chật vật của cô, cứ thế chân đất chạy thẳng ra cửa, như thể đang bị một thứ gì đó cực kỳ kinh khủng bám theo vậy.

anh cứ yên lặng nhìn một loạt hành động khó hiểu của cô, trong lòng thầm nghĩ, mình đáng sợ đến thế sao?

Quả thật là Diệp Tuệ đã dùng tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời để bỏ chạy, cô nhìn thẳng về phía trước, cánh cửa đang vẫy tay với cô, niềm hi vọng đang ở ngay trước mắt, cô mỉm cười, sắp được ra khỏi đây rồi.

Đứng vào lúc này.

Khi chỉ còn cách cánh cửa một đoạn rất ngắn, Diệp Tuệ bỗng cảm thấy có gì đó ngăn chân cô, theo bản năng liền dừng bước.

Tuy chân thì đứng lại rồi, nhưng cơ thể thì vẫn theo đà chạy nước rút, cứ thế, cô bị mất thăng bằng mà ngã sấp xuống.

May là trong phòng có trải thảm rất dày nên cô không thấy đau, chỉ là lúc nằm sấp trên thảm, mặt cô cứ dứ ra.

Có mỗi một đoạn đường ngắn cùn thời mà mày cũng có thể bị ngã vì chân trái vướng vào chân phải cho được, Diệp Tuệ à, thể diện của mày có còn không?

Diệp Tuệ chạy trốn thất bại, chân xoắn vào nhau mà ngã, Thẩm Thuật đứng nhìn cảnh vừa rồi, khóc mỗi khề giật.

Vì vẫn đang ngất ngốc nên Diệp Tuệ không biết là áo ngủ của cô đã bị trễ xuống một bên, lộ ra bờ vai mảnh mai trắng nõn, xương quai xanh quyến rũ thoát ẩn thoát hiện.

Trong ánh sáng mờ tối, làn da của cô trở nên khá chói mắt.

Ánh mắt anh dừng trên bờ vai có mấy gầy, đây mắt không có một chút gọn sóng, lúc này, anh bỗng bước lại gần cô.

Diệp Tuệ trông thấy động tác của Thẩm Thuật thì rất hoảng loạn, sao anh lại tới đây? anh có lại gần thì em cũng không biết phải giải thích thế nào đâu nhé!

anh mau đứng lại cho em!

Thẩm Thuật hoàn toàn không nhìn thấu suy nghĩ của cô lúc này, vẫn từng bước đi tới, không có ý định dừng lại. Hai người một người ngồi dưới đất, một người chậm rãi tiến đến, khoảng cách ngày một gần hơn.

Mắt thấy cặp chân dài dài ở ngay trước mắt, sau khi trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng vô cùng mãnh liệt, Diệp Tuệ hít sâu một hơi, thầm nghĩ, nếu giờ mà im lặng thì càng chứng tỏ là cô đang chột dạ khi làm việc xấu.

cô đã chuẩn bị tâm lý, nở một nụ cười rạng rỡ, nói: “Chào...”

Chỉ “buổi sáng” còn chưa kịp nói ra thì bỗng có một vật thể không xác định bay vèo đến đập thẳng xuống đầu cô, cũng chặn miệng cô lại luôn.

Thẩm Thuật cầm lấy cái chân, thân nhiên ném lên người cô.

Lúc này cả người cô đang bị chân che kín, không hiểu là có chuyện gì, vừa mới hôn sản nhà xong, bây giờ lại còn bị Thẩm Thuật đánh nữa.

Thẩm Thuật, sao anh có thể vô tình như vậy chứ?

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật nhìn một bên vai cô đã được chân che kín, lúc này mới thu hồi ánh mắt.

cô nắm lấy chân, thấy anh vừa nhìn mình, liền cắn răng nói: “Thẩm Thuật...”

Thẩm Thuật cực kỳ bình tĩnh nhưng cũng rất nghiêm túc mà nói: “Quần áo của em chất lượng không tốt, nên đổi cái khác đi.”

Diệp Tuệ cúi xuống nhìn, bây giờ mới phát hiện ra là áo trễ xuống nên bị lộ vai, vừa rồi anh ném chân là để che lại.

cô vội vàng kéo áo lên cho tử tế, sau đó lại nhìn Thẩm Thuật, ánh mắt có phần trách móc, cứ coi là vậy đi, nhưng dù thế nào thì cô vẫn bị cái bản tính lạnh lùng của anh dọa sợ.

Cứ nói thẳng cho cô biết là xong, việc gì phải ném chân vào người cô như vậy chứ.

Thấy cô vẫn đang chăm chú nhìn mình, Thẩm Thuật có lòng tốt hỏi một câu: “Còn chuyện gì nữa không?”

Diệp Tuệ giận dữ quay đầu đi: “không có chuyện gì hết.”

cô đứng lên, phui quần áo rồi đi về phòng mình luôn, còn nói chuyện với anh nữa thì chắc cô sẽ giận mà bỏ luôn cơm tối mất.

Đạo gần đây tần suất hoành hành của con ma bình hoa kia ngày càng nhiều hơn, dần dần ngày rồi Thường Huỳnh không được ngủ ngon giấc, nhìn rất tiêu tụy. cô ta có mời thầy tới làm phép, nhưng không ngờ con ma bình hoa ám khí quá nặng, có vị đạo trưởng vừa bước vào phòng đã bị dọa đến mức tè luôn ra quần, bỏ chạy còn nhanh hơn cả Thường Huỳnh.

Cuối cùng mãi sau mới tìm được một người thu phục được con ma bình hoa, bây giờ Thường Huỳnh mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Đứng là vấn đề xuất phát từ cái bình hoa mà Thẩm Tu đã tặng cô ta, cô ta chạy tới chất vấn hán, nét mặt hần tò ra không dám tin, cái bình hoa tùy tiện đầu giá về sao có thể bị ma ám được?

Cùng với sự kinh ngạc, hán cũng an ủi Thường Huỳnh, đồng thời cảm thấy may mắn vì đã không tặng được cái bình đó cho Thẩm tông, nhờ xảy ra chuyện gì, Thẩm tông lại đổ hết trách nhiệm lên đầu hán thì rắc rối to.

Sau khi đỡ dành Thường Huỳnh, hai người lại hòa hợp như cũ, chuyện đã được giải quyết xong, Thường Huỳnh chỉ cần chăm sóc tốt bản thân rồi sẽ có thể quay trở lại công việc.

Chuyện Thường Huỳnh mời thầy về nhà làm phép được diễn ra bí mật, nhưng vẫn có người trông thấy, trên mạng lập tức xuất hiện một bài đăng.

Tiêu đề là [Nghĩ ngờ Thường Huỳnh bị ma ám? Mặt mũi tàn tạ khó có thể trở mình được.]

“Chà trách mà đạo này nhìn Thường Huỳnh xấu kinh, thì ra là bị ma ám hả? Thế mới nói, làm người không nên quá tham lam”

“Có phải Thường Huỳnh đã làm quá nhiều chuyện trái với lương tâm không nhỉ? Chắc không thì sao mà nó lại ám cô ta mà không ám người khác?”

“Mặt của Thường Huỳnh liệu có khôi phục được như cũ không nhỉ? Nếu không được thì là trong nhóm tiểu hoa đán sẽ không có cô ấy nữa rồi”

Chuyện tâm linh mà quý luôn khơi dậy lòng hiếu kỳ của người ta, hơn nữa nó còn liên quan đến Thường Huỳnh, một tiểu hoa đang rất hot, kết hợp với những hành động kỳ lạ của Thường Huỳnh dạo gần đây, cư dân mạng đã đưa ra một kết luận.

sự thay đổi của Thường Huỳnh là do bị ma ám, chứng tỏ tâm địa của cô ta rất xấu xa, làm quá nhiều chuyện trái với lương tâm, cho nên mới nhận báo ứng.

Tuy rằng fan của cô ta cũng có nói giúp, nhưng suy đoán của dân mạng càng ngày càng quá trớn, không thể nào ngăn lại được.

Thường Huỳnh không thể ngờ rằng chuyện có mời pháp sư về nhà lại bị truyền ra bên ngoài, quan trọng hơn là những bình luận trên mạng chẳng khác nào những cái kim đâm vào người, khiến cho cô ta cực kỳ tức giận.

cô ta thật sự muốn giao lên rằng, cô ta không có làm chuyện gì xấu hết, nhan sắc của cô ta sẽ được khôi phục lại ngay thôi! Cái gì mà làm chuyện trái với lương tâm chứ? cô ta vô duyên vô cớ bị ma ám, kêu khổ còn chả kịp mà còn bị người ta báo là đáng đời? Phát điên lên mất!

trên mạng người ta chất vấn Thường Huỳnh ngày một nhiều, ekip của cô ta đã phải đứng ra xóa hết bình luận, nhưng độ hot của chủ đề này vẫn không hề giảm đi.

Diệp Tuệ ngồi trên salon nghịch điện thoại, đọc được tin tức về Thường Huỳnh, thì racô đoán không sai, quả nhiên là Thường Huỳnh gặp họa, chả trách mà tinh thần lại kém như vậy.

trên bài đăng còn đăng ảnh so sánh Thường Huỳnh ngày trước và sau khi gặp chuyệnkhông may, hai tấm hình đặt cạnh nhau càng thêm chứng tỏ rằng khoảng thời gian này Thường Huỳnh đã gặp phải chuyện rất lớn.

Sau khi đọc tin tức, Diệp Tuệ liếc mắt nhìn sang bên cạnh, Thẩm Thuật đang ngồi ở đầu bên kia salon xem điện thoại, trước sau vẫn giữ yên lặng.

Sau hôm nằm ngù trên giường bị anh bắt gặp, trong lòng cô vẫn run sợ, sợ anh hỏi cô. Thế nhưng hai ngày sau vẫn không thấy anh nhắc đến chuyện này, như thể không có chuyện gì xảy ra vậy.

Diệp Tuệ cảm thấy chắc là Thẩm Thuật quên mất rồi, cô cũng yên tâm hơn.

Có lẽ Thẩm Thuật đã cảm nhận được ánh mắt của cô, anh quay đầu nhìn thẳng vào mắt cô, đột nhiên hỏi: “Hôm trước sao em lại ngủ trên giường anh?”

Yên tâm chưa quá ba giây, Diệp Tuệ lập tức run bắn người: “...” anh nghe lên tiếng lòng của em đấy à?

không thể ngờ rằng người này ngoài miệng tuy không nói ra, nhưng trong lòng thì vẫn nhớ kỹ, chỉ là đang đợi cô thôi.

Diệp Tuệ luống cuống tay chân, tìm một lý do tương đối đáng tin mà nói: “Thình thoảng em bị mộng du, sau khi tỉnh lại đều không nhớ là mình đã làm gì.”

Thẩm Thuật vẫn tiếp tục nhìn cô, không lên tiếng.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ cũng chẳng quan tâm là anh có tin hay không, cô vội vàng chuyển chủ đề, giờ điện thoại lên hỏi: “anh nhìn hai bức ảnh này của Thường Huỳnh đi, có thấy khác nhau không?”

cô quyết định lôi Thường Huỳnh ra làm lá chắn, cũng may là anh cũng không hỏi nữa, chỉ liếc nhìn một cái rồi nhiu mày: “Mặt mờ quá.”

Ảnh Thường Huỳnh đăng lên mạng hầu như đều đã được chỉnh sửa kỹ càng, Diệp Tuệ giải thích: “Dùng Beauty Camera đó, anh có biết không?”

Diệp Tuệ lại nhìn móng tay mình, mấy hôm trước chị Nhâm cứ nhất quyết kéo cô đi làm móng, cô không thích tí nào, chị Nhâm khuyên mãi cô mới đồng ý làm một bên tay.

cô giờ tay lên, nhìn anh nói: “anh thấy móng tay em đẹp không?” trên móng được đính đá, lấp lánh dưới ánh đèn.

cô rất muốn nhìn xem một Thẩm Thuật không hiểu phong tình sẽ có phản ứng như thế nào.

Nào ngờ anh lại hỏi một câu: “Em không có việc gì làm à?”

Diệp Tuệ: “Đạ?” cô đang hỏi anh là móng tay cô có đẹp không cơ mà, sao tự dưng anh lại hỏi ngược lại cô chứ?

Thẩm Thuật vô cùng nghiêm túc nhìn cô, nói: “Cái thứ phát sáng kia mà rơi vào trong bát cơm, lỡ mà em cắn phải thì sao?”

Nét mặt anh cực kỳ nghiêm túc đặt ra câu hỏi, Diệp Tuệ im lặng, anh quan tâm em như vậy, em cảm ơn anh nhiều nhé.

- -

Editor: Chị Tuệ ơi có lên))) anh nhà em suy nghĩ thực tế quan tâm chị đó mà)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tài miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phi nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Edit: Ngân Nhi

Buổi họp báo giới thiệu phim “Thế Tử” là một sự kiện rất quan trọng đối với Thường Huỳnh, đây cũng là lần đầu tiên cô xuất hiện chính thức trước công chúng sau khi khôi phục lại gương mặt.

Vì chuyện con ma bình hoa nên lần trước Thường Huỳnh không tham dự lễ trao giải phim truyền hình, để cho Diệp Tuệ mặc đồ đó xinh đẹp lần át hết dàn nghệ sỹ nữ, được dân mạng bầu chọn là người đẹp nhất thảm đỏ hôm đó.

Người đẹp trong làng giải trí đầu đầu cũng có, nhưng để được người ta ca ngợi tôn vinh thì chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà thảm đỏ ngày ấy, ngay đến cả Bùi Ninh mà cũng bị Diệp Tuệ vượt mặt.

Thường Huỳnh cảm thấy rất bất an, từ khi nào mà Diệp Tuệ đã trở thành một sự đe dọa đối với cô ta vậy?

Trong lòng cô ta rất rõ ràng một điều, đó là trong buổi giới thiệu phim hôm nay, cô ta tuyệt đối không thể bị đem ra so sánh với Diệp Tuệ.

Trong lễ trao giải lần trước, Diệp Tuệ mặc đồ đó, gần như ai cũng nói cô ấy rất xinh đẹp. Khi hai nữ nghệ sỹ cùng đứng trên sân khấu, thần thái vô cùng quan trọng, Thường Huỳnh đã có một ý định trong đầu.

Vì muốn áp đảo Diệp Tuệ trong sự kiện này, Thường Huỳnh quyết định mặc váy đó để đánh mạnh vào thị giác của khán giả hơn.

cô ta báo người đại diện đến cửa hàng Dior mượn một chiếc váy đó, vì đang nhắm tới vị trí đại sứ thương hiệu cho Dior, cho nên cô ta cũng muốn tỏ lòng yêu thích đối với nhãn hiệu này.

Nhãn hàng Dior cũng rất hài lòng với Thường Huỳnh, bọn họ không chút do dự mà chocô ta mượn một chiếc váy.

Nếu so sánh với Thường Huỳnh thì phía Diệp Tuệ đơn giản hơn nhiều, cô chỉ là mộtnghệ sỹ nhỏ, tiếng tăm cũng không được tốt lắm, cho nên không thể tiếp xúc với những nhãn hiệu cao cấp.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật có đánh tiếng với Trình Thắng, vì để bà chủ có thể tỏa sáng tốt nhất trênsân khấu, Trình Thắng đã tìm được một thương hiệu thời trang của một nhà thiết kế độc lập.

Thương hiệu này tuy không quá nổi tiếng, nhưng mỗi một bộ trang phục được thiết kế đều mang một ý nghĩa đặc biệt, rất hợp với Diệp Tuệ.

“Sếp, anh cảm thấy cô Diệp mặc bộ này có được không?”

Thẩm Thuật không trả lời, ngược lại còn chuyển vấn đề sang cho Trình Thắng, nói: “Cậu thấy sao?”

Trình Thắng nheo mắt, cảm giác như đang bị sếp gài bẫy, nên ngậm chặt miệngkhông nói lời nào. Bà chủ phù hợp với phong cách gì, chắc chắn chỉ có thể được khẳng định từ miệng của sếp thôi.

một lúc lâu sau, Thẩm Thuật ra về trầm ngâm nhìn một tờ giấy trên bàn, ngón tay chạm vào phần chân váy được vẽ rất đẹp, bỗng bèn nhẹ nhàng như tiền nữ. anh nói: “Chọn mẫu này đi.”

nói xong anh tựa lưng ra ghế, bỗng nghĩ tới một chuyện, liền ngược mắt lên nhìn, nói: “Đúng rồi, không được để cô ấy phát hiện ra.”

Trình Thắng vâng lời, lại trầm nghĩ trong lòng, sếp khó hiểu thật, cứ muốn lén giúp đỡ Diệp Tuệ, không để cho cô ấy biết.

Nếu cô ấy biết được tấm lòng của sếp, chắc chắn là sẽ rất cảm động.

Xem ra đối với Diệp Tuệ thì sức hút từ tính cách quan trọng hơn sức hút từ tiền bạc, chả trách mà Thẩm tổng lại thích cô ấy như vậy.

không bao lâu sau, có một nhân hiệu của nhà thiết kế độc lập chủ động tìm đến nói chuyện với Diệp Tuệ, cảm thấy cô rất phù hợp với phong cách của nhân hiệu, đề nghị với cô từ lần sau mỗi khi tham gia các sự kiện thì có thể mặc trang phục của họ hay không.

Mấy ngày nữa là tới buổi ra mắt phim “Thế Tử” rồi, nhưng vẫn chưa tìm được trang phục cho Diệp Tuệ mặc.

Công ty của Diệp Tuệ là công ty nhỏ, nghèo tới nỗi không có nhà tài trợ, cho nên chị Nhâm thấy có nhân hiệu muốn tài trợ cho cô, trang phục của họ lại rất đẹp, liền đồng ý ngay.

Nhà thiết kế đưa ra một chiếc váy trắng kiểu công chúa, Diệp Tuệ và chị Nhâm rất ưng, cuối cùng quyết định sẽ mặc bộ này.

Đến buổi lễ ra mắt phim, cánh truyền thông đã đứng vây kín cả trong lẫn ngoài hội trường.

Thường Huỳnh vừa gây sốt trên mạng với thông tin mời pháp sư về nhà trừ ma, đây là lần đầu cô xuất hiện trước công chúng sau vụ việc đó, còn đứng chung sân khấu với Diệp Tuệ, cho nên nhận được rất nhiều sự chú ý của giới truyền thông.

Diệp Tuệ và Thường Huỳnh vừa bước ra, các phóng viên đều đồng loạt gạt máy ảnh lên, chụp liên tục không dừng, suýt thì quên luôn một nhân vật cũng rất hot đang đứng bên cạnh hai cô, Thẩm Tu.

Thường Huỳnh mặc đồ màu đỏ bắt chước Diệp Tuệ, không thể không nói rằng màu sắc của chiếc váy cực kỳ nổi bật, thoát cái đã thu hút ánh mắt của mọi người.

Da của Thường Huỳnh rất trắng, chiếc váy được thiết kế để lộ vai và xương quai xanh, khác với trước đây là hôm nay Thường Huỳnh làm tóc xoăn, trông càng thêm quyến rũ.

Đám phóng viên vẫn nhớ đến chuyện riêng của Thường Huỳnh, liền đặt câu hỏi: “Thường Huỳnh, nghe nói gần đây cô động đến một thứ không sạch sẽ, còn phải mời pháp sư về nhà trừ ma, chuyện này có thật không?”

Thường Huỳnh: “Những tin tức trên mạng đều là mấy lời đồn đại vô căn cứ, mọi người không nên tin.”

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt của truyền thông đều đồng loạt chuyển hướng sang Diệp Tuệ, hôm nay cô không mặc váy đỏ mà là váy trắng.

Lúc Diệp Tuệ mỉm cười, toàn hội trường lập tức trở nên yên tĩnh.

Gương mặt cô vốn rất xinh đẹp, dáng người cũng cân đối, tuy chỉ lộ ra phần cổ thon dài, nhưng vẫn có thể nhìn ra đường cong cơ thể quyến rũ qua phần eo váy bó sát, chiếc váy công chúa đi cùng với một gương mặt rạng rỡ động lòng người, đúng là một trang tiên bước ra từ cổ tích rồi.

Ánh mắt Diệp Tuệ nhìn qua một lượt những khán giả có mặt tại hội trường, chỉ một thành động nhỏ thôi cũng có thể khiến cho thần thái của cô được bộc lộ ra hoàn toàn, nhìn thật kỹ sẽ nhận ra thêm được những nét đẹp khác nữa ngoài nét đẹp như tiên nữ của cô lúc này.

Có một phóng viên tò mò hỏi: “Diệp Tuệ, sao hôm nay cô lại mặc váy trắng vậy?”

Diệp Tuệ suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Nhân vật tôi đóng trong phim có lẽ sẽ khiến cho mọi người cảm thấy ghét, cho nên tôi mặc đồ trắng là để hi vọng mọi người có thể có cái nhìn khác hơn về nhân vật này.”

Kể tiếp các phóng viên đều không thể làm khó cô được, dù có hỏi câu gì thì cô cũng giải quyết dễ dàng, dường như không hề mấy may để ý đến việc bị người ta bôi đen.

Diệp Tuệ luôn duy trì nụ cười, thái độ rất điềm đạm nhẹ nhàng.

Trước đây Diệp Tuệ chỉ được cái mã ngoài, ánh mắt thì vô hồn, không biết ăn nói, kèm theo đó là những bộ trang phục không phù hợp, về đẹp cũng chỉ như mây khói thoáng qua, không đọng lại được chút gì trong mắt khán giả.

Còn bây giờ Diệp Tuệ lại không hề chấp nhặt những lời nói của dư luận, không còn liều mạng điên cuồng tranh đấu như trước, giới truyền thông và cư dân mạng đánh giá về cô thế nào, dường như đều không còn quan trọng.

trên người cô toát ra một loại khí chất thanh cao, hài hòa với ngũ quan xinh đẹp, nhẹ nhàng nhưng vẫn có phần sắc sảo, rất đặc biệt.

Advertisement / Quảng cáo

Về đẹp này, vừa nhìn sẽ thấy mê ngay.

Sau khi kết thúc buổi họp báo, ekip của Thường Huỳnh đã đăng tin tức lên khắp các trang mạng lớn, cố gắng để công chúng có ấn tượng sâu sắc, nhắc nhở mọi người là tình đầu quốc dân đã trở lại rồi.

[Thường Huỳnh mặc đầm đỏ tỏa sáng trên sân khấu, chiếm ngôi vị nghệ sỹ nữ mặc đồ đỏ đẹp nhất của Diệp Tuệ.]

[Tiểu hoa xinh đẹp hot nhất giới giải trí Thường Huỳnh đã quay trở lại]

Ảnh của Thường Huỳnh được chỉnh sửa rất kĩ, gần như không nhìn ra mặt thật của cô ta luôn, nhìn ảnh chụp chung của Thường Huỳnh và Diệp Tuệ, thoạt nhìn đúng là cô ta đẹp hơn Diệp Tuệ thật.

không biết lúc ekip của cô ta đăng mấy tin tức này lên, liệu họ có cảm thấy xấu hổ hay không nữa.

Mặc dù ekip của Thường Huỳnh mất kém, nhưng mặt của cư dân mạng thì lại sáng như tuyết nha.

Có một tài khoản lấy ảnh của Diệp Tuệ hôm bước trên thảm đỏ ra đặt cạnh ảnh Thường Huỳnh, còn cả ảnh chụp chung của hai người ở buổi họp báo chưa qua chỉnh sửa nữa, ai thua ai thắng, xem cái là biết ngay.

[Ảnh của Diệp Tuệ và Thường Huỳnh khi chưa chỉnh sửa, mọi người thấy ai đẹp hơn?]

Mặc dù Thường Huỳnh đi giày cao gót, nhưng Diệp Tuệ vẫn cao hơn cô ta rất nhiều, dáng người cô tuy cao nhưng khung xương lại nhỏ, tỷ lệ cơ thể tuyệt đẹp, da trắng đến lóa mắt.

“Diệp Tuệ đang tỏa sáng phải không? Có một sắc đẹp như thế tồn tại trên đời thậtà??? Ảnh chưa chỉnh sửa nhìn đẹp hơn nhiều, đúng là không phải người mà.”

“Sao bỗng nhiên Thường Huỳnh cũng mặc đồ đỏ vậy? Ha ha ha ha bắt chước làm búp bê à, cô ta mặc đồ đỏ cảm giác không hợp thể nào ấy, khí chất cũng giảm đi nhiều, có phải là tình đầu quốc dân mà tôi biết không đó?”

“Tôi thấy dạo này Thường Huỳnh không được bình thường cho lắm, cảm giác có ấ đang đề phòng Diệp Tuệ, có phải cô ấy đang lo là Diệp Tuệ sẽ nổi tiếng hơn mình không?”

“Trước Diệp Tuệ có biệt danh là Tiểu Thường Huỳnh, bây giờ chẳng những xinh đẹp hơn Thường Huỳnh mà tiếng tăm cũng đảo ngược, là bạn thì bạn cũng sẽ lo lắng thôi. Tôi đoán Thường Huỳnh lúc ở nhà chắc phải sốt ruột phát khóc lên rồi, chả trách mà sắc mặt lại xấu đi.”

Những bình luận trên mạng không những đã kích sự tự tin của Thường Huỳnh, mà còn ảnh hưởng đến công việc sau này của cô ta nữa.

Nhãn hàng Dior đã tiếp xúc với Thường Huỳnh một thời gian ngắn, nếu cô ta có khả năng quảng bá được cho sản phẩm, có thể duy trì được phong cách của bản thân thì sẽ được chọn làm đại sứ thương hiệu.

Nhưng khi Thường Huỳnh mặc trang phục của họ, không những không khiến cho người xem nảy sinh khát vọng muốn mua sản phẩm mà còn làm họ mất đi một lượng lớn khách hàng tiềm năng, một người đại diện như vậy, bọn họ chắc chắn không cần.

Thái độ của phía Dior đối với Thường Huỳnh ngày càng trở nên lạnh nhạt, bên ngoài thì nói rằng chuyện đại sứ thương hiệu sẽ xem xét sau, nhưng thật ra là muốn nhắc khéo với cô ta rằng, cô ta không có cửa đâu.

Ngược lại thì nhân hiệu của nhà thiết kế độc lập kia vì có Diệp Tuệ mà trở nên nổi tiếng hơn rất nhiều, lượng tiêu thụ tăng chóng mặt.

Công việc của Diệp Tuệ cũng dần dần nhiều hơn, cô chưa bao giờ tiếp xúc với giới kinh doanh, thế mà lại bất ngờ nhận được một lời mời đến dự buổi lễ cắt băng khai trương trung tâm thương mại.

Chị Nhâm nói là địa điểm khá hoang vu hẻo lánh, nên bọn họ phải lên đường từ rất sớm, lúc xe lái được nửa đường, Diệp Tuệ mới hiểu ra.

Tại sao cô lại nhận được lời mời đi cắt băng khai trương ở đây? Bởi vì... Những chuyện ma quái ở khu đất này, khiến cho những nghệ sỹ khác nghe xong đều không dám nhận lời!

Nghe nói nơi đây vốn là vị trí đắc địa hợp phong thủy, nhưng kể từ sau khi truyền ra thông tin sẽ xây dựng khu trung tâm thương mại thì xảy ra liên tiếp những chuyện kỳ lạ. Nhất là những tháng gần đây, cư dân sống quanh đó nửa đêm còn nghe thấy tiếng nhạc.

Tất cả mọi người đều nói là nơi này nhất định có ma, nhưng vì tiền thuê cửa hàng rẻ nên vẫn có những chủ quán đến kí hợp đồng, bây giờ rất cần có một nghệ sỹ có tên tuổi một chút tới cắt băng khai trương để giữ thể diện.

Chị Nhâm tung ra một đòn trí mạng: “Số tiền em nhận được bằng cát xê một bộ phim em đóng luôn đó.”

Dưới sự hấp dẫn của tiền bạc, Diệp Tuệ cuối cùng cũng khuất phục, cô còn phải chăm chỉ làm việc kiếm tiền để còn nuôi Thẩm Thuật nữa, cũng lắm thì chi phải chịu đựng cho qua một ngày thôi mà, sau đó cầm tiền thù lao để thưởng cho bản thân.

Lúc Diệp Tuệ đến là giữa trưa, trời vẫn sáng trưng, mặc dù bây giờ cô không nhìn thấy ma, nhưng bầu không khí nơi đây có vẻ không được ổn lắm.

Lúc Diệp Tuệ cắt băng cũng chẳng có mấy ai đến xem, chỉ có mấy người đi đườngkhông biết gì vào ngó nghiêng chút thôi, tuy đối diện chỉ có lều tèo mấy phóng viên, nhưng cô vẫn luôn giữ một nụ cười chuẩn mực.

Diệp Tuệ cười nhiều đến nỗi cứng đơ cả mặt, cảm giác vẻ đẹp của cô sắp bị gió thu tàn nhẫn phả hòng rồi, trong lòng thầm nghĩ hãy kết thúc nhanh đi mà, tôi muốn về nhà lắm rồi đấy!

Ở một nơi khác, Vương Xuyên ngồi trên salon trong phòng làm việc của Thẩm Thuật, câu được câu không nói chuyện phiếm.

“Hôm nay cô Diệp tới dự lễ cắt băng khai trương trung tâm thương mại Mãn Côi.”

Thẩm Thuật hồ hững ừ một tiếng, không có phản ứng gì, anh rũ mắt gõ bàn phím máy tính, mắt tập trung nhìn vào màn hình xem văn kiện quan trọng.

Advertisement / Quảng cáo

Dựa theo yêu cầu của Thẩm Thuật, Vương Xuyên đã nắm rõ lịch trình của Diệp Tuệ trong lòng bàn tay.

Hoạt động cô tham gia không nhiều lắm, hiện giờ cũng không có chuyện gì, các trang tin tức trên mạng rất bình yên. Có điều, Vương Xuyên cảm thấy hôm nay anh ta vẫn phải nói cho Thẩm tổng một chuyện rất thú vị.

Vương Xuyên: “Nghe nói nơi đó bị ma ám.”

anh ta tra cứu về trung tâm thương mại Mãn Côi trên mạng một chút, trước đó anh ta chưa bao giờ tin vào mấy câu chuyện ma quái hay tâm linh gì đó.

Chính cái tên của trung tâm thương mại này cũng có quý rồi còn gì nữa*, đặt cái tên cũng giấu đầu lòi đuôi, nói rõ cho người ta biết là nơi này của chúng tôi có vấn đề.

** Mãn Côi – Hoa hồng (玫瑰), bỏ bộ Vương bên trái chữ Côi đi thì sẽ là chữ Quý (贵), mà cả hai chữ Côi và Quý đều đọc là Gui, chỉ khác ở thanh điệu.*

Vương Xuyên nhìn màn hình điện thoại mãi, cũng đọc cho Thẩm Thuật nghe một lúc, nhưng vẫn không nghe thấy anh đáp lại.

Đến khi anh ta ngẩng lên nhìn, mới phát hiện trong phòng làm việc đã không còn mộtbóng người, sắp đã đi từ bao giờ rồi.

đang giờ tan tầm nên tắc đường, Thẩm Thuật vừa lái xe vừa để ý thời gian, mùa thu trời tối rất nhanh, giờ đã hoàng hôn rồi.

Lúc xe của anh tới nơi thì trời đã tối, xung quanh vắng vẻ lạnh lẽo, bao phủ một tầng ánh sáng rất nhẹ, trong màn đêm nhìn càng thêm trống trải.

Lễ cắt băng kết thúc rồi, không biết Diệp Tuệ đã đi chưa.

anh ngược mắt nhìn lên bảng hiệu trung tâm thương mại Mãn Côi, có mấy chữ khôngbiết đã bị trời sơn đi từ bao giờ, bây giờ nhìn vào chỉ có thể trông thấy mấy chữ rất to.

Trung tâm thương mại Ma Quý.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 31

Edit: Ngân Nhi

Sau khi buổi lễ kết thúc, Diệp Tuệ đi vào nhà vệ sinh rửa tay.

không biết có phải cô bị ảo giác hay không, lúc cắt băng, cái kéo cô cầm không biết để đâu mà khi cô sờ vào đã thấy bán hết cả tay.

Vì sao Diệp Tuệ lại dám đi vào nhà vệ sinh trong trung tâm thương mại để rửa tay ấy hả? Bởi vì cô không hề nhìn thấy một con ma nào ở đây hết.

cô cảm thấy rất kỳ lạ rằng tại sao chỗ này lại xuất hiện những tin đồn ma quái, sau khi tự mình xem xét, cô kết luận nhất định là có người giờ trò.

Tâm trạng của Diệp Tuệ khá tốt, khẽ ngẫm nga một bài nhạc, rửa tay xong cô đi ra ngoài, chuẩn bị ra về, vừa đi được nửa đường thì bỗng cảm thấy có gì đó không được bình thường.

Lối đi này không phải mới một phút trước cô vừa mới đi qua hay sao?

Diệp Tuệ nhớ rất rõ là ở giữa trung tâm thương mại có một cái vòng quay, trên đó có trang trí một tác phẩm nghệ thuật với hình dáng rất kỳ lạ.

Khi nhìn thấy cô còn khen nó rất đặc biệt, không ngờ mới một phút ngắn ngủi mà côđã nhìn thấy nó hai lần.

Diệp Tuệ hít sâu một hơi, tự thôi miên bản thân: “không có gì đâu, không có gì đâu, mình đi nhầm đường thôi.”

Cho đến lần thứ năm cô đi qua tác phẩm nghệ thuật kia, cô mới bắt đầu chửi thề trong lòng, thì ra là lũ ma quỷ ở đây chờ mình, chà trách mà trước đó mọi chuyện đều diễn ra thuận lợi đến khó tin.

Diệp Tuệ không tiếp tục đi nữa, tranh thủ lúc trời chưa tối hẳn, cô liền nhắn tin cho Tiểu Lưu, bảo cô ấy cứ người vào đón cô.

“Chị đang ở giữa khu trung tâm thương mại, hình như gặp ma rồi, em mau tìm người tới đón chị đi!”

Advertisement / Quảng cáo

Gửi xong, chỉ mấy giây sau là Tiểu Lưu đã nhắn lại.

“Chồng chị đến đón rồi mà, nên dĩ nhiên là em sẽ không làm bóng đèn đâu.”

What?!!! Có phải khả năng biểu đạt của cô có vấn đề rồi không?

Diệp Tuệ lập tức gửi tin nhắn tiếp, *“Chị nói là chị gặp ma rồi!”*

Tiểu Lưu nhắn lại, *“He he, em hiểu mà, bây giờ em về nhà đây, không quấy rầy hai vợ chồng chị đâu.”*

cô với Tiểu Lưu có chung một tần số không vậy? Từ trường ở chỗ này bị thay đổi rồi hả?

Diệp Tuệ sợ đến run cả tay, lập tức gọi điện cho Tiểu Lưu, may là đầu bên kia bắt máy rất nhanh, Diệp Tuệ nói luôn: “Em ở đâu? Đứng đi mà, đừng bỏ chị lại một mình!”

Giọng của Tiểu Lưu nghe không được rõ lắm: “Tuệ Tuệ, chỗ chị có phải tín hiệu khôngđược tốt lắm không? Em nghe không rõ, về nhà chị gọi lại cho em nhé, giờ đi động em sắp hết pin rồi, em tắt máy trước đây.”

Diệp Tuệ tuyệt vọng nghe tiếng tút tút trong điện thoại, cô nhìn một lượt xung quanh, bốn phía vẫn trống không, chẳng có một con ma nào cả.

Diệp Tuệ vẫn không từ bỏ hy vọng, cô gọi cho Thẩm Thuật, lúc nhận được điện thoại của cô, vừa vặn là anh cũng đang ở bên ngoài.

cô sợ hãi gọi tên anh: “Thẩm Thuật, anh đang ở đâu vậy? anh đến đón em đượckhông?”

nói xong cô lại nghĩ đến việc anh đang ở xa nơi này quá, cho dù bây giờ anh có tới thìcũng phải mất một tiếng đồng hồ, làm sao mà có mặt ngay lập tức được cơ chứ.

Thế nhưng một giây sau, cô nghe thấy anh nói: “anh đang đứng bên ngoài, em ở đâu?”

Diệp Tuệ vội vàng nói cho anh biết chỗ cô đang đứng, cuối cùng cũng có người chung tần số với cô rồi.

Lúc Thẩm Thuật tìm được Diệp Tuệ, cô đang ôm chân ngồi bệt dưới đất, không dám cử động luôn, anh còn chưa lại gần thì cô đã nghe thấy tiếng bước chân, lập tức ngẩng đầu lên.

“Thẩm Thuật!” Diệp Tuệ suýt thì khóc òa lên trong vui sướng.

cô dùng tốc độ nhanh nhất đứng dậy khỏi mặt đất, tiến lại gần anh: “Hình như em gặp ma gỗ tường rồi, làm thế nào cũng không ra khỏi đây được.”

Thẩm Thuật nhìn xung quanh một vòng rồi nói: “trên đời không có ma.”

Diệp Tuệ phản bác lại một cách yếu ớt: “Có mà, trên đời thật sự có ma đấy.”

Thẩm Thuật yên lặng nhìn Diệp Tuệ mấy giây, không có ý định bảo vệ quan điểm của mình cho lắm: “Vậy thì là có đi.”

anh thay đổi quá nhanh, khiến người ta thật sự không thể tin là anh đang nói thậtlông.

Diệp Tuệ đưa tay ôm ngực, cô cũng không muốn ép anh phải thừa nhận, nhưng trênđời có ma thật mà, chỉ tại trên người anh tỏa ra nhiều dương khí quá nên ma quỷ có gặp anh thì cũng sẽ trốn đi thật xa thôi.

cô không có cách nào chứng minh những lời mình nói là thật cả.

Thẩm Thuật đã tới nên cô rất an tâm, bây giờ trời cũng tối rồi, đi theo anh về nhà là tốt nhất.

Hai người đi theo lối cũ để về, chuẩn bị tiến ra cửa chính.

một phút sau, Thẩm Thuật và Diệp Tuệ lại quay trở lại địa điểm cũ, cả hai người đều gặp ma rồi.

“Ban nãy anh vào đây bằng cách nào?” Diệp Tuệ không nhận được mà hỏi, sao bây giờ lại không ra được?

Thẩm Thuật rất bình tĩnh trả lời: “Cứ chọn đại một đường mà đi thôi, cuối cùng cũng tìm được em.”

Câu trả lời này đúng là không có một tí trách nhiệm nào hết, bây giờ cũng đành phải chọn đại một lối khác mà ra ngoài thôi.

Diệp Tuệ không còn cách nào khác là kéo Thẩm Thuật đi theo đường khác, ra ngoài bằng cửa sau chắc là cũng được nhỉ.

Ha ha, mấy phút sau, Diệp Tuệ lại một lần nữa minh chứng cho việc mình gặp ma gỗ tường rồi, vì không tài nào tìm được lối ra.

“Thiết kế của tòa nhà này có vấn đề, lối đi nào cũng giống nhau như đúc.” Thẩm Thuật tìm được một lý do vô cùng hoàn mỹ, đem chuyện ma quỷ đổ lên đầu kiến trúc sư.

(Kiến trúc sư vô tội: “Tôi...Tôi không có làm mấy cái này mà.”)

Vì muốn Thẩm Thuật không sợ trời không sợ đất tin vào ma quỷ, Diệp Tuệ quyết địnhsẽ để đồ lại dưới mặt đất để đánh dấu.

cô tự nhìn mình, sau đó lại nhìn Thẩm Thuật, do dự 0,5 giây rồi quyết định sẽ lấy đồtrên người anh.

“anh tháo cả vạt ra đi.” cô chỉ vào cả vạt trên cổ anh.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật nghe cô nói xong liền làm theo ngay, ngón tay thon dài của anh giữ mặtrên cả vạt, hơi giữ chặt rồi nói lỏng ra, vừa làm vừa nói: “Cả vạt sao?”

Diệp Tuệ lúc này mới ý thức được là mình vừa nói cái gì, trong một buổi tối gió lớn như hôm nay, ở nơi vắng vẻ không một bóng người, chỉ có cô và anh đi với nhau, thế mà cô lại bảo anh cởi cả vạt, dựa theo bầu không khí hiện tại, tiếp theo có phải nên bảo anh cởi áo sơ mi ra luôn không.

cô sợ sẽ gây hiểu lầm nên vội vàng giải thích: “Em muốn dùng cả vạt của anh để làm thí nghiệm.”

một giây sau, Thẩm Thuật tháo cả vạt đeo trên cổ xuống, cúc áo sơ mi vì động tác tháo cả vạt mà bị bung ra hai cúc trên cùng.

anh đưa cả vạt cho Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ cố gắng gạt bỏ những ảo tưởng đang ngồn ngang trong đầu, cô cầm lấy cả vạt của anh, buộc nó lại trên tay vịn bên cạnh.

“Chờ xem lát nữa bọn mình có còn nhìn thấy cả vạt của anh ở đó không nhé.”

Dù cô có làm gì thì Thẩm Thuật cũng không có ý kiến, nên tất nhiên anh cũng khôngđề ý đến việc có lấy cả vạt của mình để làm thí nghiệm.

Lần tiếp theo quay lại chỗ buộc cả vạt, Diệp Tuệ lập tức chỉ cho Thẩm Thuật xem “anh nhìn đi, em đã nói là có ma gỗ tường mà.”

Sau một quá trình gặp chuyện kỳ lạ, Thẩm Thuật vẫn tỏ ra bình tĩnh như lúc ban đầu: “Xem ra chúng ta lạc đường thật rồi.”

Diệp Tuệ: “...”

cô chỉ còn biết cùng anh lờ vòng trong trung tâm thương mại, nếu bị mất phương hướng thật thì không nói, nhưng lúc này cặp mắt tinh tường của cô đã phát hiện ra ởtrên tay vịn hành lang có thêm một món đồ.

một bộ trang phục màu đỏ chót không biết xuất hiện từ bao giờ, vắt ngay bên cạnh cả vạt của Thẩm Thuật, Diệp Tuệ lập tức run rẩy chỉ cho Thẩm Thuật xem.

Thẩm Thuật nhìn theo tầm mắt cô, nói: “Cả vạt vẫn ở đó, có vấn đề gì sao?”

anh không nhìn thấy, có nghĩa là bộ đồ màu đỏ kia là của ma chứ không phải của người, cô vừa muốn nói thì bụp một tiếng, đèn trên trần đã tắt.

Trong bóng tối, cô và Thẩm Thuật đứng ngay phía trước bộ đồ đỏ kia, lúc này thật sựlà chẳng nhìn thấy một cái rầm gì hết chứ đừng nói là bóng dưng có ma xuất hiện.

Diệp Tuệ không muốn đứng đây, cô lần mò lùi ra phía sau, Thẩm Thuật không hiểu suy nghĩ của cô, liền kéo tay cô nói: “Đợi chút, để anh mở điện thoại.”

anh lấy đi động ra, màn hình tối đen, bấm nút mở khóa mấy lần mà không được.

“Đi động hết pin rồi.” anh dứt lại vào túi quần.

anh vẫn nắm chặt tay cô không buông, lại lấy từ trong túi ra một cái bật lửa.

Tạch, một ánh lửa sáng lên, chớp chồn lúc sáng lúc tối, hơi lay động trong không khí.

Thẩm Thuật nhìn ra Diệp Tuệ vẫn đang sợ hãi khi vẫn bắt gặp cái cà vạt của anh, anhnhẹ nhàng dắt cô đi, muốn dùng sự thật để nói cho cô biết rằng chuyện này chẳng có gì đáng sợ hết.

Diệp Tuệ đồ dẫn mặc cho anh kéo tới chỗ tay vịn, anh đưa tay ra kéo kéo cái cà vạtđang thắt trên đó.

“Em xem, vẫn là cái cà vạt đó thôi mà.” Ý anh là cô suy nghĩ nhiều quá rồi.

Diệp Tuệ không thể nghe lọt tai được lời anh nói, cô đã trông thấy chủ nhân của bộ đồ đồ đang đứng cách đây không xa rồi, con ma ấy lại chính là một trong số các bác gáiđã xuất hiện trong nhà cô.

Ai có thể nói cho cô biết là tại sao bác gái ma trong tiểu khu lại tự dưng bay đến nơi xa thế này làm gì không?

Bác gái đó đang run sợ nhìn về phía Thẩm Thuật, không biết có phải là bị dương khí của anh làm cho bất động hay không.

cô lại mới lần nữa nhìn anh, lúc này mới phát hiện ra lý do vì sao mà bác gái kia lại dùng ánh mắt hoảng sợ như vậy mà nhìn về phía này rồi, không chỉ đơn giản là bị dương khí của anh trấn áp, mà là vì anh để cái bật lửa ở ngay trên bộ đồ đồ vắt bên cạnh cà vạt, vô tình đã đốt cháy nó.

Trang phục mà bác gái đặc biệt chuẩn bị cho cuộc thi nhảy đã không thể mặc được nữa rồi.

một giây sau, Diệp Tuệ trông thấy bác gái đó xoay người chạy đi: “Các chị ơi, nơi này có ma!!!”

Lúc bác gái rời đi, đèn lại được bật sáng.

Diệp Tuệ chết lặng đi theo Thẩm Thuật, lần này khi bọn họ vòng lại đoạn đường đã điqua rất nhiều lần trước đó thì đã trông thấy cửa chính hiện ra ngay trước mắt.

Ma gỗ tường đã biến mất rồi.

trên khoảng đất trống trước cửa chính đang có rất đông các bác gái ma tụ tập, ai cũng mặc đồ nhảy múa hết, phía trước cũng có rất nhiều cô bác đứng cổ vũ.

Bọn họ mở nhạc rất lớn, MC đứng trên bục nhiệt tình nói: “Tối nay chúng ta đã đi đến trận tranh tài cuối cùng của mùa giải rồi, cảm ơn tất cả các đội thi đã cực khổ luyện tập suốt một tháng nay, các khán giả có mặt tại đây xin hãy dành cho những tuyên thủ một tràng pháo tay có được không ạ?!”

Nhóm bác gái ma có mặt tại nhà Diệp Tuệ hôm trước đều có mặt ở đây, thì ra cuộc thi nhảy với các nhóm của tiểu khu khác mà họ đã đề cập lại được tổ chức ở chỗ này.

Advertisement / Quảng cáo

Vậy là những chuyện ma quái trong một tháng nay của trung tâm thương mại Mãn Côi là do bọn họ làm ra.

Diệp Tuệ còn nghe được lý do vì sao lại có chuyện mất phương hướng, thì ra các bácgái vì sợ đối thủ sẽ chơi ác mà phá hỏng sân khấu, nên đã đặc biệt bố trí như vậy.

“trên đời này không hề có ma quý.” Thẩm Thuật vì muốn an ủi cô nên lại nhắc lại vớicô một lần nữa.

Giọng anh không lớn lắm, nhưng cũng đủ khiến cho bầu không khí sôi nổi của cuộc thi trở nên nguội lạnh hẳn, ngay cả âm nhạc cũng bị quý DJ cho tạm dừng.

Thẩm Thuật nói tiếp một cách rất rõ ràng: “Nếu em vẫn còn sợ thì ngày nào anh cũngsẽ cùng em đi đến đây nhìn một lần.”

Mấy con ma: “...” anh có nghĩ đến cảm nhận của chúng tôi không vậy?

Đây là lần đầu tiên cô thấy đồng cảm với mấy con ma, vội vàng gật đầu, Thẩm Thuật hài lòng cùng cô rời khỏi đây.

Trung tâm thương mại Mãn Côi chính thức khai trương, nhưng không một ai tin tưởng rằng nơi này sẽ buôn bán thành công, khắp nơi đều là những tin đồn ma quái, khôngkham chết người là may rồi, ở đó mà đòi làm ăn phát đạt? Nằm mơ đi!

Cứ như vậy, trung tâm thương mại Mãn Côi chào đón ngày mở cửa đầu tiên trong sựlạnh nhạt của mọi người.

Ban ngày không có một ai, có điêu đến đêm khuya thì không còn ai nghe thấy tiếng nhạc quái dị vang lên nữa, dần dần nơi đây làm ăn ngày một thuận lợi hơn, mỗi ngày khách đến đông không đếm xuể, các cửa hàng còn thường xuyên báo hết hàng vì sức mua quá lớn.

Cái nơi ma quý này không lẽ đã cải tử hoàn sinh rồi sao? Lúc này, mọi người khôngnghen mà cùng nghĩ tới một người.

Người nào đã cắt băng khai trương trung tâm thương mại? Chính là Diệp Tuệ.

Người nào sau khi cắt băng khai trương, trung tâm thương mại Mãn Côi đã làm ăn phát đạt, hoàn toàn đảo ngược chiều hướng phá sản? Vẫn là Diệp Tuệ.

Trong lòng mọi người không khỏi đưa ra suy đoán, không lẽ ở Diệp Tuệ có một nguồn năng lượng đặc biệt nào đó, có thể đem lại may mắn cho người ta hay sao?

Ban đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Edit: Ngân Nhi

Tối nay bộ phim “Thế Tử” sẽ chiếu tập 5 và 6 trong khung giờ vàng, Diệp Tuệ ôm gói khoai tây chiên, ngồi trước TV đợi phim chiếu.

Đây dù sao cũng là bộ phim đầu tiên cô đóng sau khi tới thể giới này, cho nên cô cực kỳ chờ mong. Trước đây khi chưa xuyên vào cuốn sách này cô cũng chỉ là một nghệ sỹ bình thường, dựa vào kỹ năng diễn xuất mà có một nhóm fan nhỏ, không nhận được những vai diễn lớn nên không nổi tiếng lắm.

Hôm trước đoạn trailer cho hai tập hôm nay đã được đăng lên, nội dung xoay quanh các tình tiết chính của phim và những cảnh tình cảm của nam nữ chính, nhân vật phản diện mà Diệp Tuệ đóng sẽ xuất hiện ở tập 5.

Hôm nay dù có phải thức khuya thì cô cũng phải chờ xem cảnh diễn của mình.

Thẩm Thuật đang ở trong phòng anh, một lát nữa là tới giờ anh đi ngủ, Diệp Tuệ biết là anh luôn tuân thủ đồng hồ sinh học của mình, cho nên cô mới không rù anh ngồi xem cùng.

Vì không muốn quấy rầy đến giấc ngủ của anh, cô liền chỉnh âm lượng rất nhỏ, phòng khách không bật đèn, ánh sáng từ TV phát ra chiếu lên gương mặt trắng nhợt của cô.

cô nhai khoai tây chiên, trong phòng nghe rõ nhất tiếng nhai rộp rộp của cô, đã hết đoạn nhạc mở đầu phim, tập 5 bắt đầu.

Mười phút đầu tiên là chuyện xưa của nam nữ chính, Diệp Tuệ rất kiên nhẫn ngồi theo dõi.

Mười lăm phút đồng hồ trôi qua, Diệp Tuệ vẫn chưa thấy xuất hiện, hai lăm phút trôi qua, Thường Huỳnh và Thẩm Tu vẫn đang ngọt ngào trên màn hình.

Advertisement / Quảng cáo

Sắp hết nửa tiếng rồi...Đội đã! Diệp Tuệ bắt được một cảnh tượng quen thuộc, vai công chúa mà cô đóng đã xuất hiện, nhưng dùng một cái li là cảnh cô đi tới trước mặt Thường Huỳnh rồi.

Cảnh cô cười ngửa đến đã bị cắt bỏ hoàn toàn.

Cảnh cười ngửa đó Diệp Tuệ đã phải rất vất vả mới hoàn thành xong, người ngắm vì bị ngã nên thương tích không hề ít, đạo diễn lúc đó còn nói đây là cảnh công chúa xuất hiện, bảo cô phải diễn cho thật tốt.

Thế là cô đã phải luyện tập mấy ngày trời, mất cả buổi chiều để quay xong cảnh hồng trang cười ngửa, vậy mà hai giấy lên hình thôi cũng không có???

Diệp Tuệ mở trailer tập 5 ra xem lại một lần, rõ ràng vẫn có cảnh cô cười ngửa xuất hiện mà, sao lên phim lại bị xóa?

Bên dưới bình luận còn có rất nhiều bạn khen cô diễn ngang mạnh mẽ nữa, chẳng hiểu vì thời lượng có hạn hay nguyên nhân gì khác mà đoàn làm phim lại cắt phần diễn của cô nhiều như vậy.

không chỉ có cảnh cười ngửa thôi đâu, mà tổ biên tập còn không hề thương tiếc cắt luôn một nửa đoạn nói chuyện của cô với Thường Huỳnh rồi.

Đoàn làm phim đã cho cảnh của cô vào đoạn trailer, nhưng đến bản chính thức thì lại không có, nếu nói tổ biên tập cố tình làm vậy là để cho vai diễn của cô trở nên mờ nhạt đi, vậy thì chiều này quá ác rồi.

Diệp Tuệ không có bối cảnh, bọn họ rõ ràng đang biến cô trở thành vật hy sinh, cô cũng chỉ có thể nuốt cục tức này xuống thôi.

Thời thôi, cô dù sao cũng chỉ là một nghệ sỹ không có tên tuổi, đi so đo với người tathì có khi lại tự làm mình tức chết ý.

Diệp Tuệ lại xem cảnh giới thiệu hai tập sau, không tìm được nội dung gì khác, lập tức tắt TV đi ngủ dưỡng nhan. Thức đêm hại người, phải suy nghĩ cho làn da của mình, không nên tức giận vì những người không đáng.

Diệp Tuệ ngủ một giấc rồi tỉnh lại, phát hiện bầu không khí trên mạng đã có thay đổi.

Lúc mới công bố tin tức về bộ phim này, tâm điểm chú ý của dân mạng chính là những cảnh tình cảm của nam nữ chính, fan của couple này hoạt động rất tích cực, bình luận trên khắp các mặt trận.

Kể cả những người không xem phim thì cũng sẽ biết tới cặp đôi này.

Nhưng trưa nay Diệp Tuệ mở trang cá nhân ra thì nhìn thấy tận 999+ thông báo, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là người ta chửi cô rồi. Nhưng dạo này cô có làm gì đâu nhỉ, cô thật sự rất tò mò muốn xem xem người ta bình luận cái gì.

Diệp Tuệ mở bình luận trên mạng ra đọc, lập tức ngơ ngẩn cả người, suýt nữa thì đánh rơi đi động.

“Tôi có nhìn nhầm không thể? Cảnh diễn của Diệp Tuệ đâu hết rồi? Trong trailer thì có mà lên phim lại bị cắt là sao? Tổ biên tập làm ăn kiểu gì đấy?!”

“Tây chay tổ biên tập vớ vẩn, Diệp Tuệ cố lên! Em sẽ luôn ủng hộ chị!”

“Vai công chúa ở trong trailer đâu có bị cắt cảnh tệ như khi lên phim thế đâu, hi vọng đoàn làm phim đứng ra giải thích rõ ràng.”

Diệp Tuệ vô cùng kinh ngạc, cái quái gì thế này???

một nghệ sỹ bị bôi đen như cô, sao bỗng dưng lại có nhiều người động viên ủng hộ thế này? Có phải công ty bỏ tiền ra mua thủy quân không đó?

Ngồi đọc bình luận thêm một lát, cô nhận thấy là công ty có hoàn toàn không có mua thủy quân, mà vì khán giả xem phim xong cảm thấy quá bức xúc cho cô nên mới bàn luận sôi nổi như vậy thôi.

Khi bộ phim được phát sóng, bốn tập đầu tiên rất ổn, nhưng khi các fan nguyên tác xem đến tập 5 và 6 thì lập tức phát hiện ra có vấn đề.

Diệp Tuệ đóng vai công chúa là nữ phụ số ba, là nhân vật có cảm xúc thay đổi rất phức tạp, thế mà ngay cả cảnh ra mắt cũng không có, đột nhiên xuất hiện rồi lại biến mất ngay.

Việc tổ biên tập ác ý cắt nối cảnh của Diệp Tuệ tất nhiên chưa thể khiến cho các fan nguyên tác tức giận đến thế, bọn họ tức là vì việc cắt bỏ phần diễn của Diệp Tuệ đã khiến cho nội dung phim không được liên kết với nhau.

Ai mà rảnh xem một bộ phim bị cắt ghép lung tung như vậy chứ? Rất nhiều người đã kêu gọi nhau chửi đoàn làm phim, thuận tiện cũng giúp Diệp Tuệ lên hot search.

Biên kịch sao lại muốn bắt nạt Diệp Tuệ như thế hả? Vì cô ấy có quá nhiều tiếng xấu trên mạng sao?

“Tôi cũng hiểu được mang máng trò mèo của đoàn làm phim rồi, Thường Huỳnh và Thẩm Tu quá hot nên cảnh diễn của nam nữ chính được đẩy mạnh hơn hẳn, chuyện này thì không vấn đề gì, nhưng sao vai nữ phụ ba lại bị chỉnh sửa kinh khủng như vậy chứ?”

“thì ra nghệ sỹ của công ty nhỏ lại bị khinh như thế.”

Advertisement / Quảng cáo

“Hồi trước Diệp Tuệ hay gây chú ý bằng những cách rất tiêu cực, xem ra cũng chỉ vì cớ ấy không nhận được vai diễn nào cả, tôi đã hiểu lầm cô ấy rồi, xin lỗi nhé Diệp Tuệ.”

#Đoàn làm phim hãy cho fan nguyên tác một lời giải thích# đã nhanh chóng trở thành một chủ đề rất nóng trên mạng.

Fan nguyên tác vì bất bình cho Diệp Tuệ mà chửi bới đoàn làm phim ầm ĩ, giải tỏa hết cơn tức trong lòng khi nội dung phim đã bị thay đổi quá nhiều.

Diệp Tuệ rất may mắn trở thành một nữ nghệ sỹ trong lời bọn họ nói là “Vì không nổi tiếng nên cảnh diễn bị cắt bỏ hoàn toàn, không có bối cảnh mà chỉ dựa vào thực lực cuối cùng cũng không có kết quả gì”.

Sở dĩ đoàn làm phim cắt bỏ phần diễn của Diệp Tuệ là vì đã đọc bình luận đánh giá của dân mạng trước đó, theo đó này thì khi bộ phim được phát sóng, Diệp Tuệ rất có thể sẽ áp đảo danh tiếng của nữ chính Thường Huỳnh.

Bọn họ đã cắt hết những cảnh quá mức nổi bật của Diệp Tuệ, không ngờ hiệu quả lại hoàn toàn đi ngược lại với mong muốn, khiến cho người xem tức sôi máu.

Mẹ của Diệp Tuệ là Nghiêm Lam gọi điện tới cho cô, nói chính xác thì là mẹ của nguyên chủ Diệp Tuệ. Nguyên chủ không quá thân thiết với Nghiêm Lam, cô ấy rất ít khi liên lạc với mẹ, chỉ là mỗi tháng đều sẽ gửi cho bà một khoản tiền.

Sở dĩ bà gọi cho Diệp Tuệ là vì phát hiện tháng này Diệp Tuệ gửi cho bà quá nhiều tiền, bà lo con gái sẽ không đủ tiền tiêu.

Nghiêm Lam: “Tuệ Tuệ à, sau này con đừng gửi nhiều tiền thế, con cứ tiêu cho bản thân đi, không cần nghĩ cho mẹ đâu.”

Thần phật thật của Diệp Tuệ trước khi xuyên đến đây là trẻ mồ côi, cho nên nếu đời này cô đã ở đây rồi, thì cô sẽ đối xử thật tốt với mọi người của nguyên chủ: “Gần đây tiền cát xê của con nhiều hơn rồi, mẹ không cần lo cho con đâu.”

Nghiêm Lam có phản ngấp ngừng, nói: “Tuệ Tuệ à...” Bà muốn bảo Diệp Tuệ về nhà một chuyến, bà rất muốn gặp cô, nhưng trước đây mỗi khi bà nói vậy, thái độ của cô đều sẽ tỏ ra không thoải mái.

Nghiêm Lam cuối cùng vẫn không dám nói: “không có gì, con làm việc phải chú ý đến sức khỏe đấy, đừng cố sức quá nhé.” Bỗng nhiên bà kêu lên một tiếng rất nhỏ, nhưng vẫn bị Diệp Tuệ nghe thấy.

cô hỏi: “Mẹ sao vậy ạ?”

Nghiêm Lam: “Roi đồ ấy mà, con làm việc tiếp đi nhé.”

Diệp Tuệ nghĩ một lúc, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, cô bảo Tiểu Lưu gọi điện thoại cho bà hỏi khéo xem thế nào, cuối cùng Tiểu Lưu nói cho cô biết là chân của mẹ cô bị thương.

Nghiêm Lam không muốn Diệp Tuệ lo nên mới nói dối cô.

Diệp Tuệ không yên lòng, rất muốn đi thăm bà một chuyến. Nhưng địa điểm hơi xa, nếu đi thì chắc chắn phải ở lại qua đêm.

không biết có thể rủ Thẩm Thuật đi cùng không nhỉ?

Diệp Tuệ đi làm về, liếc nhìn Thẩm Thuật hồi lâu, ngấp ngừng mãi không nói ra được. anh phát hiện ra ánh mắt của cô, hỏi: “Có chuyện muốn nói với anh à?”

Diệp Tuệ: “Chân mẹ em bị thương...”

cô còn chưa nói hết câu thì anh đã hỏi: “Có nghiêm trọng không?”

cô lắc đầu: “Em cũng không rõ lắm.”

anh nói luôn: “Ngày mai đi thăm mẹ đi, mai em có rảnh không?” không cần cô hỏi,anh đã đồng ý cùng cô đi thăm Nghiêmlam luôn rồi.

Diệp Tuệ sùng sốt, trong lòng rất vui về. Thầmluậtnhìn cô vẫn đang ngốc nghếch đứng tại chỗ, liền nói: “Còn không mau sửa soạn sẵn hành lý đi?”

Diệp Tuệ giắt mình, lập tức chạy về phòng.

Sáng hôm sau hai người xuất phát luôn, Thầmluậtlái xe, còn khoảng mấy tiếng nữa sẽ tới nơi, nhưng hành trình không được thuận lợi cho lắm, gần đến nơi thì xe lại chết máy.

Cũng may là nếu ngồi xe bus số 318 thì sẽ tới thẳng nhà cô, tình huống cũng không đến mức quá tệ.

Công ty cứu hộ đến kéo xe của Thầmluậtdi, hai người đứng ở bên xe bus đợi, lúc này trời đã sẩm tối rồi.

Chẳng biết từ lúc nào mà lại có sương mù bay đến, tầm nhìn trở nên mờ ảo, thấp thoáng trông thấy một chiếc xe bus đang chậm rãi di chuyển tới, Diệp Tuệ hípmắt nhìn, nói: “Có phải xe số 318 không?”

Advertisement / Quảng cáo

Thầmluậtcũng nhìn sang, chiếc xe ẩn trong màn sương mù, sắc trời lúc này có phần u ám hơn, đèn xe phả ra thứ ánh sáng trắng nhợt, chiếu xuống mặt đường.

Xe tiến về phía trước, màn sương cũng dần tan đi, tầm nhìn trở nên rõ ràng hơn, đúng là chuyến xe bus số 318 rồi.

một lát sau, chiếc xe dừng lại trước mặt hai người, kẹtmột tiếng, cửa xe bật mở, phát ra thứ âm thanh chói tai trong bầu không khí yên tĩnh.

Diệp Tuệ cùng Thầmluậtlên xe, đầu tiên cô liếc nhìn tài xế một cái, kỳ lạ là chiếc xe này không giống với những chiếc xe bus khác, chỗ ngồi của lái xe còn có một lớp chắn bảo vệ.

không nhìn thấy rõ diện mạo của tài xế, gần như đã bị chắn kín rồi.

Diệp Tuệ lại theo bản năng nhìn một lượt hành khách trên xe, các ghế hầu như đều có người ngồi cả, có người thì đội mũ thấp xuống che kín mặt, người thì cúi đầu làm việc riêng của mình, điểm giống nhau chính là làn da của mọi người đều nhợt nhạt hơn da của người bình thường.

Có thể vì cửa sổ không đóng kín, nên bỗng có một cơn gió lạnh ủa vào, Diệp Tuệ tuy đã mặc áo khoác mỏng nhưng vẫn thấy lạnh.

cô kéo chặt áo, nói: “Mới mùa thu mà lạnh quá nhỉ.”

không biết có phải cô gặp ảo giác hay không mà lúc cô vừa nói xong câu đó, ghế bên cạnh cửa sổ có một người quay đầu nhìn cô một cái, nét mặt anh ta không được tốt cho lắm, nhìn cô xong lại yếu ớt quay đầu đi, tiếp tục nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Bầu không khí trên chiếc xe này có hơi trầm lắng, chẳng ai nói năng gì, yên tĩnh đến kỳ lạ. Diệp Tuệ trầm nghĩ, sao tối rồi mà trên xe vẫn đông hành khách thế nhỉ.

Bên cạnh bỗng vang lên giọng nói hồ hững của Thầmluậtl: “Xe này trông trái thật, chỉ có mỗi hai chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Edit: Ngân Nhi

anh vừa nói dứt lời, Diệp Tuệ liền chết lặng quét mắt nhìn một vòng những người bên trong xe, rõ ràng là ghế nào cũng đã có “người” ngồi rồi.

Ha ha, trông trái quá nhỉ.

Diệp Tuệ cảm giác toàn thân ớn lạnh, đánh bạo quay mặt ra đằng sau xem thế nào, cô phải cảm thấy may mắn vì nguồn dương khí cực thịnh của Thầmluậtl, cho nên những ghế trống vây quanh cô và anh mới không có “người” ngồi.

Thầmluậtlừa nói xong câu đó thì phát hiện sắc mặt của Diệp Tuệ không được ổn lắm, cô về không được thoải mái.

anh nhiu mày hỏi: “Em khó chịu à?”

Diệp Tuệ nhích lại gần anh hơn: “Thầmluậtl, anh có cảm thấy trong xe hơi lạnh không?”

Thầmluậtlđược dương khí che chở nên chưa bao giờ cảm nhận được khí lạnh mà người cõi âm đem tới, anh lập tức cúi người xuống, lấy ra một cái bình giữ nhiệt trong chiếc túi đặt bên chân Diệp Tuệ.

anh đưa cho cô, nói: “Nếu thấy lạnh thì em uống chút nước nóng đi.”

Mặc dù được anh quan tâm, nhưng Diệp Tuệ vẫn chưa hết sợ hãi khi đang ngồi trong một chiếc xe bus toàn ma quỷ này.

Trong xe rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù bên ngoài cửa sổ, con đường này vốn dĩ khá vắng vẻ, chẳng có mấy chiếc xe chạy qua chứ đừng nói là người.

Diệp Tuệ như sắp ngừng thở tới nơi, một giây trước khi sắp hít thở không thông, cô liền bắt đầu có suy nghĩ không đúng đắn.

Advertisement / Quảng cáo

Thầmluậtlđang ngồi ngay bên cạnh mình đây, nếu không lợi dụng anh một chút thì thật có lỗi với chính mình.

Ý đồ vừa mới nảy lên trong đầu thì cô lập tức hành động luôn, cô làm bộ thờ ơ dịch người lại gần Thầmluậtl, giả vờ vô tình để cánh tay mình áp vào cánh tay anh.

Trời đất! cô quên mất bấy giờ đang là mùa thu, cho nên không thuận lợi để chiếm tiện nghi cho lắm.

Diệp Tuệ lên liếc nhìn anh một cái, chỉ có mặt và bàn tay anh là lộ ra bên ngoài thôi.

Lúc này anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, trông có vẻ khá mệt mỏi, rất tiện cho cô có cơ hội lợi dụng sở mó.

Diệp Tuệ lặng lẽ lần mò, mục tiêu là nắm được tay anh.

Còn một chút nữa thôi là thành công rồi, thế mà tự dưng anh lại rút tay lại rồi dứt vào túi áo, làm tay cô cứ lúng túng giờ ra giữa không trung.

cô vội vàng ngược mắt lên nhìn anh, anh vẫn đang nhắm mắt, không có vẻ gì là muốn mở mắt ra cả.

Đành phải đổi mục tiêu vậy, chỉ cần chọc nhẹ anh một cái thôi rồi cô sẽ thu tay về ngay.

Đầu ngón tay của Diệp Tuệ lúc này chỉ còn cách mặt của Thẩm Thuật 0,1 cm nữa thôi, đột nhiên phía ghế lái lại truyền đến tiếng hô lớn, làm cô giật bản mình phải rụt tay về.

“Bến này có ai xuống không?” Giọng tài xé rất to, cảm giác như cả khoang xe cũng bị chấn động theo.

Cái xe bus này cũng cũ rồi, tài xế nếu muốn biết có ai xuống bến không thì toàn phải rống lên hỏi như vậy, một giây sau, xe chậm rãi dừng lại.

“Lão Hồ, đầu óc ông có vấn đề đấy à! Tất cả chúng tôi đều đi tới bến cuối cùng mới xuống mà, làm gì có ai xuống bây giờ.” Có một bác gái ma không nhịn nổi mà gào lên với tài xế.

Diệp Tuệ nhìn lên bàn đồ tuyến đường đi của xe bus này, thấy bến cuối chính là “Nghĩa trang Vĩnh Hằng”.

Tài xế vừa bị mắng lúc này liền cười ha ha: “Tôi đùa tí ấy mà, đêm rất dài, tìm chút chuyện vui vui để làm cũng tốt mà.”

Trong tiếng trách móc của hành khách, chiếc xe bus lại tiếp tục đi về phía trước, Diệp Tuệ lúc này thật sự không có đủ can đảm để nói là cô muốn xuống xe.

“Haizz.” đang yên tĩnh thì bỗng có một tiếng thờ dài vang lên ở vị trí đằng trước của Diệp Tuệ.

cô cứng dờ cả người, đầu cúi thấp xuống nhìn mũi chân mình.

“Haizz.” Lại là một tiếng thờ dài nữa.

“Con tôi năm nay thi đỗ, thế mà vì tôi... Vì tôi... Mà nó không thể học đại học.” Giọng nói đã trở nên nghẹn ngào.

“Đều tại tôi, đều tại tôi!”

một giây sau bỗng nghe thấy một tiếng bốp, Diệp Tuệ hình dung cảnh tượng lúc này một chút, chắc là con ma kia vì quá sầu não nên đã tự tát mình một cái.

“Đừng kêu than nữa, người cũng đã chết rồi, chuyện của con cái đành thuận theo tự nhiên thôi.” một bác gái lớn tuổi ngồi phía trước nghe thấy tiếng khóc, liền lấy thân phận người đi trước để khuyên bảo.

Tiếp sau đó, toàn bộ những hành khách trên xe bắt đầu chuyện trò với nhau, dường như đối với chuyện này bọn họ đã tập thành thói quen rồi, ai cũng có những điều tiếc nuối, nhưng đành phải chấp nhận số phận thôi.

Diệp Tuệ liếc mắt nhìn, con ma đang tự tát mình không ngừng kia là một con ma có độ tuổi trung niên, quần áo trên người ông ta hơi cũ, trông có vẻ nghèo khó.

Diệp Tuệ không muốn chạm mặt với nấy con ma, nên chỉ nhìn lên một giây rồi quay đầu nhìn Thẩm Thuật, không ngờ lại đúng lúc anh cũng đang nhìn cô.

Thẩm Thuật thấy ánh mắt của Diệp Tuệ đang âm thầm thoáng cái đã sáng lên, giống như đang muốn xin xỏ anh cái gì đó.

“Sao thế?” anh hỏi.

Diệp Tuệ do dự hồi lâu, muốn nói nhưng lại ngại: “không có gì.” Thôi nhịn một chút đi, chắc còn mấy bến nữa thôi là tới bến cuối rồi.

Lưu luyến không rời quay mặt đi chỗ khác, cô chỉ muốn nắm tay anh thôi mà. Cũng may là có Thẩm Thuật bên cạnh nên mấy con ma không tiến lại gần cô, nên cô có thể chịu được.

“Đến bến cuối rồi!” Tài xế lại rống lên.

Cả cửa trước lẫn cửa sau xe đều được mở ra, mấy con ma bắt đầu lục đục đi xuống, Diệp Tuệ định chờ họ xuống hết thì cô mới xuống, nhưng Thẩm Thuật đã nhanh chóng cầm túi đặt bên cạnh chân cô lên rồi đi xuống từ cửa sau, cô đành phải vội vàng đuổi theo anh.

Thấy Thẩm Thuật đến, mấy con ma lập tức tránh đường cho anh đi, ai nấy đều liếc mắt nhìn về sau, suýt nữa thì giẫm đạp lên nhau rồi.

“Hoan nghênh quý khách lần sau lại lên chuyến xe số 318 nhé.” Tài xế cười nói.

Advertisement / Quảng cáo

Chờ Thẩm Thuật và Diệp Tuệ xuống xe xong, mấy con ma mới hò hét nhảy xuống, cuối cùng cũng về đến nhà rồi, sao mà không vui được cơ chứ.

Bến cuối cùng là nghĩa trang, nhìn từ xa đã thấy những bia mộ đứng thẳng hàng nhau.

Mấy con ma vui vẻ lần lượt nhảy lên những phần mộ, bóng dáng của bọn họ thoáng chốc đã biến mất trước mắt Diệp Tuệ.

Trong số đó có một con ma có hành động khác với những con ma còn lại, nhìn rất kỳ lạ, ông ta nhích rất chậm đến phần mộ, dáng vẻ rất không cam tâm, đó chính là bác trai đã khóc lúc ngồi trên xe.

Diệp Tuệ không nhìn nữa, thoát ra khỏi đám ma quý, cuối cùng cô cũng được thả lỏng rồi, vừa quay đầu thì trông thấy Thẩm Thuật đang nhìn xung quanh.

Ánh mắt anh mang theo sự ngờ vực, tò mò nhìn nghĩa trang cách đây không xa, hỏi Diệp Tuệ: “Đây là nhà em à?”

Phi phi phi, đồng ngôn vô kỷ*.

**Trẻ con nói chuyện không kiêng dè.*

Diệp Tuệ kéo Thẩm Thuật đi, cùng anh đứng ở bên xe bus, ngượng ngùng giải thích với anh: “Bọn mình lên nhầm xe rồi.”

Lúc này Thẩm Thuật mới thu lại ánh mắt tò mò, đây là lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt này của anh, xem ra anh khá ngỡ ngàng khi tưởng nhà vợ mình ở nghĩa trang.

Gió thu buổi đêm rất lạnh, đặc biệt là ở nơi hoang vu heo lạnh như thế này, đứng một lúc mà rét run.

Tờ giấy dán trên cột điện bị gió thổi mạnh mà rung nhẹ, Diệp Tuệ quay sang nhìn thoáng qua, trên đó ghi là đang tìm nhân chứng cho một vụ tai nạn giao thông.

một đôi vợ chồng bị giết hại ở chỗ này, nhưng không tìm ra hung thủ, thời gian là một tuần trước.

Diệp Tuệ vì hiếu kỳ nên cứ dán mắt vào mà xem, xem xong lại thấy sợ.

“Thẩm Thuật, gió to quá.” Diệp Tuệ nhanh chóng nhích lại gần anh.

cô lại cảm nhận thời tiết lúc này, hình như không có gió.

Thẩm Thuật mắt không chớp phụ họa theo cô: “Đúng là gió bắt đầu thổi mạnh hơn rồi.”

Diệp Tuệ bật cười, cảm ơn anh đã phối hợp cùng em nhé.

Hai người xem như khá may mắn, trên đường vốn rất ít xe qua lại, lúc này lại có một chiếc taxi đi tới, Diệp Tuệ hào hứng hẳn, liếc mắt vẫy tay với cái xe.

Xe chậm rãi dừng lại trước mặt hai người, Diệp Tuệ lên xe cùng Thẩm Thuật.

“Cuối cùng cũng gọi được xe.” Diệp Tuệ vừa ngồi vào xe vừa cảm thán, cô ôm bụng nhăn nhó: “Đói quá đi.”

Thẩm Thuật an ủi cô: “Sắp được ăn rồi.”

một giây sau, xe taxi bỗng tấp vào lề đường rồi đỗ lại, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật còn chưa hiểu ra sao thì tài xế tự dưng lại chấp tay cầu xin.

“Tha cho tôi đi, tôi trên có mẹ già dưới có con nhỏ, người chẳng được nổi hai lạng thịt, ăn không thom đâu, nếu hai vị không chê, về nhà tôi sẽ cúng bái cho hai vị đầy đủ.”

Ban này hai người họ nói mấy câu đã khiến cho tài xế sợ mất mặt, anh ta suy luận rằng Diệp Tuệ và Thẩm Thuật chính là đôi vợ chồng tuần trước đã bị sát hại ở chỗ này.

Trùng hợp là địa điểm mà bọn họ đón xe lại ở ngay cạnh nghĩa trang, chấ trách mành tài xế lại nghĩ nhiều.

Diệp Tuệ mau chóng kéo anh tài xế đang đứng bên bờ vực sụp đổ về: “anh lái nhanh lên, tôi và chồng đang muốn về nhà ăn cơm thôi mà.”

Cuối cùng cũng tới nhà Nghiêm Lam, Diệp Tuệ đi tới bấm chuông, một lát sau Nghiêm Lam đi ra mở cửa.

Lúc trông thấy hai vợ chồng Diệp Tuệ, bà vô cùng ngạc nhiên, nhưng sau đó là sự vui mừng, cười rất tươi nói: “Hai đứa sao lại đến giờ này? Mau vào nhà đi.”

Trước đó Diệp Tuệ không nói với Nghiêm Lam là mình sẽ đến vì muốn tạo bất ngờ cho bà, hai người đi vào ngồi trong phòng khách, Nghiêm Lam nói: “Hai đứa ngồi nhé, mẹ đi rót nước.”

nói xong bà chuẩn bị đi vào phòng bếp, Diệp Tuệ đứng lên giữ tay bà lại, nhìn xuống chân bà, quan tâm hỏi: “Chân mẹ còn đau không?”

Nghiêm Lam không rõ vì sao Diệp Tuệ lại biết chân bà bị thương, trong lòng rất cảm động, trước kia Diệp Tuệ chưa từng quan tâm hỏi han bà như thế: “không có gì đáng lo ngại đâu.”

Diệp Tuệ vẫn kiên quyết bắt bà ngồi xuống, không cho bà đứng lên: “Chân mẹ đangđau thì đừng đi lại nhiều.”

cô lại nhìn Thẩm Thuật rồi nói tiếp: “Vội lại bọn con có phải là khách đâu, mẹ ngồi nghỉ cho khỏe đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật gật đầu.

Nghiêm Lam nghe con ngồi yên một chỗ, hỏi: “Muộn thế này rồi mới đến, hai đứa ăn cơm tối chưa?”

Diệp Tuệ lắc đầu.

Vừa nghe Diệp Tuệ và Thẩm Thuật báo chưa ăn, bà lại sốt ruột, như vậy sao mà được? Thế là bà lại kiên trì muốn vào bếp nấu cơm.

Diệp Tuệ đang muốn ngăn bà lại thì đúng lúc bụng cô kêu òng ọc, Thẩm Thuật nhìn côcười.

Nghiêm Lam nói: “Hai đứa đói lắm rồi đúng không? Mẹ đi nấu cơm luôn đây.” Lúc nàynói thế nào bà cũng không chịu nghe lời Diệp Tuệ nữa.

Việc bà có thể làm tuy không nhiều, nhưng chỉ cần đó là việc mà bà có khả năng làmthì nhất định bà sẽ làm tốt nhất có thể cho con gái.

Chẳng mấy khi Diệp Tuệ về nhà, Nghiêm Lam liền vào bếp làm một bàn thức ăn, Diệp Tuệ đã đói đến mức ngực dán vào lưng rồi, thức ăn vừa lên là cô ăn luôn, vừa ăn vừa khen ngon.

Thẩm Thuật thì vẫn điềm đạm như cũ, cầm đũa ăn cơm rất thong thả.

Cơm nước xong thì cũng đã muộn lắm rồi, trong lúc hai người ăn cơm Nghiêm Lam đảvào thu dọn phòng ngủ, bình thường bà không biết khi nào thì Diệp Tuệ về nhà, nên ngày nào cũng quét dọn phòng một lần, bây giờ chỉ cần dọn qua một tí là được thôi.

Nghiêm Lam không biết quan hệ thật sự giữa Diệp Tuệ và Thẩm Thuật là như thế nào, bà đẩy hai người vào một phòng, nói: “Hai đứa nghỉ ngơi sớm đi, một mõi cả một ngày rồi.”

Xách hành lý đi vào phòng, sau khi nhận thấy rõ tình hình bên trong, Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đều ngăn người, đồ đạc trong phòng khá đầy đủ, nhưng hơi bất tiện là...

Trong phòng chỉ có một cái giường thôi, làm sao mà ngủ đây?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Máu Âm Dương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phi nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Edit: Ngân Nhi

Sau khi nhìn thấy cái giường, hai người đều quay sang liếc nhau một cái, không ai nói gì, hiển nhiên là đang không biết phải làm thế nào.

Diệp Tuệ lên tiếng trước, phá vỡ sự lúng túng: “Chỉ có một cái giường thôi nhì.”

Thẩm Thuật thờ ơ đáp: “Ừ.”

Diệp Tuệ cực kỳ buồn rầu, ban đầu cô còn ngốc nghếch nghĩ là cho dù có cùng anhđến đây thì hai người vẫn có thể ngủ riêng được, nhưng thực tế đã hung hăng và thẳng vào mặt cô một cái.

không lẽ tới nay cô thật sự phải ngủ chung giường với anh sao? Vậy phải làm sao đây?

Bỗng nhiên cô nghĩ tới một chuyện: “Có khi trong tủ quần áo vẫn còn thừa chăn đệm đấy.”

cô đi cực nhanh tới trước cái tủ, vừa mở ra xem thì áo tưởng tốt đẹp đã bị hiện thực vô tình đánh cho tan nát, chẳng thừa ra cái chăn cái đệm nào, hoàn toàn ngăn cản ý định ngủ riêng của hai người.

Thẩm Thuật nhìn cô hớn hơ chạy đi rồi lại ù rù quay về, anh nói: “Nếu thật sự khôngngủ thì chúng ta ra nói với bác gái đi.”

Diệp Tuệ lập tức kháng cự theo bản năng: “không được, không được để cho mẹ biết.” Hai người chỉ đang là vợ chồng trên danh nghĩa, nếu Nghiêm Lam mà biết chuyện nàythì bà sẽ lo lắng.

Chấp nhận thực tế đi thôi Diệp Tuệ ời, chỉ ngủ một đêm thôi mà đúng không? Vội lại Thẩm Thuật là người tốt, cô hoàn toàn tin tưởng vào nhân phẩm của anh.

Advertisement / Quảng cáo

cô lại lên liếc anh một cái, nói không chừng trong mắt Thẩm Thuật chính cô mới là người chiếm tiện nghi của anh thì có ấy.

Kết hợp với những lần lợi dụng nắm tay anh hỏi trước, Diệp Tuệ càng nghĩ càng cảm thấy là giữa cô và Thẩm Thuật, người cần lo lắng nhiều hơn phải là Thẩm Thuật mới đúng, biết đâu đêm hôm cô lại bỏ nhào vào anh thì sao.

cô nhìn Thẩm Thuật, có phần ngượng ngùng nói: “Từ thế ngủ của em không được đáng hoàng cho lắm, ngủ với em anh không ngại chứ?”

Thẩm Thuật cảm thấy rất buồn cười: “anh thì không vấn đề gì, còn em?”

Diệp Tuệ hiện ngang lấm liết đi tới: “Tất nhiên là em cũng không sợ gì hết.”

Đêm đã về khuya, hai người tắm rửa xong xuôi, Diệp Tuệ mặc đồ ngủ, không dám nhìn Thẩm Thuật, nhanh nhẹn chui vào trong chăn nằm.

Thẩm Thuật trầm nghĩ, hồi nãy không biết ai vừa mới nói là không sợ nhì.

anh cũng vén chăn lên nằm xuống giường, đưa tay ra bấm công tắc điện, “tạch” mộttiếng, đèn đã tắt, căn phòng chìm trong bóng tối.

Diệp Tuệ nằm nghiêng, cô co rúc người lại, đối mặt với vách tường. Thẩm Thuật nằm ngửa, tay gối sau đầu, mắt nhìn trần nhà.

Nằm trên cùng một giường, nhưng tâm tư của hai người lại khác nhau.

Trong bóng tối, hô hấp của hai người rất nhẹ nhàng ổn định, ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu xuống soi sáng mặt đất, cũng chiếu sáng luôn cả những tâm tư không rõ ràng trong đầu lúc này.

Diệp Tuệ bỗng nhiên lên tiếng: “Thẩm Thuật, anh ngủ chưa?”

Thẩm Thuật: “Chưa.”

cô thờ dãi: “Em không ngủ được.” Ở một nơi xa lạ, nằm bên cạnh Thẩm Thuật vẫn chưa thân thiết lắm, cô thấy không quen.

Thẩm Thuật không nói gì, một lát sau, giọng anh mới vang lên trong bóng tối: “Em đi đường cả một ngày rồi, không thấy mệt à?”

Nghe anh nói xong, Diệp Tuệ nghĩ mà thấy đúng là mệt thật, con buồn ngủ cũng kéo tới, cô nói với anh: “anh ngủ ngon.”

Hô hấp của cô trở nên chậm lại, Thẩm Thuật biết là cô đã ngủ rồi.

anh cũng không quen với việc ngủ cùng người khác, cảm thấy rất bỡ ngỡ, nhưng nếu người khác đó là Diệp Tuệ thì...Ngoài dự đoán, anh lại không hề thấy chán ghét.

Tư thế ngủ của anh cực kỳ quy củ, nhưng người nào đó thì lại rất có trình độ ở phương diện này, ngủ mà cứ lăn lộn lung tung.

Diệp Tuệ trở mình qua lại, theo bản năng muốn tìm một nơi thoải mái để nằm ỏ, cõnhấm ngay vào một vật thể nào đó mà cô cho là rất an toàn, lập tức chui đầu qua đó.

Diệp Tuệ vùi đầu vào cổ Thẩm Thuật, hơi thở của cô gần trong gang tấc, mùi hương thơm ngát trên người cũng tỏa ra, không thể tránh đi được.

Thẩm Thuật cũng hơi người, trong bóng tối tĩnh lặng, anh nghe thấy rất rõ tiếng tim mình đang đập. Hai người chưa từng gần gũi nhau đến như vậy.

Trạng thái của Thẩm Thuật lúc này cực kỳ tỉnh táo, chính vì thế mà cảm giác mới càng thêm mãnh liệt, khó mà làm ngơ được.

Diệp Tuệ ngủ say chẳng biết là mình đang làm cái gì, cô cứ dụi đầu vào phía trước, mặt dán lên mặt Thẩm Thuật, xúc cảm mềm mại tron lảng.

Tìm Thẩm Thuật càng đập nhanh hơn, anh hít một hơi thật dài rồi thở ra, trong đêm thu lạnh lẽo này mà hơi thở lại nóng như lửa đốt.

Mấy giây sau, anh rón rén dịch người sang bên cạnh, muốn tạo chút khoảng cách với Diệp Tuệ.

một giây sau Diệp Tuệ lại tiếp tục bám lấy anh, dường như cô rất hài lòng và thoải mái với khu vực này, không chỉ ghé đầu vào cổ anh mà cô còn dụi đầu nữa.

Diệp Tuệ thì không phải cố ý, nhưng cũng đủ làm cho Thẩm Thuật cảm thấy khá bối rối, hô hấp trở nên nặng nề hơn, thật lâu sau mới khôi phục lại bình thường.

Sợ đánh thức cô nên anh đã giữ nguyên một tư thế khá lâu rồi, đã thế thỉnh thoảng cô lại còn “quấy rối” anh nữa, Thẩm Thuật thầm nghĩ, đêm nay sẽ trôi qua một cách rất khó khăn đây.

không biết qua bao lâu, hô hấp của Thẩm Thuật đã trở nên chậm rãi, anh cũng ngủ rồi. Hai người dựa sát vào nhau trong không gian yên tĩnh bao phủ một sự mờ ám như có như không.

Diệp Tuệ thức giấc trước, cô mở mắt nhìn sang bên cạnh, thấy gương mặt của Thẩm Thuật, điều này nhắc nhở cô một điều rằng, tối qua thật sự là hai người đã ngủ chung trên một chiếc giường.

Advertisement / Quảng cáo

cô không biết có chuyện gì xảy ra đêm qua, nhìn dáng vẻ của anh thì có vẻ như anh ngủ rất ngon giấc.

Ánh mắt cô không tự chủ được mà ngắm nhìn anh lâu hơn.

anh nhắm mắt ngủ, lông mi buông xuống tạo thành một cái bóng nhỏ bên dưới mắt, Diệp Tuệ cảm thán, sao lông mi anh còn dài hơn lông mi cô thế này?

Còn đang muốn thưởng thức thêm đáng về khi ngủ của anh thì bỗng thấy mí mắt anh giật giật, hình như sắp tỉnh lại rồi. Diệp Tuệ vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ, nếu bạnh bắt được thì mất mặt lắm.

Mấy giây sau, Thẩm Thuật mở mắt ra, anh nhìn sang bên cạnh, Diệp Tuệ vẫn đang ngủ say. Tối qua mãi anh mới ngủ được, bây giờ cánh tay vẫn còn hơi nhức.

anh yên lặng nhìn cô, hình ảnh xảy ra đêm qua lại hiện lên trong đầu.

Diệp Tuệ đang giả vờ ngủ, vốn còn định tìm thời điểm thích hợp rồi sẽ tỉnh lại. Nhưng kỳ lạ là vì sao Thẩm Thuật tỉnh rồi mà không nói gì vậy? Sắp diễn không nổi nữa rồi trời ơi!!!

Thẩm Thuật liếc có một cái, mặc dù có đang nhắm mắt, nhưng mí mắt lại hơi run, phần cổ trắng nõn thì ửng hồng.

anh hiểu rồi, thì ra là cô đang giả vờ ngủ, khẽ cười một tiếng, anh vẫn không dời mắt đi mà cứ tiếp tục nhìn cô như vậy.

Diệp Tuệ thật sự giả vờ không nổi nữa, cô làm bộ ưm một tiếng, sau đó từ từ mở mắt ra, đối diện với ánh mắt anh.

không biết là mình đã bại lộ, cô nói: “Chào buổi sáng.”

Thẩm Thuật không có ý định vạch trần cô, anh nhếch môi đáp lại: “Chào buổi sáng.”

Hai người xuống giường đánh răng rửa mặt, Thẩm Thuật không nhắc tới chuyện xảy ra hôm qua, coi như nó đã trở thành một bí mật được anh âm thầm giấu kỹ dưới đáy lòng.

Lúc Diệp Tuệ ra khỏi phòng thì thấy Nghiêm Lam đang ngồi trước máy tính vụng về gõ chữ, tiếng gõ bàn phím rất vang.

cô đi tới xem, bà không phát hiện ra cô, cuối cùng cũng gõ xong được một câu.

Lúc nhìn vào màn hình máy tính, Diệp Tuệ liền ngây ngốc, bà đang xem một trang web đăng những video về cô, ban này là bà đang bình luận cảm nghĩ bên dưới một video.

một người mẹ tuy không quá hiểu biết, nhưng đã tự mày mò lướt web, học cả cách đăng bình luận, chỉ vì muốn nhìn thấy con gái thôi sao?

Nghiêm Lam thật sự chỉ có thể thông qua cách này để nắm được tình hình về Diệp Tuệ.

Bộ phim truyền hình “Thế Tử” đã lên sóng được nửa tháng rồi, nhưng đoàn làm phim vẫn chưa chịu đăng bù những cảnh quay đã cắt của Diệp Tuệ, dựa theo nội dung phim, nhân vật mà Diệp Tuệ đóng đóng ra sẽ bị dân tình chửi cho rất thảm.

Tuy nhiên trước khi khai máy, cô đã đọc xong tiểu thuyết, biết rõ là mình phải diễn vai công chúa này như thế nào mới là tốt nhất.

trên mạng bắt đầu có những fan của bộ phim cắt ghép chỉnh sửa lại video cho Diệp Tuệ, nội dung mỗi người làm đều khác nhau, có phiên bản công chúa trọng sinh báo thù, cũng có cả phiên bản công chúa chính diện ngay thẳng.

“Nhân vật công chúa vốn đã không được đầu tư nhiều thì chớ, tổ biên tập lại còn cắt ghép linh tinh, cũng may là có kỹ năng diễn xuất của Diệp Tuệ bù lại, nhìn vào mắt cô ấy là tôi có thể hình dung ra cả một câu chuyện trong đó, quá giỏi!”

“Từ hôm nay tôi sẽ từ anti chuyển thành fan của cô ấy, Diệp Tuệ vừa đẹp vừa diễn hay, xứng đáng để được yêu thương.”

Diệp Tuệ tuy đóng vai nữ phụ số ba nhưng độ hot càng ngày càng tăng cao, trong thời gian phim phát sóng, lướt follow trên trang cá nhân của cô đã ngang hàng với nam nữ chính rồi.

Diệp Tuệ nhìn vào một bình luận mới nhất, chính là bình luận của mẹ, một người không am hiểu về internet, bà viết: “Tuệ Tuệ diễn tốt nhất, sau này chắc chắn sẽ trở thành một ngôi sao lớn.”

Nghiêm Lam bị Diệp Tuệ phát hiện, bà có hơi xấu hổ, lúng túng giải thích: “Tuệ Tuệ, con nhìn đi, các bạn trên mạng ai cũng khen con diễn tốt đấy.”

Mắt Diệp Tuệ đã long lanh nước, cô âm ừ rồi đi tới ôm mẹ.

“Mẹ, sau này con sẽ về nhà thường xuyên hơn.” cô là trẻ mồ côi, chưa từng được cảm nhận sự ấm áp của gia đình, cho nên từ nay về sau cô nhất định sẽ đối xử thật tốt với Nghiêm Lam.

Hốc mắt Nghiêm Lam đã đỏ lên, bà xoay người đi chỗ khác, cố ngăn nước mắt lại.

Trước khi ăn cơm tối, Thẩm Thuật và Diệp Tuệ bị đẩy ra khỏi nhà, Nghiêm Lam nói không khí bên ngoài rất trong lành, bảo cô với anh ra ngoài đi dạo.

Nghiêm Lam chỉ biết hai người là vợ chồng chứ không biết rõ sự tình bên trong, nên một lòng muốn thúc đẩy tình cảm của hai người.

Advertisement / Quảng cáo

Nguyên chủ Diệp Tuệ sinh ra ở cái thôn nhỏ thuộc ngoại thành, đi dọc con đường nhỏ có thể ngửi thấy mùi thức ăn tỏa ra từ các ngôi nhà.

Hoàng hôn buông xuống, khí trời trở nên lạnh hơn hẳn.

Gió khá to, Thẩm Thuật bỗng dưng hắt xì một cái, Diệp Tuệ dừng bước nghiêng đầu nhìn anh, anh cũng nhìn lại cô, bình thản nói: “không sao.”

cô lo lắng hỏi: “Có phải anh bị cảm rồi không?”

Thẩm Thuật lại nhớ đến cảnh tượng tối qua Diệp Tuệ cướp chăn của anh, nhìn cô nhô gáy thể mà lúc ngủ khỏe lắm, lúc ôm chăn nét mặt cô rất thỏa mãn, cho nên anh cũng ngại không muốn đánh thức cô.

Sức khỏe của anh rất tốt, trước giờ bị bệnh nhẹ đều không cần uống thuốc, anh đang muốn nói với cô là mình không sao cả, nhưng lại thấy cô đột ngột kiễng chân lên.

Khoảng cách thoáng chốc đã gần hơn, Diệp Tuệ mở to mắt nhìn Thẩm Thuật, lông mi cô vừa đen vừa dài, hai mắt phát sáng như ánh sao.

cô giờ tay sờ trán anh, tay cô rất mềm, đặt lên trán anh tạo thành một xúc cảm rất rõ ràng, cô thốt lên: “anh bị sốt rồi.”

Hơi thở của cô ở rất gần, nhẹ phả lên mặt anh.

Giống như có một dòng điện từ ngón tay cô truyền vào trán Thẩm Thuật, đi một đường dọc theo hai bên lông mày, sau đó nổ tung ở hai bên tai.

Vì phát sốt nên hai mắt anh cũng trở nên nóng rực.

Nếu vậy thì, nhịp tim đang đập rất nhanh lúc này, có phải cũng là do phát sốt hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mũi Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ không nhận ra có gì lạ cả, cô chỉ tập trung vào việc Thẩm Thuật đang phát sốt thôi, không biết là anh ốm từ bao giờ nữa.

cô quyết định thay anh luôn: “đi dạo thể thôi, chúng ta về nhà đi.”

Sắc trời dần tối, bước chân của Diệp Tuệ cũng nhanh hơn, Thẩm Thuật chậm rãi đi sau cô, nhìn bóng lưng cô, dáng vẻ như đang có điều suy nghĩ.

Diệp Tuệ rất không khách khí mà nói: “anh muốn bị cảm lạnh à?”

“...” Thẩm Thuật nhìn ánh mắt hung ác của Diệp Tuệ, suy nghĩ của anh bị gián đoạn, lập tức đi nhanh theo cô.

Sau khi về đến nhà, Thẩm Thuật chưa bao giờ uống thuốc lại bị Diệp Tuệ mạnh mẽ đút cho một viên thuốc hạ sốt, dưới sự giám sát của cô, anh rất đáng hoàng nuốt viên thuốc xuống.

Diệp Tuệ rất hài lòng: “anh yên tâm, ngày mai sẽ khỏe lại thôi.”

Thẩm Thuật gật đầu, không nói gì, nhìn cô quản lý anh như vậy mà anh lại không hề cảm thấy phiền.

Nghiêm Lam phải nói là cực kỳ hài lòng với cậu con rể này, Thẩm Thuật thật sự đã thỏa mãn hết mọi yêu cầu về một người con rể của bà.

Diện mạo bên ngoài đẹp đến thì không nói, quan trọng là Thẩm Thuật rất điềm đạm ít nói, lại biết quan tâm. Diệp Tuệ là con gái bà nên bà biết nó rất nóng tính, nhưng Thẩm Thuật vẫn luôn bao dung chiều chuộng.

Đến giờ cơm, Nghiêm Lam lại làm một bàn thức ăn ngon.

Advertisement / Quảng cáo

Người mẹ nào cũng vậy cả, bà ở xa con gái, thậm chí phải đối xử với con rể tốt một chút thì mới đối xử tốt với con gái mình hơn.

Lúc ăn tối, Thẩm Thuật vẫn yên lặng ngồi ăn như mọi ngày, không nói chuyện, chỉ nghe Diệp Tuệ và Nghiêm Lam nói.

Nghiêm Lam bỗng dưng nhắc tới chuyện của người hàng xóm nhà bên: “Lão Chu nhà hàng xóm ra đi quá sớm, chưa được nhìn thấy con mình học đại học thì người đã không còn.”

Diệp Tuệ chợt cảm thấy chuyện này nghe quen quen, liền hỏi thêm một câu, thì ra ông Chu nhà hàng xóm mấy tháng trước đã không may qua đời, người nhà còn không thể gặp mặt lần cuối.

Đáng tiếc nhất chính là ông Chu luôn mong ngóng đến ngày con trai lên đại học, mà con trai ông cũng đã đỗ đại học rồi, nhưng không may là ông lại ra đi.

Bà Chu vì quá sốc nên đã đổ bệnh.

Ông Chu trong nhiều năm đã tiết kiệm được một khoản tiền, nhưng người nhà không thể tìm được sổ tiết kiệm của ông, con trai ông vì thấy hoàn cảnh gia đình khó khăn, không còn cách nào khác là dừng việc học lại để đi làm chăm sóc mẹ.

Cho nên thỉnh thoảng Nghiêm Lam cũng sẽ qua giúp đỡ nhà họ một chút.

Diệp Tuệ nhớ lại người đàn ông trung niên mà cô đã gặp trên chuyến xe bus mà, câu chuyện của ông ấy nghe rất giống với những gì Nghiêm Lam vừa nói.

Ăn cơm tối xong, Diệp Tuệ vẫn không thể ngừng nghĩ về việc này, nếu bác trai mà cô gặp trên chuyến xe bus đó chính là chú Chu nhà hàng xóm, thì cô nghĩ là mình nên giúp đỡ ông ấy.

cô thấy Nghiêm Lam đang cầm thứ gì đó chuẩn bị ra cửa, liền hỏi: “Mẹ, mẹ đi đâu vậy?”

Nghiêm Lam chỉ sang nhà bên cạnh: “Mẹ làm thêm chút thức ăn mang sang cho nhà họ.”

Diệp Tuệ dường như đã hạ quyết tâm, cô lập tức đứng dậy nhận lấy đồ ăn trên tay bà: “Để con mang sang cho, mẹ vào nghỉ ngơi đi.”

nói xong cô đi ngay mà không giải thích thêm điều gì.

Người ra mở cửa là con trai của chú Chu, tên là Chu Hoài Vọng, trải qua những cú sốc liên tiếp, trông cậu vô cùng suy sụp.

“Mẹ chị nấu nhiều canh quá, nhà ít người ăn không hết, nên chị mang qua cho cô bồi bổ thân thể.” Diệp Tuệ đưa cái bát cho cậu.

Ánh mắt Chu Hoài Vọng có phần ngờ vực, vì trước kia Diệp Tuệ chưa từng tiếp xúc với bọn họ, nhưng cậu vẫn nói cảm ơn rồi nhận lấy bát canh.

“Chị chờ em một lát, em trả lại bát cho chị.”

Diệp Tuệ tất nhiên là không từ chối, cô nhìn Chu Hoài Vọng đi vào bếp, sau đó nhanh chóng nhìn một lượt căn nhà.

Phòng ốc tuy không lớn nhưng được quét dọn rất sạch sẽ, cách bày biện đồ đạc cũng gọn gàng dễ nhìn, Diệp Tuệ rất nhanh đã nhìn thấy một cái bàn thờ nhỏ ở góc phòng.

trên bàn thờ có ảnh, chính là bác trai mà hôm qua cô đã gặp trên xe bus.

Sau khi xác định đúng suy đoán của mình, cô liền trở về nhà, vì Thẩm Thuật đang ốm nên cô không cần anh phải ra ngoài với mình.

cô bắt đầu ở trong phòng lục lọi, muốn tìm thứ gì đó có thể che giấu tầm mắt của mình.

Lúc này Thẩm Thuật đột nhiên mở cửa đi vào, thấy hành động của Diệp Tuệ thì hỏi: “Em muốn ra ngoài à?” Giọng anh nghe rất chắc chắn.

cô gật đầu: “Hôm qua em đánh rơi đồ ở bến xe bus.”

Thẩm Thuật nhủ mảy: “Bến xe chỗ nghĩa trang đó sao?” anh biết là Diệp Tuệ rất nhát gan, tối qua đứng chờ xe ở đó cô còn sợ.

“anh đang ốm thì ở nhà nhé, nhớ phải uống nhiều nước ấm vào.” cô nhắc anh.

Thẩm Thuật không nghe cô: “anh đi cùng em.”

Diệp Tuệ không ngẩng đầu lên: “không cần đâu, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, đừng lo cho em.”

“anh đi cùng em.” Thẩm Thuật nói lại lần nữa, anh nhìn ra là Diệp Tuệ vẫn còn muốn từ chối nên thái độ càng thêm quả quyết.

Diệp Tuệ gượng mới nhìn ra được sự cố chấp trong tính cách của anh, không còn cách nào khác, cô đành phải lấy ra chiếc khăn quàng cổ mình vừa mới tìm được trong tủ quần áo, chiếc khăn này độ dày vừa phải, chỉ có điều là màu sắc hơi có vấn đề.

cô cứ thế không để ý đến cảm xúc của anh mà đeo vào cổ anh chiếc khăn có màu sắc sặc sỡ ấy.

Kỳ lạ thật đấy, hóa ra người đẹp thì dù có quàng khăn xấu cũng vẫn đẹp, Thẩm Thuật trông có vẻ không ưng cho lắm, nhưng cũng không tháo nó xuống.

Advertisement / Quảng cáo

“Bên ngoài gió lớn, em sợ anh lại bị cảm.” Lý do này rất hợp tình hợp lý, không có gì để phản bác.

Diệp Tuệ lại chỉnh lại cái khăn, cho nó che kín mặt anh lại, chỉ để hở mỗi đôi mắt.

Lâm xong cô vội vàng thu tay về: “Được rồi, chúng ta lên đường thôi.”

Lúc cả hai tới khu nghĩa trang, trời vẫn chưa tối hẳn, ánh mặt trời còn chưa biến mất, lúc này trong nghĩa trang không có nhiều ma tỵ tập như tối hôm qua nên có phần trống vắng buồn tẻ đi rất nhiều.

Tuy nhiên vẫn có ngoại lệ, ở dưới gốc cây đại thụ bên cạnh nghĩa trang có một con mađang lượn quanh cái cây, tay cầm thứ gì đó, dáng vẻ tung quần hết như tối qua.

Diệp Tuệ kéo Thẩm Thuật ngồi xuống cái ghế chờ ở bến xe bus, đặt hai tay lên vai anhnói: “anh ngồi đây chờ em nhé, em đi tìm xem sao.”

nói xong, cô lại sửa sang cái khăn quàng cổ anh đang đeo, đảm bảo rằng anh sẽkhông bị cảm lạnh, cô không muốn anh vì cô mà ốm nặng thêm đâu.

thật ra thì bệnh của Thẩm Thuật đã khỏi hẳn rồi, nhưng anh không nói cho cô, chiếc khăn quàng tuy không quá dày nhưng vì quăn quanh cổ mấy vòng nên thật sự hơi nóng.

anh nhìn thấu tâm tư cô, nói: “Nếu em sợ thì...cứ chạy đi luôn nhé.”

Thẩm Thuật ngồi ở đây vẫn có thể quan sát được Diệp Tuệ, cô mạnh miệng lắm lắm: “anh thì hiểu gì chứ.”

Sau khi dặn dò Thẩm Thuật xong, cô liền đi tới chỗ cây đại thụ, đây là lần đầu tiên côchủ động đến nói chuyện với ma.

“Trời ơi, con tôi phải học đại học, không thể bị tôi làm cho liên lụy được, con tôi nhất định phải được học đại học...”

Diệp Tuệ mới đến gần đã nghe bác trai lắm lắm, cô liếc thấy thứ mà bác đang cầmtrên tay, hình như là giấy báo trúng tuyển.

Chu Hoài Vọng vì muốn chăm sóc cho người mẹ đang bệnh tật, nên đành phải từ bỏ khát vọng được đi học của mình. Mà nguyện vọng lớn nhất của chú Chu là tiết kiệm tiền cho con học đại học, cho nên Chu Hoài Vọng đã đốt tờ giấy báo trúng tuyển để gửi cho bố mình.

Diệp Tuệ liếc nhìn Thẩm Thuật, xác định anh không nhìn về phía này, liền tăng thêm lòng dũng cảm, thăm dò gọi một tiếng: “Chú Chu?”

Bác trai căn bản không ý thức được là Diệp Tuệ đang gọi mình, vẫn đang lắm lắm: “Con tôi rất giỏi, không thể vì tôi mà không được học đại học.”

Diệp Tuệ nhủ mảy, chú Chu hình như chỉ nhớ mỗi chuyện con trai đỗ đại học, còn lạithì đều đã quên hết.

“Chú Chu?” cô gọi lại một lần nữa.

Nghe thấy tiếng gọi, bác trai liền quay sang nhìn về phía Diệp Tuệ, có thể vì bác trai qua đời đột ngột nên đáng vẻ nhìn cũng không ghê lắm, khiến Diệp Tuệ cũng bớt sợ hơn.

“cô gọi tôi sao?” Bác trai ngơ ngác hỏi.

Diệp Tuệ: “Chú còn nhớ mình là ai không?”

Bác trai lắc đầu: “Tôi rất muốn thấy con trai lên đại học, nhưng lại quên mất đường về nhà.” nói xong, ông bối rối vuốt tờ giấy báo trong tay.

Trước khi qua đời, chuyện ông muốn làm nhất chính là về thăm người nhà, chuyện này cũng đã trở thành chấp niệm của ông, cho dù ông đã quên hết mọi thứ, nhưng vẫn nhớ rõ việc con trai học đại học.

Diệp Tuệ không muốn làm ông buồn, nhưng vẫn phải nói cho ông nghe sự thật.

“Con của chú không đi học, thời gian nhập học đã qua rồi, giờ vợ chú đang ốm bệnh, cho nên con chú mới đốt giấy báo trúng tuyển cho chú, còn em ấy thì đang bắt đầu điđam kiểm tiền nuôi mẹ.”

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của bác trai, Diệp Tuệ phải nhấn mạnh thêm một lần nữa: “Con của chú hiện giờ không còn đi học nữa.”

Bầu không khí yên tĩnh trong suốt một phút đồng hồ, bác trai dường như không ngờ đến, đáy mắt hiện rõ sự sâu nảo.

“Nếu như chú bằng lòng, cháu sẽ giúp chú.”

Bác trai gật đầu lia lịa, lập tức nói cho Diệp Tuệ nơi cất cuốn sổ tiết kiệm.

Lúc Diệp Tuệ quay trở lại chỗ Thẩm Thuật ngồi, sắc trời đã tối, cô không muốn anh nhận ra sự kỳ lạ nên vội vàng kéo anh về nhà.

Về đến nhà cô liền đi vòng quanh nhà hàng xóm dòm ngó, Thẩm Thuật thấy cô ghé vào bệ cửa sổ nhà người ta, đáng vẻ như đang muốn trèo vào từ cửa sổ. anh nghiêng đầu nhìn cô, cũng không hỏi cô xem rốt cuộc là cô đang muốn tìm gì.

“Có cần anh giúp em không?” Thấy Diệp Tuệ đang lén lút lút muốn trèo vào nhà hàng xóm, bình thường thì người ta sẽ đến khuyên nhủ cô mấy câu, nhưng Thẩm Thuật thì lại hùa theo, còn tiện tay giúp cô nữa.

anh giờ tay nhẹ nhàng giữ chân, đỡ eo cô, nhắc cả người cô lên cao.

Advertisement / Quảng cáo

Vì anh rất cao nên Diệp Tuệ đã thuận lợi thực hiện được mục đích của mình, dựa theo lời bác trai nói, cô liền tìm được cuốn sổ tiết kiệm trong túi trước của một cái áo.

Sau đó cô lại không đưa trực tiếp cho Chu Hoài Vọng, mà đặt nó trong phòng ngủ nhà họ, lén lút rồi đi cùng Thẩm Thuật.

Năm phút sau, vợ của lão Chu từ phòng khách đi vào, lúc ngồi xuống giường thì bỗng nhìn thấy có một thứ để trên chiếc tủ ở đầu giường.

Bà run rẩy mở cuốn sổ tiết kiệm ra, lúc nhìn thấy số tiền ghi bên trong, nước mắt liền rơi xuống, khoản tiết kiệm này đủ để cho con trai đi học đại học.

“A Vọng ơi, bố con về nhà rồi.”

Bà tin chắc rằng linh hồn của chồng đã về thăm nhà, vì khi còn sống nguyện vọng lớn nhất của ông chính là lo cho con trai được đi học đến nơi đến chốn.

Về sau, con trai chú Chu ôn tập lại một năm, một lần nữa đỗ đại học với một số điểm rất cao, vì muốn ở gần chăm sóc mẹ nên cậu đã chọn học một trường ở cùng thành phố.

Nguyện vọng của chú Chu đã được thực hiện, cuối cùng cũng có thể an tâm mà siêu thoát.

trên đường trở về, tâm trạng của Diệp Tuệ cực kỳ tốt, khỏe miệng giương cao, như thể mới gặp được chuyện gì đó rất vui.

Đối với những hành động kì quặc của Diệp Tuệ, Thẩm Thuật chưa bao giờ hỏi một câu, thấy cô cười, anh cũng không nhận được mà cười theo.

anh chợt phát hiện ra cảm xúc của mình cứ luôn dao động lên xuống theo cảm xúc của Diệp Tuệ, chẳng lẽ đây là di chứng sau khi mới ốm dậy hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mật Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Edit: Ngân Nhi

Sau khi trở về nhà, Diệp Tuệ mệt muốn chết, nằm nhà nghỉ ngơi một ngày, hôm sau thì lại đến ngày tụ tập ăn uống định kỳ ở nhà họ Thẩm

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ cùng nhau xuất phát, lúc đến nhà thì gặp Thẩm Tu với Thường Huỳnh bên ngoài, Thường Huỳnh trông thấy Diệp Tuệ thì ánh mắt hiện lên sự ghen tỵ, sao mới mấy ngày không gặp mà cô ta lại thấy Diệp Tuệ đẹp hơn một chút rồi nhỉ?

Vì mới quay trở lại sân khấu nên cô ta đang rất tích cực chăm sóc sắc đẹp, nhưng cô ta vẫn luôn cảm thấy da mình không trắng bằng da Diệp Tuệ, rốt cuộc là Diệp Tuệ dùng loại phấn lót gì không biết.

Nếu Diệp Tuệ mà nghe thấy tiếng lòng của Thường Huỳnh lúc này thì nhất định cô sẽ đáp một câu rằng: “Da tôi trắng bẩm sinh, cảm ơn.”

Thường Huỳnh làm bộ như không thấy Diệp Tuệ, cô ta kéo tay Thẩm Tu chuẩn bị đi vào, đúng lúc này thì có một bóng người chạy vọt ra bằng tốc độ sét đánh không kịp che tai, vóc dáng này không phải là Triệu quân gia đó sao?

Bước chân của Triệu quân gia rất nhanh, trong tay còn cầm theo lá bưởi, Diệp Tuệ còn tưởng là mình nhìn nhầm, nhưng không, đúng là lá bưởi thật.

Lá bưởi chuyên dùng để xua vận xui, nhưng đó là mê tín mà, sao ông ta lại cầm nó lúc này chứ?

Ngay sau đó, nghi vấn của Diệp Tuệ đã được giải đáp.

Triệu quân gia chẳng thèm nhìn ai mà chỉ quan sát nỗi Thường Huỳnh, ông ta tức tốc lao tới trước mặt cô ta, hai tay giang rộng chặn đường cô ta lại, nói: “Đứng lại!”

Thường Huỳnh đột ngột dừng bước: “Ông nói gì cơ?”

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Tu cũng ngây người: “Ông làm gì...” Còn chưa nói xong thì Triệu quân gia đã giờ tay ra đẩy mạnh Thẩm Tu sang một bên.

hắn lao vào suốt ngã, về mặt ngo ngác.

Thái độ của Triệu quân gia rất nghiêm túc: “Tiểu thiếu gia, cô gái này vừa mới phải mới thấy về nhà để đuổi ma, bây giờ lại tới Thẩm gia thế này, nhờ ma quỷ vẫn chưa được diệt trừ sạch sẽ thì sao? Nhớ cô ta mang tai họa tới cho nhà họ Thẩm thì sao?”

Ánh mắt ông ta nhìn Thẩm Tu nom có vẻ rất không hài lòng, nói tiếp: “Tiểu thiếu gia, cậu cũng thật là, còn chưa xác nhận rõ ràng xem ma quỷ ám cô ta đã được trừ sạch chưa mà đã dẫn cô ta tới, hậu quả khó lường lắm đó.”

Thẩm Tu tức giận quát: “Ông điên rồi à!!” Còn dám dạy bảo cả tôi??

Da mặt Triệu quân gia có thể nói là dày như tường thành, dạn bẩn không thủng. Thẩm Tu lại tro mắt nhìn ông ta bắt đầu đi vòng quanh Thường Huỳnh, miệng lầm bầm: “Thiên linh linh địa linh linh, tai họa mau biến đi!”

nói xong ông ta lại vẩy vẩy cái lá bưởi, quét vài cái lên vai trái Thường Huỳnh, miệng tiếp tục lầm bầm, sau đó lại quét vài cái lên vai phải cô ta.

Lặp lại mấy lần liền, Triệu quân gia mới dừng lại, lau mồ hôi trên trán: “Tạm thời không còn vấn đề gì rồi, cô có thể đi vào.”

Thường Huỳnh còn chưa bước được chân vào cửa nhà họ Thẩm thì đã bị Triệu quân gia làm cho nhục nhã như vậy, tức giận mà không thể nói ra.

Thẩm Tu cũng rất tức giận, Triệu quân gia này càng già thì mặt càng tẻ đi rồi.

Hai người còn chưa rời đi thì đã lại thấy ông ta dùng tốc độ cực nhanh vọt ra phía sau, nét mặt hoàn toàn không giống với hồi này.

Triệu quân gia nhìn Thẩm Thuật, thái độ vô cùng cung kính: “Cậu ba, cậu đã đến rồi ạ, bên ngoài trời lạnh lắm, mau vào nhà đi thôi.”

Thẩm Tu suýt nữa thì ngã tại chỗ, cách đối đãi khác biệt cũng quá rõ ràng rồi.

Triệu quân gia chẳng thèm bận tâm đến suy nghĩ của người khác, ông ta thậm chí còn đón Thẩm Thuật và Diệp Tuệ vào nhà, để Thẩm Tu và Thường Huỳnh lại đằng sau.

Diệp Tuệ liếc nhìn Thẩm Tu và Thường Huỳnh, sắc mặt của cả hai đang cực kỳ kém, e là đang nhịn cả cục tức trong bụng đây mà, cô chỉ khẽ cười rồi đi vào nhà.

Đến giờ cơm, mọi người ngồi vào bàn ăn, yên lặng dùng bữa, ông Thẩm đột nhiên nghĩ tới một chuyện, sắc mặt trầm xuống: “Thẩm Tu, nghe nói trước đó cháu có ý định tặng cái bình hoa cổ cho tổng giám đốc Thẩm của Hoa Thụy

đúng không?”

Thẩm Tu vẫn nhớ rõ sự lúng túng của hắn khi bị Thẩm tổng từ chối, đương nhiên là không thừa nhận: “Ông nội, ông nghe tin ở đâu vậy ạ? Làm gì có chuyện đó.”

“Bạn của ông cũng có mặt ở buổi đấu giá đó, tận mắt trông thấy cháu bị Thẩm tổng từ chối.” Mọi người ở đó đều biết là Thẩm tổng của Hoa Thụy từ chối món quà của Thẩm Tu, Thẩm Tu lúc ấy vô cùng bề mặt, thể diện của nhà họ Thẩm cũng bị hắn làm cho mất hết.

“Sao cháu lại có thể tặng cái bình hoa tai họa đó cho Thẩm tổng chứ?” Ông Thẩm cực kỳ nể phục Thẩm tổng của Hoa Thụy, nếu đem Thẩm Tu ra so sánh thì đúng là quá kém cỏi.

“Trước khi mua bình hoa sao cháu không nhìn cho kỹ vậy? Nếu không biết nhìn đồ cỗi thì phải dẫn theo một người trong nghề đi cùng chứ? Đứng để người khác phải chê cười thêm một lần nào nữa!”

Thẩm Tu không dám cãi lại, luôn miệng đáp: “Vâng ạ.”

Diệp Tuệ lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, thì ra Thẩm Tu muốn tặng cái bình hoa đó cho Thẩm tổng.

Đạo gần đây cô đã nhiều lần nghe thấy người ta nhắc đến Thẩm tổng, chị Nhâm nói là mọi người ai cũng tranh đấu sứt đầu mẻ trán để vào được Hoa Thụy. Thẩm Tu bây giờ cũng nôn nóng muốn lấy lòng Thẩm tổng, ngay đến ông Thẩm cũng phải nể anh ta như vậy.

Người ta luôn khen anh ta không dứt miệng, nhưng anh ta thì lại có vẻ khá khiêm tốn, chưa từng xuất đầu lộ diện. Thẩm tổng này thật đúng là thần bí, rốt cuộc thì anh ta là ai?

Diệp Tuệ không thể phát hiện ra rằng Thẩm tổng đó hiện đang an vị ngồi bên cạnh cô đây. Ngồi nghe người ta nói chuyện về mình, Thẩm Thuật mặt không đổi sắc, như thể mấy chuyện này không hề liên quan gì đến mình vậy.

Diệp Tuệ còn biết thêm được một thông tin quan trọng từ câu chuyện, thì ra ban đầu Thẩm Tu tặng chiếc bình hoa cho Thẩm tổng, bị từ chối nên mới quay sang tặng cho Thường Huỳnh.

Cô làm bộ gấp thức ăn, mắt liếc nhìn Thường Huỳnh, quả nhiên sắc mặt cô ta đang tối sầm lại.

Thường Huỳnh càng nghe càng cảm thấy có gì đó không đúng, tại họa? Bình hoa? không lẽ cái bình đó ngay từ đầu không phải là dành cho cô ta hay sao?

Chà trách mà tối hôm đó Thẩm Tu vội vàng tặng nó cho cô ta rồi đi luôn, chà trách mà khi cô hỏi tại sao tự dưng anh ta lại tặng bình hoa cho mình thì anh ta cứ ập ửng không trả lời được.

Hóa ra là đồ người ta không cần nên cuối cùng mới rơi xuống đầu cô ta.

Advertisement / Quảng cáo

Nếu Thẩm Tu không mua cái bình hoa đó để lấy lòng Thẩm tổng thì nó cũng sẽ không đến tay cô ta, cô ta cũng sẽ không bị xuống sắc trầm trọng, sẽ không bị con ma kia hành hạ, càng sẽ không bị dân mạng giễu cợt, khiến cho tiếng tăm bây giờ bị giảm sút quá nhiều.

Thường Huỳnh trút hết mọi oán giận lên đầu Thẩm Tu, cô ta nắm thật chặt đôi đũa, lửa nóng trong người như muốn phun ra khỏi miệng đến nơi, Thẩm Tu cũng biết nên không dám nhìn Thường Huỳnh, chỉ vùi đầu vào bát cơm như con chim cút.

Lúc này, Thẩm Thuật đưa đũa ra chuẩn bị gấp tôm, Diệp Tuệ thấy vậy liền nhẹ nhàng nói: “anh bị cảm còn chưa khỏe hẳn, hải sản dễ lần khác ăn đi.”

Mặc dù sức khỏe của Thẩm Thuật đã tốt lên nhiều, nhưng vẫn nên kiêng khem thì hơn.

Thẩm Thuật khựng lại, mấy giây sau liền yên lặng hạ đũa xuống, chuyển sang gấp thịt dẻ bên cạnh, Diệp Tuệ lại dịu dàng nói: “Thịt dẻ cũng dễ gây dị ứng, không tốt cho sức khỏe của anh lúc này, lần khác ăn được không?”

Thẩm Thuật nghe lời cô, đặt đũa xuống.

Diệp Tuệ thấy mình cũng hơi quá đáng, cô áy náy đứng dậy múc một chén canh rồi đặt trước mặt anh: “Bây giờ anh còn thấy khó chịu trong người không? Uống một chút canh đi.”

Ông Thẩm ngồi nhìn cảnh này, thấy Diệp Tuệ đối với Thẩm Thuật rất tốt, ông cực kỳ vui mừng, cho đến khi ông nhìn rõ bát canh đó là canh gì, đang định nói là canh này từ nhỏ Thẩm Thuật đã không thích uống.

Thẩm Thuật nhìn bát canh mà anh chưa bao giờ động vào, sau đó lại liếc nhìn Diệp Tuệ, cô hoàn toàn không biết đây là món mà anh không thích ăn, ánh mắt cô đen nhánh trong trẻo, mang theo sự ân cần.

Thẩm Thuật gần như không chút do dự, ngón tay thon dài cầm bát liền uống mấy ngụm, quay sang nói với Diệp Tuệ: “Mùi vị không tệ.”

Ánh mắt Diệp Tuệ càng sáng hơn, không ngờ là anh thật sự thích ăn canh này, cô lại lập tức đứng lên múc thêm cho anh một bát nữa, đặt trước mặt anh nói: “Nếu thích thành uống thêm đi.”

Thẩm Thuật chẳng khác nào đang tự tìm đường chết: “...Được.”

Mặc dù anh không thích uống, nhưng vẫn chậm rãi uống từng ngụm, tự dưng cảm thấy thật ra canh cũng không khó uống như mình nghĩ.

Ông Thẩm không nói gì, ông nhìn ra được là Thẩm Thuật đã thật sự thay đổi rồi.

Vì sự xuất hiện của Diệp Tuệ mà trái tim vốn đang đóng chặt của Thẩm Thuật đang được cô mở ra từng chút một, anh thậm chí còn chiều theo Diệp Tuệ mà thay đổi thói quen của mình.

Cơm nước xong, lái xe của nhà họ Thẩm đưa Diệp Tuệ và Thẩm Thuật về nhà, xe dừng dưới nhà, Diệp Tuệ vừa xuống xe, chưa đi được mấy bước thì đã phải dừng lại, theo bản năng sờ bụng mình.

Lúc ở nhà Nghiêm Lam, Diệp Tuệ vì muốn bà vui nên đã ăn rất nhiều món bà làm, đến nhà họ Thẩm thì lại được ông Thẩm quan tâm nên cô cũng đã ăn quá no.

Mặc dù hiện giờ cô chưa có mỡ bụng, nhưng cứ thế này mà lên nhà luôn thì không được, dù sao cô cũng đang là diễn viên mà.

Thấy động tác của Diệp Tuệ, Thẩm Thuật lại không nghĩ theo chiều hướng là cô đang muốn giảm béo, yên lặng vùi gậy liền hỏi: “Ăn nhiều quá hả?”

Diệp Tuệ có phần ai oán nhìn Thẩm Thuật, ngay đến anh cũng biết là mấy ngày qua cô đã ăn không hề ít.

“Em muốn đi dạo một lát, anh có muốn đi cùng không?” Diệp Tuệ rù rề anh, lại sợ anh không đồng ý nên lại bồi thêm một câu, “một mình ở nhà cũng chán lắm.”

Dưới sự kiên trì của Diệp Tuệ, Thẩm Thuật đồng ý cùng cô đi dạo trong công viên gần nhà, nơi đó không có nhiều người qua lại lắm.

Bây giờ trời đã tối mịt, nhưng Diệp Tuệ vẫn sợ có người nhận ra nên đã đeo khẩu trang vào.

Kế hoạch giám sát của Diệp Tuệ mới đi đến bước đầu tiên thì đã phải tạm dừng rồi, bầu trời bắt đầu rơi xuống những hạt mưa nhỏ, tuy không lớn nhưng cũng đủ làm cho quần áo bị thấm nước.

Hai người đành phải quay về nhà, lúc sắp đến nơi thì Diệp Tuệ bỗng dưng bị một người chặn trước mặt.

Là một cậu sinh viên khoảng hai mươi tuổi, vừa trông thấy Diệp Tuệ thì cậu ta nói ngay: “Bạn đẹp quá, đã có ai nói với bạn là trông bạn rất giống Diệp Tuệ chưa?”

Cũng may là trời tối nên người kia chẳng qua là nhìn thấy hình dáng bên ngoài của cô thôi, chứ không nhận ra người đang đứng trước mặt mình đúng là Diệp Tuệ thật.

Diệp Tuệ cười đáp: “Có nhiều người nói như vậy lắm.”

Người đó lại tiếp tục nói chuyện với cô: “Bạn là sinh viên của trường đại học gần đây đúng không?”

Diệp Tuệ lắc đầu: “không, tôi tốt nghiệp rồi.”

Advertisement / Quảng cáo

Cậu ta vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn xin số của Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ đang muốn từ chối thì phía sau cách đây không xa đột ngột truyền đến tiếng của Thẩm Thuật: “Trời tối rồi, không định lên nhà sao?”

Cậu sinh viên đang xin số Diệp Tuệ tức ngay người, nhận ra Thẩm Thuật đang nói chuyện với Diệp Tuệ, không lẽ...?

cô còn chưa lên tiếng thì Thẩm Thuật đã lo lắng ho lên hai tiếng, tiếng ho vang lên giữa đường phố yên tĩnh nên nghe rất rõ ràng.

Mặc dù bệnh của Thẩm Thuật đã tốt lên nhiều, nhưng không thể đảm bảo là sẽ không tái phát, Diệp Tuệ không hề nghi ngờ là anh đang ho giả vờ, ánh mắt hiện rõ sự lo lắng.

cô nhìn cậu nam sinh kia, nói: “Trời mưa lớn quá, chẳng tôi bị cảm rồi, tôi phải lên nhà đây.”

Cậu nam sinh đưa mắt lên nhìn những hạt mưa phùn rơi xuống như bông, đây là mưa lớn đó hả?

Diệp Tuệ nói xong liền chạy đến chỗ Thẩm Thuật luôn, rất tự nhiên đưa tay lên sờ trán anh, sợ anh lại phát sốt.

cô hỏi: “anh có thấy khó chịu ở đâu không?”

Đối diện với ánh mắt lo lắng của cô, Thẩm Thuật mặt không đổi sắc nhìn đi chỗ khác, anh chưa từng nói dối bao giờ nên thật sự không biết phải trả lời cô như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ mãi mà không nghe thấy Thẩm Thuật đáp lại, nghĩ rằng anh thật sự không thoải mái, vội vàng đưa tay che trên đầu anh.

Thẩm Thuật cao hơn cô rất nhiều, Diệp Tuệ phải kiễng chân lên, hai tay khép vào nhau, không muốn để Thẩm Thuật bị ngấm mưa.

“không thoải mái sao? Có cần em đi mua ô không? anh tìm chỗ nào trú đợi em nhé.”

Thẩm Thuật nhìn một loạt hành động của Diệp Tuệ, nhận ra sự việc ngày càng trở nên phức tạp hơn rồi, cũng may là có bóng đêm che giấu nên hai tai tai dò nức vì nói dối của anh mới không bị cô phát hiện.

Thẩm Thuật đành phải làm bộ ho thêm một tiếng nữa, nói: “Vẫn nên nhanh chóng về nhà thôi.”

Nguy ý là em đừng có hỏi gì anh nữa.

Vì đang căng thẳng nên ngữ điệu của Thẩm Thuật có hơi hạ thấp xuống, Diệp Tuệ nghe thế lại cảm thấy anh rất đáng thương tội nghiệp.

một chiều này cực kỳ hiệu quả với Diệp Tuệ, cô chẳng quan tâm đến người nào khác nữa, lập tức kéo tay anh chạy về nhà.

Cậu nam sinh đang cố gắng chứng minh sự tồn tại của mình đã hoàn toàn bị hai người họ cho vào quên lãng.

Sau khi về nhà, ngày bắt đầu quay phim “Giải thoát” vẫn chưa đến, tranh thủ bộ phim “Thế Từ” đang hot, chị Nhâm đã nhận không ít việc cho Diệp Tuệ, nhưng phần lớn đều là những việc tương đối nhàn.

Độ nổi tiếng của Diệp Tuệ càng cao thì tiền thù lao cô nhận được cũng càng khá hơn, nhìn thấy tiền gửi ngân hàng của mình ngày một nhiều, Diệp Tuệ cực kỳ vui sướng, một mình cô cũng có thể nuôi gia đình rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Cho dù sau này Thẩm Tu có thừa kế gia sản nhà họ Thẩm, Thẩm Thuật không được chia cho một đồng nào đi nữa thì cô cũng có thể dựa vào bản thân để nuôi được anh.

Nếu Thẩm Thuật mà biết suy nghĩ của Diệp Tuệ thì e là anh sẽ cảm động mà bật cười mất.

Diệp Tuệ sẽ tham gia một show thực tế có tên là “Tôi và mình tỉnh mở quán ăn nhanh”, trong chương trình sẽ có đầu bếp và nghệ sỹ, mỗi tập sẽ mở quán ăn ở các địa điểm khác nhau.

Nghe chị Nhâm nói thì bắt đầu từ tập thứ hai, mỗi tập sẽ đều có những khách mời khác nhau đến tham gia.

Chương trình này sẽ được quay nguyên một ngày trong tuần, toàn bộ hành trình sẽ được phát trực tuyến trên mạng, chị Nhâm nhắc nhở Diệp Tuệ là các bạn khán giả sẽ theo dõi từng giây từng phút, cho nên phải thật chú ý đến lời ăn tiếng nói của mình.

Diệp Tuệ thì chỉ đang tính toán một chuyện, đó là ghi hình cả một ngày trời, vậy thì cô sẽ phải tranh thủ vội vã về nhà.

Chương trình sẽ quay đến tối muộn, tổ chương trình vốn định đặt phòng khách sạn ở gần địa điểm quay cho Diệp Tuệ, nhưng đã bị cô từ chối.

Mấy cái chuyện ma trong khách sạn thật quá đáng sợ, kể từ khi cô có khả năng nhìn thấy ma, cô đã kiên quyết từ bỏ việc ở khách sạn, nhất định phải về nhà.

Hôm nay là ngày quay tập đầu tiên, Diệp Tuệ dậy từ rất sớm, đi đường không bị kẹt xe, đến nơi mà tổ chương trình đã chuẩn bị, vì tập đầu tiên chú trọng việc giới thiệu là chính nên địa điểm được sắp xếp trong một studio.

Diệp Tuệ đẩy cửa vào, studio đã được bày biện thành một gian bếp, bên cạnh có ghế salon và bàn trà, rất có cảm giác gia đình.

Trong phòng gắn đầy camera với đủ các góc quay khác nhau.

Diệp Tuệ gần đây đang hot nên tổ chương trình không thể không tận dụng cô để cọ nhiệt, tuy nhiên họ dùng cách tốt hay xấu thì không biết được.

Lúc cô đi vào phòng thì livestream đã được phát trên mạng rồi, các antifan lập tức nhảy vào bình luận trên màn hình.

“Diệp Tuệ tới sớm thế, không giống phong cách của cô ta chút nào, cô ta có biết nấu ăn không đó? Đừng có nói là đến đây để tự làm xấu mặt mình nhé.”

“Mấy show trước đó Diệp Tuệ tham gia đã ai xem chưa? cô ta bị chửi suốt luôn, làm cái gì cũng lười, lần này chắc chắn lại bị chửi cho xem, mấy fan của cô ta sau khi xem “Thế Từ” chắc chắn cũng sẽ bỏ đi thôi.”

Diệp Tuệ ngồi trên ghế salon đợi một lúc thì các nghệ sỹ khác mới lục tục đến, có nam diễn viên Cao Việt mới nổi sau một bộ phim cổ trang, đầu bếp khách sạn năm sao Cốc Chiêu, tiểu hoa xinh đẹp thanh thuần Tống Bạch. . .

Mấy nghệ sỹ đều không có tài nấu nướng, chỉ dựa vào duy nhất đầu bếp Cốc Chiêu.

Tống Bạch chỉ mới mười mấy tuổi, ra mắt từ rất sớm, được gia đình cưng chiều và bảo vệ rất nghiêm. cô bé nhìn Diệp Tuệ, ý nghĩ đầu tiên chính là chị gái này thật xinh đẹp, còn xinh hơn trên TV.

Vừa mới đi vào là Tống Bạch ngồi bên cạnh Diệp Tuệ ngay, không kim được mà khęcô, đan mặc* lập tức bị kinh động vì hành động của Tống Bạch.

**Đan mặc: Các bình luận hiện trên livestream che kín màn hình, rơi xuống như đan bay.*

“Tiểu Bạch ơi em tự soi gương đi, em cũng rất xinh mà đúng không? Ngoan, không nên chơi với Diệp Tuệ nhé, nhớ giống như Thường Huỳnh bị cô ta lợi dụng rồi vượt mặt thì sao?”

“Tống Bạch vẫn còn là trẻ con, cầu xin Diệp Tuệ đừng có chà đạp em nó.”

“Tôi chỉ thấy là mắt nhìn người của Tống Bạch quá tốt, mấy người ở đây chỉ có Diệp Tuệ là nhìn dễ gần nhất thôi, Cao Việt à anh đang tò về nam thần lạnh lùng gì ở đây thế?”

Tập đầu tiên của “Tôi và mình tỉnh mở quán ăn nhanh” bắt đầu, sau khi tụ tập đông đủ, việc đầu tiên mọi người làm chính là thảo luận xem sẽ làm món gì ăn.

Đầu bếp trong chương trình sẽ không phải nấu, anh ta được tổ chương trình giao cho việc chỉ dẫn và nhận xét, các món ăn do các nghệ sỹ làm mà được anh ta công nhậnthì họ sẽ được mở quán ăn.

Mọi người bàn luận mười mấy phút đồng hồ, ý kiến không thống nhất, chưa đưa ra được quyết định gì cả.

Tổng Bạch: “Làm sao bây giờ, em không biết nấu ăn.”

Cao Việt nhìn Diệp Tuệ một lúc, đột nhiên gọi tên cô: “Diệp Tuệ, cô biết nấu ănkhông?”

Ở đây có tận mấy nữ nghệ sỹ, nhưng người đầu tiên mà Cao Việt chủ động nói chuyện là Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ bị gọi tên không khỏi sững sốt một lúc, chị Nhâm không muốn cô bị ghét thêm nên cô còn đang cố gắng làm giảm sự tồn tại của mình xuống mức thấp nhất, nhưng nếu đã bị hỏi tới thì cô cũng đành phải trả lời: “Có.”

“Nếu tất cả chúng ta đều không biết nấu thì trước tiên cứ để Diệp Tuệ làm đi, xem xem nguyên liệu nấu ăn ở đây có thể làm được món gì.” Cao Việt nhìn thẳng vào Diệp Tuệ, như thể đang muốn cho cô lên sóng nhiều hơn.

Diệp Tuệ nhìn Cao Việt một cái, không rõ là anh ta có ý gì, cô đứng dậy đi vào bếp mở tủ lạnh ra xem nguyên liệu nấu ăn.

cô buộc tóc đuôi ngựa, có vài lọn tóc rơi xuống cổ, làm nổi bật làn da trắng sáng, Tổng Bạch không biết làm gì nhưng cũng đi đến cạnh cô, giúp cô đeo tạp dề.

Diệp Tuệ quay sang cười với Tổng Bạch, khiến cô bé cảm thấy như tìm mình vừa bị bắn trúng rồi, cứ thế đi vòng quanh thân tiền tỷ ty của mình.

“Diệp Tuệ cười cũng chiều chưa kia, tôi cũng muốn nhìn thấy mặt Diệp Tuệ từ góc nhìn của Tổng Bạch.”

Advertisement / Quảng cáo

“Hình như tôi bị vai công chúa của Diệp Tuệ trong phim ‘Thế Từ’ tẩy não rồi, hóa ra tính cách thật của cô ấy không hề lạnh lùng chút nào.”

Diệp Tuệ thành thạo thái thái ba chi thành những miếng nhỏ, chuẩn bị gừng và hành lá, cho dầu vào nồi rồi bắt đầu xào thịt, những khách mời ai cũng sững sờ nhìn cô.

Cao Việt: “Diệp Tuệ làm món gì vậy?”

Cốc Chiêu: “Tôi đoán là món mì tương đen.”

Diệp Tuệ nghiêm túc nhìn vào nồi, sau khi xào khô thịt cô liền chế thêm nước và tương vào rồi đun cho sánh lại, cả căn phòng thoáng chốc đã tràn ngập hương thơm.

Các khán giả đang xem trực tuyến lại bắt đầu tung đạn mạt.

“Má ơi, kia có đúng là Diệp Tuệ mà tôi biết không vậy? Động tác nấu nướng quá thành thạo, phục sát đất luôn.”

“Bàn tay chị gái này đẹp quá, nấu cơm mà nhìn vẫn đẹp cơ, thân tiền quá nhiên là khác với người phạm chúng ta, muốn biến thành con dao trong tay cô ấy quá!”

“Nhìn ngon thế, thật sự quá nê tài nấu nướng của Diệp Tuệ, tiếc là tôi không thể bay đến ăn một bát mì do cô ấy nấu.”

“Đã man, làm mì tương đen mà cũng có thể hút fan được, năm nay Diệp Tuệ hot quá, cảm giác sau này sẽ nổi tiếng lắm đây.”

Mọi người ăn món mì tương đen Diệp Tuệ làm thì khen không dứt miệng, tiếp theo đây họ sẽ đến địa điểm mà tổ chương trình đã sắp xếp để mở quán mì tương đen.

Trang chính thức của tổ chương trình đã đăng một số hình ảnh, trong đó có một tấm chụp lúc Cao Việt đang nhìn Diệp Tuệ.

Tham gia chương trình này, Cao Việt gần như là vì Diệp Tuệ mà tới, Diệp Tuệ dạo nàyđang lên, hẳn muốn tận dụng cơ hội này để tạo hiệu ứng cấp đôi với cô, qua đó làm tăng danh tiếng của mình.

[Cao Việt cùng Diệp Tuệ mở quán ăn trong show thực tế, tuần nam mỹ nữ vô cùng đẹp đôi.]

[Cao Việt và Diệp Tuệ có những hành động mập mờ, liếc mắt đưa tình trong show.]

Diệp Tuệ còn chưa quay xong tập đầu tiên thì tin tức trên mạng và các bình luận đãbay đầy trời rồi.

Tại tòa nhà Hoa Thụy.

Điện thoại của Thẩm Thuật để ở một chỗ trên bàn, màn hình thỉnh thoảng lại sáng lên, hiển thị nội dung chat trong nhóm.

Thẩm Thuật lần đầu tiên bị phân tâm trong lúc làm việc, cuối cùng anh dứt khoát cầm lấy di động, vừa mới nhìn vào màn hình thì lông mày đã nhăn lại.

Trong nhóm đang chat rất hăng say.

Trình Thắng: “Hôm nay tôi vô tình gặp lại người mình yêu thầm hồi đại học, nghĩ lại năm đó mình ngây ngô thật, vì muốn tỏ tình mà căng thẳng mấy đêm không ngủ được, bây giờ nhìn thấy cô ấy mà vẫn thấy mặt đỏ tim đập.”

Vương Xuyên: “Theo đuổi đi còn gì nữa, bây giờ cậu vẫn đang độc thân mà.”

Trình Thắng: “Bên cạnh cô ấy có một người đàn ông, không biết có phải là bạn traikhông, cũng hơi ghen tỵ thật.”

Thẩm Thuật nhanh chóng bắt được ba từ khóa quan trọng, mặt đỏ, tim đập, ghen?anh không hiểu lắm, liền nhắn tin vào nhóm.

“Đỏ mặt tim đập ghen là cái gì?”

Thẩm Thuật bình thường chẳng bao giờ thấy lên tiếng trong nhóm, bọn họ suýt còn cho rằng trong nhóm chat này không có anh rồi, dù vậy thì Vương Xuyên cũng vẫn rất cẩn thận giải thích cho Thẩm Thuật: “Trình Thắng thích cô ấy rất nhiều năm rồi.”

Thẩm Thuật: “Ừm.”

một giây sau anh lại nhắn tiếp: “Thích là sẽ như vậy sao?”

Vương Xuyên: “Bình thường nếu có cả ba trạng thái đó thì chứng tỏ là mình thích người ấy rồi, nhưng mà Thẩm tổng, sao tự dung anh lại hỏi cái này?”

Hỏi xong Thẩm Thuật không nói thêm gì nữa, Vương Xuyên và Trình Thắng gọi anhmấy lần mà cứ như đá chìm xuống biển, người nào không biết có khi còn tưởng ban nãy có ai giả mạo Thẩm Thuật ấy chứ.

Thẩm Thuật nhìn điện thoại, có chút sững sờ.

Chính là thích sao?

Người đàn ông chính trực sát đá Thẩm Thuật lần đầu tiên trong đời cảm nhận được cái gọi là thích, thế mà một giây sau đã gặp phải nguy cơ.

Vì Thẩm Thuật, Trình Thắng và Vương Xuyên đều đang cầm điện thoại, cho nên đínhmột tiếng, bọn họ cùng lúc nhận được một tin tức hot mới được đăng lên mạng.

Tiêu đề vô cùng thu hút người xem.

Advertisement / Quảng cáo

[Diệp Tuệ và Cao Việt có hành động mập mờ với nhau trong show thực tế, nghi ngờ cả hai đang hẹn hò!]

Nhóm chat thoáng chốc liền trở nên yên tĩnh, Vương Xuyên và Trình Thắng với ánh mắt sắc bén của mình có thể nhìn ra ngay đây là tin tức do công ty của diễn viên nam kia đăng lên.

Diệp Tuệ là ai? Rất có thể sẽ là bà chủ tương lai của bọn họ đấy!

Xem ra gần đây Diệp Tuệ đang lên nên đã có người muốn lợi dụng cô để sao tác couple rồi, Vương Xuyên thử thăm dò gọi một tiếng: “Thẩm tổng?”

không có ai trả lời.

Trình Thắng cũng nom nớp lo sợ hỏi theo: “Thẩm tổng, có cần tôi đem tin tức này cho phòng quan hệ xã hội xử lý không ạ?”

Đáp lại bọn họ vẫn chỉ là sự yên lặng.

Diệp Tuệ đang trong giờ giải lao thì nhận được tin nhắn của Thẩm Thuật, anh không nói gì mà chỉ gửi cho cô một tin tức.

Mấy chữ tiêu đề to to lập tức đập vào mắt cô, làm cô sợ đến mức suýt thì đánh rơi di động.

Hành động mập mờ với nhau ư?!!!!

Hôm nay là lần đầu tiên Diệp Tuệ gặp Cao Việt, đến nói chuyện cũng chỉ qua loa đúng một câu thôi, ở đâu ra mà mập mờ chứ.

Diệp Tuệ đọc tin tức Thẩm Thuật gửi cho, cảm giác đầu tiên chính là Thẩm Thuật bị đội mũ xanh* rồi, rõ ràng là cô chẳng làm gì sai cả, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy chột dạ.

**Bị cắm sừng.*

Nhưng mà anh chẳng nhắn cho cô một chữ nào, chỉ gửi mỗi một cái tin thế này, ý là sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ cầm di động, nét mặt buồn rầu nhìn vào màn hình, nhìn chằm chằm năm phút thì nhúc nhích cả mắt, thế mà vẫn không thấy Thẩm Thuật nhắn thêm tin gì.

Cũng may bây giờ đang ở trong phòng trang điểm, chứ không nếu để người ta thấy Diệp Tuệ lúc này thì sẽ tưởng cô có chuyện gì mất.

Diệp Tuệ nghĩ dù sao Thẩm Thuật cũng không ở đây, cho dù cô có không nhắn lại thì anh cũng sẽ nghĩ là cô đang làm việc, không có thời gian trả lời anh.

Lúc gặp lại anh thì đã là buổi tối, chắc anh cũng quên mất chuyện lúc chiều rồi.

Diệp Tuệ nghĩ vậy nên cũng thoải mái mà bỏ qua chuyện tin tức này, nhưng di động lại đột nhiên rung lên, màn hình bật sáng, Thẩm Thuật nhắn tin cho cô.

cô mở ra xem, anh vẫn chỉ gửi lại cho cô cái bài báo đó, cái bài báo nghi ngờ cô hẹn hò ấy...

Dường như Thẩm Thuật đã nhìn thấu suy nghĩ của cô nên đã lập tức chặn dứt ý định cô tình táng lờ qua chuyện của cô đi.

Diệp Tuệ nhìn xung quanh một lượt, suýt thì cho là Thẩm Thuật đang đóng giả anh quay phim để theo dõi cô chứ, không thì sao có thể hành động như thần thế được?

Trong phòng này ngoài cô ra thì chẳng có ai hết.

đang lúc cô đang hoài nghi thì cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Tiểu Lưu đi vào, chưa kịp làm gì thì đã thấy Diệp Tuệ đang nhìn mình chằm chằm.

“Tuệ Tuệ, chị nhìn thế là có ý gì vậy?”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ đưa nội dung tin nhắn cho Tiểu Lưu nhìn, nói: “nói mau, có phải em thông đồng với Thẩm Thuật không đó?”

Tiểu Lưu vội vàng phủ nhận, đầu lắc như trống bỏi: “Đâu có đâu có, ngay cả mặt mũi chồng chị thế nào em còn không biết mà.”

Diệp Tuệ cũng biết là mình nghi ngờ lầm người, bắt đầu nghĩ xem nên giải thích với anh thế nào.

cô hiểu, cho dù chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, vì chút chuyện nên mới phải ở cùng nhau, nhưng nếu anh có trông thấy tin tức này thì chắc chắn trong lòng sẽ không thoải mái.

Giống như cô nếu bắt gặp anh có cử chỉ thân mật với người phụ nữ khác thì cũng sẽ khó chịu như vậy thôi.

Huống hờ anh còn chẳng hề biết mấy chuyện trong giới giải trí, trong cái giới này, dù muốn hay không thì chi cần lơ là một phút cũng sẽ bị người ta ghép đôi ghép cặp.

Lúc cô đang chuẩn bị giải thích với anh thì Tiểu Lưu lại đến nhắc nhở cô sắp đến giờ ghi hình rồi.

cô đành phải tranh thủ nhắn vội cho anh một tin: “Có những việc không thể nói rõ ràng qua điện thoại ngay được, đợi tối về em sẽ giải thích với anh.”

một giây sau đã thấy anh nhắn tin lại luôn, như thể tay anh vẫn đang cầm điện thoại không buông vậy.

“Được, buổi tối anh chờ em về.”

Diệp Tuệ: “...”

cô đành phải gác chuyện này sang một bên, cắt điện thoại rồi đi ra phòng trang điểm, tiếp tục tập trung vào ghi hình.

Show thực tế “Tôi và mình tình mở quán ăn nhanh” đang được phát sóng tiếp, Tống Bạch không biết thái thức ăn, Diệp Tuệ liền đứng bên cạnh kiên nhẫn dạy cho cô bé.

một tay cô giữ đồ ăn, một tay bắt đầu thái, làm nẫu trước cho Tống Bạch xem: “Em nhìn này, ngón tay này phải hơi nhấc lên, không thì sẽ bị thương đấy...”

Tống Bạch nghe theo sự hướng dẫn của Diệp Tuệ, bắt đầu cẩn thận học thái thức ăn.

Đạn mạc lại bùng nổ.

“Giọng Diệp Tuệ nghe hay nhỉ, thái độ khi dạy người ta cũng rất tốt, tôi già nhập hội fan đây.”

“Con dao kia thật hạnh phúc, được Diệp Tuệ nắm chặt trong tay.”

Lúc này có mấy bình luận gây chú ý người xem.

“Vừa rồi cà chua để trong mâm rõ ràng là mười quả mà, sao giờ chỉ còn tám?”

“Mắt ông soi ghê thật, thế mà vẫn có tâm trạng để đếm cà chua, bội phục bội phục!”

“Lúc mấy quay chiếu vào tôi tiện thì nhìn thôi, thế mà mới chớp mắt đã thiếu mất hai quả cà chua là sao? Là thế!”

“Tự dưng tôi thấy ớn lạnh sau lưng quá, nhưng cũng có chút hưng phấn.”

Lúc này mấy quay lại lướt qua các vị khách mời, Diệp Tuệ và Tống Bạch đang thái đồ ăn, Cao Việt và Cốc Chiêu không cầm dao, đang nói chuyện với mọi người.

Bây giờ vẫn chưa nấu com mà, sao vô duyên vô cớ lại mất hai quả cà chua? Biến đâu mất rồi?

Có ít người thì cảm thấy như có ma, số còn lại thì nghĩ chắc lúc mấy quay không quay đến, các nhân viên đã cầm hai quả cà chua đi rồi cũng nên.

Đây cũng chỉ là một bước đệm nhỏ, những bình luận này rất nhanh đã bị các bình luận khác che mất.

Diệp Tuệ thấy hơi nhảm chán, mắt liếc nhìn chỗ nguyên liệu nấu ăn, không nhìn thì không sao, vừa nhìn đã giật bản mình, chỗ để dưa chuột bỗng có một cái tay thò ra, từ từ lần mò mấy quả dưa chuột.

Cái tay đó cực kỳ gầy, nhưng gầy hơn nữa là cái mặt của nó gầy kia, hai má lõm sâu vào, gầy đến mức không nhìn ra rõ mặt mũi, nó ta đứng ở chỗ cái bàn, có người đưa ra nhưng không có cảm giác gì.

Diệp Tuệ mở to hai mắt, không nhận được mà run rẩy, người khác không thấy mà cô lại thấy, có nghĩa là sao? Là ma chứ sao nữa!!!

Bây giờ đang ghi hình trực tiếp mà cũng có thể gặp ma sao?

Con ma sau khi lấy quả dưa chuột thì liền để lại một thứ bên cạnh, cô thử nhìn thì thấy hình như là một mảnh vải hoa.

Hoa văn trên đó được thêu rất đơn giản, loại vải thì nhìn có vẻ khá cũ rồi.

Diệp Tuệ đã hiểu ra, con ma kia sau khi cầm đi quả dưa chuột thì để lại miếng vải hoa, ý là có vay có trả, cực kỳ có nguyên tắc.

Nó lại nhìn xung quanh một lượt, lúc chết con ma này có khả năng là chết đói, nên lúc thấy đồ ăn nét mặt nó mới vui vẻ như vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Trông thấy quả táo bên cạnh dưa chuột, mắt nó lại sáng lên, Diệp Tuệ biết quả táo đó mặc dù nhìn thì thấy rất đẹp, lớp vỏ bên ngoài sáng bóng, độ bắt mắt thì hơn đứt đồng nguyên liệu nấu ăn bên cạnh nó.

Thế nhưng đó chỉ là đồ trang trí mà tổ chương trình bỏ vào thôi, chỉ nhìn chứ không ăn được, mà con ma hiển nhiên là không biết điều này.

Nó cầm lấy quả táo già, cẩn thận xoa xoa, thỏa mãn nắm gọn trong tay mình.

Có thể là cảm thấy quả táo này quá đẹp nên nó phải suy nghĩ một lúc, lục lọi chiếc túi mang theo bên người rồi lấy ra một tờ giấy, đặt xuống bên cạnh quả táo.

Diệp Tuệ liếc nhìn, tờ giấy đã hơi ố vàng, cảm giác là đã đi qua năm tháng, bên trên có viết mấy chữ.

cô không nhìn rõ lắm, chỉ thoáng thoáng đọc được một từ là: “một trăm gam”

cô bắt đầu suy nghĩ về những thông tin có liên quan đến vật này, bỗng một ý nghĩ hiện lên trong đầu, cái kia cái kia...không phải là tem phiếu mua lương thực đó sao!

cô có chút không dám tin nên lại nhìn lại, chắc chắn là tem phiếu mua lương thực rồi, cái phiếu này mà dùng ở những năm 60 thì có thể đổi lấy một ít gạo đó.

Thế mà con ma ngày thơ kia lại chỉ đòi lấy mỗi một quả táo già.

Con ma tem phiếu tiếp tục đi tới rồi đột ngột dừng bước nhìn bát mì tương đen bên cạnh chỗ Cốc Chiêu, món đó là Diệp Tuệ làm, hiện đang tỏa ra một mùi hương rất hấp dẫn, tất nhiên khiến cho cả con ma không thể dời mắt.

Nó tiếp tục đi về phía Cốc Chiêu.

Tiếp theo đây Cốc Chiêu sẽ giới thiệu cho mọi người về món ăn anh sẽ làm trong ngày hôm nay, giới thiệu xong, anh bắt đầu sơ chế nguyên liệu.

Mấy khách mời hầu như không biết nấu nướng, mà Cốc Chiêu lại là đầu bếp, rất cần duy trì hình tượng của mình.

Cốc Chiêu chuẩn bị đập tỏi, anh ta để tỏi lên một cái thớt gỗ, con ma kia dường như không thích mùi tỏi nên liền bóp chặt mũi đi tới, muốn lấy đi bát mì tương đen.

không nghĩ ngờ gì nữa, Cốc Chiêu thật sự rất giỏi, kỹ thuật cắt thái rau củ cực kỳ thành thạo, mục đích của anh ta là khiến cho người xem phải hoa mắt.

Vì muốn thể hiện tài nấu nướng của mình, Cốc Chiêu liền hạ quyết tâm phải phô ra được chín phần thực lực, không, phải là toàn bộ thực lực mới đúng.

Lưỡi dao của Cốc Chiêu hướng xuống nhắm thẳng vào củ tỏi mà đập mạnh xuống.

Phập!

Con ma vừa mới thò tay ra thì đã phải thu tay về.

Lúc này ánh mắt của mọi người đều tập trung quan sát Cốc Chiêu, khiến cho lòng hư vinh của anh ta được thỏa mãn hoàn toàn, vì hưng phấn nên động tác bấm tỏi càng nhanh hơn, vô cùng điêu luyện.

Con ma tem phiếu vẫn cố gắng lấy đi bát mì tương đen, mắt thấy ngón tay đã sắp chạm vào rồi, thế mà đúng lúc này Cốc Chiêu lại đập mạnh lưỡi dao xuống, đồ ăn được cắt rất gọn gàng.

Phập!

Động tác của Cốc Chiêu quá nhanh, suýt thì cắt đứt ngón tay của con ma, ham muốn được sống của nó rất mãnh liệt, sợ hãi rụt vội tay về.

Diệp Tuệ chứng kiến toàn bộ đoạn hài kịch này, không biết phải bày ra nét mặt như thế nào nữa.

Từ góc độ quan sát của dân mạng thì chỉ thấy Diệp Tuệ đang chăm chú nhìn Cốc Chiêu, một giây cũng không dời đi, ai cũng nghĩ là cô đang nghiêm túc học tập, muốn nghiên cứu xem phải làm thế nào để có thể thái đồ ăn một cách nhanh gọn và chuẩn xác như vậy.

“Kỹ năng thái đồ ăn của Diệp Tuệ cũng tốt mà, giờ có ấy lại nghiêm túc học hỏi như thế, ấn tượng tốt về cô ấy trong lòng tôi lại tăng lên rồi.”

“Diệp Tuệ lúc nghiêm túc nhìn đẹp thật đấy, mắt cô ấy có phải có ánh sao không?”

Diệp Tuệ không thể biết là mọi cử động của mình đều đang bị cư dân mạng đem ra phân tích, dần dần gây được thiện cảm trong lòng mọi người.

cô chỉ đang lo lắng một chuyện là, nếu bất kỳ kia mà bị con ma cầm lên thì không phải mọi người sẽ trông thấy một cảnh bất kỳ bay lên giữa không trung hay sao? Thế thì show này sẽ thành show ma quái mất.

Cốc Chiêu vẫn tiếp tục phô diễn kỹ năng của mình, cùng lúc đó, con ma tem phiếu cũng đang dùng sự cố gắng cuối cùng của mình để lấy được bát mì kia.

Tay nó đã sắp chạm được vào cái bát rồi, nhưng một giây sau, Cốc Chiêu tay cầm con dao lại bất ngờ giơ cao tay sang một bên.

“Phập” một tiếng, cái trán của con ma đã có màn tiếp xúc thân mật với lưỡi dao kia, tuy là dao không sắc lắm, nhưng tự dưng bị phang mạnh vào đầu như vậy thì cảm giác cũng không được tốt cho lắm.

Nó đưa tay ôm trán, đáng vẻ cực kỳ ám ức lườm Cốc Chiêu một cái, sau đó quay người đi.

Cóc Chiếu chỉ đang say sưa biểu diễn, không hề hay biết là mình mới làm cho một con ma bị thương, vẫn rất hào hứng sơ chế thức ăn.

Diệp Tuệ thấy con ma đã rời đi, lúc ống kính không quay đến cô, cô liền quay đầu nhìn thoáng qua cái chỗ con ma mới để tem phiếu lương thực.

Advertisement / Quảng cáo

một con gió thổi tới, tấm phiếu nhẹ nhàng bay lên, chậm rãi rơi xuống đất.

một ngày ghi hình kết thúc, trời đã tối, Diệp Tuệ ngồi xe về, bảy giờ đã tám giờ hơn, Thẩm Thuật đã về nhà rồi.

cô đứng trước cửa nhà, lẻ mề ẫn mặt khóa khóa, động tác chậm như ốc sên, ngay cả bác gái Trương đang đứng cách cô không xa mà cô cũng chẳng để ý.

Khóa được mở, Diệp Tuệ đẩy cửa đi vào, đèn trong phòng khách bật sáng, Thẩm Thuật đang ngồi trên salon.

cô ngẩn người, cảm thấy như đang quay về lần đầu tiên hai người gặp nhau, khi đó côvới Thẩm Thuật còn chẳng nói với nhau nửa câu, khoảng cách giữa hai người tựa như dài ngàn hà vậ.

Mà bây giờ cô lại đang phải nghĩ xem nên giải thích với Thẩm Thuật về tin tức kia như thế nào.

Cảm giác được Diệp Tuệ đã đứng ở cửa một lúc lâu rồi, Thẩm Thuật liền đưa mắt nhìn về phía cô.

Đối diện với ánh mắt lơ đãng của anh, Diệp Tuệ giật thót, một giây sau đã bị kéo ra khỏi hồi ức.

Bây giờ cô phải ngồi phổ cập kiến thức về giới showbiz đây góc tối cho thỏ trắng nhớThẩm Thuật nghe đây.

Thỏ trắng nhớ Thẩm Thuật trong miệng Diệp Tuệ lúc này đang ngồi trên salon, phía sau có một cái đuôi sói đang vẫy qua vẫy lại chờ cô tới.

--

Trong làng giải trí thì người ta là sói vương rồi bà ọi ở đây mà ngây thơ như thỏ trắng)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mật Âm Dương* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Edit: Ngân Nhi

Thay dép xong, Diệp Tuệ nhanh chóng đi vào phòng khách, ngồi đối diện Thẩm Thuật: “Em biết là anh chưa từng tiếp xúc với giới giải trí, cho nên chắc chắn là không biết về các mặt tối của nó.”

Sau màn nói đạo đầu của cô, Thẩm Thuật chỉ lơ đãng liếc mắt một cái, sau đó lại thu hồi về như cũ.

Thẩm Thuật không chỉ hiểu quá rõ về giới giải trí, mà anh còn là tổng giám đốc của Hoa Thụy, mà Hoa Thụy lại là công ty giải trí lớn nhất nước, bao nhiêu nghệ sỹ chen nhau đến vỡ đầu để được vào đó.

Diệp Tuệ không nhận ra sự khác thường của anh, cô lại tiếp tục nói, cảm thấy mình nên có nghĩa vụ làm cho anh hiểu ra được vấn đề.

cô lục lọi trong túi xách một lúc mà không tìm thấy giấy, nên đành rút một tờ giấy ăn ra rồi trải lên bàn trà, sau đó từ trên ghế đứng dậy rồi ngồi bệt xuống bên cạnh bàn luôn, sàn nhà có trải thảm dày nên không hề thấy lạnh.

cô vỗ vào vị trí bên cạnh mình, nói: “anh ngồi đây đi, em sẽ giải thích rõ ràng với anh.”

Thẩm Thuật chưa từng ngồi dưới sàn nhà bao giờ, nhìn tay Diệp Tuệ đang đặt trên mặt thảm, anh chỉ do dự đứng một giây rồi nghe lời cô ngồi xuống.

Thẩm Thuật nhìn cô về gì đó lên tờ giấy ăn, dáng vẻ rất nghiêm túc.

Trước tiên Diệp Tuệ vẽ một cái vòng tròn, sau đó viết tên mình trong vòng tròn đó, bên ngoài vòng tròn thì viết tên Thẩm Thuật.

“Những người giống như anh thì sẽ ở bên ngoài vòng tròn, còn em ở bên trong, trong giới giải trí thì còn có vô số những ngôi sao khác.” cô lấy ví dụ thực tế luôn, đó là Thường Huỳnh, Thẩm Tu và Cao Việt.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ → Thường Huỳnh, Thường Huỳnh → Thẩm Tu, Cao Việt → Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ từng dựa hơi Thường Huỳnh, Thường Huỳnh lại có quan hệ yêu đương với Thẩm Tu, mà Cao Việt hiện giờ bị nghi ngờ đang hẹn hò với Diệp Tuệ.

một giây sau, cô cầm bút vẽ một mũi tên chỉ vào tên Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ → Thẩm Thuật.

“Nếu như có người chụp được ảnh anh và em đi với nhau thì hôm sau trên báo có thể sẽ xuất hiện những tin tức đại loại như nữ diễn viên họ Diệp hẹn hò vào đêm khuya với một người đàn ông không cùng ngành, có khi nếu người nào ác ý hơn thì sẽ nói là em đang được bao nuôi đó.”

Nét mặt cô tỏ ra vô cùng đau đớn, thật sự muốn nhồi hết tất cả những kiến thức trong cái giới này vào đầu Thẩm Thuật luôn, tránh cho sau này anh lại bị người ta lừa.

cô nói nhiều quá nên khát khô cả cổ, liền đi vào bếp lấy một lon nước đào có ga.

Lần trước Thẩm Thuật đã đưa cho cô một lon, nói là của bạn cho anh, mà anh không thích uống nên đưa lại cho cô, thế mà không ngờ hôm sau lại thấy trong nhà có nguyên một thùng nước luôn, thì ra bạn anh tặng cho anh cả một thùng.

cô không hề biết là, thùng nước đào đó là do Thẩm Thuật tự mua về.

Lúc cô trở lại phòng khách thì thấy Thẩm Thuật đang cầm bút, viết gì đó lên tờ giấy ăn đã sắp bị Diệp Tuệ làm rách nát.

cô cứ yên lặng nhìn anh, trước tiên anh gạch đi tên của Thường Huỳnh, Thẩm Tu và Cao Việt, sau đó cũng gạch luôn mấy dấu mũi tên nối giữa tên cô và những người khác. Cuối cùng, anh vẽ một dấu mũi tên ngược lại giữa tên anh và tên cô, bảy giờ mới hài lòng dừng bút.

Diệp Tuệ ↔ Thẩm Thuật, giữa hai người là mũi tên giao nhau, nhìn qua giống như là hai người họ đã bị cột vào một chỗ vậy.

Diệp Tuệ kinh ngạc, xem ra cô đã quá gấp gáp rồi, đột nhiên lại để cho anh biết nhiều chuyện như thế, xem đi, anh lại nói cái tính bướng bỉnh ra rồi, về linh tính lên tờ giấy thế kia.

Tập đầu tiên của show “Tôi và mình tìm mở quán ăn nhanh” đã gây được tiếng vang rất lớn, sau khi phát sóng trực tiếp trên mạng thì bản chính thức cũng đã được một đạo diễn cắt ghép biên tập xong.

Sau khi đăng tập 1 đã qua biên tập lên mạng, lượt view đã vượt qua con số một trăm triệu, Diệp Tuệ nhờ tài nấu nướng của mình đã tạo được thiện cảm rất tốt trong lòng người xem.

Đoàn đội của Cao Việt hành động rất nhanh gọn, tin tức được đăng lên liên tục, thành công lừa được cư dân mạng, ai cũng cảm thấy Cao Việt và Diệp Tuệ nhìn đúng là rất đẹp đôi.

Chị Nhâm lúc này vô cùng thông minh, không sao tác couple theo ý hướng của Cao Việt, trước mắt Diệp Tuệ đang là nữ diễn viên nổi nhất do chị quản lý, Diệp Tuệ hoàn toàn có thể nhận được rất nhiều dự án tốt, không thể vì

chuyện sao tác couple mà gây cấn trở tương lai được.

Vì Diệp Tuệ trở thành diễn viên hot nhất công ty nên ekip của cô đã được điều thêm vào mấy người, tuy không ai từng có kinh nghiệm đi theo các ngôi sao lớn, nhưng dù sao đồng người vẫn tốt hơn.

Dù phía Cao Việt có làm gì thì phía Diệp Tuệ cũng không biểu lộ thái độ hồi đáp, luôn giữ vững sự lạnh lùng.

Phải đến tập hai thì chương trình mới coi như thật sự bắt đầu, mọi người sẽ lựa chọn địa điểm để mở quán mỳ tương đen, trong một ngày phải bán được hai trăm bát.

Chương trình được ghi hình từ rất sớm nên Diệp Tuệ phải lên đường từ rạng sáng, Cao Việt là người tới sớm nhất, nhìn thấy Diệp Tuệ bước xuống xe, anh ta thoáng nhìn sang rồi đi tới.

Trời sang thu nên hơi lạnh, Diệp Tuệ không chống lại được ánh mắt chăm chú nghiêm túc của Thẩm Thuật nên phải mặc thêm áo ấm, trước khi ra cửa, anh còn bảo cô phải ăn mặc thật kín vào, cô nghe lời anh nên mới quấn một cái khăn quàng cổ dày sụ mà đến quay show thể này.

Cao Việt nhìn cô, nói: “cô mặc ấm thế, có phải rất sợ lạnh không?”

Diệp Tuệ bình thường nói rất nhiều, lúc này lại tích chữ như vàng: “Chống rét.”

Cao Việt cười rộ lên, một nụ cười rất thoải mái, không tạo cảm giác lạnh lùng như lúc mới gặp, tựa như một chàng trai tỏa nắng vậy.

Diệp Tuệ hết nói nớ, cô mới nói có hai chữ thôi mà, buồn cười lắm sao?

Những khách mời khác cũng lần lượt đến, bọn họ sẽ phải tới chợ nông sản để mua nguyên liệu nấu ăn, đủ cho hai trăm bát mỳ tương đen, hoàn thành nhiệm vụ mà tổ chương trình giao cho.

Các nghệ sỹ đi lung tung khắp nơi, vì kinh nghiệm sống chưa nhiều nên đứng nhìn thật ba chi heo rồi hành tẩu giống thôi cũng đủ hoa cả mắt, thế là việc đi chợ hoàn toàn được đẩy sang cho Diệp Tuệ và đầu bếp Cốc Chiêu, Cốc Chiêu chọn nguyên liệu còn Diệp Tuệ thì trả giá.

Diệp Tuệ: “cô ơi, cô xem chúng cháu mua nhiều thế này cơ mà, giảm giá cho bọn cháu tí đi ạ. Máy quay đang quay kia cô, chúng cháu sẽ quảng cáo cửa hàng của cô cho mọi người biết.”

Cao Việt thoáng nhìn Diệp Tuệ, sau đó nói với cô bán rau: “Đừng đẩy cô, cô ấy rất nổi tiếng đấy ạ.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ chửi thề trong lòng, cô thì nổi tiếng cái gì chứ? Nổi tiếng vì dựa hơi Thường Huyễn à?

cô bán rau vì đã xem phim của Cao Việt đóng nên rất vui về bán giá thấp cho bọn họ, dạn mặc cũng đang dậy sóng vì khả năng mồm mép của Diệp Tuệ.

“Ha ha ha fan của Cao Việt có độ tuổi rộng thật đấy, nhân tiện cũng muốn nói luôn là phim thần tượng hiện đại của Cao Việt sắp chiếu rồi nhé.”

“Tổ chương trình ki bo thế, cho có tí tiền mua sao được, có đủ làm nổi hai trăm bát mỳ không? Tự đứng lại để nghệ sỹ người ta phải tự mở miệng trả giá như thế!”

“Có ai thấy giống tôi không? Cao Việt với Diệp Tuệ đi cùng nhau nhìn thích lắm ý.”

Lúc đi qua một quầy hàng, Diệp Tuệ lơ đãng quay đầu nhìn, thấy ở phía xa có một lon sữa mạch nha được đặt trong đóng hộp kẹo, nhìn rất không bắt mắt.

cô lập tức dừng bước, cái lon sữa mang cảm giác xưa cũ kia chắc chắn là của con ma tem phiếu kia rồi, theo suy đoán của cô thì nhất định con ma đã bám vào cái lon sữa đó rồi đi theo xe của tổ chương trình.

không biết con ma đói ấy khi nhìn thấy khu chợ của thế kỷ 21 thì nó có suy nghĩ thế nào nhỉ.

Tổng Bạch hỏi Diệp Tuệ mấy thứ, trả lời xong cô lại quay đầu nhìn lại, phát hiện lon sữa đã biến mất, cô thờ phào nhẹ nhõm.

May là máy quay không quay phải cái đó, chứ không đồ vật mà cứ thoát ần thoát hiện như thế, người xem sẽ lại thắc mắc.

Sau khi lượn một vòng khu chợ, cuối cùng bọn họ cũng đã mua được đủ nguyên liệu với một mức giá hợp lý nhất.

Chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn, cả đoàn đi lại lâu nên đói không chịu nổi, tạm thời quyết định sẽ ăn trưa sớm rồi mới bắt đầu mở quán ăn.

Tổng Bạch kéo tay Diệp Tuệ: “Chị ngồi cạnh em.”

Cao Việt nghe xong, cặp chân dài liền sải bước, tỏ ra rất hào hứng đi đến bên cạnh Diệp Tuệ, kéo ghế ngồi xuống.

Diệp Tuệ: “...”

Trong lúc đợi đồ ăn được mang lên, các khách mời bắt đầu phân chia công việc ở quán ăn, lúc đồ ăn tới thì lại cùng nhau bình luận về hương vị, cả nhóm cười cười nói nói, bầu không khí vô cùng vui vẻ.

Diệp Tuệ chỉ cúi đầu yên lặng ăn cơm, bỗng dưng thấy trước mặt xuất hiện một đôi đũa không phải của cô.

“Món này ngon lắm.” Cao Việt nói khẽ, vẻ lạnh lùng kiêu ngạo thường ngày giờ lại mang theo một chút dịu dàng.

anh ta rất tự nhiên gấp đồ ăn vào bát Diệp Tuệ, động tác nhìn có vẻ như đã làm đến quen rồi, đối với những người không biết chuyện khi xem chắc chắn sẽ bị đánh lừa.

Hành động của Cao Việt quả nhiên đã làm cho dạn mặc trở nên điên cuồng, quần chúng ăn đưa kích động phát điên lên luôn, các fan nữ của Cao Việt thì tức giận muốn giết người.

“Aaaaaa tôi vừa nhìn thấy cái gì vậy? Cao Việt thế mà lại gấp thức ăn cho Diệp Tuệ, trời ơi, hai người này nhất định là có vấn đề.”

“anh trai tôi ám áp quá đi, nếu tôi mà là Diệp Tuệ thì tốt quá, thật muốn được Cao Việt dịu dàng quan tâm như thế.”

“Diệp Tuệ có tài đức gì mà lại được Cao Việt của chúng tôi gấp thức ăn cho? cô ta chỉ là một nữ diễn viên bị bôi đen thôi mà, gần mực thì đen, thân thiết với cô ta sẽ chẳng tốt đẹp gì đâu.”

“Diệp Tuệ đẹp thật, nhưng già nài lắm, không hiền lành tốt tính đâu nhé, Cao Việt ơi, anh đừng có để bị cô ta mê hoặc!!!”

Dạn mặc đang nổ tung trên màn hình, còn các khách mời có mặt trực tiếp tại đây cũng đã nhận ra bầu không khí mờ ám đó, trừ Tổng Bạch còn nhỏ tuổi ra thì ai cũng dùng ánh mắt sâu xa để nhìn Cao Việt và Diệp Tuệ, nhưng ngay sau đó lại vô như không thấy gì, tiếp tục tập trung vào ghi hình.

Diệp Tuệ sững sờ mấy giây, đứng là sợ cái gì thì cái đó sẽ đến.

Cao Việt bỗng dưng lại biến thành chàng trai ấm áp gấp thức ăn cho cô, chẳng những khiến cho nhóm quần chúng ăn đưa kinh ngạc, mà ngay đến cô cũng đang phải sửng người lại.

Lúc ở nhà, Thẩm Thuật nhắc bệnh sạch sẽ rất nghiêm trọng, tính anh quái gở từ nhỏ nên chỉ thích dùng đồ riêng, không quen chia sẻ với người khác.

Khi cô và anh ăn cơm, vì nghĩ đến thói quen của anh nên cô không dám gấp thức ăn cho anh, chỉ thường múc canh cho anh thôi.

Nhưng cái tên Cao Việt này sao mặt lại dày như thế chứ? Chưa đâu vào đâu đã gấp thức ăn cho cô thế này, anh là ai? Chúng ta quen nhau à?

Advertisement / Quảng cáo

Đúng là chị Nhâm nói không sai, so với trước đây thì bây giờ cô đã nổi hơn nhiều, nên có người muốn tạo hiệu ứng cặp đôi với cô rồi. Diệp Tuệ khẽ lắc đầu, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến mấy chuyện này.

Nếu như cô không có hành động gì, cứ mặc kệ để người ta gấp thức ăn cho mình như thế thì chứng tỏ là cô với Cao Việt đang có vấn đề với nhau rồi.

Thế là cô quyết định không động đến thức ăn trong bát, dứt khoát đặt đũa xuống bàn, không ăn nữa.

Cao Việt chú ý tới động tĩnh bên cạnh, quay sang nhìn Diệp Tuệ, quan tâm hỏi han: “Ăn no rồi à?”

Diệp Tuệ nhìn Cao Việt, ánh mắt cô cực kỳ lạnh lùng, ý muốn vạch rõ giới hạn đã quá rõ ràng.

cô đột nhiên lên tiếng tuyên bố một chuyện trước mặt mọi người: “Tôi và người nhà tôi đều có một thói quen chung.”

Mọi người giống như bị ấn nút tạm dừng, ai cũng ngờ ngác ngẩng đầu lên, mắt tập trung nhìn Diệp Tuệ, trên mặt ai cũng viết ba dấu hỏi chấm rất to: “???”

Thói quen của Diệp Tuệ và người nhà cô thì có liên quan gì đến bọn họ nhỉ, mà cũng có liên quan gì đến bữa cơm này chứ?

Diệp Tuệ tiếp tục bình tĩnh phun ra ba chữ: “Ưa sạch sẽ.” Ý là bát cơm này đã bị người ta chạm qua, cô không muốn ăn nữa, một hột cơm cũng không muốn động vào.

Trong phòng làm việc của Hoa Thụy, Thẩm Thuật, một người mắc bệnh sạch sẽ chân chính, bỗng dưng hást xì một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Edit: Ngân Nhi

Cả căn phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh, có khi đến cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, ai cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Tuệ, bao gồm cả tổ quay phim.

Cao Việt vẫn đang cầm đĩa trên tay, gương mặt vốn đẹp trai trắng trẻo giờ đã biến thành màu gan lợn rồi, cục diện trở nên vô cùng lúng túng.

“***! Diệp Tuệ có bị điên đấy à! Cao Việt ảm áp như thế mà cô ta lại làm anh mất thể diện trước mặt mọi người, thèm nghe chứ đúng không?!”

“Cao Việt của chúng ta quá hiền rồi, bị Diệp Tuệ mịa mai rồi rệt như thế mà vẫn không nói lời nào, thương cục cung quá. Diệp Tuệ có chờ đấy, đừng có để bị tôi bắt gắp, không tôi sẽ chửi chết cô ngay tại chỗ luôn!”

“Tôi không nhìn lầm đấy chứ? Diệp Tuệ mới vừa từ chối thức ăn mà Cao Việt gắp cho đúng không!! cô ấy cũng thật thà quá nhỉ, nhìn mọi người bấy giờ có vẻ lúng túng quá, tôi cười muốn rơi đầu luôn rồi!”

“Thế mà gọi là thật thà? rõ ràng là không có lễ phép, xấu tính xấu nết! Tôi còn tưởng là Diệp Tuệ thay đổi tính tình rồi cơ, không ngờ vẫn giữ cái đáng ghét rậm thói như ngày trước!”

không chỉ Cao Việt lúng túng mà cả tổ chương trình đều như vậy.

Trước khi Diệp Tuệ tham gia chương trình, đoàn đội của hai bên chưa từng thảo luận với nhau về việc sao tác couple, nhưng Cao Việt và tổ chương trình đã bàn bạc qua với nhau rồi, ông kính sẽ tập trung quay bọn họ nhiều hơn.

Nếu Cao Việt chủ động thì Diệp Tuệ khả năng sẽ không từ chối, các bạn khán giả khi xem sẽ chú ý đến hành động của hai người, cũng là một cách để tạo nhiệt cho chương trình.

Mà thái độ bấy giờ của Diệp Tuệ chính là đang tự hại mình, sẵn sàng để bị người ta chửi chứ nhất quyết không chịu sao tác couple với Cao Việt. Xem ra sau đợt này số lượng antifan của cô sẽ lại tăng thêm một chút rồi.

Những khách mời đang ngồi đó cũng chẳng biết phải làm sao, đạo diễn phải lập tức đi ra cứu nguy: “Hôm nay nhiệm vụ của các bạn là phải bán được hai trăm bát mỳ tương đen, nếu bán không hết thì sẽ phải chịu phạt.”

Advertisement / Quảng cáo

Bữa cơm trưa bị cắt ngang, các khách mời ngồi lên xe của chương trình đi tới một cửa hàng để mở quán ăn.

trên con đường cỏ kính lát đá, hai bên đường tỏa ra đủ các loại mùi thơm, có mùi rất nhẹ nhàng dễ chịu, có mùi lại ngào ngạt đậm đà, ở đây có rất nhiều các quán ăn hot trên mạng, cạnh tranh rất khốc liệt.

Xe dừng lại, mọi người đi xuống bắt đầu bày bàn ghế bên ngoài, mời mọi người đến ăn. Diệp Tuệ ở trong quán làm nước sốt tương đen, khi nào có khách ăn thì mới cho mỳ vào nấu nầu.

Sau khi phát sinh chuyện vừa rồi, Cao Việt có hơi thất thần, không tự chủ mà nhìn Diệp Tuệ mấy lần, cô đang tập trung làm việc trong bếp, không hề bị ảnh hưởng bởi những chuyện khác.

Diệp Tuệ nói lên nhờ vào cái mác Tiểu Thương Huỳnh, Cao Việt còn tưởng cô là người thích dùng thủ đoạn để lăng xê tên tuổi, nếu đã dựa vào Thương Huỳnh để cộ nhiệt thì nhất định cũng sẽ phối hợp sao tác couple với mình.

Bây giờ vẫn đang trong thời gian ghi hình, nhưng trên mạng chắc đang bình luận rất sôi nổi rồi, trước kia Diệp Tuệ khao khát muốn được nổi tiếng lắm cơ mà, bây giờ thì bị chửi còn hơn là phối hợp cùng anh ta sao?

Rốt cuộc là bởi vì sao chứ?

Diệp Tuệ cắt mất thời gian ăn trưa của mọi người, nhưng vừa hay có thể tiết kiệm được thời gian, người đi đường rất nhiều, giờ giấc lại dư dả, nhiệm vụ bán hai trăm bát mỳ có vẻ như rất nhẹ nhàng.

Mọi người tạm thời không phát hiện ra chỗ này có nghệ sỹ nổi tiếng, mặt tiền cửa hàng lại không bắt mắt, cho nên khách hàng hiện vẫn rất ít ỏi.

Diệp Tuệ vừa cúi đầu bận rộn vừa nói: “Văn Tương, bạn và Tiểu Bạch đi một vòng mời khách đến ăn có được không?”

Văn Tương và Tống Bạch sau khi rời đi thì có mấy người khách bước vào.

“Cho hai bát mỳ tương đen ạ.” cô bé học sinh đang lục tiền trong túi, lúc ngẩng đầu lên nhìn thì lập tức chói tai, “Diệp Tuệ, chị diễn vai công chúa nhìn cuốn hút lắm ạ!”

Diệp Tuệ tươi cười đưa mỳ cho cô bé, đoạn này đã được ghi lại và đăng lên mạng với chủ đề #Bất ngờ gặp được Diệp Tuệ.

Rất nhiều người đi đường tới chụp ảnh Diệp Tuệ, cô rất xinh đẹp, tựa như tiên nữ hòa với khói lửa nhân gian vậy.

Cả buổi chiều Cao Việt rất biết điều, không dám tìm Diệp Tuệ nói chuyện nữa, nhờ cô lại tò thái độ như hồi trưa thì anh ta lại mất hết mặt mũi trước công chúng.

Buổi tối vì quá bận rộn nên Cao Việt mới tới hỏi Diệp Tuệ: “Có cần giúp gì không?”

Diệp Tuệ trước sau như một, thờ ơ đáp: “Ừm, bên kia khách đi rồi, anh qua thu dọn đi.”

Tống Bạch và mấy người chạy hăn ra ngoài giao lộ để mời khách, lúc này đã đưa được cả một đoàn khách du lịch về, trong bếp lại bận tới mảy tới mặt.

Tống Bạch ngoan ngoan chạy đến bên cạnh Diệp Tuệ, Diệp Tuệ xoa đầu cô bé, nét mặt không còn lạnh lùng như trước, cười lên nhìn như một người khác vậy.

Sau tình huống xấu hổ buổi trưa thì thời gian còn lại không có vấn đề gì hết, ngày thứ hai lại chậm rãi trôi qua.

[Mọi người cảm thấy biểu hiện của Diệp Tuệ thế nào?]

Chủ thớt là fan của Cao Việt, đặt cái tiêu đề cố ý nhắm vào Diệp Tuệ, đoạn clip đính kèm cũng chỉ tập trung vào thái độ của Diệp Tuệ với Cao Việt, Cao Việt gắp thức ăn cho cô, không ngờ cô còn không thèm động vào.

“Bây cái bộ dạng rậm thói đó cho ai nhìn không biết, hôm nay lại bắt đầu bộc lộ bản chất thật đấy à? Lại muốn được lên hot search sao?”

“Tôi nhìn mà còn thấy ngại dùm Cao Việt, Diệp Tuệ rõ ràng là không muốn có một chút quan hệ nào với anh ta. Ha ha ha ha cái biểu cảm tôi không muốn sao tác couple với anh của Diệp Tuệ nhìn cũng đáng yêu lắm, tôi muốn làm fan cô ấy rồi.”

“Biểu hiện tốt đẹp ở tập một đều là giả dối hết, sang tập hai thì diễn hết nổi rồi. Lần sau các nghệ sỹ mà hợp tác với Diệp Tuệ thì cẩn thận chút nhé.”

Cư dân mạng đã nhanh chóng phát hiện ra một điều, đó là gương mặt của Diệp Tuệ đúng là xinh đẹp 360 độ không góc chết, có chụp màn hình lúc nào thì vẫn cứ đẹp.

Trong chương trình cô đã không ghét ai thì thôi, một khi ghét rồi thì có thể làm cho người ta cảm nín không nói nên lời luôn. không bao lâu sau, có người đã copy màn hình biểu cảm của Diệp Tuệ lại rồi cho thành meme luôn.

Diệp Tuệ trung cái mặt khó ở ra, lạnh lùng nhìn Cao Việt, đi kèm theo là những câu chữ khác nhau.

[Thứ cho tôi phải nói thẳng, các vị đang ngồi ở đây đều là đồ bỏ đi hết!]

[Mau gọi taxi rồi biến đi, tiền xe tao trả!]

[Chết tâm đi anh, tôi trước giờ đều chưa từng thích anh.]

Bình luận trên mạng chia làm hai hướng, có người thì thấy Diệp Tuệ quá hài hước, người ghét cô thì lại cho rằng cô không biết cách cư xử.

Chửi nữa chửi mãi, độ hot của Diệp Tuệ lại tăng vọt lên nhanh chóng.

Advertisement / Quảng cáo

Meme của cô truyền khắp các trang mạng, những người không xem chương trình cũng biết là Diệp Tuệ trong dáng vẻ lạnh lùng nhìn đẹp đến ngấy người.

Lúc cô quay xong thì đã là rạng sáng rồi, mọi người xong việc liền trở về nhà, lục đục rồi đi. Diệp Tuệ đứng ở cửa, ngẩng lên nhìn trời, chậm chạp không bước đi.

Trời thì tối mà tạt dung lại mưa nữa, thời tiết mùa thu lại lạnh, quả thật rất thích hợp cho ma quỷ lui tới, không xảy ra chút chuyện ma quái thì mới là lạ đấy.

Hơn nữa âm khí vào lúc rạng sáng là nặng nhất, nhờ có dụng phải một, à không, nhờ dụng phải một đám quỷ thì phải làm sao đây?

Càng nghĩ thì sắc mặt cô càng tái đi, Tiểu Lulu hỏi: “Tuệ Tuệ, sao mặt chị lại trắng bệch ra thế kia?”

cô lắc đầu đáp: “không có gì.”

cô và Tiểu Lulu lên xe, trước khi đi cô gọi điện cho Thẩm Thuật, còn chưa kết nối được mấy giây thì anh đã bắt máy.

không đợi Diệp Tuệ nói chuyện, anh đã mở lời trước: “anh ở dưới nhà đón em.” Thẩm Thuật biết hôm nay cô phải quay show rất lâu, cho nên đã chuẩn bị để xuống đón cô.

Thấy anh phớt hợp như vậy, dĩ nhiên là cô rất vui, đang định nói thì anh lại ăn cần dặn dò: “đi đường cẩn thận.”

Diệp Tuệ tắt máy, Tiểu Lulu đang lái xe, cô cúi gằm mặt xuống cả quãng đường, tránh né tất cả những khả năng có thể nhìn thấy ma.

một lúc sau thì xe đến nhà Diệp Tuệ, Tiểu Lulu dừng xe lại, Diệp Tuệ vẫn chưa nhận ra là đã về nhà, đúng lúc này thì có một cái bóng cao lớn hiện lên cửa sổ xe.

Sau đó, một bàn tay gờ lên gõ nhẹ mấy cái lên tấm kính.

Cộc, cộc, cộc.

âm thanh quái dị vang lên với một tiết tấu cũng quái dị không kém, mà rõ ràng đang ở trên phố không người, Diệp Tuệ run bắn người, nửa đêm nửa hôm tìm đến cô thì chỉ có thể là ma thôi, nói không chừng còn là loại có oán khí nặng nhất nữa...!

Diệp Tuệ càng cúi đầu thấp hơn, cô nhắm mắt lại, chấp tay trước ngực, miệng không ngừng niệm Nam Mô A Di Đà Phật, cứu với, chẳng lẽ hôm nay cái mạng nhỏ của cô sẽ phải bàn giao ở đây ư?

Tiểu Lulu nhỏ giọng nhắc cô: “Tuệ Tuệ, chị nhìn ra ngoài cửa sổ đi.”

Diệp Tuệ nom nóp lo sợ ngẩng đầu lên nhìn, ngay sau đó liền sững sốt, Thẩm Thuật đang cầm ô đứng trong mưa, những hạt mưa tã tách rơi xuống đất, nhưng dưới tán ô của anh dường như là cả một vùng trời bình yên.

Bóng đêm bao quanh thân hình cao lớn của Thẩm Thuật, ánh mắt tuyệt đẹp kia trong màn đêm nhìn lại có thêm phần sâu xa.

không phải ma đến tìm cô, mà là anh chàng đẹp trai của cô tới đón cô về nhà đấy.

Bây giờ trong mắt Diệp Tuệ thì toàn thân Thẩm Thuật đang tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, nước mắt lưu trong lòng ban nãy giờ hóa hết thành một câu nói.

cô vui sướng gọi: “Chồng ơi!”

Thẩm Thuật thoáng ngại ngùng, anh rũ mắt nhìn Diệp Tuệ đang lạnh run, khẽ môi thấp thoáng nụ cười: “Còn không định đi ra à?”

Diệp Tuệ sao có chuyện không ra chứ, cô vội vàng mở cửa xe: “Em ra ngay đây ra ngay đây!”

Vừa trông thấy Thẩm Thuật là cô quên luôn Tiểu Lulu ở trong xe, Tiểu Lulu bị cả đồng cầu lương lạnh ngắt đập bôm bốp vào mặt, yên lặng lái xe rời đi.

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật cùng nhau bước đi.

Thẩm Thuật còn lâu mới chịu thừa nhận, rằng ngay sau khi nhận được điện thoại của cô là anh đã xuống nhà luôn, anh biết cô nhát gan, sợ cô về trước khi anh xuống thì cô sẽ sợ.

Diệp Tuệ chưa vui về quá ba giây khi thấy Thẩm Thuật thì đã cảm thấy có gì đó sai sai, cô nhìn vai phải của mình, đã bị ướt một mảng lớn rồi.

cô ngẩng đầu lên nhìn, Thẩm Thuật tuy đã hướng phần lớn tán ô về phía cô, nhưng anh lại cảm nghiêng ô quá, nước mưa vì thế mà chảy dọc xuống theo tán ô, rơi hết vào áo cô.

Diệp Tuệ khẽ chọc anh, nói: “Em bị ướt rồi.”

Thẩm Thuật: “Vây à.”

Thế là, anh rất tự giác để bản thân mình hoàn toàn đứng trong mưa, tay phải hướng sang phía Diệp Tuệ, cho cô đứng một mình một ô luôn.

Diệp Tuệ cảm nín: “...”

cô có phần bất đắc dĩ nói: “Làm vậy thì anh sẽ bị ngấm mưa đó.”

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật không nói gì, anh định sẽ đi mưa mà về nhà luôn, dù sao cũng không phải đi xa lắm. anh yên lặng bước đi, không nhìn cô.

Diệp Tuệ không đi theo anh, cô bắt ngó anh lại đứng dưới tán ô, tay đưa lên nắm lấy tay đang cầm ô của anh, chính lại cho ô che giữa hai người.

Trong đêm mưa yên tĩnh, Thẩm Thuật nghe thấy giọng nói dịu dàng của Diệp Tuệ: “Ngốc ạ, phải cầm ô thế này này.”

Thẩm Thuật thoáng nhìn sang, tay Diệp Tuệ đang bọc lấy tay anh, tối nay trời mưa, không có ánh trăng, mà tay cô lại trắng đến kìa mắt, chiếu sâu vào mắt anh.

Nhiệt độ trên lòng bàn tay cô còn lạnh hơn đêm thu, nhưng Thẩm Thuật lại cảm thấy như tìm mình nóng lên, đập nhanh và mạnh hơn một cách rất rõ ràng.

Diệp Tuệ lại nói tiếp: “anh nhớ chưa? Về sau đừng có để mình bị ngấm mưa rồi ồm đấy nhé.”

Đáy mắt anh lóe lên, rất nghe lời mà gật đầu.

Ngoài mặt thì anh thể hiện ra như thế, nhưng trong lòng lại có tính toán khác, sau này anh sẽ vẫn cầm ô như cách cũ, nghiêng hẳn sang che cho mỗi mình cô cũng được.

Như thế thì cô mới lại cảm lấy tay anh, dạy anh cách cầm ô sao cho đúng.

Diệp Tuệ hoàn toàn không biết tâm tư của Thẩm Thuật, nếu mà biết được thì nhất định cô sẽ nói với anh một câu.

Thẩm Thuật, anh học thói xấu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Máu Ấm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Edit: Ngân Nhi

Bùi Ninh lúc lướt Weibo thì đọc được một tin tức về Diệp Tuệ: [Diệp Tuệ bản tính khó sửa, tỏ thái độ xấu ngay trong lúc đang ghi hình.]

Bùi Ninh lập tức nhấn vào xem, thì ra trong show thực tế Diệp Tuệ bày mặt lạnh với một nam diễn viên, rất nhiều người đang chửi cô ta. Bùi Ninh cười khẩy, rốt cuộc thì cô ta chẳng thể che giấu được bản chất thật của mình, ngay đến cả lúc ghi hình cũng không nhẫn nhịn nổi.

Bùi Ninh lại lướt bình luận bên dưới, muốn xem thử xem người ta nể nang chửi Diệp Tuệ thế nào, nào ngờ cô ta lại thấy có cả những người khen Diệp Tuệ nữa.

Bọn họ nói thái độ quyết không sao tác couple với Cao Việt của Diệp Tuệ nhìn rất đáng yêu, còn nói biểu cảm gương mặt của Diệp Tuệ rất thú vị, ghét người ta mà cũng đẹp như vậy.

Bùi Ninh không ngờ Diệp Tuệ bị nhiều người chửi như thế mà vẫn có một số người sau vụ này lại muốn làm fan của cô, độ hot chỉ có tăng chứ không hề giảm.

cô ta đọc bình luận mà buồn bực, đặt điện thoại xuống. cô ta cũng không hiểu nổi, địa vị của cô ta như thế này mà lại đi để ý đến một nghệ sỹ nhỏ là sao?

rõ ràng từ danh tiếng đến nhan sắc, cho tới các tác phẩm, Diệp Tuệ đều không thể bằng cô ta, thế mà cô ta lại vẫn cứ muốn biết tình hình của Diệp Tuệ, âm thầm so cao thấp với cô.

Từ khi nào mà cô ta lại bắt đầu chú ý đến Diệp Tuệ vậy? Chẳng lẽ là từ lúc cô ta nhận được tài nguyên lớn vốn tưởng rằng thuộc về mình, nhưng thật ra là do Diệp Tuệ không cần hay sao?

Hay là bởi hôm thăm dò Diệp Tuệ đẹp lần ít cô ta, khiến cho cô ta lần đầu tiên bị người khác cướp mất danh tiếng?

Bùi Ninh thật sự không thể nói được, cô ta chỉ biết là, một nghệ sỹ tuyến 18 cô ta chưa từng để trong lòng nhưng trong nháy mắt đã trở thành một mối nguy lớn trong mắt cô ta, khiến cho cô ta mơ hồ cảm thấy khủng hoảng.

Advertisement / Quảng cáo

Đi động rung lên, Bùi Ninh cầm lên xem, người đại diện gửi một tin nhắn hình ảnh cho cô ta kèm lời nhắn: “đang đi ăn với bạn thì gặp một người, cô đoán xem ai?”

cô ta mở ảnh ra, trong ảnh Vương Xuyên đang ngồi ăn với một người, người ấy mặc áo sơ mi trắng, cúi đầu yên lặng ăn cơm, góc mặt nghiêng vô cùng hoàn mỹ.

Tuy ăn mặc đơn giản, nhưng vẫn không thể che giấu được khí chất của một người đàn ông thành đạt.

Bùi Ninh biết người này, có lần cô ta đã gặp anh ở bãi đỗ xe, lúc ấy cô ta đã bị cuốn hút bởi dáng vẻ và khí chất của anh ấy, còn tưởng rằng anh là tổng giám đốc của Hoa Thụy.

Nhưng sau đó cô ta phát hiện chiếc xe anh lái là loại xe rất bình thường, lấy thân phận của Thẩm tổng thì tuyệt đối sẽ không lái một chiếc xe như vậy.

Cho nên dù cô ta cảm thấy người đàn ông này rất đẹp trai, nhưng nếu không phải là Thẩm tổng thì cô ta cũng không còn thấy hứng thú nữa, “Sao anh lại cho tôi xem cái này?”

Người đại diện nhắn lại: “Tôi chụp ảnh này ở trong một nhà hàng gần Hoa Thụy, cô suy nghĩ kỹ xem, tại sao Vương Xuyên phải ngồi ăn cơm với người đó chứ?”

Bùi Ninh cẩn thận ngắm lại, Vương Xuyên là lãnh đạo cấp cao của Hoa Thụy, người ăn cơm với anh ta rất có thể cũng có liên quan đến công ty, hơn nữa chính cô đã bắt gặp người đàn ông kia ở bãi gửi xe của Hoa Thụy, cho nên người này chắc chắn cũng làm việc ở Hoa Thụy, hơn nữa thân phận còn không hề thấp.

Bùi Ninh lại nhìn kỹ người đàn ông này một lần nữa, anh ấy rất trẻ, quần áo đang mặc nhìn thì đơn giản nhưng lại thể hiện ra khí chất không tầm thường, trong đầu cô ta chợt hiện lên một suy nghĩ táo bạo.

Làm việc trong Hoa Thụy, tác phong khiêm tốn, trẻ tuổi, thường xuyên báo Vương Xuyên đứng ra thay mặt mình...

Người đàn ông này rất có khả năng là tổng giám đốc của Hoa Thụy, là người ai cũng muốn gặp nhưng lại không thể gặp.

Rốt cuộc thì Bùi Ninh cũng hiểu rõ rồi, Thẩm tổng ăn mặc đơn giản như thế, còn không dùng xe sang, thì kể cả có người gặp được rồi hoài nghi về thân phận của anh, người ta cũng sẽ từ bỏ suy nghĩ trong đầu một cách nhanh chóng.

Vừa mới nghĩ thế xong, Bùi Ninh lại càng cảm thấy người đàn ông này cực kỳ phù hợp với từng điều kiện của Thẩm tổng, hai mắt cô ta sáng lên, lòng vô cùng kích động.

Trước kia ngay cả việc Thẩm tổng là ai cô ta còn không rõ, cũng chẳng có tí manh mối nào, bây giờ cuối cùng cũng lộ ra một chút rồi, cô ta nhất định sẽ lợi dụng vào điểm này, từ từ khiến cho Thẩm tổng thích mình.

Tối qua ghi hình đến rạng sáng mới xong, sau lại còn phải ở lại dọn dẹp nữa nên càng về muộn hơn, Diệp Tuệ về đến nhà cái là đi ngủ ngay.

Chín giờ sáng hôm sau, chị Nhâm gọi cho Diệp Tuệ báo có tới công ty, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi nhưng cần có cô đến trình diện mới được.

Diệp Tuệ mới ngủ có mấy tiếng, lúc cô xong việc đi ra khỏi công ty thì cảm thấy buồn ngủ không mở nổi mắt, về nhà lại lăn ra ngủ tiếp.

cô ngủ một giấc thật dài từ trưa, lúc tỉnh dậy thấy sắc trời đã mờ tối, vì ngủ nhiều quá nên hơi ngơ ngẩn.

Cầm điện thoại ở tủ đầu giường lên xem, bảy giờ đã là sáu giờ tối, vẫn chưa đến giờ Thẩm Thuật về nhà.

Từ trưa đến giờ cô vẫn chưa ăn gì, liền chuẩn bị xuống giường, nấu đại gì đó ăn, dù sao mai lại phải đi làm rồi.

cô bật đèn trong phòng lên, bước tới mở cửa, nhưng lúc chạm vào tay nắm cửa thì mới nhận ra là không thể xoay được.

Diệp Tuệ nhủ mày, sau đó dùng sức vặn mấy cái, nhưng tay nắm cửa vẫn không nhúc nhích, điều này chứng tỏ một điều rằng, cô đã bị nhốt trong phòng rồi.

cô có phần hoảng cuồng, vội vàng chạy về giường, đắp kín chăn, tránh cho việc lại trông thấy thứ gì đó không nên thấy, lại từ trong chăn thò tay ra, cảm theo cái đi động cho vào chân luôn.

Lúc này, Thẩm Thuật đang ở trong phòng làm việc phê duyệt văn kiện giấy tờ, di động trên bàn đột ngột đổ chuông, Diệp Tuệ gọi tới.

anh vừa mới bắt máy thì giọng cô đã truyền đến từ đầu bên, vì đang trốn trong chăn nên giọng cô hơi khó nghe: “Thẩm Thuật, trong nhà có chìa khóa các phòng không?”

“Sao vậy?” anh nhẹ nhàng hỏi.

“Cửa hỏng rồi, em đang bị nhốt trong phòng, không ra được, buổi tối anh về nhà thì mở cửa phòng cho em nhé.”

cô vừa nói xong thì Thẩm Thuật lập tức đứng dậy, bước nhanh ra cửa phòng làm việc, vừa đi vừa nói: “Bây giờ anh về ngay đây.”

“Ồ, không cần...” cô còn chưa nói hết thì anh đã tắt máy, tuy cảm thấy hơi khó hiểu nhưng cô cũng không nghĩ nhiều.

Thẩm Thuật rời khỏi phòng làm việc, đi thẳng về phía thang máy.

Advertisement / Quảng cáo

Vương Xuyên ôm một đồng văn kiện đến phòng tổng giám đốc, đúng lúc lại thấy Thẩm Thuật ra khỏi văn phòng, ngay cả áo khoác cũng không mặc, dáng vẻ rất gấp gáp.

“Thẩm tổng?” Vương Xuyên bước nhanh tới, muốn gọi anh lại.

Thẩm Thuật dường như không nghe thấy tiếng Vương Xuyên, anh đứng trước cửa thang máy, thang máy vừa mở là anh đi vào luôn, ấn nút xuống thẳng hầm gửi xe.

Đúng lúc Vương Xuyên chạy tới nơi thì cửa thang máy khép lại, anh ấy chưa từng nhìn thấy dáng vẻ đó của Thẩm Thuật, sao vậy nhỉ?

Thẩm Thuật ngồi vào ghế lái, nhanh chóng lái xe đi về nhà.

Tâm anh luôn nhìn thẳng phía trước, ánh mắt nhìn rất bình tĩnh, nhưng chính vì quá bình tĩnh như thế nên mới cảm giác có chút gì đó là lạ.

Bóng đêm dần trở nên dày đặc hơn, đèn đường đã được bật sáng, ánh sáng xẹt qua góc mặt nghiêng của Thẩm Thuật, tay anh bám chặt vào tay lái, các ngón tay đã trở nên trắng bệch.

Thời gian từ công ty về đến nhà đã được anh rút ngắn lại một nửa, không bao lâu sau thì Diệp Tuệ nghe thấy động tĩnh bên ngoài, anh về nhà nhanh thật đấy.

“Thẩm Thuật?” cô nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Sau đó cô nghe thấy tiếng mở khóa cửa, chìa khóa đã cắm vào, di động mấy cái, nhưng cửa vẫn không mở được.

Bỗng không nghe thấy tiếng vặn chìa nữa, tiếng bước chân bên ngoài dần biến mất, giống như anh đã đi mất rồi.

Mấy giây sau, Thẩm Thuật quay lại, anh đột ngột lên tiếng, giọng hơi trầm: “Em tránh ra đi, đừng đứng ngay trước cửa.”

Diệp Tuệ nghe theo lời anh, lại không hiểu anh muốn làm gì, cô hỏi: “anh định làm gì vậy?”

Sau khi chắc chắn cô đã đứng ra xa rồi, anh mới cầm chắc cái ghế trên tay, đập mạnh vào cái khóa cửa.

Ầm lên một tiếng, ngay giữa đêm tối yên tĩnh nên càng thêm rõ ràng.

Diệp Tuệ không khỏi nhui mày: “Thẩm Thuật, nếu không mở được thì có thể gọi thợ đến sửa mà.”

Hai người chỉ đứng cách nhau một cánh cửa, cho nên giọng cô nghe rất rõ, nhưng Thẩm Thuật không chịu nghe cô, anh cứ một mực đập vào cái tay nắm cửa, giống như đang sợ hãi một điều gì đó.

Diệp Tuệ cảm thấy rất kỳ lạ, Thẩm Thuật không phải là người nóng nảy như vậy, trạng thái của anh lúc này thật sự không đúng lắm, nhưng mặc cho cô có gọi anh thế nào thì anh cũng không nghe.

Thẩm Thuật lập đi lập lại hành động trên tay như một cái máy, sau khi đập mấy chục cái, tay nắm cửa đã rơi xuống sàn nhà.

không nghe thấy tiếng động gì bên ngoài nữa, bầu không khí lại trở nên yên tĩnh, cửa phòng vẫn đóng chặt, Diệp Tuệ đưa tay kéo giật ra.

Trong phòng cô có bật đèn nhưng bên ngoài thì rất tối, cô trông thấy Thẩm Thuật đang đứng yên trong bóng tối.

Diệp Tuệ đứng trong ánh đèn sáng, tạo thành một thế đối lập với anh.

Giương mặt anh không thể hiện ra cảm xúc, anh đứng nguyên tại chỗ, mắt nhìn thẳng Diệp Tuệ, không tiến lên một bước nào, như thể mấy chục lần đập khóa đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực của anh.

rõ ràng đang là mùa thu, nhiệt độ khá thấp, nhưng trên trán anh lại có một lớp mồ hôi mỏng.

Diệp Tuệ nhìn xuống, thấy cái tay đang cầm ghế của anh, vì quá dùng sức đập vào cửa nên máu đang tí tách chảy xuống dọc theo ngón tay anh.

Ông tay áo của chiếc sơ mi trắng cũng bị dính máu, máu vẫn chảy không ngừng, nhưng cho dù thế thì dường như Thẩm Thuật vẫn chẳng nhận ra, cứ đứng thẳng tại chỗ, không có bất kỳ hành động nào khác.

“Thẩm Thuật?” Diệp Tuệ gọi anh, nhưng anh không có phản ứng gì.

cô bước lên trước, đứng ngay trước mặt anh, đầu tiên là cầm lấy cái ghế trên tay anh rồi để nó sang một bên, sau đó, cô cẩn thận đưa tay ra cầm lấy cái tay đang chảy máu của anh, giây phút chạm vào nó, cô chỉ cảm thấy lạnh như băng.

Mặc dù dáng vẻ của Thẩm Thuật lúc này trông hơi đáng sợ, nhưng Diệp Tuệ cũng không quan tâm nhiều, cô dùng tay mình bọc lấy tay anh, cố gắng kéo anh ra khỏi trạng thái này.

Thẩm Thuật chỉ cảm thấy trước mắt xuất hiện một chút ánh sáng, hình như là ánh đèn, một giây sau thì có người cầm lấy tay anh.

Advertisement / Quảng cáo

Ánh mắt thần thờ của Thẩm Thuật chậm rãi ổn định lại, anh hơi cúi thấp đầu, thấy Diệp Tuệ đang nắm chặt tay mình.

trên tay anh có vết thương, vốn phải thấy rất đau, nhưng anh lại chỉ cảm nhận được sự tê dại chứ không có đau đớn gì.

Từ góc nhìn của Thẩm Thuật, anh chỉ nhìn thấy mái tóc của Diệp Tuệ, không thấy được nét mặt cô, nhưng dường như anh vẫn có thể hình dung ra được.

Thẩm Thuật vừa muốn mở miệng nói thì Diệp Tuệ lại bất ngờ bước lên trước nửa bước, tựa đầu vào vai anh.

Diệp Tuệ đã cảm nhận được điều gì đó kỳ lạ, tay cô nhẹ nhàng đặt lên lưng anh, cảm giác được tấm lưng căng cứng của anh đã dần dần thả lỏng.

Vừa rồi Thẩm Thuật rất sợ hãi khi cô bị nhốt trong phòng đúng không? Hình như anh rất không thích việc cô bị vây trong không gian kín và tối, tại sao vậy?

Liệu có phải là vì anh đã từng phải trải qua chuyện gì hay không?

cô có rất nhiều câu hỏi trong đầu, mơ hồ nhớ lại một đêm nọ Thẩm Thuật bị mộng du, dáng vẻ yếu ớt như một đứa trẻ.

cô vô nhẹ lưng anh, ân cần dỗ dành, trong bóng tối, giọng của cô vô cùng dịu dàng, từ từ kéo Thẩm Thuật quay về thực tại.

“Ngoan, không sợ nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 42

Edit: Ngân Nhi

Trái tim đang đập dữ dội của Thẩm Thuật dần khôi phục lại bình thường, bàn tay đang buông thõng bên người khẽ cử động.

một giây sau, anh giờ tay ra vòng lên vai Diệp Tuệ, hơi dùng sức ôm lấy cô, để cô dựa sát vào mình hơn một chút.

Diệp Tuệ còn chưa kịp phản ứng thì bỗng bị áp chặt vào lồng ngực ấm áp của anh, quanh mũi đều là mùi hương anh, bao bọc cô từ bốn phương tám hướng.

Thẩm Thuật cúi người, nhìn bóng của mình và Diệp Tuệ chiếu xuống sàn nhà.

Nhưng mà anh cũng không thể ôm cô quá lâu, vì cô đã thẳng thừng kéo anh đi rồi, cô mò công tắc điện trên tường để bật đèn lên, chiếu sáng cả căn phòng.

Diệp Tuệ biết Thẩm Thuật đã bình tĩnh lại rồi, bây giờ cô phải mau chóng xem vết thương cho anh mới được.

“anh qua đây.” Diệp Tuệ kéo anh đến phòng khách, Thẩm Thuật cao hơn cô rất nhiều, vậy mà có cảm giác như Diệp Tuệ đang xé một con gà vậy, rất ngoan ngoãn đi theo cô.

“Đưa tay đây!” Diệp Tuệ ra lệnh cho anh một cách rất tự nhiên, Thẩm Thuật nghe lời giờ cái tay bị thương ra trước mặt cô.

Nhìn miệng vết thương của anh, chân mày cô càng nhíu chặt hơn: “Vẫn nên đến bệnh viện thôi.”

Thẩm Thuật từ chối, thái độ rất kiên quyết: “Em xử lý giúp anh.”

“đi viện!”

Advertisement / Quảng cáo

“không đi!”

“Có đi hay không?” Diệp Tuệ giờ giọng uy hiếp.

Lần này anh không trả lời, chỉ rừ mắt xuống, nhìn tay mình chăm chăm, mãi không nói năng gì. Máu lại tiếp tục chảy ra, rất phối hợp với động tác của anh lúc này, muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Diệp Tuệ tuy thái độ gay gắt nhưng lại không nỡ nhìn bộ dạng đáng thương ấy của anh, cuối cùng đành phải thỏa hiệp giúp anh xử lý vết thương.

“Ss...” Trong phòng khách vang lên tiếng hít sâu.

Nhưng mà âm thanh này lại phát ra từ miệng Diệp Tuệ, cô vừa xử lý vết thương vừa nhíu mày xuyt xoa.

Chính chủ bị thương là Thẩm Thuật thì lại rất yên lặng ngồi đó, biểu cảm trên mặt cũng không có chút thay đổi nào.

Người nào không biết còn tưởng là Diệp Tuệ bị thương nặng ấy chứ, phản ứng của cô khiến cho Thẩm Thuật cũng không nhận được mà ngẩng đầu lên nhìn.

anh không nói gì, chỉ nhìn cô, thế mà cô cũng tức giận quát anh: “Em kêu hộ anh đấy, không được à?!”

Thẩm Thuật tự đứng bị nằng, nhưng anh không giận, lại ngoan ngoãn cúi đầu xuống nhìn vết thương trên tay, khước miệng hơi cong lên.

Lúc Diệp Tuệ cẩn thận xử lý vết thương cho anh xong thì đã qua hơn nửa tiếng rồi.

“anh phải nhớ kỹ là không được chạm vào nước, không được ăn cay, ăn hải sản, lúc ngủ cố gắng không dè vào tay, nhớ phải thay băng gạc...”

nói xong một tràng, cô lại thờ dài một cái: “Em sẽ ghi lại tất cả những điều cần lưu ý cho anh, anh nhớ phải tuân theo đấy, tuyệt đối không được tự ý làm trái.”

Diệp Tuệ nói câu nào là Thẩm Thuật gật đầu câu đấy, khác hẳn với một Thẩm Thuật mới vừa dùng hết sức lực để phá cửa.

nói xong, Diệp Tuệ lại quay trở về phòng.

Hôm sau, cô ra ngoài từ rất sớm, lúc Thẩm Thuật ra khỏi phòng thì cô đã đi rồi, cửa phòng cô mở hé, trên cửa vẫn còn lưu lại dấu vết bị đập phá.

không biết anh nghĩ cái gì mà ánh mắt tối sầm lại, anh đi ra cửa, thay giày chuẩn bị đi làm thì phát hiện trên cửa chính có dán một tờ giấy.

trên giấy viết rất nhiều điều phải lưu ý, chữ Diệp Tuệ rất đẹp, mỗi một điều đều được cô viết rất cẩn thận tỉ mỉ.

Thẩm Thuật lấy tờ giấy xuống, gấp lại cho vào túi rồi đi làm.

Thời gian ghi hình tập ba sớm hơn dự kiến, làm Diệp Tuệ chưa nghỉ ngơi được mấy ngày đã lại phải đi quay tiếp.

Nghe nói tập này sẽ có sự tham gia của một vị khách quý, nhưng cô ấy chỉ đến được nửa ngày mà thôi, nên tập ba sẽ chia làm hai ngày ghi hình.

Sau khi đến địa điểm quay thì Diệp Tuệ mới biết vị khách mời đó là Bùi Ninh.

Chà trách mà tổ chương trình lại ưu ái chiều theo ý cô ấy như vậy, cô ấy là nghệ sỹ lớn rất ít khi tham gia show thực tế, nếu xuất hiện thì khả năng sẽ thu hút sự chú ý của người xem hơn.

Diệp Tuệ không hề biết rằng, Bùi Ninh nhận lời tham gia show “Tôi và mình tỉnh mở quán ăn nhanh” này chính là để lần áp cô.

Những người biết đến dự án phim “Giải cứu mặt trăng” đều biết là Bùi Ninh nhặt lại vai của Diệp Tuệ, với tính cách của cô ta thì làm sao có thể nuốt trôi cục tức này cơ chứ.

Vừa bắt đầu ghi hình tổ chương trình đã nói trước là hôm nay chỉ quay nửa buổi, còn lại thì để sáng sớm mai quay tiếp.

Cả nhóm khách mời ngồi cùng nhau, vì đề định giá cho thức ăn ngày mai, bọn họ sử dụng một ứng dụng có tên là “Bạn ăn gì chưa?”, vô cùng cứng nhắc quảng cáo cho nhà tài trợ.

Tổng Bạch nói lời thoại rất tự nhiên: “anh chị có biết cái app “Bạn ăn gì chưa?” này không? Có muốn biết cách tiện nhất để tìm được đồ ăn ngon không?”

Sau khi mở app ra, cả nhóm xúm lại thảo luận: “Tôi muốn ăn móng giò heo kho tàu, tôi muốn ăn lẩu cay, tôi muốn ăn cá dưa chua...”

Bùi Ninh nhìn bọn họ như nhìn mấy đứa ngốc, thái độ rất kiêu ngạo, cả đám nghệ sỹ vì chút tiền thù lao mà ngồi quảng cáo cho nhà tài trợ.

“Mọi người muốn ăn hả?” Diệp Tuệ đột ngột chen ngang, khéo léo chuyển đề tài ra khỏi quảng cáo.

Tổng Bạch và Văn Trương gật đầu, Cao Việt cũng chậm rãi ngược lên nhìn Diệp Tuệ, ánh mắt phức tạp, không nói gì.

Diệp Tuệ bình tĩnh cười nói: “Vậy để tôi nấu cho.”

Đầu bếp Cốc Chiếu: “Vậy món ăn ngày mai để cho cô quyết định nhé?”

Advertisement / Quảng cáo

Mọi người cười vui vẻ, chỉ có Bùi Ninh là không nói xen vào, cũng chưa có cảnh tượng cả nhóm đứng vây quanh chào đón ngôi sao lớn là cô ta.

“Ha ha ha ha có vẻ như ai cũng hâm mộ tài nấu nướng của Diệp Tuệ nhỉ, có phải chỉ mình tôi biết đến chương trình này nhờ cái biểu tượng cảm xúc của Diệp Tuệ không vậy?”

“+1 bạn không cô đơn đâu, tôi thì tôi đây để nhìn nữ thần Bùi Ninh, nhưng không ngờ lại thành fan của Diệp Tuệ rồi.”

“Tổ chương trình hãy đọc bình luận của tôi! Hi vọng lần tới các anh sẽ mời Thường Huỳnh tới, tôi muốn nhìn thấy khả năng của cô ấy, đạo diễn mau thu xếp đi mà!”

“Cẩn đây Thường Huỳnh đang quay phim, không nên mời cô ấy tham gia show. Cứ để cho Diệp Tuệ đọc lập xinh đẹp tỏa sáng đi nhé, cảm ơn!”

Ngôi sao Bùi Ninh được mời đến với một mức giá cát xê rất cao, thế mà biểu hiện trong chương trình lại quá nhạt nhẽo, khán giả vẫn bị thu hút bởi biểu cảm gương mặt phong phú của Diệp Tuệ hơn.

Bùi Ninh trơ mắt nhìn Diệp Tuệ đứng dậy rồi bận rộn trong phòng bếp, những người còn lại thì ở bên cạnh trợ giúp cho cô, dường như ở nơi này cô chính là người đáng tin cậy nhất.

Mà cô ta rõ ràng là nghệ sỹ lớn, vậy mà đứng trong bếp một lúc cũng chẳng thấy ai tới hỏi han một câu, giống như đang e dè thân phận ngôi sao lớn cách xa ngân dậm của cô ta vậy.

Bùi Ninh cắn răng, đành phải chủ động đi tới hỏi chuyện Diệp Tuệ, người mà cô ta ghét nhất, xem xem có việc gì cần cô ta giúp không.

Diệp Tuệ: “cô có thể sơ chế nguyên liệu, xào rau, nấu đồ ăn...”

Bùi Ninh lắc đầu, trừ công việc ra thì cô ta chẳng biết làm cái gì nữa cả, vì việc gì cũng có người làm hộ rồi. Diệp Tuệ liền gọi Tống Bạch đến, báo cô bé dạy Bùi Ninh làm.

Bùi Ninh liếc nhìn Tống Bạch ngây thơ mới có mười mấy tuổi, cảm thấy Diệp Tuệ đang cố tình làm nhục cô ta, nhưng vẫn phải nén giận đi theo học hỏi một đứa con nít.

Mọi người đều đang bận rộn, Diệp Tuệ lơ đãng nhìn ra phía phòng khách, mắt đối mặt với con ma tem phiếu. Con ma kia nhếch môi cười, trong tay cầm mấy cái giấy gói kẹo đẹp mắt.

cô yên lặng đi tới bên cạnh bàn trà, nhân lúc mọi người không chú ý, nhanh chóng cầm mấy tờ giấy gói kẹo rồi bỏ vào túi áo.

Nhưng trước đó khán giả theo dõi qua mạng đã phát hiện ra điều khác thường.

“Vừa nãy cô phải trên bàn trà có cái gì đó không nh? Ông kính vừa quay đi cái là biến mất rồi.”

“Bạn không nhìn nhầm đâu, mấy thứ đó bị Diệp Tuệ lấy đi rồi, mà trông cô ấy bình tĩnh thật, không hề cảm thấy kinh ngạc sao? Hay là cô ấy thường xuyên gặp phải mấy chuyện ma quái như thế rồi?”

“Có khi nào chương trình sắp chuyển thành show về mỹ thực tâm linh không?”

Chuyện kỳ lạ trong chương trình đã bắt đầu được lan truyền trên mạng, mỗi người lại tự thêm mắm dặm muối lên nữa nên câu chuyện càng ngày càng trở nên kinh dị hơn, mà Diệp Tuệ thì trở thành một người có năng lực siêu nhiên.

Tất nhiên nói thì nói vậy thôi, tất cả đều chỉ là suy đoán của dân mạng, rất nhiều người không tin vào chuyện đó.

Ghi hình xong, Diệp Tuệ ngồi lên xe đi về nhà, Tiểu Lư ngồi trước lái xe, cô ngồi ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi.

cô vì quá mệt mỏi nên mơ mơ màng màng ngủ mất, không biết qua bao lâu, Tiểu Lư đánh thức cô: “Tuệ Tuệ, về đến nhà rồi.”

cô mở mắt ra, mở cửa xuống xe, Tiểu Lư vòng ra sau cốp để lấy đồ, bỗng cô nghe thấy Tiểu Lư ngữ vực nói: “Sao tự dưng lại có một lon sữa mạch nha ở đây nh?”

Sữa mạch nha???

Diệp Tuệ tỉnh táo lại trong nháy mắt, có phải là con ma tem phiếu không vậy? Nó theo mình về nhà sao?

cô còn đang cứng đờ người thì Tiểu Lư đã cầm lon sữa đi tới trước mặt cô: “Tuệ Tuệ, có phải của chị không?”

Diệp Tuệ tất nhiên không thể nói là lon sữa này có ma ám, cô cứng nhắc đáp: “...Coi là vậy đi.”

“Cái này bây giờ vẫn còn bán cơ à, Tuệ Tuệ, chị mua ở đâu thế? Có ngon không?”

Diệp Tuệ nhìn gương mặt tò mò của Tiểu Lư: “...” Trời ạ, lòng hiếu kỳ của Tiểu Lư lúc nào cũng tràn đầy như vậy.

Tiểu Lư không nói gì nữa, đẩy lon lon sữa cho Diệp Tuệ rồi nói: “Chị cầm lấy đi, em về đây.”

Diệp Tuệ đỡ đỡ ôm chặt lon sữa trong ngực.

Tiểu Lư lên xe rồi đi, lư lại Diệp Tuệ lúc này vẫn còn đang ngơ ngác.

cô vội vàng để lon sữa xuống đường rồi xách túi bước nhanh về phía trước, trong lòng âm thầm mặc niệm, xin đừng đến tìm tôi, xin đừng đến tìm tôi.

Tuy nhiên, lời cầu nguyện của Diệp Tuệ hiển nhiên là không có bất kỳ tác dụng nào cả.

Advertisement / Quảng cáo

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc ~

Diệp Tuệ bỗng nghe thấy đằng sau có tiếng đồ vật lăn trên mặt đất, phát ra tiếng ma sát rõ ràng.

Đa đầu cô tê dại nhìn sang, lon sữa đang lăn vòng dưới đất, hướng thẳng về phía cô, thấy cô dừng lại, lon sữa cũng dừng theo, không chuyển động nữa.

Aaaaa!!! Hình ảnh đáng sợ này đã đập thẳng vào mắt cô rồi, Diệp Tuệ không dám nhìn nữa, tiếp tục bước nhanh về phía trước, không dám nghĩ đến cảnh tượng phía sau mình.

Lúc bước lên chỗ bậc thang, cô lại nghe được tiếng động khác.

Cạch cạch cạch!

cô lại không nhìn được mà quay đầu nhìn, lon sữa đang nhảy cao lên, cạch một cái, văng văng đáp xuống ở bậc thang cao hơn. Sau đó nó tiếp tục lặp đi lặp lại động tác này để leo lên những bậc thang, cố chấp muốn đuổi theo Diệp Tuệ.

một lần nữa Diệp Tuệ cảm thấy hai mắt mình bị chấn động mạnh, cô phi như bay vào thang máy, vội vàng ấn nút, sốt ruột nhìn ra cửa thang máy, đợi nó đóng hẳn vào.

Thế mà chỉ một giây sau, có một bóng đen lướt nhanh qua khe cửa hẹp, vừa tiến vào xong thì thang máy đóng hẳn.

Diệp Tuệ hoàn toàn tuyệt vọng.

Bóng đen chậm rãi chui ra ngoài từ lon sữa mạch nha, cô gái này cực kỳ cực kỳ gầy, quần áo trên người cũng rất cũ, chính là con ma tem phiếu.

Nó nhìn Diệp Tuệ, dường như sợ dọa đến cô nên nó không bước lại gần, ánh mắt nó mang theo sự cầu khẩn, nhỏ giọng nói: “cô có thể giúp tôi tìm một người được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Edit: Ngân Nhi

Đây là lần đầu tiên Diệp Tuệ nhìn con ma tem phiếu ở khoảng cách gần như vậy, nó mặc một cái váy hoa, tết tóc hai bên.

Về ngoài tuy chỉnh chu sạch sẽ, nhưng trông da dẻ nó xanh xao vàng vọt, đối đến mức mặt hộp cà và.

cô hít sâu một hơi, nói: “cô muốn tôi giúp cô thế nào?”

Ánh mắt con ma sáng lên, một giây sau lại mỉm cười ngượng ngùng, nó cúi đầu, ngón tay không ngừng xoắn xoắn cái bím tóc.

“Tôi muốn tìm lại mối tình đầu của mình.”

nói xong, đầu nó không ngừng lên xuống, mắt nhìn chăm chăm dưới đất, Diệp Tuệ còn sợ nó sẽ dùng ánh mắt để chọc thủng thang máy mất.

Với lại ma quỷ ở chung cư này không hề ít so với các nơi khác, nếu mà bị mấy con ma khác phát hiện ra là cô có thể nhìn thấy chúng nó, đến lúc đấy cả đám lại đồng loạt đến tìm cô nói chuyện thì phải làm sao.

“Tôi sẽ dẫn cô về nhà tôi, sau đó cô hãy kể rõ ràng mọi chuyện cho tôi nghe, bây giờ cứ biến lại vào lon sữa trước đi.”

Diệp Tuệ thương lượng với con ma tem phiếu, cô đã đồng ý giúp đỡ nên nó rất ngoan ngoãn gật đầu nghe lời cô.

Diệp Tuệ cả gan bước lên một bước, gạt bỏ nỗi sợ cầm lon sữa mạch nha dưới đất lên, thang máy đi một mạch, rất nhanh đã lên đến tầng nhà cô.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ cầm lon sữa đi thẳng vào nhà, bước vào cửa cái là cô đi vào phòng mình luôn, đóng cửa lại, thật sự không muốn để Thẩm Thuật trông thấy cảnh cô nói chuyện với lon sữa đâu.

cô vừa mới đóng cửa phòng lại thì Thẩm Thuật ở phòng đối diện đi ra, khóa cửa đã gọi thợ đến sửa nên có thể đóng mở bình thường rồi.

anh nhiu mây, nhìn cửa phòng Diệp Tuệ một lúc rồi mới quay người đi xuống nhà, Diệp Tuệ không quan tâm anh làm gì, vừa về phòng là cô liền để lon sữa lên cái bàn nhỏ luôn.

Con ma tem phiếu xấu hổ hiện ra từ lon sữa: “Làm phiền cô rồi.”

Diệp Tuệ hỏi: “cô tên là gì? Và mối tình đầu của cô tên gì?”

Nó lại nghịch cái bím tóc của mình, đáp: “Tôi tên là Trần Nguyệt Nga, còn anh ấy là Tôn Kiến Quốc, chúng tôi cùng nhau lớn lên ở thôn Bách Hoa.”

Dựa theo lời kể của nó thì Tôn Kiến Quốc là con trai của trưởng thôn, nhà của Trần Nguyệt Nga ở ngay cạnh nhà hắn, hai người từ nhỏ đã quen thân, lớn lên có tình cảm với nhau nhưng không ai nói ra.

Cho đến khi Tôn Kiến Quốc phải đi khỏi thôn Bách Hoa, hắn mới chủ động tới tìm Trần Nguyệt Nga, bảo cô đợi hắn trở về, khi nào về hắn sẽ cưới cô.

Sau đó không lâu, trong thôn xảy ra đại hạn trăm năm có một, người trong thôn phải đi sơ tán hết, Trần Nguyệt Nga cũng nằm trong số đó.

cô còn chưa đợi được Tôn Kiến Quốc trở về thì đã chết trên đường vì nạn đói, cho nên trong lòng vẫn luôn cảm thấy nuôi tiếc, rất muốn gặp lại Tôn Kiến Quốc.

Diệp Tuệ nhắm mắt thời gian, nhắc nhở một tiếng: “cô phải hiểu rằng nếu Tôn Kiến Quốc còn sống thì cũng phải hơn 70 tuổi rồi.”

“không vấn đề gì, tôi chỉ muốn nhìn thấy anh ấy thôi.”

Diệp Tuệ không biết phải tìm kiếm từ đâu, chỉ biết lên mạng tra cứu về thôn Bách Hoa và những từ khóa liên quan đến Tôn Kiến Quốc, không ngờ lại tìm được thật.

Bây giờ Tôn Kiến Quốc đã là tổng giám đốc của tập đoàn Kiến Quốc, gần đây có tin ông bị bệnh, đang được điều trị ở một bệnh viện tư nhân.

Thế là xé chiêu, Diệp Tuệ nhét lon sữa mạch nha vào túi xách, dẫn theo bùa hộ mệnh Thẩm Thuật lên đường đến bệnh viện đó.

Thẩm Thuật lái xe, Diệp Tuệ ngồi ở ghế lái phụ, anh liếc nhìn cô, lo lắng đến sức khỏe của cô: “Em ốm à? Thấy khó chịu chỗ nào?”

Diệp Tuệ ôm túi xách trước ngực, nhìn lon sữa mạch nha đáp: “Có một người bạn nhờ em đi thăm người ốm hộ.”

Thẩm Thuật đã hiểu, anh tiếp tục lái xe, nét mặt có phần lười nhác. Trừ Diệp Tuệ ra, trên thế giới này không còn bất kì ai có thể khiến cho anh lo lắng nữa.

Bệnh viện tư mà Tôn Kiến Quốc đang điều trị nằm ở một khu khá yên tĩnh và xa trung tâm, lúc hai người đến nơi thì trời đã tối.

Dưới bầu trời đêm nhìn không thấy đáy, tấm biển hiệu của bệnh viện sáng rực lên, tòa nhà bệnh viện cao lớn thì có cảm giác như đang chìm trong bóng tối.

Diệp Tuệ ngồi trong xe, nhìn bên ngoài tối đen như mực, cảm thấy hơi sợ.

Lúc này cửa xe được mở ra, một bàn tay xòe ra trước mặt Diệp Tuệ, cô ngược lên nhìn, thấy ánh mắt Thẩm Thuật rất chân thành, nói ra mấy chữ.

“Ngaoan, không sợ.”

Thẩm Thuật vẫn nhớ tối hôm trước, lúc anh đang sợ hãi, cô đã nói câu này với anh.

Diệp Tuệ bật cười, đặt tay mình lên tay anh. Thẩm Thuật đặt cô đi về phía tòa nhà bệnh viện, anh cũng nhớ là mỗi khi nắm tay anh thì cô sẽ không thấy sợ nữa.

Vào ban đêm bệnh viện giống như một nơi sinh tử, các phòng bệnh đều đóng kín cửa, hành lang vắng vẻ.

sự lạnh lẽo bao trùm lòng bàn chân trong nháy mắt, Diệp Tuệ có thể cảm nhận được âm khí, hơi thở của ma quỷ phả vào mặt, nhưng vì vẫn nắm tay Thẩm Thuật nên dọc đường cô không nhìn thấy ma.

Quý dù có đáng sợ thế nào thì cũng không thể lấn áp được dương khí của Thẩm Thuật.

Thang máy lên đến tầng cao nhất, Tôn Kiến Quốc nằm ở phòng VIP, ngoài cửa có hai vệ sĩ đứng canh.

Diệp Tuệ buông lỏng tay ra: “Thẩm Thuật, anh đứng đây chờ em nhé.”

Thẩm Thuật gật đầu, nghe lời ngồi xuống ghế chờ trước phòng bệnh, anh vuốt nhẹ đầu ngón tay mình, nhiệt độ của Diệp Tuệ dường như vẫn còn lưu lại đó.

anh rũ mắt nhìn tay mình một lúc, sau đó lấy laptop ra, ngồi giải quyết nốt những việc chưa làm xong trong hôm nay.

Advertisement / Quảng cáo

“Phiên anh nói với ông Tôn rằng, Trần Nguyệt Nga có lời muốn nói với ông ấy.” Diệp Tuệ đi tới trước mặt vệ sĩ, nói

một lát sau vệ sĩ đi ra ngoài, cho phép Diệp Tuệ vào phòng bệnh.

Diệp Tuệ đi vào, nhìn về phía giường bệnh, Tôn Kiến Quốc đang nằm đó, trên người cắm rất nhiều ống truyền, bên cạnh là những thiết bị máy móc lạnh lẽo, theo dõi kiểm tra tình hình sức khỏe của ông.

Ông mắc bệnh rất nặng, các cơ quan trong cơ thể đều đang suy kiệt rất nhanh, có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Thế trạng của ông ngày một kém đi, nhưng ông vẫn kiên trì sống từng ngày, các bác sĩ đều nói rằng, ông ấy đang tiếp tục duy trì sự sống chỉ bằng một hơi thở.

Bọn họ suy đoán rằng, có lẽ Tôn Kiến Quốc có một tâm nguyện gì đó chưa thực hiện được, nên mới cố gắng sống.

Trần Nguyệt Nga vừa nhìn thấy ông nằm trên giường bệnh là ôm mặt bật khóc, cô không thể ngờ rằng, lần gặp lại Tôn Kiến Quốc lại là khi ông đang bị bệnh nặng như vậy rồi.

Diệp Tuệ thở dài một cái, nói: “Ông Tôn, ông có còn nhớ Trần Nguyệt Nga không?”

Nghe thấy cái tên Trần Nguyệt Nga, Tôn Kiến Quốc liền chậm rãi mở mắt, ông thật sự không nhớ rõ, đã bao nhiêu năm rồi ông không còn nghe lại được cái tên này?

Ông nhìn Diệp Tuệ, vội vàng hỏi: “cô ấy bây giờ còn sống không? Bây giờ đang ở đâu?”

Diệp Tuệ: “Ông có tin lời tôi nói không?”

Tôn Kiến Quốc nói rất bình thản: “Từng này tuổi rồi, còn có chuyện gì mà tôi chưa từng trải qua đâu.” Sinh mệnh đã đi đến cuối đường rồi, tiếc nuối duy nhất của ông chính là chưa thể gặp lại Trần Nguyệt Nga.

Tôn Kiến Quốc run rẩy đưa tay lên, giờ ra giữa không trung, ông rất cẩn thận đụng chạm, nhưng cũng chỉ bắt được không khí. Ông nhẹ nhàng hỏi: “Là em sao?”

Trần Nguyệt Nga luôn mong muốn được gặp lại Tôn Kiến Quốc, nhưng lúc này lại cảm thấy sợ, trốn sau lưng Diệp Tuệ không dám tiến lên.

Diệp Tuệ nhìn cô ấy nói: “cô qua đó đi, không phải cô luôn muốn gặp ông ấy sao?”

Trần Nguyệt Nga nhấc chân, bước đến chỗ Tôn Kiến Quốc, tới trước giường bệnh, cô lại cúi đầu. cô chết vì bị dúi, sắc mặt rất tệ, gầy trơ xương, không muốn để người ấy nhìn thấy đáng về của mình.

Tôn Kiến Quốc đã hấp hối rồi, nên ông có thể nhìn thấy người âm, ông trông thấy một cái bóng mờ ảo đi về phía mình, nhìn thấy rõ mặt cô gái, chính là người đã khắc sâu trong trí nhớ ông.

Trần Nguyệt Nga biến thành ma, bay lượn khắp thế gian, trong lòng vẫn luôn nhớ thương Tôn Kiến Quốc. Tôn Kiến Quốc tuy đã già, nhưng ông vẫn thủy chung không từ bỏ việc tìm kiếm Trần Nguyệt Nga.

Hai người đã dùng cả cuộc đời của mình để tìm nhau, chia cách hơn nửa đời người, thậm chí âm dương cách biệt không thể vượt qua, nhưng cả hai vẫn luôn nhớ về nhau.

Hôm nay, cuối cùng hai người cũng đã gặp được nhau rồi, cô đứng trước mặt ông, vẫn trẻ trung như cũ, còn ông thì đã hơn bảy mươi rồi.

Trần Nguyệt Nga cúi đầu, né tránh ánh mắt của Tôn Kiến Quốc: “Em không còn đẹp rồi.”

Tôn Kiến Quốc nhìn Trần Nguyệt Nga chăm chú: “Em rất đẹp, vẫn hết như năm đó.”

Ông lại hỏi: “Thế em có chê lão già này không?”

Trần Nguyệt Nga bật khóc, cô ngẩng đầu lên, nắm tay Tôn Kiến Quốc, nghẹn ngào nói: “Sao có chuyện đó được?” cô là ma, tuy nắm tay Tôn Kiến Quốc nhưng ông lại không thể cảm nhận được, dù vậy thì ông vẫn cười.

Tôn Kiến Quốc đã từng nghĩ, ở thời đại này, nếu một người lâu rồi không có tin tức gì thì rất có khả năng là người ấy đã chết, nhưng ông không muốn tin, trong lòng vẫn luôn hi vọng rằng Trần Nguyệt Nga còn sống.

Trần Nguyệt Nga thích ăn kẹo, nên ông đã mở một tập đoàn sản xuất buôn bán kẹo, lấy chính tên của mình để đặt cho tên công ty. Bao năm qua ông tham gia rất nhiều hoạt động, chính là hi vọng Trần Nguyệt Nga sẽ nhìn thấy mình trên TV và đến tìm ông.

Thời gian trôi đi, Tôn Kiến Quốc vẫn không lập gia đình, tập trung gây dựng nhà máy sản xuất kẹo cho cô gái mà mình yêu thương, cố chấp chờ cô trở lại. Thế nhưng đợi mãi mà vẫn không thấy cô, ông cũng dần già đi theo từng năm.

Tôn Kiến Quốc bồi hồi xúc động, ông nhìn Diệp Tuệ, chân thành nói: “Cảm ơn cô.” Cảm ơn cô đã cho tôi gặp lại cô ấy trước khi chết.

Trần Nguyệt Nga cũng nói: “Cảm ơn cô.”

Diệp Tuệ lắc đầu, tình yêu của Tôn Kiến Quốc và Trần Nguyệt Nga khiến cho cô rất cảm động, thì ra trên đời này thật sự có một thứ tình yêu như thế, không sợ hãi sinh tử.

Trần Nguyệt Nga lại nhìn Tôn Kiến Quốc, áy náy nói: “Năm đó em đã thất hứa rồi.”

Tôn Kiến Quốc: “đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Advertisement / Quảng cáo

“Sau khi anh đi, không lâu sau trong thôn xảy ra đại hạn, em buộc phải đi sơ tán, nhưng lại chết trên đường.”

Hai người sau đó đều yên lặng, Tôn Kiến Quốc cố nén nước mắt, ông kéo ngắn kéo cuối cùng của cái tù đầu giường ra, trong đó có một cái hộp.

Ông mở nó ra, bên trong là một chồng giấy gói kẹo xếp ngay ngắn, Trần Nguyệt Nga thích ăn kẹo, sau khi mất tin tức với cô, ông đã bắt đầu gom giấy gói kẹo lại, mong rằng đến một ngày có thể đích thân đưa cho cô.

Cũng may, vẫn còn kịp.

Tôn Kiến Quốc đưa cái hộp cho Trần Nguyệt Nga: “Em vẫn luôn thích ăn kẹo, em xem xem có thích không?”

Trần Nguyệt Nga rất hiểu tấm lòng của ông, cô khóc không thành tiếng, đáp: “Em rất thích.”

Diệp Tuệ yên lặng rời khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại. Thẩm Thuật thấy cô ra ngoài thì lập tức nhìn cô, anh không có ý muốn hỏi han gì, chỉ chăm chú nhìn.

Diệp Tuệ đón nhận ánh mắt của anh, ánh trăng chiếu xuống rơi một chút xù lên mặt anh, ánh mắt anh đen sâu thẳm, tựa như bóng đêm bên ngoài cửa sổ, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, Diệp Tuệ bỗng cảm thấy, có lẽ cô nên tìm cơ hội để nói cho Thẩm Thuật biết rằng cô có thể nhìn thấy ma.

cô yên lặng nhìn anh, trên hành lang vắng vẻ, cô chậm rãi nói ra một câu: “anh cảm thấy trên đời này có linh hồn thật không?”

Thẩm Thuật không nói gì, vẫn chỉ nhìn Diệp Tuệ, nét mặt như đang có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Edit: Ngân Nhi

Hôm sau, lúc Thẩm Thuật ra cửa thì thấy cửa phòng Diệp Tuệ vẫn đóng chặt, cô vẫn đang ngủ. Ánh mắt anh dừng tại đó một lúc, màu mắt có phần tối đi.

Trong khi đang làm việc, anh vẫn nhớ đến câu nói của Diệp Tuệ tối qua.

“anh cảm thấy trên đời này có linh hồn thật không?”

Đây không phải là lần đầu tiên Diệp Tuệ hỏi anh về vấn đề này, nhưng lần nào anh cũng cho cô một đáp án trái ngược, chính là trên đời này không hề có ma quỷ.

Mỗi lần anh nói câu đó, biểu cảm của Diệp Tuệ lại trở nên kỳ lạ, muốn nói rồi lại thôi, có phải anh đã bỏ lỡ điều gì rồi không?

Lúc Vương Xuyên đi vào thì thấy Thẩm Thuật đang ngồi suy tư, tầm mắt rơi xuống đồng văn kiện, nhưng sự chú ý lại không đặt vào nó.

Là một nhân viên mẫu mực, Vương Xuyên cảm thấy mình nên đứng ra giải quyết những nỗi lo lắng của sếp: “Thẩm tổng, xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Nghe thấy tiếng Vương Xuyên, Thẩm Thuật ngược mắt lên nhìn anh ấy, nhẹ nhàng nói: “Vương Xuyên, cậu có tin là trên đời này có ma không?”

Nghe xong câu đó, Vương Xuyên còn tưởng là lỗi tai mình có vấn đề.

anh ấy còn tưởng là sếp sẽ hỏi chuyện công việc, nào ngờ sếp vừa lên tiếng thì lại là hỏi vấn đề kia, không lẽ là có liên quan đến Diệp Tuệ?

Ánh mắt của Thẩm Thuật vẫn nhìn Vương Xuyên, một khi anh đã hỏi thì nhất định phải nghe được đáp án.

Advertisement / Quảng cáo

Vương Xuyên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi nhớ bà ngoại tôi có biết một bà đồng, người đó cứ cách mấy hôm thì lại nói là mình bị thần linh nhập vào người, có thể nói chuyện được với người chết...”

“Tôi cảm thấy chuyện này vẫn cứ nên tin là có thì hơn, mặc dù không thể nhìn thấy ma, nhưng biết đâu nó thực sự tồn tại thì sao, nếu anh muốn tìm hiểu rõ hơn thì tôi có thể giúp anh liên lạc với những người có liên quan.”

Vương Xuyên cảm thấy mình đã có một câu trả lời vô cùng hoàn mỹ.

Nhưng Thẩm Thuật lại phát tay: “Được rồi, cậu ra ngoài đi.”

Vương Xuyên chẳng hiểu ra làm sao, lập tức quay người ra khỏi phòng làm việc, ở hành lang lại đụng mặt Trình Thắng đang đứng chờ thang máy, liền đi tới huyếch tay anh ta.

“Tự dưng có người hỏi anh rằng trên đời này có ma không, thì tức là có ý gì?”

Trình Thắng không buồn quay đầu mà đáp: “Nhất định là người ta không muốn buôn chuyện với anh, nên mới hỏi đại anh câu này thôi.”

Vương Xuyên búng tỉnh ra, gật đầu, thì ra là thế, cách làm việc của Thẩm tổng quả nhiên không giống với người thường, khiến anh không thể phán đoán được.

Thẩm Thuật còn chưa tan làm đã gọi điện cho Diệp Tuệ, đúng lúc cô không có việc gì làm nên bắt máy rất nhanh.

“Tầm mấy giờ em về nhà?”

Diệp Tuệ ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên Thẩm Thuật hỏi cô chuyện này, cô không suy nghĩ nhiều mà nói luôn: “Em sắp xong việc rồi, có chuyện gì không?”

Thẩm Thuật nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời vẫn sáng, anh nói: “Hôm nay anh tan ca sớm, anh đến đón em nhé?”

Diệp Tuệ trả lời ngay: “Được ạ, em đứng ở cửa công ty chờ anh.”

Lúc Thẩm Thuật đến công ty của Diệp Tuệ thì thấy cô đang đứng dưới ánh mặt trời, thỉnh thoảng lại đưa tay lên che đầu, rõ ràng bên cạnh cô có một cái cây đại thụ, thế mà cô lại không chịu đứng dưới bóng cây.

anh đánh tay lái, dừng xe trước mặt cô, cô vừa nhìn thấy anh thì hai mắt sáng lên, lập tức ngồi lên xe.

“Muốn đi ăn luôn không?” Thẩm Thuật nhìn cô, hỏi.

Diệp Tuệ cảm giác hôm nay anh hơi không bình thường, nhưng lại không nói ra được, tuy nhiên cũng chỉ là cùng anh đi ăn một bữa thôi, cô cũng không có ý kiến gì, cho nên gật đầu luôn.

Vì Diệp Tuệ là nghệ sỹ nên Thẩm Thuật đã đặt một phòng riêng, hai người có thể ngồi riêng một chỗ dùng cơm.

anh lái xe vào bãi đậu xe, không có ánh mặt trời nên Diệp Tuệ có thể nhìn thấy ma quý xuất hiện khá nhiều, với lái bãi đỗ xe vừa trống trải lại vừa râm mát, chính là một nơi lý tưởng để chúng nó nghỉ ngơi.

trên mui xe bên cạnh có một con ma đang nằm sắp lên đó, nó còn vỗ bụng mình, đáng vẻ rất thành thoi, nhưng vừa mới cảm nhận được hơi thở của Thẩm Thuật là nó sợ hãi bỏ chạy luôn, sau đó lăn cù cút trên mặt đất.

Diệp Tuệ xuống xe, nhìn xung quanh một lượt, xem xem có thứ gì cần tránh không.

cô vội vàng vòng qua xe, đi tới bên cạnh Thẩm Thuật, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, vẫn nên dựa gần anh thì mới an toàn được.

Hành động kín lút ấy của Diệp Tuệ đã bị Thẩm Thuật nhìn thấy hết, biểu cảm rất nhỏ của cô, cùng những động tác kỳ lạ đã chứng minh được có chuyện gì đó không bình thường.

hiện tại rõ ràng đang là ban ngày, trời sáng trưng, căn bản không có lý do gì để sợ hết. Thẩm Thuật lại nhìn lướt qua bãi đậu xe, trong này chỉ có hai người họ, không hề có sự tồn tại của người thứ ba.

Nếu Diệp Tuệ có thể nhìn thấy ma quý, vậy thì mọi chuyện coi như đã có lời giải thích chính đáng. Vậy là lúc trước cô vẫn luôn bám theo anh, chính là bởi nguyên nhân này sao?

Thẩm Thuật vẫn bình tĩnh dẫn Diệp Tuệ vào nhà hàng, ngồi vào buồng riêng rồi, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhà hàng này hoạt động dưới danh nghĩa của nhà họ Thẩm, quản lý nhà hàng biết chuyện của Thẩm Thuật và Diệp Tuệ nên rất kín miệng, dẫn hai người đến chỗ ngồi.

Diệp Tuệ rất tự nhiên chuyển từ vị trí đối diện anh sang ngồi bên cạnh anh, trước thì cô còn phải tìm một lý do, giờ thì chẳng buồn giải thích nữa.

“Món này được đấy, món này cũng ngon.” Diệp Tuệ chuyên tâm nhìn thực đơn để chọn món.

Thẩm Thuật nhìn góc mặt nghiêng của cô, lại nhớ lần trước cô đang ăn được một nửa thì đột nhiên nói muốn ngồi cạnh anh, có phải cô sợ hãi điều gì không?

anh bắt đầu hoài nghi về thể giới quan của mình, không lẽ trên đời thật sự tồn tại những thứ mà anh không thể nhìn thấy sao?

anh quét mắt nhìn một lượt gian phòng, nếu dựa theo suy nghĩ này, thì trên trần nhà, trên bàn, thậm chí là mỗi một góc nhỏ ở đây đều có thể có ma.

Cho dù Thẩm Thuật đã đến gần được sự thật, cũng tự tưởng tượng rằng mình đang ngồi giữa một đám ma quý, nhưng phản ứng của anh vẫn hoàn toàn trái ngược so với Diệp Tuệ, cực kỳ bình tĩnh.

Advertisement / Quảng cáo

Tầm mắt anh lại một lần nữa nhìn vào Diệp Tuệ, anh phải tìm cơ hội để nói với cô rằng, cho dù trên đời này thật sự có ma quý đi nữa thì cô cũng không việc gì phải sợ hết.

Sau khi Diệp Tuệ rời đi, Tôn Kiến Quốc lại trò chuyện với Trần Nguyệt Nga thêm một lúc, đã lâu rồi ông không nói nhiều như thế, hờ hấp có phần khó khăn.

nói được một lúc thì ông lại nhớ tới Diệp Tuệ, Trần Nguyệt Nga nói với ông rằng Diệp Tuệ là người tốt, có ấy biết cô là ma nhưng vẫn giúp cô hỏi thăm tin tức của ông, dẫn cô tới bệnh viện.

Tôn Kiến Quốc cũng rất cảm kích Diệp Tuệ, ông còn tưởng là mình sẽ không còn được gặp lại Trần Nguyệt Nga nữa, nhưng Diệp Tuệ đã hoàn thành được tâm nguyện của ông, đời này không còn gì phải tiếc nuối nữa rồi.

Tôn Kiến Quốc cũng tự biết là mình sắp chết, ông không có người thân, hơn nữa lại không còn hy vọng với việc gặp lại Trần Nguyệt Nga, cho nên đã quyết định sau khi chết sẽ đem toàn bộ tài sản của mình đi làm từ thiện.

Nhưng bây giờ... Ông cảm thấy mình cần phải sửa lại di chúc một chút.

Ông gọi điện thoại cho luật sư, đầu bên kia bắt máy, luật sư hỏi: “Ông Tôn, có chuyện gì vậy ạ?”

Trong phòng bệnh vang lên giọng nói chân thành nghiêm túc của Tôn Kiến Quốc: “Luật sư, tôi muốn sửa di chúc.”

Đêm ngày hôm sau, tìm Tôn Kiến Quốc ngừng đập, máy theo dõi tình trạng sức khỏe cũng không hiển thị nữa, các bác sĩ đã cố gắng hết sức nhưng không có kết quả, kết luận Tôn Kiến Quốc đã qua đời.

Trong phòng bệnh, các bác sĩ và y tá đều không nhìn thấy, trước khi Tôn Kiến Quốc qua đời, Trần Nguyệt Nga vẫn luôn ở bên cạnh nắm lấy tay ông.

Tay của ông cong lên, nắm một thứ gì đó trong không khí mà người ta không thấy được.

Sau khi chết, linh hồn ông rời khỏi thân xác, Trần Nguyệt Nga và ông nhìn nhau, cả hai đều mỉm cười, cuối cùng hai người họ cũng được ở bên nhau rồi.

Ông trùm của một tập đoàn sản xuất kẹo qua đời, trước khi chết không có người thân bên cạnh, nhưng khúc miệng vẫn mỉm cười, dường như ông ra đi rất thanh thản.

Tang lễ của ông được người ta đứng ra cử hành, rất đông người đến viếng.

Tôn Kiến Quốc lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, trải qua mấy thập niên, ông trở thành một người rất có danh tiếng trong ngành thực phẩm, nhất là công ty sản xuất kẹo của ông, lượng tiêu thụ luôn đứng hạng nhất.

Hàng năm Tôn Kiến Quốc đều đứng trong top 5 những người giàu có, gia sản tích góp trong nhiều năm là một con số khổng lồ không thể đoán được. Giờ ông đã qua đời, mọi người đều đồng loạt nghĩ tới một vấn đề.

Số tài sản của ông sẽ do ai thừa kế đây?

Tôn Kiến Quốc không lập gia đình, không có vợ con, ngay cả khi bệnh nặng cũng không có người thân bên cạnh. Mọi người vô cùng tò mò, khối tài sản lớn như thế cuối cùng sẽ rơi vào tay ai?

Rất nhiều tin tức được tung ra, hầu như đều chỉ bàn luận về gia sản của Tôn Kiến Quốc.

[Ông trùm của tập đoàn sản xuất kẹo qua đời, khối tài sản trăm tỷ không có người thừa kế?]

[Tôn Kiến Quốc không có con cháu, vậy khối tài sản của ông sẽ thuộc về ai?]

Có người hoài nghi rằng Tôn Kiến Quốc có con cái, nhưng có thể vì bất hiếu quá nên ông mới không muốn cho bọn họ thừa kế thôi, cũng có người nghĩ rằng Tôn Kiến Quốc sẽ đem hết tài sản để làm từ thiện.

Có rất nhiều những lời phỏng đoán, nhưng dù cho người ta có đoán mò thế nào đi nữa, thì đáp án cũng đã trở thành một bí mật vĩnh viễn đi theo Tôn Kiến Quốc rồi.

Diệp Tuệ đang ngồi nhà xem TV, tùy tiện chuyển các kênh, đúng lúc thấy đưa tin Tôn Kiến Quốc qua đời, cô mới dừng lại xem.

cô đã chính tai nghe được chuyện tình yêu của Tôn Kiến Quốc và Trần Nguyệt Nga, một mặt cô rất thương tiếc Tôn Kiến Quốc, mặt khác cũng chúc phúc cho Trần Nguyệt Nga.

Hai người họ đã bỏ lỡ nhau suốt một đời, nhưng sau khi chết lại có thể ở bên nhau, có chút thương xót, cũng có chút ngưỡng mộ.

một tình yêu đẹp đến thế, ai có được cũng đều rất may mắn.

Còn về chuyện trên mạng đang bàn luận về khối tài sản của Tôn Kiến Quốc, Diệp Tuệ chỉ nhìn qua chứ không bận tâm, vì cô biết nhất định là Tôn Kiến Quốc đã có quyết định từ trước rồi.

Lúc này bỗng có tiếng chuông cửa, Diệp Tuệ đứng lên đi ra mở cửa, bên ngoài là một người đàn ông.

Người này mặc tây trang màu đen, đeo kính, cầm theo một cái cặp tài liệu, nhìn rất lịch sự nghiêm túc.

Diệp Tuệ hơi ngạc nhiên, cô không hề quen biết người này.

Người đàn ông lên tiếng trước: “cô Diệp Tuệ, tôi là luật sư của ông Tôn Kiến Quốc, có mấy lời muốn truyền đạt lại với cô. Việc này đứng ngoài cửa nói không tiện, có thể vào nhà nói được không ạ?”

Nếu anh ta là luật sư của Tôn Kiến Quốc thì tất nhiên Diệp Tuệ sẽ cho vào nhà, hai người ngồi xuống salon, luật sư bắt đầu lấy giấy tờ trong cặp ra, đẩy tới trước mặt Diệp Tuệ.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ không hiểu có chuyện gì, không phải muốn nói chuyện có liên quan tới Tôn Kiến Quốc sao? Giấy tờ này là thế nào?

cô vẫn còn đang suy nghĩ thì luật sư đã nói rõ ràng từng chữ: “Trước khi qua đời ông Tôn đã sửa lại di chúc, sau khi ông ấy đi, toàn bộ tài sản đứng tên ông ấy sẽ chuyển giao cho cô Diệp Tuệ thừa kế.”

Cái gì??? Diệp Tuệ kinh sợ đến run cả tay, không biết cô có nghe nhầm không nữa! Tôn Kiến Quốc muốn cô thừa kế tài sản của ông ấy sao?

cô có phải là người thân của Tôn Kiến Quốc đâu, thật sự quá vô lý.

Cùng lúc đó, trên TV trong phòng khách truyền đến giọng của người dẫn chương trình thời sự: “Gia sản hàng trăm tỷ của Tôn Kiến Quốc cuối cùng sẽ do ai thừa kế đây?”

“Xin quý vị hãy đón chờ những tin tức tiếp theo của chúng tôi.”

anh ta nói rất lưu loát, từng câu chữ đều thể hiện ra sự hào hứng, hiển nhiên cả anh ta và mọi người đều rất tò mò không biết người nào sẽ được thừa kế khối tài sản ấy.

Diệp Tuệ tự dưng có cả trăm tỷ đập vào người, cô thật sự không dám tin, đợi đến khi hoàn hồn, ánh mắt của cô đang mờ mịt mới dần dần sáng trở lại.

nói như vậy là, cô chính là người may mắn được thừa kế khối tài sản trăm tỷ đó sao?

- - -

Ồi thôi chị ơi đóng phim quay show làm gì nữa nằm nhà hưởng thụ thôi)) Khỏi lo không nuôi nổi anh Thắm nữa rồi nhé)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ vẫn đang trong trạng thái ngơ ngẩn, tự dưng nghe tin mình được thừa kế cả trăm tỷ, cô thật sự không biết nên vui hay là ngỡ ngàng nữa.

Luật sư nói tiếp: “cô Diệp Tuệ, bắt đầu từ hôm nay, cô chính là người thừa kế số tài sản mà ông Tôn Kiến Quốc để lại.”

nói xong anh ta đứng lên, đưa cho cô một tấm danh thiếp: “Nếu có vấn đề gì thì cô có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.”

Sau khi luật sư ra về, Diệp Tuệ vẫn luôn suy nghĩ đến vấn đề này, nhưng không bao lâu thì bị chị Nhâm nhắc đi quay show, cô đành phải gác lại để giải quyết sau.

Cửa hàng mà show “Tôi và mình tình mới quán ăn nhanh” lần này lại được mở ở một con phố rất vắng vẻ, cách khu trung tâm mua sắm gần nhất cũng phải hai trạm xe bus.

Vì có Bùi Ninh tham dự nên tổ chương trình đã nâng số lượng mục tiêu bán ra lên 1000 suất.

Trừ Cốc Chiếu và Diệp Tuệ thì chẳng có khách mời nào giỏi nấu ăn, Bùi Ninh mới gia nhập thì lại càng không phải nói, cô ta thật sự là không làm được cái gì cả, đích thị là nữ diễn viên mười đầu ngón tay không chạm nước.

Sau khi lựa chọn liên tục, cuối cùng cả nhóm đã quyết định bán một món đơn giản là com rang trứng*.

**Ở đây là com rang trứng kiểu Nhật, com rang sau đó bọc hoặc phủ một lớp trứng tráng bên ngoài.*

Khu phố này thực sự quá vắng vẻ, cảm giác có thể giăng lưới bắt chim trước mặt tiền cửa hàng rồi, mấy quay quay đến đâu cũng chẳng thấy một mống quần chúng nào vậy xem cả.

Văn Tương nói: “Bây giờ vẫn chưa tới giờ ăn com, chúng ta phải ở đây đợi khách đến sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ suy nghĩ một chút rồi nói: “Mất bao lâu để đến được khu trung tâm thương mại gần đây vậy?”

Tổng Bạch mở bản đồ trên điện thoại ra xem, tra cứu lộ trình ngắn nhất: “Nếu đi xe bus thì mất 15 phút ạ.”

“Vậy tôi và Tiểu Bạch sẽ đến đó để mời khách đến đây ăn.” Diệp Tuệ biết là chương trình này đang khá hot, nên dù cửa hàng cách xa khu trung tâm thì bọn họ cũng sẽ sẵn lòng tới.

“Diệp Tuệ.” Cao Việt bỗng lên tiếng: “cô ở lại đi, tôi sẽ đi cùng Tổng Bạch và Văn Tương.”

Diệp Tuệ ngược mắt nhìn, thấy Cao Việt đang khoanh tay trước ngực, dựa người vào khung cửa, anh ta nhìn cô, ánh mắt đã không còn tỏ ra mãnh liệt muốn sao tác couple như những tập đầu.

“Nếu cô mà rời vị trí thì sợ là cửa hàng của chúng ta sẽ phải đóng cửa mất.” Sau sự cố gây lúng túng giữa hai người, Cao Việt hiếm hoi nói đùa được một câu.

Diệp Tuệ nói: “Được.”

Kinh phí của tổ chương trình có hạn, Bùi Ninh thì quá nổi tiếng, nếu đi theo bọn họ đến trung tâm mua sắm thì có khả năng sẽ bị bao vây không đi được.

Cho nên Bùi Ninh phải ở lại cửa hàng, nhìn mấy khách mời rồi đi, nghe theo sự chỉ huy của đầu bếp Cốc Chiêu.

Cốc Chiêu vốn không có khái niệm về địa vị cao thấp gì đó của các minh tinh, hẳn chỉ thích nấu ăn thôi: “Bùi Ninh, cô cùng chúng tôi sơ chế nguyên liệu đi.”

Trong lòng Bùi Ninh chỉ muốn chửi thề, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười: “Bắt đầu làm từ cái gì đây ạ?”

Sau đó các fan đều ngừng nhìn nữ thần quốc tế lạnh lùng sang chính của bọn họ nhún nhường trước người có địa vị thấp hơn mình, động tác cắt thái của cô rất vụng về, cảm giác như rất dễ cắt vào tay.

“Chị Bùi Ninh thái đồ ăn nhìn đáng yêu quá, trước đây tôi còn cảm thấy cô ấy rất kiểu ngoa chứ, mau trả lại ấn tượng nữ thần băng giá cho tôi đi.”

“Cũng 30 rồi mà kỹ năng sống cơ bản thế cũng không làm được, đáng yêu cái gì chứ? Nhìn Diệp Tuệ đi, nhìn phát là biết luôn cô ấy thường xuyên làm việc nhà, bàn tay được chăm sóc tốt nên vẫn đẹp, người với người mà khác nhau nhiều quá.”

“Mẹ nó chứ ông nói gì cơ? Bùi Ninh người ta vừa ra mắt đã nổi tiếng nhé, lịch trình quay phim lại dày đặc, làm việc liên tục không được nghỉ ngơi, lấy đâu ra thời gian đi học nấu ăn? Diệp Tuệ nhà các ông là do quá rảnh rồi không có việc gì làm nên mới được thế thôi.”

“Cãi nhau làm gì thế, tập trung xem chương trình đi, Bùi Ninh với Diệp Tuệ đầu xảy ra mâu thuẫn gì, đừng có để cho hai người họ có liên quan đến nhau được không?”

Bùi Ninh không hề biết những lời bàn luận trên mạng, trong đầu cô ta chỉ nghĩ là đầu óc mình bị nước vào rồi nên mới đồng ý tham gia làm khách mời cho chương trình này thôi, tự dưng lại đến đây chịu khổ thế này.

Hình tượng nữ thần của Bùi Ninh sau khi tham gia chương trình này đã rơi xuống trở thành người thường, mất hết hình tượng, diễn viên nổi tiếng quốc tế hóa ra cũng không khiến cho người ta cảm thấy thu hút lắm.

Sớm biết Diệp Tuệ tham gia show này sẽ hút fan, còn mình thì bị mất fan thì Bùi Ninh đã tuyệt đối không bao giờ nhận lời mời của tổ chương trình.

Bọn họ chờ gần một tiếng thì nhóm Cao Việt mới về, đi theo sau là một đoàn khán giả đang cầm điện thoại chụp ảnh quay phim.

Chuyến đi này thu hoạch được rất khá, người kéo đến có thể lập thành mấy đội bóng đá rồi, mọi người đứng vây quanh cửa hàng nhỏ, trong quán không ngồi được nên chỉ có thể đứng xếp hàng mua.

Diệp Tuệ lấy từ trong túi ra một hũ chanh ngâm mật ong cô tự làm, báo Tổng Bạch và Văn Tương pha nước chanh rồi phát miễn phí cho những khách đang đứng xếp hàng.

Trong túi cô còn có mấy túi kẹo to, cho mỗi vị khách ăn một viên là đủ cho một ngày rồi.

Khán giả trên mạng quan sát Diệp Tuệ, không ai đoán trước được tiếp theo cô sẽ làm gì. Cái túi của Diệp Tuệ là túi Doraemon sao? Cảm giác như bên trong có thể biến ra được mọi thứ ý.

“Tôi cũng muốn uống nước chanh mật ong của Diệp Tuệ! Sao cái gì cô ấy cũng biết làm thế, cầu xin tổ chương trình hãy bật mí địa điểm ghi hình tiếp theo đi mà, tôi muốn đến xếp hàng mua đồ Diệp Tuệ làm!”

“Nếu chương trình này mà không phát trực tiếp thì liệu biểu hiện của Diệp Tuệ có được như vậy không? Tập trước vừa mới lộ bản tính thật ra rồi, thế mà tập này lại biến thành hiền thế lương mẫu rồi hả? Diệp Tuệ đúng là tự biết tạo nhiệt cho mình đấy.”

“Lần trước bị fan của Cao Việt chửi nên bây giờ phải thể hiện tốt một chút chứ sao, mang mỗi hũ mật ong chanh mà tưởng đã tẩy trắng được cho mình rồi hả? cô nghĩ fan của Cao Việt dễ bị lừa thế ư?”

Cửa hàng mới đầu còn đang ồn ào huyền ảo, giờ đã trở nên trật tự yên tĩnh vì cốc nước chanh và kẹo, khán giả cũng hiểu mặt tiền cửa hàng nhỏ, không nên làm ảnh hưởng đến việc ghi hình.

Mọi người đứng xếp hàng, đến lượt mình thì mới đứng chụp ảnh quay phim.

Diệp Tuệ quay vào bếp bận rộn, Cốc Chiêu và cô chịu trách nhiệm nấu ăn, Cốc Chiêu rang com, cô thì chiên trứng.

Lúc cô cầm chai tương cà chuẩn bị tưới lên miếng trứng thì bỗng nhớ tới Thẩm Thuật, nên tự dưng hơi khựng lại.

Thời gian hai người ở nhà tương đối ít, cho nên cô không có nhiều cơ hội nấu com cho Thẩm Thuật ăn, nếu mà làm món này cho anh ăn thì hay quá.

Thế là cô liền viết hai chữ SS bằng tương cà lên miếng trứng, là âm viết tắt tên của Thẩm Thuật*.

Advertisement / Quảng cáo

**Thẩm Thuật đọc là Shén Shù.*

“Diệp Tuệ viết chữ gì lên trứng thế? Hình như là SS, không hiểu cô ấy muốn biểu đạt điều gì, có đại thần nào đoán được không?”

“Ha ha ha tôi biết rồi, SS là viết tắt của Tuệ Tuệ* đó, đáng yêu ghê, thì ra Diệp Tuệ vẫn có một mặt trẻ con như thế.”

**Tuệ Tuệ đọc là Sui Sui.*

“Tự luyến quá, làm gì có ai quay show lại rêu rao như thế, muốn nổi tiếng đến phát điên rồi.”

Mỗi một suất com rang trứng Diệp Tuệ làm đều có dấu hiệu đặc biệt của riêng cô.

Người khác không ai phát hiện ra, nhưng Cao Việt thì lại chú ý tới biểu cảm của Diệp Tuệ, lúc cô vẽ hai chữ SS, khóe môi luôn cong lên, thấp thoáng nở nụ cười, dường như đang nghĩ tới một chuyện gì đó rất vui.

SS, có cảm giác là một người rất đặc biệt đối với Diệp Tuệ.

Ghi hình xong, Diệp Tuệ gọi điện ngay cho Thẩm Thuật, bây giờ cô đã là người thừa kế một khối tài sản trăm tỷ rồi, phải gọi cho anh gấp.

Tài sản Tôn Kiến Quốc để lại này vốn không nên thuộc về cô, cô chỉ tùy ý giúp đỡ Trần Nguyệt Nga mà thôi, không ngờ lại đổi lấy một sự đền đáp lớn đến vậy.

Diệp Tuệ cảm thấy, số tiền được cho này có thể nào cũng không bằng tiền mình tự kiếm ra, luật sư có nói rằng ban đầu Tôn Kiến Quốc có nguyện vọng thành lập một quỹ từ thiện. Cho nên, cô quyết định sẽ thực hiện theo ý nguyện

ấy của ông.

“Thẩm Thuật.” Giọng cô có phần gấp gáp, “Em muốn nói với anh một chuyện.”

Thẩm Thuật: “Chuyện gì?”

cô suy nghĩ một chút, sau đó tránh không nhắc đến Tôn Kiến Quốc và Trần Nguyệt Nga: “Em được thừa kế toàn bộ di sản của một người bạn, bây giờ em có tiền rồi, hoàn toàn có thể nuôi được anh.”

“Nhưng em không muốn động vào số tiền này, em muốn lấy danh nghĩa của người đó để lập quỹ từ thiện, dù sao em cũng có việc làm, không cần tiền để dành.”

Diệp Tuệ còn định nói tiếp thì nghe thấy tiếng chị Nhâm, không đợi Thẩm Thuật nói, cô đã vội vàng cúp máy: “không nói với anh nữa, người đại diện gọi em rồi.”

Thẩm Thuật nghe tiếng tút tút ở đầu dây bên kia, anh muốn nói với Diệp Tuệ rằng em thật sự đã đánh giá quá thấp năng lực của chồng em rồi, tiền đó có thích đem đi làm từ thiện thì tùy, anh hoàn toàn có thể cấp lại nếu cô cần.

Gần đây người ta thảo luận rất nhiều về di sản của ông trùm sản xuất kẹo, ai cũng tò mò không biết người nào sẽ được thừa kế.

Nhưng không ai có được tin tức gì, bọn họ còn tưởng sẽ mãi mãi không có đáp án, thế mà không ngờ, trên mạng bỗng nhiên có tin đồn, người thừa kế di sản trăm tỷ đã được xác định, chính là một nữ minh tinh họ Diệp nào đó!

trên mạng lại bùng nổ, nghệ sỹ họ Diệp đó rốt cuộc là ai? Nếu tin đồn này là sự thật, vậy thì cô gái đó bây giờ đã là tỷ phú rồi!

Mọi người đều biết là Tôn Kiến Quốc không có con cháu, thế thì nữ minh tinh họ Diệp đó có quan hệ thế nào với ông? Tại sao ông lại muốn giao hết tài sản lại cho cô ấy?

Ai cũng chà tay muốn truy cho được danh tính của cô gái họ Diệp ấy, có người thậm chí còn đăng hẳn một danh sách tất cả những nữ nghệ sỹ họ Diệp ra nữa.

Thẩm Thuật ngồi trong phòng làm việc đọc được tin tức này, nữ minh tinh họ Diệp? Người thừa kế di sản trăm tỷ? anh cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Bỗng anh nghĩ tới lời Diệp Tuệ đã nói với mình, cô nói bây giờ cô có tiền, cô được thừa kế toàn bộ di sản của một người bạn.

Trước đó cô đã từng tới bệnh viện thăm Tôn Kiến Quốc.

Đáp án không cần nói cũng biết, Diệp Tuệ chính là người thừa kế khối tài sản trăm tỷ ấy.

Thẩm Thuật đọc những lời suy đoán trên mạng, thầm nghĩ nếu bọn họ biết được người ấy là Diệp Tuệ thì nhất định cô sẽ gặp rất nhiều rắc rối.

Tuy rằng bây giờ bọn họ còn chưa biết là Diệp Tuệ, nhưng anh đã thấy không vui rồi.

Thế là anh lập tức báo bộ phận PR gỡ bỏ tất cả những bài thảo luận về vấn đề này xuống, trên Weibo, các diễn đàn, tạp chí lớn nhỏ... không được nhắc tới một câu nào hết.

một khi xuất hiện là thủ tiêu ngay lập tức.

Trong một đêm, những thông tin về chủ đề này đều đã biến mất, các bài đăng mới cũng bị xóa rất nhanh.

Mọi người không thảo luận về nữ minh tinh họ Diệp này nữa, bọn họ chỉ suy đoán người đang đứng sau lưng cô gái ấy, nhất định là cô ấy có bối cảnh không tầm thường.

không lâu sau, Thẩm Thuật nhận được một hình ảnh Tiểu Lưu gửi tới, ảnh chụp món com rang trứng Diệp Tuệ làm, trên đó có viết hai chữ SS.

Advertisement / Quảng cáo

anh lại xem bình luận của dân mạng một lúc, chữ SS này hẳn có nghĩa là Tuệ Tuệ.

Từ đầu đến cuối, anh tuyệt nhiên không nghĩ đến khả năng hai chữ SS này có liên quan đến mình.

Bỗng anh nhớ tới câu nói kia của Diệp Tuệ, lúc ấy vì quá vội vã nên bây giờ anh mới ngẫm ra.

Diệp Tuệ nói cô có tiền, có thể nuôi anh.

anh không hiểu ý của cô cho lắm, nên đã nhắn tin hỏi trong nhóm chat.

“Nếu một người phụ nữ nói em nuôi anh thì có nghĩa là gì?”

Thẩm Thuật chờ mãi, cuối cùng lại đọc được một câu trả lời như đâm thẳng vào tim, Vương Xuyên và Trình Thắng đùn đẩy nhau, liệu chết nói ra sự thật.

“Người phụ nữ ấy có thể đang cảm thấy rằng anh là kẻ ăn bám.”

--

Lời tác giả:

Thẩm Thuật:???

Diệp Tuệ: Em nuôi anh!

Thẩm Thuật: Nhà lầu, siêu xe, máy bay tư nhân... Em muốn thứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mật Âm Dương* được tải miễn phí tại yWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Edit: Ngân Nhi

Kể từ sau khi biết người mình gặp ở bãi đậu xe chính là Thẩm tổng, Bùi Ninh bắt đầu dấy lên sự nhiệt tình, cô ta cuối cùng cũng biết Thẩm tổng là ai rồi, tiếp theo có thể áp dụng luôn kế hoạch tiếp cận anh.

Nhận biết được chiếc xe của anh, Bùi Ninh trực tiếp nằm vùng ở đó luôn, hôm nay cô ta ngồi trong xe, mặc một chiếc váy đỏ, trang điểm quyến rũ động lòng người, chờ Thẩm tổng xuất hiện.

Bùi Ninh tựa vào ghế xe, ánh mắt vẫn chú ý nhìn xung quanh, bất chợt có một người lọt vào tầm ngắm của cô ta.

Người ấy có vóc dáng rất cao, chân dài, đang chậm rãi bước tới. Mối anh hơi nín lại, thái độ có vẻ hồ hững, toàn thân toát ra sự lịch thiệp và cao quý.

Bùi Ninh thoáng giật mình, khi chất này thì chỉ có thể là Thẩm tổng thôi, cô ta lập tức xuống xe, đi về phía Thẩm Thuật, trong lòng cô ta đã có ý đồ từ trước, có thể khiến cho Thẩm tổng chú ý.

Thẩm Thuật mở cửa xe ngồi vào ghế lái, đang chuẩn bị lái xe đi thì bên cạnh bỗng truyền đến tiếng “cốc cốc”, có người đang gõ vào cửa kính xe anh.

Thẩm Thuật quay đầu nhìn, bên ngoài là một người phụ nữ, anh hạ cửa kính xe xuống: “Có chuyện gì không?”

Bùi Ninh tháo kính xuống, để lộ cặp mắt cuốn hút của mình: “thật ngại quá, váy của em bị mắc vào xe anh rồi, anh có thể giúp em một tí không?”

Bùi Ninh cổ tỉnh kéo dài âm cuối, nói cực kỳ chậm và tỏ vẻ quyến rũ, mắt nhìn Thẩm Thuật chăm chú.

cô ta tin chắc là bất kì người đàn ông nào cũng sẽ không từ chối trong tình huống này. Cặp chân trắng như tuyết, chiếc váy đỏ gợi cảm, thậm chí cô ta còn hơi cong chân lên, ý đồ muốn đóng đưa cực kỳ rõ ràng.

Thẩm Thuật nhận ra người này chính là nữ minh tinh nổi nhất Hoa Thủy, Bùi Ninh.

Advertisement / Quảng cáo

anh cúi đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt anh chỉ nhìn vào xe của mình, nhân tiện liếc qua cái đuôi váy đang quấn vào xe anh.

Thẩm Thuật mỉm cười, mày nhíu chặt, anh hoàn toàn không nhìn đi chỗ khác, nên hành động khiêu khích của Bùi Ninh coi như đã uống phở rồi.

Mà kể cả anh có nhìn thấy bộ dạng của Bùi Ninh thì trong mắt anh, điều đó cũng chẳng có gì khác biệt so với đám hoa cỏ cây cối bình thường. anh chỉ thấy lạ là Bùi Ninh đang yên đang lành sao lại mặc cả váy vào xe của anh được vậy?

cô ta làm chậm trễ thời gian về nhà của anh, khiến cho anh cảm thấy không được thoải mái lắm.

Thẩm Thuật lấy cái kéo trong xe đưa cho cô ta: “Cầm lấy.”

Bùi Ninh ngờ ngác nhận lấy cái kéo, thế này là sao? Đưa kéo cho mình làm gì chứ?

Rất nhanh, Thẩm Thuật lên tiếng: “Nếu bị mắc vào xe tôi thì cô tự cầm kéo mà cắt váy đi.”

Bùi Ninh tưởng mình nghe nhầm “???”

anh nói gì cơ? Bảo cô cắt váy đi á?

cô ăn mặc đẹp như vậy, còn trang điểm kĩ càng, yếu đuối dựa vào xe anh, không phải anh nên giúp cô gỡ váy ra, sau đó hai người nhìn vào mắt nhau, cuối cùng anh sẽ mời cô đi ăn một bữa hay sao?

Thế mà hiện thực đã dạy cho cô một bài học, anh lại bảo cô cầm lấy cái kéo mà anh tiện tay ném qua, chặt vật cắt bỏ cái váy đi!!!

Thẩm Thuật bình tĩnh nhìn Bùi Ninh, không để ý đến cái tay cô ta đang run lên: “Có vấn đề gì à?”

Bùi Ninh rất muốn nói là có vấn đề, vấn đề lớn luôn ấy, nhưng cô ta không thể bộc lộ suy nghĩ thật của mình ra được. Bùi Ninh cúi đầu, làm bộ chuẩn bị cắt váy, trong lòng thì vẫn không tin Thẩm tổng lại là người lạnh lùng như vậy.

cô ta khẽ cắn răng, ngẩng lên nhìn Thẩm Thuật, nói: “Cái kéo này không sắc lắm, không cắt được váy, anh giúp em được không?”

cô ta đã ra ám hiệu đến thế rồi, anh chắc sẽ xuống xe giúp cô thôi.

Thẩm Thuật còn chẳng buồn nhìn Bùi Ninh lấy một cái, làm ngơ với ánh mắt đáng thương mà cô ta quăng tới. Tay anh vẫn đặt trên tay lái, mắt nhìn thẳng phía trước, đáy mắt hiện lên sự bức bối.

Thẩm Thuật nhìn đồng hồ, bây giờ đã bảy rưỡi tối, còn nửa tiếng nữa là đến tám giờ. Nét mặt anh rất lạnh nhạt, nói: “Nhanh cái tay lên, tôi phải đi rồi.”

Hoàn toàn không nhìn Bùi Ninh, cũng chẳng hề có ý định muốn xuống xe.

Nguy ý là, cô cắt hay xé váy thì tùy, tôi không quan tâm, làm nhanh tay lên, đừng làm chậm trễ thời gian của tôi.

Ngữ điệu vô cảm của Thẩm Thuật vang lên, Bùi Ninh lại một lần nữa sửng sốt. Người đàn ông này sao lại không hiểu phong tình đến vậy chứ?

cô ta tuyệt vọng bắt đầu cắt váy, vừa cắt xong đứng thẳng người lên thì một giây sau Thẩm Thuật đã khởi động xe rồi phóng đi luôn, như thể không muốn nán lại nơi này thêm một giây nào nữa.

À đứng rồi, còn phá hoại xe vào mặt Bùi Ninh nữa.

Bùi Ninh tay trái cầm kéo, tay phải cầm cái mốp váy mới cắt bỏ, thần thờ đứng tại chỗ, không dám tin vào mắt mình. Cảnh tượng ban này hoàn toàn không giống như cô ta đã dự đoán từ trước.

cô ta gần như dám chắc rằng, người đàn ông nào khi gặp tình huống này cũng đều sẽ giúp đỡ cô ta, thế mà Thẩm tổng thậm chí còn chẳng buồn xuống xe, còn làm cho cô ta mất mặt nữa.

Lúc này lớp trang điểm của cô ta đã trở nên lem luốc, sắc mặt lại xám xịt, bộ dạng cực kỳ nhếch nhác, đúng là nực cười mà.

Có thể nào thì cô ta cũng không thể ngờ được, kế hoạch quyến rũ Thẩm tổng thế là đã kết thúc.

Lúc Thẩm Thuật lái xe về nhà, trong đầu anh chỉ nghĩ đến câu nói kia của Diệp Tuệ, em có thể nuôi anh.

hiện giờ trước mắt anh lại hiện ra hai chữ “Ăn bám” to đùng, có phải anh nên nói cho cô biết, rằng anh kiếm được rất nhiều tiền, và cả chuyện anh thích cô hay không?

Thẩm Thuật không có kinh nghiệm trên phương diện này nên không biết phải làm thế nào, anh vừa suy nghĩ vừa lái xe, phía trước có đèn đỏ, lối đi bộ đang kẹt xe vì bị chặn.

anh dừng xe, thờ ơ nghiêng đầu sang, vừa hay nhìn thấy một tấm biển quảng cáo cực to.

Là hình ảnh bờ biển ngát xanh êm đềm, bầu trời cũng xanh biếc như mới được gột rửa, thấp thoáng có con gió thổi qua, khung cảnh vô cùng tươi đẹp. Tuy nhiên điều thu hút anh nhất lại là dòng chữ in bên dưới.

Nếu yêu cô ấy thì hãy đưa cô ấy đến Thương Sơn Nhĩ Hải*.

**Thương Sơn là một dãy núi dài khoảng 50km, rộng khoảng 20km, ở phía Tây huyện cấp thị Đại Lý, tỉnh Vân Nam, Trung Quốc. Phía đông của nó là hồ Nhĩ Hải, gọi là hồ nhưng nó rộng như biển vậy, nên gọi là bờ biển hay bãi biển cũng được.*

Ánh mắt Thẩm Thuật cứ dừng ở hình ảnh đó, ngắm nghía cái biển quảng cáo Thương Sơn Nhĩ Hải nhiều lần, trong lòng dần nảy sinh một ý niệm. Bờ biển, núi cao, gió mát...

Phụ nữ chắc sẽ thích những nơi như vậy nhỉ.

Advertisement / Quảng cáo

Giao thông trở lại bình thường, Thẩm Thuật lái xe đi, trên đường về, thỉnh thoảng anh lại nghĩ đến quảng cáo Thương Sơn Nhĩ Hải, khỏe môi nhếch lên một độ cong hiếm thấy.

Xe cô đông nghịt, khoảng năm phút đồng hồ sau, lại có một chiếc xe cũng dừng ngay tại vị trí đó.

Tài xế xe đang trước cứ chừ ầm ĩ lên, Vương Xuyên ở phía sau thì điên cuồng ầm còi, tắc đường khiến cho người ta trở nên cực kỳ nóng nảy.

Vương Xuyên dời sự chú ý vào việc khác, anh ta nhìn thấy tấm biển quảng cáo kia, bên dưới là một dòng chữ rất bất mắt. Nếu yêu cô ấy thì hãy đưa cô ấy đến Thương Sơn Nhĩ Hải?

anh ta lập tức bủn môi khinh thường.

Có câu đi du lịch sẽ biết được ngay là một cặp tình nhân có hợp nhau hay không. Vương Xuyên và bạn gái cũ lúc trước cũng vì không có chung ý kiến khi đi du lịch nên đã chia tay nhau.

Cái công ty du lịch này quảng cáo chẳng đúng gì cả, nếu anh ta mà là giám đốc thì chắc chắn sẽ không đưa ra ý tưởng này.

Phía bên kia, Thẩm Thuật đã về đến nhà, anh nghĩ tới nghĩ lui, cụm từ du lịch Thương Sơn Nhĩ Hải cứ mãi quấn quanh trong đầu.

anh sẽ đưa Diệp Tuệ tới đó, nếu cô thích ở gần biển thì anh sẽ mua một căn nhà ở ven biển ngay tại Thương Sơn Nhĩ Hải để tặng cho cô.

Thẩm Thuật chỉ biết nói với Diệp Tuệ rằng, anh muốn đi Thương Sơn Nhĩ Hải, nhưng nhà họ Thẩm không ai đi cùng anh cả. Phần còn lại thì để cho cô tự suy luận tiếp đi.

Diệp Tuệ không có một tí nghi ngờ nào, cô chủ động nói với anh là sau khi cô hoàn tất công việc thì sẽ cùng anh đi du lịch. Thẩm Thuật tò ra đáng thương lúc nào cũng rất hiệu quả đối với Diệp Tuệ.

Ngày đi ra sân bay, vì đề phòng việc truyền thông bắt gặp nên Diệp Tuệ đã ăn mặc theo kiểu người già, ai đi qua liếc mắt nhìn cũng sẽ không nghĩ cô là mình tính.

Lúc lên máy bay, cô lại thấy xung quanh trống không, lúc máy bay cất cánh rồi cũng chẳng thấy có thêm vị khách nào, lúc này cô mới ý thức được một chuyện, chẳng lẽ bọn họ đã bao nguyên cả khoang hạng nhất rồi sao?

Thẩm Thuật không biết đã tiêu mất bao nhiêu tiền rồi nữa.

Thẩm Thuật vốn còn đang nghĩ là mình rất chu đáo, tự dưng lại cảm nhận được một ánh mắt chết lặng bên cạnh đang nhìn mình chằm chằm.

Trong ánh mắt Diệp Tuệ hiện lên một hàng chữ, anh không thể tiêu tiền kiểu đó đâu nhé. Thẩm Thuật dời mắt đi, trong lòng đã sớm có quyết định, sẽ dần dần tiết lộ cho cô về thân phận của anh.

Máy bay hạ cánh, ô tô đưa bọn họ đến một khách sạn ở Thương Sơn, nơi này có kiến trúc kiểu đình viện rất đẹp, mà điều kỳ lạ hơn cả chính là trong khách sạn này cũng chẳng có một vị khách nào hết!

Từng cơn gió mát thổi qua nơi vắng vẻ này, Diệp Tuệ còn nghĩ là mình đang ở khách sạn ma chứ, đáng sợ quá!

cô hạ thấp giọng, hỏi lễ tân: “Sao khách sạn này không có ai ở vậy?”

Lễ tân trả lời cô: “anh Thẩm đã bao tất cả phòng rồi ạ.”

Diệp Tuệ: “...”

Vì không để cho ai nhận ra cô, Thẩm Thuật cũng chơi lớn quá đi.

cô tò ra vô cùng đau xót nói với Thẩm Thuật: “anh không thiếu tiền sao?”

Thẩm Thuật: “Ừ, chỉ là chút tiền nhỏ thôi mà.” anh quả thật là không thiếu tiền.

Hai người chuyển hành lý vào hai phòng khác nhau, ở trong khách sạn mà chỉ có hai người, Diệp Tuệ thấy hơi khủng hoảng, tuy nhiên cảm xúc này đã nhanh chóng biến mất trong niềm vui sướng khi được đi du lịch.

cô tự nhận là sức khỏe của mình khá tốt, trước đó cường độ công việc rất cao mà cô còn chẳng thấy mệt chút nào. Thế là ăn cơm trưa xong, buổi chiều hai người sẽ đi leo Thương Sơn.

Trước khi xuất phát, Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ nguy trang ba tầng trong ba tầng ngoài, đeo khẩu trang, đội mũ che nắng, đeo mắt kính có màu, tạo hình gương mặt rất xấu, sợ bị người ta nhận ra.

Diệp Tuệ hỏi: “anh nhìn gì?”

Thẩm Thuật đang trong giai đoạn tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, anh cảm thấy Diệp Tuệ thế này nhìn vẫn rất đẹp, anh mới học được cách tán tỉnh trên mạng, nên muốn khen cô một chút: “Em đẹp lắm.”

Diệp Tuệ mặt không đổi sắc đón nhận lời khen của anh, mặt dày đáp lại: “Em biết mà.”

Và thế là Thẩm tổng với chiếc áo khoác trắng rất trẻ trung, dẫn cô vợ ăn nặc què mùa của mình đi lên núi.

Cả hai ngồi xe đi đến trạm cáp treo, ngồi lên cáp treo đi lên một đoạn, lúc xuống thì mới bắt đầu leo tiếp tới đỉnh.

Thẩm Thuật: “Em thấy Thương Sơn có đẹp không?”

Diệp Tuệ đáp: “Rất đẹp.”

Càng lên gần đỉnh núi thì độ cao so với mặt nước biển càng tăng lên, lòng Thẩm Thuật cảm thấy rất thanh tịnh. Diệp Tuệ đi bên cạnh anh, bước chân cô không được nhanh lắm, Thẩm Thuật không quay đầu nhìn cô, nhưng anh vẫn cảm nhận được rằng, từ khi có cô, cuộc sống của anh đã bắt đầu trở nên khác trước.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật suy nghĩ một chút, không biết anh phải hỏi Diệp Tuệ thế nào thì mới có thể biểu đạt được rằng anh thích cô đây.

“Vậy sau này em có muốn cùng anh chinh phục những ngọn núi khác không?” Thẩm Thuật cảm thấy, khi về già, anh và Diệp Tuệ trở thành ông Thẩm bà Diệp, cùng nhau đi leo núi, hình ảnh đó thật sự rất đẹp.

Diệp Tuệ u oán nói: “không muốn.”

Thẩm Thuật dừng bước: “???”

Trong không khí vang lên tiếng đổ vỡ, như có vật gì bị ném xuống đất, đó chính là tiếng trái tim anh vỡ vụn.

Thẩm Thuật mới chỉ bắt đầu theo đuổi cô, thế mà ngày đầu tiên đã gặp trắc trở rồi. Còn dám nghĩ gì đến hình ảnh hai vợ chồng già nữa đây, tất cả đều đã bị một câu nói của Diệp Tuệ phá hỏng hết rồi.

Diệp Tuệ há miệng thờ dốt, cô rất khó thờ, toàn thân khó chịu không nói nên lời: “Em...Em...”

“Hình như em gặp phản ứng cao nguyên* rồi.”

**Sốc độ cao.*

Tổ chất cơ thể thế này thì chán quá, mới lên đến độ cao hơn ba ngàn mét so với mặt nước biển mà đã không chống đỡ nổi rồi!

--

Chẳng biết nói gì ngoài câu hai cái người này đáng yêu quá điiii, anh Thẩm ơi cố lên) Chị Diệp ơi anh Thẩm nhà em hơi ngốc phiền chị suy nghĩ tính tế hơn một chút nha chị, chứ hai người cùng ngốc thì bao giờ mới hết truyện))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật quay đầu nhìn Diệp Tuệ, từ đầu hai người vẫn luôn đi cùng nhau, nhưng anh lại không chú ý đến cô.

Bây giờ nhìn mới phát hiện Diệp Tuệ đang không ổn chút nào, cô ôm ngực, đầu choáng váng, sắc mặt cũng tái nhợt.

“Chúng ta quay về thôi.” Thẩm Thuật hơi luống cuống, anh lập tức đưa tay đỡ lấy cô, để cô dựa vào người mình.

Hai người lại ngồi vào cáp treo đi xuống núi, ngồi trong cabin, Thẩm Thuật giúp Diệp Tuệ đeo khẩu trang và đội mũ, cô thì vẫn đang chóng mặt không nói được gì.

có một môi chỉ vào túi xách của mình, trước khi đến đây cô đã chuẩn bị sẵn thuốc để phòng gặp phản ứng cao nguyên.

Thẩm Thuật lấy thuốc và nước khoáng từ trong túi ra, Diệp Tuệ uống viên thuốc, yếu ớt ngả đầu vào vai anh, cũng may là phản ứng của cô cũng không quá dữ dội, chỉ cần về nghỉ ngơi là được.

trên đường xuống núi, cảnh sắc núi non trùng điệp phô bày không sót một góc nào, nhưng Thẩm Thuật đã không còn hứng thú mà ngắm nhìn nữa rồi.

anh không biết tình trạng sức khỏe của cô, chỉ biết nghĩ đến bản thân, kéo cô tới Thương Sơn này, anh hoàn toàn nhận mọi lỗi lầm về mình.

Thẩm Thuật nhớ lại tuổi thơ của mình, từ nhỏ đến lớn, ai cũng nói là anh toàn làm hại đến người khác. Cho nên, kể từ khi mẹ anh ra đi, anh vẫn luôn cô độc một mình, không có bạn bè, trong nhà họ Thẩm cũng không ai gần gũi với anh.

anh cũng không hay tiếp xúc nói chuyện với người khác, vì không muốn người ta gặp bất cứ phiền phức nào vì mình.

Bây giờ, người duy nhất mà anh muốn lại gần, cũng vì sai lầm của anh mà phát bệnh.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật chỉ đơn giản nghĩ rằng chuyến du lịch lần này của hai người sẽ rất vui vẻ, nhưng chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra, giống như rất nhiều lần trước đây, những người đến gần anh đều sẽ bắt đầu rời xa anh.

Thẩm Thuật có phần tự giễu, có lẽ đúng như lời người ta nói, anh có mệnh khác người, người nào đến gần anh đều sẽ gặp thương tổn.

Xe về tới khách sạn, bốn ba cả buổi, Diệp Tuệ đã mệt mỏi không chịu nổi.

Thẩm Thuật bế cô trở về phòng, Diệp Tuệ không thấy rõ sắc mặt anh, chỉ nghe thấy tim anh đập rất nhanh, dường như đang rất căng thẳng.

Về phòng, Diệp Tuệ dựa nửa người vào giường, Thẩm Thuật lấy nước ấm cho cô uống rồi mới để cô nằm xuống.

không biết tại sao, trước khi ngủ, Diệp Tuệ lại đột nhiên nghĩ đến câu hỏi của Thẩm Thuật, sau này có muốn cùng anh chinh phục những ngọn núi khác không?

“Thẩm Thuật.” Ý thức của Diệp Tuệ đã trở nên mơ hồ, tiếng bé như muỗi kêu, gọi tên anh.

Thẩm Thuật nghiêm túc đáp lại: “Ừ.”

“Được leo núi cùng anh, em vui lắm.” Diệp Tuệ vừa nói xong, hai mắt cô đã díp lại, ngủ mất.

Thẩm Thuật nheo mắt, yên lặng đứng trong phòng, lời của Diệp Tuệ lọt vào tai anh cực kỳ rõ ràng.

Chưa từng có ai nhớ kỹ lời anh nói, không phớt lờ anh, thậm chí là suy nghĩ đến cảm nhận của anh.

Giọng nói rất nhỏ của Diệp Tuệ từ trong không khí lọt vào tai anh, sau đó hướng thẳng xuống trái tim, bùng nổ thành pháo hoa rực rỡ.

anh lại một lần nữa cảm nhận được sự hồi hộp căng thẳng vì một người, và cả cảm giác rung động vì một ai đó nữa.

anh cúi đầu nhìn Diệp Tuệ, hồ hạp của cô đã bình thường trở lại, không còn khó chịu như trước nữa.

Ánh nắng chiếu vào phòng, phủ lên mặt cô một lớp trắng mỏng, tôn lên ngũ quan tuyệt đẹp và đôi môi tái nhợt của cô.

Thẩm Thuật đi tới bên cửa sổ, anh kéo kín rèm lại, động tác rất cẩn thận, sợ đánh thức cô.

Trong phòng thoáng cái đã tối sầm, anh quay lại ngồi bên mép giường cô, mắt nhìn cô chăm chú, không biết đang nghĩ gì.

Ngủ được khoảng hai tiếng thì Diệp Tuệ tỉnh lại.

Hàng mi cô khẽ run, mở mắt ra, Thẩm Thuật chậm rãi nhìn đi chỗ khác, giả vờ như đang không nhìn cô. một lát sau, tầm mắt anh mới chuyển về trên người cô, bốn mắt nhìn nhau.

Diệp Tuệ đã không còn vấn đề gì đáng lo, cô lặng yên nằm trên giường, rõ ràng đã khỏe lên nhiều. Thẩm Thuật thờ phào nhẹ nhõm, hỏi cô: “Đậy rồi à?”

Diệp Tuệ gật đầu: “Em hơi khát.”

Thẩm Thuật mau chóng đứng lên, rót một cốc nước ấm đem tới, cau mày đưa tới miệng cô.

Tay anh cầm cốc, Diệp Tuệ ghé miệng vào uống từng ngụm nước ấm.

một cốc nước trôi xuống bụng, Diệp Tuệ ngước mắt lên, vẫn thấy anh cau mày, cô nói: “Thẩm Thuật.”

anh lại ân cần hỏi cô: “Còn thấy không thoải mái chỗ nào không?”

Diệp Tuệ lắc đầu: “Em đã khỏe rồi, anh đừng cau mày nữa.”

Thẩm Thuật giờ tay sò lên phần giữa hai lông mày, ngay đến anh cũng không biết là mình đã cau mày thật lâu. Mọi hành động nhỏ của Diệp Tuệ đều tác động trực tiếp lên tâm trạng anh.

anh không nói gì, tiếc nhìn cốc nước đã uống sạch, lại đứng lên muốn đi rót nước tiếp cho cô.

Diệp Tuệ nhìn anh bước nhanh ra khỏi phòng, nhưng chỉ một giây sau, lúc tỉnh táo hẳn, cô mới chú ý tới có điều không đúng.

Lúc trước khi ở nhà, có Thẩm Thuật bên cạnh, ma quỷ đều không dám đến gần, trong nhà rất thanh tịnh, không có gì đáng sợ cả.

Bây giờ đối địa phương khác, ma quỷ cũng khác, Diệp Tuệ còn chưa kịp làm quen thì bọn nó đã xuất hiện.

cô chậm rãi kéo chân lên, che kín một nửa gương mặt mình.

Vừa rồi có Thẩm Thuật ở đây nên mấy con ma đều không dám làm càn, bọn nó sợ hãi trốn trong góc phòng, không có can đảm tiến tới gần.

Advertisement / Quảng cáo

một con núp bên cạnh rèm cửa, một con núp sau TV, còn có một con thì trốn tận góc sâu trong cùng của phòng.

“Người đàn ông kia cuối cùng cũng đi rồi, tôi sợ đến nỗi tim gần như nhảy loạn hết cả lên.” Con ma đứng ở rèm cửa đi ra, vẫn còn sợ hãi vô ngược.

Con ma núp sau TV cũng chui ra, đuôi chân nói: “Tôi ngồi xổm tè hết cả chân rồi đây này.”

“Cảnh báo! Cảnh báo! Người đàn ông kia quay về rồi, mau trốn đi!” Con ma kia vừa chui ra từ sau TV chưa được bao lâu thì lại nghe thấy tiếng bước chân của Thẩm Thuật.

Vừa mới nói xong, mấy con ma lại vội vàng quay trở về vị trí ban đầu của mình.

Diệp Tuệ không dám nhìn loạn, lắng nghe tiếng bước chân anh truyền đến từ bên ngoài, cảm thấy rất an tâm.

Nếu bây giờ cô thẳng thắn nói ra chuyện mình có thể nhìn thấy ma với anh, liệu anh có thể tiếp nhận hay không?

Lúc Thẩm Thuật bước vào liền trông thấy Diệp Tuệ đang run rẩy trốn trong chăn, anh lập tức liền tưởng đến phỏng đoán trước đó của mình, có lẽ Diệp Tuệ có thể nhìn thấy ma.

Sắc mặt anh trầm xuống, bây giờ Diệp Tuệ còn chưa khỏe hẳn, sao dám ma quý kia vẫn dám đến quấy rầy cô chứ?

Mấy con ma trong phòng không hiểu rõ tình hình, tự đứng lại đắc tội với Thẩm Thuật, bị anh ghi thù trong lòng.

Diệp Tuệ uống nước đường glucose mà Thẩm Thuật lấy cho cô, đồng thời nghĩ xem nên nói chuyện với anh thế nào.

“Thẩm Thuật.” cô ngập ngừng mấy giây, “anh thật sự nghĩ rằng trên đời này không có ma quý sao?”

Lần này Thẩm Thuật không thẳng thừng trả lời theo chiều hướng phản bác giống như trước đây nữa, mà anh hỏi ngược lại cô: “Thế ngay lúc này, phòng chúng ta đang ở có ma không?”

Diệp Tuệ do dự một lúc, quyết định sẽ nói ra chuyện mình có thể thấy ma cho anh nghe, cô run rẩy giờ tay ra chỉ về phía con ma đang đứng bên rèm cửa.

Con ma đó vừa thấy Diệp Tuệ chỉ thẳng vào mình, nó liền chuẩn bị hù dọa cô một chút, dù sao thì người có thể trông thấy ma cũng rất ít.

“Là thế này đúng không?” Con ma chậm rãi lộ diện từ phía sau rèm cửa, tạo một cái dáng rất đáng sợ, từ từ tiến lại gần Diệp Tuệ.

“Tôi sẽ cho cô thấy bộ dạng chân thực của một con ma nhé, he he he.”

Tuy rằng Thẩm Thuật vẫn ngồi ở mép giường, nhưng con ma rèm cửa vì gặp được cơ hội ngàn năm có một, cho nên nó quyết định sẽ đi vòng qua Thẩm Thuật để dọa Diệp Tuệ.

Thẩm Thuật nhìn tấm rèm cửa, lúc này nó vẫn đang được đóng kín, anh nhủ mày rồi đi về phía đó.

Con ma rèm cửa vì làm màu quá nên đi rất chậm, Thẩm Thuật chỉ cần bước hai ba bước là đã đứng bên cạnh nó rồi, làm nó sợ quá ngã đập mông xuống đất.

Lần đầu tiên nó tiếp xúc với một người có dương khí thịnh như thế, nỗi sợ hãi lên tới đỉnh điểm, tay chân luống cuống lết về sau, tựa như đang gặp phải người khiến cho nó sợ nhất trên đời vậy.

Giờ phút này nó đã quên mất thân phận ma quý của mình, bị một con người dọa sợ đái ra quần.

một giây sau, Thẩm Thuật giật rèm cửa ra, xoạt một tiếng, ánh nắng rực rỡ từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, rọi thẳng đến vị trí của con ma.

Con ma hét lên thảm thiết, chẳng quan tâm đến hình tượng nữa, cứ tròn vào góc phòng mà kêu: “Mẹ ơi, ở đây có người xấu, mông con bị đốt cháy rồi.”

Thẩm Thuật trong lúc vô tình đã khiến cho một con ma gào khóc, nhưng anh không hề nhận ra, chỉ quét mắt nhìn một vòng trên bề cửa sổ: “Ồ đây sao? Em nói ma ở đây à?”

Diệp Tuệ suýt sặc nước, mặt không biến sắc liếc nhìn con ma đang trốn trong góc phòng, không biết phải đáp lại anh thế nào.

“Con ma đó...” Diệp Tuệ có phản thương cảm nói, “Bây giờ không còn ở đây nữa rồi.”

Thẩm Thuật lại kéo rèm lại, ngăn cách ánh sáng với bên ngoài, nhưng con ma rèm cửa kia vẫn không dám thả lỏng dù chỉ một chút, cơ thể nó vẫn dán chặt vào tường, không lộ ra khe hở, chỉ hận không thể nhập luôn vào tường thôi.

Con ma TV thấy đồng bọn của mình bị hành hạ như thế, quyết định được ăn cả ngã về không, tiếp tục hoàn thành sự nghiệp vĩ đại mà con ma rèm cửa ban nãy chưa làm xong.

Con ma TV an ủi con ma rèm cửa: “Đừng sợ, tôi xem nhiều phim kinh dị lắm, học được rất nhiều cách dọa người đấy.”

nói xong nó giờ hai cái tay ra khỏi TV, sau đó lại thò đầu ra để lộ mái tóc đen dài, chậm rãi bò từ TV xuống mặt thảm.

Động tác của nó rất chậm, rất chậm, từ từ bò ra.

Ánh mắt Diệp Tuệ bị các hành động liên tiếp của con ma TV thu hút, sắc mặt cô thoáng chốc đã thay đổi, Thẩm Thuật lập tức nhận ra ngay.

Advertisement / Quảng cáo

“Ồ TV cũng có sao?”

Thẩm Thuật lại đi tới chỗ TV, con ma TV còn chưa dọa được Diệp Tuệ, ngược lại lại động tới Thẩm Thuật.

Hai tay nó chống trên mặt đất, nửa thân trên vẫn ở trong TV, đang bò một nửa thì bị cắt ngang, nó liền phản lại kịp thời, vội vàng luống cuống lùi về sau.

Nó đã học được khá nhiều động tác đáng sợ trong phim ma, nhưng trên phim có dạy cho nó cách để rút lui nếu dọa ma thất bại đâu!

Thẩm Thuật chạy tới trước TV, chân anh cũng vì thế mà giẫm thẳng vào mái tóc dài của con ma kia.

Cuối cùng một màn xuất hiện đáng sợ bây giờ lại trở nên rất chặt vật, con ma TV cố lùi ra sau nhiều lần mà vẫn không thoát được bàn chân của Thẩm Thuật.

“Mẹ ơi, con muốn về nhà, ngày mai phải đi cắt tóc thôi!” Nó giật mạnh mái tóc dài của mình về.

Thẩm Thuật xem xét mọi góc ngách của cái TV, chỉ thấy màn hình sạch sẽ, mặt đất cũng gọn gàng, làm gì có con ma nào.

Mà vấn đề là trong suốt quá trình chân anh vẫn không rời khỏi mái tóc dài của con ma TV, ai bảo nó vì muốn đạt hiệu quả cao nên đã đem tóc phủ ra đầy đất chứ.

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ lúc này đã hoàn toàn hóa đá, nghi ngờ hỏi: “Ồ đây có ma sao?”

Dạ có, đang bị anh giẫm lên đấy, phiền anh nhắc hộ cái chân ra trước đã được không ạ?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Máu Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Edit: Ngân Nhi

Con ma TV không chịu nổi phải cầu cứu Diệp Tuệ, nó giờ tay về phía cô: “Vừa rồi tôi không nên dọa cô, bọn tôi làm ma cũng không dễ dàng gì, phiền cô báo chồng cô nhắc cái chân cao quý của mình lên đi mà.”

một phút trước nó còn hùng hục khí thế, vậy mà bây giờ đã bị Thẩm Thuật làm cho sợ hãi đến mức phải xin tha.

Lúc này điều quan trọng nhất không phải là giữ thể diện nữa rồi, mà là tìm cách để thoát khỏi cái nơi ma quý này.

Diệp Tuệ có lòng giúp đỡ con ma TV: “Chân của anh đang giẫm lên tóc của con ma đấy.”

Thẩm Thuật nhủ mày, nhắc chân ra chỗ khác, con ma TV vui vẻ bò về, nào ngờ nó dùng sức lớn quá, nên Thẩm Thuật vừa buông lỏng chân cái là nó cuống lên không kịp chuẩn bị, cứ thế lăn từ trong TV ra ngoài.

Bịch một tiếng, nó ngã ngay bên chân Thẩm Thuật, vừa muốn đứng lên thì lại vấp vào tóc mình, một lần nữa ngã xuống đất.

Diệp Tuệ không nở nhìn tiếp nữa, không nhận được mà cảm thông sâu sắc với nó.

Nhưng mà lúc con ma đang chạy trốn thì Thảm Thuật tự nhiên lại đặt tay lên cái bàn trà nhỏ trước TV, anh vẫn chưa hết hy vọng, nâng mạnh cái bàn trà lên để xem con ma đang trốn ở đâu.

Con ma đang bò dẫy thì đụng ngay đầu vào cái bàn, một tiếng trống vang lên, nó kêu thảm thiết chạy nhanh vào trong TV.

Diệp Tuệ nhớ lại hành động của Thảm Thuật lúc ở trung tâm thương mại Mãn Côi, anh đã cầm bật lửa đốt cháy cái váy khiêu vũ của một bác gái ma.

Advertisement / Quảng cáo

Bây giờ anh lại giảm lên tóc con ma TV, nhấc cái bàn trà lên đụng vào đầu nó, hết thấy hành động đều tạo thành thương tổn cho mấy con ma.

Người bình thường sao mà làm được thế chứ, xem ra Thảm Thuật không chỉ có đương khí thịnh mà còn là khắc tinh của ma quỷ nữa.

Con ma thứ ba ở trong phòng là một con quỷ nhỏ nhất gan, nó đang sợ đến nỗi hít thở không thông vì những hành động của Thảm Thuật, sợ bản thân cũng sẽ gặp phải tình cảnh tương tự như hai con ma trước đó.

Thế là con ma rèm cửa làm thủ lĩnh, con ma TV theo sát phía sau, con quỷ nhỏ nhất gan thì cũng hấp tấp đi cùng, ba con ma chuồn ra khỏi phòng như đang chạy trốn, còn chẳng buồn quay đầu lại nhìn.

Diệp Tuệ nghĩ bọn nó chắc sẽ không dám đặt chân vào đây nữa đâu, có khi sẽ trốn thoát ra khỏi Đại Lý luôn ấy chứ.

Thảm Thuật không hề biết là mấy con ma sợ mình, mặt anh vẫn tỏ ra ngơ ngác không hiểu gì: “Chỉ mỗi em là có thể nhìn thấy ma thôi sao?”

không lẽ là bởi trước giờ anh chưa từng tin rằng trên đời này có ma ư?

Diệp Tuệ và Thảm Thuật ở trong khách sạn thêm một lúc rồi tiếp tục lên đường, trước khi đi, Diệp Tuệ lại ăn mặc kín đáo để che giấu thân phận.

Tuy là buổi tối nhưng khu du lịch Đại Lý vẫn có khá nhiều người, Diệp Tuệ phải đảm bảo rằng mình đã cài trang thật tốt thì mới dám ra ngoài.

có đeo khẩu trang, đội mũ rộng vành, đeo một cái kính râm thật to, trừ lộ cái mũi để hít thở ra thì toàn bộ những nơi khác trên mặt đều đã bị che kín.

Thảm Thuật nhìn Diệp Tuệ đang biến mình thành con chim cú, anh không nói gì, bình thần cùng cô đi ra ngoài.

Buổi tối Đại Lý thiếu đi ánh mặt trời rực rỡ, nhưng lại khiến cho người ta có những cảm xúc không giống với ban ngày. Đèn đường dần dần được bật sáng, chiếu xuống mặt đất cho những người đi đường.

Hai bên đường đều là các quán xá, trên đường có rất đông du khách, các cô gái ai cũng ăn mặc rất thời trang, nhưng so với Diệp Tuệ ăn mặc như đóng thùng đi bên cạnh, mặt mũi thì bị kín hết, Thảm Thuật vẫn cảm thấy cô là người xinh đẹp nhất.

Khách du lịch rất đông, đường phố hơi chật chội, Thảm Thuật luôn chú ý không để cho người ta đụng vào Diệp Tuệ, cô nhìn anh, hỏi: “anh đói chưa?”

thật ra thì anh không thấy đói chút nào, nhưng nhìn ánh mắt của Diệp Tuệ, anh đáp: “Hình như cũng hơi đói rồi.”

Diệp Tuệ: “Thế anh muốn ăn gì?”

Thảm Thuật không khó tính lắm: “Ăn gì cũng được.”

Diệp Tuệ nhìn xung quanh, tay chỉ về một hướng: “Vậy bọn mình qua đó đi.”

Cửa hàng đó bán món bánh Erkuai*, Erkuai là một món ăn vặt rất nổi tiếng ở Đại Lý, Diệp Tuệ quyết định sẽ ăn món này. Người ta đang đứng xếp hàng mua, Thảm Thuật và Diệp Tuệ cũng đứng vào hàng, anh đứng trước cô có đứng sau.

**Erkuai là một loại bánh gạo đặc biệt của tỉnh Vân Nam, tên theo nghĩa đen có nghĩa là “mảnh tai”.*

Người đứng xếp hàng không nhiều lắm, hai người kiên nhẫn đứng đợi.

Cách đó không xa có mấy nữ sinh đi tới, mấy cô bé cũng tới Đại Lý du lịch, một người trong nhóm lơ đãng trông thấy Thảm Thuật. anh rất cao, lại đẹp trai nữa, đứng trong đám đông rất nổi bật, cực kỳ thu hút ánh nhìn.

cô bé học sinh này rất bạo dạn, gặp người mình thích là sẽ tới xin phương thức liên lạc luôn, mà giờ cô bé đang rất có thiện cảm với Thảm Thuật.

cô bé trông thấy Thảm Thuật đang nghiêng đầu nói chuyện với một cô gái, nét mặt anh rất dịu dàng, dường như có quan hệ khá tốt với người kia.

Ánh mắt cô nữ sinh rơi vào người Diệp Tuệ, cô đeo khẩu trang đội mũ, mắt cũng bị một cái kính râm che kín, ở giữa đám đông nhìn rất quái dị, chẳng hề xứng đôi với người đàn ông anh tuấn đứng bên cạnh.

cô nữ sinh không khỏi bực bội, buổi tối rồi mà còn che kín mặt như thế, không lẽ muốn chống nắng đến đêm luôn à? Hay sợ ánh trăng sẽ làm da cô bị đen?

Với lại bọc kín người như vậy, tưởng mình là đại minh tinh đấy à? Mặc dù không thể không thừa nhận là phần da để hở của cô ấy rất trắng, chân cũng vừa dài vừa thẳng.

cô nữ sinh không thêm để ý đến Diệp Tuệ, cô bé quay sang nói với mấy người bạn một tiếng rồi đi về phía Thảm Thuật.

Diệp Tuệ không biết là có người đang nhăm nhe chòng mình, cô nhìn ra đằng trước xem còn mấy người xếp hàng, đúng lúc này thì có một nữ sinh đứng chắn trước mặt Thảm Thuật.

cô bé đi tới trước mặt anh, cảm thấy nhìn gần trông anh càng đẹp trai hơn, mặt cô bé ửng hồng, mắt nhìn anh chăm chăm, tuy xấu hổ nhưng vẫn đứng yên tại chỗ không chịu đi.

cô bé nhẹ nhàng nói: “anh đẹp trai, số của anh...”

Dưới ánh mắt chờ mong của cô bé, Thảm Thuật đã vô tình phá vỡ tất cả mộng tưởng của người ta: “cô gái, phiền cô đừng chen ngang.”

Advertisement / Quảng cáo

Sao tự dưng người này lại đứng trước mặt anh thế? Hàng ngũ đã tiến lên trước rồi, anh lại không thể di chuyển được.

Diệp Tuệ: “...”

cô tưởng là có người chen ngang thật, nào ngờ nhìn lại mới biết thì ra là một người qua đường muốn đến bắt chuyện với anh nhưng lại bị anh từ chối.

cô nữ sinh lúng túng đứng đó, Thảm Thuật lại lạnh nhạt nói tiếp: “Vợ tôi đang ốm, chúng tôi đã đứng xếp hàng từ trước rồi, phiền cô đi xuống cuối hàng được không?”

Thảm Thuật nói rất lịch sự, anh thật sự cảm thấy việc chen ngang hàng là một việc không tốt, nếu thế thì Diệp Tuệ sẽ phải đứng đợi lâu hơn một chút.

cô bé học sinh bị tổn thương, ôm mặt lúng túng chạy đi chỗ khác.

Diệp Tuệ nhìn lưng Thảm Thuật, thở dài một cái, anh đúng là quá không hiểu phong tình. Nhưng khi nhìn thấy anh giữ mình trong sạch như thế, cô bỗng cảm thấy rất vui vẻ.

Mua bánh xong, cô và anh đi qua đứng dưới bóng cây, Diệp Tuệ cắn một miếng, ăn ngon thật.

Tầm mắt cô nhìn về phía đối diện, ở đó có một họa sĩ trẻ đang ngồi vẽ tranh cho khách du lịch.

Chuyện này thì không có gì lạ, điểm ký lạ chính là ở bên hồ cạnh chỗ họa sĩ ngồi có một cô bé.

Toàn thân cô bé ngập trong nước, chỉ lộ mỗi mặt ra ngoài, cánh tay thì chống lên bờ hồ, nâng má nhìn về một hướng.

Các du khách đi qua đi lại, nhưng không ai chú ý tới cô bé.

Đầu tiên Diệp Tuệ nghĩ ngay cô bé đó là ma, dù sao thì người bình thường chẳng ai lại vô duyên vô cớ ở dưới hồ cả. Nhưng cô cũng không tin lắm, vì cô bé thật sự quá xinh đẹp.

Từ sau khi Diệp Tuệ biết mình có thể nhìn thấy ma, cô đã gặp rất nhiều con ma có tướng chết rất kinh khủng, có khi thì không đáng sợ lắm nhưng ít nhất cũng thiếu tay thiếu chân.

Nhưng cô bé dưới nước kia lại có ngũ quan vô cùng sắc nét, chỉ có điều là làn da hơi tái, mái tóc dài đen nhánh ướt sũng.

Hoàn toàn không giống với những con ma mà Diệp Tuệ đã từng trông thấy.

Lúc lúc cô phát hiện ra cô bé, thấy cô bé vẫn luôn nhìn người họa sĩ kia. Lúc họa sĩ vẽ tranh, trò chuyện với khách du lịch, tầm mắt cô bé chưa từng dời đi một phút nào.

Khác môi cô bé còn mang theo nụ cười, dường như rất thích người họa sĩ ấy, ánh mắt cô bé say mê như vậy, nhưng người họa sĩ có vẻ không nhận ra.

Diệp Tuệ vẫn nhìn cô bé dưới nước kia chăm chú, hoàn toàn không chú ý tới Thẩm Thuật đứng bên cạnh, anh hỏi cô: “Bánh này ngon không?”

Thẩm Thuật đang nghĩ, nếu cô thấy bánh ngon thì anh sẽ lại ra xếp hàng mua thêm cho cô.

Diệp Tuệ đáp: “Ngon lắm”

Thẩm Thuật đang chuẩn bị nói câu đề nghị đi mua thêm cho em thì bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, tuy Diệp Tuệ đang nói chuyện với anh, nhưng mắt cô thì vẫn nhìn sang phía đối diện.

Thẩm Thuật cũng nhìn về hướng đó.

Đối diện bọn họ là một họa sĩ, nhìn cậu ta rất trẻ, hình như vẫn còn đang đi học, phía trước có mấy người đang ngồi cho cậu ta vẽ.

Thẩm Thuật quay sang nhìn Diệp Tuệ, thấy cô vẫn nhìn về phía ấy.

Lúc này, Diệp Tuệ thấy cô bé dưới hồ đã đứng lên đi trên mặt đất, tới chỗ người họa sĩ, yên lặng nhìn cậu ta vẽ tranh. Ở khoảng cách gần, Diệp Tuệ càng thấy cô bé này xinh đẹp hơn.

Nhưng điều kỳ lạ chính là, mắt cô chân của cô bé có một vết xanh đen, ánh đèn chiếu lên người đều biến mất dưới chân cô bé. Dưới chân cô bé tối như mực, không có bóng.

cô bé không có bóng sao? Diệp Tuệ kinh hãi, sợ run cả tay, làm rơi chiếc bánh xuống đất.

Thẩm Thuật liếc nhìn cái bánh bị rơi, anh suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng kết luận rằng, cô ngấm người ta đến mức thất thần hay sao?

Hai người một thì đang sợ ma, một thì lại tưởng người kia đang ngấm người khác, hai luồng suy nghĩ hoàn toàn trái ngược.

không biết tại sao Thẩm Thuật lại chợt nhớ tới khoảng cách bảy tuổi giữa anh và Diệp Tuệ, mặc dù nhìn về ngoài thì không rõ ràng lắm, nhưng trong đầu anh vẫn không khỏi hiện lên suy nghĩ.

anh nhìn người họa sĩ bên bờ hồ kia, chẳng lẽ Diệp Tuệ thích những anh chàng trẻ tuổi đẹp trai sao?

Advertisement / Quảng cáo

anh yếu ớt hỏi cô: “Đẹp đến vậy cơ à?”

Diệp Tuệ không biết suy nghĩ của anh lúc này, cô thuận miệng đáp: “cô ấy* thật sự rất đẹp.” Con ma nữ kia đúng là đẹp hơn những con ma khác rất nhiều.

**cô ấy/anh ấy trong tiếng Trung phát âm giống nhau.*

Thẩm Thuật nghe vậy lại tự động hiểu thành Diệp Tuệ đang khen người họa sĩ kia đẹp.

anh trầm nghĩ, nếu so sánh giữa anh và cậu ta thì hình như là anh vẫn đẹp hơn mà. Sao cô lại không nhìn anh mà lại nhìn cậu ta chứ?

Trong lòng anh bỗng nhiên cảm thấy rất bức bối.

một giây sau, cơ thể anh đã làm ra một phản ứng rất thành thật, anh đi tới trước mặt Diệp Tuệ, làm bộ thờ ơ chắn tầm mắt của cô.

Diệp Tuệ tự dưng thấy trước mắt tối sầm, cô ngẩng đầu lên nhìn, đêm tối, dù có đèn đường nhưng xung quanh vẫn không sáng sủa lắm, cho nên cô không nhìn rõ anh.

Thẩm Thuật bỗng tiến lên trước mấy bước, ánh sáng chậm rãi xẹt qua mặt anh, từng bộ phận trên gương mặt cũng từ từ trở nên rõ ràng, đẹp trai quá đáng luôn.

Cuối cùng, tầm mắt cô dừng lại trên mắt anh, mắt anh cảm giác còn trong trẻo hơn cả ánh trăng nữa, lại chứa đựng cảm xúc mà không ai nhìn thấu.

Diệp Tuệ không tự chủ mà nói chậm lại: “Sao vậy?”

Ánh mắt Thẩm Thuật rõ ràng là đang hiện lên sự ám ức, mấy giây sau, anh lại rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nói ra một câu: “Nơi này gió lớn quá, để anh giúp em chắn gió.”

Diệp Tuệ ngẩng đầu nhìn xung quanh, hai người đang đứng dưới bóng cây, lá cây còn chẳng hề nhúc nhích, không biết là anh đang giúp cô chắn cái loại gió gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ không biết trong đầu Thẩm Thuật đang nghĩ gì, tuy vậy cô vẫn quyết định sẽ đem phát hiện vừa rồi của mình nói cho anh nghe.

cô hỏi: “anh đoán xem lúc này em nhìn cái gì?”

Thẩm Thuật ngăn người, anh đã đứng ngăn không cho cô nhìn người họa sĩ kia rồi, thế mà bây giờ cô lại chủ động đề cập đến người họa sĩ đó với anh.

“anh biết không, ở đằng kia có một con ma rất xinh đẹp.” Diệp Tuệ nói xong lại ở một tiếng, nhớ ra là anh không nhìn thấy ma, “À quên mất, anh có nhìn thấy đâu.”

thì ra là cô đang nhìn ma, Thẩm Thuật mỉm cười, nhướn mày lên ý bảo cô nói tiếp.

“Chỗ người vẽ tranh kia kia, em nhìn thấy một con ma rất xinh đi lên từ dưới nước, bước đến đứng bên cạnh cậu ta.” Diệp Tuệ nói. “Em nghĩ rằng hai người họ chắc chắn là từng trải qua một khoảng thời gian bên nhau.”

Có xinh đẹp đến đâu thì Thẩm Thuật cũng không có hứng thú, huống hồ anh còn chẳng nhìn thấy ma.

Nếu cô đã nói là đang nhìn con ma xinh đẹp đó, vậy thì anh sẽ đứng sang một bên cho cô có thể nhìn thấy được người họa sĩ bên hồ.

Diệp Tuệ lại nhìn về hướng đó, cô thờ dài tiếc nuối, hôm nay người họa sĩ dọn quán hơi sớm, con ma dưới nước xinh xắn ấy cũng đi mất rồi.

“cô ấy đi rồi.” Diệp Tuệ lại nhấn mạnh một lần nữa, “thật sự rất đẹp.”

Thẩm Thuật hỏi: “Em thích nhìn người đẹp hả?”

Diệp Tuệ đáp: “Có ai mà không thích nhìn người đẹp chứ, cảnh đẹp ý vui mà.”

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật nghĩ đến câu “Phụ nữ ai cũng thích được khen”, anh cảm thấy đây là cơ hội tốt, phải tận dụng mới được. Nhưng làm thế nào để có thể khen Diệp Tuệ một cách hợp tình hợp lý đây?

Thẩm Thuật suy tư một phút đồng hồ, cuối cùng nói ra một câu: “Vây em tự soi gương đi.”

Dại Lý rất đẹp khi về đêm, hai người bốn mắt nhìn nhau, gió khẽ thổi qua, lá cây xào xạc, từ đằng xa truyền đến những tiếng cười đùa vui vẻ. Dưới bóng cây, tựa như một thế giới nhỏ tách biệt.

Thẩm Thuật vừa dứt lời, bầu không khí nơi đây chợt yên tĩnh lạ thường, nhiệt độ từ từ giảm xuống, cảm giác như đang ở Bắc Cực.

Chẳng ai nói câu gì, cứ yên lặng mãi một lúc, cả hai đều cảm thấy lúng túng, sự lặng lẽ của Diệp Tuệ, đối với Thẩm Thuật giống như những mũi tên đâm vào người vậy.

Mấy lời sến súa kia từ đâu mà có thế? Diệp Tuệ cảm thấy, bây giờ Thẩm Thuật lại bắt đầu biết nói đùa rồi đấy, đã vậy thì cô cũng phải tỏ vẻ hưởng ứng thôi.

cô rất nể tình cười ha ha hai tiếng, vỗ vai anh nói: “Truyện cười này hơi lạnh đó.”

Tiếng cười của cô lại tiếp tục như những mũi tên đâm vào người Thẩm Thuật.

Cục diện này có thể gọi là cuộc thi “Các cách nói đùa của thằng nam”, thí sinh Thẩm Thuật bị Diệp Tuệ lấn át hoàn toàn, cuối cùng ngã xuống trên đài pk.

không phải nói phụ nữ ai cũng thích được khen sao? Thẩm Thuật không hiểu, rõ ràng anh đã nói đúng mà, sai chỗ nào chứ?

anh ho khan, tỏ vẻ bình thân nói: “Đừng thật nhì.”

Thẩm Thuật trêu vạ thất bại, tiếp tục đi dạo với Diệp Tuệ, cô đang rất vui, hoàn toàn không chú ý đến anh.

Bỗng từng cơn gió to thổi về hướng hai người, cái mũ Diệp Tuệ đang đội trong nháy mắt đã bị gió thổi đi.

Mái tóc dài mềm mại xỏa tung trên không trung, tạo thành một độ cong rất đẹp, cuối cùng hạ xuống bờ vai, nhìn vô cùng tự nhiên.

Người đi đường theo bản năng liếc nhìn Diệp Tuệ mấy lần, mặc dù mặt cô vẫn đeo khẩu trang và kính râm, nhưng vẫn có người cảm thấy bóng dáng cô nhìn quen quen.

Diệp Tuệ hoảng hốt, nhưng mũ của cô không biết đã bị gió thổi đi đâu mất rồi.

Thẩm Thuật theo phản xạ đưa tay ra nắm chặt cánh tay cô, kéo cô vào lòng mình, ánh mắt người đi đường vì thế mà chỉ nhìn thấy người đàn ông kia đang ôm một cô gái có mái tóc đen dài.

Diệp Tuệ còn chưa kịp hiểu ra làm sao thì cả người đã bị Thẩm Thuật kéo vào lòng rồi, ban nãy đầu óc anh trống rỗng, chỉ có một suy nghĩ duy nhất là không thể để Diệp Tuệ bị người ta nhận ra.

Lúc anh ý thức được là mình đang ôm cô, anh không khỏi cảm thấy căng thẳng, mặt cô dán chặt vào ngực anh, nghe thấy tiếng tim anh đập loạn.

Diệp Tuệ hơi hoảng loạn, chỉ biết đứng im không nhúc nhích, mặt hình như đang nóng lên.

Hành động này của Thẩm Thuật, thật khiến cho người ta cảm thấy quá bất ngờ!

Nếu so với hình ảnh một đứa bé đáng thương mà cô hình dung về anh thì quả thực là như hai người khác nhau vậy.

Mấy câu nói lảng mạn mà Thẩm Thuật học được chẳng xi nhê gì với Diệp Tuệ cả, nhưng hành động bảo vệ cô theo bản năng này thì lại rất có tác dụng.

Hình như có một chút chút gì đó rung động rồi.

Thẩm Thuật suy nghĩ đến sức khỏe của cô, quyết định quay về khách sạn sớm.

Ba con ma trong phòng đã bị anh dọa chạy mất rồi, Diệp Tuệ an tâm đi tắm rửa sạch sẽ, vừa ra khỏi nhà tắm thì nghe thấy tiếng gõ cửa phòng.

cô đi ra mở cửa, thấy Thẩm Thuật mặc đồ ngủ đứng bên ngoài, cô tưởng là anh có chuyện muốn nói nên không chút đề phòng gì mà mở rộng cửa ra.

Thẩm Thuật đi vài bước vào trong phòng, sau đó dừng lại, đột ngột xoay người nói với cô: “Tôi nay anh sẽ ngủ ở đây.”

Diệp Tuệ ngơ ngác, không kịp phản ứng lại, anh sợ cô hiểu lầm nên lập tức nói thêm một câu: “Vì em sợ ma mà, anh sẽ ngủ trên salon.”

Thẩm Thuật lấy chăn dự phòng trong tủ ra đặt lên ghế, nhìn bóng lưng anh đang trải chăn, Diệp Tuệ không muốn nói với anh rằng ma đã bị anh dọa chạy mất rồi, chẳng còn con ma nào hết.

Diệp Tuệ cười nói: “Cảm ơn anh.”

Chờ cô chui vào chăn rồi, anh mới nói: “anh tắt đèn đây.”

Tạch một tiếng, đèn trên trần nhà tắt hết, cả phòng chìm trong bóng tối, tấm rèm cửa dày nặng gần như cũng cản lại hết ánh sáng từ bên ngoài.

Lúc Diệp Tuệ quay đầu nhìn Thẩm Thuật, cô chỉ có thể nhìn thấy đường viền gương mặt anh, không nhìn rõ biểu cảm.

Tuy rằng trong phòng không có ma nữa, nhưng anh vẫn nằm ngủ trên ghế salon cách cô không xa, khiến cho cô cảm thấy rất an tâm.

Khi cô nhắm mắt lại sắp ngủ, anh lại đột ngột mở miệng gọi cô: “Diệp Tuệ.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ khẽ mở mắt ra, ậm ừ đáp lại.

anh hỏi cô: “Em có thích ở trong một căn nhà nhìn ra biển không? Ví dụ như ở Đại Lý chẳng hạn.”

Diệp Tuệ đang buồn ngủ, ý thức mơ hồ, nhưng cô vẫn nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề mà anh hỏi: “Thích chứ, nơi này phong cảnh rất đẹp, khiến cho tâm trạng thoải mái.”

cô còn muốn nói thêm, nhưng giọng nói lại dần dần nhỏ đi, cuối cùng chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều.

Thẩm Thuật thử gọi tên cô, nhưng giọng anh rất nhỏ, hồi lâu sau vẫn không thấy cô trả lời.

Xác nhận Diệp Tuệ đã ngủ rồi, anh liền vén chăn rồi khỏi ghế salon, đi tới bên giường cô.

Ánh sáng rất mờ, đường nét trên mặt Diệp Tuệ không rõ ràng lắm, nhưng góc nào nhìn cũng đẹp quá đáng, không điểm nào là Thẩm Thuật không thích cả.

anh đứng ngắm cô một lúc, sau đó khom lưng xuống bên cạnh giường cô, khẽ cúi người, động tác rất nhẹ nhàng.

Sau đó...

anh mở ngăn kéo của chiếc tủ đầu giường, cầm một quyển chứng nhận quyền sử dụng đất (*sổ đỏ*) rồi bỏ vào trong đó.

Trước khi tới Đại Lý, Thẩm Thuật đã mua một căn biệt thự có view nhìn ra biển, vừa rồi khi chuẩn bị ngủ, anh hỏi Diệp Tuệ là để xác nhận suy nghĩ của cô, chắc chắn rằng cô sẽ thích.

Ngày mai anh có thể tìm cơ hội để cô phát hiện ra món quà này.

Thẩm Thuật đã từng tra cứu trên mạng về Đại Lý, trong đó có các quảng cáo bất động sản của nhiều công ty, nhờ đó bắt đầu nảy sinh ý định mua nhà cho Diệp Tuệ.

Nếu yêu có ấy thì hãy tặng có ấy một căn nhà, biệt thự Nhĩ Hải chờ bạn đến mua.

Câu quảng cáo này đã đánh trúng tâm tư của Thẩm Thuật, anh biết, Diệp Tuệ chắc chắn sẽ thích. anh thỏa mãn để quyền chứng nhận quyền sử dụng đất vào trong ngăn kéo tủ đầu giường, sau đó yên tâm đi ngủ.

Hôm sau, Diệp Tuệ dậy rất sớm, cùng Thẩm Thuật dạo chơi đã dờ ở Song Lang cổ trấn, đến chiều hai người lại ở trong khách sạn chờ xem mặt trời lặn.

Diệp Tuệ chơi rất vui, nhưng không phát hiện ra sự hồi hộp căng thẳng của Thẩm Thuật, chỉ biết đi theo anh cả ngày.

Từ sáng đến giờ trong đầu Thẩm Thuật chỉ nghĩ đến một chuyện, đó là làm thế nào để Diệp Tuệ phát hiện ra trong ngăn kéo tủ đầu giường có quyền chứng nhận quyền sử dụng đất.

Mặt nước phía xa nhuộm một tầng viền vàng theo rặng liễu, hai người cùng nhau nhìn lên trời, xem mặt trời từ từ hạ xuống.

Cuối cùng Diệp Tuệ cũng thẳng thắn nói với Thẩm Thuật chuyện cô có thể nhìn thấy ma, đồng thời kể lại toàn bộ mấy chuyện lúc trước.

“Lần trước lúc bọn mình ngồi trên xe bus ý, em suýt nữa thì bị hù chết, lúc đó trong xe toàn là ma thôi, có mỗi anh với em là con người, anh bảo em có sợ không cơ chứ?”

Thẩm Thuật nghĩ lại lần đó, thì ra tối hôm ấy Diệp Tuệ đi theo mấy con ma đến tận trạm cuối cùng, cô nhát gan như vậy, chắc chắn phải sợ rồi.

Diệp Tuệ nói: “anh có đọc tin tức về tập đoàn Kiến Quốc không?”

Thẩm Thuật gật đầu, làm bộ như không biết gì cả.

Diệp Tuệ nói ra sự thật: “thật ra thì cái người được thừa kế di sản trăm tỷ của ông ấy chính là em đó.”

“Lần đầu em cùng anh tới bệnh viện là để giúp Trần Nguyệt Nga gặp Tôn Kiến Quốc, hai người là mối tình đầu của nhau...” Diệp Tuệ kể lại mối tình của họ cho anh nghe.

Dưới ánh hoàng hôn, Thẩm Thuật yên lặng nghe cô kể chuyện.

Kể xong, Diệp Tuệ không khỏi bồi hồi: “Tình yêu của họ thật khiến cho người ta ngưỡng mộ.”

Thẩm Thuật nói: “Nếu có một người giống như Tôn Kiến Quốc, gây dựng một tập đoàn sản xuất kẹo vì em, còn đưa công ty lên top đầu cả nước, thì em có thích anh ta không?”

Diệp Tuệ nghiêm túc trả lời: “Chuyện thích hay không không thể dùng tiền để cân nhắc được, nếu cả hai yêu nhau thật lòng, thì dù anh ấy có nghèo rách mùng tơi, em cũng sẽ luôn ở bên anh ấy.”

Diệp Tuệ nghĩ đến tình huống của cô và anh, liền khích lệ Thẩm Thuật: “Nhưng mà dù hiện tại không có tiền, chỉ cần cùng nhau cố gắng, tương lai chắc chắn sẽ kiếm được tiền thôi, đúng không?”

Thế nhưng, Thẩm Thuật lại tự động đem ý của câu này chuyển thành là, việc anh mua một căn biệt thự ở Nhĩ Hải là một hành động cực kỳ nóng cạn.

Cũng may là cô vẫn chưa phát hiện ra quyền chứng nhận kia, trước khi cô phát hiện ra, anh phải nhanh chóng lấy nó về.

“À đúng rồi, em còn có một chuyện muốn nói với anh.” Giọng điệu cô tỏ ra áy náy, “Trước giờ em luôn kiểm soát đến gần anh, là bởi vì nếu chạm vào anh thì em sẽ không nhìn thấy ma nữa.”

Thẩm Thuật: “...”

Mặt trời đã ngã về hướng Tây, choang một cái, Thẩm Thuật hình như vừa nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ vụn, thì ra Diệp Tuệ đến gần anh chỉ bởi vì anh có khả năng trấn ma thôi.

Advertisement / Quảng cáo

Mặt trời đã hoàn toàn lặn mất, bầu trời chuyển thành màu đen.

Diệp Tuệ đi với Thẩm Thuật cả ngày, chân mỏi nhừ, ăn cơm tối xong, cô chỉ ở trong khách sạn chứ không đi đâu nữa.

Thẩm Thuật vẫn để mắt đến cái tủ đầu giường, đề phòng cô phát hiện ra quyền chứng nhận nhà đất bên trong. Đợi khi cô ngủ rồi, anh mới rón rén đi tới bên giường cô.

anh lấy quyền chứng nhận đi, chậm rãi đóng ngăn kéo lại, thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, Diệp Tuệ bỗng trở mình, nghe thấy tiếng động bên cạnh, cô mở mắt ra, vừa vận đối diện với tầm mắt anh.

Vì đang ngái ngủ nên tiếng nói của cô còn mang theo âm mũi, thấy động tác của Thẩm Thuật, cô hơi nghi ngờ hỏi: “anh đang làm gì thế?”

- -

Lời tác giả:

Diệp Tuệ động viên Thẩm Thuật: Ít tiền cũng không sao, sau này bọn mình cùng nhau kiếm tiền.

Thẩm Thuật: không thể để có ấy nghĩ rằng mình là một người suy nghĩ nóng cạn được.

Hai người với lời suy nghĩ không cùng tần số, nói chuyện mà không hiểu được ý của nhau.

Lời editor: Một hai ông bà này quá))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật bị cô bắt quả tang, toàn thân cứng đờ, tay che cái quyền chứng nhận đi. anh cố gắng giữ vững bình tĩnh, không để cho Diệp Tuệ chú ý đến hành động của mình.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Thẩm Thuật đã nghĩ ra cách đối phó.

Diệp Tuệ dụi mắt, xác định không phải mình nằm mơ, anh đang đứng bên cạnh giường cô, trạng thái nhìn có vẻ không bình thường.

Thẩm Thuật không trả lời Diệp Tuệ, cũng không nhìn cô, mà rất bình tĩnh đứng dậy, đi vòng qua giường cô, đồng thời cũng không quên việc giấu kỹ cái quyền chứng nhận trong tay.

Diệp Tuệ nhìn anh đứng lên trong vô thức, bước đi, lại vòng qua...Cực kỳ giống với cái lần họ anh bị mộng du.

Thẩm Thuật cho rằng chuyện này sẽ trôi qua trong êm đẹp, khoảng cách chỉ còn chưa tới một mét thôi, anh sắp thoát thân thành công rồi.

Lúc anh sắp đi tới chỗ salon, Diệp Tuệ đã tỉnh táo lên nhiều, cô hít mắt nhìn, thấy Thẩm Thuật quẹo trái quẹo phải rất thành thạo, cảm thấy hơi kỳ lạ.

Có đúng là anh đang mộng du không đó? Hai người mới ở đây có một đêm thôi, chắc chắn là chưa thể quen thuộc được, sao anh lại quen cửa quen nẻo quay trở về chỗ ghế salon dễ dàng thế hả?

Diệp Tuệ bỗng lên tiếng: “Thẩm Thuật, anh đứng lại mau!”

Vừa dứt lời, Thẩm Thuật dừng bước luôn, nhưng ngay sau đó lại chậm rãi đi về chỗ salon, làm bộ như không nghe thấy cô nói gì.

Tạch một tiếng, Diệp Tuệ bật đèn lên, ánh sáng từ trên trần chiếu xuống làm sáng cả căn phòng.

Advertisement / Quảng cáo

một giây dừng bước của anh đã phá hỏng tất cả, kỹ năng diễn xuất của Thẩm Thuật quá vụng về, không thể thoát được con mắt tinh tường của diễn viên Diệp Tuệ. Diệp Tuệ đi xuống giường, bước tới gần anh, đập vào vai anh một cái.

Thẩm Thuật bị vạch trần: “...”

anh đứng quay lưng lại với cô, trong ngực đang ôm cái quyền chứng nhận nhà đất, giọng có vẻ buồn ngủ: “anh muốn đi ngủ.”

một giây sau, Diệp Tuệ bất ngờ đứng chắn trước mặt anh, tầm mắt thoảng nhìn xuống, nhắm thẳng vào cái thứ anh đang cầm trong tay.

cô ngước mắt lên nhìn anh: “Đưa đây!”

Lúc cô nhìn anh, mắt cô hơi nheo lại, ánh mắt như muốn thiêu đốt người ta, thấp thoáng lộ ra sự quyến rũ.

Thẩm Thuật cũng hơi nheo mắt, đưa món đồ đang cầm trong tay cho cô theo bản năng, quyền chứng nhận quyền sử dụng đất mà anh khó khăn lắm mới lấy về được, giờ lại không thể giấu diếm được rồi.

Thẩm Thuật rũ mắt xuống, lảng nhệ sự yên tĩnh trong vài giây, sau đó là tiếng của Diệp Tuệ: “anh...anh mua hẳn biệt thự ở Nhĩ Hải luôn rồi à!!!”

Thẩm Thuật thờ dài, đứng rồi, anh chính là một người nông cạn như vậy đây, mới đó thôi đã tiêu tốn tiền để mua biệt thự rồi. anh cúi đầu, chuẩn bị nghe Diệp Tuệ dạy bảo.

Vì đang rạng sáng nên không gian rất tĩnh lặng, nghe điệu quen thuộc của Diệp Tuệ vang vọng khắp phòng: “Thẩm Thuật, anh thật là giỏi!”

Trong mắt của người nhà họ Thẩm thì Thẩm Thuật chẳng biết làm gì cả, anh chỉ có thể sống nhờ vào tiền của gia đình.

Diệp Tuệ cảm thấy, Thẩm Thuật hoàn toàn không phải là người giống như bọn họ nói, bây giờ anh đã kiếm được tiền rồi, còn mua được cả một căn biệt thự cao cấp nữa.

Thẩm Thuật ngẩn ngơ, mắt giật mấy cái, anh không dám tin vào tai mình, ngập ngừng hỏi lại cô: “Giỏi ư?”

Diệp Tuệ nghiêm túc nói lại một lần: “anh rất rất giỏi luôn á!”

Lúc này Thẩm Thuật mới dám nhìn cô, anh thấy cô đang cười, ánh mắt ngập tràn sự khích lệ và tán thưởng. cô rất xinh, nụ cười cũng đẹp, khiến cho thế giới vốn bảm đầy bụi bặm của anh trở nên thật sinh động.

anh rất muốn nói gì đó, nhưng lại không thể thốt ra được câu nào.

Diệp Tuệ hỏi: “Sao anh lại dễ quyền chứng nhận này ở đây?”

Thẩm Thuật đáp: “anh lỡ mang theo.”

Diệp Tuệ hiểu ra, không hề cảm thấy là anh đang nói dối.

Ánh mắt Thẩm Thuật tối đi, anh nhìn vào mắt cô, không biết có phải vì đêm đã khuya hay không mà giọng anh hơi khàn: “Em ngủ ngon nhé.”

Dưới ánh đèn, mọi thứ cảm xúc cứ ùa tới từ bốn phương tám hướng, bao vây lấy Thẩm Thuật.

Hai người kết hôn chưa lâu, chính thức có tiếp xúc với nhau cũng chỉ mới khoảng hai tháng, trước đó, anh không hề biết gì về Diệp Tuệ cả.

Diệp Tuệ chủ động tiến lại gần anh, Diệp Tuệ nhát gan, Diệp Tuệ luôn chủ động làm thân với anh... Từng mặt tốt của cô giống như những mảnh ghép nhỏ, từng chút một ghép vào nhau.

Trở thành một hình bóng rất rõ ràng.

Thẩm Thuật nằm trên salon, ngẩn ngơ nhìn trần nhà, khoe môi cong lên, không tiếng động mà bật cười.

Trải qua một ngày quá mệt mỏi, hai người ngủ đến trưa mới dậy, sau đó đi thẳng đến nhà hàng ăn trưa luôn.

Thẩm Thuật đã bao cả nhà hàng này, cho nên không có khách nào khác đến ăn cả.

nói cách khác thì, tất cả các nhân viên của nhà hàng mấy ngày nay chỉ việc phục vụ Thẩm Thuật và Diệp Tuệ thôi.

Nhà hàng này cũng kề ngay bên hồ, qua tấm kính thủy tinh, khách hàng có thể ngắm nhìn mặt hồ êm ả bên ngoài, được ánh mặt trời chiếu rọi trở nên sáng rực.

Lúc ăn cơm, suốt cả quá trình Diệp Tuệ đều cúi gằm mặt xuống, chiếc mũ che nắng đã giấu đi hơn nửa gương mặt cô, kính râm thì che kín mắt.

Nhìn qua như thế cô đang mang theo toàn bộ những vật dụng để chống nắng vậy.

Trong nhà hàng chỉ có một bàn của họ, sau khi nhân viên phục vụ đi rồi, cô mới dám ngẩng đầu lên.

Sau khi mang đồ ăn cho họ xong, nhân viên cứ liên tục nhìn về phía họ. Thẩm Thuật rất đẹp trai, Diệp Tuệ qua trang phục thì có thể thấy là đáng người rất đẹp, chỉ có điều là không thấy rõ mặt cô.

Cuối cùng, người nhân viên cho ra một kết luận, đó là chị Thẩm này rất chăm chút đến sắc đẹp, ngay cả khi đang ngồi trong nhà hàng ăn cơm cũng sợ bị cháy nắng.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc Thẩm Thuật và Diệp Tuệ dùng bữa, có nghe thấy tiếng các nhân viên bàn luận xôn xao, vì cả nhà hàng có mỗi hai người khách là họ, nên tiếng nói chuyện vang lên nghe rất rõ ràng.

Trong câu chuyện của họ có nhắc đến mấy chữ truyền thuyết về con ma nước, Diệp Tuệ vừa nghe thấy có liên quan đến ma là cực kỳ cảnh giác, liền nghiêng đầu hóng hót.

cô lắng nghe rất nhập tâm, quên cả ăn cơm luôn.

Thẩm Thuật lập tức chú ý đến dáng vẻ mờ ám của Diệp Tuệ, đầu tiên anh nhìn thoáng qua cái mũ của cô, sau đó đưa tay ra sờ lên vành mũ cô.

Diệp Tuệ ngăn người, quay đầu lại nhìn, anh kéo vành mũ cô thấp xuống, bảo đảm rằng mặt của cô sẽ không bị người ta trông thấy.

“Phục vụ.” Thẩm Thuật nói với nhân viên phục vụ, người nhân viên đang lên lút nói chuyện riêng vội vàng đi tới.

“Xin hỏi anh cần gì ạ?”

Thẩm Thuật chỉ tay vào người nhân viên đứng cách đó không xa, nói: “cô kể lại cho chúng tôi nghe chuyện ban nãy các cô nói với nhau đi.”

Người nhân viên ngăn người, nét mặt hiện lên vẻ lúng túng: “Xin lỗi vì đã quấy rầy thời gian dùng bữa của hai anh chị.”

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ: “Vợ tôi có hứng thú với truyền thuyết ma nước ấy, muốn biết toàn bộ nội dung câu chuyện.”

Người nhân viên thấy Thẩm Thuật không truy cứu về sự thất trách của mình, liền vui vẻ kể lại đầy đủ nội dung câu chuyện kia một lần.

thì ra nơi đây có một truyền thuyết, đó là từng có một cô gái trẻ nhảy xuống hồ nước tự tử vì tình. Sau khi chết linh hồn cô gái ấy vẫn dạo chơi trong nước, biến thành ma nước không thể đi đâu được.

Con ma nước đó rất xinh đẹp, có thể quyến rũ nữ hoặc người ta, vì muốn có nhiều người làm bạn với mình, nó thường xuyên bám vào bờ hồ, kéo những người đứng gần đó xuống nước.

Cho nên nơi này rất hay có người rơi xuống nước, có người bị đập đầu, có người thì bị té ngã.

Tuy nhiên vẫn có cách phòng tránh, đó là ma nước chỉ xuất hiện vào buổi tối thôi, lúc nó nhìn chăm chăm bạn, bạn tuyệt đối không được nhìn lại nó quá năm giây, nếu không sẽ bị nó cướp mất hồn, tốt nhất cứ tìm cơ hội chạy trốn là xong.

Người nhân viên nói đến chỗ cá hợm, suýt thì bị chính khả năng kể chuyện của mình làm cho kinh sợ, bỗng dừng lại nghe thấy một tiếng động vang lên, cắt đứt mạch kể chuyện của cô ấy, làm cho cô ấy sợ hãi tí thì tìm người đập.

Diệp Tuệ cúi đầu, vừa rồi tay cầm không chắc nên làm rơi đôi đũa.

cô tuyệt đối không thừa nhận là mình đang sợ đầu!

Thẩm Thuật cúi người xuống, rất bình tĩnh nhặt đôi đũa lên, đưa cho nhân viên: “Phiền cô lấy cho tôi một đôi đũa mới.”

Người nhân viên vừa đi, Diệp Tuệ lập tức tự thôi niệm bản thân: “Câu chuyện này chắc chắn không có thật đâu.” Ngủ điếu rất chắc chắn.

Thẩm Thuật thấy nhân viên quay lại, anh nhận lấy đôi đũa sạch, nói: “Vậy em hãy nhớ kĩ để lần sau không phải sợ đến mức làm rơi đũa nữa nhé.” Thẩm Thuật không chút lưu tình vạch trần việc Diệp Tuệ đang sợ.

Diệp Tuệ: “...” anh mà không bóc mẽ em thì chúng ta còn có thể là bạn tốt đấy!

cô chỉ có thể an ủi mình rằng, có Thẩm Thuật ở bên cạnh, cô không việc gì phải sợ hết.

Con ma nước cho dù có xuất hiện, dựa theo tính tình của Thẩm Thuật thì có khi anh sẽ nắm tóc nó kéo lên bờ rồi cho nó phơi nắng cả ngày mất.

Diệp Tuệ nghĩ vậy cũng không còn thấy sợ nữa.

Ăn cơm xong, Thẩm Thuật có điện thoại, Diệp Tuệ đi về phòng trước.

cô kéo rèm cửa ra, ánh sáng ấm áp bao phủ khắp phòng, ma quỷ cũng không có chỗ mà trốn.

Vừa kéo rèm ra là nhìn thấy ngay hồ nước bên ngoài ban công, ban ngày mặt hồ rất yên ả, tai chỉ nghe thấy tiếng gió thổi nhẹ nhàng, lúc này gần như là chìm trong yên tĩnh.

Diệp Tuệ đi ra ngồi trên sân gỗ, dưới chân là mặt nước xao động tạo thành những vòng tròn, cô thật sự muốn nhắm mắt ngủ trưa ở đây luôn.

Trong buổi trưa yên tĩnh, vòng nước bỗng dừng trở nên lớn hơn, từ xa tiến lại gần, Diệp Tuệ cứ thế nhìn mặt hồ kỳ lạ một cách chăm chú.

một giây sau, trong nước lộ ra một cái đầu, dù đang ở chỗ tối nhưng làn da cô bé kia vẫn trắng như tuyết, tỏa sáng như ngọc trai.

Mái tóc dài ướt nhẹp xoa trên vai cô bé, có mấy lọn tóc rũ xuống mặt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy góc mặt rất đẹp của cô.

Sóng nước bỗng dao động mạnh, cô bé chậm rãi giơ hai cánh tay trắng nõn lên, nhẹ nhàng bám vào bờ.

cô bé nhìn Diệp Tuệ, hơi nghiêng đầu, ánh mắt vô cùng trong trẻo và ngây thơ, cảnh tượng này giống như một bức tranh đẹp vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ thoáng nhìn chân cô bé, là chân chứ không phải đuôi, cho nên cô bé xinh đẹp trước mắt cô bây giờ chắc chắn không phải là nàng tiên cá, mà chính là con ma nước trong truyền thuyết kia.

Là con ma chuyện cướp mất hồn người ta, kéo người ta xuống nước cùng...

không đợi con ma nước nhích tới gần mình, cô đã đứng bật dậy khỏi sân nhà, trước giờ mấy con ma Diệp Tuệ gặp cũng coi là đáng yêu, cho nên cô có thể miễn cưỡng thuyết phục bản thân chung sống hòa bình với chúng nó.

Nhưng con ma nước này thì không giống thế, vì nó chuyên đi hại người!

Diệp Tuệ nghĩ lại cách đối phó với ma nước, dùng tốc độ nhanh nhất nhìn đi chỗ khác, không mất đối mắt với nó.

Vừa định trốn về phòng thì trong phòng vang lên tiếng của Thẩm Thuật: “Diệp Tuệ, em ở bên ngoài à?”

Ban này Diệp Tuệ vì quá căng thẳng nên không nghe thấy tiếng mở cửa, cho nên không biết là Thẩm Thuật vào phòng, đang muốn đáp lại anh thì anh đã đi ra ngoài ban công đứng với cô rồi.

Thẩm Thuật chú ý ngay đến phản ứng kỳ lạ của Diệp Tuệ, anh nhíu mày nói: “Em sao thế? Lại nhìn thấy ma sao?”

một giây sau, Thẩm Thuật quay đầu nhìn mặt hồ, muốn biết xem con ma nước trong truyền thuyết kia rốt cuộc có hình thù gì.

Nhưng mà anh sẽ phải thất vọng thôi, vì anh là vật cách ly với ma quỷ mà, muốn nhìn cũng không nhìn được.

Diệp Tuệ thấy hành động của Thẩm Thuật thì không khỏi hoảng hốt, lúc này cô bỗng quên mất chuyện Thẩm Thuật có thể khắc ma, chỉ sợ anh sẽ bị con ma nước xinh đẹp kia mê hoặc thôi.

Bản năng nhanh hơn suy nghĩ, cô vội vàng vươn tay che kín mắt anh lại.

“anh đừng nhìn, sẽ bị con ma đó hấp hồn đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 51

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ có thể cảm nhận được mắt anh đang chớp, lông mi dài lướt qua lòng bàn tay cô, tê tê ngứa ngứa, giống như lông vũ vậy.

anh đứng yên không nhúc nhích, mắt bị che lại, không nhìn thấy gì cả, nhưng lại khiến cho cảm giác của anh trở nên rõ ràng hơn.

Da tay của Diệp Tuệ rất mềm, lại có hơi ẩm, cộng thêm việc trên người cô còn tỏa ra mùi hương thơm nhẹ, làm cho anh cứng đờ cả người.

Đợi đến khi Diệp Tuệ bỏ tay ra, mắt anh lại không tự chủ mà nhìn bàn tay cô.

“anh có còn nhớ truyền thuyết ma nước mà nhân viên phục vụ nói không? Con ma nước đó xuất hiện rồi.” cô nói thầm với anh.

Thẩm Thuật búng tỉnh, khôi phục tinh thần sau mấy giây tiếp xúc da thịt, hỏi cô: “Nó ở đâu?”

Diệp Tuệ không dám quay đầu lại nhìn, cô đứng quay lưng đưa ngón tay chỉ ra chỗ con ma.

“Con ma này có khả năng hút hồn đấy, anh tuyệt đối không được nhìn nó nhé.” Diệp Tuệ nhớ lại dáng vẻ xinh đẹp đến lóa mắt của con ma nước, theo bản năng không muốn cho anh nhìn nó.

Thẩm Thuật lại liếc mắt nhìn tay cô, cô vì sợ anh trông thấy con ma nên mới che kín mắt anh lại, vậy nếu bây giờ anh lại nhìn nữa thì chắc cô sẽ lại che mắt anh tiếp nhì.

anh ra về trầm ngâm mấy giây, sau đó nghiêng đầu nhìn ra phía hồ: “Con ma nước đó ở đâu cơ?”

Advertisement / Quảng cáo

Vừa thấy động tác của Thẩm Thuật, Diệp Tuệ lập tức gờ tay che mắt anh lại: “Em đã nói là nó sẽ hớp hồn anh rồi mà, không được nhìn!”

không hiểu tại sao mà Diệp Tuệ tự nhiên lại nổi nóng như thế, cô che kín mắt anh lại rồi mới tự quay người nhìn về phía con ma.

Tuy nhiên con ma nước đã biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa rồi, không lưu lại dù chỉ một sợi tóc.

Diệp Tuệ lúng túng thu tay về: “Em quên mất là nếu chạm vào anh thì ma quỷ sẽ biến mất.” Cảm giác như cô đang lợi dụng để chiếm tiện nghi của anh vậy.

Khóc miệng anh nhếch lên, nụ cười vẫn đọng lại nơi đáy mắt: “không sao.”

Mấy ngày Thẩm Thuật và Diệp Tuệ ở Đại Lý, Thẩm Tu cũng tự thưởng cho bản thân mấy ngày nghỉ.

Thẩm Tu là nghệ sỹ lưu lượng tuyến một, ngày nào cũng bận rộn, hiếm khi mới được rảnh rỗi, vốn định cùng Thường Huỳnh đi du lịch, nhưng vì hai người có chút mâu thuẫn nên không thu xếp được.

Thường Huỳnh đang bận học nấu ăn, hoàn toàn không có thời gian, cô ta đã nhận được lời mời tham gia show “Tôi cùng mình tỉnh mở quán ăn nhanh” tập tiếp theo nên nhất định phải trở tài trong chương trình.

Tỷ suất người xem show này đã vượt qua con số hai tỷ rồi, trở thành một show thực tế cực kỳ hot.

Cái khó chính là các khách mời có định đều không có ai là nghệ sỹ lớn, nổi nhất lại là Diệp Tuệ trước đó vốn luôn bị hắc trên mạng, sau đó là đến tiểu sinh mới nổi qua một phim cổ trang tên Cao Việt.

Mọi người ban đầu chỉ muốn nhìn xem các nghệ sỹ sẽ mở quán ăn thế nào thôi chứ chắc cũng không có gì đặc biệt cả, thế nhưng gói biểu cảm gương mặt của Diệp Tuệ đã thay đổi tất cả!

Diệp Tuệ tham gia show đã thành công tẩy trắng bản thân, kéo thêm được một lượng lớn fan và lượt view, rất nhiều nữ nghệ sỹ cũng muốn học theo cô ấy.

Chỉ là nấu cơm thôi mà, ai mà không biết làm chứ? Bây giờ ngày nào Thường Huỳnh cũng trau dồi tài nấu nướng, kỹ năng sơ chế cắt thái cũng tiến bộ từng ngày, cô ta nhất định phải hạ gục Diệp Tuệ ngay trong chương trình!

Trong các địa điểm du lịch nổi tiếng trong nước, Thẩm Tu đã chọn Đại Lý.

Hôm nay vừa tới Đại Lý thì hẳn đã báo cho các fan của mình trên Weibo ngay, hẳn chụp một tấm hình với cặp chân dài, đằng sau là hồ Nhĩ Hải xinh đẹp, còn cẩn thận check in địa điểm là Đại Lý.

Ý của hẳn là, các fan thân yêu của anh, mấy em có thể vô tình gặp được anh ở Đại Lý đấy.

“Aaaaa anh đi Đại Lý sao? Hôm qua em lại vừa từ đó về rồi, đau lòng quá đi, tại sao vận mệnh lại ngăn cản tôi và idol gặp nhau cơ chứ?”

“Thẩm Tu vất vả rồi, khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi mấy ngày, nếu là fan chân chính thì mong các bạn đừng nên làm phiền ngày nghỉ của anh ấy!”

“Thường Huỳnh đâu rồi? cô ấy có đi cùng Thẩm Tu không?”

“Dạo này Thường Huỳnh đang học nấu ăn, nghe nói cô ấy nhận được lời mời tham gia show thực tế của Diệp Tuệ, sắp ghi hình rồi đấy.”

“Gi cơ! Chơi lớn vậy luôn á? Thường Huỳnh với Diệp Tuệ sẽ cùng xuất hiện trong show thực tế sao?”

Thẩm Tu đi du lịch nhưng vẫn khoe khoang, khác hẳn với Diệp Tuệ, cả cô và Thẩm Thuật đều không ngờ là chuyến du lịch này sẽ bị phá hỏng nhanh như thế.

Mà chuyện này là do đoàn đội của Diệp Tuệ khởi xướng ra, nghệ sỹ của mình nổi lên nhanh như thế, đoàn đội cũng phải ngày ngày hành động.

Đến một ngày, các fan của Diệp Tuệ để lại bình luận trên Weibo của công ty cô là: “Mấy ngày rồi không thấy đăng trạng thái mới, tháng này Tuệ Tuệ có lịch trình gì vậy ạ?”

“Diệp Tuệ đang nghỉ phép, cô ấy đi du lịch Đại Lý.”

Chị Nhâm chưa trông thấy bài đăng mới của Thẩm Tu, cô ấy chỉ đơn thuần muốn thay Diệp Tuệ trấn an các fan, nhưng không ngờ chỉ một câu nói đơn giản của mình mà đã gây nên chấn động lớn.

Fan của Thẩm Tu luôn âm thầm theo dõi thông tin của những nghệ sỹ hợp tác với hẳn, sau khi đọc được câu trả lời từ người đại diện của Diệp Tuệ, bọn họ ngay lập tức cảm thấy có gì đó không đúng.

Idol của bọn họ đi nghỉ dưỡng ở Đại Lý, mà Diệp Tuệ cũng đang ở đó luôn, mọi người nhạy cảm đánh hơi được chuyện mờ ám.

Có phải Diệp Tuệ lại đang muốn giờ trò không đấy?

Trước thi dựa hơi Thường Huỳnh để nổi tiếng, giờ lại định tạo scandal với Thẩm Tu, cô ta có còn biết xấu hổ hay không vậy? Phải chứ!

Các fan với sức chiến đấu cực mạnh, công chiếm phần bình luận trên Weibo của Diệp Tuệ, tất cả những nơi nào có liên quan đến cô đều sẽ có dấu vết của bọn họ để lại.

Trong nháy mắt Diệp Tuệ đã thăng tiến lên hotsearch.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc cô với Thẩm Thuật phát hiện ra chuyện này thì tin tức đã bị truyền thông thêm mắm dặm muối rồi đăng lên mạng rồi.

[Rộ tin Thẩm Tu và Diệp Tuệ cùng nhau đi du lịch Đại Lý, bạn gái thì đang ở nhà học nấu ăn vì anh ta.]

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật cùng ngẩng đầu lên nhìn nhau, mặt ai cũng ngờ ngác, trên mặt không khỏi hiện lên ba dấu chấm hỏi to đùng, chuyện quái gì thế này???

Sau khi đọc tin nhắn chị Nhâm gửi tới, cô mới biết là chị ấy đã để lộ thông tin ra.

cô có chút áy náy thờ dài: “Thẩm Thuật, chắc em không thể tiếp tục đi du lịch với anh được rồi.”

Thẩm Thuật không nói gì, anh quay người đi ra khỏi phòng, đứng bên ngoài gọi điện cho Vương Xuyên, bảo anh ta đặt vé máy bay, đem đoàn đội của Diệp Tuệ đóng gói lại đưa tất đến Đại Lý.

Nửa tiếng sau, có người gọi cho chị Nhâm, nói là Thẩm Thuật bảo cả đội đến Đại Lý một chuyến.

Chị Nhâm làm trong công ty nhô này đã lâu, đã từng theo các nghệ sỹ vào Nam ra Bắc, nhưng chưa từng được ngồi khoang hạng nhất. Mà chồng của Diệp Tuệ chỉ vì muốn đưa bọn họ đến Đại Lý cùng mà bao nguyên cả khoang hạng nhất này luôn sao?

Thẩm Thuật tuy là người nhà họ Thẩm, nhưng nghe nói người nổi nghiệp tương lai của Thẩm thị sẽ là Thẩm Tu mà. Trước giờ Thẩm Thuật cũng không có vẻ gì là giàu có, bọn họ đều cho rằng anh ấy chẳng có tài cán gì.

Thế mà chồng của Diệp Tuệ từ khi nào mà lại có nhiều tiền như vậy chứ?

Chị Nhâm cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nghe theo yêu cầu của Thẩm Thuật, đáp chuyến bay sớm nhất đến Đại Lý.

Sáng hôm sau, cả đoàn đội của Diệp Tuệ cùng chụp với có một tấm ảnh ở ngoài bờ biển, mọi người ai cũng nở nụ cười rạng rỡ, giờ hai tay lên trời cao.

Tấm ảnh được đăng lên Weibo kèm dòng trạng thái: “Cảm ơn Tuệ đã cho cả đội có một kì nghỉ vui vẻ nha!”

Nhóm quần chúng ăn đưa đã chiều chực cả một buổi tối, cuối cùng mới nhận được hồi đáp từ Diệp Tuệ, cả bọn điên cuồng bình luận, lượt like và comment đã nhanh chóng vượt qua con số mười vạn.

“Tôi đã nói là Thẩm Tu không xấu như vậy đâu mà, hai người họ chẳng liên quan gì tới nhau hết, các fan đừng có mà suy diễn nữa, quan tâm đến idol của mình thôi có được không?”

“Diệp Tuệ xinh hơn Thường Huynh nhiều, cô ấy việc gì phải để ý tới Thẩm Tu chứ, có khi thấy dạo này Diệp Tuệ hot quá nên Thẩm Tu mới muốn cọ nhiệt ý.”

“Ôm ôm Thẩm Tu, chúng tôi không đành lòng gì nữa. Diệp Tuệ của mấy người đẹp nhất vũ trụ, mê đảo ngàn ngàn vạn người được chưa? Xin hãy giữ khoảng cách với Thẩm Tu của chúng tôi, cảm ơn.”

“...”

Thế là chuyện này đã được giải quyết dễ dàng nhờ có Thẩm Thuật.

anh nhận thấy đoàn đội của Diệp Tuệ tuy rất nhiệt tình nhưng lại không có nhiều kinh nghiệm, luôn chỉ biết thông qua scandal để tăng độ hot.

Dựa vào phương thức lăng xê kiểu ấy, nhất định sẽ làm cản trở con đường phát triển của Diệp Tuệ sau này.

Khi về nhà, Thẩm Thuật sẽ tìm cơ hội nói chuyện với cô, giới thiệu cho cô mấy người có kinh nghiệm.

Chuyến du lịch ở Đại Lý của Diệp Tuệ và Thẩm Thuật mới đó mà đã qua hơn nửa chặng đường, tối hôm đó, Diệp Tuệ lại trông thấy con ma nước xinh đẹp kia.

Nó lác lác dầu, đáng vẻ một môi, gục đầu xuống chờ ở đây như đang chờ bọn họ về phòng.

Hồ hấp của Diệp Tuệ trở nên dần dập, nhìn vào mắt con ma nước. Ma nước thấy Thẩm Thuật đứng bên cạnh cô, theo bản năng trốn vào trong nước.

trên người anh dương khí quá mạnh, tuy đã là buổi tối nhưng nó vẫn không thể tiến lại gần được.

cô gái ma nước giờ tay vẫy chào Diệp Tuệ: “Chào chị.”

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ đang ngây ngốc nhìn vào khoảng không, sau đó cô hướng về phía đó hỏi một câu.

“cô chính là con ma nước chuyên đi hút linh hồn người ta trong truyền thuyết đấy sao?”

cô gái ma nước ngăn người, nó nhìn gương mặt tái nhợt sợ hãi của Diệp Tuệ, bất giác cười rộ lên, tiếng cười nghe trong trẻo vang vọng như chuông bạc.

Cuối cùng nó cũng hiểu là tại sao lần trước gặp Diệp Tuệ thì cô lại trốn nhanh như vậy rồi, nó mỉm cười nói: “Chị yên tâm, em sẽ không rút mất linh hồn của hai vị chồng chị đâu.”

“Truyền thuyết ma nước đó là bịa đặt.” Nó giải thích, “Những người rơi xuống nước là do không cẩn thận bị trượt chân ngã thôi, mà thật ra bọn họ không có ai chết cả.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ không hiểu: “Thế tại sao ai cũng nói như vậy chứ?”

“Mọi người ai cũng thích nghe kể chuyện, nghe xong lại tự bịa thêm nội dung vào.” Ma nước thờ dãi một tiếng, “Cuối cùng thành ra câu chuyện càng ngày càng bị thêm dệt theo chiều hướng ma quái, mà làm gì có ai muốn đi điều tra rõ chân tướng đâu?”

Diệp Tuệ nghe nó nói, cảm thấy cũng giống như những lời đồn vô căn cứ trên mạng vậy, truyền thông và dân mạng chỉ đua nhau nói xấu cô, càng nói càng đi quá xa, nhưng không có ai sẵn lòng đứng ra tìm hiểu về con người thật của cô cả.

Nghĩ vậy, Diệp Tuệ cũng hiểu cho cô gái ma nước hơn.

“Xin lỗi, tôi hiểu lầm cô rồi.” Diệp Tuệ quay sang kể lại sự thật về truyền thuyết ma nước cho Thẩm Thuật nghe, còn giờ tay ra chỉ, ý bảo với anh là cô gái ma nước đang ở đó.

Sau đó cô gái ma nước nói câu nào là Diệp Tuệ lập tức nói lại với Thẩm Thuật câu đấy, nó nhìn hai người đang đứng cạnh nhau, cảm thấy giống như một cặp thân thiện vậy.

không khỏi cảm thán: “Chị với chồng chị thật xứng đôi.”

Diệp Tuệ sùng sốt, sau đó cảm giác có hơi nóng đang từ từ bốc lên từ tai, khiến vành tai cô đỏ bừng. cô mím môi, không nói gì hết.

cô thấy hơi kỳ lạ, cô gái ma nước chỉ nói một câu rất bình thường thôi mà, sao cô lại đỏ mặt chứ?

Thẩm Thuật không nghe thấy động tĩnh gì từ bên cạnh, Diệp Tuệ không thấy lên tiếng. Lúc này máy phiên dịch Diệp Tuệ tạm thời ngưng hoạt động, xẹt xẹt hai tiếng, giả dế không nói gì.

anh chẳng hiểu chuyện gì, nghiêng đầu nhìn Diệp Tuệ, hỏi cô: “cô ấy vừa mới nói gì vậy?”

Diệp Tuệ chột dạ, không dám quay đầu nhìn lại anh, đáp: “cô ấy khen em đẹp quá.”

Thẩm Thuật: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tài miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Ngân Nhi

cô gái ma nước nói cho Diệp Tuệ biết thân phận của mình: “Em tên là Tống Tiêu.”

Diệp Tuệ: “Chị là Diệp Tuệ, em ở đây đợi chị à?”

Tống Tiêu gật đầu: “Hôm trước nhìn thấy chị, em đã đoán ngay ra là chị có thể nhìn thấy ma rồi.” Lần đó Diệp Tuệ tưởng nó là ma ác, nên nó chưa có cơ hội để nói chuyện, đành rời đi trước.

Vì được ma tìm gặp nhiều lần rồi nên Diệp Tuệ rất hiểu: “Có phải em vẫn còn một tâm nguyện chưa hoàn thành được đúng không?”

Nét mặt Tống Tiêu căng cứng lại, nước mắt chảy xuống sàn gỗ: “Từ rất lâu rồi, em đã yêu thầm người họa sĩ kia.”

Tống Tiêu là một nạn nhân của bạo lực học đường.

cô ấy và cậu họa sĩ học cùng một trường cấp ba, cậu họa sĩ là đàn anh khóa trên của cô ấy, cũng chính là chàng trai tốt đẹp duy nhất mà cô ấy gặp được trong những năm thanh xuân ngắn ngủi.

Tổng Tiêu là người múa chính trong đội múa của trường, nhưng vì tính cách điềm đạm ít nói nên bị người ta cho là kiêu căng ngạo mạn, khinh thường người khác. Tổng Tiêu bị các bạn nữ cùng lứa bắt nạt, mấy cô gái đó lấy mắt giầy múa của cô, gạt hết sách trong ngăn bàn cô xuống đất, kéo mái tóc dài của cô ấn vào tường...

Có một ngày, Tổng Tiêu ngồi trên bậc cầu thang bên cạnh phòng tập múa, ôm lấy đầu gối, cúi đầu khóc.

Có một nam sinh đi tới trước mặt cô, cô nhận ra anh, anh là đàn anh lớp mười hai, lúc nào cũng lạnh lùng ít nói ôm một tập tranh vẽ.

Tổng Tiêu bị đánh sưng cả mặt, nước mắt không thể làm vui đi nỗi đau, các nữ sinh càng ngày càng thù cô hơn, lần lượt cười nhạo cô, tẩy chay cô, đánh đập cô.

Advertisement / Quảng cáo

Buổi chiều hôm ấy, đàn anh ngồi xuống bên cạnh Tổng Tiêu, không lên tiếng an ủi, chỉ đưa cho cô một cái khăn giấy.

Trong thế giới tàn ác này, Tổng Tiêu bỗng cảm thấy có một tia sáng nhỏ xua chiếu xuống giữa màn đêm tăm tối.

Lần tiếp theo, Tổng Tiêu bị một nhóm nữ sinh hư hỏng túm tóc ấn cô vào tường, bọn họ rất đông, cô ở giữa như một con chuột nhỏ yếu ớt, ngay cả sức đề giầy dựa cũng không có.

Thầy chủ nhiệm bất ngờ gõ cửa, lời hét những nữ sinh bắt nạt Tổng Tiêu đi, lúc mọi người đi hết rồi, Tổng Tiêu nhìn thấy đàn anh đang đứng bên ngoài cửa.

Hoàn cảnh gia đình của Tổng Tiêu không tốt, những người như cô ấy, chỉ có thể cố gắng học tập thật tốt thì mới mong rời khỏi nơi này.

Tổng Tiêu nghe nói đàn anh thi vào Học viện Mỹ Thuật, cô liền liều mạng học hành, mong muốn có thể vào được một trường cùng thành phố với anh.

Người ta có bắt nạt cô thế nào, cô cũng không thèm quan tâm nữa. Chỉ có điều mỗi khi đi ngang qua phòng vẽ tranh của trường, cô liền nghĩ đến người mà mình thầm mến đang ở nơi phương xa.

Thế rồi vào mùa hè sau khi kết thúc năm lớp mười hai, Tổng Tiêu ngã xuống hồ do bị ma nước dụ dỗ, trở thành người thế mạng.

**Theo truyền thuyết về thủy quỷ, linh hồn chết đuối nếu dự được người nào xuống nước trở thành kẻ thế mạng thì linh hồn đó mới được đi đầu thai.*

Vậy là cô đã không còn có cơ hội nói với đàn anh, rằng cô đã yêu thầm anh từ rất lâu rồi.

Sau này, mỗi lần Tổng Tiêu trông thấy có người rơi xuống nước, cô đều sẽ cố gắng hết sức để cứu họ lên.

Tổng Tiêu đã trải qua ba năm trung học bị bạo lực học đường, mặc dù phải chịu nhiều đau khổ, nhưng cô vẫn giữ trọn tấm lòng thiện lương nhân hậu của mình.

Còn những người đã bắt nạt Tổng Tiêu, những cô cậu thiếu niên độc ác ấy, họ chỉ coi những hành động của mình như nước chảy bèo trôi, nhưng thật ra nó lại tạo thành một sự tổn thương vô cùng lớn.

Bọn họ cũng chẳng còn nhớ rõ mình đã từng tạo ra cho Tổng Tiêu biết bao nhiêu thương tổn nữa rồi.

Ở trong hồ một thời gian khá dài, Tổng Tiêu tưởng rằng mình sẽ mãi mãi không được nhìn thấy đàn anh nữa, nhưng bỗng một ngày nọ, cô lại trông thấy anh đang ngồi vẽ tranh bên bờ hồ.

Hoàn cảnh gia đình anh sa sút, mỗi ngày anh phải vẽ tranh cho người ta để kiếm tiền đóng học. Lúc nào không có khách, anh lại tự ngồi vẽ một bức tranh mà mình thích.

Trong tranh là cảnh hồ Nhĩ Hải, Tổng Tiêu thì ở bên cạnh nhìn anh.

Bức tranh ấy bị gió thổi bay vào trong hồ, lúc anh cố gắng lấy nó về thì không cẩn thận ngã xuống nước. Tổng Tiêu sợ hãi, cô không thể để anh trở thành người thế mạng được, nhất định cô phải cứu anh lên.

anh đã từng bước vào cuộc sống của cô, kéo cô ra từ nỗi tuyệt vọng tột cùng.

Tổng Tiêu chết rồi, anh sẽ không bao giờ biết rằng cô yêu thầm anh. Nhưng cô luôn hi vọng sinh mệnh anh sẽ được kéo dài.

Cuối cùng, ánh sáng đã một lần nữa trở về với cô.

Sau khi cứu anh, Tổng Tiêu thấy tần suất đến Nhĩ Hải của anh ngày càng nhiều hơn, cô có thể thường xuyên gặp được anh, nhưng mà, cô phát hiện thời gian của mình không còn nhiều nữa, cô sắp phải đi rồi.

Nghe xong câu chuyện của Tổng Tiêu, Diệp Tuệ thấy nước mắt cô bé rơi xuống, Tổng Tiêu nói với cô: “Yêu cầu của em rất đơn giản.”

Diệp Tuệ kiên nhẫn đợi nghe tiếp, cô bé lại nói: “Chỉ có thể nhờ anh ấy vẽ cho em một bức tranh không?”

Sau khi xảy ra chuyện, người nhà Tổng Tiêu đã rời khỏi Đại Lý đầy những thương tâm này, Tổng Tiêu nói cho Diệp Tuệ biết tên trường mình học, ở đó có ảnh chụp của cô bé.

“Trường em thất thất an ninh lắm, anh chị không vào bằng cổng chính được đâu, phải trèo tường vào đó.” Tổng Tiêu có lòng dạn dỏ hai người.

cô bé nói luôn cả vị trí tường cụ thể cho Diệp Tuệ.

Hôm sau, Diệp Tuệ quyết định đến trường Tổng Tiêu học một chuyến, cho dù có phải trèo tường thì cô cũng sẽ nhẫn nại, chỉ có điều chuyến đi lần này tất nhiên là phải dẫn theo cả Thẩm Thuật đi cùng.

Lúc hai người đến nơi thì các lớp đang học, cổng chính không một bóng người.

Cả hai không có đồng phục học sinh, không thể tranh thủ chen vào giữa đám học sinh để vào trường được, cho nên Diệp Tuệ không còn cách nào khác là tìm đường tắt.

cô đứng bên ngoài vách tường trường học, ngẩng lên nhìn đầu cao của nó, sau đó quay đầu nhìn Thẩm Thuật: “Trước đây anh có từng trèo tường bao giờ chưa?”

Diệp Tuệ rất tò mò về thời học sinh của anh, nhìn anh ngoan như thế, chắc không có chuyện đi học muộn rồi trèo tường vào đâu nhỉ.

Bầu không khí rất yên ắng, Thẩm Thuật không nói gì, hiển nhiên là không muốn trả lời câu hỏi của cô.

Diệp Tuệ hoàn toàn có thể hiểu được suy nghĩ của anh, cô nghĩ rằng chỉ cần có thể giúp được mấy con ma, cô có thể làm được những việc mà mình nghĩ là không thể.

Cũng may ở chỗ này không có cánh phóng viên, nếu mà bị chụp lại cảnh này thì cô cũng tự nghĩ luôn được tiêu đề cho số báo ngày mai rồi đấy.

[Nữ minh tinh đang hot nào đó vật vã khổ sở trèo tường vào một trường trung học.]

Diệp Tuệ lấy ra hai cái khẩu trang trong túi, làm như vật quý đưa tới trước mặt Thẩm Thuật: “anh nhìn đi, em đã chuẩn bị cả cho anh rồi nè.”

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật với ánh mắt phức tạp nhận lấy cái khẩu trang, hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

Nếu đồng nghiệp của anh mà ở đây, chắc họ sẽ nói rằng đường đường là tổng giám đốc của Hoa Thụy, vì theo đuổi vợ mà ngay cả chuyện trèo tường cũng dám làm.

Diệp Tuệ chẳng quan tâm đến mấy ý nghĩ của anh, cô giúp anh đeo khẩu trang vào, ở đây có camera giám sát, nếu bị quay đến mặt thì sẽ không hay lắm.

Đeo khẩu trang cho anh xong, Diệp Tuệ lại nhanh nhẹn làm tốt công tác ngay trang cho bản thân, sau đó đi tới vách tường, quay người lại, cười híp mắt vẫy tay với Thẩm Thuật.

“Em không đủ cao, anh giúp em với.” cô rất thẳng thắn đưa ra yêu cầu.

Thẩm Thuật cam chịu số phận khom lưng xuống, tay vòng qua đầu gối Diệp Tuệ, khép chặt tay lại, nâng cô lên cao.

Động tác của anh rất ổn định, đợi đến khi cô ngồi vững trên tường rồi, anh mới bỏ tay ra.

một giây sau, anh chống hai tay lên tường, hơi dùng sức một chút rồi bay người qua mặt tường trong chớp mắt, động tác rất gọn gàng.

“Nhìn anh treo tường còn đều luyện thành thạo hơn cả em.” Diệp Tuệ nhìn anh, không nhìn được mà thờ dài nói.

cô rất chân thành khen ngợi động viên anh, nhưng mà Thẩm Thuật không tiếp đất vững nên tí thì ngã, suýt trượt cả chân.

Diệp Tuệ sợ hãi nhắc nhở anh: “anh cẩn thận đó.”

Thẩm Thuật lại đi tới vách tường, Diệp Tuệ đang ngồi bên trên, bức tường này hơi cao so với cô, nếu trực tiếp nhảy xuống thì rất có thể sẽ bị thương.

Thấy anh lại gần, Diệp Tuệ liền giang hai tay về phía anh, tỏ ý muốn anh ôm cô xuống. Ở trên tường ngồi lâu quá, chân không chạm đất, cô thấy hơi sợ.

Thẩm Thuật ôm lấy eo cô, nhắc cô từ trên tường xuống.

Tư thế này khiến cho cả người Diệp Tuệ bị ép vào ngực anh, mặt thì dán vào cổ anh.

Hơi thở của cô phả nhẹ lên cổ anh, khiến anh thấy hơi ngượng ngùng.

Thẩm Thuật ngẩn ngơ, toàn thân cứng đờ.

anh còn chưa khôi phục lại tinh thần thì Diệp Tuệ đã đứng thẳng người rồi, cô không phát hiện ra sự khác thường của anh, cứ thế kết thúc cái ôm ngắn ngủi này.

“Được rồi, bọn mình đến phòng tập vũ đạo đi.” Diệp Tuệ đưa mắt nhìn phương hướng, chợt lướt về phía Thẩm Thuật, không ngờ lại bắt gặp ánh mắt sâu kín của anh.

cô khó hiểu hỏi: “anh sao thế?”

Thẩm Thuật dừng một giây rồi đáp: “không có gì.”

Lúc này, trong phòng tập không có ai, Diệp Tuệ tìm được một bức ảnh tập thể treo trên tường, là ảnh chụp trong một buổi biểu diễn mà Tống Tiêu tham gia.

Trong ảnh có rất nhiều người, Tống Tiêu đứng ở chính giữa, rất nổi bật giữa những cô gái khác cũng xinh đẹp không kém, Diệp Tuệ mới nhìn cái là tìm ra cô bé ngay.

Trong ảnh Tống Tiêu cười thật xinh, hình như cô bé rất vui vì buổi biểu diễn đã thành công, tâm trạng của cô bé có thể vượt ra khỏi tầm ảnh mà lây sang cho người khác.

Diệp Tuệ chụp hình cô bé lại, giải quyết xong, cô mới thở phào nhẹ nhõm: “Bọn mình quay về đường cũ đi.”

Thẩm Thuật: “...”

Cả hai còn chưa kịp về chỗ cũ thì tiếng chuông tan học bất ngờ vang lên, toàn trường bắt đầu trở nên huyền ảo, các học sinh lần lượt đi ra khỏi lớp.

Diệp Tuệ hoảng hốt, bộ dạng của cô và anh lúc này nhìn đã thấy không bình thường rồi, ai sẽ tin là bọn họ chỉ tới để chụp ảnh Tống Tiêu thôi cơ chứ.

cô lập tức nhìn quanh bốn phía, muốn xem có chỗ nào để trốn không.

một giây sau, Thẩm Thuật túm chặt lấy tay cô, hơi dùng lực kéo cô vào một góc yên tĩnh.

Ở đây không có nhiều học sinh lui tới, nhưng tiếng cười nói của học sinh truyền tới từ phía xa cũng đủ khiến cho người ta căng thẳng.

“Suýt.” Thẩm Thuật đưa tay ra dấu im lặng, anh cởi áo khoác đang mặc ra, nhẹ nhàng trùm lên cô.

Trước mắt Diệp Tuệ bỗng trở nên tối đen, ánh sáng đã biến mất trong nháy mắt.

Chiếc áo khoác tràn ngập mùi hương của anh, mùi hương thơm mát rất quen thuộc, lấp đầy khoang mũi cô.

Thẩm Thuật khẹp áo lại che kín mặt cô, chỉ chừa cho cô một khe hở nhỏ, anh nói nhỏ, giọng trầm hơn hẳn bình thường: “Đề phòng bất trắc, trước tiên dành để em chịu thiệt vậy.”

Cách lớp áo, giọng của anh nghe vẫn rất gần, như đang kể vào tai cô vậy.

Bị mùi hương của anh bao vây khiến Diệp Tuệ không tự chủ được mà đỏ hai tai, từ tai lan đến mặt, cảm giác nóng bừng lên.

Advertisement / Quảng cáo

Qua khe hở nhỏ của áo, Diệp Tuệ nhìn thấy bóng lưng anh, tìm lại đập nhanh hơn một chút, theo bản năng có chút bối rối, lại không có nơi nào để trốn.

Hết giờ giải lao, các học sinh lại lục đục trở về lớp, sân trường lại khôi phục sự yên tĩnh.

Thẩm Thuật thấy các học sinh dần đi xa rồi, liền chuẩn bị đưa Diệp Tuệ rời khỏi trường học thật nhanh, nếu không cô mà bị bắt được thì người ta sẽ nhận ra ngay.

“Chúng ta đi thôi.”

nói xong, Thẩm Thuật liền kéo cô đi, nhưng tay của anh lại bất ngờ bị cô bắt lấy, phía sau truyền đến giọng nói bất đắc dĩ của cô.

“Thẩm Thuật!”

Tay anh vẫn còn đang túm chặt cái áo khoác, cả cái đầu của Diệp Tuệ bị bịt kín bên trong, chỉ một tí mà đã cảm thấy sắp hết không khí để thở rồi.

Khoảnh khắc cảm động ngắn ngủi vừa rồi giờ đã tan biến hết, cô giữ chặt lấy tay anh, kéo cái áo khoác ra khỏi đầu mình.

“anh không bỏ tay ra thì em đi kiểu gì hả?!”

- - -

Mọi đầu truyện đang thương em mà nước phát khóc thì đến cuối hai ông bà làm cho quá cười không nhặt được mồm)) anh Thẩm ơi trùm áo kín đầu rồi nắm tay kéo ngta đi là được mà anh, anh túm chặt áo bịt đầu vợ anh lới đi thì là thế loại gì vậy anh?)

Quý zị có thể nhìn ảnh bên dưới để hình dung về chị Tuệ lúc này Kéo tay thì ko kéo lại đi kéo đầu, ok tôi ổn

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Edit: Ngân Nhi

Thời gian của Tống Tiểu không còn nhiều, Diệp Tuệ phải tranh thủ từng phút, cô cầm theo hình của cô bé rồi cùng Thẩm Thuật đi tìm cậu họa sĩ kia.

Diệp Tuệ ngồi xuống trước mặt cậu ta, Thẩm Thuật đứng một bên, Diệp Tuệ nói: “Cậu có thể vẽ giúp tôi một bức tranh không?”

Cậu họa sĩ nhìn thoáng gương mặt bị che kín của Diệp Tuệ: “...Được ạ.”

Diệp Tuệ nói: “không phải là vẽ cho tôi, mà là cho cô gái trong ảnh này.” cô mở hình Tống Tiểu trong điện thoại ra đưa cho cậu xem, cậu ấy nhận lấy, cúi đầu nhìn.

Cậu nhớ cô gái này, là đàn em khóa dưới thời trung học, năm đó lúc cô bị người ta bắt nạt, cậu đã giúp cô. Nhưng theo như cậu biết thì cô ấy đã mất rồi mà.

Tay cậu khẽ run lên, ổn định lại tâm trạng, cậu ngược mắt nhìn Diệp Tuệ: “Chị có quan hệ gì với em ấy ạ?”

Diệp Tuệ nhìn thoáng qua Tống Tiểu đang ở bên cạnh, nói: “cô bé là bạn của chị, em biết em ấy sao?”

Ánh mắt cậu họa sĩ hơi trầm xuống, mắt nhìn cô gái xinh xắn trong tấm ảnh: “Trước đây em đã từng giúp cô ấy, nhưng bây giờ chắc cô ấy không nhớ em là ai đâu.”

Tống Tiểu lắc đầu, theo bản năng muốn đưa tay ra nắm tay anh, nói cho anh biết rằng, sao em có thể không nhớ anh được chứ?

Lúc tay cô sắp chạm vào tay anh, cô lại buông thõng tay xuống, cô đã chết rồi, hai người đã sớm âm dương cách biệt.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ trầm thờ dài trong lòng: “Em giúp chị vẽ lại hình cô bé đi, khung cảnh xung quanh em có thể tự do sáng tạo.”

Để cho cậu ấy giữ tấm ảnh, trước khi rời đi, Diệp Tuệ thấy Tống Tiểu đứng bên cạnh cậu ấy nhìn chăm chú, trong mắt dường như chỉ có một chàng họa sĩ ấy.

Cậu bắt đầu vẽ tranh, nhìn tấm ảnh, không hiểu tại sao trong đầu cậu bỗng hiện lên một đoạn ký ức.

Cậu đã từng bị rơi xuống nước, lần đó cậu còn tưởng mình sẽ chết, thế nhưng hình như lại có một cánh tay mạnh mẽ đã kéo cậu rời khỏi đáy hồ tối tăm ấy.

Trong tình thế sinh tử, cậu có mở mắt ra, liền trông thấy một đôi mắt cực kỳ đẹp. Sau đó khi cậu tỉnh lại thì thấy mình đã nằm trên mặt đất rồi, bên cạnh không có ai cả.

Cậu luôn đi tìm cô gái đã cứu mình, nhưng mãi mà không có manh mối gì.

Cậu không hề biết rằng, cô gái mà cậu vẫn luôn tìm kiếm trong đau khổ, thật ra đã chết từ lâu rồi. cô ấy tuy đã chết, nhưng linh hồn vẫn luôn ở bên cậu.

Lúc này đây, cô ấy đang đứng ngay trước mặt cậu, cách cậu chỉ khoảng một gang tay, thế nhưng cậu sẽ mãi mãi không thể nhìn thấy cô.

Người họa sĩ khẽ chạm vào bức ảnh, nhẹ nhàng vuốt lên đôi mắt cô gái, không biết cô phải là cảm giác hay không, cậu cảm thấy ánh mắt cô gái đã cứu mình rất giống cô bé này.

Cậu ngồi vẽ tranh, thời gian lặng lẽ trôi, Tống Tiểu luôn đứng bên cạnh nhìn, lúc trông thấy cảnh tượng trong tranh đang từ từ được hiện ra, đáy mắt cô hiện lên nỗi kinh sợ.

Cậu đang vẽ cảnh dưới đáy hồ, xung quanh rất tối, nhưng bên trên có chiếu xuống một tia sáng, có một cô gái đang giơ tay, đầu hướng lên trước, dường như đang ôm theo cái gì đó bơi lên trên.

Tống Tiểu không kim được mà rơi lệ, thì ra anh vẫn luôn nhớ, nhớ rằng cô đã cứu anh. cô đứng rất gần, một giọt nước mắt rơi xuống trang giấy.

Người họa sĩ nhìn thấy giọt lệ này, cậu sờ vào bức tranh, tỏ ra khó hiểu: “Trời mưa sao?” Nhưng nhìn trời thì không thấy có mây đen.

Cậu lại nhìn bức tranh một lần nữa, mặt của cô gái còn chưa vẽ được, giọt lệ này lại rơi đúng vào vị trí mà cậu đang muốn vẽ.

Dọc theo lối giọt nước chảy xuống, cậu bắt đầu vẽ đôi mắt cô, vẽ rất chậm, rất có tâm, tựa như đang muốn tranh thủ bày tỏ luôn tình cảm của mình vào bức tranh này.

Từ các nét phác họa dần trở thành hình dạng rõ ràng, từ hình dạng lại tô thêm sắc thái, dưới ngòi bút của cậu, gương mặt cô bé từ từ hiện lên, giống hệt với Tống Tiểu đang đứng bên cạnh.

Cũng giống với hình bóng mờ nhạt mà cậu luôn khắc sâu trong lòng.

Tối hôm sau, Diệp Tuệ tới lấy tranh, trước tiên cô nhìn Tống Tiểu một cái, thấy thân thể cô bé trở nên mờ đi, cô bé sắp biến mất rồi.

Cậu họa sĩ đưa bức tranh cho Diệp Tuệ: “Xin lỗi, em đã tự ý thêm vào bối cảnh dưới nước.”

Diệp Tuệ nhìn Tống Tiểu, Tống Tiểu gật đầu, đáy mắt rung rung, Diệp Tuệ nói: “Chị rất hài lòng.”

cô rời đi, Tống Tiểu cũng đi theo cô, hai người đứng ở một nơi vắng vẻ, Diệp Tuệ đưa bức tranh cho cô bé.

Tổng Tiêu vô cùng quý trọng bức tranh này, cô bé đưa tay vuốt nhẹ, nói: “anh ấy nhớ là em đã cứu anh ấy.” Mặc dù anh không biết cô là ai, nhưng chỉ cần thế thôi cũng là quá đủ rồi.

Tổng Tiêu cười, mắt lại rơi lệ: “anh ấy vẻ đẹp thật, em không biết thì ra mình lại xinh như vậy đây.”

Cuộc đời cô đã quá đau khổ, chỉ có anh là khiến cho cô cảm thấy, trên thế giới này vẫn còn có những điều tốt đẹp đang tồn tại.

Diệp Tuệ nói: “Em không định nói cho cậu ấy biết tình cảm của em sao?” cô bé sắp tan biến rồi, không lẽ...

Tổng Tiêu lắc đầu: “Lúc làm người em rất hèn mọn, ngay cả khi biến thành ma rồi cũng vẫn thất bại như thế. một người tâm thường như em, vẫn là không nên làm phiền anh ấy thì hơn.”

Trước khi nhận ra mình thăm mến anh, tựa như có một hạt mầm đang được gieo vào tim cô vậy, đến khi có ý thức được thì hạt mầm ấy đã trở thành một cây đại thụ, cành lá mọc lên tươi tốt, không thể tách ra khỏi sinh mệnh của cô.

anh gọi giang như thế, chỉ khi cô biến thành ma rồi, anh không thể nhìn thấy được cô, cô mới dám rụt rè nhìn tới gần anh.

cô không dám nghĩ đến việc nếu anh biết cô thích anh thì sẽ có phản ứng như thế nào nữa. Thôi thì cứ để cho cô đơn phương thích anh thôi, bí mật này sẽ mãi mãi được chôn sâu dưới đáy lòng cô.

Diệp Tuệ im lặng, vì quá thích nên Tổng Tiêu mới không dám dễ dàng nói ra tình cảm của mình, e là cho đến khi biến mất hoàn toàn, tình cảm này cũng sẽ không bao giờ được nói ra.

Tâm trạng Diệp Tuệ bỗng có phần đau xót, cô khẽ mấp máy môi, không nói gì.

Advertisement / Quảng cáo

Có lẽ vì tâm nguyện đã được hoàn thành, thân thể Tổng Tiêu dần trở nên trong suốt, mặt cô bé vẫn xinh đẹp như thế, nhưng càng ngày càng tái nhợt đi.

Nét mặt Tổng Tiêu rất thanh thản, khỏe miệng mang theo nụ cười, cô bé nhìn Diệp Tuệ, chân thành nói: “Cảm ơn chị.”

một giây trước khi Tổng Tiêu biến mất, cô bé quay đầu nhìn cậu họa sĩ, mỉm cười. Tổng Tiêu tan biến, bức tranh từ trên không trung bay xuống, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Cậu họa sĩ vẫn ở bên hồ vẽ tranh, nhưng cậu không biết rằng, từ nay về sau sẽ không còn có một cô bé luôn chăm chú nhìn cậu mỗi khi cậu vẽ tranh nữa rồi.

Trong đầu cậu bỗng có một cảm giác trống rỗng, lòng hụt hẫng, giống như vừa mới mất đi một thứ gì.

Cậu nhìn mặt hồ, nghĩ tới cô gái đã cứu mình, khẽ nói thầm: “Rốt cuộc thì em ở đâu?”

Sợ đi cậu tới đây vẽ tranh, cũng chính là vì hy vọng có một ngày sẽ gặp được cô gái ấy.

Nhưng tâm ý của anh, Tổng Tiêu sẽ mãi mãi không biết, cô đã biến mất hoàn toàn trên cõi đời rồi. cô cũng không biết rằng, người mà mình thăm mến, thật ra cũng vẫn luôn âm thầm nhớ đến cô.

Diệp Tuệ ngồi xồm xuống, chuẩn bị nhặt bức tranh lên, trong lòng vì đang có điều suy nghĩ nên động tác rất chậm, cô đưa tay ra, sắp chạm vào tờ giấy.

Đúng lúc này có một bàn tay thon gầy xuất hiện trước mắt cô, cầm bức tranh lên nhanh hơn cô một nhịp. Diệp Tuệ đứng dậy, Thẩm Thuật đưa bức tranh lại cho cô.

Nhận lấy bức tranh, cô yên lặng không ngừng đầu lên. Ngẩng nhìn cô bé xinh xắn trong tranh, lại nghĩ đến Tổng Tiêu mới vừa tan biến ngay trước mắt mình, cô lại thấy lòng ghen lại.

Diệp Tuệ cúi thấp đầu, khẽ gọi: “Thẩm Thuật.” Trong màn đêm yên tĩnh, giọng của cô nghe rất xa xôi, giống như muốn tan theo cơn gió.

Thẩm Thuật biết lúc này cô đang không được vui, anh nhìn cô, dường như cũng bị lây theo cảm xúc bị thương ấy.

anh khẽ đáp: “anh đây.”

cô hỏi anh: “anh có thấy mấy hôm nay sắc trời rất xấu không?” Tổng Tiêu không có quan hệ gì với cô cả, cô cũng chỉ làm một việc nhỏ thôi, nhưng vẫn thấy không thể vui nổi.

Thẩm Thuật ngừng đầu nhìn bầu trời, trong màn đêm tối thấp thoáng có ánh sao, mặt trăng cũng hiện ra đường viền rõ ràng, ngày mai khả năng cao là thời tiết sẽ rất đẹp.

Nhưng anh lại nói: “Đúng là xấu thật.”

Giọng Diệp Tuệ rất nhỏ: “Thẩm Thuật, cô bé biến mất rồi, nó còn trẻ như thế mà...” Còn chưa kịp nở rộ thì đã phải lại tàn.

Thẩm Thuật bước gần lại mấy bước, Diệp Tuệ ngừng lên nhìn vào mắt anh, nghe giọng anh cất lên trong đêm tối: “Em đã làm rất tốt rồi.”

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật, ngắm hình bóng mình trong đôi mắt anh, mắt anh rất trong trẻo sạch sẽ, giống như có thể nhìn thấy đáy.

Nhưng càng nhìn sẽ càng phát hiện ra tâm tư anh rất nặng nề, đáy mắt luôn mang theo một thứ cảm xúc mà người ta không thể nhìn thấu được.

Diệp Tuệ chợt nhớ là người ta ai cũng nói anh khắc mệnh, nhìn anh lạnh lùng ít nói, lại rất ít khi tiếp xúc với người khác. Bao nhiêu năm như vậy, anh làm thế nào mà vượt qua được chứ?

Thẩm Thuật thấy Diệp Tuệ lại bắt đầu ngăn người, anh bất chợt nói: “Em quên chuyện bay tới nay rồi hả?”

Diệp Tuệ thoáng chốc đã phản ứng lại ngay: “Thôi chết, em quên chưa xếp hành lý rồi!” Bọn họ đã đặt vé về tối nay, thế mà bận bịu quá nên việc này đã bị Diệp Tuệ quên ra sau gáy.

cô chạy nhanh về khách sạn, nói: “Bọn mình mau đi thôi!”

Thấy bộ dạng hốt hải của cô, Thẩm Thuật cong môi cười, hai người cùng nhau quay về khách sạn.

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật thu dọn xong hành lý, cả hai ngồi lên máy bay đi về. anh vẫn bao cả khoang hạng nhất như cũ, nhưng lần này còn có thêm mấy nhân viên trong phòng công tác của Diệp Tuệ.

Thẩm Thuật không vui lắm, cảm thấy mấy người này đang quấy rầy đến anh và Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ quay đầu nhìn thoáng qua, khó hiểu nói: “Sao hai người ngồi xa thế?” cô với Thẩm Thuật ngồi hàng ghế đầu, xung quanh lại chẳng có ai cả, chị Nhâm và Tiểu Lưu đang ngồi cách bọn họ rất xa.

Thẩm Thuật thờ ơ đáp: “Chắc bọn họ thích ngồi chỗ đó.”

Tiểu Lưu và chị Nhâm, hai con người vì muốn Diệp Tuệ và Thẩm Thuật có không gian riêng tư nên đã tự động ngồi cách xa: “...”

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ, nhớ tới chuyện cô nói muốn nuôi anh, liền nói: “Sau này không cần em phải tiết kiệm tiền cho anh nữa, anh có thể nuôi em.”

Diệp Tuệ làm ngơ, vỗ vỗ vai anh: “Có nhiều tiền hơn nữa thì cũng phải tiêu pha tiết kiệm chứ.”

Thẩm Thuật trầm nghĩ, tiền của anh cũng không phải nhiều bình thường, Diệp Tuệ có tiêu thoải mái mấy đời cũng không hết được đâu.

Chuyến đi Đại Lý này, Thẩm Thuật đã rất trân trọng khoe khoang sự giàu có của mình với Diệp Tuệ, nhưng trong ấn tượng của Diệp Tuệ thì anh cũng chỉ là từ “Thẩm Thuật hưởng tiền quỹ ủy thác của gia đình” trở thành “Thẩm Thuật có một chút tiền để dành” mà thôi.

Xem ra nếu Thẩm Thuật còn muốn chứng minh rằng anh thật sự không cần cô nuôi, thì con đường này e là còn phải đi rất lâu đấy.

Xuống sân bay, mấy người còn chưa đi ra thì chị Nhâm đã phát hiện có fan đứng ngoài, thì ra sau khi các fan biết chuyện Diệp Tuệ đi Đại Lý thì đã tập trung đến đây để đón cô.

Chị Nhâm rất kinh ngạc, phải nhớ rằng Diệp Tuệ toàn bị bôi đen, chưa từng có cảnh fan đến sân bay đón cô thế này.

Chị Nhâm vui mừng nói cho Diệp Tuệ biết chuyện này, bảo cô với Thẩm Thuật tách nhau ra mà đi. Thẩm Thuật đi trước, Diệp Tuệ ở lại, chứ để bị người ta chụp lại cảnh cô đi du lịch với một người đàn ông thì trang mạng hôm nay sẽ nổ tung mất.

Vậy là, Thẩm Thuật phải đi ra trước, nhưng anh không về ngay mà ở bên ngoài chờ cô. một lát sau, Diệp Tuệ đi ra, cô đang bị các fan vây xung quanh.

Thẩm Thuật là chồng hợp pháp của cô, vậy mà phải yên lặng ngồi trong xe thế này.

Sao cảm giác như đang yêu đương vụng trộm thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Edit: Ngân Nhi

Tuy rằng xe của Thẩm Thuật vẫn đang đỗ bên ngoài sân bay, nhưng mãi vẫn không thể tìm được cơ hội đụng mặt với Diệp Tuệ.

Fan của Diệp Tuệ rất nhiệt tình, đi theo cô một đường từ trong sân bay ra tới bên ngoài chỗ đỗ xe cho nghệ sỹ, đến tận lúc cô lên xe đi rồi mới thôi.

Thẩm Thuật ngồi trong xe không đợi được cô, chỉ nhận được tin nhắn của cô nói rằng anh hãy về nhà trước, cô không có cách nào để đi cùng anh được.

Thẩm Thuật đành phải một mình lái xe rời khỏi sân bay.

Từ sau khi Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đi Đại Lý, Vương Xuyên vẫn lo lắng không thôi.

Đại Lý là nơi nào? Nhắc đến là Vương Xuyên lại thấy khổ tâm, cũng chính bởi đi du lịch Đại Lý nên anh ta với bạn gái cũ đã nảy sinh tranh cãi, sau đó là chia tay, đến cái độ cả đời này có khi chẳng còn có quan hệ gì với nhau nữa.

đi du lịch là một việc có thể làm bại lộ tính cách thật của một con người, một chút chuyện nhỏ thôi mà cũng có xu hướng xảy ra cãi vã ầm ĩ. Mà một người không hiểu chuyện tình cảm như Thẩm tổng, nếu lỡ có làm Diệp Tuệ tức giận thì liệu sắp có đổ dành được không đây?

Trong mấy ngày Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đi du lịch, Vương Xuyên phải nói là sống một ngày mà tựa như một năm, vất vả lắm mới chờ đến ngày sắp về.

Sau khi đưa cho sếp một chồng văn kiện tích tụ trong mấy ngày, Vương Xuyên không đi ra khỏi phòng làm việc ngay, mà mượn lúc nói chuyện để nhìn sắc mặt của sếp xem thế nào.

“Thẩm tổng, chuyện Diệp Tuệ và Thẩm Tu đi du lịch Đại Lý cùng thời điểm đã được xử lý rồi, bình luận trên mạng cũng đang có chiều hướng xoay chuyển, phần đông là đứng về phía Diệp Tuệ.”

Nghe xong lời anh ta nói, Thẩm Thuật gật đầu, nghĩ đến Thẩm Tu, bỗng dưng anh thấy hơi bức dọc.

Advertisement / Quảng cáo

Nếu Thẩm Tu không tới Đại Lý du lịch thì anh và Diệp Tuệ còn có thể ở đó thêm mấy ngày nữa, vì giải quyết cục diện rồi rắc rối mà Thẩm Tu để lại, anh còn lãng phí mất một ngày để giúp cô giải thích.

Nghĩ tới đây, ánh mắt anh tối đi, nét mặt không thoải mái.

Vương Xuyên đứng quan sát nhất cử nhất động của Thẩm Thuật, trong nháy mắt đã nghĩ đến việc sếp và Diệp Tuệ trong thời gian đi du lịch đã xảy ra vấn đề.

Hai người này nhất định là nảy sinh mâu thuẫn rồi, với lại còn có thêm chuyện của Thẩm Tu nữa nên chắc họ đã cãi nhau một trận, làm gì còn có tâm trạng để vui chơi nữa.

đi du lịch đúng là sai lầm mà, chỉ không cẩn thận một tí thôi là ngay cả bạn gái cũng không giữ được.

Vương Xuyên với nét mặt đau buồn quên mất cả việc phải rời đi, cứ thế đứng trước bàn làm việc của Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật thoát ra khỏi suy nghĩ, nhận ra trên mặt bàn đang phản chiếu một cái bóng rất lớn, anh nhu này, nhìn lên thì thấy Vương Xuyên vẫn đứng đây.

“Còn việc gì à?” anh hỏi.

Vương Xuyên vội vàng thu hồi tâm trạng, lắc đầu, bước nhanh ra khỏi phòng làm việc.

Thẩm Thuật hoàn toàn không biết Vương Xuyên đang nghĩ gì, anh cúi đầu xử lý chồng văn kiện tích tụ trong mấy hôm.

Đội hình tham dự số mới nhất của show “Tôi cùng mình tinh mở quán ăn nhanh” đã được công bố, khách mời của tập này sẽ là Thường Huỳnh.

Đây là lần đầu tiên Diệp Tuệ và Thường Huỳnh xuất hiện cùng nhau trong một show thực tế, bộ phim “Thế Từ” đã sắp đi đến hồi kết, việc tham gia chương trình hoàn toàn là để tăng độ hot cho những tập cuối phim.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra thì bộ phim “Thế Từ” sẽ trở thành phim truyền hình có tỷ suất người xem cao nhất trong năm nay.

Buổi sáng hôm ghi hình show, có rất nhiều người đã ngồi canh trên mạng để xem Thường Huỳnh đến tham gia chương trình của Diệp Tuệ.

Trước đây Diệp Tuệ được biết đến với cái tên Tiểu Thường Huỳnh, trong thời gian tuyên truyền phim hai người họ còn lần ắt nhau, mấy hôm trước thì có tin đồn Diệp Tuệ cùng bạn trai của Thường Huỳnh là Thẩm Tu đi du lịch Đại Lý với nhau...

Nếu nói về ân oán của hai người này thì thật sự là đếm không hết.

Lúc Thường Huỳnh đến địa điểm ghi hình thì các khách mời cố định đã đến trước, bầu không khí trong trường quay lúc này có phần kỳ lạ.

Tâm mắt mọi người đều nhìn Diệp Tuệ trước rồi chuyển sang nhìn Thường Huỳnh, muốn xem xem vẻ mặt của hai người này khi gặp nhau sẽ thế nào.

Thường Huỳnh cười nói: “Chào mọi người, tôi là Thường Huỳnh.”

“Chào mừng Thường Huỳnh tới tham gia chương trình của chúng ta.” Diệp Tuệ nói rất bình tĩnh, cô vừa nói xong, các khách mời đều đồng loạt vỗ tay chào đón.

Cảnh này cho thấy rằng, Diệp Tuệ chính là trung tâm, là người có tiếng nói nhất trong chương trình.

Đạo diễn trước giờ luôn giấu mặt bỗng dưng xuất hiện trong tập này, hần đứng trước máy quay thông báo nội dung của hôm nay: “Tập mới sẽ có sự thay đổi, đó là chúng ta sẽ mở hai quán ăn để thi đua với nhau.”

“Các khách mời sẽ chia làm hai nhóm, với hai nhóm trưởng là Diệp Tuệ và Thường Huỳnh.”

không phải chứ? Sao tự dưng đạo diễn lại đổi thành chương trình so tài khả năng nấu nướng thế này!

Tổ chương trình tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm hoi mà Diệp Tuệ và Thường Huỳnh cùng tham gia một show thực tế như hôm nay. một người từng được gọi là Tiểu Thường Huỳnh, giờ đã trở thành nữ nghệ sỹ vô cùng hot, hai người nếu chạm mặt nhau một lần nữa, liệu Thường Huỳnh có cam lòng hay không?

Sau khi tổ chương trình mua hot search [Thường Huỳnh pk Diệp Tuệ trong show thực tế], số người xem livestream đã nhanh chóng tăng lên.

“Má ơi, chiêu này của đạo diễn được đấy, tôi không dám nghĩ đến luôn á!”

“Tôi chưa xem livestream bao giờ đâu, nhưng vì Diệp Tuệ và Thường Huỳnh nên tôi phải tải app về để còn vào xem cuộc chiến này đấy. Mấy tập lần trước Diệp Tuệ biểu hiện quá xuất sắc, chắc lần này cô ấy cũng thắng thôi.”

“Cũng chưa chắc đâu, nghe nói Thường Huỳnh đã đi học nấu ăn lâu rồi, khả năng cô ấy thắng cũng rất lớn.”

Tại hiện trường, đạo diễn phân công nhiệm vụ cho mọi người, đó là hai quán ăn do Thường Huỳnh và Diệp Tuệ làm chủ, trong một ngày quán nào kiếm được nhiều tiền hơn thì quán đó thắng.

Hai nhóm đều sẽ làm cùng một món là JianBing (*bánh crepe kiểu TQ*), nguyên liệu nấu ăn giống nhau, lợi nhuận sẽ được tính sau khi khấu trừ chi phí sử dụng nguyên liệu.

Thường Huỳnh ngoài mặt thì tỏ ra rất bình thường, nhưng trong lòng thì muốn chửi thề, vì chương trình này mà cô ta đã đi học nấu ăn rất lâu, thế mà bây giờ chỉ phải làm mỗi một món bánh crepe thôi sao?

Hôm nay nguyên liệu nấu ăn của bọn họ đã được tổ chương trình chuẩn bị xong, cả đoàn ngồi xe đi tới một công viên.

Quầy hàng của Diệp Tuệ và Thường Huỳnh sẽ đặt ở đầu phố và cuối phố, công viên này người đến người đi rất đông vui, tuyệt đối không lo sẽ không có khách.

Cửa hàng của Thường Huỳnh bên này vừa mới mở, Văn Tương hỏi: “Phải làm thế nào mới bán được nhiều đây?”

Advertisement / Quảng cáo

Thường Huỳnh rất bình tĩnh, suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Cho thật nhiều nhân bánh, như vậy khách hàng sẽ thấy bánh của chúng ta chất lượng hơn.”

Lời mà cô ta không nói ra niềng chính là, chỉ cần fan biết cô ta đang bán bánh ở đây thì bọn họ nhất định sẽ ào đến mua thôi.

Cho dù mấy tập trước Diệp Tuệ đã hút rất nhiều fan đi nữa thì cô ta cũng đâu thể hot bằng mình? Lần tranh tài này Thường Huỳnh tin chắc là mình sẽ giành chiến thắng.

Thường Huỳnh cúi đầu bận rộn, động tác của cô ta rất cẩn thận tỉ mỉ, khói lửa trên bếp không ảnh hưởng chút nào đến nhan sắc của cô ta hết.

Đoàn đội của Thường Huỳnh lại bắt đầu đẩy hot search lên, Thường Huỳnh từ hình tượng tình đầu quốc dân, giờ đã trở thành hiền thê lương mẫu.

Đạn mìn đã bắt đầu xuất hiện một nhóm fan của Thường Huỳnh, cả bọn đang kêu gào khi lần đầu được nhìn thấy nữ thần của mình vào bếp.

“Bánh Thường Huỳnh làm nhìn ngon quá! Lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, lại còn đẹp muốn chết, thật muốn cưới cô ấy về nhà.”

“Hu hu hu nếu tôi không đi làm thì tôi đã lao đến mua bánh ngay rồi, chị Thường Huỳnh chờ em lần sau nhé!”

Trong quầy hàng ở công viên, Thường Huỳnh đang nghiêm túc làm bánh, động tác rất thành thạo, tuyệt đối có thể thu hút các fan nam.

một nam sinh đeo kính khá bánh bao đứng xếp hàng mua bánh, nhân tiện thổ lộ với Thường Huỳnh: “Em là fan của chị ba năm rồi đấy ạ.”

Thường Huỳnh ngược lên nhìn, mỉm cười dịu dàng: “Cảm ơn em.”

Số lượng bánh bán ra ngày càng nhiều, nhóm của Thường Huỳnh thấy lượng khách đông nên cũng buông lỏng cảnh giác.

một lúc sau, tốc độ xếp hàng có vẻ nhanh hơn, mọi người bắt đầu thấy không bình thường, sao khách lại ít dần đi thế này?

Phía bên kia, tại quầy hàng của Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ, Tống Bạch và Cao Việt, danh tiếng của cả ba người gộp lại cũng chưa bằng một mình Thường Huỳnh, ban đầu khách mua bánh của bọn họ không nhiều, phần lớn đều là fan của chương trình.

Cao Việt rũ bỏ hình tượng ngôi sao, nhiệt tình chào mời vì nhiệm vụ: “Mọi người ơi đến đây nào, chúng tôi bán bánh crepe trái cây Tây Thi, đảm bảo là quán bánh ngon nhất luôn!”

Diệp Tuệ quay đầu nhìn Cao Việt, anh ta cười nói: “Tạo hiệu ứng cho chương trình thôi, cô không ngại chứ?”

Diệp Tuệ không ngại, cô tiếp tục cúi đầu làm bánh, đạn mìn thì đang cười ầm ĩ sau đoạn này.

“Ha ha ha ha ha ai nói cho tôi biết xem bánh crepe trái cây Tây Thi là cái bánh quái quỷ gì vậy? Mối quan hệ của Cao Việt và Diệp Tuệ hình như cũng không đến nỗi căng thẳng lắm nh?”

“Mấy tập trước đúng là cả quá trình hai người họ chẳng nói với nhau câu nào, chắc là chuyện sao tác CP được giải quyết rồi nên cũng thoải mái hơn.”

Tống Bạch chịu trách nhiệm thu tiền, nhìn thấy quầy hàng bên kia đông khách hơn hẳn, cô bé sốt ruột nói: “Chị Diệp Tuệ, nhóm mình phải làm sao đây?”

Diệp Tuệ đứng động tác, nét mặt suy ngẫm nhìn mấy người khách của mình, vị khách tiếp theo đây là một sinh viên đại học.

Cái bánh vẫn đang được Diệp Tuệ cầm trên tay chứ không đưa qua, mắt cô cứ ngẩn ngơ nhìn bạn sinh viên kia.

Cao Việt tưởng là cô mất tập trung nên vội nhắc cô: “Diệp Tuệ, khách đang đợi kia.”

một giây sau, Diệp Tuệ liền bắt đầu tung chiêu với bạn sinh viên: “Có biết vì sao tôi lại ngẩn người ra thế không?”

“Vì vừa mới nhìn thấy bạn, đầu óc tôi liền trở nên trống rỗng.”

Đạn mìn lập tức nổ tung, miệng Diệp Tuệ ngọt quá mức rồi đó!! Để hút được khách mà cô dám chơi lớn ghê! Có ai mà không thích khi được Diệp Tuệ xinh đẹp khen cơ chứ?

Bạn sinh viên kia sau khi rời đi đã đăng trạng thái lên Weibo luôn: [Vừa này Diệp Tuệ khen tôi có gương mặt khiến cho người ta nhìn mà đầu óc trở nên trống rỗng luôn đấy trời ơi!!]

Vì chương trình đang hot nên bài đăng của bạn sinh viên cũng đã được lên top tìm kiếm với chủ đề #Nhan sắc khiến cho đầu óc Diệp Tuệ trở nên trống rỗng.

Những người đọc được bài đăng này đã lập tức đi đến quầy hàng của Diệp Tuệ, mục đích chính không phải là để mua bánh, mà họ muốn nghe xem Diệp Tuệ sẽ khen mình thế nào.

một cô gái mặc Hán phục, trang điểm xinh đẹp, tươi cười đi đến trước mặt Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ cười nói: “Những người hay nói rằng sao trên trời rất đẹp ắt hẳn là chưa được nhìn vào đôi mắt của bạn.”

Tiếp theo là một cô bé học sinh mười mấy tuổi vẫn đang mặc đồng phục, tóc tết đuôi ngựa, vừa tan học cái là đi ngay tới quầy hàng của Diệp Tuệ luôn.

Diệp Tuệ nở nụ cười ấm áp, nói: “Em ăn gì để lớn lên vậy?”

cô bé học sinh ngẩn người, lắc đầu, không biết trả lời thế nào.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ đưa bánh cho cô bé, rướn người ra phía trước, dịu dàng nói tiếp: “Chị đoán chắc là Khá Ái Đa* rồi.”

**Đây là tên gọi của Trung Quốc cho hãng kem Cornetto, nghĩa là quá đáng yêu.*

Nhóm người đang xem trực tiếp trên mạng đều bị Diệp Tuệ làm cho khiếp sợ, đạn mìn toàn là những chữ ha ha ha hiện lên.

“Ha ha ha ha ha ha tôi cười chết mất, sao mà Diệp Tuệ nghĩ được ra chiêu này cơ chứ?”

“Tôi muốn đến mua bánh quai, muốn được nghe Diệp Tuệ khen, gato với mấy người đang đứng xếp hàng ghê!!”

Diệp Tuệ không phải là người thích và khà người khác, lần trước cô khiến cho Cao Việt bị bê mặt ngay trong chương trình, hoàn toàn là bởi chính Cao Việt tự tìm đường chết. Ai chọc cô tức giận thì cô mới mở miệng chề người ta.

Thường Huỳnh hoàn toàn không thể theo kịp được, không ngờ rằng Diệp Tuệ đã thay đổi nhiều như vậy.

Nhìn khách để bán được hàng ư? Show này còn chơi cả kiểu đó nữa sao?

Những khán giả đang xem trên mạng vừa cười vui vẻ vừa ngấm ngấm, xem ra trước đây bọn họ đã hiểu lầm Diệp Tuệ rồi.

- - -

Bà Tuệ ơi bà Tuệ chỉ tán gái là giỏi thôiiii)))

đã update số chương chuẩn nha, truyện có tổng cộng 141 chương nhé cả nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Máu Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Edit: Ngân Nhi

Lúc phát hiện lượng khách bên mình ngày càng ít đi, Thường Huỳnh đoán là phía Diệp Tuệ đang có hành động đặc biệt gì đó. Văn Tương tạm thời rời đi một lúc để sang nghe ngóng phía quầy hàng của Diệp Tuệ.

Dòng người xếp hàng rất dài, Văn Tương vất vả lắm mới chen vào được để nhìn nặt Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ đang rán bánh, dịu dàng mỉm cười với từng vị khách, nói với họ những lời khen chân thành.

Có một fan của Diệp Tuệ đã ngồi nửa tiếng trên tàu điện để đến đây xếp hàng, được thấy idol của mình cười nói với mình rằng: “Bạn đẹp quá, vì sao lại muốn hạ thế xuống trần gian vậy?”

Văn Tương: “???”

Bạn fan kia hưng phấn không chịu nổi, lập tức viết bình luận trên Weibo của Diệp Tuệ, chính miệng idol nói với mình những lời này đó nha!

có bạn này thường xuyên gửi rất nhiều bình luận dưới mỗi bài đăng Weibo của Diệp Tuệ, Diệp Tuệ không những nhớ mặt mà còn nhớ cả những bình luận của bạn này nữa.

Bạn fan tay cầm bánh, xúc động phát khóc luôn, lập tức đăng một dòng trạng thái [trên đây này sao lại có một idol tốt như thế chứ, Diệp Tuệ cực kỳ cực kỳ âm áp luôn!]

Lúc Văn Tương quay lại quầy hàng của nhóm mình, Cốc Chiêu và Thường Huỳnh liền hỏi cô ấy tình hình bên kia.

Văn Tương nói rằng bí quyết thu hút khách của Diệp Tuệ chính là khen ngợi từng vị khách một, mà mấy người bọn họ chắc chắn là không làm theo được rồi.

Vẫn chưa tới giờ cơm tối, Thường Huỳnh vẫn còn cơ hội để xoay chuyển tình thế.

Advertisement / Quảng cáo

Thường Huỳnh nhìn một cô bé đang mặc trang phục tiếp ứng cho mình, liền vậy cô bé lại nói: “Quầy hàng bên chị hình như đang thua rồi, em có thể giúp chị gọi thêm các bạn fan đến đây không?”

cô bé lập tức gửi tin nhắn vào nhóm để gọi thêm người, chỉ trong một thời gian ngắn, có rất nhiều fan của Thường Huỳnh đã chạy tới đây.

Thấy dòng người xếp hàng ngày một đông, nụ cười trên gương mặt Thường Huỳnh cũng tươi hơn rất nhiều.

Văn Tương và Cốc Chiêu liếc nhìn nhau, không khỏi cảm thán, lưu lượng đúng là lưu lượng, nói một câu thôi là kéo được bao nhiêu người đến, xem ra nhóm của bọn họ có hi vọng thắng được nhóm Diệp Tuệ rồi.

Đến thời gian quy định, đạo diễn lập tức hô stop, Diệp Tuệ và Thường Huỳnh dừng động tác, không ai được làm tiếp. Mọi người đứng vây quanh hiện trường, kiên nhẫn đợi kết quả được công bố.

không chỉ những người đang có mặt tại đó hồi hộp, mà các bạn xem trên mạng cũng đang tung đạn mạt bao phủ hết màn hình rồi.

“Tôi đoán chắc là Diệp Tuệ thắng thôi, từ sau khi cô ấy khen các khách hàng, rõ ràng là kiếm được nhiều tiền hơn đội Thường Huỳnh, thắng thua coi như đã định.”

“Wey wey wey! Bạn không thấy Thường Huỳnh đã gọi được một nhóm fan rất đông đến à? một lưu lượng tiểu hoa không phải là người mà Diệp Tuệ chỉ gọi mồm mép có thể so sánh được đâu nhé.”

Số người xem livestream đã lên tới con số mấy triệu, bây giờ vẫn còn đang tăng lên. Diệp Tuệ đấu với Thường Huỳnh, người xem còn thấy nồn nóng hơn cả chính chủ nữa.

Sau khi kiểm tiền, đạo diễn nói: “Số tiền mà Diệp Tuệ và Thường Huỳnh kiếm được rất sát nhau, chỉ hơn kém năm đồng thôi.”

Thường Huỳnh mặt biến sắc, biết chắc là mình thua rồi.

cô ta vì muốn thu hút khách nên đã cho khá nhiều nhân bánh, dẫn đến việc làm cho phí sử dụng nguyên liệu tăng cao, lợi nhuận thì giảm đi.

Trước tất cả những khán giả có mặt tại trường quay và những khán giả đang xem livestream, đạo diễn tuyên bố: “Lần tranh tài này, nhóm của Diệp Tuệ đã giành chiến thắng.”

Kết thúc buổi ghi hình, các bạn fan rời rít bình luận dưới Weibo của tổ chương trình.

“Quý gói van xin Thường Huỳnh hãy tiếp tục tham gia chương trình, tổ đạo diễn hãy mời Thường Huỳnh mấy lần nữa đi nào! Với cả để cho Diệp Tuệ có thêm cơ hội khen các khách hàng nữa à!”

“Tôi quyết theo chương trình này đến cùng rồi đấy! Đạo diễn hãy làm thêm nhiều tập vào nhé!”

Sau màn so tài của Thường Huỳnh và Diệp Tuệ trong “Tôi cùng mình tinh mở quán ăn nhanh” tập này, tổ chương trình coi như đã thu về được lượng người xem cao nhất từ trước đến nay.

Ghi hình xong, xe chờ Diệp Tuệ đã đỗ sẵn ở cửa, sau khi chào tạm biệt các nghệ sỹ và nhân viên công tác, Diệp Tuệ lập tức lên xe ra về.

“Cuối cùng cũng được nghỉ rồi.” Diệp Tuệ dựa vào ghế xe, nét mặt thư giãn.

Xe chạy trong màn đêm, tuy khá mệt mỏi nhưng tâm trạng của Diệp Tuệ vẫn rất tốt, miệng ngấm nga hát.

Từ sau khi nói thật mọi chuyện cho Thẩm Thuật nghe ở Đại Lý, hòn đá trong lòng Diệp Tuệ như được lấy xuống, cảm thấy không còn việc gì đáng phải lo nghĩ nữa rồi.

Tâm trạng vui vẻ của cô duy trì suốt cả ngày dài, ngay đến Tiểu Lưu cũng phải tỏ mò, cứ liên tục liếc kính chiếu hậu nhìn Diệp Tuệ.

“Tuệ Tuệ, sao tâm trạng của chị tốt thế?” Tiểu Lưu cảm thấy rất kỳ lạ, trước đây Diệp Tuệ vẫn luôn yêu đời, nhưng không đến nỗi như bây giờ.

Diệp Tuệ cười đáp: “Tất nhiên là có liên quan đến chồng chị rồi.”

Tiểu Lưu cảm nín: “...”

Cầu độc thân Tiểu Lưu cảm nhận được sự tàn ác của thế giới này, chỉ biết rung rung ngồi ăn cầu lương cho ngày hôm nay thôi.

Xe đỗ dưới khu nhà Diệp Tuệ, nhưng cô chưa xuống xe ngay.

“Đợi chút đã, để chị gọi chồng chị xuống đón.” Diệp Tuệ thoải mái show ân ái, bấm gọi cho Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật đã biết là cô có thể nhìn thấy ma, cho nên bây giờ cô không phải vất vả nghĩ ra lý do nữa rồi, chỉ cần nói một tiếng với anh là được thôi.

Chỗ nào cũng có ma hết, chẳng phân biệt được là ma tốt hay ma xấu, dù cho bây giờ là gan Diệp Tuệ có lớn hơn trước thì cô cũng chưa hoàn toàn thích nghi được.

Tiểu Lưu không biết suy nghĩ của Diệp Tuệ, chỉ nghĩ là cô đang muốn show ân ái, về mặt chết lặng nghe Diệp Tuệ nói chuyện điện thoại.

“Thẩm Thuật, trời tối quá, em sợ, anh xuống nhà đón em được không?” Diệp Tuệ tránh không nói là mình sợ ma.

thật ra ý trong lời nói của cô là, Thẩm Thuật anh dương khí nặng, anh xuống đây rồi ma quỷ sẽ không dám lại gần em nữa.

Thẩm Thuật biết cô sẽ sợ, cho nên sau khi đi làm về vẫn chưa thay quần áo, ngồi ở phòng khách chờ cô.

Advertisement / Quảng cáo

Điện thoại di động vẫn để trên bàn trà, tiếng chuông vừa vang lên, anh liền bắt máy ngay.

“Được, anh xuống ngay đây.” Thẩm Thuật nghe cô nói thế thì hiểu ra rất nhanh.

Ý hiểu của Tiểu Lưu thì hoàn toàn khác, trong đầu cô đang hiện lên cảnh Diệp Tuệ nũng nịu gọi chồng ới, hai người tay trong tay cùng nhau đi lên nhà.

Cúp máy, Diệp Tuệ ngồi trong xe đợi, chuông điện thoại của Tiểu Lưu vang lên, là mẹ cô ấy gọi.

Tiểu Lưu nghe điện thoại xong, giọng nói trở nên gấp gáp: “Chị em sắp sinh, Tuệ Tuệ, em phải đi rồi.”

Diệp Tuệ nghe vậy liền mở cửa xuống xe luôn, vẫy tay với cô ấy: “Em mau đi đi, một mình chị ở đây được, chú ý an toàn nhé.”

Xe phóng đi ngay sau đó, Diệp Tuệ nhìn xung quanh, rất trong lành, không hề có ma, lại nghĩ Thẩm Thuật đang đi xuống đón nên cô liền đứng đây đợi anh.

cô cúi đầu nhìn mũi chân mình, không dám nhìn chỗ khác.

không lâu sau, có một hòn đá nhỏ rơi xuống đầu cô, lực khá mạnh nên cũng hơi đau.

Tiếp theo đó là một tảng đá lớn rơi uyển một cái ngay cạnh chân cô, suýt nữa thì trúng chân cô rồi, bị rơi trúng thì chắc chắn sẽ bị thương.

Diệp Tuệ ngẩng đầu nhìn sang, thấy có một đứa bé đang đứng dưới gốc cây đại thụ, mắt nhìn về phía cô, trên tay nó đang cầm một tảng đá.

Biết được thì ra là một đứa trẻ nghịch ngợm, Diệp Tuệ thờ phào nhẹ nhõm, cô đi xuống bậc thang, tiến về phía cái cây: “Bé ngoan không được ném đá nữa nhé, nhớ chưa?”

Còn chưa đi đến gần cái cây thì cô đã dừng bước, vì cô thấy rõ ràng đứa bé đang đứng dưới gốc cây đó không phải là người.

Diệp Tuệ lập tức quay người chạy đi, một đường đến thẳng chỗ thang máy.

“một, hai, ba...” Diệp Tuệ nghe tiếng như có vật gì đó đập xuống mặt đất, tiết tấu rất có quy luật.

cô liếc mắt nhìn sang, đứa bé kia không biết lấy ở đâu ra cái dây nhảy, nó vừa nhảy dây vừa tiến về chỗ cô đang đứng.

Diệp Tuệ điên cuồng ấn nút thang máy, cũng may là thang máy sắp xuống đến tầng một rồi.

Con ma nhảy dây kia đã nhảy lên bậc thang, tính một tiếng, cửa thang máy mở ra, người đứng bên trong vừa hay lại đứng là Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ xúc động như gặp lại được người thân bị thất lạc nhiều năm, nước mắt cũng chảy ra luôn rồi, cô còn không dám chỉ tay về phía con ma kia, bởi vì trong phim kinh dị cô sợ nhất là ma trẻ con.

Lúc này cô chỉ muốn đi vào thang máy để lên nhà luôn, nhưng Thẩm Thuật lại vội vàng bước ra hỏi: “Có phải em vừa nhìn thấy ma không?”

anh đi thẳng ra bên ngoài, động tác quá nhanh, Diệp Tuệ muốn kéo anh lại cũng không được.

Con ma nhảy dây kia thấy Thẩm Thuật đi tới thì sợ hãi lui về sau mấy bước, nhưng nó vẫn không từ bỏ việc bắt nạt Diệp Tuệ, cúi người nhặt một hòn đá rồi ném về phía cô.

Đứa trẻ này lúc chưa biến thành ma chắc chắn là một đứa trẻ rất nghịch ngợm.

“Hai quả thận mất của đứa trẻ này sao mà đậm thể không biết, như đang trang điểm vậy.” Diệp Tuệ trốn sau lưng Thẩm Thuật thăm thì, có anh ở đây nên cô cũng an tâm hơn nhiều.

Con ma nhảy dây vẫn kiên nhẫn ném đá về phía cô.

Mặc dù Thẩm Thuật không nhìn thấy ma, nhưng anh có thể xác định được phương hướng của hòn đá được ném tới, anh quay người nhìn Diệp Tuệ, bất thành linh hỏi một câu.

“Em có nước tẩy trang không?”

Diệp Tuệ ngơ ngẩn, không phản ứng kịp: “ành cần nước tẩy trang làm gì?”

Thẩm Thuật gạt luôn cái túi xách của cô, kéo khóa ra lục lọi một lúc: “Cái nào là nước tẩy trang vậy?”

Diệp Tuệ đang định giúp anh lấy thì đã thấy anh gio thòì son lên, nét mặt ngờ vực hỏi: “Cái này phải không?”

Diệp Tuệ vội vàng ngăn lại khi thấy anh chuẩn bị vịn nắp son ra, sau đó tìm lọ nước tẩy trang đưa cho anh, chạm một giây thôi là có khi anh sẽ làm hỏng thỏi son của cô mất.

Thẩm Thuật nhích môi cười, tỏ ra vô cùng nguy hiểm: “không phải em mới nói là nó trang điểm sao? Bây giờ tẩy trang cái là nó sợ ngay.”

Diệp Tuệ: “...” cô chỉ đang ví dụ thế thôi mà, có phải nó trang điểm thật đâu chứ!

một giây trước khi Thẩm Thuật hành động thì hòn đá được ném tới, vừa hay tạo cơ hội cho anh xác định được vị trí mà con ma nhảy dây kia đang đứng.

Advertisement / Quảng cáo

Động tác của anh rất gọn gàng, cầm lọ nước tẩy trang vung về phía đó.

Chỉ có Diệp Tuệ là nghe được một tiếng hét vô cùng thảm thiết, lúc này Thẩm Thuật hoàn toàn không biết rằng, chỉ một hành động rất đơn giản của anh mà con ma kia đã phải chịu biết bao nhiêu thương tổn.

Đúng là Thẩm Thuật, cầm lọ nước tẩy trang thôi mà cũng có thể biến nó thành hung khí.

Thẩm Thuật dừng tay, đứa bé ma kia vẫn đứng im tại chỗ, nó đưa tay lau nước mắt, òa khóc nức nò.

Cách đó không xa bất ngờ vang lên giọng phụ nữ: “Khiều Khiều, sao con còn chưa về nhà?” Người phụ nữ nhẹ nhàng lướt tới, thoáng chốc đã đến trước mặt bọn họ.

không sai, đúng là lướt tới, cái kiểu mà hai chân không chạm đất ấy...

Người phụ nữ xoa đầu đứa bé ma, nét mặt tỏ ra áy náy nói với Diệp Tuệ: “Con tôi đang ngứa da muốn ăn đòn đây mà, xin lỗi cô nhiều nhé.”

Đứa bé với chất giọng trẻ con nói: “Mẹ ơi, con sợ, con không muốn làm ma nữa đâu, con muốn đi đâu thai.”

Thẩm Thuật làm cho ma quý cũng phải sợ hãi muốn đi đâu thai ngay lập tức, ban nãy còn muốn đi dọa người, thế mà giờ nó đã sợ đến mức nói lắp luôn rồi.

Người phụ nữ cứ người với Diệp Tuệ: “Con tôi cứ muốn làm với con quý nghịch ngợm, nhất định không chịu đi đâu thai, cũng may là có hai người đã giúp tôi trị nó.”

Người phụ nữ mà nắm tay con, tâm trạng vui vẻ đi đâu thai.

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ đang hướng về phía không khí với nét mặt không thể tin được, mấy giây sau, cô mới chậm rãi quay sang nhìn vào mắt anh.

Diệp Tuệ rất chân thành nói: “Thẩm Thuật, anh có suy nghĩ đến việc đổi nghề làm thiên sư không?”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mũi Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Edit: Ngân Nhi

Sáng hôm sau, Thẩm Thuật còn chưa ra khỏi nhà thì Diệp Tuệ đã đi làm rồi.

anh nhận được một cuộc điện thoại, đầu bên kia là giọng phụ nữ, ngữ điệu có phần áy náy nói: “Thẩm Thuật, là mẹ đây.”

Thẩm Thuật hơi khựng lại, mặc dù người này đã rất lâu rồi không liên lạc với anh, nhưng dù đã qua nhiều năm thì anh vẫn nhận ra giọng nói của bà.

anh cố gắng khống chế âm điệu, lạnh nhạt nói: “Có chuyện gì không?”

Diệp Tuệ lại quay về nhà lấy đồ, lấy xong đang chuẩn bị rồi đi thì lại thấy cửa phòng của Thẩm Thuật đang mở.

cô muốn chào anh một tiếng, nhưng vừa đi tới trước cửa phòng anh thì lại nghe thấy anh nói: “Bà đã bỏ đi rồi, sao còn muốn quay về?”

Diệp Tuệ nhìn vào qua khe cửa mở, anh nói tiếp: “Từ ngày bà bỏ nhà đi, bà đã không còn là mẹ của tôi nữa rồi.”

nói xong câu đó thì anh cúp máy.

Đây là lần đầu tiên Diệp Tuệ trông thấy anh lạnh lùng như vậy, tay anh cầm điện thoại rất chặt, toàn thân cứng ngắc, có vẻ như không có thói quen nói chuyện với mẹ mình.

Trong tiểu thuyết có đề cập tới việc anh với mẹ mình có quan hệ không được tốt, năm anh mới mười mấy tuổi bà đã bỏ nhà đi, từ đó chưa quay về lần nào.

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật một lúc, biết đây là chuyện riêng của anh, lúc này anh cần được yên lặng một mình, cô liền lặng lẽ rời đi.

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi cúp máy, Thẩm Thuật vẫn chỉ ngồi yên trong phòng, không hề biết là Diệp Tuệ đứng bên ngoài.

Mẹ anh đã bỏ nhà đi từ khi anh còn nhỏ, khiến anh thiếu đi tình thương của mẹ, trải qua một tuổi thơ không muốn nghĩ lại. Mặc dù thời gian đã trôi qua, nhưng chuyện này vẫn khắc sâu trong lòng anh, như hình với bóng.

Những ký ức không vui kia, tất cả đã biến thành những bóng ma, lặng yên không một tiếng động khám vào trong máu xương anh, cứ nhớ đến là lại thấy đau đớn vô cùng.

Thẩm Thuật ngồi yên một chỗ, tựa như đang bị bóng ma bao phủ.

Diệp Tuệ trở về nhà sau khi kết thúc công việc, cô rửa mặt rồi ngồi trên salon xem TV, bỗng cảm giác trong nhà trống vắng lạnh lẽo, cô liếc nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện là Thẩm Thuật không có nhà.

Mặc dù anh ít nói, nhưng mối quan hệ giữa cô và anh rõ ràng đã khá hơn trước rất nhiều, có ngày buổi tối hai người còn ngồi trên salon nói chuyện với nhau một lúc lâu.

Bây giờ anh không có nhà, cảm thấy vắng vẻ hẳn.

Diệp Tuệ nhìn đồng hồ, bây giờ là tám rưỡi tối rồi, muộn hơn thời gian về nhà mọi ngày của anh nửa tiếng.

Trước đây có một ngày anh cũng về nhà muộn, đêm hôm ấy anh mệt mỏi. Hơn nữa Diệp Tuệ lại ngại được anh nói chuyện với mẹ lúc sáng nên cũng thấy hơi lo.

cô ngồi xem TV mà lòng không yên, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, thời gian trôi qua từng giây từng phút, Thẩm Thuật mãi vẫn chưa về.

một hồi lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng chuông, Diệp Tuệ thấy anh đã về, tâm trạng cũng thả lỏng theo. anh cúi đầu cởi giày, không nhìn rõ sắc mặt.

anh đi tới, chuẩn bị về phòng mình, Diệp Tuệ thử hỏi anh: “Thẩm Thuật, tối nay mấy giờ anh ngủ?”

Thẩm Thuật không nhìn cô, đáp: “Bây giờ ngủ luôn.”

Diệp Tuệ không yên tâm, cô dặn dò: “Nếu anh không ngủ được thì trước khi ngủ uống một cốc sữa nóng nhé.”

Thẩm Thuật dừng động tác, anh ở một tiếng với cô rồi quay người trở về phòng. Diệp Tuệ nhìn bóng lưng trầm lặng của anh, nhu này, hi vọng tối nay anh có thể ngủ ngon giấc.

Đêm đã khuya, vắng trắng cũng đang núp sau những tầng mây, không gian tĩnh lặng. Diệp Tuệ đã ngủ say. không biết từ khi nào bên ngoài bỗng vang lên tiếng ồn.

Rầm rầm rầm!!

Diệp Tuệ mơ màng nghĩ, hơn nửa đêm rồi sao còn có người gõ cửa vậy? Nhưng một giây sau cô đã bừng tỉnh, phản ứng kịp trong nháy mắt, Thẩm Thuật lại mộng du rồi.

cô còn chẳng buồn đi dẹp vào, cứ để chân trần đi trên sàn nhà, mở cửa phòng bước ra ngoài.

Phòng khách không bật đèn nên rất tối, Diệp Tuệ ấn công tắc để bật đèn, căn phòng bừng sáng, bóng tối đã biến mất, nhưng tâm tư của Diệp Tuệ từ này tới giờ vốn không đặt vào chuyện này.

cô bước đến gần phòng của Thẩm Thuật, tiếng đập cửa ngày một rõ ràng hơn, cũng nhắc nhở cô rằng tâm trạng của Thẩm Thuật lúc này đang cực kỳ bất ổn.

Diệp Tuệ nhìn cửa phòng anh.

rõ ràng anh chỉ cần kéo tay nắm cửa là có thể ra khỏi phòng ngay rồi, vậy mà anh lại không làm thế, chỉ giờ tay lên đập cửa liên tục.

Tiếng đập cửa cứ thế vang lên trong buổi đêm yên tĩnh, cửa phòng đóng chặt, bên trong là giọng nói yếu ớt của anh: “Mở cửa ra, đừng nhốt tôi trong này!”

Thẩm Thuật đang dần chết lặng theo từng tiếng đập cửa của mình, thế giới bên ngoài cửa chỉ cách anh mấy bước chân, vậy mà anh lại không thể bước ra được.

Cánh cửa đóng chặt này, cũng chính là bóng ma lúc nào cũng bao vây lấy anh.

Diệp Tuệ bước nhanh tới, cô hít sâu một hơi, thận trọng đẩy cửa ra, khe cửa dần dần được mở rộng, cô cũng có thể nhìn vào trong.

Thẩm Thuật đứng trong bóng tối, nhìn không rõ bóng dáng, ánh sáng từ phòng khách chiếu vào, làm sáng một góc trước cửa phòng anh.

Nhưng Thẩm Thuật giống như đang đứng ngược chiều sáng, ánh mắt anh vô hồn, cả người như bị bóng tối bao phủ, ánh sáng không thể chiếu vào được.

anh tựa như một ảo ảnh trong bóng tối, hư vô không có hơi thở con người, rõ ràng Diệp Tuệ đang đứng trước mặt anh, thế mà anh lại không hề nhận ra, ánh mắt cứ dờ dẩn.

Diệp Tuệ bỗng nhiên cảm thấy mất mình cay cay, cô hít mũi một cái, tiến lên một bước, đi vào trong phòng anh, bước vào trong vùng tối ấy.

Thẩm Thuật không còn đập cửa nữa, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm: “Mở cửa ra, đừng nhốt tôi trong này.”

Cách một cánh cửa, Diệp Tuệ đã cảm nhận được sự tuyệt vọng của Thẩm Thuật. Lúc cô nghe trực tiếp anh nói câu này, đáy lòng cô chột nhói đau.

cô không dám nghĩ xem rốt cuộc Thẩm Thuật đã từng phải trải qua chuyện gì, chẳng lẽ anh đã từng bị người ta nhốt trong một không gian kín sao?

cô chột nhớ lúc anh nghe điện thoại của mẹ, khi đó thái độ của anh rất lạnh lùng, lúc cúp máy thì lặng đi không nói gì.

Advertisement / Quảng cáo

Mà tối nay anh lại mộng du một lần nữa, trở thành một người bất lực. Diệp Tuệ không khỏi nghĩ đến một khả năng, Thẩm Thuật bị như vậy, có khi nào là liên quan đến mẹ của anh không?

Diệp Tuệ nhìn về phía Thẩm Thuật, cô tiến lên một bước, nhìn vào mắt anh. Phòng rất tối nhưng cô không bật đèn, cô sợ ánh sáng sẽ quấy rầy đến anh lúc này.

cô không biết phải làm sao, chỉ có thể thử xem có khiến cho anh khôi phục lại trạng thái bình thường hay không, cô khẽ nói: “Thẩm Thuật, em là Diệp Tuệ đây.”

Trong bóng tối yên tĩnh, giọng nói nhẹ nhàng của Diệp Tuệ vang lên.

Thẩm Thuật cứng nhắc đứng một chỗ, không có phản ứng gì. Hình như anh có nghe thấy một âm thanh rất quen thuộc, nhưng cũng rất xa xôi, rất nhanh đã tàn đi mất.

Diệp Tuệ thấy anh không có phản ứng nên lại gọi thêm lần nữa, giọng nói dịu dàng hơn: “Thẩm Thuật, em là Diệp Tuệ đây.”

Tay Thẩm Thuật khẽ giật, hình như anh đã hơi tỉnh, nhưng vẫn chìm đắm trong tâm trạng nặng nề của mình.

Diệp Tuệ rất kiên nhẫn, lại gọi thêm một lần nữa, giọng nói của cô truyền vào tai Thẩm Thuật rất rõ ràng.

Chỉ là một câu nói bình thường, nhưng lại giống như một vầng sáng, từng chút từng chút chiếu vào thế giới đen tối của anh.

“Thẩm Thuật, em là Diệp Tuệ đây.”

“Thẩm Thuật, em là Diệp Tuệ đây.”

“...”

Diệp Tuệ không biết làm vậy có hiệu quả hay không, cô chỉ biết là không thể để cho anh cứ tiếp tục như vậy. Trong thời khắc này, Diệp Tuệ muốn dùng cách thức dịu dàng nhất, từ từ kéo anh về thực tại.

Có lẽ trong kí ức của Thẩm Thuật thì Diệp Tuệ hoàn toàn không giống những người khác, anh đã mơ hồ nhận ra sự lo lắng của cô.

cô đang gọi anh về.

Nét mặt Thẩm Thuật cuối cùng cũng có chút phản ứng, đáy mắt hiện lên một tia sáng rất nhỏ, anh mờ miệng, nhớ tới một cái tên quen thuộc trong trí nhớ: “Diệp Tuệ?”

Tâm trạng Diệp Tuệ đã được thả lỏng, cô nhìn ra là tuy trạng thái của anh vẫn chưa ổn định hẳn, nhưng bước đầu cũng đã nghe thấy cô nói rồi.

cô tiếp tục kiên nhẫn: “Em là Diệp Tuệ đây, anh nhìn em đi.”

Thẩm Thuật theo bản năng nghe theo giọng nói này, anh từ từ quay đầu, nhìn về nơi phát ra âm thanh, trông thấy gương mặt của Diệp Tuệ, ánh mắt anh chậm rãi nhìn tập trung vào cô.

Diệp Tuệ nhìn anh, nhẹ nhàng nói: “anh đi theo em nhé, được không?” cô liếc nhìn, anh không đi dép, trời đang vào thu, cứ để anh đứng lâu như thế thì sẽ ốm mất.

Thẩm Thuật không từ chối.

Diệp Tuệ thử đưa tay ra, lòng bàn tay cô nhẹ nhàng đặt trên tay anh, cảm thấy được nhiệt độ cơ thể anh còn lạnh hơn cả đêm thu.

cô nắm chặt tay, kéo anh đi, Thẩm Thuật đi theo bước chân cô, từng bước từng bước một.

Đến bên giường, cô nhìn anh, chỉ tay vào giường nói: “anh nằm xuống ngủ đi.” Đợi khi nào anh ngủ rồi thì cô có thể yên tâm ra khỏi phòng anh.

Thẩm Thuật không nhúc nhích, anh chỉ nhìn Diệp Tuệ, đáy mắt không có chút cảm xúc nào. Diệp Tuệ thờ dài, cô quên mất là anh vẫn chưa tỉnh táo hẳn.

cô chỉ còn một cách này thôi.

một tay cô vẫn nắm tay anh, cúi người xuống ngồi trên giường, tay kia vỗ lên phần đệm bên cạnh, nói: “anh nằm đây ngủ đi.”

Thẩm Thuật học theo động tác của Diệp Tuệ, chậm chạp nằm xuống bên cạnh cô. Diệp Tuệ suy nghĩ một chút, sau đó quay người sang, mặt đối mặt với anh.

Thẩm Thuật cũng nghiêng đầu nhìn cô, hai người nhìn nhau trong bóng tối.

cô không dời mắt đi, cứ chăm chú nhìn anh, âm giọng nói: “không còn sớm nữa, anh mau ngủ đi.”

Giọng cô rất dễ nghe, tựa như có thể gạt bỏ hết nỗi bất an của Thẩm Thuật. anh nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi, nhưng tay anh vẫn nắm chặt tay cô, không chịu buông ra.

Diệp Tuệ cũng đành phải nằm cùng anh.

Trong màn đêm yên tĩnh, hai người nằm chung một chiếc giường, hô hấp ngày một chậm và đều hơn.

Đêm nay, Thẩm Thuật mơ một giấc mơ.

Trong mơ, anh bị nhốt ở một chỗ, cửa đóng chặt, làm cách nào cũng không thoát ra được. Ngay giữa khoảnh khắc khi anh tuyệt vọng nhất, có một ai đó đã dịu dàng gọi tên anh.

Advertisement / Quảng cáo

Cửa vẫn chưa mở, nhưng cô không vì thế mà bỏ qua, gọi anh hết lần này tới lần khác, cố gắng kéo anh ra khỏi nơi tối tăm đó.

Cuối cùng, anh mở cửa ra, phía sau cánh cửa là gương mặt quen thuộc của Diệp Tuệ, sau lưng cô là ánh sáng ấm áp, đứng nhìn anh cười.

Thẩm Thuật tỉnh lại từ trong giấc mơ, anh mở mắt ra, trời đã sáng, ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ, trải khắp sàn nhà.

anh cúi đầu liếc nhìn tay mình, tay anh đang bao bọc lấy tay Diệp Tuệ, dưới đầu ngón tay là xúc cảm mềm mại trơn láng.

anh nhớ lại một đoạn ký ức gần gũi tối qua, Diệp Tuệ gọi tên anh, nắm tay anh, ngủ trên giường anh một đêm. .Hai người cứ thế nắm tay nhau ngủ say.

anh nhìn cô chăm chú, đôi mắt đen như mực. Bây giờ cô vẫn đang ngủ, từ góc độ của anh, có thể nhìn thấy hàng mi dày hơi cong lên của cô.

Đúng lúc này, Diệp Tuệ với tướng ngủ rất xấu từ trước đến nay bắt ngờ trở mình, vừa hay lăn luôn vào ngực Thẩm Thuật, khoảng cách của hai người thoáng chốc đã gần hơn.

Hai người mặt đối mặt, mũi kề mũi, tóc của Diệp Tuệ cũng không an phận mà phe phẩy lên mặt anh.

Gương mặt cô gần trong gang tấc.

Thẩm Thuật cứng đờ người, hô hấp hơi chậm lại, tim bỗng đập nhanh hơn mấy nhịp.

- - -

Phải anh nào khác là hun rồi đấy nhưng mà rất tiếc đây lại là anh Thẩm của chúng ta)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 57

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ nằm trong lòng Thẩm Thuật vẫn chưa tỉnh, vì trời đã sáng, ánh mặt trời hơi chói mắt nên cô khẽ nhủ mảy, tiếp tục chui vào ngực anh.

Diệp Tuệ chỉ đang cố tránh ánh nắng chứ không biết mình làm hành động gì, cảm thấy bị quần áo của Thẩm Thuật làm vướng víu nên cô còn cọ cọ vào người anh.

Toàn thân Thẩm Thuật căng cứng, ngay cả dùng khi đẩy cô ra cũng không có.

một lát sau Diệp Tuệ mở mắt, cô thấy mình thế mà lại lăn vào lòng Thẩm Thuật, lập tức bật dậy khỏi giường.

Diệp Tuệ luống cuống tay chân, chân cô bị chần quẩn vào nên không kiểm soát được lực, suýt nữa là lại ngã vào người Thẩm Thuật, may là cô chống tay lên người anh nên mới không bị ngã.

cô ngồi trên giường, ngượng ngùng xin lỗi anh: “Xin lỗi anh nhé, em ngủ hay lăn lộn lắm.”

Có thể vì mới ngủ dậy nên giọng Thẩm Thuật trầm hơn bình thường, mãi mới đáp lại cô: “không sao.”

Diệp Tuệ lúc này sắc mặt đỏ hồng, mái tóc dài hơi rối, vì động tác luống cuống vừa rồi nên áo cũng hơi xộc xệch.

Thẩm Thuật nghiêng đầu nhìn cô, một giây sau, anh tự ép buộc bản thân phải nhìn đi chỗ khác.

“anh đang toát mồ hôi sao?” Diệp Tuệ nhìn khí trời bên ngoài cửa sổ, giờ đang là mùa thu, theo lý thuyết thì nhiệt độ không hề cao, sao Thẩm Thuật lại toát mồ hôi được chứ?

Thẩm Thuật không trả lời cô, anh ra về bình tĩnh kéo chăn lên đắp.

Nuốt nước bọt một cái, anh khẽ ho một tiếng: “Em đi ra ngoài trước đi, không cần đề ý đến anh đâu.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ nghi ngờ nhìn anh mấy giây, nhưng cũng không hỏi gì thêm mà bước xuống giường đi ra cửa.

Thẩm Thuật nhìn bóng lưng cô rời đi, cho đến khi cửa phòng đóng lại, anh mới thả lỏng người được.

anh chống ngang cánh tay lên che mắt, chần ánh mặt trời chói lọi, một giây sau, anh bỗng mở miệng tự mắng mình một câu.

“Thẩm Thuật, mày là đồ cầm thú đấy à?”

Thẩm Thuật tự xưng là cầm thú đi xuống giường, vào toilet, ở trong đấy hơn nửa tiếng mới đi ra.

Lúc đi ra nhìn thấy cái giường hỗn loạn, anh lại thầm chửi mình một lần nữa, sau đó quay trở lại phòng tắm tắm nước lạnh.

Sáng nay Diệp Tuệ không có lịch trình, cô làm bữa sáng cho mình, tiện làm luôn cả cho Thẩm Thuật một phần. Thấy anh mãi mà không ra ngoài, cô thấy hơi kỳ lạ.

Vừa mới chuẩn bị ngồi xuống ăn thì Thẩm Thuật mở cửa phòng đi ra.

“Thẩm Thuật, em làm đồ ăn sáng cho anh này, anh muốn ăn không?” anh chưa từng ăn sáng ở nhà, Diệp Tuệ cũng chỉ hỏi lấy lệ thôi.

anh thoáng khựng lại, cuối cùng vẫn ngồi xuống phía đối diện cô.

Lúc anh ngồi xuống, Diệp Tuệ khẽ nhướn mày nhìn anh một lúc, sau đó hỏi: “anh tắm đấy à?” Ban này mãi không thấy anh đi ra, chẳng lẽ là đi tắm sao?

Tắm gì mà tắm lâu thế không biết.

Tay cầm đĩa của Thẩm Thuật cứng lại, đáp: “Ừ.”

Diệp Tuệ lắc đầu: “Về sau ăn sáng xong hằng đi tắm, bụng rỗng đi tắm không tốt cho sức khỏe đâu, anh phải nhớ tắm nước ấm nữa nhé, chưa ăn sáng là dễ tự huyết áp ngất xỉu lắm đấy.”

Thẩm Thuật mới vừa tắm hai lần nước lạnh nghe xong có hơi chột dạ, tốc độ ăn sáng cũng chậm đi không ít, còn không dám ngẩng đầu nhìn Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ thì không nghĩ nhiều, cô quyết định không đề cập lại chuyện tối qua, dù sao đó cũng là chuyện riêng của Thẩm Thuật.

Diễn viên điện ảnh nổi tiếng nhất màn ảnh Trung Hoa Ninh Linh đã qua đời được tròn năm năm, trong buổi liên hoan phim năm nay sẽ công bố một dự án làm phim về bà, mà điều khiến cho tất cả giới truyền thông kích động chính là sự trở lại của đạo diễn Tịch Diễm

Tịch Diễm là đạo diễn nổi tiếng quốc tế, Ninh Linh là nữ diễn viên do ông nâng đỡ, hai người kết hôn đã nhiều năm, sau khi Ninh Linh qua đời, Tịch Diễm cũng rút dần ra khỏi ngành điện ảnh.

nói cách khác, đạo diễn Tịch Diễm đã năm năm rồi không làm một bộ phim nào.

Liên hoan phim lần này, đạo diễn Tịch Diễm lại bất ngờ công bố dự án phim mới nhất của mình, đó là phim về cuộc đời của diễn viên Ninh Linh.

Tin tức vừa được truyền ra đã thu hút sự chú ý của rất nhiều nữ diễn viên trẻ, nếu được đóng phim của đạo diễn Tịch Diễm, thì cũng sẽ được tham gia liên hoan phim quốc tế, còn có thể để lại một dấu ấn trong lịch sử điện ảnh nữa.

Muốn diễn được tốt vai Ninh Linh thì phải thỏa mãn một vài điểm, đó là có năng lực, ngoại hình đẹp, khí chất thanh cao thoát tục.

Đạo diễn Tịch Diễm sẽ đứng ra tuyển chọn diễn viên, mà mọi người đều biết ông nổi tiếng là hay cáu gắt, cậy tài khinh người, chỉ chấp nhận diễn viên do chính mình chọn lựa, không chấp nhận việc phía đầu tư nhét người vào.

Ngay lập tức, có rất nhiều diễn viên đang nghĩ cách để lấy lòng Tịch Diễm.

Trước kia khi Tịch Diễm còn chưa có tên tuổi lắm, Bùi Ninh đã từng diễn một vai nhỏ trong phim của ông.

Bùi Ninh cảm thấy trong giới giải trí này cô ta và đạo diễn Tịch coi như cũng có chút quen biết, khả năng nhận được vai diễn này của cô ta chắc chắn là lớn hơn nhiều so với những người khác.

Thông qua người đại diện, cô ta có được số của đạo diễn Tịch Diễm.

“Chào chú, đạo diễn Tịch.”

Mấy hôm nay điện thoại của Tịch Diễm gần như muốn nổ tung rồi, ngữ điệu của ông rất lạnh lùng: “Ai đấy?”

Bùi Ninh: “Đạo diễn Tịch, cháu là Bùi Ninh, trước đây đã từng là khách mời cho phim của chú...”

cô ta còn chưa nói hết câu thì điện thoại đã mất kết nối, Bùi Ninh chắc hẳn không ngờ được rằng, ngay câu đầu tiên cô ta đã động vào điều cấm kị nhất của Tịch Diễm. Ông không thích nhất chuyện nhờ vả quan hệ, huống hồ còn là chút quan hệ nhỏ chẳng đáng gì.

Lúc Bùi Ninh gọi lại thì Tịch Diễm không nghe máy nữa.

Tin đồn được lan truyền rất nhanh, nói là nữ diễn viên Bùi Ninh tự đề cử mình vào vai Ninh Linh, tuy nhiên đã bị đạo diễn Tịch từ chối thẳng thừng.

Thường Huỳnh cũng biết chuyện đạo diễn Tịch Diễm muốn làm phim hồi ký, cô ta tuy là tiểu hoa tuyến một, nhưng tài nguyên phim điện ảnh thì không phải đứng đầu.

Nếu muốn trở thành diễn viên thuộc phái thực lực thì cô ta phải có một tác phẩm tiêu biểu, mà hiển nhiên, bây giờ chính là một cơ hội tốt.

Thường Huỳnh nghe nói Bùi Ninh gọi điện thoại cho đạo diễn muốn nhận vai diễn này, kết quả đã bị đạo diễn từ chối. cô ta biết, đó là vì Bùi Ninh chưa đủ thành ý, nếu cô ta đích thân tới gặp đạo diễn, còn mang theo tất cả những đĩa CD phim bản giới hạn của Ninh Linh vợ ông thì sẽ thế nào nhỉ?

Chắc là quá đủ thành ý rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Thường Huỳnh liên hệ với cá truyền thông, để họ đi theo chụp hình lúc cô ta đến nhà đạo diễn, nếu Tịch Diễm đồng ý cho cô ta nhận vai diễn, vậy thì tin tức đó sẽ lập tức truyền khắp các trang mạng.

Cho dù Tịch Diễm không đồng ý trao cho cô ta cơ hội này, thì truyền thông có mặt tại đó cũng sẽ tạo áp lực cho ông, nên là, tài nguyên này chắc chắn thuộc về cô rồi.

Thường Huỳnh đi đến nơi ở của Tịch Diễm, con đường này vốn rất sầm uất, nhưng bây giờ lại rất vắng vẻ, chỉ còn lại mấy hộ gia đình.

Nhà của Tịch Diễm ở ngay chính giữa con đường, nhìn qua vô cùng lạnh lẽo.

Lúc này, bỗng nhiên có một con gió thổi qua, lá trên cây lá tả rơi xuống.

Thường Huỳnh không khỏi liên tưởng đến mấy lời đồn và những câu chuyện ma quái ở căn nhà này.

Nửa đêm yên ắng, tự dưng vang lên tiếng đàn dương cầm, trước cây đàn không một bóng người, nhưng các phím đàn thì vẫn tự động trình diễn...

Chuyện ma này cứ được truyền đi rộng rãi, mọi người đều biết rằng, Tịch Diễm đang sống trong một căn nhà có ma.

Lâu dần, những người hàng xóm bắt đầu chuyện đi nơi khác sống, khiến cho nơi này càng thêm vắng vẻ, còn Tịch Diễm thì nhất quyết không rời đi.

Thường Huỳnh không kim được mà rừng mình một cái, thật sự muốn quay người chạy đi luôn. Nếu không phải đến đây để mang về một tài nguyên lớn cho mình thì cô ta còn lâu mới một mình đi tới căn nhà ma ám này.

Để có được tài nguyên quý giá đó, hết thấy đều đáng giá.

Thường Huỳnh thoáng nhìn đám truyền thông đi đằng sau, bước chậm tới trước cửa nhà. Cửa nhà đóng chặt, lạnh lùng y như chủ nhân của nó vậy. Thường Huỳnh bấm chuông cửa, một lát sau thì cửa được mở ra.

Tịch Diễm nhìn Thường Huỳnh, lạnh nhạt nói: “Có chuyện gì không?”

Thường Huỳnh đã sớm biết tính cách quái gở của vị đạo diễn quốc tế này, cô ta nở nụ cười, giờ cái CD đã chuẩn bị từ trước ra: “Cháu đã xem tất cả các tác phẩm của vợ chú đây ạ.”

Nghe thấy người kia nhắc đến Ninh Linh, sắc mặt Tịch Diễm có thả lỏng đôi chút, Thường Huỳnh nói tiếp: “không biết dự án phim sắp tới của chú đã tìm được nữ chính chưa ạ?”

Tịch Diễm nhìn Thường Huỳnh, nói: “cô không phù hợp.” nói xong liền đóng sầm cửa lại, giống như muốn đập thẳng vào mặt Thường Huỳnh một cái vậy.

Đám truyền thông cũng ngăn người, máy quay cầm trên tay cũng chuẩn bị sẵn sàng rồi, thế mà không ngờ Tịch Diễm lại chẳng chừa cho Thường Huỳnh chút mặt mũi nào.

Nụ cười của Thường Huỳnh trở nên căng cứng, cô ta tỏ ra vô cùng khó xử. đã đích thân tới đây rồi, còn chuẩn bị cả đĩa phim của vợ ông ta, vậy mà ông ta vẫn không có thái độ hòa nhã với mình.

Hay là, Tịch Diễm không hài lòng khi cô ta dẫn truyền thông theo?

Tất nhiên cô ta sẽ không từ bỏ dễ dàng như thế, lần thứ hai tới đây cô ta không dẫn theo truyền thông nữa, một mình đến bấm chuông cửa, chuẩn bị thể hiện bản thân một chút.

“Xin chào, cháu là Thường Huỳnh...”

Còn chưa nói xong thì Tịch Diễm đã bỏ lại cho cô ta một câu, còn lười chẳng thèm nhìn cô ta một cái: “Tôi đã nói rồi, cô không phù hợp, đừng có quay lại nữa.”

“Rầm” một tiếng, Thường Huỳnh lại một lần nữa bị từ chối ngay từ ngoài cửa.

cô ta giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng vẫn sẽ chuẩn bị đi một chuyến cuối cùng nữa, ba lần chân thành đến tìm gặp Tịch Diễm, cả làng giải trí này có ai làm được như cô ta chứ?

Lần này Tịch Diễm ngay cả cửa cũng không mở, dứt khoát không chịu gặp Thường Huỳnh luôn. Thường Huỳnh bị người ta giẫm nát hết thẻ điện, tức giận quyết định không bao giờ đến đây lần nào nữa.

Các fan cũng biết chuyện Thường Huỳnh bị từ chối, bọn họ nói rằng Tịch Diễm ngay cả một người ưu tú như Thường Huỳnh mà cũng không thấy vừa ý.

Thế là hai nữ diễn viên đang hot nhất hiện nay là Bùi Ninh và Thường Huỳnh đều đã bị đạo diễn Tịch từ chối.

Đạo diễn Tịch Diễm vẫn lè mề không bắt đầu tiến hành buổi casting, cảm giác như ông cảm thấy không hài lòng với tất cả những nữ diễn viên trong nước bây giờ. Dư luận lại dậy sóng, đạo diễn Tịch quả nhiên vẫn như năm ấy, sự kiêu ngạo không hề giảm đi chút nào.

Tịch Diễm nói rằng, chỉ có người nào thực sự hiểu được Ninh Linh thì mới có thể diễn tốt được vai Ninh Linh mà thôi.

Đúng vậy, Ninh Linh là huyền thoại trong giới điện ảnh, còn là vợ của Tịch Diễm, bà đã giành được vô số giải thưởng trong và ngoài nước, các fan của bà thì trải rộng trên toàn thế giới.

Nhưng Ninh Linh thật sự thì đã mất rồi, cho dù các nữ diễn viên có muốn tìm hiểu về bà thì cũng chỉ có thể thông qua những hình ảnh và video của bà khi còn sống mà suy luận thôi.

Căn bản sẽ không thể đạt tới trình độ “thật sự hiểu về Ninh Linh” như lời Tịch Diễm nói được.

Rốt cuộc phải là người như thế nào thì mới đủ tư cách diễn được vai Ninh Linh đây?

Các nữ diễn viên ai cũng đang muốn bắt được cơ hội quý giá, còn Diệp Tuệ thì lại không suy nghĩ đến chuyện sẽ tranh giành vai diễn này.

Tính cách của đạo diễn quá ngạo mạn, phàm của ông thì như một chiếc bánh thom ngon, chắc chắn là không đến lượt cô đâu.

Diệp Tuệ xong việc trở về nhà, thấy Thẩm Thuật đang ngồi trên salon đợi cô, cô mới nhận được một khoản cát xê nên liền nói với anh: “Thẩm Thuật, tối nay em mời anh đi ăn một bữa thật ngon nhé.”

anh lắc đầu, vỗ chỗ trống bên cạnh mình: “Hôm nay chuyện ăn uống cứ để sau, bây giờ anh có chuyện muốn nói với em.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ ngo ngắc ngồi xuống.

Thái độ của anh rất bình tĩnh, đầy mấy tờ báo tới trước mặt cô.

[Theo tin hàng xóm tiết lộ, căn nhà của đạo diễn Tịch Diễm thường xuyên phát ra âm thanh kỳ quái lúc nửa đêm.]

[Chuyện ma quỷ phía Tây khu biệt thự được đồn đại ngày càng nghiêm trọng, từng hộ gia đình sợ hãi chuyển nhà đi nơi khác sống.]

Diệp Tuệ nhìn ngày viết mấy bài báo thì thấy là đã ba năm trước rồi, bây giờ khu phía Tây đó chỉ còn lại mỗi căn nhà của đạo diễn Tịch Diễm thôi.

Các manh mối dần dần rõ ràng, dường như chỉ hướng đến một sự thật.

Diệp Tuệ ngược lên, chống lại tầm mắt của Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật nói: “Ngày mai anh sẽ cùng em đến nhà đạo diễn Tịch, có lẽ diễn viên duy nhất có khả năng được ông ấy lựa chọn, chỉ có thể là em thôi.”

- - -

Lời tác giả:

Diệp Tuệ: Thẩm Thuật, mới sáng sớm ra sao anh lại đi tắm?

Thẩm Thuật: Trời nóng.

Diệp Tuệ đưa mắt nhìn gió thu đang thổi xào xạc bên ngoài: ...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đều đoán được, rằng mấy câu chuyện ma quái ở khu biệt thự phía Tây chắc hẳn có liên quan đến người vợ đã qua đời nhiều năm của Tịch Diễm.

Có lẽ vợ của Tịch Diễm sau khi chết đi chưa rời khỏi trần thế, mà vẫn luôn ở trong căn nhà nơi bà và chồng mình chung sống.

Bây giờ trong tất cả những nữ diễn viên, khẳng định không một ai có được năng lực như Diệp Tuệ, nếu cô có thể nhìn thấy ma thì nhất định cũng sẽ nhìn thấy linh hồn của Ninh Linh.

Sợ đi Thẩm Thuật nhắc tới chuyện này với Diệp Tuệ, là bởi vì trước đó anh đã từng nhìn thấy cô tìm xem những bộ phim của Ninh Linh và nghiền ngẫm nó rất nhiều lần.

Ninh Linh là một diễn viên tài năng hiếm có, mặc dù bà đã rời xa nhân thế, nhưng cho đến nay vẫn chưa có một nữ diễn viên nào có thể đạt đến trình độ tài hoa như bà.

“Bọn mình đi luôn thôi.” Diệp Tuệ cắt tờ báo đi, đeo khẩu trang và kính râm vào.

Thẩm Thuật lái xe, nhà của Tịch Diễm ở đầu bên kia thành phố nên sẽ tốn một chút thời gian.

Lúc xe tới nơi, đám phóng viên vẫn đang vây quanh gần căn biệt thự, anh liền tìm một chỗ bí mật ở khá xa rồi đỗ xe ở đó.

không ngờ rằng chuyện đã qua mấy ngày rồi mà phóng viên vẫn kiên nhẫn cầm chốt ở đây, muốn xem xem nữ diễn viên nào sẽ là người tiếp theo đến tìm gặp Tịch Diễm.

Diệp Tuệ đánh phải công khai đến nhà của ông ngay trước mặt bọn họ thôi.

Advertisement / Quảng cáo

“Em đi đây, anh ở trong xe chờ em nhé.” Diệp Tuệ mở cửa xe đi xuống, vì Thẩm Thuật không thể dễ bị truyền thông chụp ảnh được nên anh không thể lại gần.

Cánh phóng viên đang rành rang, vừa thấy Diệp Tuệ đi tới là tinh táo lại ngay, ống kính máy ảnh đồng loạt nhắm thẳng về phía cô.

“Diệp Tuệ, cô cũng đến để xin đạo diễn giao cho mình vai nữ chính cho dự án phim sắp tới sao?”

“cô đã chuẩn bị những gì rồi? Có niềm tin sẽ khiến cho đạo diễn gật đầu đồng ý không?”

Có một phóng viên thì không nể nang gì Diệp Tuệ, trực tiếp hỏi thẳng: “Bùi Ninh và Thường Huỳnh đều đã bị từ chối ngay từ ngoài cửa nhà, cô có nghĩ rằng mình đang không biết tự lượng sức mình hay không?”

“...”

Diệp Tuệ không trả lời lại câu nào, chỉ vượt qua đám đông, trực tiếp đi tới trước cửa nhà Tịch Diễm, bấm chuông cửa.

Ước chừng vài giây sau thì cửa được mở, Tịch Diễm hỏi: “cô tìm tôi có chuyện gì không?”

Diệp Tuệ nói ngắn gọn: “Cháu tên là Diệp Tuệ, là một diễn viên...”

Chưa nói hết câu thì Tịch Diễm đã không chút lưu tình đóng cửa nhà lại, Diệp Tuệ vậy là cũng giống như Thường Huỳnh và Bùi Ninh, bị từ chối thẳng thừng ngay từ ngoài cửa.

cô đã lường trước được kết cục này, nhưng ở đây có quá đông phóng viên, cô không thể nói ra chuyện về Ninh Linh được.

Diệp Tuệ đã bị Tịch Diễm từ chối không gặp, cô cũng không thể tiếp tục nấn lại đây thêm nữa. Cánh phóng viên nhìn cô rồi đi, thậm nghĩ thì ra cũng chỉ đến vậy thôi.

Diệp Tuệ tránh né sự theo đuổi của phóng viên, đến khi đám báo sau lưng không còn ai đi theo nữa thì mới vội vàng chạy đến chỗ Thẩm Thuật đang đỗ xe.

Thẩm Thuật đã ngồi đợi được một lúc, thấy Diệp Tuệ đi vào xe với nét mặt chán nản, anh cũng đoán được tám chín phần mười rồi.

Diệp Tuệ vừa ngồi vào xe thì nhận được điện thoại của chị Nhâm, cô nhận máy rồi mở loa ngoài, tiếng của chị Nhâm rất lớn, cảm giác như có thể làm rung cả trần xe luôn vậy.

“Chị vừa đọc tin tức xong, sao tự dưng em lại chạy đến nhà tìm đạo diễn Tịch Thế?!”

Diệp Tuệ nói: “Em thứ vận may thôi mà.”

Chị Nhâm cảm thấy nghề sỹ của mình hành động quá bỗng bột rồi, thờ dài nói: “Được rồi, chị sẽ nhanh chóng xử lý tin tức này.”

“Chị Nhâm, tuyệt đối đừng...” Còn chưa nói xong thì chị Nhâm đã cúp máy.

Chưa đầy một lát sau, Diệp Tuệ nhận được một tin tức về điện thoại, một hàng chữ sáng loáng khiến cô xấu hổ muốn chết, quả thực là muốn chọc mù mắt cô rồi.

[Diệp Tuệ tới nhà xin nhận được vai diễn Ninh Linh, không màng kết quả chỉ cần quá trình.]

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật liếc nhìn nhau: “...”

Cách thức đăng bài tạo nhiệt này của chị Nhâm thật sự là gây ảnh hưởng tiêu cực quá lớn, nếu không phải tính tình chị Nhâm luôn rất nhiệt tình thì người ta còn tưởng cô ấy là nội gián do bên công ty khác phái tới nằm vùng ấy chứ.

Diệp Tuệ vốn đã được tẩy trắng qua show thực tế, vừa mới tăng được chút thiện cảm trong lòng khán giả, bây giờ đã lại bị hành động này của chị Nhâm làm hỏng hết rồi.

Dư luận hầu như là đang nghiêng về hướng giễu cợt cô vì đã không biết tự lượng sức mình.

“Ngay cả Bùi Ninh với Thường Huỳnh còn không thành công mà, Diệp Tuệ vẫn còn có mặt mũi đến gặp Tịch Diễm sao?”

“Cố phải Diệp Tuệ đang đánh giá quá cao khả năng của bản thân không vậy? Đừng tưởng tham gia một show thực tế, được nhiều người thích là có thể trở thành diễn viên nhé, cô này cho đến bây giờ vẫn chưa có nổi một tác phẩm tiêu biểu nào cả!”

Diệp Tuệ vẫn còn đang muốn kéo xuống đọc tiếp bình luận, nhưng có một bàn tay đã gạt ra, xúc cảm ấm áp đặt trên bàn tay cô. cô ngước mắt lên nhìn, thấy ánh mắt của Thẩm Thuật mang theo sự đau lòng, anh nói: “Đừng xem nữa.”

Thẩm Thuật cắt điện thoại của cô đi, anh thầm nghĩ đoàn đội của Diệp Tuệ phải nên thay đổi rồi, nhất là người đại diện của cô, nghề sỹ của cô ấy hầu như đều chỉ nổi tiếng nhờ scandal thôi.

anh nói: “Chúng ta chờ ở đây thêm chút nữa.”

Diệp Tuệ gật đầu, yên lặng tựa vào ghế xe, cảm nhận thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Hai người sẽ ngồi trong xe cho đến khi màn đêm buông xuống, đến lúc đó lại nhìn xem cánh phóng viên có còn chầu chực trước cửa nhà không. Diệp Tuệ không được nghịch điện thoại, chỉ ngồi lăm ỏ trên ghế xe, ngủ quên lúc nào không hay.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật coi ảo khoác của mình ra choàng lên người cô, có thể do quá một môi nên cô ngủ rất ngon, như thể dù dư luận có chửi mắng thế nào thì cũng chẳng mấy may ảnh hưởng đến cô vậy.

Trong mắt Thẩm Thuật, Diệp Tuệ là một người tốt, nhưng cô lại vô duyên vô cớ nhận về nhiều sự chỉ trích quá đáng. Ánh mắt anh dần tối đi vài phần, tim nhói đau rất khó chịu.

anh ngồi bên cạnh cô, liên hệ với Vương Xuyên và thư ký của mình.

Hợp đồng của Diệp Tuệ với công ty hiện tại vẫn chưa hết thời hạn, Thẩm Thuật không thể trực tiếp nhét đoàn đội của mình vào được, cho nên anh đang suy nghĩ cách giải quyết sao cho hợp lý nhất có thể.

Cuối cùng anh quyết định báo Vương Xuyên liên hệ với bộ phận đầu tư, thu mua công ty nhỏ mà Diệp Tuệ đang làm việc.

Nếu Hoa Thủy thu mua công ty của Diệp Tuệ, vậy đến lúc đó Diệp Tuệ sẽ danh chính ngôn thuận trở thành nghề sỹ dưới trướng của Hoa Thủy rồi.

Thẩm Thuật nhớ có một ảnh đế đang chuẩn bị phát triển sự nghiệp ở Hollywood, hợp đồng của anh ta với Hoa Thủy vừa hay sắp hết thời hạn, đoàn đội của anh ta có thể coi là mạnh nhất nhì trên cả nước.

Đoàn đội này tiếp theo sẽ giúp Diệp Tuệ giải quyết tất cả mọi chuyện, Thẩm Thuật hi vọng rằng cô sẽ không phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

Khi Diệp Tuệ tỉnh lại thì trời đã tối, cô mở đôi mắt nhắm nhem ngái ngủ ra, ngửi thấy mùi thơm của cháo trắng.

cô dụi mắt, nhìn Thẩm Thuật đang ngồi bên cạnh, trong tay anh cầm một bát cháo, giống như chàng tiên ốc bất ngờ xuất hiện nấu bữa tối cho cô vậy.

Lúc này Thẩm Thuật không phải là tổng giám đốc của Hoa Thủy nữa, anh lại biến thành một Thẩm Thuật hiền lành vô hại thôi. anh nghiêm túc nhìn cô, nét mặt bình tĩnh, tựa như ban nãy không hề phát sinh chuyện gì cả.

Diệp Tuệ ngồi ngay ngắn lại, vui mừng nói: “anh mua cháo cho em đây à.”

Thẩm Thuật đáp: “anh vừa mới mua ở cửa hàng tiện lợi về.”

Vì chuyện ma quái ở đây nên các hộ gia đình và hàng quán ở khu này đều đã chuyển đi tương đối, chỉ còn duy nhất một cửa hàng tiện lợi nhỏ ở bên kia phố, vì con của chủ cửa hàng này học ở một trường gần nhà.

Diệp Tuệ nhận lấy bát cháo trong tay anh, chậm rãi ăn từng miếng nhỏ, cháo trắng trôi xuống bụng, cùng với mùi thơm ngào ngạt, trong xe rất yên tĩnh, chỉ có tiếng xì xụp húp cháo của cô.

Thẩm Thuật chỉ ngồi yên không nói một lời, trông thấy cô vui vẻ cũng đủ khiến anh mãn nguyện rồi.

Diệp Tuệ ăn được một lúc thì có cảm giác mình quên gì đó, cô dừng lại, nhỏ giọng thủ thỉ: “Thẩm Thuật, anh thật tốt.”

Nghe có nói xong, Thẩm Thuật ngẩn người, anh rũ mắt, cong môi cười. Mắt anh liếc nhìn góc mặt nghiêng của Diệp Tuệ, gương mặt nhỏ nhắn của cô đang ẩn dưới làn hơi trắng dày đặc từ bát cháo, cực kỳ xinh đẹp.

Trần xe bật đèn sáng, ánh đèn phủ kín khoang xe, mùi thơm của cháo trắng lan tỏa, Thẩm Thuật là một người vốn có độc lắm lì, giờ đang được Diệp Tuệ chậm rãi kéo đến nơi khỏi lừa nhân gian, cảm nhận được rõ ràng hơi thở cuộc sống.

Trời tối, khu nhà phía Tây cũng hoàn toàn chìm trong yên tĩnh, vì những căn hộ gần nhà Tịch Diễm đều đã chuyển đi hết, cho nên chỉ còn mỗi nhà của Tịch Diễm là sáng đèn.

Trừ ánh đèn đường ra, những nơi khác đều là bóng tối.

Gió thu nổi lên, nhiệt độ giảm xuống nhanh hơn bình thường, những phóng viên đang ngồi chồm hổm bên ngoài bỗng cảm thấy rét run cả người.

Bọn họ đã canh ở đây nhiều ngày rồi, mấy hôm trước thì không có hiện tượng này, nhưng tối nay thì quá là kỳ lạ.

không biết bắt đầu từ khi nào, chẳng có ai nói chuyện cả, trong không gian yên tĩnh chỉ có tiếng chim hót từ xa vọng tới.

“Mấy ông không thấy có gì đó là à?” một người trong đám phóng viên lên tiếng.

không có ai trả lời, phần lớn đều quay mặt nhìn nhau: “không phải người ta hay đồn là nơi này có ma sao? Chẳng lẽ là sự thật?”

Vừa mới dứt lời, một phóng viên lập tức đứng dậy, lấy có đề chuẩn bị, tiếp theo mọi người cũng lục đục bỏ về theo.

Dù sao mấy chuyện ma quỷ tà tín là có còn hơn không, bọn họ đến đây để lấy tin tức chứ không phải là đi tìm cái chết.

Có mấy phóng viên vẫn cố thủ ở đây, nhưng vì trời bắt ngờ nổi gió to, nên họ lại vội vội vàng vàng xách máy quay chạy đi.

không bao lâu sau, phóng viên đã giải tán hết, vừa hay tạo cơ hội cho Diệp Tuệ và Thẩm Thuật hành động.

Diệp Tuệ ngồi trong xe, nghe bản tin thời tiết.

“Do ảnh hưởng của đợt không khí lạnh, buổi tối sẽ xuất hiện hiện tượng hạ nhiệt độ rõ ràng, trong quá trình này rất dễ có gió to, mưa lớn, quý vị hãy nhớ giữ ấm cơ thể...”

Advertisement / Quảng cáo

Cho nên chuyện gió to mưa lớn vừa rồi chỉ là do thời tiết thay đổi thôi, nhưng cánh phóng viên lại như chim sợ cành cong, suy nghĩ quá nhiều.

Mấy trận gió lớn thổi tới trên con phố tối đen như mực, nhiệt độ khiến người ta lạnh run, người nào hay nghĩ ngợi thì sẽ tưởng tượng ra một bộ phim kinh dị, nhưng chẳng qua vì trời trở lạnh, mọi người chỉ cần mặc thêm quần áo thôi.

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật rất bình tĩnh nghe bản tin thời tiết, mắt nhìn đám phóng viên sợ hãi chạy biến đi hết.

Lần này Thẩm Thuật đi cùng Diệp Tuệ đến nhà Tịch Diễm, Diệp Tuệ lại một lần nữa bấm chuông cửa.

Tịch Diễm mở cửa, nhìn thấy lại là Diệp Tuệ, ông liền cau mày muốn đóng cửa lại.

Tranh thủ lúc cửa còn chưa đóng, Diệp Tuệ nhanh chóng nói ra lý do mình đến đây: “Cháu muốn nói chuyện với chú về chuyện của vợ chú ạ.”

Tịch Diễm vừa nghe thấy chuyện có liên quan đến vợ mình, động tác của ông liền chậm lại, nhưng một giây sau lại muốn đóng cửa.

“Đạo diễn Tịch, chú có bao giờ nghĩ rằng vợ chú vẫn còn ở trong căn nhà này không?”

Tịch Diễm sững sờ, dừng động tác đóng cửa lại, kéo rộng cửa ra nhìn Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đang đứng bên ngoài.

“Vậy sao? cô có thể chứng minh cho tôi không?”

Vừa dứt lời, tiếng đàn Piano du dương bỗng dưng vang lên trong phòng khách không người.

Tiếng đàn xuyên qua phòng khách trống trải, chui thẳng vào tai những người đứng đây, nghe càng thêm phần ghê rợn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Edit: Ngân Nhi

Tiếng đàn dương cầm cứ thế vang lên trong màn đêm yên tĩnh, giai điệu du dương, nhưng lại hơi đáng sợ. Chẳng biết từ khi nào, ngoài trời bỗng nổi gió, tiếng gió kêu vu vu, tựa như sắp có bão.

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật liếc mắt nhìn nhau, Tịch Diễm thoáng rung mình, ông nói: “Hai người vào nhà đi.”

Cửa phòng được mở rộng, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đi vào, càng vào sâu bên trong, tiếng đàn càng rõ ràng hơn, vang vọng trong căn nhà lớn, bầu không khí ghê rợn chậm rãi lan tràn.

Hai người đến phòng khách, ở đó có bày một chiếc đàn Piano rất lớn, trên ghế không có ai ngồi, nhưng phím đàn đen trắng lại tự chuyển động, đánh lên những giai điệu sâu lắng, dù có người đến vẫn không dừng lại.

Diệp Tuệ nhìn thấy một người phụ nữ đang đứng bên cạnh đàn, tóc bà rất dài, sắc mặt suy yếu, ánh mắt bình thản, chính là vợ của Tịch Diễm, Ninh Linh.

Diệp Tuệ hít sâu một hơi, gọi một tiếng: “Ninh Linh?”

Vừa dứt lời, tiếng đàn lập tức ngưng lại, Ninh Linh quay đầu nhìn Diệp Tuệ, cô nói tiếp: “Cháu có thể nói chuyện với cô vài câu không ạ?”

Ninh Linh gật đầu, bà biết hai người ở bên ngoài, nên mới cố tình đánh đàn để đưa bọn họ vào.

Tịch Diễm nhìn Diệp Tuệ đang nói chuyện với không khí, đáy mắt hiện lên vẻ khiếp sợ, Thẩm Thuật sớm đã quen với chuyện này, tầm mắt anh chỉ chăm chú nhìn vào cô.

Diệp Tuệ nói: “Cô có lời gì muốn nói với chú đúng không?”

Ninh Linh không đáp.

“Có những chuyện phải nói ra thì mới có thể biết được sự thật.” Diệp Tuệ nhìn Ninh Linh, rõ ràng trước khi chết oán khí của bà rất nặng, trên mặt còn có một tầng khí đen.

Advertisement / Quảng cáo

Ngũ quan vẫn xinh đẹp như trước, nhưng ánh mắt thì lại như một hồ nước tĩnh lặng.

Hồi lâu sau, Ninh Linh mới mở miệng: “Mười năm trước xảy ra chuyện ngoài ý muốn, con gái của chúng tôi qua đời, chuyện này là một nỗi đau rất lớn đối với chúng tôi...”

Cả Ninh Linh và Tịch Diễm đều tự trách bản thân, Ninh Linh thật vất vả mới rời xa được giới điện ảnh, muốn một lần nữa cùng Tịch Diễm bắt đầu một cuộc sống bình thường, thế nhưng Tịch Diễm lại thay đổi.

Ông ấy thường xuyên ở trong studio, dù có về nhà thì cũng đắm chìm trong việc sáng tác kịch bản, rất ít khi nói chuyện với bà, tình cảm của hai người càng ngày càng trở nên nhạt nhòa.

Ninh Linh rất giận Tịch Diễm, vì công việc mà ông đã quên luôn cả việc con gái mình qua đời, cũng quên cả tình cảm giữa hai vợ chồng.

Ninh Linh nói xong, Diệp Tuệ lại truyền đạt lại cho Tịch Diễm nghe, Tịch Diễm vô cùng kinh ngạc, lời cô nói đúng là giống những chuyện đã xảy ra với hai vợ chồng ông.

thì ra vợ ông vẫn luôn ở nơi này, Tịch Diễm nhìn vào khoảng không bên cạnh Diệp Tuệ, biểu cảm rất phức tạp.

Lúc nói chuyện, Ninh Linh hoàn toàn không nhìn Tịch Diễm một cái, đáy mắt mang theo hận ý.

Người ta đều nói Tịch Diễm chỉ yêu phim ảnh, còn những thứ khác ông chẳng quan tâm. Bà cũng nghĩ giống họ, con gái của hai người đã mất, ông không bận tâm, bà buồn bức không vui, ông cũng không buồn đoái hoài.

Bà muốn nhìn xem, bây giờ bà đã chết rồi, liệu ông có còn lạnh lùng vô cảm như thế nữa hay không.

Ôm một niềm tin như vậy, sau khi chết đi, linh hồn bà lại bay trở về căn nhà này. Trước khi chết bà chán ghét khi ông cứ lạnh lùng với bà, nhưng chết đi rồi, nơi này vẫn là nơi mà bà muốn quay về nhất.

Ninh Linh nhìn Tịch Diễm, ông chi trầm tư ngồi yên đúng một giây, ngay sau đó lại nhanh chóng vui đùa vào công việc.

nói đến đây, Ninh Linh bật khóc, bà nghẹn ngào nói: “Ngay cả khi tôi chết đi rồi, ông ấy vẫn lạnh nhạt như thế, quả nhiên là ông ấy không yêu thương tôi.”

Tịch Diễm hơi há miệng, nhưng vẫn không nói gì.

Ninh Linh nói trong cơn tức giận, sắc đen trên mặt càng đậm hơn: “Tôi cố tình đánh đàn dương cầm vào ban đêm, cố tình đi tới đi lui trên mặt đất lúc rạng sáng, thỉnh thoảng còn xé nát bản thảo của ông ấy, tôi không muốn cuộc

sống của ông ấy trôi qua quá thoải mái đâu!”

“Mọi người ở khu này vì sợ ma nên đã chuyển hết đi rồi, thế nhưng, tôi đã làm đến nước ấy, tại sao ông ấy vẫn chưa chịu đi?”

Ninh Linh lạnh lùng nhìn Tịch Diễm: “Nếu đã không thương tôi, thì tại sao còn làm ra vẻ thâm tình như vậy làm gì chứ?”

Bà không nói tiếp nữa, Diệp Tuệ biết, bà đang đợi Tịch Diễm giải thích.

Trong bầu không khí yên tĩnh, vang lên giọng nói áy náy của Tịch Diễm.

“Năm năm nay, chưa một giây một phút nào anh thôi nhớ em cả.”

Ninh Linh lạnh lùng cười một tiếng.

“Con gái qua đời, anh luôn trách bản thân, chỉ khi vui đầu vào công việc, anh mới có thể tạm thời quên đi chuyện đó. không ngờ rằng vào một hôm sau khi xong việc trở về nhà, anh lại phải nghe tin về cái chết của em.”

“anh rất tự trách, vì anh đã bỏ mặc em, nên em mới rời xa anh. Về sau anh lại điên cuồng sáng tác, dùng phim ảnh để khiến bản thân tê liệt.”

Tịch Diễm nhìn khoảng không bên cạnh Diệp Tuệ, gương mặt thoáng hiện nét cười.

“Piano tự đánh mà không có người, bản thảo bị xé nát, người khác đều thấy sợ hãi, nhưng anh không hề muốn chuyển đi. Vì anh hi vọng có khi nào em vẫn đang ở bên cạnh anh, chỉ là anh không nhìn thấy em, không thể tự chứng minh đó là sự thật thôi.”

Ninh Linh lặng yên không nói, nhưng khi đen trên mặt đã tan đi đôi chút.

“anh đang chuẩn bị làm phim về em đấy, em tuyệt vời như thế, anh sẽ ghi chép lại cuộc đời em, để cho mọi người biết vợ của anh xuất sắc đến nhường nào.”

“Năm năm nay, anh chỉ tập trung viết kịch bản cho phim này.” Tịch Diễm để Diệp Tuệ đưa kịch bản cho Ninh Linh.

Ninh Linh lật từng trang, đầu ngón tay khẽ run, bà vẫn biết Tịch Diễm viết kịch bản, nhưng không thêm quan tâm xem ông ấy viết cái gì. Vì ông mà những thứ bà vốn rất yêu thích, cuối cùng lại trở thành thứ mà bà ghét nhất.

Bây giờ ông vừa nói với bà rằng, kịch bản này ông viết riêng cho bà đấy sao?

Tịch Diễm không nhìn thấy Ninh Linh, ông chỉ dụ dăng hướng về phía không khí mà nói tiếp: “thật ra anh đã nghĩ đến chuyện sau khi quay xong bộ phim này, anh sẽ tự kết liễu đời mình, đến lúc đó một nhà chúng ta lại có thể được đoàn tụ rồi.”

không ai biết rằng, bộ phim này chính là tác phẩm cuối cùng của người đạo diễn tài ba này, ngay khi phim được công chiếu, tin tức về cái chết của ông cũng được truyền ra.

Ông muốn dùng cách này để chuộc tội với vợ mình.

Tịch Diễm nói xong, bầu không khí lại rơi vào yên tĩnh.

Diệp Tuệ im lặng suy nghĩ, người ta đều nói sau khi vợ chết đi, tính cách của đạo diễn Tịch càng thêm ngang ngạnh quái gở, chẳng muốn gặp gỡ ai, ngay cả trong nhà có ma cũng không buồn chuyển đi.

Năm năm ông không có thêm một tác phẩm nào, chẳng qua là vì ông luôn tự nhốt mình trong phòng thôi.

Advertisement / Quảng cáo

Những lời đồn đại xuất hiện rất nhiều, nhưng Tịch Diễm hoàn toàn không quan tâm đến, ông chỉ muốn tận tâm hoàn thành bộ phim này, sau đó đi theo người vợ đã khuất.

Diệp Tuệ thờ dài, hai người vì hiểu lầm nhau, mà thành ra một người sống trong đau khổ, một người đã chết nhưng lại trở thành một linh hồn đầy oán hận.

Cả hai đều không thể giải thoát được.

Hiều được nổi lòng của chồng, Ninh Linh rơi lệ: “Sao anh không sớm nói cho em biết?” Nếu nói ra sớm thì hiểu lầm giữa hai vợ chồng đã không lớn đến như vậy, cũng sẽ không xa cách cả một đời.

Diệp Tuệ thấy khí đen trên mặt Ninh Linh đã biến mất hết, trở lại đáng vẻ ban đầu của bà, một ngôi sao lớn tỏa sáng trên màn ảnh nhỏ.

Xem ra khúc mắc trong lòng bà đã được gỡ bỏ rồi.

Tịch Diễm hỏi một câu, giọng nói có phần dè dặt: “Em có thể tha thứ cho anh không?”

Diệp Tuệ nhìn Ninh Linh, Ninh Linh không nói gì, chỉ đi tới trước bàn. Diệp Tuệ chỉ về phía bản đọc sách, ý bảo mọi người nhìn về hướng đó.

Ánh mắt Tịch Diễm nhìn chăm chú, không dám dời mắt đi, ông không dám yêu cầu xa vời rằng Ninh Linh sẽ tha thứ cho mình.

Tiếp đó, một tờ giấy trắng được đặt trên bàn, đầu bút hướng xuống, chậm rãi chạm lên trang giấy.

Chiếc bút nhẹ nhàng lướt đi, trên giấy dần hiện ra mấy chữ.

“Em tha thứ cho anh.”

Tịch Diễm căng thẳng quan sát, lúc nhìn thấy hàng chữ này, ông nhận ra ngay đây chính là nét chữ của Ninh Linh, bà tha thứ cho ông rồi.

Tịch Diễm nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống.

Diệp Tuệ nhìn Ninh Linh, bà vẫn đang nhìn Tịch Diễm, miệng nở nụ cười.

Khúc mắc giữa hai người được tháo gỡ, Tịch Diễm nhìn Diệp Tuệ, giọng nói đã ôn hòa hơn trước nhiều: “Tuy rằng cô có thể nhìn thấy vợ tôi, nhưng tôi sẽ không dễ dàng giao vai cho cô đâu, tôi phải kiểm tra kỹ năng diễn xuất của cô đã.”

Diệp Tuệ chưa có tác phẩm nào tiêu biểu, phim “Giải thoát” mà cô casting thành công còn chưa bắt đầu quay, cho nên Tịch Diễm chưa biết nhiều về cô.

Ông lên tiếng, ngữ điệu có phần đau khổ: “Tôi muốn cô diễn thử cảm xúc đau đớn khi mất đi đứa con của mình.”

Tịch Diễm đang nhắc đến chuyện hai vợ chồng ông mất đi đứa con gái, nếu là phim tự truyện thì nhất định sẽ có đoạn Ninh Linh trải qua nỗi đau mất con.

Đoạn này cũng chính là một trong những đoạn quan trọng nhất đối với Ninh Linh và Tịch Diễm.

Diệp Tuệ gật đầu: “Vâng ạ.”

cô chưa sinh con, càng chưa từng trải qua nỗi đau mất con, nhưng cô có người mà cô cảm thấy rất quan trọng trong cuộc đời. Trước khi đến thế giới này, cô chỉ là một đứa trẻ mồ côi, không người thân, không bạn bè.

Còn hiện tại, người quan trọng nhất với cô chính là Thẩm Thuật.

Nếu cô mất đi anh, mãi mãi không thể nhìn thấy anh nữa, cô sẽ có phản ứng thế nào đây.

Diệp Tuệ chỉ nói nghĩ tới đây mà nước mắt đã chảy ra, cô không khóc lớn lên, mà khóc một cách kìm nén, nhưng càng có thể khiến cho người ta cảm nhận được sự tuyệt vọng và nỗi bi thương của cô.

Chỉ là một đoạn khóc ngắn, nhưng Diệp Tuệ đã làm thỏa mãn mọi yêu cầu khó khăn của Tịch Diễm từ trước đến nay.

Thẩm Thuật đứng một bên nhìn cô khóc, tim bỗng nhói đau, theo bản năng anh rất muốn tiến lên ôm Diệp Tuệ yếu đuối vào lòng.

“Tốt lắm.” Tịch Diễm lên tiếng cắt ngang.

Thẩm Thuật lúc này mới kịp phản ứng, anh chưa từng xem cô đóng phim, nhưng chỉ qua một phút ngắn ngủi vừa rồi cô đã khiến cho người xem vô cùng cảm động, anh biết cô làm được rồi.

Tịch Diễm hiếm khi nở nụ cười khen ngợi: “cô đã qua cửa rồi.”

Mấy hôm sau, Tịch Diễm chủ động liên hệ với phóng viên, mọi người ai cũng biết là đạo diễn Tịch chuẩn bị công bố một tin tức nóng hổi.

Tám giờ sáng, các phóng viên từ các tạp chí lớn nhỏ đã vây quanh căn biệt thự của Tịch Diễm, con phố vốn rất vắng vẻ, giờ lại đông nghịt người.

Cửa từ từ mở ra, Tịch Diễm bước ra từ bên trong, máy quay phim chụp ảnh nháy thẳng vào ông, đèn flash lóe lên không ngừng.

“Đạo diễn Tịch, có thể công bố tên nữ diễn viên sẽ đóng vai Ninh Linh chưa ạ?”

“Đạo diễn Tịch, phim này bao giờ sẽ bắt đầu quay ạ?”

“Đạo diễn Tịch, có phải bộ phim có tiến triển gì mới hay không?”

Advertisement / Quảng cáo

Tịch Diễm đứng đối diện với ống kính, thái độ rất trịnh trọng, tuyên bố một chuyện cho tất cả khán giả trên cả nước biết: “Tôi đã chọn được người vào vai nữ chính rồi.”

Truyền thông đang có mặt trực tiếp nghe xong liền vô cùng nóng ruột, bọn họ chưa từng nghe qua bất kỳ tin đồn nào về việc này, nữ chính được chọn từ bao giờ vậy?

“Kỹ năng diễn xuất của diễn viên này rất tốt, đặc biệt là độ hiểu biết của cô ấy về Ninh Linh nhiều hơn hẳn tất cả những nữ diễn viên trong giới giải trí.”

Tịch Diễm thoáng nhìn vào khoảng không bên cạnh, tựa như đang nhìn một ai đó, nhưng cũng như chỉ lo đăng liếc mắt sang một cái thôi.

một giây sau, ông cười nói: “Tôi tin rằng Ninh Linh cũng sẽ hài lòng với sự lựa chọn của tôi.”

Các phóng viên nhà báo đã giờ máy lên hết, chỉ sợ sẽ bỏ qua một giây phút nào, Tịch Diễm tiếp tục nói ra hai chữ, cũng là một cái tên khiến cho người ta tròn tròn mắt.

“Diệp Tuệ.”

hiện trường lập tức rơi vào yên tĩnh, nhưng ngay sau đó là những câu hỏi dồn dập không đếm dừng.

Tịch Diễm không trả lời câu hỏi nào, chỉ nói: “Kể cả thời gian của Diệp Tuệ không đủ, tôi cũng sẽ đợi cô ấy diễn xong những bộ phim khác rồi mới bắt đầu quay đến phim này.”

“Bởi vì người có thể diễn tốt vai Ninh Linh, chỉ có duy nhất Diệp Tuệ mà thôi.”

Bùi Ninh, Thường Huỳnh và một số nữ diễn viên khác, cùng cư dân mạng mấy hôm trước vừa mới chửi mắng Diệp Tuệ một trận, hôm nay đều cùng chung một suy nghĩ...

Cảm giác như bị vả cho sưng mặt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Edit: Ngân Nhi

Wtf! Truyền thông đang có mặt trực tiếp thật sự muốn hỏi rằng, đạo diễn Tịch khó tính khó chiều như vậy, rốt cuộc vì sao lại đi chọn Diệp Tuệ chứ?

Phóng viên: “Bùi Ninh và Thường Huỳnh đều có tác phẩm tiêu biểu, Diệp Tuệ có gì khác biệt so với bọn họ sao?”

Tịch Diễm lạnh mặt: “Bọn họ có thật sự hiểu về Ninh Linh không?”

Diệp Tuệ thuộc như lòng bàn tay các bộ phim mà Ninh Linh đã đóng, Tịch Diễm biết, cô ấy đã nghiên cứu rất kỹ về Ninh Linh. một điều không thể nói nữa là, về sau khi diễn xuất cô ấy sẽ có Ninh Linh ở bên cạnh chỉ đạo.

Mọi người sững sờ, lời này là có ý gì? Ý là Bùi Ninh và Thường Huỳnh chỉ muốn có vai diễn chứ căn bản không hề suy nghĩ đến việc làm thế nào để diễn tốt được vai Ninh Linh sao?

Hai nữ diễn viên hot trong nước cứ thế bị đạo diễn Tịch đánh không thương tiếc.

Hôm nay trên Weibo đều đang sôi sục vì tin tức kia.

[Diệp Tuệ sẽ diễn vai Ninh Linh đó, ai có thể nói cho tôi biết là vì sao cô ấy lại bất được tài nguyên này không?]

“Tư chất của Diệp Tuệ gần đây càng ngày càng tốt, liệu có người nào đứng sau nâng đỡ không nhỉ?”

“Đạo diễn Tịch với tính tình hay cáu gắt đó, ông ấy có thể chấp nhận quy tắc ngầm sao? Bạn chưa nghe đạo diễn Tịch nói à? Địa vị không quan trọng, quan trọng là thành ý.”

Advertisement / Quảng cáo

“Thường Huỳnh đã thua trong tay Diệp Tuệ nhiều lần, xem ra lại sắp có một cái tên mới trong giới tiểu hoa rồi.”

Tối mai sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cho ông Thẩm, ông đã báo từ sớm cho Thẩm Thuật và Diệp Tuệ. Diệp Tuệ tất nhiên là đồng ý tham dự, còn cùng Thẩm Thuật đi chọn mua một món quà.

Sáng hôm sau, cô nhận được điện thoại của chị Nhâm, buổi chiều tạm thời có một việc cần làm, nhưng cũng xong nhanh thôi.

Diệp Tuệ nói cho Thẩm Thuật, bảo anh tới nhà họ Thẩm trước, tối cô sẽ đến sau, Thẩm Thuật đồng ý.

Buổi tối, anh lái xe tới nhà họ Thẩm, lúc đến nơi đã thấy rất đông người, trong đại sảnh đèn sáng trưng, mọi người đứng đó nói chuyện với nhau, không khí vô cùng náo nhiệt.

Thẩm Thuật không quen biết mấy người đó, anh không nhìn bọn họ, trực tiếp đi đến một góc nhỏ, thờ ơ xem điện thoại.

Bỗng dưng, anh nghe thấy một tiếng nói, người kia đang gọi anh: “Thẩm Thuật.”

Thẩm Thuật ngẩng đầu lên nhìn, người đó có họ hàng xa với nhà họ Thẩm, chỉ khi nào có sự kiện gì lớn thì mới đến đây.

Người đó nhìn Thẩm Thuật, nhớ tới lời đồn khác mệnh của anh, đáy mắt hiện lên vẻ giễu cợt.

“Năm mảy ra đời thì hai anh trai của mảy chết, ai cũng nói mảy khác người thân, mới đẻ ra đã khác chết người nhà mình.”

Đáy lòng Thẩm Thuật nổi lên chút gọn sóng, nhưng cũng tan đi rất nhanh.

anh rừ mắt xuống, về mặt hồ hững, mấy lời như vậy từ nhỏ đến lớn anh đã nghe nhiều rồi.

Người ta đều nói anh là người hại chết hai người anh trai, sự ra đời của anh đã mang đến bất hạnh cho gia đình.

Người họ nói tiếp: “Mẹ này thì bỏ nhà đi lúc mày còn nhỏ, mày khắc chết anh trai mày thì thôi đi, lại còn đuổi mẹ mày đi nữa.”

Thẩm Thuật mặt không cảm xúc, anh đã quen với việc người ta nói lời vô tình vô minh, lúc nào cũng yên lặng tiếp nhận sự giễu cợt của người ta, từ khi anh nhận thức được mọi việc thì đã như vậy rồi.

Luôn luôn là như thế, không một ai giúp anh, không một ai đứng về phía anh cả.

Nhưng khi người ta có tình nhắc tới chuyện của mẹ, đáy lòng anh lại mờ mờ hiện lên nỗi đau, nhớ lại khi mình bị mẹ vứt bỏ.

Người kia vẫn cứ là nhai: “Còn vợ mày nữa, mới ra mắt đã bị dân mạng chửi, mệnh của mày quá mạnh, không biết sau này còn ai phải gánh chịu nữa đây?”

Nhắc tới Diệp Tuệ, Thẩm Thuật rớt cuộc cũng giương mắt lên, đáy mắt hiện lên sự lạnh lẽo, sắc mặt trầm xuống trong nháy mắt. Diệp Tuệ là người duy nhất anh để tâm đến, anh không muốn nghe người khác nói những lời không tốt về cô.

Lúc này, Diệp Tuệ đã kết thúc công việc, xong việc cô lập tức lên đường đi tới nhà họ Thẩm luôn.

Diệp Tuệ tới nơi, mắt nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của Thẩm Thuật, lúc trông thấy anh, cô liền nở nụ cười, bước đến gần.

cô còn chưa lại gần hẳn thì đã nhìn thấy một người đi đến trước mặt anh, nói chuyện gì đó với anh, còn anh thì không nhìn người ta, dường như không thèm quan tâm.

Diệp Tuệ cau mày, trong lòng bỗng có dự cảm xấu, cô nhanh chóng đi tới. Vừa mới tới gần thì những lời nói khó nghe kia đã lọt hết vào trong tai.

Khắc mệnh, hại chết anh trai, bị mẹ vứt bỏ... Mỗi một câu nói đều giống như một cái gai đâm thẳng vào tim cô.

Diệp Tuệ giận đến mức tay run bần bật.

cô biết người ta ai cũng nói Thẩm Thuật khắc mệnh, nhưng không ngờ rằng ngay tại tiệc sinh nhật của ông Thẩm mà vẫn có người nhắc tới chuyện này ngay trước mặt anh như vậy.

Diệp Tuệ giận không chịu nổi, còn Thẩm Thuật thì nét mặt vẫn bình thản, không có cảm xúc gì, dường như anh đã quen đón nhận những lời công kích từ người khác rồi.

Nhưng cô thì không cho phép bất cứ ai chửi mắng anh hết, anh không đáng phải chịu sự đối xử tồi tệ thế này.

Diệp Tuệ tiện tay cầm một ly rượu, đi tới bên cạnh người kia, làm như vô ý đổ hết rượu lên người người ta.

Người kia bỗng cảm thấy tay áo lạnh lẽo, cau mày nhìn sang, phát hiện người đứng cạnh mình là Diệp Tuệ, vợ của Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ lắc ly rượu trống không, ra vẻ tức giận: “Rượu này cũng thật là, đổ vào đâu không đổ, lại cứ thích đổ vào cái người không có mắt, đúng là phí của.”

cô vừa nói vừa nhìn người kia, giống như đang nói rằng, xem đi, ông chính là cái người không có mắt đó đó.

Advertisement / Quảng cáo

Người kia thấy Diệp Tuệ không những không xin lỗi, còn chằm chọc mình, liền quát lên: “cô nói cái gì?”

Diệp Tuệ lạnh lùng cười: “Tôi nói gì ấy à?”

Ngữ điệu của cô trầm xuống, lạnh như băng: “Tôi nói ông mở miệng bảo người ta khắc mệnh, ông lấy gì để chứng minh là đúng, ông là thần linh đấy à? Nhà họ Thẩm không chào đón loại người như ông!”

Người kia á khẩu không nói được gì, muốn dùng thân phận đề đàn áp Diệp Tuệ: “cô đang bắt kính với bề trên đấy!”

Diệp Tuệ chẳng thèm quan tâm, ánh mắt quét lên quét xuống người kia mấy lần: “Tôn kính loại người như ông, tôi sợ sẽ hạ thấp cấp bậc của tôi mất. Với lại bây giờ đang ở trong hoàn cảnh nào? Đây là tiệc sinh nhật của bố Thẩm Thuật nhè. Ông là họ hàng tuyến 18 xa đến không thể nào xa hơn được nữa, ngay cả cửa nhà họ Thẩm cũng phải miễn cưỡng làm mới vào được, thế mà còn dám ở đây vênh vào chỉ trích người con trai độc nhất của ông Thẩm. Tôi chỉ muốn hỏi ông một câu thôi, ông lấy đâu ra tự tin để nói luận thuyên ở đây vậy?”

Diệp Tuệ ép sát từng bước một, từng câu từng chữ đều nhắc nhở người kia ghi nhớ thân phận của mình, xem xem mình có tư cách gì mà dám mắng Thẩm Thuật?

Người kia bị cô mắng, một câu cũng không thể thốt ra được.

Thẩm Thuật thấy Diệp Tuệ đang nói đỡ cho mình, đáy mắt tràn ngập cảm xúc.

cô lại chuẩn bị dọa người kia một trận, cô cố tình nói: “À phải rồi, ông có cảm thấy hơi lạnh không?”

cô nhìn cô ông ta, nét mặt tò về sợ hãi: “Tôi nhìn thấy có một con ma nữ đang gục đầu vào cổ ông đó, nó mặc một bộ đồ màu đỏ, mặt trắng bệch, lưỡi rất dài, còn nhìn ông rồi kêu đói kia kia...”

Người kia bị dọa sợ đến nỗi mặt tái mét, ông ta cực kỳ tin vào chuyện ma quỷ, không một chút hoài nghi là cô đang nói dối. Ông ta lập tức chạy biến đi, muốn đến ngay miếu thờ để xin bùa trừ tà.

Ông ta vì lao quá nhanh nên bị trượt chân ngã ngay ngoài cửa, khiến ai cũng phải quay sang nhìn.

Diệp Tuệ thấy ông ta bị dọa sợ, cảm thấy con tức tan biến đi không ít, cô nhìn Thẩm Thuật, nắm tay anh đi ra ngoài: “Nơi này không khí kém quá, bọn mình đi thôi.”

cô không muốn để anh phải đối mặt với những người thế kia nữa, cho dù bọn họ có quan hệ máu mủ với anh, nhưng họ chưa bao giờ tôn trọng anh một chút nào cả.

Thẩm Thuật liếc nhìn hai bàn tay đang nắm chặt nhau, yên lặng không nói, cứ thế đi theo Diệp Tuệ ra ngoài. Hai người đi tới một nơi yên tĩnh, cách xa khu vực sảnh nào nhiệt.

Giờ đã là cuối thu, thời tiết khá lạnh, gió thổi làm lá cây rơi xào xạc. Bốn phía không một bóng người, chỉ có ánh trăng tĩnh lặng chiếu xuống.

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật, trông anh cứ thần thờ, đôi mắt đen như mực, ánh trắng xẹt ngang hàng lông mày của anh.

Đáy lòng cô dâng lên nỗi chua xót, anh là một người tốt, tất sự không đáng phải chịu nhiều đau khổ như vậy. cô nắm chặt tay anh, giọng nói dịu dàng vang lên, nhẹ nhàng chui vào tai Thẩm Thuật.

“Thẩm Thuật, anh trai anh qua đời chỉ là việc ngoài ý muốn thôi, không liên quan gì tới anh hết.”

“Mẹ anh bỏ nhà đi, người chịu tổn thương rõ ràng là anh mà, anh đừng đem tất cả mọi chuyện đổ hết lên đầu mình.”

“...”

Tầm mắt Thẩm Thuật nhìn thẳng vào mắt Diệp Tuệ, cô cũng nhìn lại anh, ánh mắt tràn ngập sự quan tâm.

Trong đêm tối, đáng người cô nhìn rất mảnh mai yếu ớt, nhưng đôi mắt lại vô cùng trong trẻo và kiên định, từng câu nói đều nhấn mạnh từng chữ một.

anh trai qua đời, mẹ bỏ nhà đi, tất cả đều không phải là lỗi của anh.

Diệp Tuệ miệng vẫn nói, Thẩm Thuật thì chỉ chăm chú nhìn cô, một giây cũng không rời. Cảm giác ấm áp bắt đầu thấp lên từ các đầu ngón tay, sau đó chậm rãi lan tràn ra lồng ngực, từng chút từng chút sưởi ấm tâm hồn lạnh lẽo của anh.

Cảm xúc này trước nay chưa từng có, tựa như trong bóng tối bỗng dưng lóe lên một tia sáng rất nhỏ, nhưng sáng vô cùng, kéo anh ra khỏi hố sâu tuyệt vọng không đáy.

Diệp Tuệ nói: “Thẩm Thuật, anh đừng nghe người ta nói linh tinh.”

cô chỉ ra từng điểm tốt của anh: “anh nhìn đi, anh lớn lên rất đẹp trai này, tính tình cũng tốt này, biết chăm lo cho người khác, còn có thể ngăn chặn ma quỷ nữa...”

Trong lúc nhất thời, cô đã kể cả rất nhiều điểm tốt của anh, đến chính cô cũng không nhận ra được, thì ra trong lòng cô, anh lại đặc biệt đến vậy.

Giọng nói nhẹ nhàng của cô truyền vào tai anh, dưới ánh trắng sáng ngời, Diệp Tuệ ngẩng mặt lên, nghiêm túc nói cho anh biết rằng, anh là một người rất tốt.

Thẩm Thuật nhìn cô, gương mặt cô vẫn luôn xinh đẹp như thế, nhưng trong hoàn cảnh này, cảm giác dường như có gì đó không giống với lúc trước.

Diệp Tuệ suy nghĩ một lát, lại nghiêm túc nói tiếp: “Vội lại ở cùng anh, vận may của em đã thay đổi tốt hơn trước nhiều lắm, anh đâu có khác mệnh gì chứ, trái lại còn mang đến may mắn cho em đây...”

Advertisement / Quảng cáo

một giây sau, Thẩm Thuật bỗng cúi người xuống, đưa tay ra kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cơ thể cô.

Cánh tay anh dùng sức khá mạnh, dường như coi cô thành nơi duy nhất để gửi gắm sinh mệnh của mình vậy. Tương lai mờ mịt trước mắt, vì có cô nên anh chẳng còn thấy lo sợ nữa.

Diệp Tuệ bị anh ôm trong lòng, đầu óc trở nên trống rỗng, chỉ biết ngơ ngác đứng yên tại chỗ, cảm nhận hơi thở ấm áp của anh đang bao vây lấy cô, cùng cánh tay đang siết vai cô thật chặt.

Đêm thu rét lạnh, nhưng hai tai cô lại nóng bừng lên, Thẩm Thuật chưa từng ôm cô thân mật như thế bao giờ.

cô có thể nhận thấy hơi thở anh đang nhẹ nhàng phả vào cổ cô, khiến cô tê dại, gương mặt cũng ửng hồng.

cô hít sâu một hơi, rụt rè gọi một tiếng: “Thẩm Thuật?” cô sợ cực kỳ, chẳng biết phải làm sao.

Thẩm Thuật vui đùa vào cổ cô, tóc cô lướt nhẹ qua mặt anh, mùi hương thơm ngát phả vào mũi. anh thật sự không muốn buông ra, chỉ khẽ đáp: “Ừ.”

Giọng nói Diệp Tuệ có phần khó xử: “anh làm em đau.”

Tay anh nói lỏng ra một chút khi nghe cô nói, nhưng vẫn không chịu buông cô ra, ánh trắng chiếu xuống làm cái bóng của hai người đổ xuống mặt đất, vô cùng rõ ràng.

Thẩm Thuật không buông tay, Diệp Tuệ cũng không né tránh, cứ để mặc cho anh ôm.

Trong màn đêm yên tĩnh, cô nghe thấy tiếng tim mình đập rất mạnh, từng đợt từng đợt nối tiếp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Edit: Ngân Nhi

một lát sau, nhiệt độ trên mặt Diệp Tuệ đã giảm đi chút ít, cô gọi anh: “Thẩm Thuật.”

anh đáp: “Sao vậy?”

Diệp Tuệ tìm đại một cái cốc: “anh có thấy lạnh không?” Đứng lúc này thì có một cơn gió thổi tới, hơi lạnh xông vào mũi cô.

Diệp Tuệ hắt hơi một cái, thật sự cảm thấy hơi lạnh.

Thẩm Thuật bấy giờ mới chịu buông ra, anh lùi về sau mấy bước, đứng cách cô một đoạn ngắn, mắt vẫn nhìn cô.

anh hơi nhướn mày, nghiêm túc nói: “Cảm ơn em.”

Diệp Tuệ nhìn anh, bỗng dưng nhớ lại lúc hai người ôm nhau, liền vội vàng nói sang chuyện khác: “Bọn mình ra ngoài lâu quá rồi, mau quay về thôi, còn tặng quà cho bố anh nữa.”

anh đáp: “Ừ.”

Hai người đi vào đại sảnh, bữa tiệc sinh nhật đã bắt đầu được một lúc, mọi người hầu như đều đã ngồi xuống dùng bữa hết rồi.

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đi tới vị trí của mình, ngồi xuống ăn. Cơm nước xong cả hai cầm quà tặng cho ông Thẩm.

Kết thúc bữa tiệc, cả hai cùng nhau trở về nhà.

Advertisement / Quảng cáo

Chương trình “Tôi cùng mình tinh mở quán ăn nhanh” chỉ còn vài số ghi hình nữa là hết, Diệp Tuệ rất nhanh thôi sẽ bắt đầu quay phim “Giải thoát”.

Hôm nay, tổ chương trình báo mọi người tập trung vào lúc ba giờ sáng, lúc các khách mời đến đông đủ, livestream vẫn còn chưa bắt đầu.

Đạo diễn nói: “Bây giờ chúng tôi sẽ đưa các bạn tới địa điểm ghi hình, mọi người có thể tranh thủ ở trên xe ngủ một giấc nhé.”

Trời còn chưa sáng, chiếc xe buýt chở cả nhóm nghệ sỹ lên đường, ngoài cửa sổ xe chỉ toàn tiếng gió rít.

Mọi người ngả lưng ra ghế ngủ, Diệp Tuệ có sức khỏe khá tốt, chưa bao giờ bị say xe, nhưng hôm qua chưa nghỉ ngơi đủ, sáng lại dậy quá sớm, dường như không được bằng phẳng, ngồi trên xe bị xóc nảy, cô nhắm mắt đến mức muốn nôn.

Cao Việt vẫn chưa ngủ, lúc mờ mắt ra, hần nhìn thấy sắc mặt Diệp Tuệ tái nhợt, trên xe chỉ còn mình hần tỉnh, thấy cô khó chịu, hần liền phát hiện ra ngay.

Trước kia Cao Việt hay bị say xe, từ sau khi làm nghệ sỹ, lịch trình dày đặc, ngày nào hầu như cũng phải ngồi xe, nên trong túi hần luôn có mang theo thuốc chống say để đề phòng.

Còn chưa bắt đầu ghi hình trực tiếp, không có máy quay quay đến, Cao Việt lấy thuốc trong túi ra rồi gọi cô: “Diệp Tuệ.”

Diệp Tuệ nhìn sang, thấy thuốc chống say được đưa đến trước mặt, cô vừa nhận lấy vừa nói: “Cảm ơn nhé.”

Cao Việt sửng sốt giây lát khi nghe thấy ngữ điệu ôn hòa của cô, đây cũng là lần đầu tiên kể từ khi quay chương trình Diệp Tuệ nói với hần câu cảm ơn.

Diệp Tuệ uống thuốc xong, phải hơn một tiếng sau xe mới tới địa điểm quay, là khu ngoại ô thành phố, cả nhóm được đạo diễn gọi dậy, mơ mơ màng màng đi xuống xe, không biết tổ đạo diễn muốn làm gì.

“Tập hôm nay chúng ta sẽ được đón chào một vị khách quý, tôi nghĩ chắc hẳn mọi người đều đã rất quen thuộc với cô ấy.” Đạo diễn cố ý hướng về phía Cao Việt, “Đặc biệt là Cao Việt.”

Văn Tương thích hóng chuyện nghe thế thì cười sung sướng, cô ấy gần như đã đoán ra được khách mời của ngày hôm nay rồi.

Đạo diễn hô to: “Xin chào mừng Trang Cẩn đến với chúng ta ngày hôm nay!”

Trang Cẩn và Cao Việt đã từng đóng vai chính với nhau trong một bộ phim cổ trang, lúc bộ phim được phát sóng, họ trở thành một cặp đôi cực hot, chỉ cần là fan của phim thì cũng sẽ là fan của cặp đôi này.

Tuy nhiên độ hot của cả hai chưa đủ mạnh, phim chiếu xong thì các fan của phim cũng tàn mất đi nhiều, bây giờ tổ chương trình gọi Trang Cẩn đến đây chính là muốn cặp đôi này sẽ tạo độ hot cho tập hôm nay.

Trang Cẩn và Cao Việt sao tác couple là có thỏa thuận, hợp tác vui vẻ, xong việc thì giải tán, không như Diệp Tuệ, đã không thích thì kiên quyết từ chối tạo hiệu ứng cặp đôi.

một cặp đôi thật trong phim và một cặp đôi giả chưa sao tác thành công, ba người ở trong một chương trình, chắc chắn sẽ rất thú vị đây.

không thể không nói rằng, tổ chương trình rất biết cách chơi.

Tổng Bạch là học sinh trung học, ngồi xe đường dài nên mệt mỏi, vừa ngáp vừa nói: “Đạo diễn, rốt cuộc thì hôm nay chúng ta sẽ làm gì ạ?”

Đạo diễn chỉ tay vào một căn nhà ở phía sau: “Bột mì và lồng hấp đã được chuẩn bị sẵn, nhiệm vụ của các bạn hôm nay sẽ là bán bánh màn thầu (*bánh bao*).”

Mọi người tỉnh táo trong nháy mắt, có nhầm không thể??? Bảo bọn họ lên đường từ rạng sáng, chính là để đến thị trấn nhỏ này Bán! Mán! Thầu! Sao?!!!

Thôi đám lao thì phải theo lao thôi, có than vãn cũng chẳng ích gì. Mọi người bước lại gần mấy túi bột mì, mặt xám như tro tàn cam chịu số phận.

Diệp Tuệ tỏ ra khá thoải mái, thành thạo bắt tay vào nhào bột, Cao Việt và Trang Cẩn nhìn mà hoa cả mắt, cái này mà cô ấy cũng biết làm sao?

Tổng Bạch đứng bên cạnh tay chân luống cuống, mặt bầm đầy bột, trong không khí cũng toàn một màu trắng, Diệp Tuệ cũng bị bột mì phả vào mặt.

có nhận ra là, mình không thể đứng làm bánh bao một cách tao nhã đẹp mắt được rồi.

“Hahaha tổ chương trình muốn làm tôi cười chết đây à, nguyên một nhóm nghệ sỹ mặt bầm đầy bột mì, nhìn Trang Cẩn kia.”

“Hôm nay Tuệ Tuệ là nữ thần bột mì, xinh quá đi, tôi muốn chụp màn hình để cài làm hình nền quá!”

Sau khi hấp xong bánh, các nghệ sỹ bắt đầu đẩy lồng hấp đi ra phố.

Chơi lâu đã thành quen, tiếng rao của Cao Việt rất lưu loát: “Mọi người đến mua bánh bao đi ~ Chỗ chúng tôi có bán bánh bao Tây Thi xinh đẹp nhất đây ~”

Văn Trương thích hóng chuyện hỏi: “Tây Thi nào cơ? Trang Cẩn sao?”

Ánh mặt trời khá gắt, Trang Cẩn chỉ hip mắt không nói lời nào, cô ấy liếc nhìn Diệp Tuệ, Diệp Tuệ vừa mới nhận được vai chính cho phim của đạo diễn Tịch, trong giới không biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ cô.

Diệp Tuệ và Trang Cẩn đều nổi lên nhờ phim cổ trang, độ hot thì ngang ngửa nhau, bây giờ Diệp Tuệ gần như một bước lên trời, đường sự nghiệp rất thuận lợi, dù là ai đi nữa thì cũng sẽ cảm thấy ghen tỵ.

Trang Cẩn thật sự muốn áp Diệp Tuệ một chút trong chương trình này, cô ấy gây lộn tọc, giọng nhỏ xiu, không thể bỏ xuống sĩ diện mà cãi tiếng rao được.

Advertisement / Quảng cáo

Có một bác gái đến mua hàng, hào phóng mua hẳn mười cái, một giây sau, bác gái nhiệt tình nắm tay Diệp Tuệ: “cô bé xinh quá, cháu có người yêu chưa?”

Diệp Tuệ: “???”

Ngay câu đầu tiên của bác gái đã thể hiện rõ được một điều, rằng ai chính là Tây Thi trong tiếng rao mà Cao Việt mới nói.

Nặn bánh, hấp bánh, bán bánh... một vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại nguyên ngày hôm nay, đến xế chiều, con phố bỗng dưng có biến, mấy người bán hàng rong gần đó đều ríu rít bỏ chạy.

Các thành viên trong chương trình chẳng hiểu chuyện gì nhưng cũng chạy theo, Diệp Tuệ muốn đẩy theo cả xe hàng nên chỉ còn một mình cô bị tụt lại phía sau.

“Đừng quan tâm đến mấy cái bánh nữa!” Cao Việt quay đầu hô lớn với cô, “Đội quản lý trật tự đô thị đến kia!”

một giây trước vẫn còn là nam thần cao ngạo lạnh lùng, một giây sau đã như diễn viên hài rồi.

Dân mạng đang ngồi xem trực tiếp chỉ biết trở mắt nhìn cả đám nghệ sỹ bỏ hết hình tượng mà chạy loạn trên đường, phía sau ống kính, chiếc xe đẩy nồi bánh bao đã bị trật tự đô thị tịch thu rồi.

[Các nghệ sỹ bán bánh bao ở vỉa hè gặp phải trật tự đô thị, bắt đắ dĩ phải bỏ xe hàng tháo chạy.]

“Ha ha ha ha tập hôm nay đúng là không đoán trước được điều gì, chuyện quái gì đây hả?”

“Tổ đạo diễn chơi ác ghê, còn gọi cả trật tự đô thị tới nữa.”

“Tôi thì không phải do tổ đạo diễn làm đâu! Bạn không thấy tất cả các nhân viên trong đoàn đều bỏ chạy à?”

Vì sự xuất hiện của trật tự đô thị nên buổi ghi hình hôm nay đành phải dừng đột ngột.

Mọi người tìm một quán để ăn, ăn tối xong mới lên đường đi về.

trên đường về, Cao Việt ngồi đằng trước Diệp Tuệ, nhớ tới tình trạng của cô hỏi sáng, hần hỏi: “Còn bị say không?”

Diệp Tuệ lắc đầu, nghĩ một lát rồi lại nói: “Lúc sáng cảm ơn anh nhé.”

Cao Việt cũng tranh thủ nói chuyện với cô: “Cảm ơn gì chứ, chuyện lần trước tôi còn chưa giải thích với cô đâu.”

Lúc ấy Cao Việt vẫn chưa biết tính cách của Diệp Tuệ, chỉ dựa theo yêu cầu của công ty mà tiếp cận cô. hần giải thích: “Chuyện sao tác couple là do công ty tôi nghĩ ra, tôi chỉ nghe theo lời của quản lý thôi.”

Diệp Tuệ cười: “Tôi thì chưa bao giờ nghe lời của quản lý cả.” Vì chị Nhâm thật sự rất ngốc, nghe lời chị ấy thì chẳng khác nào đi vào đường cùng.

Trong màn đêm yên tĩnh, chủ đề nói chuyện được mở rộng ra, Cao Việt không khỏi trái lòng: “cô biết không, tôi với công ty hợp đồng chia theo tỷ lệ ba bảy đấy.”

Diệp Tuệ: “anh bảy hả?”

Cao Việt lắc đầu, gờ ba ngón tay, hần ký hợp đồng mười lăm năm, nếu không thể nổi tiếng thì e là cả đời sẽ phải chôn chân ở công ty này rồi.

Tùng lừ của người đại diện, Cao Việt đều phải nghe theo. Thấy Diệp Tuệ không phải là kiểu người bất chấp tất cả để nổi tiếng như người ta đồn đoán, Cao Việt mới dám giải bày nỗi lòng với cô: “Xin lỗi nhé, chuyện lúc đó, cô không trách tôi chứ?”

Diệp Tuệ sùng sốt một lúc, sau đó cười nói: “Tôi cũng đã khiến anh mất thể diện mà, anh còn xin lỗi tôi làm gì?”

“Tôi rất nể khi cô dám từ chối sao tác couple, công khai kháng nghị ngay trong chương trình.” Mấy chuyện kiểu đó Cao Việt không bao giờ dám nghĩ đến, chỉ sợ nếu hần phản kháng thì ngay ngày hôm sau sẽ bị công ty lạnh nhạt.

“Bị dân mạng mắng chửi như vậy, có đáng không?”

Diệp Tuệ cười: “Sợ gì chứ, càng bị hắc thì càng nổi thôi.”

Cao Việt: “...”

Chương trình sắp kết thúc, Cao Việt rút cuộc cũng tìm được cơ hội để nói chuyện với Diệp Tuệ, hẳn thờ phảo nhẹ nhõm, tảng đá nặng trong lòng cuối cùng cũng được bỏ xuống.

Xe buýt dừng lại, các nghệ sỹ đều có xe riêng chờ đón sẵn, trên đường về nhà, Diệp Tuệ suy nghĩ lung tung rồi ngủ quên luôn.

Giác quan thứ sáu của Diệp Tuệ rất nhạy, vừa mở mắt ra thì đã đến cổng ngoài khu nhà, cô lấy điện thoại ra gửi tin nhắn WeChat cho Thẩm Thuật: Em về đến nhà rồi.

Xe đưa Diệp Tuệ đến dưới tòa nhà, đêm khuya yên tĩnh.

Tuệ đã rất muộn rồi, nhưng nhìn lên tòa chung cư tối đen vẫn thấy có một căn hộ sáng đèn, chính là nhà cô.

Thẩm Thuật vẫn để đèn trong nhà, còn anh đi xuống đứng dưới ánh đèn đường, thân hình cao lớn rất nổi bật trong màn đêm, một tay anh đút túi quần, nhìn về hướng Diệp Tuệ.

Advertisement / Quảng cáo

Xuống xe, Diệp Tuệ chạy chậm đến chỗ anh, cô chỉ muốn nhanh chóng lên nhà nghỉ ngơi, nên không nhìn thấy đáng về muốn nói lại thôi của anh.

Hai người đi vào trong, Thẩm Thuật bỗng lên tiếng: “Em có đói không?”

Diệp Tuệ đáp: “Cũng bình thường ạ.”

“Lúc này anh đã nấu thử bữa đêm cho em đấy.” Nghe nói những người đàn ông biết nấu ăn rất cuốn hút, muốn chinh phục được trái tim một người phụ nữ thì phải chinh phục được dạ dày của họ trước đã.

Diệp Tuệ kinh ngạc: “anh anh anh...anh biết nấu ăn sao?”

Vì biết Thẩm Thuật bị cả nhà họ Thẩm coi thường, nên cô luôn muốn che chở cho anh, mà anh cũng đã từ từ bước ra khỏi nỗi cô đơn, bây giờ trở nên cởi mở hơn nhiều rồi.

anh có gia đình mà cũng như không, còn cô từ khi mới sinh ra cũng không biết thế nào là gia đình. hiện giờ đối với cô, Thẩm Thuật giống như người nhà của cô vậy.

Bỗng nhiên cô nhớ đến một câu nói của Cao Việt, bị dân mạng mắng chửi như thế, có đáng không?

Đáp án của cô là, đáng lắm.

Hai người đi dọc hành lang, bầu không khí yên lặng đáng sợ, cảm giác như một giây sau sẽ có thứ gì đó ào ra từ bên trong vậy.

Thẩm Thuật trầm nghĩ, vẫn nên để cô chuẩn bị sẵn tâm lý thì hơn, liền nói: “Phòng bếp suất thì bị anh làm cho nổ tung rồi!”

Diệp Tuệ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thẩm! Thuật!”

Chỉ trong một giây, cô đã quyết định rút lại hết những lời mà mình vừa mới thầm nói trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Edit: Ngân Nhi

Sáng sớm, Diệp Tuệ nhận được điện thoại của chị Nhâm, trong điện thoại chị Nhâm cứ ra vẻ bí mật, bảo là nhất định phải gấp cô nói chuyện trực tiếp mới được.

Diệp Tuệ dành phải hy sinh thời gian nghỉ ngơi quý giá để đến công ty.

Vừa vào phòng làm việc, Diệp Tuệ đã bị chị Nhâm ôm chăm lấy, suất nữa thì siết cô đến ngạt thở.

“Tuệ Tuệ, chúng ta phát tài rồi!” Chị Nhâm hưng phấn không chịu nổi, giống như vừa trúng vé số trăm vạn vậy, vẻ mặt sáng bừng lên.

Diệp Tuệ ngờ ngác: “Có tin gì vui sao?”

Chị Nhâm túm lấy tay cô, kéo cô ngồi xuống ghế, cảm giác như đang muốn ca một bài dài.

“Công ty của chúng ta được Hoa Thụy mua lại rồi!”

Công ty của Diệp Tuệ rất nhỏ, cũng không có mấy ai, mà Hoa Thụy là công ty giải trí lớn nhất nước, chị Nhâm có mơ cũng không bao giờ nghĩ rằng có một ngày công ty sẽ được sát nhập với Hoa Thụy.

“Vây là coi như công ty mình sẽ trở thành công ty giải trí lớn nhất rồi.”

Diệp Tuệ vẫn không hiểu ra sao: “Sao em không nghe được tin tức gì vậy? Sao tự dưng Hoa Thụy lại muốn mua lại công ty mình, có ý đồ gì sao?”

Chị Nhâm đau đầu với cô: “Em thì biết cái gì, tin này hiện giờ chỉ có các lãnh đạo biết thôi, một thời gian sau sẽ công bố ra bên ngoài.”

Advertisement / Quảng cáo

“Chắc chắn là tổng giám đốc của Hoa Thụy nhìn thấy năng lực của em, muốn nâng đỡ em, nên thuận tiện mua lại cả công ty mình luôn chứ sao.” Chị Nhâm chắc cũng không thể ngờ là mình chỉ nói đại thể thôi mà lại đúng.

Diệp Tuệ không thể tin được, cô đâu có nổi tiếng đến mức khiến cho tổng giám đốc của Hoa Thụy vùng tiền như rác vậy được chứ.

Chị Nhâm: “Đến lúc ấy đảm bảo là Hoa Thụy sẽ thay một đoàn đội giỏi hơn cho em, em sẽ không lo bị chửi nữa đâu.”

Diệp Tuệ liếc nhìn chị Nhâm, thì ra chị cũng biết là cách quản lý của mình không đúng cơ đấy.

thật ra thì phương hướng của chị Nhâm cũng có một phần đúng, tạo scandal cho nghệ sỹ để họ nổi tiếng theo một cách khác, đến lúc nổi tiếng rồi thì mới bắt đầu làm tốt công tác tẩy trắng, như thế thì người ta sẽ không nhớ đến những chuyện xấu lúc trước nữa.

Diệp Tuệ không thấy hào hứng như chị Nhâm khi nghe tin này, cô nghe xong cũng chỉ biết thế thôi.

Thấy Diệp Tuệ không có hứng thú, chị Nhâm lấy ra hai cái vé từ trong túi: “Đây là vé xem concert của Tề Tiễn, cuối tuần này đấy, em có thể đi cùng chồng em.”

Cái này thì Diệp Tuệ thích, cô nhận lấy vé, nhìn chữ in bên trên mà sững sờ. Lần đầu tiên cô biết tên người này là khi gặp em gái ma fan cuồng.

hiện giờ Tề Tiễn có thể coi là ca sĩ hot nhất, trên màn hình lớn ở các quảng trường đều phát quảng cáo của Tề Tiễn hoặc tuyên truyền ca khúc mới của anh ấy.

Concert lưu diễn của anh ấy dù ở tỉnh thành nào thì cũng kín chỗ, vé vào cửa luôn cung không đủ cầu.

Mà bây giờ em gái fan cuồng kia đã siêu thoát rồi, không thể nhìn thần tượng của mình biểu diễn nữa.

Chị Nhâm huych cô: “Em nghĩ gì thế? Có phải em với chồng đã có kế hoạch gì vào cuối tuần rồi không?”

Diệp Tuệ không trả lời, cô cắt càn thận cái về rồi chào chị Nhâm ra về. Vừa về tới nhà thì nhận được một cuộc điện thoại.

“Chúng tôi là đoàn đội của Diêm Hành, hợp đồng của anh ấy đã đến hạn rồi, không biết cô có ý định muốn ký hợp đồng với chúng tôi không ạ? Công việc cụ thể chúng ta có thể gặp trực tiếp để nói chuyện.”

Diêm Hành là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng lâu năm, gần như cả nước không ai là chưa từng nghe thấy tên anh ấy, trước đây không lâu anh ấy đã tới Hollywood phát triển sự nghiệp.

Diêm Hành nổi tiếng như vậy, trừ việc chính bản thân anh ấy rất giỏi ra thì chiếm phần lớn nguyên nhân chính là việc sau lưng anh có một đoàn đội rất tốt.

Diệp Tuệ chỉ biết đoàn đội của Diêm Hành là của bên Hoa Thủy, nhưng cô không biết tại sao họ lại đột ngột tìm tới mình.

Bọn họ còn nói người đại diện hiện giờ của Diệp Tuệ là chị Nhâm sẽ được đi theo học hỏi những người đại diện của các ngôi sao lớn, về sau việc khổng chế dư luận, sắp xếp lịch trình của Diệp Tuệ sẽ đều do họ làm hết.

Sau khi hẹn thời gian gặp mặt, Diệp Tuệ cúp máy.

Chuyện hôm nay cô vẫn chưa nghĩ thông được, vì sao tin vui cứ liên tục xuất hiện vậy chứ?

cô quyết định không nghĩ nữa, đợi đến khi nào đến công ty Hoa Thủy gặp mặt nói chuyện thì nói sau.

cô lấy tấm vé trong túi ra, nghĩ tới Thẩm Thuật, không biết anh có muốn đi xem concert không nhỉ? Bầu không khí trong đó có vẻ không hợp với tính cách của anh lắm.

Đợi buổi tối anh về, cô sẽ hỏi anh, nếu anh không đi thì...cô sẽ rủ Tiểu Lưu đi cùng, coi như hoàn thành được tâm nguyện của em gái mà fan cuồng.

Tám giờ tối, Thẩm Thuật mở cửa vào nhà, Diệp Tuệ đang ngồi trên salon chờ anh.

“anh lại đây, em có chuyện muốn hỏi anh.” Diệp Tuệ vẫy tay với anh.

Thẩm Thuật đi tới, đập vào mắt đầu tiên chính là hai tấm vé concert để trên bàn trà.

Diệp Tuệ cầm lên giờ ra trước mặt anh: “Đây là vé concert của Tề Tiệp, chị Nhâm cho em, anh có muốn đi với em không?”

“Nếu anh không đi thì...Em sẽ tìm Tiểu Lưu...”

Diệp Tuệ còn chưa nói hết câu thì anh đã cắt ngang ngay: “anh đi với em”

cô cũng muốn như vậy, concert tổ chức vào buổi tối, cô biết bao con ma là fan của Tề Tiệp sẽ đến xem, nếu chúng nó xuất hiện tập thể thì cô biết tìm ai mà khóc bây giờ.

Diệp Tuệ vui vẻ cười nói: “Vâng, cuối tuần này bọn mình cùng đi nhé.”

Nếu cô đi xem concert, lại còn là concert của ca sĩ nổi tiếng thì nhất định phải làm tốt công tác nguy trang, nếu không hôm sau sẽ lại truyền ra những tin tức không hay.

Khẩu trang chắc chắn phải có rồi, còn mũ nữa. Diệp Tuệ cố tình chọn một cái mũ có vành rộng, đeo thêm kính râm, mặt mũi che kín hết.

Chú nhật.

Thẩm Thuật đã chuẩn bị từ sớm, anh rất nghiêm túc chọn một bộ quần áo trong tủ rồi thay, sau đó ngồi sẵn trên xe chờ Diệp Tuệ.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc Thẩm Thuật thay đồ thì đã nghe thấy tiếng bên phòng cô rồi, còn tưởng là cô sẽ xuống nhanh, hai người sẽ có thời gian ra ngoài ăn một bữa.

Nào ngờ mãi sau mới thấy cô xuống, che kín mít hết cả người, mắt cũng không nhìn thấy, nói: “Sắp trễ rồi, mua bánh bao ngồi trên xe ăn nhé.”

Thẩm Thuật: “...”

Nguyên vọng cùng cô đi ăn tối đã vô tình bị phá vỡ.

Diệp Tuệ không biết anh đang nghĩ gì, cô nhìn cái túi bánh, rất hào phóng nói: “anh thích ăn loại nào? Hay em cứ mua vài loại tùy anh chọn nhé.”

Thẩm Thuật không muốn ăn lắm nhưng vẫn nghe theo ý cô, nghiêm túc suy nghĩ, chỉ tay vào cái sandwich, đang định lên tiếng.

Nào ngờ Diệp Tuệ không buồn ngẩng đầu lên mà trực tiếp trả lời thay anh luôn: “Gọi mỗi loại một cái luôn cho đỡ phải chọn.”

Thẩm Thuật: “...”

Diệp Tuệ đeo cái túi chặt cứng ngồi lên xe, đây là lần đầu tiên cô xem concert với Thẩm Thuật nên không muốn tới muộn.

Thẩm Thuật lái xe đi đến nơi biểu diễn.

Màn đêm dần bao phủ, nhưng tất nhiên không hề ảnh hưởng đến độ nhiệt tình của các fan, ai cũng cầm que phát sáng trên tay, xếp hàng trật tự chờ soát vé qua cửa.

Diệp Tuệ còn chưa vào trong, cô đang chú ý tới một người, à không, là ma mới đúng.

Con ma này mặc một bộ vest rất vừa người, toàn thân sạch sẽ không có máu, không có vết thương.

Nếu chỉ là ma bình thường thì Diệp Tuệ sẽ không chú ý đến, nhưng con ma này trông rất quen, hao hao giống Tề Tiệp.

Nét mặt con ma cứ ngỡ ngác, giống như không biết là mình đã biến thành ma vậy.

Ông ấy vừa lướt đi khắp nơi, vừa lăm bằm trong miệng: “Nơi biểu diễn của Tề Tiệp ở đâu vậy? Tôi muốn xem Tề Tiệp diễn.”

Diệp Tuệ nhướn mày nhìn một lúc, cô không thể ở trước mặt bao người đi ra nói chuyện với không khí được, hơn nữa cô cũng chưa từng nghe nói đến việc bỏ của Tề Tiệp mất.

không còn cách nào khác, cô đành gấu suy nghĩ của mình trong lòng, có lẽ về sau cô sẽ được biết thôi.

Vị trí ngồi của Diệp Tuệ và Thẩm Thuật rất gần sân khấu, cô vừa ngồi xuống liền mở túi ra lục lọi, lâu đến mức làm Thẩm Thuật phải quay sang nhìn cô.

Bất chợt cô hô lên rất vui vẻ: “Tìm thấy rồi!”

Thẩm Thuật tro mắt nhìn Diệp Tuệ đưa thứ trong tay cho mình, anh cúi đầu, yên lặng nhìn que phát sáng trên tay.

Diệp Tuệ mua cái này ban đầu là vì em gái mà fan cuồng, cô vẫn nhớ trên tay nó lúc nào cũng cầm que phát sáng.

Nhưng mà cô cũng có tâm tư riêng, mua cái này cũng một phần là vì cô muốn nhìn xem đáng về của Thẩm Thuật khi cầm nó vậy vậy sẽ như thế nào.

“Đến lúc ca sĩ biểu diễn bọn mình cùng nhau vẫy nhé.” Diệp Tuệ cười híp mắt nói, vì đeo khẩu trang nên anh chỉ có thể nhìn thấy mắt cô.

Lúc Diệp Tuệ cười, đuôi mắt cô hướng lên, ánh mắt cong như vầng trăng lưỡi liềm, nụ cười cũng treo nơi đáy mắt.

Thẩm Thuật gật đầu theo bản năng, nhưng một giây sau liền hối hận, Diệp Tuệ thì không sao, chứ anh mà vẫy cái này giống như đám con gái thì có vẻ không ổn lắm nhỉ?

đã thế lại còn là ca sĩ nam nữa.

Nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của Diệp Tuệ, Thẩm Thuật không thể nói câu từ chối được.

Buổi biểu diễn bắt đầu, toàn hội trường tối om, lúc Tề Tịch xuất hiện trên sân khấu, bên dưới liền vang lên tiếng hét chói tai.

Chỉ trừ có hai người là không hét, Thẩm Thuật và Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ không phải là fan của Tề Tịch, Thẩm Thuật cũng chỉ đi theo cô, hai người ngồi rất bình thản, đối lập hẳn với những người xung quanh.

Hai người cũng đành gioi quac phát sáng lên vẫy, hòa nhập với mọi người.

Lúc ca khúc đầu tiên vang lên, giọng hát nhẹ nhàng của Tề Tịch truyền đến, len lỏi vào từng góc nhỏ dưới khán đài.

Diệp Tuệ nghe Tề Tịch hát, suy nghĩ không khỏi bay xa, cô nhớ đến bộ dạng của em gái ma fan cuồng đứng hò hét tên Tề Tịch, bỗng cảm thấy rất xót xa.

Bao năm qua Tề Tịch chỉ công khai một mối tình, lúc đó diễn viên trẻ mới debut Bùi Ninh cổ tình tạo hiệu ứng cấp đôi với Tề Tịch để nổi tiếng, sau khi nổi tiếng rồi thì thẳng thừng đá anh ấy.

Advertisement / Quảng cáo

Mà bây giờ, Tề Tịch đã trở thành nam ca sĩ hot nhất cả nước rồi.

Em gái ma cũng biết idol của mình nhất định sẽ còn tiến rất xa, mãi mãi sẽ không làm cho cô bé thất vọng.

Diệp Tuệ nhìn về hướng Tề Tịch mà thất thần, thế nhưng ở trong mắt Thẩm Thuật thì lại không phải vậy, anh không muốn nghe hát chút nào, mảy muiiu chặt, im lặng không nói.

một giây sau, Diệp Tuệ thấy mũi mình bị người ta kéo thấp xuống, che mắt hơn nửa tầm mắt, bây giờ cô mới bừng tỉnh khỏi suy nghĩ.

cô quay sang nhìn Thẩm Thuật, đúng vào giây phút cô nhìn anh thì bài hát đầu tiên kết thúc, nhạc dạo của bài thứ hai vang lên, một bài hát có nhịp điệu nhanh.

Thẩm Thuật nhìn cô, môi giật nhẹ, nói một câu.

Vì quá ảo ảo nên cô không nghe thấy, liền ghé sát vào anh: “anh nói gì cơ?”

Thẩm Thuật nói lại một lần nữa, Diệp Tuệ vẫn không nghe rõ, cô vẫy tay với anh, anh cúi đầu đưa lỗ tai ghé sát về phía cô.

Diệp Tuệ ghé vào tai anh, môi cô chỉ cách tai anh một centimet, nói: “Vừa rồi anh nói gì thế?”

Vừa dứt lời thì một fan ngồi cạnh cô đột nhiên bị hưng phấn quá mức, không cẩn thận đụng phải cô, làm người cô bị đẩy lên một chút, khoảng cách một centimet được thu ngắn lại bằng không.

Môi của Diệp Tuệ dán lên mặt Thẩm Thuật, cách một lớp khẩu trang.

Giây phút này, Thẩm Thuật cảm thấy thời gian dường như đang ngưng trôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 63

Edit: Ngân Nhi

Hơi nóng bắt đầu bùng lên từ gương mặt của Thẩm Thuật, từ từ truyền dọc cơ thể, cuối cùng thiêu đốt trái tim anh.

Trí tưởng tượng từ nảo bộ chạy thẳng đến các dây thần kinh, dường như có thể xuyên qua lớp khẩu trang kia để có thể cảm nhận rõ ràng hơn sự mềm mại của đôi môi cô.

Tim anh đập loạn, lòng hỗn loạn, dường như nhịp điệu âm nhạc đang đánh vào tim anh, khiến cho nó vô cùng kích động.

Diệp Tuệ từng người đứng một giây rồi nhanh chóng lùi về sau cách xa anh ra, cô quay người lại, ngồi thẳng trên ghế, mắt nhìn về phía trước, ánh mắt vô định không biết đang nhìn cái gì.

Bầu không khí trở nên rất kỳ lạ, hai người đều im lặng, nhưng chỉ là về bề ngoài, còn sự cuồng loạn bên trong thì đã bị che giấu.

Buổi concert vẫn đang tiếp tục, sân khấu sáng rực, sân diễn được nâng lên, Tề Tịch xuất hiện với một bộ trang phục khác.

Tề Tịch là nghệ sỹ lâu năm nhưng vẫn còn trẻ, phong độ rất ổn định. trên màn hình lớn, anh dịu dàng mỉm cười, một giây sau ánh mắt lại trở nên lạnh lùng, nhảy một bài nhạc, làm cho tiếng hét trong khán đài lớn đến mức như có thể làm bay nóc nhà.

Các fan đều đang phát điên vì idol của mình, cả hội trường chỉ có Thẩm Thuật và Diệp Tuệ là không hề tập trung xem.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ cố gắng gạt chuyện ban nãy ra khỏi đầu, Thẩm Thuật chắc cũng biết là ở đây khá chật chội nhì, liệu anh có nghĩ là cô vừa mới chiếm tiện nghi của anh không?

Diệp Tuệ lắc lắc đầu, nhưng tiếng nhạc làm thế nào thì cũng không lọt được vào tai cô, tiếng hát và tiếng hò dường như bị che giấu đi rồi, trong đầu cô lúc này chỉ còn lại những câu hỏi và sự bối rối mà thôi.

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ ngồi cạnh nhau, nhưng giữa hai người giống như có một ranh giới ngăn cách, cả hai đều không quay đầu nhìn nhau, cũng không nói chuyện một câu nào.

Mãi lâu sau, Diệp Tuệ mới dần sự chú ý lên sân khấu được, nếu liếc thì có thể nhìn thấy Thẩm Thuật, nhưng cô không nhìn. Nghe Tề Tịch hát, cô cảm thấy em gái ma kia nói rất đúng, anh ấy hát rất hay.

Buổi biểu diễn sắp kết thúc, Thẩm Thuật bỗng nhớ tới một chuyện, anh do dự một lúc, nhìn đồng hồ rồi mới đưa ra quyết định.

anh thận trọng đưa tay ra, kéo tay áo Diệp Tuệ.

Có lẽ vì vẫn còn nhớ chuyện ban nãy nên Thẩm Thuật không nói gì, anh chỉ giơ ngón tay chỉ ra bên ngoài, ý bảo với Diệp Tuệ là bọn họ nên đi rồi.

Trước khi kết thúc chương trình, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đã ra về, không ai phát hiện ra rằng, ở concert của Tề Tịch tới nay có một nữ diễn viên đang hot gần đây đến xem

trên đường về nhà, Thẩm Thuật và Diệp Tuệ ngồi yên, không ai nhắc lại chuyện hồi tối.

Chỉ là trong màn đêm mật mờ có một hạt mầm nhỏ đã được gieo xuống, hạt mầm đó được hai người tự mình vun trồng, chờ đến ngày nó mọc lên.

Diệp Tuệ nhận được thông báo, cô sẽ đến tham gia một show thực tế đang rất hot hiện nay tên là “Vô cùng vui vẻ”. Trong thời gian tuyên truyền phim “Thế Từ” cho đến bây giờ cô vẫn chưa quay thêm phim nào, vậy mà lại nhận được lời mời của chương trình.

Lúc này trên mạng xuất hiện một tin tức gây xôn xao dư luận, [Ảnh của Diệp Tuệ từ lúc mới ra mắt và ảnh bây giờ, rõ ràng có dấu vết của phẫu thuật thẩm mỹ].

Hồi mới ra mắt Diệp Tuệ vì muốn bắt chước về ngày thơ của Thường Huỳnh nên trang điểm không phù hợp, từ sau khi cô thay đổi tạo hình, chỉ mấy tháng ngắn ngủi nhưng nhìn gương mặt cô đã có sự khác biệt rõ ràng.

“Cảm giác như mọi đường nét trên gương mặt Diệp Tuệ đều thay đổi, nhưng căn bản thì nhìn vẫn giống mà nhỉ, chỉnh sửa khéo thật đấy, chả trách lúc trước tôi không nhận ra.”

“Tôi đã thất mắc là sao bỗng dưng Diệp Tuệ lại trở nên xinh đẹp như thế rồi mà, đi đến đâu cũng áp được các diễn viên khác, thì ra là phẫu thuật thẩm mỹ.”

“Thường Huỳnh có nét đẹp tự nhiên thuần khiết, Diệp Tuệ động chạm dao kéo rồi thì chắc chắn không thể cạnh tranh vị trí tiểu hoa hàng đầu với Thường Huỳnh được.”

“Tuệ Tuệ rõ ràng là do trang điểm có vấn đề nên mới vậy mà, ngũ quan chẳng thay đổi gì cả, ai mà thèm quan tâm tiểu hoa hay không tiểu hoa cơ chứ, cái chính là xem ai đi được xa hơn thôi nhé.”

“Fan của Diệp Tuệ ghê gớm quá nhỉ, về đẹp tự nhiên chắc chắn là đi xa hơn về đẹp nhân tạo nhé, tôi sẽ chống mặt lên chờ đến ngày mặt của Diệp Tuệ bị biến dạng.”

Tin tức này là do đoàn đội của Thường Huỳnh tung ra, vì Diệp Tuệ liên tục nhận được hai dự án phim lớn, trong khi các tiểu hoa còn chẳng có cơ hội được chạm vào.

Nếu Diệp Tuệ còn tiếp tục phát triển hơn nữa thì địa vị của Thường Huỳnh sẽ gặp nguy hiểm, cho nên đoàn đội của cô ta đã đề ra phương án là bôi đen danh tiếng của Diệp Tuệ.

Mà may mắn hơn là các đoàn đội của nghệ sỹ khác cũng hùa theo bỏ đá xuống giếng, Diệp Tuệ đang quá hot, trở thành nhân vật mà các nữ diễn viên phải dè chừng.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, tin tức Diệp Tuệ phẫu thuật thẩm mỹ đã truyền khắp các trang mạng.

Lúc Diệp Tuệ tham gia ghi hình “Vô cùng vui vẻ”, tin tức này vẫn chưa được làm sáng tỏ, dân mạng vẫn đang chờ mớ mìn cò.

MC giới thiệu các khách mời của tập này theo thứ tự thâm niên trong nghề, lần lượt là Tề Tiệp, Trang Cẩn, Diệp Tuệ...

Tề Tiệp ghi hình xong sẽ phải quay về tập luyện cho concert tiếp theo luôn, nhìn anh vẫn rất vui tươi, không hề tỏ ra mệt mỏi.

Lúc MC giới thiệu đến Diệp Tuệ, trong lời nói có ý sáo xa: “Đây là lần đầu tiên tôi gặp Diệp Tuệ, nhìn ngoài đời cô ấy thật sự rất xinh đẹp.”

Advertisement / Quảng cáo

Lời này Diệp Tuệ không dám nhận, cô chỉ biết đáp lại: “Là lớp trang điểm của em hôm nay đẹp thôi ạ.”

không biết có phải tổ chương trình cố tình hay không mà tập hôm nay sẽ có một một trò chơi rất hài hước dành cho các khách mời.

Các khách mời sẽ phải ép mặt vào một tấm màng bọc, thể hiện ra biểu cảm khác với thường ngày, nếu được khán giả bỏ phiếu thì mới được coi là thành công.

không phải Diệp Tuệ ảo tưởng đâu, mà đúng là tổ chương trình đã sắp xếp trò chơi này để nhắm vào cô.

Trang Cẩn vì thua ở trò chơi trước nên lần này phải lên đầu tiên, đáng về cô nàng nhún nhún nhó nhó, không ngờ rằng hôm nay tham gia chương trình lại phải chơi trò này.

Mặt Trang Cẩn ép vào tấm màng bọc, hình tượng nữ thần cổ trang mà cô ấy khó khăn lắm mới gây dựng được, giờ đã bị chương trình hủy hoại hết rồi.

Sau một trận cười sảng khoái, ánh mắt của MC nhìn vào Diệp Tuệ, ngay sau đó Tề Tiệp bắt ngờ lên tiếng: “Để tôi chơi trước đi.”

một câu nói của Tề Tiệp đã làm cho fan của anh ấy ngồi bên dưới hết ầm ĩ, anh mỉm cười với các fan, trấn an cảm xúc của họ.

Tề Tiệp chủ động đi tới chỗ khung màng bọc mà tổ chương trình đã chuẩn bị sẵn, dán sát mặt vào, không hề tỏ thái độ khó chịu hay kiêu ngạo của một ngôi sao lớn, mà anh toàn tâm toàn ý muốn tạo một bầu không khí vui vẻ cho chương trình.

“Đến lượt Diệp Tuệ rồi!” Lúc đi xuống, ngang qua chỗ Diệp Tuệ, bước chân anh chậm lại, nói nhỏ với cô: “Cố lên nhé.”

Mấy ngày nay truyền thông đưa tin đồn rất nhiều, tất cả đều có liên quan đến việc Diệp Tuệ phẫu thuật thẩm mỹ, cho nên ai cũng có thể đoán ra được là tổ chương trình đang muốn gây khó khăn cho một nữ diễn viên mới nổi là cô.

Diệp Tuệ ngăn người, quay đầu nhìn Tề Tiệp, bốn mắt giao nhau, anh không nói thêm gì nữa, chỉ có ánh mắt là tràn đầy sự động viên.

Trong giới giải trí, chuyện ma cũ bắt nạt ma mới là rất thường gặp, mà tương lai Diệp Tuệ sẽ ngày càng nổi hơn, cũng đồng nghĩa với việc cô sẽ phải đối mặt với rất nhiều phiền phức.

Em gái ma đúng là không thần tượng sai người, idol của cô bé thật sự có nhân phẩm rất tốt.

MC và những khán giả đang có mặt tại đây đều chờ mong màn này, mấy ánh cũng đã nhắm thẳng vào mặt cô, nếu cô dám làm chuyện gì mờ ám thì người xem nhất định sẽ bắt cô phải làm lại.

Trong một rừng tấm bảng ghi tên Tề Tiệp được fan giơ bên dưới, Diệp Tuệ vẫn nhìn thấy một số ít fan của mình, họ đang giơ cao tên cô. Fan của cô tuy không đông, nhưng giọng nói thì rất to.

“Tuệ Tuệ cố lên!”

Diệp Tuệ nhắm mắt, ép mặt mình lên tấm màng bọc, cảm giác thiếu không khí rất rõ ràng, ngũ quan bị dè chặt lại.

Phẫu thuật thẩm mỹ? Mặt mũi thay đổi? không xứng với danh hiệu tiểu hoa?

Người khác nói gì đều không quan trọng, vì dù sao trên cơn đường này, vẫn có những người luôn tin tưởng và sẵn lòng bước cùng cô.

Ghi hình xong là bốn giờ chiều, trong phòng trang điểm, Diệp Tuệ gặp được Tề Tiệp.

Trợ lý của anh ấy là Tiểu Chu từ bên ngoài đi vào, trong tay còn cầm rất nhiều cốc Starbucks, ban này Tề Tiệp bảo Tiểu Chu cầm ví của mình ra ngoài mua cà phê cho các khách mời.

Tiểu Chu đặt đồ lên bàn, đưa lại ví cho Tề Tiệp, vì hơi hấp tấp nên cậu ấy đã làm rơi ví xuống đất.

Chiếc ví da màu đen bị mở ra, bên trong có một tấm ảnh Tề Tiệp chụp chung với một người.

Diệp Tuệ liếc nhìn, ánh mắt dừng lại vài giây, gương mặt của người kia rất quen, chính là hồn ma mà cô đã nhìn thấy ở concert của Tề Tiệp.

Tề Tiệp nhặt ví lên cất đi, lúc anh đứng lên liền thấy Diệp Tuệ đang nhìn mình, cười nói: “Ban này cô chơi hết mình thật đấy.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ nói: “không hết mình thì sẽ bị dân mạng nói là không tôn trọng chương trình mất.”

Trong lòng cô đang suy nghĩ, người đàn ông kia chắc là bố của Tề Tiệp rồi.

Đoàn đội của Diệp Tuệ chưa lên tiếng về tin đồn phẫu thuật thẩm mỹ của cô, chỉ là vì họ đang chờ thời cơ mà thôi.

Ghi hình xong, phòng làm việc đã đăng tải lên mạng những hình ảnh với đủ các biểu cảm của Diệp Tuệ trong chương trình.

“Trời ơi, mặt bị ép chặt thế mà vẫn xinh quá! Aaaa, tiền nữ Tuệ Tuệ của tôi!”

“Ai dám nói idol của chúng tôi phẫu thuật thẩm mỹ nữa nào?”

“Cảm ơn mấy tấm ảnh của phòng làm việc nhé, vui quá đi, WeChat của tôi lại có thêm meme mới rồi.”

“Chỉ thế thôi mà có thể chứng minh Diệp Tuệ không phẫu thuật thẩm mỹ à? Coi tôi là đồ ngốc sao?”

Cả gương mặt Diệp Tuệ ép lên tấm màng bọc đã bị biến dạng luôn, biểu hiện của cô trong chương trình còn nhiệt tình hơn rất nhiều nữ nghệ sỹ khác.

Gần như rất ít nữ nghệ sỹ có thể chịu đựng được việc mình bị đem ra làm trò hề với khán giả như vậy, cho nên tin đồn phẫu thuật thẩm mỹ đã hoàn toàn sụp đổ. Mặc dù có người vẫn kiên quyết không tin, nhưng ngoài miệng thì nói thế, chứ trong lòng lại rất thành thật sử dụng gói biểu cảm của Diệp Tuệ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Máu Ấm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Các đoàn đội bỏ đá xuống giếng khác cũng biết là không thể công kích Diệp Tuệ được nữa rồi.

Bọn họ mơ hồ cảm thấy, đoàn đội của Diệp Tuệ lần này rất thông minh, không chủ động tự bôi đen như trước nữa, có lẽ nào đoàn đội đã thay người rồi không?

Hoa Thụy.

Công ty của Diệp Tuệ đã được Hoa Thụy mua lại, nhưng chuyện Diệp Tuệ đối người đại diện thì vẫn chưa được công bố ra bên ngoài.

Thẩm Thuật ngồi trong phòng làm việc, liếc nhìn bản hợp đồng Vương Xuyên đưa cho mình. Diệp Tuệ ký hợp đồng với công ty nhỏ kia trong năm năm, thời điểm cô ký hợp đồng vẫn còn là người mới, hai bên chia tỷ lệ 4:6. anh nhũ mày, chia 4:6 thì quá ít, phải sửa lại. anh gọi điện cho Vương Xuyên, muốn sửa đổi bản hợp đồng theo yêu cầu của anh.

Diệp Tuệ nhận được tin nhắn của chị Nhâm.

“Hoa Thụy đang có kế hoạch đào tạo người mới, em là đối tượng được bọn họ chọn để bồi dưỡng đấy, em đến Hoa Thụy ký hợp đồng đi.”

Cho nên Diệp Tuệ sẽ phải tới Hoa Thụy để ký một bản hợp đồng mới, nghe nói bản hợp đồng này là do chính tổng giám đốc Thẩm xem xét và ký duyệt.

Dưới tình huống mà Thẩm Thuật chưa kịp đề phòng, Vương Xuyên dự định sau khi ký hợp đồng với Diệp Tuệ xong, sẽ dẫn cô đến phòng làm việc của Thẩm tổng để hai người gặp nhau.

Hoa Thụy.

Thẩm Thuật đang kiểm tra đối chiếu các điều khoản trên bản hợp đồng sẽ ký với Diệp Tuệ, anh xem rất cẩn thận, phải đảm bảo khi cô đến Hoa Thụy sẽ nhận được nhiều ưu ái nhất.

“Chia tỷ lệ ít quá.” Thẩm Thuật nhướn mày nói.

Advertisement / Quảng cáo

anh lắc đầu: “Đề 9:1 đi, Diệp Tuệ chín, công ty một.”

Vương Xuyên ngơ người, trước giờ chưa từng có tiền lệ này, nhưng cũng bởi người mà bọn họ hợp tác không thể coi là nghệ sỹ dưới trướng bình thường, mà là bà chủ rồi.

“Thẩm tổng, nếu sửa hợp đồng như thế, liệu Diệp Tuệ có nghi ngờ không? Em thấy vẫn nên đề 7 giống Bùi Ninh thì hơn.”

Mặc dù Thẩm Thuật không hài lòng chút nào, nhưng suy nghĩ đến việc Diệp Tuệ có thể sẽ hoài nghi, nên anh đành phải nghe theo Vương Xuyên.

anh lại tiếp tục xét đến điều khoản khác: “Ồ chỗ này ghi thêm thời gian nghỉ phép đi, nửa tháng, à không, một tháng.”

Vương Xuyên nghĩ đến chuyến du lịch Đại Lý lần trước, Thẩm tổng vì có ý định riêng nên mới muốn cho Diệp Tuệ nghỉ phép sao?

Vương Xuyên khéo léo nói: “Là nghệ sỹ mới, phát triển sự nghiệp mới là quan trọng nhất, một tháng liệu có hơi nhiều quá không ạ?”

Thẩm Thuật suy nghĩ một lát, lại nhẫn nhịn rút ngắn lại một nửa thời gian.

anh dặn dò Vương Xuyên rất nhiều chuyện, ví dụ như trong lúc Diệp Tuệ quay phim, tốt nhất không nên nhận quá nhiều quảng cáo này nọ cho cô, tránh cho cô phải đi lại vất vả.

Vương Xuyên với vẻ mặt chết lặng sửa đổi lại nội dung bản hợp đồng, Thẩm Thuật bấy giờ mới hài lòng tiếp tục công việc của mình.

anh vốn còn tưởng Diệp Tuệ sẽ mất thời gian thì mới thu xếp đến công ty được, nào ngờ Vương Xuyên lại hành động quá nhanh, vừa mới làm xong hợp đồng thì đã gọi cô đến luôn rồi.

Dưới tình huống Thẩm Thuật hoàn toàn không biết gì, Diệp Tuệ đã đứng dưới sảnh công ty Hoa Thụy, như đã trao đổi qua điện thoại, cô vào thang máy đi đến nơi đã hẹn.

Trong phòng, người đại diện vàng Đới Chí đang ngồi chờ Diệp Tuệ, Đới Chí là người thay mặt Hoa Thụy ký kết hợp đồng với cô.

“Đây là bản hợp đồng.” Đới Chí đẩy bản hợp đồng đến trước mặt cô.

Diệp Tuệ xem rất cẩn thận, nhưng càng đọc càng cảm thấy sai sai, đầu tiên là tỷ lệ ăn chia, cô thật sự chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ nhận được nhiều như thế.

Trong điều khoản còn quy định cả thời gian nghỉ ngơi, nguyện vọng cá nhân của nghệ sỹ, một bản hợp đồng tốt thế này mà lại được giao cho một người mới như cô sao?

Diệp Tuệ nhũ mày, không ký tên ngay.

Các điều kiện đưa ra quá tốt, nếu không phải bây giờ cô đã là người của Hoa Thụy, hơn nữa còn được gặp người đại diện hàng đầu trong giới giải trí thế này thì chắc chắn cô sẽ hoài nghi đây là một cái bẫy.

“Mấy điều kiện này... Có thật không ạ?”

Đới Chí với câu hỏi của Diệp Tuệ, Đới Chí rất bình tĩnh, nét mặt thoải mái đáp: “Tất nhiên là thật rồi.”

anh và Thẩm Thuật là bạn thân lâu năm, nhưng đây là lần đầu tiên anh thấy Thẩm Thuật để ý đến một người con gái, nếu Thẩm Thuật đã có lời với anh thì nhất định anh sẽ năng đỡ Diệp Tuệ để cô trở thành nữ nghệ sỹ hot nhất trong giới giải trí này.

Nếu là người khác thì không nói, nhưng ở đây tư chất của Diệp Tuệ căn bản đã tốt hơn rất nhiều so với những nữ nghệ sỹ khác, hiện giờ cô cũng đang khá hot, cho nên chuyện này đối với anh mà nói thì thật sự không khó chút nào.

“Điều kiện của cô rất tốt, đáng để công ty đưa ra những đãi ngộ này.” Đới Chí đặt bút lên bản hợp đồng, “cô ký tên rồi, đoàn đội của chúng tôi sẽ ở bên giúp đỡ cô trong mọi việc.”

Diệp Tuệ cảm thấy như sắp bị tẩy não vậy, bây giờ cô có gì để vậy sao, ngay cả Hoa Thụy cũng phải đưa ra những đãi ngộ tốt để giữ được cô.

không thể làm gì khác, cô liền ký tên lên bản hợp đồng nhìn qua thì thấy có trăm ngàn kẻ hồ nhưng thật ra lại không có vấn đề gì cả này.

“Hợp tác vui vẻ, sau này làm phiền các anh rồi.” Diệp Tuệ cười nói với Đới Chí.

Đới Chí không rõ lắm về quan hệ của Diệp Tuệ với Thẩm Thuật, cũng không biết là Diệp Tuệ không nên nhìn thấy Thẩm Thuật ở công ty, nên anh rất có lòng nói: “Tôi dẫn cô đi tham quan một vòng công ty nhé.”

Trước khi giao bản hợp đồng cho Đới Chí, Vương Xuyên cũng đã nói năng với anh rồi, nếu Thẩm Thuật mà gặp Diệp Tuệ ở công ty thì chắc chắn anh ấy sẽ rất vui.

Diệp Tuệ ngáo ngơ đi theo sau Đới Chí, từ sau khi đọc bản hợp đồng kỳ lạ cho đến bây giờ, cô vẫn chẳng thể hiểu nổi một việc gì.

“Đây là Vương Xuyên, chịu trách nhiệm chính về việc đầu tư cho phim ảnh, anh ấy sẽ dẫn cô đi tham quan công ty.”

Vương Xuyên đã đợi sẵn bên ngoài, anh ấy đang cực kỳ nôn nóng muốn tạo cơ hội cho Thẩm Thuật và Diệp Tuệ vô tình gặp nhau, đảm bảo là sắp sẽ phải cảm ơn mình cho mà xem, trong lòng Vương Xuyên thầm nghĩ vậy.

không đâu, Thẩm Thuật hẳn là sẽ bóp chết cái đồ thích tự làm theo ý mình thì có ý.

Diệp Tuệ thấy Vương Xuyên nhìn quen quen, hình như cô đã gặp anh ấy ở đâu rồi thì phải.

Đúng là lúc ở tập đoàn Vi thị, cô đã từng gặp Thẩm Thuật đi cùng Vương Xuyên.

Nhưng lúc đó Diệp Tuệ đang nhiễm âm khí nặng nên cơ thể suy yếu, trong mắt chỉ có một mình Thẩm Thuật thôi, huống hồ Vương Xuyên còn đứng cách xa nên cô chỉ mới nhìn thoáng qua.

Diệp Tuệ không nhớ ra Vương Xuyên, chỉ cho là anh ấy có một gương mặt đại trà.

Vương Xuyên với gương mặt đại trà dẫn Diệp Tuệ vào thang máy, anh bấm luôn tầng cao nhất: “Tầng này là phòng làm việc của Thẩm tổng, hiện giờ có thể Thẩm tổng đang bận, chưa chắc cô có thể gặp được đâu.”

Vương Xuyên biết trước giờ Thẩm Thuật đều rất nghiêm túc trong công việc, không có chuyện làm việc riêng bao giờ, nhưng anh ta đưa Diệp Tuệ lên cho hai người nhìn thấy nhau bên ngoài phòng làm việc cũng được mà nhì.

Advertisement / Quảng cáo

Vi phòng làm việc của Thẩm Thuật có tường kính thủy tinh, nhưng chỉ người bên trong mới có thể nhìn thấy cảnh bên ngoài mà thôi, bây giờ anh ta sẽ đưa Diệp Tuệ đi dạo bên ngoài một lượt, anh ta không tin là Thẩm Thuật còn ngồi yên mà làm việc được.

Thẩm Thuật cứ thế bị Đới Chí liên minh với Vương Xuyên bán đứng, anh cúi đầu, nhìn văn kiện giấy tờ trên bàn, không biết chuyện Diệp Tuệ đã vào thang máy đi thẳng lên phòng làm việc ở tầng cao nhất.

“Đây là phòng làm việc của Thẩm tổng.” Vương Xuyên chỉ tay về hướng phòng làm việc.

Diệp Tuệ gật đầu, suýt thì bị sự nhiệt tình của Vương Xuyên dọa sợ, ngay đến cánh phông viên còn chưa bao giờ chụp được ảnh phòng làm việc của tổng giám đốc Hoa Thụy, thế mà hôm nay cô lại được nhìn thấy rồi.

thì ra đây là phúc lợi khi làm việc cho Hoa Thụy sao?

Vương Xuyên tưởng Diệp Tuệ sẽ phải kinh ngạc vui sướng lắm, nào ngờ cô chỉ mỉm cười với mình một cái.

Thế này là sao? Sao chẳng giống như anh ta nghĩ vậy?

Vương Xuyên để Diệp Tuệ đứng chờ trước tấm tường kính, anh ta sẽ vào hỏi xem Thẩm tổng có muốn gặp cô không. Diệp Tuệ rất nghe lời đứng yên tại chỗ, mắt cũng không nhìn loạn đi nơi khác.

Vương Xuyên gõ cửa.

“Vào đi.” Thẩm Thuật nói.

Diệp Tuệ hơi giật mình, ngờ vực nghiêng tai lắng nghe, sao thấy quen thế nhỉ?

Tuy nhiên vì giọng của anh bị ngăn cách bởi cánh cửa nên cô không nghe rõ lắm.

Vương Xuyên đẩy cửa vào, tranh công nói: “Thẩm tổng, em dẫn Diệp Tuệ đến rồi này.” anh ta chỉ tay ra cửa, Diệp Tuệ đang đứng ở đó.

Thẩm Thuật lập tức quay đầu nhìn, Diệp Tuệ hình như không biết gì cả, chỉ đang đứng bên ngoài chờ thôi.

“Sao cậu lại dẫn Diệp Tuệ lên đây?” Thẩm Thuật nói nhỏ, ngữ điệu rõ ràng đang rất căng thẳng.

anh vẫn chưa thẳng thắn nói cho cô biết về thân phận của mình, nếu bỗng nhiên Diệp Tuệ biết chuyện tổng giám đốc của Hoa Thụy là anh thì liệu cô có tức giận hay không?

Phản ứng của Thẩm Thuật tất nhiên cũng khác hoàn toàn so với dự đoán của Vương Xuyên, giọng nói cũng tự động nhỏ lại theo anh: “Diệp Tuệ đã ký xong hợp đồng rồi, em tưởng là sắp muốn gặp cô ấy một chút.”

“Cậu đưa Diệp Tuệ về nhà đi.” Thẩm Thuật nói dứt khoát, “Đừng để cho cô ấy gặp được tôi.”

Vương Xuyên suy nghĩ mãi thì mới bình tĩnh hiểu ra.

Cặp đôi trẻ này đang giả vờ không quen nhau đây mà, thích nhập vai diễn trò, anh hiểu anh hiểu, tuổi trẻ thật tuyệt.

Vương Xuyên còn chưa tới 30 mà đã bắt đầu cảm thấy hoài niệm rồi.

Lúc Vương Xuyên đi ra, anh ta liền tìm đại một lý do để nói với Diệp Tuệ, chuyện này cũng nằm trong dự đoán của cô, cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Thế này thì mới bình thường, tổng giám đốc của Hoa Thụy đâu phải cứ muốn là gặp được chứ.

Diệp Tuệ lại cùng Vương Xuyên đi vào thang máy, còn chưa xuống tầng một thì có người vào cùng, là Bùi Ninh.

Bùi Ninh nhìn Diệp Tuệ, ánh mắt tối sầm lại, quả nhiên là Diệp Tuệ đã ký hợp đồng với Hoa Thụy, có người biết chuyện đã tiết lộ cho cô ta biết.

Diệp Tuệ không những ký hợp đồng với Hoa Thụy, mà Hoa Thụy còn trao cho cô một đoàn đội tốt nhất nữa.

Mà Bùi Ninh trước đó đã mơ ước có được đoàn đội này từ rất lâu rồi, thời điểm nổi tiếng nhất cô ta cũng đã từng nói lên nguyện vọng của mình, muốn có Đới Chí đi theo mình, nhưng yêu cầu này không được phê chuẩn.

Mà hiện giờ Diệp Tuệ lại được hưởng đãi ngộ tốt như vậy.

Cảm xúc của Bùi Ninh đã không thể dùng từ ghen tỵ để hình dung, cô ta đoán không sai mà, Diệp Tuệ chắc chắn là có quan hệ với một lãnh đạo cấp cao nào đó của Hoa Thụy.

Nghĩ vậy, biểu cảm trên mặt cô ta cũng lộ ra vài phần không vui, nhiều năm rèn luyện trong nghề diễn viên cũng không thể ngăn lại con phần nộ của cô ta. cô ta chỉ chào hỏi mỗi Vương Xuyên, còn với Diệp Tuệ thì chẳng buồn gật đầu lấy một cái.

Lúc trước Bùi Ninh quyền rũ Thẩm tổng không thành công, bây giờ cô ta đành rút lui mà tìm đến mục tiêu tiếp theo, đó là tái hợp với Tề Tiệp.

Có tin gì có thể hot hơn tin một nữ diễn viên trẻ tái hợp với một siêu sao ca nhạc cơ chứ?

Bùi Ninh đang chìm trong mộng tưởng tươi đẹp, nhưng lại không nghĩ tới chuyện bây giờ Tề Tiệp có còn thèm để ý đến cô ta nữa hay không.

Diệp Tuệ thấy phản ứng của Bùi Ninh như thế thì cũng chẳng buồn lấy lòng cô ta làm gì, thang máy vừa xuống tầng một, cô liền chào tạm biệt Vương Xuyên rồi bước ra luôn.

Ở nơi khác, Thẩm Thuật chờ Diệp Tuệ đi rồi, anh mới lập tức vào thang máy khác đi xuống, mắt nhìn số tầng hiển thị không ngừng thay đổi, trong lòng cực kỳ sốt ruột.

Vừa xuống bãi đỗ xe, Thẩm Thuật liền bước nhanh tới xe của mình, lái ra khỏi đây.

Diệp Tuệ định bắt taxi về nhà, nào ngờ vừa mới ra khỏi tòa nhà thì có một chiếc xe ở đằng sau bấm còi với cô.

cô quay đầu nhìn, người ngồi trên ghế lái là Thẩm Thuật.

cô tươi cười ngồi vào xe: “Trùng hợp thật, đúng lúc em vừa mới ký hợp đồng với Hoa Thụy xong.” cô tự động kết luận việc Thẩm Thuật xuất hiện ở đây là do trùng hợp.

cô nhìn anh, bỗng dưng cảm thấy nghi ngờ: “anh vừa tập thể thao đấy à? Sao có vẻ mệt mỏi thế?”

Hơi thở của Thẩm Thuật có phần gấp gáp, ban nãy vì muốn đuổi kịp cô nên anh đi rất nhanh, đến giờ vẫn chưa bình thường lại được.

“anh...Muốn đưa em về thôi.” Lời này của Thẩm Thuật không phải là nói dối.

Cũng may là Diệp Tuệ không hỏi thêm gì, nếu không e là anh sẽ không giấu được mắt.

Bây giờ là giờ cơm trưa, Thẩm Thuật lái xe đưa Diệp Tuệ đến một nhà hàng, nhà hàng này cũng đứng tên anh, là một nơi giữ bí mật rất tốt, Diệp Tuệ sẽ không sợ lộ thân phận.

“Đồ ăn của nhà hàng này ngon lắm.” Thẩm Thuật đưa thực đơn cho cô.

Chị Nhâm đã từng giới thiệu nhà hàng này cho cô, nhưng cô vẫn chưa có cơ hội đến đây, bây giờ may mắn là lại được ngồi ăn với anh.

Diệp Tuệ chọn món xong, bắt đầu nói với anh về chuyện hồi sáng cô đến Hoa Thụy: “Em thấy Hoa Thụy cứ kỳ lạ làm sao ý.”

Vừa nghe thấy hai từ kỳ lạ, Thẩm Thuật liền nghiêm túc lắng nghe: “Sao mà kỳ lạ?”

Diệp Tuệ nhún vai: “Em cũng không nói rõ ra được, không biết Hoa Thụy đang thiếu người hay là thiếu tiền nữa, có cần thiết phải đưa ra những đãi ngộ tốt như vậy cho em không?”

Thẩm Thuật chột dạ liếc nhìn nơi khác, là thiếu người đấy.

cô nói tiếp: “Hôm nay em đi nữa là được gặp tổng giám đốc của Hoa Thụy rồi cơ, ngoài ra cũng có cùng họ Thẩm với anh đấy.”

Chỉ một câu nói rất vô tư của cô nhưng cũng đủ làm tay Thẩm Thuật mềm đi, đôi đũa suýt thì rơi xuống bàn, anh vội vàng chuyển chủ đề: “Chờ khi nào em nghỉ phép, chúng ta lại đi chơi nhé.”

Diệp Tuệ đang định gật đầu, nhưng một giây sau liền nhìn anh với ánh mắt dò xét.

“Sao anh biết là em có thời gian nghỉ phép vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Edit: Ngân Nhi

Lần này thì Thẩm Thuật làm rơi đĩa xuống bàn thật, anh trầm tư suy nghĩ, cuối cùng cũng tìm được một lý do.

anh chỉ vào một góc của bàn hợp đồng lộ ra bên ngoài túi xách của cô, nói: “Ban nãy anh vô tình đọc được.”

Diệp Tuệ không nghi ngờ gì, cô nhét lại hợp đồng vào túi: “Phải cất cẩn thận mới được, không lại làm rơi mất thì chết.”

Thẩm Thuật thoát được một kiếp nạn, bây giờ không dám tùy tiện nói gì nữa, sợ càng nói càng sai.

Hôm sau, Diệp Tuệ đến phim trường chuẩn bị quay phim “Giải thoát”, lúc cô đang trang điểm, trợ lý ở bên ngoài nói với đạo diễn Chu: “Đạo diễn, Diệp Tuệ đến rồi.”

Đạo diễn Chu hồ hững gật đầu, ban đầu khi biết tin nữ chính là Diệp Tuệ, ông ta cực kỳ không hài lòng.

Diệp Tuệ là ai? Từ khi cô ta ra mắt đến giờ toàn chỉ thấy bị bôi đen, danh tiếng không tốt đã đành, thậm chí đến một tác phẩm tiêu biểu cũng không có, sao cô ta có thể diễn tốt được chứ?

Đạo diễn Chu đã đề cập với bên nhà đầu tư là tập đoàn Vi thị về việc đổi lại nữ chính, nhưng bọn họ rất kiên trì nói là Diệp Tuệ có thể đảm nhận vai diễn này.

Đạo diễn Chu đành phải thôi, nhưng trong lòng càng thêm khẳng định là Diệp Tuệ không hề có thực lực.

Hôm nay Diệp Tuệ sẽ quay cảnh đầu tiên, đạo diễn Chu cho rằng, tuy ông ta không có quyền thay đổi nữ chính, nhưng gây khó khăn một chút cho Diệp Tuệ ở phim trường thì vẫn đủ tư cách.

Diệp Tuệ hóa trang xong đi ra, đứng ở giữa trường quay, đạo diễn Chu nhìn cô, vốn tưởng rằng Diệp Tuệ có vẻ ngoài xinh đẹp sắc sảo, nhưng nhìn kỹ thì thấy cô lại mang hơi thở thanh cao lạnh lùng, quả thật rất phù hợp với bộ phim này.

Nhưng tạo hình phù hợp thì sao chứ? Kỹ năng diễn xuất tẻ thì cũng vớt.

Advertisement / Quảng cáo

Đạo diễn Chu nói cho cô lệ: “Chuẩn bị đi, bắt đầu quay cảnh đầu tiên.”

Diệp Tuệ nghĩ lại kịch bản cô đã xem trước, cảm thấy có chỗ không đúng lắm, cô do dự một chút, quyết định lên tiếng: “Đạo diễn, cảnh thứ hai nếu trực tiếp rút súng ra chĩa vào đối phương thì tôi thấy không ổn lắm.”

“Nếu thay đổi lại thành nghiêng người trước, sau đó mới...”

Đạo diễn chẳng thèm nghe cô nói, lạnh lùng cắt đứt: “cô chỉ cần diễn đúng theo kịch bản là được, đừng có quan tâm nhiều làm gì.”

Diệp Tuệ biết đạo diễn có thành kiến với cô nên không nói gì nữa.

Đạo diễn hô: “Bắt đầu.”

Lúc này, đèn trên trần bắt ngờ tắt ngúm, cả studio chìm trong bóng tối, lúc mọi người đang ngỡ ngác thì đèn lại sáng lên.

Cùng lúc đó, một cảm giác lạnh lẽo bắt đầu dâng lên từ lòng bàn chân mỗi người, sau đó lan ra khắp cơ thể.

Đạo diễn Chu cau mày nói: “Có chuyện gì thế?”

Trợ lý đáp: “Đề tôi đi xem sao.”

Trợ lý kiểm tra không thấy có vấn đề gì, đạo diễn lại nói: “Tiếp tục quay...” Còn chưa nói xong thì đèn lại tắt.

một lúc sau đèn lại sáng, nhưng cứ lặp lại lần nữa, gương mặt mọi người dưới ánh đèn cứ sáng rồi lại tối.

Trong lúc bóng đèn chớp chòn, Diệp Tuệ nhìn thấy một bóng đen, bóng đen đó đang ở ngay phía sau đạo diễn Chu, mặt rất trắng, quầng thâm mắt rất đậm.

Ông ấy nhìn qua thì thấy rất bình thường, nhưng người ông ấy cứ dán sát vào đạo diễn Chu, người đứng xung quanh không ai phát hiện ra, Diệp Tuệ dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết ông ấy là maaaaa!!

Ông ấy nhìn đạo diễn Chu với vẻ khinh bỉ, sau đó lại nhìn lên đèn đèn, khoe miệng tươi cười vui vẻ. Rất hiển nhiên, ánh đèn chớp chòn này chính là kiệt tác của ông ấy.

Diệp Tuệ không dám nhìn về hướng đạo diễn nữa, cứng ngắc quay mặt đi chỗ khác.

Trợ lý đã điều chỉnh ánh sáng nhiều lần, nhưng anh ta cứ đi đến là đèn sáng, đi về thì đèn lại tắt, đi tới đi lui nhiều lần, anh ta mệt muốn chết rồi.

Cuối cùng đèn dỏm mới bình thường trở lại, Diệp Tuệ nhìn con ma kia, quả nhiên là ông ấy không nhìn lên dàn đèn nữa.

Đạo diễn Chu không hề cảm nhận được điều gì kỳ lạ, tiếp tục vung tay lên: “Bắt đầu.”

Diệp Tuệ miễn cưỡng dọi sự chú ý vào công việc, ở đây có một con ma đang xem cô diễn, chân cô không run rẩy đã là giỏi lắm rồi.

Vất vả lắm cô mới nhập tâm được, diễn một lần theo đúng với kịch bản, đạo diễn Chu không nói gì, ông ta không chỉ trích cô, cũng có nghĩa là cô diễn rất tốt.

Ông ta nói: “Cảnh tiếp theo.”

Cảnh này Diệp Tuệ đã có lời trước với đạo diễn, nhưng đạo diễn không cho cô có ý kiến, nên cô lại tiếp tục dựa theo đúng kịch bản mà diễn.

Diễn xong, đạo diễn vẫn không nói năng gì, thật sự là cô diễn quá tốt, tốt hơn cả kỳ vọng.

Đạo diễn Chu tất nhiên là khinh không thêm khen Diệp Tuệ, ông ta xem lại cảnh quay vừa rồi, nhưng bất ngờ có chuyện lạ xảy đến.

Máy quay bỗng vang lên tiếng rè rè, rất rõ ràng trong không gian yên tĩnh.

Với lại trên màn hình chỉ hiện mỗi hình bóng tuyết, cảnh quay được ban nãy đã mất sạch.

Diệp Tuệ liếc nhìn con ma phía sau đạo diễn Chu, ông ấy nói: “cô gái nhỏ ban nãy đưa ra đề nghị rất hợp lý, tôi đã quay quá nhiều phim rồi, mất quan sát chuẩn hơn ông nhiều.”

“Ông mà không nghe lời cô bé thì còn lâu tôi mới để ông quay tiếp.”

Trợ lý nói nhỏ: “Đạo diễn, kỳ lạ quá. Đèn thì vô duyên vô cớ tắt, máy quay thì hỏng, có khi là...”

anh ta nhìn xung quanh, sợ hãi nuốt nước bọt: “...Có ma.”

Đạo diễn Chu nhìn chằm chằm máy quay, bất thành linh nói một câu: “Bây giờ là xã hội gì rồi?”

anh trợ lý không hiểu ra sao, nhưng vẫn đáp: “...Xã hội chủ nghĩa ạ.”

Đạo diễn lại hỏi: “Đọc chủ nghĩa Mác bao giờ chưa?”

“...Trước kia đã từng đọc ạ.”

“Chép lại 300 lần để gột rửa cái suy nghĩ mê tín của cậu đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Trợ lý: “...”

Đạo diễn Chu kiên quyết đi theo con đường xã hội chủ nghĩa, ông ta chỉnh lại máy quay, vung tay nói: “Quay lại!” Ông ta không tin vào chuyện ma quỷ, chắc chắn là vừa nãy máy quay chưa bật đúng chế độ thôi.

Diệp Tuệ lại diễn một lần nữa, đạo diễn Chu nhìn vào màn hình không chớp mắt, lần này hình ảnh hiện lên không phải hình bóng tuyết nữa rồi.

Đạo diễn Chu cười, quả nhiên đúng như ông ta nghĩ. Tuy nhiên nụ cười của ông ta bất chợt căng cứng trong nháy mắt, đúng là có hình ảnh thật, nhưng không phải là cảnh mà ông ta mới vừa quay.

trên màn hình là cảnh trong một phim của ông ta đã quay từ hai năm trước.

Tâm trạng của anh trợ lý hoàn toàn đóng băng rồi, run rẩy nói: “Đạo diễn ơi, chắc chắn là có ma rồi!”

Sắc mặt đạo diễn Chu tái nhợt, một lúc sau ông ta mới hậm hừ, cho mình thêm can đảm: “Cho dù là ma thì bây giờ cũng thành một lão già khốn kiếp rồi, lớn tuổi đã đành, còn không có văn hóa nữa!”

Ông đạo diễn ma đứng đằng sau trọn tròn hai mắt nhìn, cái gì cơ? Lão già khốn kiếp? không có văn hóa? Đây quả thực là sự sỉ nhục lớn nhất trong đời đạo diễn của ông!

Diệp Tuệ nhìn ông đạo diễn ma lao vào tới trước mặt đạo diễn Chu, bàn tay to và mạnh vào đầu ông ta, hết cái này tới cái khác.

“Thằng oắt con này, tao ăn muối còn nhiều hơn mày ăn cơm nhè, lúc tao quay phim thì mày vẫn còn chưa ra đời đâu!”

“một cô gái trẻ mới vào nghề mà còn hiểu biết hơn cả mày, cái loại dân độn nhà mày, nghe ý kiến của người ta một tí thì chết à?”

“Còn nói tao già? Lúc còn sống bố mày phong độ ngồi ngồi nhè, chết đi cũng được đám ma nữ chào đón, mày đúng là thằng oắt con không biết trời cao đất dày là gì!”

Ông ấy cứ nói một câu là đập vào đầu đạo diễn Chu một cái, Diệp Tuệ trợ mắt đứng nhìn, thấy đầu của đạo diễn không không chế được mà gục xuống từng chút một.

Trợ lý đứng bên cạnh nhìn, do dự hỏi: “Đạo diễn Chu, anh mệt à?” Đầu sắp gục xuống đất đến nơi rồi.

Đạo diễn Chu giật mình, khó khăn ngẩng đầu lên: “Tôi không sao.”

Ông đạo diễn ma vẫn đang chửi mắng, đạo diễn Chu thoáng liếc nhìn Diệp Tuệ, bỗng dưng ông ta nghĩ, từ khi từ chối lời góp ý của Diệp Tuệ thì những chuyện kỳ lạ cứ xảy đến liên tiếp thì phải.

không lẽ vấn đề nằm ở chỗ đó?

Đạo diễn Chu nhìn cô, thái độ tỏ ra hòa hoãn hơn: “Lời góp ý ban nãy của cô thế nào nhì, có thể nói lại với tôi một lần không?”

Diệp Tuệ nhìn sang đạo diễn ma, ông ấy không có hành động gì nữa, cô liền nói lại một lần đề nghị của mình, đạo diễn Chu gật đầu: “Ý kiến của cô rất hay, cô cứ dựa theo đó mà diễn đi.”

Sau khi Diệp Tuệ diễn xong, đạo diễn Chu xem lại cảnh quay, quả nhiên hình ảnh đã xuất hiện trọn vẹn trên màn hình, ông ta thờ phào nhẹ nhõm.

“Sau này cô có ý kiến gì thì phải nói với tôi đấy nhè, như vậy thì bộ phim mới càng thêm xuất sắc.”

Diệp Tuệ: “...Vâng ạ.”

Sau khi hoàn thành các cảnh quay hôm nay, Diệp Tuệ trở về nhà. Tổ chương trình “Tôi cùng mình tinh mở quán ăn nhanh” thông báo với cô là tập ghi hình cuối cùng mọi người sẽ lên máy bay đi tới địa điểm quay, bọn họ sẽ đặt phòng khách sạn cho các khách mời.

Diệp Tuệ rất sầu não, địa điểm quay ở xa quá, chắc chắn không thể trở về trong ngày được rồi, nghĩa là cô sẽ phải qua đêm bên ngoài một mình.

cô lập tức lên mạng tra cứu về khách sạn kia, càng xem càng thấy sợ, khách sạn mà tổ chương trình đặt lại chính là một khách sạn có rất nhiều tin đồn ma quỷ.

Nghĩ đến chuyện sẽ gặp ma, Diệp Tuệ liền đứng phắt dậy đi ra phòng khách tìm Thẩm Thuật, ánh mắt cô khóa chặt lấy Thẩm Thuật đang ngồi trên salon, bước nhanh tới.

cô rất muốn anh có thể ở bên ngoài với cô một đêm, nhưng tự dưng nói lên yêu cầu này thì không hay lắm thì phải.

Thế là, Diệp Tuệ quyết định chọn cách đi đường vòng: “anh có khát không?”

Thẩm Thuật còn chưa nói gì thì cô đã rất nhiệt tình cầm cốc nước đi tới, đặt trước mặt anh: “anh uống đi.”

Thẩm Thuật lúc này đang không hề khát nước: “...”

Diệp Tuệ liếc nhìn đĩa trái cây bên cạnh, vô cùng tích cực nói: “anh muốn ăn trái cây không? Em gọt cho anh nha.”

Diệp Tuệ cầm một quả táo lên, chuẩn bị gọt vỏ. Đúng lúc này có một bàn tay đưa tới, nhẹ nhàng lấy đi quả táo trong tay cô.

cô ngẩng đầu lên, thấy Thẩm Thuật đang nhìn mình, vẻ mặt anh có phần bất đắc dĩ, nói: “Em nói đi, có việc gì cần anh giúp há?”

Ý đồ của cô quá rõ ràng rồi.

cô khựng lại mấy giây, sau đó mới nhìn anh nói: “Mấy ngày nữa em phải tới một chỗ khá xa để quay show, mà khách sạn chỗ đó lại có ma...”

Thẩm Thuật đã hiểu ý cô: “Em muốn anh đi cùng em à?”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ gật đầu lia lịa, giơ một ngón tay lên: “Vâng, chỉ một buổi tối thôi.”

Tất nhiên Thẩm Thuật sẽ đồng ý rồi, anh nói: “không thành vấn đề.”

Trong lòng cô thầm nghĩ, Thẩm Thuật thật tốt. Thẩm Thuật thấy đáng vẻ vui sướng của cô thì khóe miệng cũng nhướn lên cười.

Đến ngày xuất phát, Diệp Tuệ cùng cả đoàn lên máy bay, Thẩm Thuật thì đi một mình tới đó. cô và anh đã hẹn nhau từ trước, buổi tối cô sẽ đến chỗ anh.

Đến tối, mọi người đều ở trong khách sạn nghỉ ngơi, Diệp Tuệ thì đi cùng Tiểu Lưu, chỗ này có rất nhiều câu chuyện ma quái được đồn, cô chỉ muốn nhanh chóng được ở bên cạnh Thẩm Thuật thôi.

Diệp Tuệ cực kỳ vui vẻ đi đến phòng Thẩm Thuật, không hề biết là mình đã bị phóng viên theo dõi.

Gần đây Diệp Tuệ đang được thảo luận khá nhiều trên mạng, phóng viên vừa nghe tin Diệp Tuệ đến đây thì cũng bám theo cô luôn. Xe của cô vừa mới lái đến khách sạn thì truyền thông cũng đã theo sát, không ngừng chụp hình suốt cả quá trình.

Diệp Tuệ vừa vào khách sạn thì trên mạng đã đưa tin ngay.

[Nữ diễn viên đang hot Diệp Tuệ ban đêm bí mật đi gặp một người!]

Đỉnh kèm là mấy tấm ảnh, mặc dù hơi mờ nhưng vẫn có thể nhìn ra người trong ảnh chính là Diệp Tuệ!

Vì sao Diệp Tuệ lại đi khỏi khách sạn kia rồi vội vã tới một khách sạn khác? cô ấy muốn đi gặp ai?

Tin tức vừa được truyền ra, chỉ trong một thời gian ngắn, dân mạng đã nhảy vào bình luận rất tích cực.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mật Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Edit: Ngân Nhi

Gần đây Diệp Tuệ rất hot, cho nên tin tức cô bí mật đi gặp đàn ông vừa mới được tung ra thì đã thu hút được rất nhiều sự chú ý, hầu như ai cũng đưa ra những lời chất vấn.

“Diệp Tuệ đêm hôm rời khỏi khách sạn để đi gặp đàn ông thì còn có thể là chuyện gì nữa, vừa nổi lên được tí thì đã có chuyện, có tự nhận thức được mình là nghệ sỹ không đấy?”

“Trước tôi đã cảm thấy tư chất của Diệp Tuệ quá tốt, sau lưng chắc chắn là có kim chủ chống đỡ, chả trách mà ngay cả Bùi Ninh cũng không đầu lòi nổi.”

“Hành động này của Diệp Tuệ làm cho người ta mất hết lòng tin rồi, để xem xem lần này cô ta có tẩy trắng được không.”

Tuy nhiên vẫn có các fan của Diệp Tuệ vào phản bác.

“Có mỗi một cái ảnh đi vào khách sạn mà liền tưởng lầm thế? Mấy người muốn bôi đen Diệp Tuệ ới, lòng đồ kỵ của mấy người lớn đến mức sắp tràn ra ngoài màn hình rồi đấy.”

“Tuệ Tuệ hãy cho chúng em một lời giải thích đi, bọn em vẫn sẽ tin tưởng chị.”

trên mạng đang nổ tung rồi, còn phía bên kia Diệp Tuệ vừa mới đi vào khách sạn, Tiểu Lưu vẫn ở bên ngoài, đang chuẩn bị đi vào theo. Đúng lúc này thì cô ấy đọc được tin tức, liền nháu mày.

Tiểu Lưu lập tức gọi điện cho Diệp Tuệ, lo lắng hỏi: “Tuệ Tuệ, có phóng viên bám theo chị đến đây đây, làm sao bây giờ?”

Diệp Tuệ đã vào thang máy, số tầng hiển thị đang lần lượt thay đổi, cô mỉm cười, sắp được gặp Thẩm Thuật rồi.

Điện thoại của cô vang lên, nghe máy xong, Diệp Tuệ sửng người, sau đó quyết đoán nói: “Đừng sợ, em vào đại sảnh chờ chị, chị qua ngay đây.”

Tiếp theo cô lại gọi cho Thẩm Thuật, báo anh đứng đi ra ngoài, cô đang gặp chút rắc rối. Sau đó cô lại bấm thang máy đi xuống gặp Tiểu Lưu.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ thấy Tiểu Lưu, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tiểu Lưu hỏi: “đi đâu ạ?” Chuyện đã đến nước này rồi, hai người biết đi đâu đây?

Diệp Tuệ thăm thì: “một nơi mà phóng viên không bao giờ nghĩ đến.”

Hai người vừa ra khỏi khách sạn, đám phóng viên châu chực sẵn bên ngoài liền đồng loạt giơ cao máy ảnh trên tay chụp lia lịa.

Đợi chút, người bên cạnh Diệp Tuệ không phải là đàn ông sao? Hình như là trợ lý của cô ấy.

Bọn họ có phần thất vọng, tuy nhiên bọn họ lại nghĩ, cho dù Diệp Tuệ có không đi ra khỏi khách sạn cùng đàn ông thì rất có khả năng bây giờ cô ấy sẽ đi gặp người đàn ông đó.

Bọn họ tiếp tục hào hứng bám theo, máy ảnh không rời khỏi Diệp Tuệ một giây nào, kết quả bọn họ nhìn thấy Diệp Tuệ đi vào một con phố, rẽ vào một quán ăn nhỏ, đi vào gọi đồ ăn.

Há? Quán ăn sao? Đàn ông ở đâu?

Diệp Tuệ chẳng quan tâm cánh phóng viên đang nghĩ gì, đây chính là kế sách của cô, không vào khách sạn được thì đi tìm quán ăn thôi.

Sau đó thì...

Livestream nào!

Diệp Tuệ bắt đầu mở livestream, vì khuya rồi nên số người xem không nhiều lắm.

cô tỏ ra tự nhiên nói: “Chào mọi người, tôi là Diệp Tuệ đây, từ trước tôi đã muốn có cơ hội đến quán này ăn rồi, hôm nay vừa hay lại có lịch quay ở đây, nên buổi tối phải tranh thủ đến ăn đêm ngay.”

Diệp Tuệ còn báo Tiểu Lư nói chuyện với mọi người luôn, Tiểu Lư biết đây là kế sách của cô nên cũng rất phối hợp nói: “Chính tôi rủ Tuệ Tuệ đến đây ăn đây.”

Lúc này các món ăn Diệp Tuệ gọi đã được mang tới, bày đầy một cái bàn, Diệp Tuệ nhìn đồ ăn ngon nên cảm giác đói bụng cũng kéo tới.

cô cầm một cái đũa gắp lên trước màn hình, sau đó cắn một miếng, nhắm mắt lại: “Ngon quá, mọi người có dịp thì tối đây ăn nhé.”

Người xem livestream kéo đến đông hơn, ai cũng đang chờ được ăn đura, hồi hộp muốn biết xem người đàn ông Diệp Tuệ đi gặp là ai, nhưng cuối cùng lại chỉ thấy Diệp Tuệ quay cảnh đi ăn.

Ai nấy đều tròn tròn mắt.

“không phải Diệp Tuệ ngủ qua đêm với đàn ông à? Sao lại đi ăn đêm thế này?”

“Tôi nhớ là quán này ở gần khách sạn kia, chắc là Diệp Tuệ vào khách sạn cất hành lý rồi đi ăn, cô ấy chuyển khách sạn là vì muốn đi ăn ngon thôi.”

Thế nhưng vẫn có ít người không tin, bọn họ không nghĩ Diệp Tuệ chỉ tối đây để ăn thôi, quyết định theo dõi tiếp.

Diệp Tuệ cầm bát mì lên, bắt đầu ăn chậm rãi.

Suốt quá trình lột người xem vẫn tăng đều, mới đó mà đã có mấy triệu người xem, nghi vấn đura ra thì ngày càng ít.

“Tuệ Tuệ thế này là đang phóng độc đêm khuya đấy hả? Chị nói cho em biết đi, chị ăn nhiều thế mà sao da vẫn đẹp vậy?”

“Mọi người đều chỉ chú ý đến đồ ăn thôi à? Chẳng lẽ chỉ có mình tôi là nhìn tay Diệp Tuệ thôi sao? Tay đẹp quá đi mất!”

“Diệp Tuệ người ta chỉ đi ăn đêm thôi mà, cảnh phóng viên lại báo người ta đi gặp đàn ông, đàn ông đâu? Chẳng lẽ anh ta mặc áo tàng hình?”

Diệp Tuệ ăn một bữa mà mắt mấy tiếng luôn, cô ăn từng chút một, vừa ăn vừa nói chuyện với Tiểu Lư, đạ nạc cũng dần trở nên thừa thớt.

“Tuệ Tuệ đáng yêu quá, em cũng thích ăn lắm, sẵn sàng ra khỏi nhà lúc nửa đêm để đi ăn luôn, cảm giác được kéo gần khoảng cách với idol rồi.”

“Tuệ Tuệ đêm nay ngủ ngon nhé, để chúng em đi mắng đám truyền thông bịa đặt kia cho.”

Sau khi Diệp Tuệ livestream thì tin đồn tự động sụp đổ, đêm hôm có đôi khách sạn làm gì? Để tiện đi ăn đêm thôi mà.

Mà Diệp Tuệ đi ăn với ai? Chính là trợ lý Tiểu Lư, hai người còn livestream mấy tiếng đồng hồ, dưới sự chứng kiến của cả triệu người.

Người đàn ông thần bí mà đám chó săn mới nói đâu hả? Hơ hơ, đến ảnh còn không có!

Các fan bắt đầu phản công, mắng phóng viên tung tin bịa đặt, còn chửi cả những người nói Diệp Tuệ có đại gia chống lưng, bị và mặt đau không?

Chỉ trong một đêm, hình tượng của Diệp Tuệ đang bị người ta hoài nghi, thoảng cái đã thay đổi chóng mặt, thu hút sự yêu thương của mọi người. Sau màn livestream ăn uống cô lại kéo về thêm một lượng fan, bọn họ cảm thấy cô rất đáng yêu, rất có duyên.

Kết thúc livestream, Diệp Tuệ quay về khách sạn, đã khuya quá rồi, cô cũng ngại không muốn bắt Tiểu Lư đi theo mình, đành một mình lên phòng.

Bước đi trên hành lang trống trải, Diệp Tuệ lấy ngay điện thoại ra gửi tin nhắn cho Thẩm Thuật.

Advertisement / Quảng cáo

anh ngủ chưa?

một giây sau, Thẩm Thuật gọi điện thẳng cho cô, cô bắt máy ngay lập tức: “Thẩm Thuật, em muốn chat video với anh.”

Lúc mặt Thẩm Thuật hiện trên màn hình điện thoại, Diệp Tuệ mới bình tĩnh lại được, khách sạn ở địa phương này rất nổi tiếng vì mấy tin đồn ma quỷ, nên cô không thể thoải mái được.

Từ lúc bước vào cửa đến giờ, cô đã thấy không ít ma rồi.

“anh đừng cúp máy nhé, chờ em về phòng đã.” Diệp Tuệ mắt nhìn thẳng, chăm chú nhìn mặt anh.

Thẩm Thuật nhìn bộ dạng lúc này của cô, không nhận được mà quay đầu cười, thế nhưng chỉ thế thôi mà cũng làm cho cô sợ.

“anh nhìn em này nhìn em này! Đừng quay đầu đi chỗ khác!” Diệp Tuệ cuống đến mức chẳng nhận thức được là mình đang nói gì, cô chỉ biết là chỉ khi nhìn thấy anh thì cô mới tăng thêm lòng dũng cảm.

Diệp Tuệ rón rén đi về phòng mình, cô bật hết đèn trong phòng lên, không gian sáng bừng như ban ngày, nhưng thật sự chẳng có ích gì cả.

Vì ma quỷ chỉ sợ ánh mặt trời thôi chứ không sợ ánh đèn đâu.

Diệp Tuệ liếc một lượt căn phòng, có một bóng đen trong góc làm cô giật mình sợ hãi, vội vàng nhìn đi chỗ khác, không dám liếc lung tung nữa.

“Thẩm Thuật, anh phải nhìn em đây, đừng quay đầu.” Diệp Tuệ không nhận được phải nói lại lần nữa, giọng rất căng thẳng, tâm trạng căng như dây cung.

Thẩm Thuật không chế cô phiền, anh đáp: “anh vẫn nhìn em đây.”

Diệp Tuệ không dám vào phòng ngủ, chỉ co rúm người ở một góc salon, còn mấy tiếng nữa là trời sáng rồi, cô không định đi ngủ đâu, ai mà biết lúc cô nhắm mắt lại thì sẽ có chuyện gì chứ.

“Em nói chuyện với anh thêm năm phút nữa rồi anh đi ngủ nha.” Diệp Tuệ miệng thì nói vậy nhưng ngữ điệu thì rõ ràng không phải vậy.

Thẩm Thuật không vạch trần tâm tư cô, chỉ mỉm cười.

Diệp Tuệ trò chuyện đôi ba câu với anh, lại nhìn lên đồng hồ, phát hiện mới đó mà đã hết năm phút rồi.

cô lại bắt đầu mè nhéo kéo dài thời gian: “Thẩm Thuật, năm phút rồi, anh có...có... thấy buồn ngủ không?”

cô vừa nói xong thì nghe thấy tiếng gõ cửa, rất rõ ràng trong đêm khuya yên ắng.

“Thẩm Thuật, bên ngoài có ma tới gõ cửa phòng em!” Diệp Tuệ sợ hãi nhìn ra cửa.

Thẩm Thuật bắt đầc dĩ nói: “Là anh đây, em ra mở cửa đi.”

Diệp Tuệ ngăn người, ném luôn đi động xuống ghế rồi lao ra mở cửa, đúng là anh đang đứng bên ngoài thật.

Thẩm Thuật nghiêng người đi vào: “anh vừa mới ra nhìn, phóng viên đi hết rồi.”

Có anh ở đây, Diệp Tuệ không còn thấy sợ nữa, đáy mắt tràn ngập nét cười: “anh ở lại đến sáng mai nhé, em sẽ bảo Tiểu Lưu đưa anh ra ngoài.”

Tất nhiên là Thẩm Thuật đồng ý rồi, anh nói: “Em đi rửa mặt đi, anh ở đây chờ em.”

cô do dự một lát, anh phát hiện ra, liền chỉ vào phòng: “Em vào nhà vệ sinh, anh ở trong phòng chờ em.”

Bấy giờ cô mới gật đầu.

Lúc vào toilet đánh răng, thỉnh thoảng cô còn ngoái đầu ra nhìn Thẩm Thuật đang ngồi trong phòng, thấy anh vẫn ngồi đó thì cô mới yên tâm.

Một hồi cả một ngày, Diệp Tuệ đã buồn ngủ lắm rồi, mắt cô cứ díp lại, chẳng còn chút sức lực nào.

“Em ngủ đi, anh ở đây nhìn em.” Thẩm Thuật vừa nói xong, mắt cô đã nhắm lại, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Đợi Diệp Tuệ ngủ say rồi, Thẩm Thuật không rời khỏi phòng mà đi ra ngồi trên salon, cách cô một khoảng không xa không gần.

Diệp Tuệ mệt quá rồi, anh không muốn ma quỷ xuất hiện rồi đến làm phiền cô.

Buổi sáng, lúc Diệp Tuệ mở mắt lên nhìn thấy Thẩm Thuật dựa vào ghế salon ngủ, kể cả khi đang ngủ, anh vẫn giữ được khí chất thanh cao của mình.

anh chỉ hơi cúi đầu, không chảy nước miếng, không ngủ ngáy, hô hấp rất đều, giống như chỉ đang chớp mắt một lát thôi vậy.

Ánh nắng ấm áp chiếu vào trong phòng, khiến cho căn phòng ngồi sáng, những tia nắng nhỏ vun rãi xuống gương mặt anh, tạo thành những cái bóng mờ nhạt.

Diệp Tuệ sững người, không vội vã mà vẫn duy trì tư thế cũ, ngắm anh ngủ.

một giây sau, cơ thể Thẩm Thuật giật nhẹ, mắt anh từ từ mở ra, vừa hay bắt gặp Diệp Tuệ đang nhìn mình không chớp mắt.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ có phản ứng, cô lập tức ngồi bật dậy từ trên giường, nói “anh tỉnh rồi.”

Thẩm Thuật vẫn còn hơi ngái ngủ nên không ý thức được là ban này Diệp Tuệ nhìn anh ngủ, nghe cô nói anh cũng chỉ gật đầu đáp lại.

Tít tít tít...

Ngoài cửa vang lên tiếng bấm mật mã, Diệp Tuệ suy nghĩ quên mất là Tiểu Lưu biết mật mã số phòng cô, bây giờ hẳn là cô ấy đang đi cùng với những người trong tổ chương trình.

cô bước nhanh tới trước mặt Thẩm Thuật, vừa kéo tay anh vừa áy náy nói: “Chắc anh phải chịu thiệt thòi một chút rồi.”

một giây sau, Thẩm Thuật đã bị cô kéo đến chỗ tủ quần áo, tay cô hơi dùng sức đẩy anh vào trong đó.

cô cúi người xuống nói thầm “Đợi em đi rồi, em sẽ bảo Tiểu Lưu đưa anh ra ngoài bằng cửa sau nhé.”

Thẩm Thuật còn chưa kịp hiểu ra sao thì Diệp Tuệ đã đóng cửa tủ lại rồi, trước mắt chìm trong bóng tối, chỉ có chút tia sáng chiếu vào qua khe cửa.

Ngay khi cánh cửa tủ được khép lại thì cũng là lúc người của tổ chương trình đi vào phòng.

Chỉ cần bọn họ tới sớm hơn một phút thôi là sẽ trực tiếp bắt quả tang một vụ cặp kè dâm dúi rồi, chứng thực cho tin đồn tồi qua luôn.

--

Khổ thân anh tôi, tưởng công khai mà để à các cô, để các cô phải thất vọng rồi))))))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mật Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Edit: Ngân Nhi

Xuyên qua khe hở cửa tủ, Thẩm Thuật có thể nhìn được cảnh bên ngoài, anh trông thấy Diệp Tuệ đang vội vàng lao vào nhà vệ sinh.

Đến lúc tổ chương trình đi vào, Diệp Tuệ đã thành công tạo cảnh là mình đang đánh răng rất nghiêm túc.

Miệng cô ngậm đầu bàn chải, ú ớ nói: “Ngại quá, tôi vừa mới ngủ dậy.”

Thẩm Thuật, một người có địa vị cao lại nhân nhượng cho một người có địa vị thấp hơn, anh ngồi co chân lên, đầu ngả ra sau một chút, chỉ có mấy tia nắng lọt vào trong mắt anh, tình cảnh này làm anh thầm bật cười.

Tổ chương trình tới là để báo cho Diệp Tuệ một tiếng, vì một số lý do nên phải ghi hình sớm hơn, bọn họ đến nhắc cô chuẩn bị nhanh một chút.

“không thành vấn đề.” Diệp Tuệ ổn định lại tâm trạng sau sự cố vừa rồi.

cô khá thân thiết với các nhân viên trong đoàn, bỗng nhiên có một nhân viên là Tiểu Triệu hỏi hơi một cái, cô liền nói theo bản năng: “Bị cảm à? Tôi lấy áo cho cô mặc nhé.”

Vừa nói xong, cô lập tức cảm thấy sai sai, không đợi Tiểu Triệu phản ứng lại, cô đã nói luôn: “Để tôi đi lấy cho.”

Diệp Tuệ cứ như sợ bị người ta cướp mất vậy, chạy nhanh tới trước tủ quần áo.

cô mở một cánh cửa tủ ra, nhào người vào lấy áo khoác, bên dưới chiếc áo, Thẩm Thuật đang ngồi bên trong.

cô cho anh một ánh mắt tỏ ý xin lỗi, còn chưa kịp quay đi thì Thẩm Thuật bỗng giờ tay ra, lau vết kem đánh răng dính trên khóe môi cô.

Advertisement / Quảng cáo

Cả hai người đều ngăn người sau hành động này.

Diệp Tuệ không nghĩ là anh sẽ làm thế, mặt đỏ bừng lên, mà Thẩm Thuật cũng chỉ theo bản năng muốn lau miệng giúp cô thôi, không hề có suy nghĩ gì khác.

Lúc Diệp Tuệ cảm áo khoác đưa cho Tiểu Triệu, cô ấy liền ngờ vực hỏi: “Sao mặt cô đỏ thế?”

Diệp Tuệ quẹt tay: “Hôm nay trời hơi nóng thì phải.”

Hôm nay là số ghi hình cuối cùng của show “Tôi cùng mình tinh mờ quán ăn nhanh”, vốn cũng chỉ mong muốn chương trình được khán giả chú ý tới là đủ, không ngờ nhờ có Diệp Tuệ mà chương trình đã thành công ngoài sức tưởng tượng.

Càng đến các tập cuối thì càng có nhiều quảng cáo từ các nhãn hàng chen vào, tổ chương trình vì vậy mà có thêm rất nhiều kinh phí.

Đến tập cuối, đạo diễn quyết định bao hẳn một khu hoàng cung ở Ảnh thị, còn mời cả siêu sao ca nhạc Tề Tiệp đến làm khách mời đặc biệt.

Diệp Tuệ mới ngủ được khoảng hai tiếng trong khách sạn, không những bị phóng viên tung tin bịa đặt mà còn bị tổ chương trình đến đánh thức, sau đó cuống cuống giấu Thẩm Thuật đi.

Vật lộn cả buổi tối, lúc này vẫn chưa tới giờ ghi hình, cô ngồi trước bàn trang điểm, mắt không mở ra nổi.

Tổ chương trình để cho Diệp Tuệ mặc đồ cổ trang, trang điểm rất tinh tế.

Các khách mời mặc đồ cổ trang đi tới một cung điện cổ kính ở Ảnh thị, bước vào một căn phòng, ở cửa là một tấm bảng lớn, trên đó viết ba chữ “Ngự Thiện Phòng”.

Đạo diễn nói: “Hoàng cung muốn tìm ra đầu bếp giỏi nhất của Ngự Thiện Phòng, các đầu bếp hãy nấu ăn và dâng lên cho hoàng thượng, người có món ăn ngon nhất sẽ được ban thưởng một con dao bằng vàng.”

Diệp Tuệ nhìn trái nhìn phải, trong này chỉ bày bát đĩa chứ không thấy có nguyên liệu nấu ăn, từng góc ngách đều trống trải.

Đạo diễn nói tiếp: “Tất cả nguyên liệu nấu ăn đều bị giấu trong hoàng cung, mọi người phải tự đi tìm.”

Các khách mời: “...”

Diệp Tuệ đứng đây đi ra ngoài đầu tiên, cô nhìn thấy có một hàng dài các cung nữ đang bưng mâm đĩa, bên trên đặt cái chén nhỏ, đi về hướng nào đó ở hoàng cung.

Diệp Tuệ gọi một cung nữ lại, muốn mở chén ra tìm xem có nguyên liệu nấu ăn không.

Cung nữ này nhập vai rất tốt, vỗ vào tay Diệp Tuệ một cái: “thật to gan, đây là đồ để mang đến Từ Ninh Cung, Thái hậu nương nương đang chờ dùng bữa đấy.”

Diệp Tuệ nhanh tay lẹ mắt, cô đã nhìn thấy rồi, bên trong cái chén không có gì cả.

cô lại đi tiếp, có những nơi được bố trí để làm nhiệm vụ, nếu thành công thì sẽ nhận được nguyên liệu nấu ăn. cô ngớ ngẩn đứng nhìn Cao Việt đang vì một cái bắp cải mà phải dùng mật để ăn được cái bánh quy...

cô quay đầu bước đi, mấy cái nhiệm vụ khó xoi này tốt nhất là không nên làm.

Còn chưa tới giờ nấu ăn, Diệp Tuệ không vội, vẫn nhàn nhã đi dạo trong cung.

đi đến một góc hồ lãnh, bên tường là có đại, một trận gió lớn bỗng nổi lên. Diệp Tuệ ngược mắt nhìn, vừa hay mắt đối mắt với con một ma trông khá quen.

cô đứng im tại chỗ mấy giây, con ma kia nhận ra sự khác thường của cô, liền cười với cô một cái. Người quay phim đi cùng không nhìn thấy, chỉ có cô là thấy con ma kia cầm lên một củ cải trắng.

Sau đó nó ném đi, củ cải cứ thế lăn đến chân cô.

Diệp Tuệ cúi người nhặt lên, hành động này của cô làm cho khán giả đang xem qua mạng phải kinh sợ.

“Đáng sợ quá, hoàng cung vắng vẻ tự dưng lại có cái củ cải chui ra ở đâu không biết, có phải là ma củ cải không đó?”

“Sao Diệp Tuệ có thể bình tĩnh thế nhỉ? Tôi nhớ có lần trong chương trình cũng xuất hiện một hiện tượng kỳ quái, khi đó Diệp Tuệ cũng không hề sợ hãi, liệu có phải củ cải có thể trạng đặc biệt khác người không?”

Linh hồn đang ở trong hoàng cung chính là bố của Tề Tiệp, nếu ông ấy còn tiếp tục ở lại đây thì rất có thể máy quay sẽ quay được những hình ảnh kỳ lạ, nhất là khi ông ấy gặp được Tề Tiệp.

Diệp Tuệ cố gắng kiểm soát cục diện, cô cầm củ cải đi vào bên trong cung điện, anh quay phim khá nhất gan, sợ hãi từ lúc nhìn thấy củ cải tự nhiên lăn đến, cho nên không đi vào theo mà đứng ngoài cửa quay Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ già vờ đang tìm nguyên liệu nấu ăn, hỏi: “Chú ơi, củ cải này làm gì thế?”

Bố của Tề Tiệp đáp: “củ cải à, con trai chú đã lâu rồi không nói chuyện với chú.”

Diệp Tuệ thờ dài, Tề Tiệp không nhìn thấy ma, tất nhiên anh ấy không thể nói chuyện với bố rồi.

Ông nói tiếp: “Cháu có thể giúp chú không?”

“Chú, củ cải ở yên đây đừng đi đâu nhé, buổi tối cháu sẽ giúp chú nói chuyện với con trai.”

Advertisement / Quảng cáo

cô đang nói thì thấy ánh mắt của bố Tề Tiệp ngời sáng, phía sau cô truyền tới tiếng bước chân, Tề Tiệp cùng anh quay phim đi vào.

“Ơ?” Tề Tiệp ngơ ngác, giọng Diệp Tuệ ban nãy hơi nhỏ nên anh không nghe rõ, “Vừa nãy cô nói chuyện với ai thế?”

nói chuyện với bố anh đấy. Nhưng chắc chắn là cô không thể nói câu này với Tề Tiệp bây giờ được, vì có rất nhiều người đang xem trực tuyến trên mạng.

cô nghiêng đầu, nhìn anh nói: “Tôi đang khen củ cải này vừa trắng vừa mập, nấu lên ăn thì ngon lắm.”

Tề Tiệp: “...”

Vậy là Diệp Tuệ vừa nấu ăn lại vừa nói chuyện với các nguyên liệu luôn sao? Tề Tiệp lập tức bắt chước theo cô, anh cầm quả cà chua lên, miệng lầm bầm.

Diệp Tuệ dừng động tác, trên đầu mọc lên ba dấu hỏi chấm to đùng: “anh đang làm gì thế?”

Tề Tiệp nhẹ nhàng vỗ lên quả cà chua, nghiêm túc nói: “Tôi mát xa cho nó một tí, lát nữa còn làm món trứng xào cà chua.”

“...” Diệp Tuệ giờ mới hiểu ra là Tề Tiệp đã hiểu sai ý cô, cũng may đây là chương trình giải trí.

Các khán giả xem trực tuyến đang ngồi cười như được mùa trước màn hình, dạn mặc lại phủ kín bầu trời.

“Ha ha ha ha tôi đang xem diễn hài à, đầu tiên là củ cải lăn đến chân Diệp Tuệ, bây giờ lại đến Tề Tiệp mát xa cho quả cà chua.”

“Tề Tiệp bảo bố ơi, anh chỉ cần đẹp trai là được rồi, không cần học nấu ăn đâu, sau này để em nấu cho anh ăn nhé được hom?”

Vì có sự xuất hiện của Tề Tiệp nên mọi người đã quên mất chuyện của Diệp Tuệ ban nãy.

Buổi tối đến giờ nấu ăn, Diệp Tuệ đã lấy được không ít nguyên liệu, dù cho cô làm một mâm cơm đầy đủ. Mà Tề Tiệp dù có lấy được nhiều nguyên liệu hơn thì anh cũng chỉ biết làm mỗi món trứng xào cà chua thôi.

Cao Việt, Văn Tương và Tống Bạch qua rèn luyện đã tích lũy được các kỹ năng nấu nướng cơ bản, sau khi làm xong hai món, mấy người đều quay sang nhìn Diệp Tuệ đang bận túi bụi, lúc thì để ý nồi canh, khi thì nới lửa xào đồ ăn.

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, coi như chịu thua rồi.

Lúc hoàng thượng tới, trước mặt Diệp Tuệ đã bày một bàn thức ăn, thái giám gấp đồ ăn các khách mời làm để vào một cái đĩa nhỏ, dâng lên cho hoàng thượng.

Râu già của hoàng thượng dán từ sáng đến tối nên cảm giác sắp rơi ra tới nơi, miệng ăn nhưng tay vẫn giữ râu, nói: “Món này là ai làm?”

“Hồi hoàng thượng, là Tổng Bạch ạ.”

Hoàng thượng tức giận quát: “Trục xuất khỏi cung ngay!”

Ai cũng tươi cười nhìn hoàng thượng đang diễn nhập tâm, không hề thấy hồi hộp căng thẳng chút nào.

“Món của ngự trù (đầu bếp) Tề Tiệp có vấn đề, hạ độc chết đại thái giám bên cạnh hoàng thượng.” Thái giám tuyên chỉ, “Hoàng thượng miễn cho người tội chết, nhưng phải đi lưu đày ở Ninh Cổ Tháp, vĩnh viễn không được trở về kinh thành.”

Tề Tiệp với khả năng nấu ăn dở đến mức hại chết người: “...”

“Ngự trù đệ nhất thiên hạ chính là Diệp Tuệ, được ban thưởng dao vàng.”

Diệp Tuệ nhận lấy con dao, kết quả này ai cũng phải tâm phục khẩu phục, nhiệt liệt vỗ tay chúc mừng.

Chương trình kết thúc trong sự vui vẻ của cả đoàn, Diệp Tuệ ngồi lên xe riêng ra về, linh hồn của bố Tề Tiệp cũng đi theo cô.

Nhìn ánh mắt đáng thương của ông ấy, trước khi rời đi Diệp Tuệ đã nói với Tề Tiệp là cô biết chút chuyện về bố anh.

Lúc đó Tề Tiệp sững người, khiếp sợ đứng tại chỗ, cuối cùng bị trợ lý kéo đi. anh nhìn Diệp Tuệ, đến tận khi lên xe vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Trở về khách sạn, Diệp Tuệ nhận được tin nhắn của Tề Tiệp: “Tôi sẽ chủ động tới gặp cô.”

Thẩm Thuật ở trong phòng chờ Diệp Tuệ, thấy cô đi vào, anh liền yên lặng tắt màn hình cuộc họp trực tuyến đi.

Diệp Tuệ kể lại cho anh nghe chuyện xảy ra hôm nay, cô còn dẫn cả bố của Tề Tiệp về khách sạn luôn rồi.

anh hỏi: “Linh hồn của ông ấy bây giờ đang ở đâu?”

Diệp Tuệ nói nhỏ: “đang ở bên cạnh anh đấy.”

không lâu sau thì nghe tiếng gõ cửa, Diệp Tuệ đi ra, thấy Tề Tiệp tới một mình, không dẫn theo trợ lý, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Tề Tiệp đi vào phòng, ba người ngồi vây quanh cái bàn, trong phòng mở tối, rèm cửa đóng kín, trên đầu là ánh đèn vàng, bầu không khí khá trầm.

Advertisement / Quảng cáo

“anh đã từng nghe về chuyện thông linh* bao giờ chưa?” Diệp Tuệ đột ngột lên tiếng, giọng của cô kéo dài, vang lên trong không gian yên tĩnh, khiến cho người ta cảm thấy ghê rợn.

**nói chuyện với các linh hồn.*

Tề Tiệp: “???”

anh có cảm giác là mình đang ở trong một hang ổ tả gió nào đấy, mà thủ lĩnh của giáo phái này là Diệp Tuệ, cô ngồi rất nghiêm chỉnh, vẻ mặt lạnh lùng đến dọa người.

“anh này là...?” Tề Tiệp nhìn Thẩm Thuật.

Người đàn ông đang ngồi cạnh Diệp Tuệ có gương mặt còn đẹp hơn cả mình tinh, thái độ của anh ta lại điềm tĩnh, không hề tỏ ra ghê sợ với các hành động của Diệp Tuệ.

“anh ấy là...” Diệp Tuệ ngập ngừng vài giây để suy nghĩ, “Là trợ lý cho việc thông linh của tôi.”

Diệp Tuệ chỉ mới quen Tề Tiệp, nên cô không thể tiết lộ cho anh ấy biết chuyện mình đã có chồng được, nhờ anh ấy lỡ miệng nói cho ai khác thì toi.

Sau một giây, Diệp Tuệ lập tức cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Thuật đang u oán nhìn cô.

trên thế giới rộng lớn có biết bao những điều kỳ bí, Tề Tiệp thì vốn không tin vào chuyện tâm linh, anh nhìn nữ diễn viên Diệp Tuệ đang ngồi trước mặt mình, cô ấy vừa nói là biết thuật thông linh, còn có trợ lý đi cùng nữa.

Tuy nhiên, Tề Tiệp có thể nhìn ra được rất rõ, mối quan hệ giữa hai người này chắc chắn không đơn giản.

Nhìn cái bộ dạng của hai người họ, trông cực kỳ giống một đôi vợ chồng làm nghề thiên sư ngày ngày bán nghệ trên giang hồ, lừa đảo bịp bợm người ta.

- - -

Vợ chồng thiên sư, nghe cũng có lý)))) Khổ thân anh Thẩm nhà tôi, người chồng trong bóng tối)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mũi Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Edit: Ngân Nhi

Mặc dù Tề Tiệp giấu diếm rất kỹ, nhưng sự nghi ngờ của anh vẫn bị lộ ra một chút qua ánh mắt, cũng may là Tề Tiệp tốt tính, chứ là người khác thì sợ là đã đập cửa bỏ đi rồi.

Diệp Tuệ buộc phải kiên trì diễn tiếp để vượt qua bài kiểm tra nói dối này thôi.

Vì bố của Tề Tiệp còn không nhớ rõ chính tên mình, cũng như nguyên nhân cái chết, cuộc sống trước đây, cho nên cô không có cách nào để chứng minh với Tề Tiệp, chỉ đành tìm cách khác vậy.

“Có phải anh không tin tôi đúng không?” Diệp Tuệ ra vẻ than bĩ, “Vậy trước tiên tôi sẽ chứng minh cho anh thấy năng lực của mình nhé.”

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật liếc nhau một cái, Thẩm Thuật trơ mắt nhìn cô đang tự biến mình thành một nhà thông linh.

Cũng may là tố chất của anh rất vững, nên sắc mặt không hề thay đổi, rất nghe lời cô đóng vai một anh trợ lý.

Diệp Tuệ chỉ vào ví tiền của Tề Tiệp: “anh có thể lấy tấm ảnh trong ví ra rồi để lên bàn không?”

Tề Tiệp do dự trong chốc lát, nhưng vẫn mở ví ra, thái độ trân trọng rút lấy tấm ảnh, là ảnh chụp người bố đã qua đời của anh.

Tề Tiệp làm đúng theo yêu cầu của cô, đặt tấm ảnh lên bàn: “cô muốn chứng minh với tôi thế nào đây?”

Nếu Diệp Tuệ thật sự có thể nhìn thấy linh hồn, thì chắc cô cũng sẽ nhìn thấy linh hồn của bố anh. Trong lòng Tề Tiệp mang theo chút hy vọng, nhưng cũng không dám kỳ vọng quá nhiều vào Diệp Tuệ.

“Tôi có thể làm cho tấm ảnh này bay lên không trung.” Diệp Tuệ mạnh mẽ nói láo.

Tề Tiệp ngây ngốc, anh không nóng lòng hỏi cô ngay, chỉ yên lặng chờ đợi hành động kế tiếp của cô.

Diệp Tuệ quay sang nhìn ông Tề, ông Tề tuy gần như mắt sạch trí nhớ, nhưng ông vẫn nhớ rõ Tề Tien là con trai ông.

Biết Diệp Tuệ đang muốn giúp mình, ông rất phối hợp cảm tấm ảnh lên.

Tề Tien ngơ ngảng nhìn tấm ảnh bay lên, không có bất cứ tác động nào từ bên ngoài, sau khi bay lên, tấm ảnh lại nhẹ nhàng đặt xuống đúng vị trí cũ.

Bây giờ thì anh đã hoàn toàn tin là Diệp Tuệ có khả năng thông linh rồi.

“cô có nhìn thấy bố tôi không?” Ngữ điệu của anh trở nên gấp gáp.

Diệp Tuệ gật đầu: “Chú đang đứng bên cạnh anh đấy, giống hệt với người trong tấm ảnh.”

“Nhưng mà chú đã quên hết mọi chuyện rồi, trừ tên của anh ra thì chú không nhớ gì nữa cả.”

Tề Tien nhìn vào khoảng không bên cạnh mình: “Bố tôi tên là Tề Định, qua đời vì tai nạn giao thông, tôi không kịp nhìn mặt ông lần cuối.”

anh cười khổ: “Bố tôi không đồng ý cho tôi vào giới giải trí, hai bố con chiến tranh lạnh với nhau đã từ lâu lắm rồi.”

Tề Định coi nghề ca sĩ của Tề Tien là một công việc không đáng hoàng, ông muốn Tề Tien sẽ về nhà kế thừa gia nghiệp, sau nhiều lần Tề Tien làm trái ý ông, quan hệ của hai cha con đã trở nên rạn nứt.

Tề Tien chửi mấy khi về nhà, Tề Định cũng rất bận rộn với công việc.

Cho đến khi Tề Định qua đời ngoài ý muốn, Tề Tien mới hối hận tự trách bản thân, anh cho là bố đã đạt đến độ chán ghét đối với sự nghiệp của anh rồi, làm sao mà ông lại đến xem concert của anh được.

Diệp Tuệ im lặng không nói, chỉ nghe Tề Tien nói chuyện, đợi Tề Tien nói xong rồi, cô mới lên tiếng.

“Lần đầu tiên tôi nhìn thấy linh hồn của bố anh là ở concert lần trước của anh đấy.”

Tề Tien sững người, khó có thể tin được mà hỏi: “có nói gì cơ?”

Tề Định không ủng hộ công việc của Tề Tien, anh cho là bố đã đạt đến độ chán ghét đối với sự nghiệp của anh rồi, làm sao mà ông lại đến xem concert của anh được.

Diệp Tuệ nói: “Tôi thấy bố anh cứ đi đi lại lại bên ngoài, chú không tìm được cửa vào, còn sợ sẽ bỏ lỡ mất concert của anh.”

Nghe Tề Tien nói, Tề Định cũng dần nhớ lại mọi chuyện.

Ông nói với Diệp Tuệ: “cô có thể chuyển lời lại với Tề Tien giúp tôi không, nói với nó là buổi biểu diễn nào của nó tôi cũng xem hết, tôi chỉ muốn nó biết rằng, tôi sẽ luôn ủng hộ nó.”

Diệp Tuệ nói lại không sót một từ nào cho Tề Tien nghe, Tề Tien vô cùng kinh ngạc, sau đó nét mặt rất đau khổ.

Nước mắt anh rơi xuống, nói: “Xin lỗi nhé, thất lễ rồi.”

Diệp Tuệ gật đầu: “Tôi hiểu mà.”

cô nhìn Tề Định, linh hồn của ông bắt đầu trở nên trong suốt, cô không đánh lòng hỏi: “Chú sắp siêu thoát rồi, chú còn lời gì muốn nói không ạ?”

Tề Định đã nói ra được những lời trong lòng, ông không còn gì phải tiếc nuối nữa.

Tề Tien không muốn bỏ lỡ cơ hội trò chuyện cuối cùng với bố, anh nói: “Bố đừng đi, con vẫn còn rất nhiều lời chưa nói mà.”

Diệp Tuệ nhìn Tề Định đã hoàn toàn tan biến trong không khí, cô nhìn Tề Tien: “Chú nói là, chú hiểu được niềm đam mê của anh, hi vọng anh sẽ kiên trì theo đuổi những điều mình muốn, đừng tự trách bản thân, cũng đừng tạo áp lực cho mình.”

“Còn nữa, chú có giữ một món đồ cho anh ở trong két sắt đấy.”

Sau khi cảm ơn Diệp Tuệ, Tề Tien ổn định lại tâm trạng rồi ra về.

Diệp Tuệ trầm tư một lát rồi nhìn Thẩm Thuật: “Thẩm Thuật, anh thích gì thì cứ nói với em nhé, đừng giấu trong lòng, em sẽ luôn ủng hộ anh.”

Diệp Tuệ không muốn Thẩm Thuật giống như Tề Tien, cô mong rằng suốt cuộc đời này anh sẽ không phải hối tiếc bất cứ điều gì.

Thẩm Thuật không yêu thích thứ gì cả, anh suy nghĩ rất lâu, rồi nhìn cô một lúc, không nói gì.

Diệp Tuệ nhún mày: “anh nghĩ ra được gì rồi à?”

Thẩm Thuật gật đầu, thầm đưa ra câu trả lời trong lòng, anh thích Diệp Tuệ, không biết anh thích người thì có được tính là câu trả lời hợp lệ không nhỉ.

Mấy ngày sau, Tề Tien về nhà tìm trong két sắt, thấy được món quà mà bố tặng anh.

Từ nhỏ đến lớn anh có thần tượng một ca sĩ, trong két sắt đều là album của người ấy, không biết sao bố anh tìm mua được, không thiếu một album nào.

Diệp Tuệ đến studio tiếp tục quay “Giải thoát”, từ sau khi đạo diễn Chu bị đạo diễn ma dọa cho một trận, ông liền bắt đầu suy nghĩ lại, ông tự thấy là mình cũng không ghét Diệp Tuệ lắm.

thật lòng mà nói thì mấy cảnh quay đầu tiên Diệp Tuệ đều thể hiện rất tốt, đây còn là lần đầu tiên cô ấy nhận vai nữ chính, thế mà không hề tỏ ra mất bình tĩnh chút nào.

Lúc quay cảnh đánh nhau, Diệp Tuệ rất nghiêm túc học mấy động tác võ thuật từ chuyên gia, hết lòng thể hiện để cho ra được những thước phim đẹp nhất.

Lúc quay cảnh khóc, nước mắt cô nói rơi là rơi, hoàn toàn khiến cho ông bị cuốn vào cảnh quay ấy.

Đạo diễn Chu cực kỳ hài lòng với Diệp Tuệ, cảm thấy tập đoàn Vi thị rất có mắt nhìn người, quả nhiên Diệp Tuệ rất hợp với bộ phim này.

Thái độ của đạo diễn Chu thay đổi theo chiều hướng tốt hơn, Diệp Tuệ tất nhiên cũng không so đo chuyện lúc trước, có ý kiến gì cô cũng đều nói với đạo diễn, cả hai đều mong muốn bộ phim đạt được hiệu quả tốt nhất.

cô đã quay xong hai cảnh của ngày hôm nay, tạm ngồi xuống ghé nghỉ ngơi, lúc này diễn viên Tiền Thành đảm nhận vai phụ đang thực hiện cảnh quay của mình, là một cảnh đánh đấm.

Mặc dù cảnh này chỉ có mấy người, nhưng đạo diễn Chu vẫn yêu cầu rất nghiêm khắc.

Tiền Thành diễn rất không có tâm, có mấy động tác thôi mà anh ta cũng chi vung tay cho có.

Thế nên phim trường liên tiếp vang lên những tiếng hô lạnh lùng của đạo diễn.

“Cắt!”

“Cắt!”

“Cắt!!!”

Rung cả cái phim trường.

Tiểu Lưu cảm thán: “Giọng của đạo diễn Chu có thể đi làm ca sĩ được đấy.”

Diệp Tuệ cười, nhìn về phía đạo diễn, thấy ông nhưn mày quát: “Tiền Thành, nãy động tác này cậu đã học rất nhiều lần rồi, sao diễn càng ngày càng tệ thế?”

“Hơn nữa...”

Lúc này, đạo diễn Chu bắt ngờ chỉ tay về phía Diệp Tuệ: “Diệp Tuệ diễn lần đầu mà cõ ấy diễn càng lúc càng tiến bộ hơn, cậu không thể học tập người ta một chút à?”

Diệp Tuệ bỗng dưng bị chỉ điểm: “???”

Đạo diễn Chu lại vung tay lên: “Tập lại đi!”

Tiền Thành hơi hốt ừ một cái, hiển nhiên không thèm nghe lời của đạo diễn, anh ta đi tới một góc, nhìn chỉ đạo vô thuật dạy anh ta nãy động tác quan trọng.

Tiền Thành vô cảm tập theo, đúng lúc này, Diệp Tuệ trông thấy ông đạo diễn ma bay tới bên cạnh anh ta, cau mày nhìn.

“Chân đá thế đấy à?”

“Vai sao cứng đơ thế này!!”

“Cậu ăn cây bóng mà lớn đấy há? Động tác gì mà yếu ớt thế!”

Diệp Tuệ trầm nghĩ, xem ra biểu hiện của Tiền Thành không chỉ khiến đạo diễn Chu không hài lòng, mà cả đạo diễn ma cũng thế, hai người khó có khi đứng chung một chiến tuyến.

một lúc sau, đạo diễn gọi Tiền Thành đến diễn lại. không nghĩ ngờ gì nữa, ông lại phải tiếp tục hô cát, tức giận nói: “Diễn lại!”

Diệp Tuệ lại nhìn đạo diễn ma lăm bầm tự nói: “không được, tôi không thể tro mắt đứng nhìn nữa rồi!”

Sau đó, ông ấy bay rất nhanh ra sau lưng Tiền Thành, dùng hai tay cầm lấy tay Tiền Thành, giờ ra phía trước, thay anh ta đánh nhau với diễn viên kia.

Tiền Thành bỗng dưng cảm thấy có một sức lực vô cùng lớn ập tới, cánh tay anh ta không chống đỡ được mà giờ lên, khuỷu tay huyếch một cái, đánh chuẩn xác vào vai đối phương.

Khom lưng, chân quét ngang mặt đất, ôm lấy chân của đối phương, từng động tác đều cực kỳ mạnh mẽ, giống như một đả thủ chuyên nghiệp vậy.

Đạo diễn ma sau khi biến thành ma rồi, ông không có cơ hội chỉ đạo người khác nữa, mười mấy năm nay ông nhịn muốn diễn luôn rồi, đúng lúc có cơ hội, sao ông lại không thể hiện cơ chứ?

Hoàn thành xong động tác cuối cùng, Tiền Thành đáp đất vững vàng, các đòn đánh của anh ta đều rất đẹp, nhanh chóng làm người ta phải lóa mắt, bao gồm cả diễn viên đóng chung với anh ta.

Người này ngo người luôn, dựa theo kịch bản thì Tiền Thành mới là người bị mình đánh ngã chứ? Sao giờ lại đối ngược lại thế này?

Sau khi trình diễn xong một màn vô thuật đẹp mắt, ông đạo diễn ma bỗng rên rì, tay đỡ lấy eo. Ôi trời ơi, mình dùng sức mạnh quá, không phục không được mà.

Tiền Thành tự nhiên hăng như quấy tiết gà, làm đạo diễn Chu đơ người, nhưng sau đó ông lập tức hô lớn: “Tiền Thành, cậu có đọc kịch bản không đấy, cậu mới là người bị đánh ngã đó!!”

“Cậu không phải nam chính đâu, xin cậu chú ý, cậu không phải nam chính!!!!”

Đạo diễn ma có phần ngượng ngùng: “Xin lỗi nhé, tôi diễn nhập tâm quá, tự dưng lại quên mất kịch bản.”

Tất nhiên không ai nghe thấy ông ấy nói, mỗi người đều đang có những suy nghĩ của riêng mình.

Advertisement / Quảng cáo

Người chỉ đạo vô thuật vừa mới chứng kiến động tác vô nổi tiếng đã xuất hiện trong một bộ phim mười mấy năm trước, nhất thời rơi vào trầm tư.

Cảnh đánh đấm ban nãy của Tiền Thành, động tác có hơi cũ, chẳng lẽ bây giờ đang bắt đầu lưu hành mấy thế võ lạc hậu hay sao?

Người trong cuộc là Tiền Thành cũng đang ngỡ vực chính bản thân, ban nãy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? anh ta đứng thờ hốt hển, nhìn bàn tay mình, không thể tin được.

Cả phim trường chỉ có Diệp Tuệ là biết rõ chân tướng: “...”

Quay xong cảnh hôm nay, thời gian không còn sớm nữa, cô ăn qua loa chút cơm rồi về nhà.

Ngồi trong nhà, cô tự xoa bóp vai mình.

Lần đầu quay cảnh đánh đấm nên người cô khá đau nhức.

Diệp Tuệ lại đắp chăn một lúc thì mới thấy đỡ hơn, Thẩm Thuật vẫn chưa về, cô liền dựa vào salon nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bỗng dưng chuông điện thoại vang lên, Diệp Tuệ nhìn màn hình, là một dãy số lạ, suy nghĩ một chút, cô quyết định nghe máy.

Đầu bên kia là giọng phụ nữ: “Con là Diệp Tuệ đúng không?”

“Vâng ạ.”

Người phụ nữ nói tiếp: “Mẹ là mẹ của Thẩm Thuật đấy.”

Diệp Tuệ kinh ngạc, mẹ chồng lại gọi điện cho cô sao? Chính là người mẹ đã bỏ nhà đi nhiều năm của Thẩm Thuật!

Trong bầu không khí yên ắng, mẹ Thẩm Thuật nói: “Mẹ muốn tâm sự với con đâu mẹ một lúc.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Máu Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ ngỡ vực, tại sao tự dưng mẹ của Thẩm Thuật lại gọi điện cho cô? rõ ràng là bà ấy đã rời khỏi nhà họ Thẩm từ lâu lắm rồi mà, còn bỏ lại Thẩm Thuật lúc ấy vẫn còn bé.

Ngay lúc cô còn đang suy nghĩ thì có tiếng chuông cửa.

Diệp Tuệ nhìn vào mắt mèo, bên ngoài là một người phụ nữ xa lạ, nhìn cũng có tuổi rồi, nhưng da dẻ chăm sóc tốt nên trông trẻ hơn những người phụ nữ cùng độ tuổi rất nhiều.

Giương mặt của bà ấy rất đẹp, có nhiều nét giống Thẩm Thuật, Diệp Tuệ rùng mình, Thịnh Vân, mẹ của Thẩm Thuật thế mà lại tới tận cửa nhà rồi!

Thế thì cuộc điện thoại ban nãy chỉ là một lời thông báo trước của bà ấy với cô thôi, bà ấy đã có chuẩn bị cho cuộc gặp mặt hôm nay từ lâu rồi.

Diệp Tuệ không nghĩ ngợi nữa, cô mở cửa ra, nhìn Thịnh Vân, Thịnh Vân ngẩng đầu nhìn Diệp Tuệ, nói: “Mẹ là mẹ của Thẩm Thuật.”

nói xong, ánh mắt Thịnh Vân chậm rãi đánh giá Diệp Tuệ một lượt, dường như đang ngắm xem Diệp Tuệ có đủ tư cách để làm con dâu của mình hay không.

Diệp Tuệ chợt cảm thấy khó chịu trong lòng, lại nghĩ đến chuyện Thịnh Vân đã bỏ rơi Thẩm Thuật, cảm giác khó chịu ấy lại càng mãnh liệt hơn.

Diệp Tuệ gật đầu với bà ấy một cái, lạnh nhạt nói: “Chào cô ạ.”

Thịnh Vân nhìn vào trong nhà, hỏi: “Thẩm Thuật có nhà không?”

“anh ấy vẫn chưa về ạ.”

Thịnh Vân tỏ vẻ thất vọng, đưa cái bánh kem đang cầm trong tay cho Diệp Tuệ, nói: “Ngày kia là sinh nhật Thẩm Thuật rồi, mẹ đã tự tay làm một cái bánh kem, con giúp mẹ đưa cho nó nhé.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ liếc nhìn cái bánh được làm rất cầu kỳ, nhưng vẻ ngoài có đẹp mắt đến đâu cũng không thể che giấu được một điều, đó là bà ấy đã nhớ nhầm ngày sinh nhật của Thẩm Thuật.

Sinh nhật của anh không phải là vào ngày kia.

Diệp Tuệ không nhận cái bánh, cô lạnh lùng nhìn Thịnh Vân, nói: “Ồ ả, sinh nhật của con mình mà cô cũng nhớ nhầm sao?”

Thịnh Vân sững người.

Diệp Tuệ nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Sinh nhật của Thẩm Thuật là vào mùa đông, cùng với ngày mà cô nói, nhưng là tháng sau cơ ạ.”

Thịnh Vân cũng không dám chắc là mình nhớ đúng, bà chỉ có một ấn tượng rất mơ hồ về ngày sinh nhật của Thẩm Thuật thôi.

Diệp Tuệ bật cười, ngữ điệu càng lạnh hơn: “À, suýt nữa thì cháu quên mất, dù gì thì cô cũng đã rời khỏi nhà họ Thẩm nhiều năm rồi, chả trách mà lại nhớ nhầm ngày sinh của Thẩm Thuật.”

“Khi đó Thẩm Thuật còn nhỏ thế, vậy mà cô nói đi là đi, người nào không biết còn tưởng là cô sẽ không quay về nữa ấy chứ.”

“Bây giờ đang yên đang lành lại đột ngột đến đưa bánh kem thế này, cháu thật sự không dám nhận đâu ạ, nếu nhận thì có lỗi với lương tâm quá, cô thấy có đúng không?”

Diệp Tuệ vừa âm thầm trách Thịnh Vân làm mẹ mà không nhớ nổi ngày sinh của con mình, nói bóng gió ám chỉ bà ta là người vô trách nhiệm, không có tình người, lại vừa nhắc nhở bà ta rằng, nhiều năm về trước bà ta đã nhẫn tâm bỏ lại Thẩm Thuật mà đi, cho nên bây giờ bà ta chỉ là một người xa lạ đối với anh mà thôi. Nếu cô mà là Thịnh Vân thì chắc chắn ngày nào cô cũng cảm thấy cắn rứt lương tâm, không bao giờ dám quay trở về nữa.

Hôm nay bà ta chưa nói tiếng nào mà đã trực tiếp tới đây rồi, vừa mất lịch sự mà vừa mặt dày nữa.

Thịnh Vân không ngờ Diệp Tuệ lại mềm mỏng tới vậy, nhưng cô lại có tình dùng một chất giọng rất nhẹ nhàng êm ái mà nói ra những câu đó.

Thịnh Vân cố gắng duy trì sự bình tĩnh: “Con là vợ của Thẩm Thuật, gọi cô nghe xa cách quá, phải gọi là mẹ mới đúng.”

Diệp Tuệ thầm cười trong lòng, bà đã đối xử với Thẩm Thuật như thế, bây giờ còn muốn bám víu lấy chút quan hệ này sao? Nghĩ đến những lần Thẩm Thuật bị mộng du là có liên quan tới bà ta, Diệp Tuệ thật sự không thể nuốt trôi cục tức này.

cô hồ hững hờ trả lời một câu: “Dù sao cũng chẳng gặp được mấy lần, xưng hô thế nào không quan trọng lắm.”

Thịnh Vân tức giận: “cô...”

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền tới, so với lúc bình thường còn lạnh lùng hơn mấy lần: “Bà đến đây làm gì?”

Diệp Tuệ nhận ra giọng nói này, lòng cô trùng xuống.

Thẩm Thuật đang đứng đằng kia, ánh mắt anh tối đi, môi mím chặt.

anh đang tức giận.

Ánh mắt Thịnh Vân hiện lên sự vui mừng, bà ta bước lại gần, nói: “Lâu rồi mẹ con mình không gặp nhau, hôm nay mẹ tới là muốn...”

Còn chưa dứt lời, Thẩm Thuật đã quay người đi, anh không hề nhìn thẳng mặt Thịnh Vân một lần nào, cứ thế bỏ đi.

anh bước rất nhanh, bóng lưng vô cùng dứt khoát.

Thái độ của anh rất rõ ràng, anh không muốn nhìn thấy Thịnh Vân.

Thịnh Vân không ngờ là Thẩm Thuật lại lạnh lùng với mình đến thế, chỉ biết lúng túng đứng tại chỗ. Diệp Tuệ thấy phản ứng của anh như vậy thì cực kỳ lo lắng.

cô nhìn Thịnh Vân, thẳng thừng đuổi khách: “Mời bà cầm cái bánh kem đi về đi, đừng bao giờ đến đây nữa, chúng tôi không chào đón bà đâu.”

“Năm đó bà đã chọn bỏ rơi anh ấy rồi, bây giờ đừng đến quấy nhiễu cuộc sống của anh ấy nữa.”

Thịnh Vân im lặng vài giây, sau đó ra về.

Bà ta vừa đi, Diệp Tuệ liền đuổi theo Thẩm Thuật luôn, lòng cô đang rất rối bời, lúc chạy đến chỗ thang máy thì đã chậm một bước, cửa thang máy đã đóng lại.

Trước khi cửa khép lại, Diệp Tuệ vẫn kịp nhìn thấy Thẩm Thuật, anh cúi đầu, không tập trung nhìn vào một điểm gì, dáng vẻ cứ thần thờ.

Tâm cô nhói đau, giống như khi thấy anh mộng du, lúc đó anh yếu đuối vô cùng.

cô cố gắng bình tĩnh lại, đưa tay ấn nút thang máy xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn số tầng hiển thị, xin mấy giây, lên nhanh một chút đi...

cô muốn mau chóng đuổi theo anh, bây giờ trạng thái của anh không ổn, cô không thể để anh bỏ đi một mình được.

Mấy giây sau, cửa thang máy cũng mở ra, Diệp Tuệ bước nhanh vào, ấn tầng một.

Thang máy chậm rãi đi xuống, rõ ràng tốn khá ít thời gian nhưng cô vẫn thấy quá lâu.

Cuối cùng cũng xuống tầng một, Diệp Tuệ chạy ra khỏi thang máy, nhìn bên ngoài một lượt, không thấy anh đâu cả.

đã tới muộn rồi, không biết trời đã đổ cơn mưa từ khi nào, từng hạt mưa lạnh như băng rơi xối xả xuống mặt đất.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ lo lắng đi ra ngoài, trong màn mưa dày đặc, cô nhìn thấy một người, lập tức hô lên: “Thẩm Thuật.”

Thẩm Thuật không đứng lại, vẫn bước đi trong gió mưa, quần áo của anh đã ướt hết, nhưng anh vẫn chưa tỉnh táo lại được, cứ dờ dẩn đi về phía trước.

Diệp Tuệ cũng chạy vào trong cơn mưa, chặn đường anh lại, cô nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Thẩm Thuật, em đuổi bà ấy đi rồi.”

cô nhẹ nhàng nói: “Bây giờ bọn mình về nhà thôi.”

Thẩm Thuật không nhìn cô, mắt không có tiêu điểm, tựa như bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, anh thì thào: “Về nhà?”

Diệp Tuệ nắm tay anh, nhấn mạnh một lần nữa: “Đúng vậy, bọn mình về nhà nhé.”

Mưa vẫn rơi, không có dấu hiệu tạnh, thấm ướt quần áo của cả hai. Thẩm Thuật đứng trong mưa, Diệp Tuệ cũng đứng cùng anh.

anh nhìn cô, tầm mắt hai người giao nhau, mưa càng lúc càng lớn, nhưng bóng dáng cô lại dần trở nên rõ ràng hơn trong mắt anh.

Diệp Tuệ cố chấp đứng trong mưa với anh, đáng người mảnh mai, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt sáng trong ẩn chứa sự lo lắng.

Tầm mắt Thẩm Thuật từ từ khôi phục lại bình thường, anh nhướn mày nói: “Em ướt sũng rồi!”

Diệp Tuệ thờ phào nhẹ nhõm, còn chưa kịp nói gì thì anh đã kéo cô đến chỗ mái hiên. Mưa to quá, hai người tạm thời không thể lên nhà được, đành tìm tạm một chỗ để trú mưa đã.

Dưới mái hiên rất yên bình, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi.

Bất chợt Diệp Tuệ nghe thấy Thẩm Thuật nói: “Ngày bà ấy đi, trời cũng mưa to thế này.”

Diệp Tuệ nhìn anh, còn anh nhìn vào màn mưa, dường như đang nhìn lại một đoạn ký ức đã qua: “anh vẫn luôn nghĩ là bà ấy sẽ quay về...”

“anh chờ mãi, chờ một ngày bà ấy trở lại tìm anh, nhưng không, bà ấy thật sự đã vứt bỏ anh rồi!”

“Bà ấy không yêu bỏ anh, sau khi sinh anh ra, bà ấy bị trầm cảm sau sinh. Cứ khi nào bà ấy thấy bức bối khó chịu là sẽ nhốt anh trong một căn phòng tối.”

“anh rất sợ, anh đập cửa cầu xin bà ấy hãy cho anh ra ngoài, nhưng bà ấy không để ý đến anh, cứ làm thế hết lần này đến lần khác...”

Giọng anh nhỏ đi một chút: “Nếu bà ấy đã bỏ anh mà đi, vậy tại sao hôm nay còn quay về?”

Diệp Tuệ đến bây giờ mới hiểu là vì sao hôm khóa cửa phòng cô bị hỏng, anh lại điên cuồng phá cửa như vậy, vì hồi nhỏ bị ám ảnh, nên anh không muốn cô cũng phải trải qua cảm giác ấy giống mình, bị nhốt trong không gian kín.

Những lần anh mộng du cũng là tại Thịnh Văn mà ra, lúc mộng du, anh trở lại thành một đứa trẻ yếu đuối bất lực của quá khứ.

Trong lòng Diệp Tuệ cảm thấy vô cùng đau đớn.

anh trai của anh qua đời, khiến cho anh phải cống trên lưng cái mệnh khắc người thân, khi ấy, đáng ra Thịnh Văn phải ở bên cạnh che chở cho anh mới đúng.

Nhưng bà ta không chỉ không làm vậy, mà còn ngược đãi anh, cuối cùng bỏ anh mà đi. Bà ta mãi mãi sẽ không thể biết rằng, mình đã khiến cho con trai tôn trọng biết bao nhiêu.

Hôm nay, Thịnh Văn đến, nỗi ám ảnh lại ủa về, lòng anh ngỡ như đã bình thường trở lại, nhưng một lần nữa lại xuất hiện một vết thương không thể chữa lành.

Trong đêm mưa, lần đầu tiên Thẩm Thuật nói chuyện nhiều như thế, anh đã đem chuyện mà mình đã giấu kỹ vào nơi sâu nhất trái tim, chậm rãi kể hết cho cô nghe.

anh nhìn cô, nói: “Xin lỗi em, lúc anh mộng du chắc đã làm em sợ rồi.”

Diệp Tuệ lắc đầu, mắt ướt nhòa, lúc này rồi mà anh vẫn nghĩ đến cảm thụ của cô được, cô khẽ nói: “không đâu, làm sao mà làm em sợ được chứ.”

cô nhìn vào mắt anh, giọng rất dịu dàng: “Về sau mỗi khi anh không vui, anh nhất định phải nói cho em biết đấy nhé.”

“Có chuyện gì thì bọn mình cùng nhau giải quyết.”

Lời cô nói Thẩm Thuật nghe rất rõ, anh nhìn cô, mấy giây sau mới khẽch môi đáp: “Được.”

Diệp Tuệ nhìn trời, mưa đã tạnh, cô nói: “Tạnh mưa rồi, bọn mình về nhà thôi.”

“Ừ.”

Hai người sánh vai bước đi, bóng của họ cao một thấp chiều xuống mặt đất.

Bất chợt, Diệp Tuệ hắt hơi một cái, cô xoa mũi, ban nãy bị ngấm mưa, chắc cảm lạnh rồi. cô chỉ mãi suy nghĩ, không chú ý đến ánh mắt của Thẩm Thuật đang nhìn mình.

Diệp Tuệ vẫn đi tiếp, nhưng bỗng dừng trước mặt cô có một bóng đen đồ sộ, cô ngừng đầu lên nhìn, chẳng biết Thẩm Thuật đã đứng trước mặt cô từ bao giờ.

Thẩm Thuật giờ tay áo mũ áo lên cho cô, làm ánh sáng trước mắt cô bị che hết.

Ngay lúc cô đang ngỡ ngác không hiểu gì thì lại thấy anh cúi đầu xuống, hai tay cầm lấy vạt áo cô.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ mờ mịt, anh làm gì thế hả?

Thẩm Thuật cài khóa kéo, nhẹ nhàng kéo khóa áo cô lên, Diệp Tuệ cứ thế nhìn anh kéo khóa áo lên tận cảm mình, cuối cùng kéo hẳn lên tận đỉnh đầu cô luôn.

Trước mặt cô bây giờ hoàn toàn là một màu đen, chẳng nhìn thấy gì nữa cả.

Giọng cô rầu rĩ nói: “Thẩm Thuật à, anh kéo khóa xuống cho em”

Thẩm Thuật không nghe cô, ngữ điệu rất hùng hồn: “không được, em bị cảm rồi, phải tránh gió.”

Diệp Tuệ nghiêng rặng: “Em sắp không thờ được đây này.”

Bây giờ Thẩm Thuật mới không cam lòng kéo khóa áo cô xuống một chút, mặt Diệp Tuệ cũng từ từ lộ ra bên ngoài.

Đầu tiên là lông mày, sau đến đôi mắt, rồi đến cái mũi... .Tới khi dừng ở miệng cô thì Thẩm Thuật không có ý định kéo xuống tiếp nữa.

Diệp Tuệ ngạt thở muốn chết, cô vội vàng hít thở sâu, không quên kìm anh mấy lần.

Nhìn hành động của Diệp Tuệ, ánh mắt Thẩm Thuật thoáng xao động, nhẹ nhàng nở nụ cười.

--

Ở giờ ơi hai ông bà ơi có đi lên nhà thôi cũng không yên được) Lại tẩu hời rồi))

Chị Tuệ thông cảm cho anh nhà em Bị cảm là không được để gió lùa chị ạ không cảm nặng thêm đấy, nên anh nhà em phải bịt kín chị lại cho chắc Mà quên cmn mắt chị là con người, haizz, thôi thì anh em cho chị thôi được cái mũi ra ngoài là tốt rồi đấy, lại tương bịt kín xong bá đạo vác lên vai đi lên nhà thì chết bà

Chương 70

Edit: Ngân Nhi

Trình Thắng sau một lần vò tình gặp lại người mình thầm mến trước đây, mới ngạc nhiên biết là cô ấy vẫn chưa kết hôn, còn đang độc thân. Trái tim anh ấy tựa như đồng tro tàn bùng cháy trở lại vậy.

Trình Thắng nói: “Tôi đang gặp quá rồi, có ai đang online không?”

Đới Chi bề bộn nhiều việc chán không chạm đất, lần nào cũng chỉ già chết. Thẩm Thuật thì lo làm việc của mình, chưa bao giờ thêm vào nhóm buồn đưa lê cá.

Chi có Vương Xuyên rep: “Có tôi đây.”

Trình Thắng: “Ba trăm năm rồi tôi không theo đuổi phụ nữ, bây giờ phải làm sao để khiến cho người ta vui đây?”

Vương Xuyên: “Cái này đơn giản mà, cậu phải tán thật chân thành vào, anh cậu đây tung hoành trên tình trường ba mươi năm nay rồi, có dạng phụ nữ nào mà chưa gặp qua đâu.”

Trình Thắng: “Đa tạ người anh em, tôi có thể thoát kiếp FA hay không là nhờ vào anh cả đây.”

Hai người cứ thế chuyện trò say sưa trong nhóm chat, chém gió gửi tin bay đầy trời, điện thoại của Thẩm Thuật cứ nháy sáng liên tục.

Thẩm Thuật cầm điện thoại mở khung chat ra, đọc qua mấy tin nhắn hai người kia đang viết rất hăng say, sau đó yên lặng đánh một hàng chữ rồi gửi đi.

Bỗng dưng sếp nhà mình lại nói chen vào: “nói hay đấy, viết báo cáo rồi nộp lên cho tôi”

Advertisement / Quảng cáo

Vương Xuyên mới thể hiện chưa được mấy giấy thi đã bị sếp tóm “...”

Trong nhóm chat thì Vương Xuyên là người có nhiều kinh nghiệm hơn mấy người còn lại, nhưng thật ra là số lần anh ta yêu đương cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi, viết báo cáo cho sếp kiểu gì chứ.

Đới Chi đã kết hôn lại kiệm lời, không thể hiện trong nhóm chat, cho nên may mắn thoát được một ải khó.

Trình Thắng và Vương Xuyên sau khi làm xong công việc của hôm nay, liền lập tức vùi đầu vào bản báo cáo mà Thẩm Thuật yêu cầu.

Vì bản báo cáo này mà người lãnh đạo của bộ phận phim ảnh và bộ phận PR trước giờ luôn rất bình tĩnh, giờ lại đang ở trong văn phòng vò đầu bứt tai, trầm tư suy nghĩ.

Có nhân viên đi vào báo cáo công việc: “Trưởng phòng, bộ phim của đạo diễn Trần...”

Vương Xuyên bỗng lên tiếng: “Hồi trước lúc cậu yêu đương thì thường làm cái gì?”

anh nhân viên mặt ngơ ngác: “...”

Chiều hôm đó, bản báo cáo của hai người đã được giao đến tay Thẩm Thuật, nội dung cực kỳ chi tiết rõ ràng, đọc mà có cảm giác rất chân thật.

Hai người họ không hổ là người trong ban lãnh đạo của Hoa Thụy, năng lực làm việc quá tuyệt, ngay cả một bản báo cáo tình yêu mà cũng viết rất có tâm.

Thẩm Thuật tỏ thái độ rất hài lòng với biểu hiện gần đây của hai người này, lập tức vung tay tăng tiền thưởng cho họ. Trình Thắng và Vương Xuyên nhìn tiền trong túi mình đang không ngừng sinh sôi, cảm thấy sự cố gắng bỏ ra mỗi ngày thật không uổng phí.

Vương Xuyên ngồi phía đối diện bàn làm việc của Thẩm Thuật, nhìn anh chậm rãi mở bản báo cáo ra, đọc từng từ một.

Giống như khi xem báo cáo công việc vậy, anh nhìn rất tập trung, thỉnh thoảng còn dừng lại ở một đoạn nào đó như để suy nghĩ.

Vương Xuyên có thể coi là một người có thâm niên ở Hoa Thụy rồi, nhưng anh ta vẫn không thể hiểu nổi tính tình quái gở của sếp khi đang yêu, lúc thì hỏi này hỏi nọ, lúc lại bắt anh ta nộp báo cáo, không biết lần tới sẽ là gì nữa đây?

Ánh mắt Thẩm Thuật dừng lại một chỗ, thoáng tỏ ra buồn bã.

Điều thứ mười, muốn chinh phục được trái tim phụ nữ thì đầu tiên phải chinh phục được cái dạ dày của cô ấy trước đã.

Điều này nhanh chóng bị Thẩm Thuật cho qua luôn, anh đã thử làm rồi, Diệp Tuệ thì nẫu ăn ngon như thế, mà anh thì mới thử nẫu thôi đã suýt làm cho phòng bếp nổ tung rồi.

Thẩm Thuật vừa chịu đá kích lớn, tạm thời mất đi sự hăng hái, có thể phải rất lâu sau này anh mới dám quay trở lại căn bếp mất.

Thiên ngôn vạn ngữ tổng kết thành một câu, Diệp Tuệ có thể chinh phục được dạ dày anh, còn anh thì không thể.

anh ngồi đọc tiếp báo cáo, từng mục từng mục lướt qua, lúc lật sang trang tiếp theo rồi, anh bỗng nghĩ đến điều gì đó nên lại lật về trang trước.

Điều thứ ba mươi, nguyên tắc khi tặng quà, món quà nhìn không được có cảm giác quá giá trị, nếu không phụ nữ sẽ cảm thấy rất nặng nề.

Thẩm Thuật tương đối hiểu, món quà mà anh tặng Diệp Tuệ, dù giá trị lớn nhưng phải khiến người ta không nhìn ra được, hơn nữa cũng không được tặng đồ quá dung tục tầm thường.

Thẩm Thuật ngược mắt lên nhìn Vương Xuyên, trong nhóm chat cậu ta tỏ ra mình rất giỏi, anh nhớ kỹ lắm, liền hỏi: “Cậu nói xem, phụ nữ thường thích được tặng quà gì?”

Vương Xuyên rụt rè thử dò xét: “Trang sức chẳng?”

Thẩm Thuật ngẫm nghĩ nhìn mặt bàn, một lát sau liền gọi điện tới một cửa hàng trang sức.

Tiếp đó, anh đi tới cửa hàng và chọn một sợi dây chuyền, sợi dây chuyền này có thiết kế khá đơn giản, nhưng chất lượng cực tốt, được làm rất kỳ công. Người sáng lập thương hiệu trang sức này đã nói, sợi dây chuyền này mang ý nghĩa rất lớn, lại gắn liền với một câu chuyện xưa, cho nên không thể bán.

Tuy nhiên vì Thẩm Thuật và người này khá thân thiết với nhau, nên người này đã đồng ý bán sợi dây chuyền cho anh.

anh cảm thấy sợi dây chuyền này rất hợp với khí chất của Diệp Tuệ, chắc hẳn cô sẽ rất thích.

Đám phóng viên lần trước không bắt được tin gì hot từ Diệp Tuệ, ngược lại còn bị cô vờ mặt qua đoạn livestream, nên không còn cách nào khác là phải tiếp tục theo dõi.

Bạn nói xem, một nữ diễn viên đang nổi, sao có thể không có bí mật được chứ?

một phóng viên nổi tiếng tên Hồ An đã điều đệ tử của mình bám theo Diệp Tuệ tới phim trường, coi như cho thẳng em có cơ hội thực tập.

Advertisement / Quảng cáo

Cậu phóng viên trẻ này đã đi theo Diệp Tuệ đến studio nửa tháng nay rồi mà vẫn không phát hiện ra có cái điều gì khác thường. Sau khi cô về nhà vào tối muộn, xe của cậu ta cũng chỉ có thể đi theo cô đến cổng khu chung cư, muốn vào trong nữa thì sẽ bị bảo vệ cản lại.

Mỗi tối trở về nhà, phóng viên trẻ này lại ngồi làm việc trước máy tính, chỉnh sửa lại những bức hình đã chụp trong ngày. Đêm khuya, hai mí mắt đánh nhau, con buồn ngủ kéo đến làm cậu ta ngáp một cái thật dài.

Tầm mắt cậu ta nhìn vào bức ảnh, đột ngột trọn to hai mắt, con buồn ngủ hoàn toàn tan biến luôn, nét mặt cậu ta tỏ ra vô cùng hoảng sợ, bức ảnh này khác hẳn với những bức ảnh bình thường khác.

Hồ An bị cậu ta gọi đến trước máy tính, nhìn mấy bức ảnh chụp ở gần một cây đại thụ, Diệp Tuệ lúc thì cầm kịch bản đọc, lúc lại nói chuyện với trợ lý.

Động tác của Diệp Tuệ rất kỳ lạ, mà điều cần chú ý chính là cái bóng đen trong góc, có thể thoáng nhìn ra cái bóng này có hình dáng của một con người.

“Sự ph, em không nhìn nhầm đấy chứ, kia kia kia...Bức ảnh này tuyệt đối có vấn đề!” Chẳng trai trẻ đáng thương mới vào nghề chưa được mấy tháng tự dưng lại chụp được mấy bức ảnh có ma, sợ đến mức nói chuyện cũng không xong

Hồ An vỗ đầu cậu ta: “Cậu cảm thấy bức ảnh này không dùng được sao?”

Cậu ta lắc đầu: “không được ạ.”

Hồ An cười: “Còn nhớ Diệp Tuệ đã hai lần gặp phải chuyện ma quái khi quay show thực tế không? Đây sẽ là một đề tài rất hay đấy.”

Vì muốn tung tin trước các trang mạng khác, nên tối hôm đó Hồ An đã đăng luôn bức ảnh chụp Diệp Tuệ lên Weibo.

anh ta đặt một tiêu đề rất hấp dẫn, khiến cho người ta mới nhìn đã thấy tò mò muốn tìm hiểu cho ra lẽ, [Đột nhập vào trường quay phim mới của Diệp Tuệ, cuối cùng phát hiện được một điều, đến cả ma quỷ cũng thích xem Diệp Tuệ quay phim!]

Dân mạng mới nhìn còn nghĩ là cánh phóng viên theo dết linh tính, nhưng khi mở ảnh ra xem thì ai cũng phải thốt lên kinh hãi, ôi má ơi, trong ảnh chụp Diệp Tuệ đúng là có ma thật!

“Tôi còn tưởng là màn hình di động của tôi bị hỏng chứ, không ngờ là có bóng đen trong hình thật, ôi dân giàu nước mạnh xã hội công bằng dân chủ văn minh...”

“Diệp Tuệ quay phim ở đâu vậy? Phim trường đó có ma sao? Hình chụp chân thật quá, nhưng cũng có thể là giả, chẳng lẽ là một cách lăng xê mới của Diệp Tuệ?”

“Tôi nghi ngờ đoàn làm phim cổ tình gọi phóng viên đến chụp ảnh, mục đích là để tạo nhiệt cho phim thì có, có khi hoàn toàn chẳng có chuyện này cũng nên, hình cũng mờ mờ không rõ lắm, có thể là do phóng viên bị run tay.”

Bức ảnh chụp ở phim trường phim “Giải thoát” đã được truyền đi các diễn đàn với tốc độ chóng mặt, mọi người bình luận rất sôi nổi, có người cho rằng đoàn làm phim cấu kết với phóng viên để tung tin giả, cũng có người tin là trong phim trường có ma thật.

Dù là thật hay giả thì chuyện này cũng đã được lên hot search rồi, trở thành đề tài được thảo luận nhiều nhất trong tuần.

Lúc này có một người đào lại được một bài post từ mấy năm trước, bài này là do một nhóm người chuyên tìm hiểu chuyện tâm linh đăng lên, khi đó không có nhiều bình luận quan tâm lắm, nhưng hôm nay tự nhiên lại hot trở lại.

[Các bạn đã từng đến Ảnh Thị chưa? Tôi đã chụp được một hiện tượng kỳ lạ ở nơi đó đấy.]

Chủ thớt đăng kèm vài tấm hình lên, có ấy không ở trong hình, chỉ chụp cảnh thôi, vừa hay lại chính là cái gốc cây đại thụ mà Diệp Tuệ đứng quay phim.

Ghê rợn hơn là ngay chụp tấm ảnh đó, trời đầy mây mù, bầu trời là một màu xám tro rất âm u nặng nề.

Màu ảnh khi chụp rất tối, âm khí bao trùm, dưới tán cây đại thụ có một bóng người, không nhìn rõ mặt, chỉ là một cái bóng đen mờ mờ mà thôi.

Giống y đúc với cái bóng mà phóng viên kia chụp được.

Đáng sợ hơn chính là không thấy một phản hồi gì từ chủ thớt từ hai năm trước, mọi người không khỏi phỏng đoán, chủ thớt bị làm sao rồi? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

sự thật là, chủ thớt đã lâu rồi không còn tham gia vào nhóm tìm hiểu những hiện tượng kỳ bí nữa, lúc có ấy vào Weibo thì nét mặt liềm ngơ luôn, tự nhiên có bao nhiêu người vào hỏi thăm cô, hỏi cô có bình an không.

Chủ thớt đánh phải đăng bài báo bình an với mọi người, đồng thời tuyên bố một chuyện: “Cảm ơn mọi người đã quan tâm, hình mà tôi đăng lên năm đó là thật đấy.”

Dân mạng bấy giờ mới biết, thì ra phóng viên không lừa bọn họ, chuyện ma quái ở phim trường hoàn toàn không phải bịa đặt mà là sự thật.

Thường Huỳnh dạo trước bị ma ám đến nỗi mặt mũi xuống sắc thấy rõ, tin này ai cũng biết, giờ có tin hot nên cô ta một lần nữa lại bị mọi người nhắc đến tên. Đoàn đội của cô ta buộc phải đăng bài, nhắc nhở dân mạng nên chuyển hết sự chú ý về chuyện này sang phía Diệp Tuệ.

[Nghĩ vấn Diệp Tuệ bị ma quỷ bám theo, phim trường nhiều lần xuất hiện chuyện kỳ bí.]

Tin tức này được chia sẻ rất nhanh, trong lúc quay phim “Giải thoát”, máy quay xảy ra vấn đề, màn hình đột nhiên lại hiện lên hình ảnh bóng trắng, sau đó chiếu một cảnh phim đã quay từ nhiều năm trước.

Tin mật này là do đoàn đội của Thường Huỳnh mua chuộc được một nhân viên làm trong đoàn phim, khổ sở lắm mới moi ra được. Lần đó cả đoàn phim đều giữ bí mật với người ngoài, đây là lần đầu tiên tin tức này được tung ra, quả nhiên đã khiến toàn thể dân mạng dậy sóng.

Advertisement / Quảng cáo

Ma tất cả các sự kiện tâm linh kỳ bí này hành như đều có liên quan đến một người, đó là nữ chính của phim, Diệp Tuệ.

“Chỉ có mỗi tôi là nghĩ tới Thường Huỳnh thôi sao? Mọi người có thấy là Diệp Tuệ cũng đang gặp phải tình cảnh tương tự không? Diệp Tuệ bị ma ám, cho nên đoàn phim mới xảy ra nhiều chuyện kỳ lạ như thế.”

“Thời gian trước đó trạng thái của Thường Huỳnh không tốt chút nào, mặt thì xuống sắc, không còn sức sống, còn không tham gia một hoạt động nào. Tôi thấy Diệp Tuệ không giống thế, mặt cô ấy vẫn rất đẹp, tính thần cũng thoải mái.”

“Tập trung vào Diệp Tuệ đi! Đừng có kéo Thường Huỳnh xuống nước cùng nhé! Bấy giờ là Diệp Tuệ gặp chuyện ma quái ở phim trường, mấy tấm ảnh kia cũng có thể là photoshop mà ra, liệu có phải là một cách lăng xê mới không?”

“Mấy bạn không thấy ảnh chụp mấy năm trước à? Đây có phải là quay phim kinh dị đâu mà phải dùng cách này để thu hút người xem chứ?”

Dân mạng vẫn tiếp tục thảo luận không ngừng, địa phương quay phim “Giải thoát” cũng vì thế mà hot trên mạng, bỗng dưng trở thành một nơi thu hút rất đông người đến du lịch.

Phim “Giải thoát” trong suốt quá trình quay đều không hề làm công tác tuyên truyền gì cả, nhưng sau khi nổi tiếng, các tạp chí lớn đều chủ động liên hệ muốn được phụ trách mảng tuyên truyền cho phim miễn phí luôn.

Mỗi khi có người nhắc tới “Giải thoát”, họ cũng sẽ nhắc tới Diệp Tuệ, làm cô lại một lần nữa bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Các nhân viên trong đoàn phim thật sự không chịu nổi sự phiền nhiễu này, ngày nào cũng có rất đông người nhận là fan đến vây xem bọn họ quay phim.

Còn khu vực gốc cây kia, mỗi khi đoàn làm phim không sử dụng đến thì sẽ có người đứng chụp hình, đa phần thì chỉ toàn ra những bức ảnh bình thường, nhưng cũng có một số rất ít người thật sự đã chụp được một bóng đen đứng dưới cây.

Tin đồn bóng ma trong phim trường càng ngày càng được đồn thổi ghê rợn hơn, tiến trình quay phim của cả đoàn cũng bị khán giả làm cho rối loạn.

Diệp Tuệ cảm thấy, có lẽ đã tới lúc cần đến sự ra tay của Thẩm thiên sư rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Edit: Ngân Nhi

Hôm nay việc ở phim trường kết thúc sớm, vừa hay tạo cơ hội cho Diệp Tuệ, cô liền nói ra yêu cầu với Thẩm Thuật là muốn cùng anh tới phim trường lúc nửa đêm.

Trước đó Diệp Tuệ đã làm không ít chuyện để giúp đỡ các con ma rồi, cho nên cô cũng quen việc hơn, kéo Thẩm Thuật trốn vào phim trường.

Nửa đêm hai ba giờ sáng, nơi này không có một bóng người, đèn cũng tắt hết, thỉnh thoảng có những con gió xào xạc thổi tới, rất giống với hình ảnh hay có trong phim kinh dị.

Theo như Diệp Tuệ biết thì đã có không ít người tới đây nhằm mục đích đào bới dưới gốc cây đại thụ, nhưng cuối cùng đều bị đủ mọi lý do kỳ lạ làm gián đoạn.

Tựa như trong nơi tối tăm ấy có một thế lực nào đó ngăn cản không cho bọn họ đào bới, cũng vì thế mà lời đồn càng lúc càng truyền xa hơn.

Diệp Tuệ biết chắc chắn là ma quỷ ngăn cản bọn họ, nhưng cô không lo, chỉ cần dẫn theo Thẩm Thuật tới thì ma quỷ gì cũng phải tránh xa ra hết.

“Thẩm Thuật, bọn mình bắt đầu đào gốc cây đi.” Diệp Tuệ nhận lấy cái túi mà anh đang cầm, lấy ra hai cái xẻng bên trong.

Thẩm Thuật chỉ biết là nửa đêm phải tới đây, chứ không biết còn phải đào đất ở cái chỗ tối đen như mực này, chà trách mà này anh cầm cái túi thấy khá nặng.

anh trầm ngâm một lát, cuối cùng vẫn cầm xẻng lên, ngăn Diệp Tuệ lại: “anh làm một mình được rồi, em đứng bên cạnh chờ anh.”

Diệp Tuệ không đồng ý: “không được, em muốn làm cùng anh, ai mà biết được là nó ở sâu cỡ nào chứ, em không giúp thì anh sẽ mệt đấy.”

Diệp Tuệ nói thế nào cũng không chịu cho Thẩm Thuật làm một mình, chính cô tìm đến nhờ anh giúp, giờ lại để anh làm một mình, còn cô đứng yên một chỗ thì sao được?

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật tính tình cũng rất bướng bỉnh, anh không nói gì, trực tiếp dùng hành động để tỏ thái độ kháng nghị của mình, anh cầm luôn hai cái xẻng một lúc, mặc cho Diệp Tuệ có làm thế nào cũng không lấy đi được.

Cuối cùng cô đành phải từ bỏ: “Vây anh làm đi nhé, phải cẩn thận đấy.”

Thẩm Thuật lúc này mới thả lỏng tay, bắt đầu đào đất, anh chưa dùng xẻng bao giờ nên mới đầu tay chân hơi vụng về, nhưng chỉ chốc lát đã trở nên thành thạo.

một tiếng động vang lên.

Cái xẻng đập vào thứ gì đó, tạo thành tiếng vang nghe khá trầm, anh lập tức dừng lại, cùng Diệp Tuệ ngồi xổm xuống nhìn.

Thứ anh đào được là một cái hộp sắt, có thể nhìn ra được là cái hộp này đã được chôn từ lâu rồi, bên ngoài đã loang lổ những vết rỉ sét.

Diệp Tuệ lấy gắng tay trong túi ra đeo vào, cầm cái hộp lên, mắt kha khá thời gian thì mới mở được nắp hộp ra.

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đều không ngờ rằng, trong hộp thế mà lại cất một chồng băng cát sét, vì được bọc kín trong nhiều lớp vải nên hình thức vẫn còn rất mới.

Diệp Tuệ thận trọng nhìn kỹ, mấy cuộn phim này đều từ mười mấy năm trước rồi, ai lại đem những thứ này để ở đây chứ?

“không biết ai đem chôn mấy cái băng cát sét ở đây vậy nhỉ?”

cô vừa mới hỏi Thẩm Thuật xong thì phía sau bỗng vang lên một âm thanh yếu ớt,飄飄 trong đêm tối yên tĩnh không người.

“Nó là của tôi.”

Diệp Tuệ sợ hãi run bần cả tay, suýt thì ném bay cái hộp băng cát sét đi rồi. Thẩm Thuật thì không nghe thấy nên hoàn toàn không bị dọa sợ, anh rất bình tĩnh giúp cô đỡ lấy cái hộp.

“Cẩn thận chút đi, cái hộp băng đó là bảo bối của tôi đấy, cô tuyệt đối đừng có mà làm hỏng!” Con ma thờ hồn hên bay vọt tới trước mặt Diệp Tuệ.

Chà trách mà cô lại thấy giọng nói này nghe rất quen tai, thì ra là ông đạo diễn ma mà cô thường xuyên gặp khi đang quay phim.

Đạo diễn ma kì dương khí của Thẩm Thuật, muốn tiến lại gần hơn mà không dám, chỉ dám quát mắng Diệp Tuệ: “cô mà làm rơi hỏng bảo bối của tôi thì tôi sẽ đến quấy nhiễu lúc cô quay phim đấy nhé!”

Ông ấy vừa mới dứt lời thì Thẩm Thuật bất ngờ ngược mắt lên, hồ hững nhìn đúng vào vị trí mà ông ấy đang đứng, anh thật sự không nghe thấy gì cả, chỉ tự dưng liếc mắt một cái thôi.

Đạo diễn ma lập tức ngậm chặt miệng không nói nữa, ông ấy tưởng là Thẩm Thuật cũng có thể nhìn thấy mình, nhưng sự thật là anh chỉ nhìn theo tầm mắt của Diệp Tuệ mà thôi.

Diệp Tuệ nói: “Lần trước trong ảnh chụp tôi có xuất hiện ông, làm bây giờ các bạn trên mạng cứ nói là tôi bị ma ám đấy.”

Đạo diễn ma tỏ ra ngượng ngùng: “Tôi thấy biểu hiện của cô khi quay phim rất tốt, mà tôi là đạo diễn, đạo diễn chụp ảnh cùng một nữ diễn viên ưu tú thì cũng đâu có gì sai chứ đúng không?”

Diệp Tuệ không thể phản bác được, dù sao người ta cũng đang khen mình mà, cô chỉ vào đồng băng cát sét: “Cái này là ông chôn ở đây sao?”

Đạo diễn ma lắc đầu, về mặt đau buồn nói: “Là fan của tôi chôn.”

Ông ấy là một người đạo diễn rất đam mê với nghề, cho nên thời gian trong một ngày ông gần như dành hết cho phim trường, dù là cảnh quay nào thì ông cũng muốn đích thân chỉ đạo để bộ phim đạt tới độ hoàn mỹ nhất.

Cũng bởi vì quá hao tâm tổn sức với nghề nên một ngày nọ ông đã bị đột tử ở phim trường, fan của ông vì tưởng nhớ ông nên đã chôn tất cả những cái băng phim mà ông đã làm khi còn sống dưới cái cây này.

Đạo diễn ma tiếc nuối vuốt ve những cuộn băng: “Mấy cái băng này cũng cũ quá rồi, có mấy cái đã hỏng hẳn.”

Diệp Tuệ nghĩ một chút rồi nói: “Có cần tôi giúp ông sửa nó không?”

Ánh mắt đạo diễn ma sáng lên: “Có thể không? Nếu có giúp tôi, tôi đảm bảo sẽ không hiện lên trong những bức ảnh của cô và những người khác đâu.”

Diệp Tuệ gật đầu: “Tôi sẽ giúp ông nhờ người sửa nó, cũng lâu năm rồi nên chắc sẽ cần một chút thời gian đấy.”

Đạo diễn ma đã lượn lờ ở đây mười mấy năm rồi, ông có rất nhiều rất nhiều thời gian, chờ thêm một chút cũng không sao cả.

Diệp Tuệ cắt chiếc hộp sắt vào túi mình, lại nhìn cái hố tối đen bên chân, nói với Thẩm Thuật: “Bọn mình còn phải lấp hố nữa.”

đã muộn quá rồi, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật cùng nhau lấp hố, nhưng thật sự không thể che giấu được dấu vết nơi này đã bị đào lên, cuối cùng Diệp Tuệ liền vứt mấy cái lá cây ở đó cho xong.

cô phải tìm đến vài cửa hàng thì mới có nơi chịu nhận sửa một chồng băng này.

Lúc cô giao lại đồng băng đã phục hồi cho đạo diễn ma, ông ấy rất hài lòng cảm tác phẩm của mình lên, sự tiếc nuối đã không còn, bây giờ thì ông có thể an tâm đi đầu thai rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Mà dưới gốc cây kia rõ ràng là có dấu vết bị đào bới, ngay hôm sau đã có người đưa ra nghi vấn, ai đã tới đây đào đất vậy?

Kể từ khi xuất hiện bóng đen trong ảnh, không ít người đã tới đây muốn đào gốc cây nhưng đều không thành công, cho nên mọi người đều nghĩ lần này cũng vậy.

Trùng hợp chính là, từ hôm đó trở đi, những bức ảnh mọi người chụp dưới gốc cây này đều không còn thấy bóng đen đâu nữa, chứng tỏ rằng con ma đã biến mất.

Là ai đã làm?

Sau khi suy đoán hết khả năng này tới khả năng khác, lại kết hợp với đủ loại dấu hiệu hồi trước, đa phần cư dân mạng đều nhắm vào Diệp Tuệ.

“Diệp Tuệ có khi nào là thần tiên không? Chắc có ấy đã làm gì đó rồi, chứ không sao bóng đen kia lại vô duyên vô cớ biến mất được?”

“Sao tôi lại bị cuốn hút thế này chứ, vì chuyện này mà tôi quyết định từ một người qua đường chuyển thành fan của cô ấy luôn! Tôi thấy Diệp Tuệ không những có thể đuổi ma quỷ mà cô ấy còn rất may mắn nữa.”

“Mấy cái tin tức nói Diệp Tuệ bị ma ám có khi nào là do đoàn đội của Thường Huỳnh mua tin không? Dù sao Thường Huỳnh đã từng bị ma ám rồi, không ai có thể hiểu rõ hơn cô ta hết ha ha ha.”

Bình luận trên mạng càng lúc càng sôi nổi, suýt thì coi Diệp Tuệ trở thành thiên sư có khả năng hàng yêu trừ ma rồi, cũng có không ít người thì chuyển mọi nghi ngờ sang cho Thường Huỳnh.

Người có thể nghĩ đến chuyện mua bài kiểu này, trừ Thường Huỳnh ra thì không thể nghĩ ra được người nào khác.

Tuy nhiên đoàn đội của Diệp Tuệ lại không đứng ra bác bỏ tin đồn, cũng chưa thấy phủ nhận, cứ để mặc cho người ta đồn đoán. Dù sao thì những lời bình luận này cũng không có ảnh hưởng xấu tới Diệp Tuệ, ngược lại còn giúp cô hot hơn.

Ngược lại, Thường Huỳnh ở nhà đọc được mấy tin tức kia thì tức đến méo mồm, cô ta lại nghĩ đến cái bình hoa bị ma ám mà Thẩm Tu đưa cho mình, con giận càng vì thế mà dâng cao hơn.

cô ta bị ma ám được còn Diệp Tuệ thì không thế sao? Bây giờ dân tình còn đồn đoán là Diệp Tuệ có năng lực ngoại cảm, đúng là không có khả năng phân biệt đúng sai gì hết.

Lâu dần, ngay cả đạo diễn Chu cũng nảy sinh tò mò với chuyện này, trong phim trường người đến người đi, mà chẳng có ai bị mù cả.

Gốc cây kia rõ ràng có dấu vết bị đào lên, muốn chối cũng không được.

Tranh thủ lúc nghỉ giải lao, đạo diễn Chu hỏi: “Diệp Tuệ, không phải cô thật sự có khả năng xua đuổi ma quỷ như dân mạng nói đấy chứ?”

Ông ta vừa nói xong thì những diễn viên và nhân viên làm việc khác đều đồng loạt nhìn sang.

Diệp Tuệ thật sự không ngờ là sẽ bị hỏi như vậy, cô giữ bình tĩnh cười nói: “Đạo diễn Chu à, đạo diễn nhìn tôi xem có giống với người có khả năng đuổi ma không?”

cô không thể đuổi ma, cô chỉ có thể nhìn thấy ma thôi.

Đạo diễn Chu suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, nhìn Diệp Tuệ yếu ớt thế này, nhìn thấy ma chắc là sợ phát ngất luôn ý chứ, sao mà có năng lực hàng yêu trừ ma được.

Chuyện này mãi cũng không thể làm sáng tỏ được, mặc dù tin tức này đang dần hạ nhiệt, nhưng thỉnh thoảng vẫn có người nhắc lại.

Mấy ngày trước Diệp Tuệ nhận được tin báo của đoàn làm phim “Thế Tử”, vì bộ phim đạt được thành tích cao nên họ muốn làm tiệc chúc mừng.

Mới đầu Diệp Tuệ bị bôi đen trong thời gian quay phim này, đoàn làm phim cũng tránh né cô, bây giờ ngắm thấy bộ phim đạt được tỷ suất người xem cao một phần cũng có công lao của Diệp Tuệ, cho nên họ liền mời cô đến chung vui.

Đương nhiên là Diệp Tuệ sẽ không so đo với họ, cô rất vui về đồng ý, mà Thẩm Tu và Thường Huỳnh là nam nữ chính, tất nhiên cũng sẽ có mặt.

Buổi tối hôm đó, cô đang chuẩn bị ra cửa thì Thẩm Thuật bỗng gọi cô lại, đưa cho cô một cái hộp.

cô ngờ vực hỏi: “Tặng em à?”

Thẩm Thuật gật đầu: “Là một sợi dây chuyền, anh thấy nó rất hợp với em.” Vì đã có kinh nghiệm nên lần này Thẩm Thuật chọn cho cô một món quà mà khi nhìn vào sẽ không cảm thấy nó quá giá trị.

anh còn bổ sung thêm một câu: “không đắt lắm đâu.”

Diệp Tuệ mở cái hộp ra, sợi dây chuyền này tuy thiết kế đơn giản nhưng lại rất đặc biệt, trong mắt Diệp Tuệ, nó đẹp hơn tất cả những sợi dây chuyền cô đã từng nhìn thấy.

Nhận được quà từ Thẩm Thuật, tâm trạng của cô cũng khá hơn nhiều, không chút do dự tháo sợi dây chuyền đang đeo ra để đổi lại cái mới.

Lúc đeo dây chuyền, Diệp Tuệ không nhìn thấy nút cài phía sau, Thẩm Thuật liền đưa tay ra, xúc cảm ấm áp vòng quanh cổ cô, giúp cô cài móc.

Người trong đoàn làm phim đều biết khúc mắc giữa Thường Huỳnh và Diệp Tuệ nên rất chu đáo xếp chỗ cho hai người, Thường Huỳnh ngồi đối diện Diệp Tuệ, Thẩm Tu ngồi bên cạnh Thường Huỳnh.

Ngay từ lúc Diệp Tuệ đi vào, Thường Huỳnh đã chú ý đến sợi dây chuyền trên cổ cô.

Advertisement / Quảng cáo

Đó là sợi dây chuyền mà cô ta đã ưng từ lâu rồi, nó được tạo nên từ một nhà thiết kế rất nổi tiếng, mà nhà thiết kế đó lại thích những thứ độc nhất vô nhị, cho nên mỗi kiểu dây chuyền do nhà thiết kế đó thiết kế đều chỉ sản xuất một sợi duy nhất.

Thường Huỳnh đã nhắc khéo Thẩm Tu mua sợi dây chuyền đó cho mình, nhưng nhà thiết kế đó lại nói là không bán, thế mà giờ nó lại đang đeo trên cổ Diệp Tuệ rồi.

Cùng lúc đó, Thẩm Tu cũng chú ý tới phản ứng của Thường Huỳnh, hần nhìn theo tầm mắt của bạn gái, trông thấy sợi dây chuyền khá quen mắt trên cổ Diệp Tuệ.

hần nhủ này, nhà thiết kế nói là sợi dây chuyền đó không bán nữa? Kể cả hần cô trả bao nhiêu tiền thì người ta cũng nhất quyết không bán.

Sao Diệp Tuệ lại mua được?

Diệp Tuệ hoàn toàn không chú ý tới sự ngờ vực của Thẩm Tu và Thường Huỳnh, cô chỉ cảm thấy hai người này đang nhìn cô với ánh mắt khá kỳ lạ.

Nhưng mà hai người này trước giờ lúc nào chả vậy, luôn thích làm những chuyện mà người ta không nghĩ đến, cuối cùng toàn tự chuốc khổ vào người.

Diệp Tuệ mặc kệ bọn họ, cô nhìn thì có cũng không mất miếng thịt nào cả, thích nhìn thì cứ cho bọn họ nhìn đi.

cô không hề biết rằng, sợi dây chuyền có thiết kế đơn giản nhưng đặc biệt trong mắt cô, cũng là món quà mà Thẩm Thuật nói là không đắt lắm, lại chính là thứ mà Thường Huỳnh và Thẩm Tu cầu cũng không được.

- - -

Ông Thẩm đúng là, ai hỏi mà đã khai) "không đắt lắm đâu."))) Quý)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Máu Ám Dương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Edit: Ngân Nhi

Việc này khiến Thẩm Tu và Thường Huỳnh ăn không thấy ngon, cả tối hầu như chẳng động đũa mấy.

Thẩm Tu không ngừng hoài nghi về thân phận người thừa kế nhà họ Thẩm của mình, hẳn thẩm nghĩ, không lẽ năng lực của Diệp Tuệ còn mạnh hơn cả hần sao?

Thường Huỳnh cũng không thể hiểu nổi, cô ta từng nghe Thẩm Tu nói về Thẩm Thuật, dựa vào khả năng của Thẩm Thuật thì chắc chắn không thể mua được sợi dây chuyền đó cho Diệp Tuệ rồi.

Rất có thể là Diệp Tuệ hồng hạnh vượt tường, bám vào vào người tốt hơn, dù sao thì hồi trước cô ta cũng quần chật lấy Thẩm Tu mà, chuyện này cũng không phải là không có khả năng.

Gần kết thúc bữa tiệc, đạo diễn đã uống khá nhiều, “Thế Từ” đạt được thành công lớn, tất nhiên ông ấy là người vui hơn bất kỳ ai khác.

Bầu không khí trong phòng rất ngọt ngào, Diệp Tuệ đứng dậy muốn ra ngoài hóng mát một chút, trong này đang ồn ào náo nhiệt nên không có ai chú ý tới cô.

Lúc Diệp Tuệ đang đi ra hành lang thì đột nhiên có người chặn lại, là Thẩm Tu.

Thẩm Tu nhìn sợi dây chuyền trên cổ cô, nói: “Sợi dây chuyền này là cô mua à?” Nỗi nhục này khiến cho hần khá bức bối.

Diệp Tuệ nhìn hần ta với ánh mắt như đang nhìn một tên ngốc, một lúc sau mới đáp: “Là chồng tôi tặng, chú của anh đấy.”

Thẩm Tu ngẩn người, từ khi nào mà Thẩm Thuật lại có tài cán như vậy?

“Còn việc gì nữa không?” Diệp Tuệ nhìn đáng vẻ ngỡ ngàng của Thẩm Tu, thẳng thừng lướt qua, đi vào nhà vệ sinh.

Advertisement / Quảng cáo

không ngờ rằng, tránh được Thẩm Tu thì lại gặp thêm một vị khách không mời mà đến nữa.

Lúc Diệp Tuệ đang rửa tay thì Thường Huỳnh cũng bước ra từ phòng bên cạnh, ánh mắt cô ta nhìn cô vô cùng phức tạp, ẩn chứa sự ngờ vực.

Thường Huỳnh nhìn sợi dây chuyền của Diệp Tuệ trong gương, lạnh lùng cười nói: “Dựa vào bản lĩnh của cô thì làm sao mà mua được sợi dây chuyền kia.”

Diệp Tuệ làm bộ đưa tay lên ngoáy tai: “Ồn thế nhờ, chỗ nào cũng có ruồi được, hai người các cô là vợ chồng ruồi đấy à? một phút trước Thẩm Tu cũng hỏi tôi cùng một chủ đề y vậy đấy.”

Diệp Tuệ xoay người dựa vào bồn rửa tay nhìn Thường Huỳnh.

“Tôi đang hoảng nhận quà của chồng tặng thôi, cô có bản lĩnh thì bảo Thẩm Tu tặng cho cô ý.” Diệp Tuệ không thêm nề mặt Thường Huỳnh, trả cho cô ta một nụ cười lạnh rồi đi ra ngoài.

Thường Huỳnh tức nghẹn họng, chính vì Thẩm Tu không có bản lĩnh đó nên cô ta mới phải hỏi chứ.

Diệp Tuệ đi ra toilet, cúi đầu nhìn sợi dây chuyền đơn giản trên cổ, cô nhủ mảy, sợi dây chuyền này quý giá đến vậy sao? Đáng để Thường Huỳnh và Thẩm Tu phải chạy tới hỏi cô.

Buổi tiệc ăn mừng kết thúc, mọi người lục đục ra về. Diệp Tuệ cũng ra cửa, bước vào thang máy, trong thang máy không có ai, cô cúi đầu xem di động.

Lúc này có thêm một người đàn ông đi vào, Diệp Tuệ ngẩng lên nhìn, cô không nhận ra người này, nhưng ban này ở buổi tiệc cô có gặp rồi, hình như hần ngồi cùng bàn với phía đầu tư cho phim thì phải.

Diệp Tuệ gật đầu với người ta theo phép lịch sự, sau đó tiếp tục xem di động.

Người kia tên là Lỗ Hữu Phú, từ lúc bước vào thang máy, ánh mắt hần ta chưa rời khỏi Diệp Tuệ một giây nào, trong bữa tiệc hần vẫn luôn chú ý đến cô.

Trong số các nữ diễn viên có mặt trong buổi tiệc thì Diệp Tuệ là người xinh đẹp nhất, hần đã sớm có tâm tư với cô, thấy cô ra về, hần liền lập tức đuổi theo.

Lỗ Hữu Phú đưa cho cô một tấm danh thiếp: “cô Diệp Tuệ, tôi là Lỗ Hữu Phú của công ty điện ảnh Phú Quang, đây là danh thiếp của tôi.”

Diệp Tuệ nhận lấy danh thiếp, nhưng vẫn cố ý duy trì một khoảng cách với Lỗ Hữu Phú.

Ánh mắt Lỗ Hữu Phú dừng trên ngón tay cô một lúc, sau đó mới nói: “Trong phim ‘Thế Từ’ cô diễn khá lắm.”

Lỗ Hữu Phú chủ động bắt chuyện với Diệp Tuệ, khiến cô nảy sinh cảnh giác từ đầu, liền lùi lại mấy bước rồi nói: “Cảm ơn anh.”

Lỗ Hữu Phú thấy thái độ lạnh nhạt của cô thì càng thấy cô rất hấp dẫn, không chịu từ bỏ mà nói tiếp: “Tôi đã sớm cảm thấy cô rất có tiềm lực, không biết cô có hứng thú trò chuyện với tôi một lát không?”

“Xe của tôi đã đỗ bên ngoài rồi, cô chi cần đi theo tôi thôi.”

hần ta đã nói đến mức đấy rồi, Diệp Tuệ sa sầm mặt, lạnh lùng nói: “Ngại quá, tôi có việc bận rồi, không dám làm phiền anh.”

Lỗ Hữu Phú bị từ chối, hậm hực nói: “Làm trò thanh cao thế làm gì? Hạng diễn viên nhỏ bé như cô không phải luôn ao ước được bám vào đại gia hay sao?”

Diệp Tuệ tức giận bật cười: “Đừng đem suy nghĩ của một mình ông gán lên đầu người ta như thế.”

cô không có ý định lãng phí nước miếng với loại người này, dứt khoát quay đầu đi, ánh mắt hiện rõ sự chán ghét, đợi lát nữa cửa thang máy mở cô sẽ bỏ đi luôn.

Lỗ Hữu Phú vẫn còn đang muốn nói chuyện tiếp với Diệp Tuệ, đúng lúc này thì cửa thang máy mở ra, bên ngoài có hai người đứng đó, một người là Vương Xuyên, còn một người đang đứng bên cạnh anh ta có vóc dáng cao lớn, gương mặt rất đẹp, chính là Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ không ngờ là cô sẽ gặp hai người họ ở đây, bước chân khựng lại.

Mặc dù cô không biết Thẩm Thuật quen Vương Xuyên từ bao giờ, nhưng vừa thấy anh là tâm trạng đang căng thẳng của cô đã được thả lỏng ngay lập tức.

Thẩm Thuật nhìn thấy Diệp Tuệ, ánh mắt tỏ ra kinh ngạc, anh biết tối nay cô đi tham gia tiệc chúc mừng, nhưng không hỏi là buổi tiệc được tổ chức ở đâu.

Hôm nay anh với Vương Xuyên tới đây vì chuyện công việc, không ngờ lại gặp Diệp Tuệ.

Giác quan của anh rất nhạy bén, anh chú ý thấy cô và người đàn ông trong thang máy đứng cách nhau rất xa, về mặt cô còn tỏ ra chán ghét.

Mối anh hơi mím lại, cái giới giải trí trời nát thế nào anh cực kỳ rõ ràng, ánh mắt anh trở nên lạnh lẽo, nhìn Lỗ Hữu Phú đang có ý đồ với Diệp Tuệ.

Thẩm Thuật và Vương Xuyên đi vào thang máy, Thẩm Thuật đứng bên cạnh cô, chặn lại tầm mắt của Lỗ Hữu Phú.

Lỗ Hữu Phú tất nhiên biết Vương Xuyên là lãnh đạo cấp cao của Hoa Thụy, nhưng hần ta chưa từng gặp Thẩm Thuật, liền hỏi: “anh Vương, vị này là...?”

Vương Xuyên nhìn Thẩm Thuật, nói: “Bạn.”

Thân phận thật của Thẩm Thuật và mối quan hệ giữa anh và Diệp Tuệ đều là bí mật với người ngoài, Vương Xuyên sẽ không tiết lộ cho ai cả.

Advertisement / Quảng cáo

Lỗ Hữu Phú suy đoán Thẩm Thuật chắc là không có bối cảnh gì, cho nên cũng không muốn nịnh bợ.

hắn ta vẫn chưa hết hy vọng với Diệp Tuệ, nên lại dò xét nhìn sang, nói với cô: “cô Diệp, chúng ta vẫn nên lưu lại số điện thoại đi.”

Vương Xuyên nhìn ánh mắt của Lỗ Hữu Phú, đứng là đồ ngu, lại dám giờ trở đầu góc tường ngay trước mặt Thẩm tổng cơ đấy.

Vương Xuyên hỏi: “Ông và cô Diệp đây...”

Lỗ Hữu Phú ra vẻ đang hoang nói: “Tôi chỉ muốn mời cô Diệp đi ăn bữa com thôi mà. Với lại đã trễ thế này rồi, để cô ấy một mình về nhà thì không ổn lắm, nên tôi tính đưa cô ấy về.”

Trong không gian yên tĩnh bỗng vang lên tiếng nói của Thẩm Thuật, ngữ điệu lạnh như băng: “cô Diệp đã đồng ý cho ông số điện thoại chưa?”

Lỗ Hữu Phú không hiểu vì sao người đàn ông này lại muốn nhúng tay vào chuyện của mình, nhưng ngại người ta là bạn Vương Xuyên nên vẫn trả lời: “Chưa.”

Thẩm Thuật nhìn Lỗ Hữu Phú, giọng nói vẫn rất lạnh nhạt: “cô Diệp đã đồng ý để ông đưa cô ấy về chưa?”

Sắc mặt anh trông rất bình tĩnh, nhưng có vẻ như đang cố gắng kiềm chế tâm trạng.

Lỗ Hữu Phú sửng sốt, trả lời theo bản năng: “Chưa.”

Thẩm Thuật quay đầu nhìn Diệp Tuệ, thái độ dịu đi rất nhiều, “cô Diệp, cô có muốn nói chuyện với ông ta không?”

anh yên lặng nhìn cô, dường như đang muốn nói với cô rằng, đừng sợ, có anh ở đây rồi.

Diệp Tuệ thấy Thẩm Thuật đang ra mặt giúp cô, liền bừa mồm đáp: “Tất nhiên là không rồi.”

Thẩm Thuật lạnh lùng nhìn Lỗ Hữu Phú, nói: “Nghe thấy chưa?”

anh gần từng câu từng chữ: “cô Diệp bảo cô ấy không muốn nói chuyện với ông, cho nên bắt đầu từ bây giờ, ông có thể ngậm mồm được rồi đấy.”

Lỗ Hữu Phú vô cùng lúng túng, hắn ta thật sự không hiểu, Diệp Tuệ chẳng có chút bối cảnh nào, chỉ là một nghệ sỹ nhỏ bé thôi, cho dù hắn ta có ý với cô thì liên quan gì đến bọn họ chứ.

Mặc dù hắn ta không biết thân phận của Thẩm Thuật, nhưng trực giác mách bảo hắn ta rằng Thẩm Thuật có vẻ không tầm thường.

Lỗ Hữu Phú lại nói: “một tiểu minh tinh mà thôi, không cần thiết phải thế...”

Còn chưa dứt lời thì Thẩm Thuật đã cắt ngang: “cô Diệp vừa mới ký hợp đồng với Hoa Thụy, ông nói vậy tức là không coi Hoa Thụy ra gì đúng không?”

Chuyện Diệp Tuệ ký hợp đồng với Hoa Thụy vẫn chưa được công bố ra bên ngoài, Lỗ Hữu Phú giật mình, cái gì cơ? Diệp Tuệ trở thành nghệ sỹ của Hoa Thụy từ khi nào vậy hả?

Sớm biết thế thì hắn đã không bắt chuyện với cô rồi.

Lỗ Hữu Phú nhìn Vương Xuyên, bắt đầu luống cuống, lời nói không mạch lạc: “không phải, tôi không có ý này...”

Cửa thang máy mở ra, Thẩm Thuật dẫn theo Diệp Tuệ đi ra ngoài, Lỗ Hữu Phú kéo Vương Xuyên lại, thủ thỉ thăm dò: “Bạn của anh rồi cuộc là ai vậy?”

Nhìn thái độ của anh ta thì hình như là có chút quan hệ với Diệp Tuệ.

Vương Xuyên nhìn hành động bảo vệ vợ của Thẩm Thuật, lại nhìn Lỗ Hữu Phú, nói: “Ông không cần biết.” Đẳng nào thì ông cũng sắp đi đời rồi, ai bảo ông dám chọc giận Thẩm tổng chứ.

Vì có Thẩm Thuật mà chuyện phiền phức của Diệp Tuệ đã được giải quyết, cô đi bên cạnh anh, cười nói: “Thẩm Thuật, ban này trông anh đẹp trai lắm.”

Thẩm Thuật dừng bước, quay sang nhìn cô, ân cần hỏi: “Em không sao chứ?”

Diệp Tuệ lắc đầu: “Em không sao.”

cô nhân tiện hỏi luôn chuyện mình đang thắc mắc: “anh quen biết với Vương Xuyên từ bao giờ vậy?”

Thẩm Thuật liếc Vương Xuyên một cái, nói: “Gặp trong một buổi tụ tập ở nhà họ Thẩm.”

Vương Xuyên đang định nói anh ấy là sếp của tôi đấy, nhưng lại thấy Thẩm Thuật liếc mình, trong lòng như có gì đó rơi lọt bộp, liền thuận theo nói: “Đúng vậy, có một lần tôi đến nhà họ Thẩm nên quen với Thẩm Thuật từ đó.”

Diệp Tuệ không hề nghi ngờ, hỏi tiếp: “Vậy hôm nay hai anh tới đây làm gì thế?”

Thẩm Thuật lại liếc Vương Xuyên cái nữa, Vương Xuyên lại thấy lọt bộp trong lòng, Thẩm tổng đang muốn mình bịa chuyện tiếp đây mà. anh ta trầm tư suy nghĩ rồi đáp: “À thì...Hôm nay chúng tôi tới đây ăn com.”

Diệp Tuệ không hỏi thêm nữa, Vương Xuyên bây giờ mới thăm thở phào. Thẩm Thuật nói: “Hôm nay chắc em mệt lắm rồi, để anh đưa em về nhà.”

Advertisement / Quảng cáo

“Vâng.”

Thẩm Thuật đưa cô về nhà, trở về phòng mình, anh lập tức gọi điện cho Vương Xuyên: “Người trong thang máy là ai?”

Vương Xuyên biết Lỗ Hữu Phú, cũng vừa mới tìm hiểu thêm về ông ta: “Ông ta là Lỗ Hữu Phú, ông chủ của công ty điện ảnh Phú Quang ạ.”

Thẩm Thuật không nói gì, yên lặng nghe tiếp.

Vương Xuyên: “Phú Quang chỉ là một công ty nhỏ, bình thường chỉ đầu tư chút ít cho mấy phim chiếu mạng thôi, tiếng tăm trên thị trường cũng không tốt lắm.”

“Nhưng mà gần đây ông ta đang có một dự án phim truyền hình, nghe nói đã kéo được một khoản đầu tư, chuẩn bị dựa vào bộ phim này để xoay mình...”

Thẩm Thuật nói rành mạch từng chữ: “Bộ phim này ông ta không cần phải làm nữa.”

Giọng của Thẩm Thuật truyền vào tai Vương Xuyên, nghe thì có vẻ bình tĩnh nhưng thật ra lại ẩn chứa sự tức giận. Vương Xuyên hiểu, ai bảo cái tên Lỗ Hữu Phú kia lại dám trêu chọc Diệp Tuệ cơ chứ?

một câu nói của Thẩm Thuật đã hoàn toàn chặn đứt đường sống của Lỗ Hữu Phú, hắn ta muốn dựa vào phim truyền hình để trở mình ư? Đúng là người ngốc nằm mơ!

Hoa Thụy là công ty giải trí lớn nhất nước, bên phía đầu tư nào cũng phải nể mặt Hoa Thụy, Lỗ Hữu Phú tuy đã kéo được vốn, nhưng chỉ ngay ngày hôm sau, tất cả phía đầu tư đều đồng loạt rút lui hết.

Lỗ Hữu Phú đã động đến bà chủ của Hoa Thụy, hắn ta chắc chắn sẽ phải trả giá đắt cho hành vi của mình ngày hôm nay.

- -

anh Thẩm ngẫu quá anh Thẩm oiiii I love you)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73

Edit: Ngân Nhi

Sau lần đụng chạm với Diệp Tuệ, trở về nhà Lỗ Hữu Phú có ngồi suy nghĩ, Diệp Tuệ chẳng qua chỉ là nghệ sỹ của Hoa Thủy mà thôi, Hoa Thủy không cần thiết phải bảo vệ cô ấy đến thế.

hắn còn chưa hiểu nổi việc này thì chuông điện thoại vang lên, đầu bên kia truyền tới giọng nói gấp gáp: “không xong rồi, phía đầu tư rút lui hết rồi!”

Lỗ Hữu Phú đứng bật dậy, bàng hoàng nói: “Sao lại thế được? Bọn họ đã nói sẽ đầu tư cho chúng ta mà.”

Người kia nói: “Là bên phía lãnh đạo của Hoa Thủy hạ lệnh cho phía đầu tư rút hết, anh tự suy nghĩ kỹ đi, rốt cuộc anh đã làm cái gì rồi!!!”

Lỗ Hữu Phú điên cuồng suy nghĩ lại mấy ngày qua, chỉ liên tưởng đến một người, Diệp Tuệ. Tới qua hắn vừa mới ga gắm Diệp Tuệ thì hôm nay phía đầu tư liền rút lui.

Chuyện này nhất định là có liên quan tới cô ấy, Lỗ Hữu Phú không dám tin, Hoa Thủy lại che chở Diệp Tuệ như vậy sao?

Người trong điện thoại lại lạnh lùng nói tiếp: “anh đắc tội với Hoa Thủy thì tự mà cầu phúc đi.” nói xong cúp máy luôn, hắn không thể tiếp tục hợp tác với một người như vậy được nữa.

Lỗ Hữu Phú nhớ lại chuyện cũ, khi đó có Vương Xuyên và bạn của anh ấy ở đó.

không hiểu tại sao mà hắn lại cảm thấy chuyện này có liên quan đến người bạn kia của Vương Xuyên, nhìn anh ta có vẻ rất quan tâm đến Diệp Tuệ.

Tâm trạng của Lỗ Hữu Phú hoàn toàn trùng xuống, nói vậy thì người kia cũng là lãnh đạo cấp cao của Hoa Thủy, hành động của hắn đã chọc giận anh ta nên mới có chuyện ngày hôm nay.

Advertisement / Quảng cáo

Rốt cuộc thì anh ta là ai?

Tuy nhiên điều đó không còn quan trọng vào lúc này nữa, mấu chốt là bộ phim truyền hình mà hắn đang muốn dựa vào nó để xoay mình đã không còn hi vọng gì cả, bạn bè hắn cũng bỏ hắn mà đi.

Sớm biết sẽ có cục diện như ngày hôm nay thì Lỗ Hữu Phú đã tránh xa Diệp Tuệ ra rồi, nhưng việc đã đến nước này thì chẳng còn cách nào để xoay chuyển cả.

Sắc mặt hắn trắng bệch, hồi hận vô cùng.

Hiệu ứng mà Diệp Tuệ tạo được trong show thực tế cực kỳ tốt, show quán ăn nhanh cũng công nhận cô chính là phúc tinh của chương trình, sau đó có rất nhiều show thực tế khác muốn mời cô tham gia. Đối Chi giúp cô sàng lọc, cuối cùng giữ lại mấy chương trình cho cô xem.

“Cuộc sống ở nhà một mình” là chương trình ghi lại cuộc sống trong một ngày của những nghệ sỹ nổi tiếng, trong nhà sẽ được lắp camera.

Diệp Tuệ vừa đọc cái tên chương trình là cho qua luôn, căn bản là cô có ở nhà một mình đâu, nếu quay phải Thẩm Thuật thì dư luận sẽ nổ tung lên mất.

“Nhật ký sinh tồn nơi hoang dã” thì sẽ là một nhóm khách mời nổi tiếng đi tới một nơi không có người ở, phải tự tìm đồ ăn nước uống để tồn tại, sẽ có đoàn đội chuyên nghiệp đi theo.

Điều kiện của chương trình này có vẻ rất khó cực, hơn nữa quay một số sẽ mất mấy ngày liền, Diệp Tuệ không thể về nhà được. không biết ở nơi hoang dã thì cô sẽ gặp gì nhỉ? Bộ lạc ma quỷ nguyên thủy à?

Diệp Tuệ chọn tới chọn lui, thấy cái nào cũng không ổn, tạm thời lại không có show nào tốt hơn tìm đến cô, cho nên tạm thời cô sẽ tham gia làm khách mời cho một số của show “Thách thức ngôi sao”.

Chủ đề của số lần này cũng khiến cho người ta liên tưởng xa xôi, đó là “Làm thế nào để trở nên xinh đẹp?”

Các khách mời của tập lần này đều là khách mời nữ, có Diệp Tuệ, Thường Huỳnh, Trang Cẩn và La Nguyệt, trùng hợp là cả bốn cô gái đều đã từng có tin đồn phẫu thuật thẩm mỹ.

Giương mặt của Diệp Tuệ từ lúc mới debut và hiện tại thay đổi rất nhiều, trước đó không lâu mới bị dư luận nghi vấn phẫu thuật thẩm mỹ. Ảnh của Thường Huỳnh thì không có nhiều thay đổi, vì thật ra ảnh nào của cô ta cũng đều được chỉnh sửa cả rồi...

“Tổ chương trình có tâm ghê nha, mấy cô này đều sửa mặt hết rồi mà, mới đến để nghe bọn họ truyền kinh nghiệm và giới thiệu bệnh viện tốt nếu muốn phẫu thuật thẩm mỹ à?”

“Đến hôm nay mà vẫn còn nói Diệp Tuệ phẫu thuật thẩm mỹ được, chưa xem ảnh cô ấy chơi trò áp mặt vào tấm màng bọc à? Sửa mặt thì làm gì dám chơi trò đấy, méo mặt thì làm sao?”

“Thường Huỳnh cũng không phẫu thuật nhè, mặt cô ấy to hơn, mũi cao hơn thì cũng chỉ cần trang điểm là được thôi. Tôi khuyên antifan nên nói từ tế chút, đừng có mà vu oan người ta cho sướng mồm!”

“Mọi người đừng cãi nhau, tổ chương trình người ta đã đưa ra chủ đề này thì chắc chắn sẽ có cách để chúng ta biết xem các cô gái có phẫu thuật thẩm mỹ hay không thôi.”

Thường Huỳnh tuy rằng có động tay động chân một chút trên gương mặt, nhưng không nhìn kỹ thì sẽ không thể biết được. cô ta cực kỳ tức giận, rõ ràng mình chỉ chỉnh sửa nhẹ không đáng kể, không thể tính là phẫu thuật thẩm mỹ được, tại sao lại đánh đồng cô ta với mấy người kia chứ?

Ngày ghi hình, Diệp Tuệ ngồi xe bảo mẫu đi tới trường quay.

Chương trình này có rất nhiều phần nhỏ, các khách mời sẽ phải chơi trò chơi hoàn thành nhiệm vụ ở những nơi khác nhau, lúc thì ở ngoài trời lúc lại ở trong phòng. Tổ chương trình còn nói trước với các cô gái là tốt nhất không nên trang điểm.

Đối với các nữ nghệ sỹ, lúc không trang điểm nhờ mà để lộ khuyết điểm trên gương mặt thì sẽ mất fan ngay. Huống hồ các khách mời nữ trong tập này đều là những người mỗi lần lên sân khấu đều sẽ được mọi người chú ý, vì họ đẹp hơn so với nhiều nghệ sỹ khác.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Tiểu Lưu và nhân viên trang điểm, Diệp Tuệ đánh phải đánh một lớp phấn lót nhẹ giả làm mặt mộc.

Các nữ nghệ sỹ khác cũng trang điểm nhìn qua thì thấy rất nhạt, nhưng vẫn phải kẻ mắt đánh son đầy đủ, chỉ cần ống kính không quay cận mặt thì khán giả sẽ không phát hiện ra.

“Đây mới gọi là mặt mộc lên hình chứ, như vậy thì xem ra Trang Cẩn không phẫu thuật thẩm mỹ rồi, cô ấy có mắt hai mí bẩm sinh mà, thế mà vẫn có người cứ lới hình cũ ra để nói.”

“Diệp Tuệ vẫn đẹp quá, Thường Huỳnh cũng không tệ, để mặt mộc nhìn ngây thơ lắm.”

“Mấy anh con trai tưởng đây là mặt mộc thật đấy à? đã từng nghe thấy từ trang điểm tông nude chưa? Tôi thật sự không muốn nhìn cả nhóm nghệ sỹ nữ chạy nhảy đầu đầy mồ hôi mà mặt có đánh phấn đâu, đây là show giải trí chứ không phải show tìm người đẹp nhè.”

Khán giả tha hồ tung đạn mạt, các fan cắn xé nhau.

Chương trình bắt đầu, các MC nói chuyện rất nhiệt tình trong trường quay, MC nam luôn miệng khen ngợi tặng bốc các khách mời nữ, điều này thì đã rất quen thuộc trong các show truyền hình rồi.

Tiếp theo đây sẽ là thử thách đầu tiên, tất cả các khách mời phải tự đi tìm manh mối cho một nhiệm vụ.

Manh mối của nhiệm vụ được giấu trong một chiếc hộp và đặt ở một nơi bí mật.

Diệp Tuệ đi theo MC lên sân thượng trống trải, từng trận gió lạnh thổi tới, ngay trước mặt là một bể bùn lớn hình chữ nhật, gió thổi làm cho bùn nổi bong bóng kêu ọc ọc.

Bên cạnh bãi bùn có dựng một tấm biển ghi: “Nơi bí mật”.

Advertisement / Quảng cáo

Nét mặt cô đỡ ra, phen này về nhà phải tắm đi tắm lại mấy lần rồi.

Các khách mời nữ khác đều hoảng sợ, chà nhớ cái gì mà nơi bí mật rồi thì mạnh mẽ nhiệm vụ nữa, bọn họ chỉ chú ý tới một chuyện, đây là hôm nay bọn họ PHẢI! LỘ! BÙN!

Đối với những người lấy sự theo đuổi cái đẹp làm mục tiêu sống như các cô thì sao mà chịu nổi cơ chứ?

MC đang muốn nói mấy câu hướng dẫn thì bỗng nghe thấy một tiếng “Tùm” truyền đến cách đó không xa. Mọi người lập tức quay đầu hết sang nhìn về phía đó.

Diệp Tuệ xung phong đi đầu, mạnh dạn nhảy vào bể bùn, cô cúi người xuống, hai tay mò mẫm trong bùn để tìm cái hộp.

Các khách mời nữ còn lại: “...”

Đạo diễn thực sự muốn tặng cho Diệp Tuệ một tràng pháo tay, ai mời cô này đến đây mà chuẩn thế không biết! Lần đầu tiên ông ta thấy có một khách mời nữ chịu hợp tác như vậy, lần tới phải mời cô ấy tiếp mới được.

Các khách mời nữ không có cơ để từ chối, ai cũng nhăn nhó nhỏ, bộ dạng như chiến sĩ anh dũng hy sinh, cùng nhau nhảy vào bể bùn trông như mấy cái sùi cái cỏ thả vào nồi vậy.

“Ha ha ha ha ha cười chết mất thôi, idol của tôi có phải diễn viên hài không đấy! Tuệ Tuệ à gánh nặng thần tượng của chị đâu rồi, mau nhặt lên cho em đi!”

“Mấy người kia thì kiểu tôi thích đẹp cơ tôi không nhảy đâu, còn Diệp Tuệ thì thuộc dạng ai cũng đừng hòng ngăn cản tôi làm nhiệm vụ!”

Nếu đã tới đây rồi thì tất nhiên Thường Huỳnh phải đấu một trận với Diệp Tuệ, cô ta vừa ghét bỏ đồng bọn bản, lại phải vừa chú ý tới kiểu tóc và make up nên chặt vật vô cùng.

Thường Huỳnh hạ thấp người xuống lần mò mà chẳng tìm được manh mối gì, quần áo thì bẩn hết cả, cảm cũng không cần thận mà chạm vào bùn.

Dáng vẻ khốn đốn yếu đuối này của cô ta, khiến cho người ta nhìn mà thấy thương.

Mà ở đầu bên kia, trong tay Diệp Tuệ đã cầm được chiếc hộp, cô giơ cao lên hô: “Tôi tìm được rồi!”

Các khách mời: “...”

Sau một thời gian ngắn lần mò tìm kiếm, mặt của Diệp Tuệ đã trở nên nhem nhuốc, bùn dính hết lên gương mặt trắng như tuyết, ngược lại càng làm tôn lên vẻ xinh đẹp thoát tục của cô.

Bỗng nhiên cô cong môi cười, ống kính đúng lúc bắt được nụ cười này của cô, nhìn rạn rỡ y như một đóa hoa hướng dương vậy.

Những người đang ngồi xem trước máy tính, trong nháy mắt đều cảm thấy như tìm mình đã bị bắn trúng rồi.

Thường Huỳnh không cam chịu bị yếu thế, là người thứ hai hoàn thành nhiệm vụ, đến khi các manh mối đều đã được lấy hết, mấy cô gái được dẫn đi tắm rửa, thay quần áo mới rồi mới tiếp tục thực hiện thử thách.

Lúc đi tắm mọi người còn rất ung dung thoải mái, nào biết vừa đi ra đã lại bị dẫn tới phòng xông hơi. Nếu nói thử thách trước chỉ là một trò chơi khởi động, thì hiện giờ tổ chương trình đã bắt đầu tung chiêu lớn rồi đây.

Thử thách này có tên là: “Phòng xông hơi KTV.”

Ý trên mặt chữ, các khách mời sẽ vừa ngồi xông hơi vừa hát, trong phòng xông hơi bật đèn rất sáng, khiến cho không gian trong phòng nhìn cũng thoáng hơn.

trên bàn để rất nhiều khăn ướt, tuy nhiên các khách mời đều không biết rằng, đó không phải khăn ướt lau mồ hôi, mà là khăn ướt tẩy trang.

Sau khi các khách mời tẩy trang, khán giả sẽ được thấy rất rõ các đường nét thật trên gương mặt của bọn họ nhờ những ánh đèn được rọi vào từ mọi góc độ.

Tổ chương trình đúng là ác thật, các nữ diễn viên không hề biết về chiêu trò của chương trình mà dám nhận lời tham gia chơi quả thật cũng xứng đáng được gọi là anh hùng.

Nhiệt độ trong phòng xông hơi rất cao, từng luồng khí nóng chui vào tận sâu lỗ chân lông, Diệp Tuệ cảm thấy rất thư thái, cô ngồi dựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đạo diễn: “???”

Nửa phút sau, đạo diễn ở bên ngoài giờ bấm nhắc nhở: “Diệp Tuệ không được ngủ nhé, dậy hát nào!”

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Thường Huỳnh đang ngồi cạnh Diệp Tuệ, Thường Huỳnh thấy vậy đành phải giơ ngón tay ra chọc Diệp Tuệ mấy cái.

Diệp Tuệ chậm rãi mở mắt, cô nhìn tâm băng đạo diễn giờ, âm ức nói: “Tôi chỉ muốn thư giãn tí thôi mà, không ngủ đâu.”

Đạo diễn trầm ngâm: Tôi tin cô thì tôi thành quý rồi.

“Ha ha ha Diệp Tuệ hài thật, đến tham gia một chương trình hot mà không tranh thủ chiếm sóng đi, hần là ngã lưng vào ghế mà ngủ chứ, chắc chắn là người duy nhất luôn!”

Advertisement / Quảng cáo

“Trời ơi tôi không nhìn nhầm đấy chứ, Thường Huỳnh bị lộ rồi! Tôi cứ tưởng cô ấy không chỉnh sửa gì cơ, ai ngờ cũng sửa mũi rồi.”

“Diệp Tuệ nhìn có vẻ không vấn đề gì nhì, chờ khi nào nóng thêm nữa đã, mấy cô gái lau mặt đi là nhìn rõ ngay thôi.”

Đến giờ cơm trưa, Thẩm Thuật ngồi trong phòng làm việc mở xem livestream chương trình hôm nay Diệp Tuệ tham gia, đúng lúc đến phần thi trong phòng xông hơi.

Sau khi bị tổ đạo diễn bắt ngồi dậy, Diệp Tuệ còn bị cưỡng chế hát bài đầu tiên.

Cả buổi sáng chưa được ngậm nước nào nên giọng cô hơi khàn, bụng cũng đói, nên ngay câu hát đầu đã lệch tông đến tận phương trời nào không biết.

Thẩm Thuật đang cầm tách uống nước, nghe thấy giọng hát của Diệp Tuệ thì khựng lại, suýt nữa thì sặc.

Người ta ca hát để đời tiền, còn vợ anh tính hát để đời mạng hay sao thế?

La Nguyệt lấy cho Diệp Tuệ cốc nước, uống nước xong, giọng của Diệp Tuệ đã khôi phục lại bình thường, cô ho nhẹ hai cái rồi bắt đầu hát.

Giọng của Diệp Tuệ nghe không tồi, từng âm điệu đều rất chuẩn, cũng rất dễ nghe.

Thẩm Thuật chậm rãi cầm giấy lau miệng, uống xong được ngậm nước, yết hầu lay động lên xuống, xem ra anh đã hiểu lầm cô rồi.

Hát xong một bài, trán Diệp Tuệ đổ đầy mồ hôi, tổ chương trình cũng rất có tâm đưa giấy tẩy trang cho cô.

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ hồn nhiên nhận lấy cái giấy tẩy trang, mặt không đổi sắc đưa lên lau mặt.

Ngay trong giây phút cái giấy ướt tiếp xúc vào da mặt, Diệp Tuệ cũng đã nhận ra sự khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Máu Ấm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Edit: Ngân Nhi

Giấy lau mặt gì cái này, rõ ràng là giấy ướt tẩy trang mà!

Tầm mắt của Diệp Tuệ nhìn thẳng vào đạo diễn, mỉm cười, khiến đạo diễn thầm nghĩ sao mà nụ cười ấy có vẻ lạnh lẽo thế nhỉ.

Đạo diễn chợt dạ nhìn đi chỗ khác, cô đứng nhìn nữa, tôi không biết gì đâu nhá.

Biểu cảm của Diệp Tuệ không thay đổi, dứt khoát lau mặt sạch sẽ luôn, coi như làm thỏa mãn mong muốn của tổ đạo diễn, đẩy mạnh hiệu ứng cho chương trình.

Ông kính zoom thẳng vào cô, Diệp Tuệ gio cái giấy ướt cho mọi người xem, bất đắc dĩ nói: “Trong phòng xông hơi mà chui ỏ đầu ra giấy tẩy trang thế này?”

Qua ống kính máy quay, người xem có thể nhìn thấy trên giấy tẩy trang chỉ có một lớp phấn lót rất mỏng, không có dấu vết gì của bút kẻ mắt hay mascara chuột mi gì cả, Diệp Tuệ không hề trang điểm.

Thẩm Thuật sững sờ nhìn vớ mình biểu diễn tiết mục tẩy trang online, chuyện này nằm ngoài tầm hiểu biết của anh, thì ra chỉ nhẹ nhàng lau cái giấy đó là có thể tẩy trang rồi hả?

Sau khi Diệp Tuệ tẩy trang, gương mặt cô nhìn rất xinh xắn, trông trẻ hơn tuổi.

không chỉ các khách mời nữ kinh ngạc, mà những người đang xem trực tuyến cũng phải trầm trồ.

“Tôi hỏi này, Diệp Tuệ lúc trang điểm với không trang điểm có gì khác nhau không thể? Tổ chương trình nói để mặt mộc là cô ấy dễ mặt mộc thật à, thật thà quá.”

“Chẳng khác nhau mấy, nhưng lúc không trang điểm nhìn xinh hơn, mặt mộc này thật sự có thể thách thức tất cả các nữ nghệ sỹ trong showbiz rồi!”

Advertisement / Quảng cáo

“Tôi tuyên bố bắt đầu từ hôm nay, Diệp Tuệ chính là vợ tôi, cấm ai cướp của tôi nhá! Mọi sự kháng nghị đều không có hiệu lực.”

Hệ thống mặc định trên máy của Thẩm Thuật là tự động mờ đạn mạc, cho nên những lời bình luận của dân mạng cứ bay ào ào trên màn hình, che cả mặt Diệp Tuệ.

Độc mấy lời bình luận kia, Thẩm Thuật có hơi mất hứng, một tài khoản ẩn danh nào đó còn dám bảo Diệp Tuệ là vợ nó, rõ ràng anh mới là chồng hợp pháp của cô mà.

Qua hành động của Diệp Tuệ thì các khách mời nữ mới biết chuyện, không thể tiếp nhận bất cứ ý đồ nào của tổ chương trình hết, vì mục đích của họ chỉ là muốn bêu xấu các cô mà thôi.

Thường Huỳnh hát xong một bài, cả người toát mồ hôi, cô ta ngồi yên một chỗ, giữ vững trạng thái bất động, tinh tâm không để ý gì hết.

Có người đưa giấy cho cô ta, giống hệt với cái của Diệp Tuệ, nhưng thật ra lại không phải là giấy tẩy trang.

Thường Huỳnh lắc đầu: “Cảm ơn, tôi không nóng.”

cô ta không tẩy trang đâu, tuyệt đối sẽ không tẩy trang, cho dù có phải chết ngạt trong phòng xông hơi đi nữa thì cô ta cũng sẽ không sờ đến cái giấy đó!

“Chắc là Thường Huỳnh có phẫu thuật thẩm mỹ rồi, tôi thấy thái độ của cô ấy có vẻ không đúng lắm. Sao lại không dám tẩy trang nhỉ? Chẳng lẽ mặt mộc xấu đến mức không thể gặp ai hay sao?”

“Tôi chính là người đã từng bình luận nói là mặt của Thường Huỳnh không giống với hồi trước lắm đấy, lúc đó tôi đã bị cô ta report nick đấy! Dám nói Thường Huỳnh phẫu thuật thẩm mỹ à, cần thận bị luật sư của cô ta cảnh cáo nha!”

Các khách mời nữ đều tránh né việc tẩy trang, như vậy tập phát sóng ngày hôm nay đã chứng minh được một điều, đó là Diệp Tuệ thật sự là một nữ nhân với vẻ đẹp tự nhiên.

Ghi hình xong, Diệp Tuệ và Tiểu Lư ngồi trong quán cà phê ăn bánh ngọt, nhưng chỉ có Tiểu Lư ăn bánh thôi, còn Diệp Tuệ gọi một tách cà phê, ngồi đối diện nhìn Tiểu Lư ăn.

Mặc dù Diệp Tuệ không ăn kiêng nghiêm ngặt như các nữ nghệ sỹ khác, nhưng cô cũng không ăn quá nhiều các món giàu calo, vì nếu mà ăn thì sẽ phải tập thể dục bù vào.

Mấy ngày nay nhiệt độ hạ thấp, nhất là hôm nay còn có mưa, gió lùa vào mà lạnh buốt cả người.

Trong quán cà phê, ôm một ly cà phê nóng hổi, Diệp Tuệ suýt thì ngủ gật luôn ở đây.

Tiểu Lư là con nghiện đồ ngọt, cô ấy chỉ cần ăn một miếng bánh kem là cũng đủ để cười híp cả mắt, còn không nhận được mà cảm thán: “Ăn đồ ngọt có thể khiến cho tâm trạng vui vẻ, tìm đập rộn ràng.”

Chỉ một miếng bánh kem chocolate mà cũng khiến Tiểu Lư thốt ra được một câu như vậy, Diệp Tuệ không nhận được cười: “Còn cái gì có thể khiến tim em đập rộn ràng nữa không?”

Tiểu Lư suy nghĩ một chút: “Chạy 800 mét có tính không ạ?”

Diệp Tuệ: “...”

cô cũng ăn thử một miếng bánh kem, ngọt quá, nuốt xuống cảm giác như vị ngọt này có thể chảy vào tim luôn vậy.

Cảm giác này giống như cái lần Thẩm Thuật ôm cô, thì ra ôm Thẩm Thuật cũng có tác dụng như ăn đồ ngọt, khiến tim đập rộn ràng.

Diệp Tuệ nghĩ đến Thẩm Thuật thì chẳng nuốt nổi bánh ngọt nữa, về nhà cô còn có việc quan trọng phải làm đấy.

“Chỉ về nhà trước đây, em cứ ngồi ăn thong thả nhé.” cô nói với Tiểu Lư một tiếng rồi lập tức ngồi xe về.

Hôm nọ Thẩm Thuật có tặng cho cô một sợi dây chuyền, nên cô cũng muốn tạo cho anh một niềm vui bất ngờ.

Vì ý nghĩ này mà mấy hôm nay cô nghĩ nát óc mà vẫn không biết nên mua gì cho anh, nghĩ mãi thì thấy Thẩm Thuật thật sự chẳng thiếu thứ gì cả.

Tranh thủ lúc anh chưa về, Diệp Tuệ lóng vòng trong nhà một lúc, từ cửa nhà cho đến phòng bếp, phòng khách, gần như mọi góc ngách trong nhà cô đều đi qua một lượt rồi.

Cuối cùng, cô mới nhận không được mà đi tới mở cửa phòng Thẩm Thuật.

Rèm cửa sổ khép chặt, trong phòng tối đen không có một chút ánh sáng. Diệp Tuệ bật đèn lên, ánh sáng chiếu rọi cả căn phòng.

cô nhớ lần cuối cùng cô vào phòng anh là lúc anh bị ngộ độc, sau đó cô vào đây ngủ cùng anh.

Nghĩ đến chuyện hai người đã từng thức dậy trên cùng một chiếc giường, mặt Diệp Tuệ nóng bừng, lập tức nhìn đi chỗ khác, cô nhìn một lượt khắp phòng, nghĩ một chút rồi mở tủ quần áo ra.

Quần áo của anh rất đơn điệu, hầu như chỉ là đồ đen và đồ sẫm màu, áo sơ mi trắng, ngay đến hoa văn trên cà vạt cũng giống giống nhau.

Diệp Tuệ rút một cái cà vạt ra, ngẫm nghĩ, được, cô quyết định sẽ mua tặng anh một cái cà vạt.

cô để cái cà vạt về chỗ cũ, mấy đồ khác cũng xếp lại ngay ngắn, sau đó lặng lẽ đi ra khỏi phòng anh.

Advertisement / Quảng cáo

Buổi tối hôm sau, Diệp Tuệ nguy trang cẩn thận, không nói với Thẩm Thuật mà một mình đi đến trung tâm thương mại.

Vì sắp đến mùa đông nên trời tối nhanh, còn chưa đến bảy giờ mà trời đã đen kịt rồi.

Kể cả vật thì cũng không ngăn được quyết tâm muốn tự đi chọn quà của Diệp Tuệ, cho dù trên đường đi có gặp mấy con ma thì cô cũng cố nhin.

cô đeo kính râm, khăn quàng cổ quấn lên tận mũi, che hết toàn bộ gương mặt.

“Cà vạt của cửa hàng loại nào bán chạy nhất vậy?” Diệp Tuệ không có kinh nghiệm mua cà vạt nên đành phải nhờ tư vấn.

Nhân viên cửa hàng mỉm cười chỉ vào một chỗ, nói: “Mấy kiểu dáng này là loại bán chạy nhất của cửa hàng ạ, không biết anh nhà chị thích kiểu như thế nào ạ?”

Diệp Tuệ nhớ lại vẻ ngoài của Thẩm Thuật, đôi mắt sâu thẳm, đuôi mắt hơi rướn lên, biểu cảm lạnh lùng không ai dám tới gần.

Ánh mắt anh luôn không biểu lộ cảm xúc gì, khiến người ta đoán không ra suy nghĩ của anh.

Vóc dáng anh cũng rất cao, lần trước lúc chăm sóc cho anh, cô còn để ý thấy cơ ngực anh dưới cổ áo, hình như anh có tập thể hình.

Nghĩ gì thế hả!! cô vội vàng dừng suy nghĩ, sao cô lại có thể có suy nghĩ đó với Thẩm Thuật cơ chứ!

May là lúc này cô đeo khăn quàng kín mặt nên không ai thấy mặt cô đang đỏ bừng lên, cô giữ bình tĩnh, bắt đầu nhìn cà vạt, tưởng tượng mấy chiếc cà vạt này mà ở trên người anh thì sẽ như thế nào.

Cuối cùng, cô chọn một cái cà vạt có hoa văn nhưng không quá lòe loẹt rườm rà, cầm đi thanh toán.

Mua xong, cô lập tức trở về nhà ngay, không còn sớm nữa, cô nhất định phải về nhà trước anh thì mới giấu được món quà này đi.

Để ở phòng khách được không nhỉ? Để ở chỗ đặt điều khiển TV cho anh vừa đi đến là trông thấy ngay, nếu anh có ngờ vực hỏi cô thì cô có thể thành thật mà trả lời rồi.

Nhưng như vậy thì không có thành ý lắm, vẫn nên đổi chỗ khác đi.

Vậy phòng ngủ thì sao? Để cái cà vạt vào tủ quần áo của anh, giữa một hàng cà vạt với hoa văn tương tự nhau, chắc chắn Thẩm Thuật chỉ nhìn cái là biết ngay.

Đến lúc đó cô sẽ rất tự nhiên nói với anh rằng: “anh thích không? Đây là món quà em chọn cho anh đấy.”

Cơ mà thế thì lại chứng tỏ là cô đã đi vào phòng ngủ của anh rồi, liệu anh có nghĩ cô suốt ngày lén lút chui vào phòng anh không nhỉ?

Ngay lúc cô còn đang suy nghĩ thì đằng sau đột ngột vang lên tiếng mở cửa, làm cô giật mình quay phắt người lại, đúng lúc Thẩm Thuật từ bên ngoài đi vào nhà.

“Ồ, chào buổi sáng ~” Má ơi, cô vừa nói gì vậy?? Mới có chút chuyện nhỏ thế mà đã sợ đến nỗi nói luyên thuyên rồi, anh không nghĩ ngờ mới là lạ đấy.

Thẩm Thuật sững sờ mấy giây, không kịp phản ứng lại, nhưng ngay sau đó anh liền mỉm cười, rất nể tình mà đáp: “Chào buổi sáng.”

Hai tay của Diệp Tuệ chấp lại sau lưng nhìn rất khá nghĩ, vì căng thẳng quá nên cô nắm chặt hộp quà, sau đó vừa ngó chừng anh vừa bước lùi về sau.

Thẩm Thuật vẫn đứng ở cửa, nhìn một loạt những hành động kỳ quặc của cô nhưng cũng không vạch trần.

Cạch một tiếng, Diệp Tuệ dụng vào tay vịn cầu thang nên đánh rơi hộp quà xuống đất.

cô luống cuống hấp tấp quay người lại nhặt lên, nhưng cơ thể lại không nghe theo sự chỉ đạo của não bộ, nên chân cô lại đá phải cái hộp quà, trượt thẳng đến cạnh chân Thẩm Thuật.

Đến nước này thì cô chịu thua luôn rồi, đành chỉ vào hộp quà đang nằm dưới đất, nói: “Đó là quà em tặng anh đấy.”

Khác hẳn với bộ dạng cúi đầu ủ rũ của Diệp Tuệ, đáy mắt Thẩm Thuật tựa như ánh lên một tia sáng, anh khom lưng nhặt hộp quà Diệp Tuệ tặng anh lên, ánh mắt cất giấu nụ cười, nói: “anh mở ra luôn được không?”

Diệp Tuệ gật đầu: “Là của anh rồi mà.”

Thẩm Thuật cẩn thận mở hộp quà ra, bên trong là một chiếc cà vạt, một giây sau, anh tháo luôn cái cà vạt đang đeo trên cổ ra rồi đổi lại cái cà vạt mới này.

Hệt như Diệp Tuệ hình dung, loại bỏ yếu tố Thẩm Thuật đẹp trai nên mặc cái gì cũng đẹp ra thì quả thật món quà cô chọn rất hợp với anh.

“Cái cà vạt này hợp với anh lắm.” cô khen thật lòng.

“Là do em có mắt chọn đồ đấy.” Đây là lần đầu tiên Thẩm Thuật nói vậy, nếu Diệp Tuệ mà có đuôi thì bây giờ hẳn là cái đuôi của cô đã vênh cao lên rồi.

anh lại nói thêm một câu: “anh rất thích.”

Advertisement / Quảng cáo

Nụ cười nơi khóe môi Diệp Tuệ muốn giấu cũng giấu không nổi nữa rồi, đây là lần đầu tiên cô cẩn thận tỉ mỉ chọn quà cho người khác, hơn nữa người được tặng còn rất thích nó nữa.

Diệp Tuệ vui vẻ nói chúc ngủ ngon với anh rồi đi về phòng ngủ.

Thẩm Thuật thì không ngủ sớm vậy, trước tiên anh treo cái cà vạt trong tủ quần áo, nghĩ một lúc rồi lại nhướn mày lấy ra.

rõ ràng bình thường cà vạt của anh đều để như vậy, nhưng lần này anh lại sợ sẽ làm cà vạt bị nhàu nát.

Suy nghĩ kỹ càng hồi lâu, cuối cùng anh quyết định để thẳng cà vạt lên bàn, như thế thì chắc chắn sẽ không tạo thành một nếp gấp nào. Làm xong xuôi hết thảy, anh mới yên tâm lên giường nằm.

Hôm sau, Thẩm Thuật đeo cà vạt mới, anh muốn để Diệp Tuệ nhìn thấy, nhưng cô đã đi làm rồi. Nhìn phòng ốc trống không, ánh mắt anh tối lại.

Lúc Vương Xuyên đi vào đưa báo cáo cho Thẩm Thuật thì bỗng chú ý tới cái cà vạt của sếp, anh ta suy nghĩ một lúc, hình như có gì đó là lạ?

Trước giờ anh ta chưa từng thấy Thẩm Thuật đeo kiểu cà vạt như thế này bao giờ, tuy nhiên nhìn sếp có vẻ không được vui lắm thì phải.

Vương Xuyên nịnh hót theo thói quen: “Thẩm tổng, cà vạt sếp đeo hôm nay hợp với sếp lắm ạ.”

không ngờ Thẩm Thuật thế mà lại lần đầu tiên cười với anh ta, thái độ khó chịu ban nãy đã tiêu tan đi nhiều, Thẩm Thuật dịu dàng vuốt chiếc cà vạt, giọng điệu có phần khoe khoang.

“Có người tặng tôi đấy.”

- - -

Chị Tuệ à, chị tặng cho anh em mấy cái vào chứ, tặng có một cái anh em lại đeo cả tuần không giặt thì saoooo)) Chia buồn với các em cà vạt để trong tủ, các em đã bị đưa vào lãnh cung))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mũi Ấm Dương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75

Edit: Ngân Nhi

Vương Xuyên nghĩ thầm, có người tặng? Ai tặng? Diệp Tuệ sao? Trừ quà của Diệp Tuệ ra thì anh ta không thể nghĩ ra được người nào khác có thể khiến cho sếp vui vẻ đến vậy.

Hưởng hồ sếp chỉ mới nói một câu thôi mà anh ta đã cảm nhận được sự ấm áp như gió xuân của sếp rồi.

Vương Xuyên không ngừng cố gắng nịnh tiếp: “Người này chắc chắn là có mắt thẩm mỹ tốt, lại chọn quà rất có tâm nữa.” Nhìn cái kiểu này thì cho dù Diệp Tuệ có tặng cái gì thì sếp cũng coi nó như bảo bối thôi.

Thẩm Thuật tặng cho Vương Xuyên một ánh mắt khen ngợi, nhưng ngoài miệng lại nói: “thật thế không?”

Vương Xuyên lập tức đưa ra câu trả lời khẳng định: “Chắc chắn là thế rồi sếp, người kia nhất định là vừa chọn vừa nghĩ đến sếp, nếu không thì sao chọn được đồ phù hợp như thế chứ.”

Thẩm Thuật nghe vậy thì hài lòng gật đầu, lại tặng cho Vương Xuyên một lời khen: “Dạo này cậu làm việc rất tốt.”

Vương Xuyên được sếp khen mà kinh sợ, dờ dẫm đi ra khỏi phòng làm việc, thì ra Thẩm tổng cũng không hẳn là lạnh lùng như vẻ bề ngoài.

Nhận được sự khích lệ của sếp, năng suất làm việc của Vương Xuyên cũng tăng vùn vụt, Trình Thắng nhìn mà phát sợ, còn tưởng anh ta bị ma nhập chứ.

Diệp Tuệ không biết rằng chỉ một món quà nhỏ có tặng thôi mà có thể khiến cho Thẩm Thuật duy trì được tâm trạng vui vẻ lâu đến thế.

Buổi tối cô trở về nhà, lại thấy anh đã về trước cả cô rồi.

cô mở điện thoại lên nhìn giờ, vẫn chưa đến tám giờ mà, sao anh về sớm thế nhỉ?

“Hôm nay anh về sớm thế.” Diệp Tuệ vào bếp rót cốc nước, uống từng ngụm nhỏ.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật trước tiên là cúi đầu nhìn cái cà vạt của mình, giống như đang ám chỉ điều gì đó, sau đấy mới đáp lại cô: “Hôm nay không còn việc gì làm nên anh về sớm.”

anh lại theo bản năng nhìn thoáng qua thư phòng, trên bàn còn chất đống văn kiện giấy tờ anh mang về từ công ty, vì ban ngày cứ mất tập trung nên còn rất nhiều việc chưa làm xong.

“thì ra là thế.” Diệp Tuệ gật đầu.

Thẩm Thuật chợt dạ, may là Diệp Tuệ không có thói quen đi vào thư phòng của anh.

Ánh mắt Diệp Tuệ nhìn cái cà vạt anh đang đeo, cô nghĩ chắc anh mới về nhà nên vẫn chưa kịp thay quần áo.

thật ra thì Thẩm Thuật đã về nhà lâu rồi, anh cố tình không thay áo chính là để Diệp Tuệ nhìn mà, vì cô đi làm sớm hơn anh nên cô vẫn chưa thấy anh đeo cà vạt mới đi làm.

Diệp Tuệ càng nhìn càng thấy hài lòng, đúng là đồ cô chọn có khác, đặt trên người anh nhìn càng đẹp hơn.

cô chỉ vào cái cà vạt, nói: “Cái cà vạt này hợp với anh thật đấy!”

Thẩm Thuật đứng là chỉ đang chờ Diệp Tuệ nói lại câu này một lần nữa, khỏe môi anh nhếch lên, cười nói: “Là do em có mắt chọn đồ.”

Nếu Diệp Tuệ mà biết câu nói vừa rồi của mình lại khiến anh vui vẻ như thế thì đảm bảo là cô sẽ nói thêm mấy trăm câu khen khác nhau cho anh nghe luôn.

Cộc cộc cộc!

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, Diệp Tuệ ngo ngắc không kịp phản ứng.

Cộc cộc cộc!

Chỉ sau mấy giây, tiếng gõ cửa lại vang lên tiếp, nghe có vẻ gấp gáp.

cô để cái cốc trong tay xuống, đứng lên khỏi salon rồi đi ra cửa, nói với Thẩm Thuật: “Đề em ra mở cửa.”

Thẩm Thuật nhanh hơn cô một bước, anh đi lướt qua cô, nói: “Em cứ ở yên đấy, để anh ra.”

anh không mở cửa ngay mà nhìn vào mắt mèo trước rồi mới mở, Diệp Tuệ nhìn cánh cửa được mở ra, cô tiến lên mấy bước.

Bên ngoài chỉ là hành lang dài trống trải, không một bóng người, như thể tiếng gõ cửa vừa rồi chỉ là tưởng tượng của hai người vậy.

Ánh đèn sáng rọi xuống sàn hành lang, bầu không khí dường như cũng ngưng đọng lại.

Diệp Tuệ lo lắng cúi đầu, trước cửa có để một cái phong bì thư, nhìn hơi vàng vọt.

Thẩm Thuật đang muốn nhặt lên thì lập tức bị Diệp Tuệ ngăn lại: “anh đừng động vào, để em đeo găng tay rồi cầm cho.”

Cảnh tượng ban nãy kỳ dị như thế, nhờ trên phong thư dính cái gì dơ bẩn thì sao, cô không thể để anh mạo hiểm được.

Diệp Tuệ đeo găng tay cao su vào, chậm chạp cầm bức thư lên, vừa mới mở ra xem thì liền hét ầm lên rồi ném luôn tờ giấy đi.

trên tờ giấy trắng chỉ viết một dòng chữ: “Giúp tôi với”

Mà mấy chữ này còn không được viết bằng bút bình thường đâu, mà nó dờn đậm lì trên tờ giấy trắng, giống như dùng máu để viết vậy.

Thẩm Thuật nhúu chặt mày, muốn nhặt tờ giấy lên, Diệp Tuệ lập tức kéo tay anh, theo bản năng lùi về sau mấy bước.

“anh đừng nhặt, để em vứt nó.” Diệp Tuệ luống cuống nói.

cô sợ anh sẽ tiếp tục làm nên cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi, nhanh chóng vứt lá thư và phong bì vào thùng rác.

Thẩm Thuật nhìn đáng vẻ lo sợ của cô, anh đề nghị: “Bây giờ anh sẽ đến phòng giám sát xem một chút, em ở nhà chờ anh, đừng mở cửa cho ai nhé.”

Diệp Tuệ vội lắc đầu: “không được không được, em muốn đi cùng anh cơ.”

Diệp Tuệ còn lâu mới ở nhà một mình, cô đeo khăn quàng cổ vào, đi sát bên cạnh Thẩm Thuật, cùng nhau tới phòng giám sát.

Nhân viên an ninh trong phòng giám sát nhận ra Thẩm Thuật, anh ấy chỉ nhớ đại khái hai người này là một đôi vợ chồng trẻ mới chuyển tới không lâu.

Thẩm Thuật nói: “Có thể cho chúng tôi xem camera cách đây khoảng chừng 50 phút không?” Vừa nãy lúc ra mở cửa anh đã nhìn đồng hồ.

Nhân viên an ninh liền điều chỉnh camera về thời gian Thẩm Thuật yêu cầu, Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đều cúi người xuống, nghiêm túc quan sát.

“Dừng ở đây.” Hình ảnh dừng lại, thời gian hiện ở lúc 7 giờ 49 phút tối, trong hành lang không một bóng người.

Đoạn video được phát, một giây sau, cửa phòng được mở, Thẩm Thuật đi ra, ngoài cửa không có ai.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật: “Cho xem lại được không?”

Quay lại đoạn vừa rồi, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đều chú ý đến phong bì thư được đặt trên mặt đất trống trải.

Hai người liếc nhìn nhau một cái, không ai nói gì, cũng không trình bày cụ thể cho nhân viên an ninh biết, chỉ tìm đại một cái cớ rồi đi ra khỏi phòng giám sát.

“không phải là người gửi sao?” Diệp Tuệ lăm bắm trong thang máy.

Thẩm Thuật quay đầu nhìn cô, cô không dám cách xa anh nửa mét, cứ đứng thật sát vào anh.

Giọng nói của anh rất dịu dàng, có tác dụng trấn an tâm trạng rất tốt: “Nếu em sợ thì có thể vào phòng tìm anh bất cứ lúc nào.”

Cảm xúc của cô bị anh vạch trần, cô mạnh miệng nói: “Chỉ là thói quen của em thôi, anh đừng lo.”

Diệp Tuệ trở về phòng, tầm mắt Thẩm Thuật nhìn cửa phòng đóng chặt của cô một lúc, sau đó đi đến thư phòng.

Tối nay anh còn nhiều việc phải xử lý, nếu Diệp Tuệ sợ thì anh có thể phát hiện kịp thời.

Ba giờ sáng.

Đèn trong thư phòng vẫn sáng, Diệp Tuệ đã ngủ, vì trong nhà có Thẩm Thuật nên cô không thấy sợ như bình thường.

Cộc cộc cộc!

Cửa sổ thủy tinh ở tầng 14 truyền đến tiếng gõ cửa, chẳng ai lại nghĩ là có người ở bên ngoài gõ cửa cả, Diệp Tuệ vẫn chưa tỉnh, chỉ trở mình ngủ tiếp.

Cộc cộc cộc cộc cộc!

Dường như người kia vẫn chưa từ bỏ ý định mà gõ tiếp, kèm theo tiếng gõ là sự chấn động nhẹ của khung cửa.

Diệp Tuệ hoảng tỉnh trong nháy mắt, người bên ngoài thấy Diệp Tuệ tỉnh thì càng háng hái hơn, gõ cửa dồn dập, cửa sổ còn bị kéo ra một khe hở nhỏ, gió lùa vào làm rèm cửa bay lên.

Diệp Tuệ lập tức ngồi bật dậy, theo bản năng hô lên: “Thẩm Thuật!”

Mấy giây sau, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân từ xa lại gần, cửa phòng cô được mở ra, Thẩm Thuật ở bên ngoài.

Bên ngoài phòng sáng đèn, ánh sáng dịu nhẹ chiếu vào căn phòng tối của cô, Thẩm Thuật thấy cô bọc kín chăn ngồi trên giường, anh liền giơ tay bấm công tắc điện.

Cả căn phòng bừng sáng.

anh bước nhanh đến bên giường cô, hỏi: “Sao thế?”

Diệp Tuệ chỉ tay ra cửa sổ: “Có người ở bên ngoài gõ cửa.” Vừa nói xong thì lại có tiếng gõ cửa vang lên, mình chứng cho lời cô nói.

Thẩm Thuật vừa định ra xem thì cô cũng xuống giường theo: “Em đi cùng anh.”

Tiến lại gần cửa sổ, Diệp Tuệ nhìn ra bên ngoài thì thấy có một bóng đen mờ mờ, không thấy rõ lắm.

Thẩm Thuật trước giờ luôn rất gan dạ, anh không hề kiêng dè gì mà mở cửa sổ ra, bịch một tiếng, hình như có thứ gì đó bị đập vào.

Diệp Tuệ ngớ ngợ nhíu mày: “Tiếng gì vậy?”

Thẩm Thuật khó hiểu nhìn cô: “Làm gì có tiếng gì?”

đang nói chuyện thì hai người lại nghe thấy tiếng gõ cửa sổ.

“Lại nữa rồi.” Diệp Tuệ chỉ ra ngoài cửa sổ, cái bóng đen kia lại xuất hiện, chắc chắn không thể là người được, nào có người bình thường nào đêm hôm lại ở bên ngoài tầng 14 cơ chứ.

Thẩm Thuật mở cửa lần nữa, lại nghe thấy bịch một tiếng, kèm theo là tiếng hét chói tai.

Aaaaaaaaaa!!!

âm thanh càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất hẳn, bóng đen cũng không thấy đâu nữa.

Diệp Tuệ trầm nghĩ, bất cứ những món đồ đã qua tay Thẩm Thuật đều sẽ mang đến tính sát thương rất cao cho ma quý, mà con ma ban này... Chắc là bị rơi xuống từ cửa sổ mất rồi.

“Thẩm Thuật, em không thể không nói một câu là...” Ánh mắt cô nhìn anh rất phức tạp, “anh thật sự rất lợi hại”

Thẩm Thuật không hề có vẻ gì là mệt mỏi, ngược lại tinh thần còn rất háng hái, anh cười nói: “Con ma còn ở đây không?”

Vì con ma nào khi gặp Thẩm Thuật thì năng lực cũng sẽ bị giảm sút mạnh, chẳng làm được gì nữa, nên Diệp Tuệ cũng suy nghĩ quên luôn sự tồn tại của con ma ngoài cửa sổ.

Advertisement / Quảng cáo

cô nhìn ra bên ngoài, nói: “Nó lại tới kia.”

Ngay lúc tay Thẩm Thuật sắp chạm vào cửa sổ thì có một cái tay bám vào bệ cửa, “Khoan đã, hảo hán xin hãy giữ cho tôi một mạng!”

Diệp Tuệ chửi thầm trong lòng, anh còn mạng để giữ cơ à?

một con ma béo trèo vào từ cửa sổ, hần co rúm người trốn trong góc phòng, cực kỳ sợ Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ nói: “Nửa đêm nửa hôm anh gõ cửa sổ phòng tôi làm gì?”

Con ma béo tỏ ra ngượng ngùng: “Tôi là fan của Thường Huýnh, ai bảo cô là đối thủ của Thường Huýnh chứ, tôi chỉ muốn dọa cô chút thôi”

Diệp Tuệ hí hóp nói: “Lá thư cũng là của anh đấy à? anh cố tình muốn dọa tôi sợ đúng không?”

Con ma vội vàng xua tay, sợ Thẩm Thuật làm gì mình: “không phải tôi không phải tôi, là của một con ma nữ đó, không liên quan gì đến tôi hết, cô mau giải thích cho chồng cô đi.”

hần cũng không hề biết thân phận của ma nữ kia, hần chỉ mới đến thôi nên không biết nhiều lắm

Diệp Tuệ nói lại cho Thẩm Thuật nghe, Thẩm Thuật nhìn về hướng cô vừa nhìn, nói: “Vậy anh có thể đi rồi, trèo lại ra cửa sổ đi.”

Con ma của cửa sổ thì thần ám ức tránh né Thẩm Thuật đi tới chỗ cửa sổ, hần không ngờ là nhà Diệp Tuệ, đối thủ của Thường Huýnh lại đáng sợ đến vậy.

Chỉ cần chồng Diệp Tuệ ở bên cạnh cô ấy là cả người lẫn ma đều không dám lại gần, Thường Huýnh vẫn nên nhận thua đi thôi, không thắng được Diệp Tuệ đâu.

Diệp Tuệ nhìn theo bóng lưng con ma rồi đi, không khỏi nghĩ, ma nữ kia không có ý định hù dọa cô, vậy chẳng lẽ nó thật sự đang muốn nhờ cô giúp đỡ sao?

Chương 76

Edit: Ngân Nhi

Hôm nay Diệp Tuệ đi quay nốt mấy cảnh cuối cùng của phim “Giải thoát”, sau khi quay xong hai cảnh, cô ngồi nghỉ tạm trong phòng hóa trang, đọc kịch bản chuẩn bị quay tiếp cảnh sau.

Lúc này bỗng có một con gió lùa vào, giờ đã là cuối thu nên gió lạnh thấu xương, lan tỏa vào trong phòng.

Diệp Tuệ đột ngột cảm thấy người lạnh đi, Tiểu Lulu nói: “Lạ thật, ai mở cửa sổ thế không biết? Lúc em đi vào rõ ràng thấy cửa sổ đang đóng mà.”

Lúc này cửa sổ đã kéo ra một khe hở rất lớn, làm rèm cửa lay động.

Diệp Tuệ không để tâm: “Chắc em nhớ nhầm rồi.”

Tiểu Lulu gạt đầu, đi ra đóng cửa sổ lại, Diệp Tuệ thì tiếp tục ngồi đọc kịch bản.

một lát sau, Diệp Tuệ bỗng dưng thấy cái đèn gắn trên gương ở bàn trang điểm cứ lập lộc lập lộc, làm gương mặt cô lúc sáng lúc tối.

cô chợt có một dự cảm không tốt.

Tiểu Lulu nói: “Sao đèn lại hồng rồi? Buổi sáng không phải vẫn bình thường sao.” Tiểu Lulu kiểm tra bóng đèn, phát hiện không có vấn đề gì cả.

cô ấy sờ tay mình: “Hôm nay lạnh quá, không được rồi, em phải đi pha một cốc sữa nóng uống đây. Tuệ Tuệ, chị cũng muốn uống đúng không, em pha luôn cho chị một cốc nhé.” nói xong cái là đi nhanh ra khỏi phòng hóa trang luôn.

Diệp Tuệ muốn ngăn Tiểu Lulu lại nhưng cô ấy giống như đang đứng trên Phong Hóa Luân (*bánh xe gió lùa của Na Tra*) mà đi vậy, câu “Đừng bỏ chị lại” cứ thế bị mắc lại trong cổ họng.

Diệp Tuệ đã đoán được trong phòng này có ma rồi, cô cúi đầu, lấy tay che mắt, không dám nhìn đi đâu hết, trong lòng run rẩy niệm chú Nam Mô A Di Đà Phật.

Advertisement / Quảng cáo

Và hiển nhiên, hành động này chẳng có hiệu quả gì cả.

Trong không gian yên tĩnh, Diệp Tuệ bỗng nghe thấy tiếng thứ gì đó đang lặn dưới đất.

“Lộc cộc lộc cộc lộc cộc...”

âm thanh kia càng lúc càng tiến đến gần, hướng thẳng đến vị trí mà cô đang ngồi, Diệp Tuệ run rẩy lên nhìn qua khe hở ngón tay.

một thoi son lặn đến chân cô.

Thoi son này vừa nhìn là biết không phải sản phẩm mới, nhìn mẫu mã thì hình như cũng khá lâu năm rồi, nhưng thoi son được lau chùi rất sạch sẽ, gần như không nhìn ra vết nứt nào.

Tím Diệp Tuệ giật thót, không lẽ đây là một con ma son mới? cô nhìn thoi son mấy giây, nó vẫn chỉ nằm im trên mặt đất, không thấy con ma nào xuất hiện.

Đúng lúc này, sau lưng Diệp Tuệ vang lên một tiếng “Rầm”, giống như tiếng giá treo quần áo rơi xuống, ngay sau đó thì có tiếng nói: “Ai ui...”

cô quay đầu nhìn, giá treo quần áo đổ xuống đất, quần áo rơi hết ra sàn, bên cạnh còn có thêm một người phụ nữ.

Người phụ nữ này nhìn rất bình thường, chỉ khác là có nước da trắng hơn người thường một chút, người thì gầy quá đáng, rõ ràng là một con ma hàng thật giá thật.

Con ma có phản ngưng ngưng nói: “cô Diệp, xin lỗi nhé, tôi không cẩn thận làm rơi hết quần áo của cô rồi.”

nói xong, cô ấy lập tức cúi người nâng cái giá treo lên, sau đó nhặt quần áo dưới đất, nhẹ nhàng phủi bụi rồi cẩn thận treo lại trên giá.

Cực kỳ lịch sự luôn.

Diệp Tuệ cảm thấy ma nữ này không có ác ý, cô nhặt thoi son lên, hỏi: “Đây là đồ của cô à?”

Ma nữ cầm lấy thoi son, quý trọng vuốt ve: “Là của chồng tôi tặng.”

Ma son môi nhìn Diệp Tuệ, đáng vẻ lại tỏ ra áy náy: “cô Diệp, tôi không muốn hù dọa cô, cũng không dám gặp trực tiếp, cho nên mới làm chút chuyện để cho cô biết đến sự tồn tại của tôi.”

Diệp Tuệ: “...”

Vậy là ban nãy cảnh cửa sổ hé ra, rồi thì ánh đèn lập lộc, sau đó là cái giá treo đồ bị đổ, tất cả đều nằm trong kế hoạch lên sân mà ma nữ này đã chuẩn bị từ trước sao?

Diệp Tuệ thờ dãi, thà nó cứ xuất hiện luôn còn hơn, cứ dọa cô từng tí một như thế làm gì chứ, hại tim cô như muốn nhảy ra khỏi cổ họng luôn.

cô hỏi: “Bức thư xin giúp đỡ là do cô viết sao?”

Ma son môi gật đầu: “Là tôi viết, vì viết bức thư ấy mà tôi đã có ý dùng màu son đỏ chót mình thích nhất, như vậy càng có thể chứng tỏ được thành ý muốn xin cô Diệp giúp đỡ.”

Diệp Tuệ: “...”

thì ra bức thư ấy không phải được viết bằng máu mà là dùng son để viết. Trời ạ, ma son môi này đúng là rất có thành ý, nhưng chính cái thành ý này đã dọa cô sợ muốn chết.

cô lại hỏi: “cô muốn tôi giúp cô việc gì?”

Ma son môi nhớ đến người chồng của mình: “Tôi phát hiện người em chồng của tôi đang có ý đồ cấu kết với người ngoài để chiếm đoạt tài sản, nhưng chồng tôi lại cực kỳ tin nhiệm em trai anh ấy.”

“Tôi muốn nhắc nhở anh ấy chuyện này, nhưng tôi phát hiện mình không có cách nào để nói cho anh ấy biết cả, chỉ đành nhờ đến cô Diệp thôi.”

Diệp Tuệ hỏi: “Chồng của cô là ai?”

Ma son môi đáp: “anh ấy là Trần Tín của công ty quảng cáo Hoa Hạ.”

Diệp Tuệ đã từng nghe đến người tên Trần Tín này, hẳn là CEO của công ty quảng cáo Hoa Hạ, rất nhiều nhãn hiệu có hợp tác với hắn, cô gật đầu: “Được, tôi sẽ giúp cô.”

Ma son môi luôn miệng nói cảm ơn: “Cảm ơn cô nhé cô Diệp.”

Lúc này bỗng có tiếng bước chân, ma son môi không nói thêm gì nữa, nhanh chóng chui vào trong thoi son.

một giây sau, cửa được mở ra, Tiểu Lưu cầm hai cốc sữa nóng đi đến, để một cốc xuống bàn Diệp Tuệ: “Tuệ Tuệ, của chị này.”

“Cảm ơn em.”

Diệp Tuệ nhìn mặt bàn, thời son kia đang nằm yên ở đó.

Nửa tháng nay Trần Tín thường xuyên nằm mơ, trong giấc mơ không có ai, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc.

Trần Tín không biết người khóc trong mơ đó là ai, hần luôn cố gắng tìm ra thân phận của người đó, nhưng đều thức giấc ở khoảnh khắc quan trọng, sau khi tỉnh lại, hần luôn cảm thấy toàn thân nặng chịch.

Trần Tín kể lại chuyện này cho cậu em Trần Can của mình, Trần Can thấy chuyện này khá kỳ lạ, nói không chừng là ma quỷ đang đùa cợt.

Advertisement / Quảng cáo

Trần Can nói sẽ giúp hần tìm một thiên sư đến làm phép, Trần Tín vốn không tin mấy chuyện mê tín này, nhưng nếu em trai đã kiên trì muốn làm thì Trần Tín sẽ nghe theo.

Tối qua, Trần Tín lại nằm mơ. Trong mơ chị nghe thấy tiếng khóc, mà người khóc vốn nhất quyết không chịu xuất hiện kia, lần này cuối cùng cũng đã bước về phía hần rồi.

Trần Tín đã nhìn thấy rõ mặt người ấy, chính là người vợ đã qua đời của hần.

Vợ hần qua đời vì bệnh nặng, không hôm nào là hần không nhớ vợ, trong mơ, hần muốn hỏi vợ làm sao vậy, nhưng vợ hần không nói gì, chỉ nhìn hần mà khóc.

Dường như cô ấy rất muốn nói cho hần biết có chuyện gì, nhưng lại không thể mở miệng được, cuối cùng, trước khi biến mất, vợ hần cuối cùng cũng nói một câu.

Hãy đi tìm Diệp Tuệ.

Sau khi tỉnh lại, Trần Tín ngỡ ngàng không dám tin, vì chuyện này có liên quan đến vợ nên hần cực kỳ xem trọng.

Vợ hần báo mộng cho hần là để nói điều gì? Tại sao lại muốn hần đi tìm Diệp Tuệ?

Mang theo một bụng nghi vấn, Trần Tín bắt đầu tìm kiếm thông tin về Diệp Tuệ, cô ấy là diễn viên đang hot dạo gần đây, địa điểm quay phim của cô ấy cũng đã từng xuất hiện những hiện tượng ma quái.

Trần Tín trầm nghĩ, chẳng lẽ vì lý do này mà vợ hần mới báo hần đi tìm Diệp Tuệ sao?

Nhưng hần vẫn giữ thái độ bán tín bán nghi với Diệp Tuệ, vì cô ấy còn quá trẻ, hơn nữa thân phận còn là một minh tinh, cảm giác như chẳng hề liên quan gì đến ma quỷ.

Nhưng nếu vợ hần đã báo hần tìm gặp Diệp Tuệ thì chắc chắn hần sẽ làm theo ý nguyện của vợ.

Trần Tín gọi điện cho Diệp Tuệ, nói lên yêu cầu của mình. Diệp Tuệ đồng ý tới nhà hần một chuyến để nói chuyện.

Đến ngày hẹn, Diệp Tuệ sửa soạn đồ để đến nhà Trần Tín, nếu cô đã đồng ý giúp đỡ ma son mới thì nhất định sẽ giúp đến cùng. Tất nhiên cô cũng không quên dẫn theo Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ: “Thẩm Thuật, em muốn đi giúp ma nữ làm một việc, anh có đi cùng em không?”

Diệp Tuệ cười nhìn anh, cô có thể đoán được câu trả lời rồi. Quả nhiên, anh hỏi cô: “đi đâu vậy?”

“anh cứ đi theo em thôi.”

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật cùng nhau tới nhà Trần Tín, Trần Tín tiến lên đón tiếp: “cô Diệp, chào cô.”

Diệp Tuệ chỉ vào Thẩm Thuật: “Đây là trợ lý của tôi.”

Thẩm Thuật lại một lần nữa đảm nhiệm vai trò trợ lý của Diệp Tuệ, anh gật đầu với Trần Tín một cái.

Diệp Tuệ nghĩ, trước tiên phải chứng minh cho Trần Tín thấy sự tồn tại của ma son mới, cô vừa định nói thì ngoài cửa đột nhiên có tiếng động.

Hai người đàn ông đi đến, một trong hai người ăn mặc lịch sự, tay cầm một cái gương, cầm gương cao, ánh mắt ngạo mạn.

Trần Tín giới thiệu cho Diệp Tuệ người em trai của mình: “Đây là em trai tôi, Trần Can.”

Diệp Tuệ búng tính, thì ra người này chính là cậu em trai mà ma son mới nói là đang có ý đồ chiếm đoạt tài sản của Trần Tín, nghĩ vậy nhưng gương mặt cô lại không hề thể hiện ra điều gì.

Trần Tín nói với Trần Can: “cô đây là...”

Trần Can chỉ vào Ngô thiên sư, nói: “Đây là Ngô thiên sư nổi danh lẫy lừng, người ta còn gọi ông là Quý Kiến Sầu*.”

**Tên của một loại cây thuốc được cho là có thể trừ ma đuổi quỷ.*

Ngô thiên sư gật đầu chào mọi người, sau đó lại tiếp tục ngẩng cao đầu, như thể nếu không gương cảm lên thì không thể thể hiện ra được phong độ của ông ta vậy.

Tóm lại là, tất cả những lỗ chân lông trên người ông ta đều đang muốn nói là ông ta rất tài giỏi.

Trần Can cho rằng Ngô thiên sư là người rất có bản lĩnh, nhưng hần không biết là thật ra Ngô thiên sư chỉ hiểu biết chút chuyện ma quỷ thôi, danh tiếng của ông ta đều là giả hết.

Ông ta gặp ma mà không bỏ chạy đã là tốt lắm rồi, làm sao mà trừ ma được chứ?

nói đúng ra thì Ngô thiên sư khá may mắn, ông ta chỉ đánh bậy đánh bạ giải quyết chút chuyện nhỏ nhặt, cộng thêm vài chiêu trò quảng cáo, thế là danh tiếng cứ thế được lưu truyền.

Trần Can đã sớm lên kế hoạch thay thế Trần Tín để trở thành CEO của công ty quảng cáo Hoa Hạ.

Sau khi Trần Tín kể cho hần nghe về chuyện nằm mơ, hần liền quyết định cấu kết với Ngô thiên sư, trước tiên là giúp Trần Tín trừ tà, sau đó sẽ lấy lý do Trần Tín bị ma ám, suy nghĩ không minh mẫn để cách chức của Trần Tín.

Ngô thiên sư vì muốn giữ vững phong độ nên khinh không thêm nói gì, thế là Trần Can lại nhìn Diệp Tuệ, hỏi: “không biết cô đây là ai?”

Trần Tín nói: “anh mời cô Diệp tới đây để giải quyết chuyện giấc mơ cho anh.”

Trần Can lập tức phản đối: “anh, Ngô thiên sư cực kỳ nổi tiếng trong nghề này, còn cô ấy chỉ là một nữ diễn viên thôi, sao mà giỏi như Ngô thiên sư được?”

Advertisement / Quảng cáo

Ngô thiên sư thấy có người đang uy hiếp đến địa vị của ông ta, bấy giờ mới ra vẻ nhún nhường, nhìn Diệp Tuệ hỏi: “cô thuộc môn phái nào?”

Diệp Tuệ không hiểu vì sao ông ta lại hỏi vậy, liền đáp: “Tôi không thuộc môn phái nào cả.”

Ngô thiên sư hừ một cái: “Tôi chính là truyền nhân đời thứ chín mươi chín của phái Mao Sơn đấy.”

Nhìn bộ dạng này của Diệp Tuệ thì chắc chỉ là một con nhóc chưa đủ lông đủ cánh thôi, chẳng đủ để làm ông ta phải sợ.

Ngô thiên sư thấy hai tay Diệp Tuệ trống không, lại hỏi: “Pháp bảo của cô đâu?”

Diệp Tuệ: “Tôi không có pháp bảo.”

Lỗ mũi của Ngô thiên sư muốn vênh lên trời luôn rồi, cô này chẳng mang theo cái gì cả, bên cạnh chỉ có một trụ lý trẻ nhìn qua cũng biết là vô dụng.

Hừ, quá nóng cạn.

Mà ông ta vì dễ dẫn trò nên còn cầm theo một cái gương mua ở chợ đồ cổ, còn chưa làm gì cũng đã đủ để lừa gạt người ta rồi.

Ánh mắt Ngô thiên sư lại dừng trên mặt Diệp Tuệ, cô gái này thật xinh đẹp, đây là điểm duy nhất mà Ngô thiên sư cảm thấy mình không bằng Diệp Tuệ.

Ông ta nhìn Thẩm Thuật và Diệp Tuệ, cuối cùng khinh thường nói: “cô gái à, muốn ăn được chén cơm của chúng tôi không thể chỉ dựa vào gương mặt được đâu.”

Diệp Tuệ cảm thấy hơi buồn cười, cô huých Thẩm Thuật, mở miệng chế nhạo: “Này, ông ấy vừa bảo anh đẹp đấy.”

Thẩm Thuật: “...”

Tiếp theo đây, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đang bị coi thường vì quá đẹp, sẽ chính thức tỷ thí một trận ra trò với Ngô thiên sư.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mũi Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Edit: Ngân Nhi

Trần Can cũng chẳng tin là Diệp Tuệ có bản lĩnh gì, hẳn muốn giành trước sự tin tưởng của Trần Tín, chứng tỏ rằng Ngô thiên sư mới là người có thể giải quyết được chuyện này.

Trần Can rất tích cực nói với Ngô thiên sư: “Thiên sư, khi nào thì bắt đầu làm phép được ạ? Có phải thầy mang theo một cái gương đi không?”

Ngô thiên sư giờ tay lên, lắc lư cái gương trước mặt mọi người, tỏ ý sâu xa nói: “Đồ không nhiều lắm, có thể bắt đầu rồi.”

Trần Can nhìn cái gương, màu sắc của nó khá trầm, còn có dấu vết xưa cũ, vừa nhìn là biết bảo vật tinh hoa.

Đồ của thiên sư quả nhiên không bình thường.

Trần Can nói: “Vậy thiên sư bắt đầu đi ạ.”

Ngô thiên sư gật đầu, hần quay một vòng trong phòng, ánh mắt sáng quét qua từng góc nhỏ trong nhà, làm như đang nhìn thấy ma quỷ, mà thật ra là hần chẳng nhìn thấy gì cả.

Cuối cùng, Ngô thiên sư đi tới trước mặt Trần Tín, tỏ vẻ trầm tư nói: “Trong nhà không có ma, chắc hẳn là tâm bệnh rồi.”

Diệp Tuệ buồn chán nhìn Ngô thiên sư khoác lác, cô liếc nhìn một bóng đèn trong phòng, kia chính là bác gái Trương rất thích nhảy quảng trường, sao bà ấy lại ở đây?

Bác gái Trương cũng chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi, không ngờ lại gặp được con trai bà là Ngô thiên sư, bà tức giận cực kỳ, đi thẳng tới trước mặt Ngô thiên sư mà chửi ầm lên.

“Thằng bất hiếu này! Mẹ mày chết mà ngay đến một bộ đồ khiêu vũ mày cũng không thêm đốt xuống cho tao!”

Advertisement / Quảng cáo

Ngô thiên sư đang mải bịa chuyện, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy gương mặt tràn đầy sát khí của bác gái Trương, bị bà dọa sợ suýt thì quỳ xuống đất.

Giờ khắc này, hần chỉ mong là mình không hề biết chút gì về thuật ma quỷ thôi, giọng nói đã có phần không mạch lạc: “Mẹ... Sao mẹ lại ở đây?”

Bác gái Trương nghĩ đến mấy bà bạn mình ngày nào cũng thay đổi một bộ đồ khiêu vũ khác nhau, còn bà thì chỉ có mỗi một bộ rách nát, lòng càng thêm tức giận.

“Mày thì sống thoải mái rồi, ăn được uống được, còn cô gái đẹp để ồm, thế mà không đốt được cho mẹ mày mấy bộ quần áo à?”

Bác gái Trương chợt nhớ tới một chuyện, gương mặt hiện lên sắc hồng đáng ngờ: “Còn nữa, mày không đốt đồ khiêu vũ cho mẹ thì thôi đi, sao lại đốt cho mẹ một ông lão bằng giấy là thế nào?”

Ngô thiên sư ồm đầu chạy trốn, giải thích: “Còn không phải là vì con sợ mẹ cô đơn hay sao?”

Bác gái Trương vỗ đùi, tiếng kêu than vang vọng tới tận chân trời: “Vi thằng con bất hiếu như mày mà tao mất hết mặt mũi với các chị em rồi!”

Diệp Tuệ nhìn bác gái Trương giờ lên một cây chổi, cứ thế đập vào đầu Ngô thiên sư: “Tao đánh chết thằng con bất hiếu nhà mày!”

Những người khác không nhìn thấy ma, chỉ thấy một cây chổi bay lên giữa không trung, đánh thẳng vào Ngô thiên sư, Ngô thiên sư chạy tán loạn khắp phòng, thỉnh thoảng lại kêu lên thảm thiết: “Mẹ à, đừng đánh vào mặt!”

“Aaaaa, móng con bị mẹ đánh nát mất!”

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật: “...”

Trần Can muốn điên luôn rồi, sao bảo là truyền nhân của phái Mao Sơn, rồi thì Quý Kiến Sầu cơ mà?

Cuối cùng, bác gái Trương đánh một quả, thương tiếc nói: “Mày đi cùng mẹ đi thôi, làm người mất mặt xấu hổ lắm, biến thành ma có mẹ bảo vệ mày!”

Bà giờ tay ra muốn kéo Ngô thiên sư đi.

Ngô thiên sư bộc phát ra một tiếng kêu gào chấn động trời cao: “Mẹ ồiiii.”

Mọi người chỉ nghe thấy Ngô thiên sư kêu lên, sau đó hần quỳ xuống đất, đập đầu liên tục với Diệp Tuệ, nghe thấy cả tiếng “Bịch bịch bịch” trên đất.

“cô Diệp ơi, cô cứu tôi với, đừng để mẹ đưa tôi đi!”

một người đàn ông cao to bốn mươi tuổi cứ thế quỳ trên mặt đất khóc ầm ĩ, Diệp Tuệ nhủ này, bị người lớn tuổi như vậy đập đầu với mình thế này chắc cô tồn thọ mất.

Diệp Tuệ còn chưa nói gì thì Thẩm Thuật đã cau mày, lạnh lùng nói: “Đứng lên!”

Bác gái Trương rất e dè Thẩm Thuật, bà nhanh chóng đáp cho Ngô thiên sư một phát: “không nghe thấy anh Thẩm nói gì à? Mày làm xấu mặt tao quá, còn không mau đứng lên cho tao!”

Ngô thiên sư bị đập vẹo cả người, há miệng run rẩy đứng lên, hần không dám nhìn mẹ mình, chỉ cầu khẩn nhìn Diệp Tuệ: “cô Diệp, cô giúp tôi đi mà.”

Diệp Tuệ chỉ có thể nói đỡ cho Ngô thiên sư: “Bác gái, bác muốn ông ấy làm gì ạ?”

Bác gái Trương nâng cao giọng nói: “Cho tôi mấy bộ đồ khiêu vũ.”

Ngô thiên sư lập tức đáp: “một trăm bộ, à không, con sẽ cho mẹ mười nghìn bộ luôn.”

Diệp Tuệ: “Vậy đã được chưa ạ?”

Bác gái Trương giờ một ngón tay lên: “Thêm một đàn loa mới nhất và một phòng tập nữa.”

Ngô thiên sư gật đầu lia lịa: “Được ạ được ạ.”

Bác gái Trương hài lòng bay đi, Ngô thiên sư vì phải chuẩn bị mười nghìn bộ đồ khiêu vũ và đàn loa nên cũng phải đi gấp.

Trải qua một hồi vật lộn khổ sở, Ngô thiên sư cuối cùng cũng có tâm một chút, hần nhìn Trần Can nói: “Tôi không thể giúp anh rồi, anh và những người khác đang bàn bạc lên kế hoạch chiếm đoạt tài sản của anh trai anh đúng không? Tôi khuyên anh nên sống lương thiện, kết thân với đám người xấu rồi có ngày bị sét đánh chết đấy!”

nói xong, Ngô thiên sư vội vã rời đi, ngay cả cái gương cũng không cầm theo.

Ngô thiên sư cứ thế nói toạc ra bí mật của Trần Can, Trần Can sững sờ, vội vàng giải thích với anh trai: “anh, anh đừng tin ông ta, sao em có thể chiếm đoạt tài sản của anh được chứ!”

Trần Tín nghiêm mặt, trước hần cũng nghi ngờ Trần Can, nhưng hần không muốn tin Trần Can là loại người như thế, không ngờ Trần Can lại thật sự cấu kết với người ngoài để cướp gia sản của hần.

Diệp Tuệ lấy thỏi son ra đưa cho Trần Tín: “anh Trần, anh nhìn xem đây là cái gì?”

Trần Tín cầm lấy thỏi son, lăm bắm: “Đây là thỏi son đầu tiên tôi tặng cho vợ, cô ấy thích lắm, sau khi cô ấy qua đời tôi đã chôn nó xuống đất cùng cô ấy rồi mà, sao bây giờ cô lại có?”

Diệp Tuệ nhìn ma son mới đang bay lơ lửng trên không, nói: “cô ấy đưa nó cho tôi.”

Advertisement / Quảng cáo

Trần Tín nhìn theo tầm mắt Diệp Tuệ, hỏi: “Là em sao?”

Sau đó, hần cảm thấy tay mình trống trơn, thỏi son tựa như bị ai lấy đi, từ từ bay lên không trung, nó ngã xuống từng chút một, giống như đang gật đầu.

Diệp Tuệ truyền đạt lại lời của ma son môi: “cô ấy nói là cô ấy rất nhớ anh.”

Trần Tín chực khóc, hần không ngờ sau khi vợ hần vẫn có thể nói chuyện được với vợ, hần nhìn Diệp Tuệ, nói: “cô Diệp, tôi xin lỗi vì lúc trước đã từng nghi ngờ cô.”

Diệp Tuệ lắc đầu, chuyện ma quỷ vốn không hề dễ để cho người ta tin tưởng.

cô nói: “Vợ anh nói, cô ấy báo mộng cho anh là vì muốn nói cho anh biết một chuyện.”

cô chỉ tay vào Trần Can: “Em trai anh đã sớm cấu kết với người ngoài, ý đồ cướp đoạt chức vụ của anh, anh ta không cam lòng để cho anh làm chủ công ty, vẫn luôn âm thầm giờ thủ đoạn.”

Trần Can tiếp tục cãi: “Sao cô lại vu khống tôi như vậy?”

Trần Tín mặt không đổi sắc nhìn Trần Can: “anh đối xử với em không tốt à?”

Trần Can im lặng.

Trần Tín hít sâu một hơi: “Em muốn cái gì, anh sẽ giúp em thực hiện ngay lập tức, anh cũng đã tính toán cả rồi, dần dần sẽ giao lại công ty cho em mà.”

Trần Can sững sốt: “anh...”

Trần Tín nhắm mắt lại: “Ngày mai anh sẽ cách chức của em, em cũng đừng bao giờ tới tìm anh nữa.”

Trần Can rời đi như người mất hồn, Trần Tín nhìn Diệp Tuệ: “Cảm ơn cô nhé, cô Diệp.”

Diệp Tuệ: “Tôi chỉ tiện thì giúp thôi.”

Sau khi Diệp Tuệ và Thẩm Thuật ra về, Trần Tín lại đứng nói chuyện với không khí, mặc dù hần không nhìn thấy vợ, nhưng chỉ cần vợ hần có thể nghe được lời hần nói thì hần cũng vui rồi.

Vì Lỗ Hữu Phú đắc tội với Thẩm Thuật nên công ty Phú Quang giờ đã mai danh ảm tích, Vương Xuyên muốn kể chuyện này cho Diệp Tuệ nhưng lại bị Thẩm Thuật thẳng thừng ngăn lại.

Trong bóng đêm, ánh đèn đường chiếu vào trong xe, khó khăn lắm mới chiếu sáng được góc mặt nghiêng của Thẩm Thuật, đường nét rõ ràng, ngũ quan thâm thúy, nhưng ánh mắt lại rất dịu dàng.

Thẩm Thuật đánh tay lái, nói: “Ngâm chặt miệng cho tôi.”

“Thẩm tổng.” Đầu bên kia Vương Xuyên không thể nào hiểu nổi, “Sao không thể nói thẳng cho Diệp Tuệ biết ạ?”

“Diệp Tuệ vẫn chưa biết là tôi có liên quan đến Hoa Thụy.” Dừng một chút, anh nói thêm: “Tạm thời không cần đề cô ấy biết.”

Về sau anh sẽ tìm cơ hội nói cho cô nghe, anh không hi vọng cô sẽ biết chuyện này từ miệng người khác.

Vương Xuyên sững sốt, sau đó suy nghĩ lại những chuyện khó hiểu hồi trước. Lúc Diệp Tuệ đến Hoa Thụy, Thẩm tổng không những không gặp cô mà còn tránh đi, lúc vô tình gặp trong thang máy, Diệp Tuệ cũng không biết anh ta là đồng nghiệp của Thẩm Thuật...

“Được ạ, việc này em nhất định sẽ giúp sắp lừa cô ấy.” Vương Xuyên rất có nghĩa khí mà đồng ý.

Tất cuộc gọi của Vương Xuyên, Thẩm Thuật vừa lái xe vừa gọi cho Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ vừa kết thúc công việc thì nhận được cuộc gọi của anh, anh hỏi: “Em xong việc chưa?”

cô cười nói: “Em xong việc từ sớm rồi, vừa đi ra khỏi trung tâm thương mại.”

Hai người đã hẹn nhau tối nay đi ăn nên Diệp Tuệ đã báo lái xe báo nẫu đi trước, vì tránh không để ai phát hiện ra lúc cô đứng chờ Thẩm Thuật ở đây, cô đã nguy trang rất kỹ càng.

Lúc đi ra cô còn thay áo khoác ngoài, kể cả phóng viên giỏi nhất cũng không thể nhận ra.

Cuối thu gió lạnh, lùa vào mặt cũng thấy đau nhức, Diệp Tuệ kéo khăn quàng cổ che kín mặt nên không thấy lạnh lắm.

Thẩm Thuật nói: “anh sắp đến rồi, em chịu khó đợi anh một lúc nữa nhé.”

“không sao đâu, anh lái xe chậm thôi, phải chú ý an toàn...” Diệp Tuệ còn chưa nói hết câu thì bỗng nghe thấy một tiếng nổ mạnh ở đầu bên kia.

Hình như là tiếng hai chiếc xe đâm vào nhau, tạo thành một tiếng va chạm cực lớn truyền vào trong điện thoại, âm thanh kinh khủng đó gần như suýt làm thùng màng nhĩ của cô luôn.

Cùng lúc đó, kết nối điện thoại bị cắt đứt, đầu bên kia không nghe thấy tiếng của Thẩm Thuật nữa.

Diệp Tuệ gần như mất trí, vội vàng gọi lại vào số anh, tay cô bắt đầu run lên, khó khăn lắm mới bấm được.

Advertisement / Quảng cáo

Thế nhưng trả lời cô chỉ có một giọng nữ lạnh lẽo: “Thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy...”

Diệp Tuệ nhét di động vào túi áo rồi chạy nhanh đến chỗ Thẩm Thuật, chân cô vẫn đi giày cao gót, mỗi bước chạy đều vô cùng đau đớn.

Chợt thấy xung quanh có tiếng gió lùa qua tai, cùng với tiếng người ta nói chuyện: “Đằng trước hình như có tai nạn xe rồi.”

Diệp Tuệ tiếp tục chạy về phía Thẩm Thuật, cô thấy đám đông mỗi lúc một chật chội hơn, khăn quàng đã tuột xuống, đôi môi dưới khẩu trang giờ đã trắng bệch, mũi đội trên đầu cũng suýt bị rơi lúc chen chúc.

Đám đông vây xem rồi rít ròi đi, chỉ có Diệp Tuệ là đi ngược hướng với bọn họ, tiến về phía Thẩm Thuật.

cô có thể cảm nhận được rất rõ tim mình đang đập rất nhanh, cùng với tiếng động của tim đập vào lồng ngực, truyền thẳng vào lỗ tai. Cảm giác cuồng loạn này khác với lúc cô vui sướng ăn đồ ngọt, cũng khác với nhịp tim tăng nhanh sau khi vận động.

Vì cô lo lắng cho anh, nên mới căng thẳng tới độ như vậy.

Giờ phút này, Diệp Tuệ căn bản không có thời gian suy nghĩ đến những vấn đề phức tạp kia, cô chỉ tự hỏi rằng, đối với cô, Thẩm Thuật chỉ là người một nhà thôi sao? Cảm giác của cô đối với anh chỉ là muốn bảo vệ thôi sao?

Từ mấy điều đó ra, Thẩm Thuật đối với cô rốt cuộc còn là thế nào nữa...

Bước chân có cực kỳ gấp gáp, chẳng buồn quan tâm xem có ai nhận ra mình không, cũng không thêm để ý đến hình tượng của một ngôi sao, cứ thế chạy như điên trên đường.

Trong màn đêm, ánh trăng cũng âm thầm u ám, khiến cho lòng người thêm thất lại, tầm mắt mờ đi, ngay đến ánh đèn đường cũng không thể soi sáng con đường phía trước nữa rồi.

Diệp Tuệ chỉ cảm thấy lòng mình rất hỗn loạn, suy nghĩ và cảm xúc cũng như vừa bị rửa sạch sẽ trở nên trống rỗng, dường như phía sau như trống rỗng ấy, trong đầu cô chỉ còn lại duy nhất một cái tên.

một cái tên mà cô luôn tâm niệm.

Thẩm Thuật.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ chạy đến chỗ xảy ra tai nạn, nơi này đã bị đám đông vây kín đến nước chảy không lọt, cô gần như không chen vào nổi, chỉ có thể đứng bên ngoài kiễng chân nhìn vào trong.

Trong buổi tối lạnh thấu xương, ánh đèn sáng mờ càng làm nổi bật thêm sự u ám ở khắp nơi, Diệp Tuệ thấp thoáng nhìn thấy chiếc xe bị tai nạn là xe màu đen, còn loại xe gì thì không thấy rõ.

Gió lạnh lùa vào mặt, nước mắt cô không kìm nén nổi mà tuôn rơi, từng giọt nước mắt ấm nóng lăn qua gương mặt, trong đêm thu lạnh lẽo nhìn càng thêm rõ ràng.

Xe của Thẩm Thuật cũng là màu đen, Diệp Tuệ không khỏi cảm thấy hoảng sợ, trong đầu bị những ý nghĩ hỗn loạn chiếm cứ.

Chiếc xe xảy ra va chạm có phải xe của Thẩm Thuật không? Nếu Thẩm Thuật xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây? cô và anh còn chưa được cùng nhau đi qua những ngày tháng chung sống tươi đẹp mà, sao anh lại nỡ bỏ cô mà đi trước như vậy?

Diệp Tuệ đứng trong đám đông, im lặng mà khóc, bà vai cô run lên, khẩu trang cũng bị nước mắt thấm ướt.

Khi đó, Thẩm Thuật đang lái xe, chiếc xe gây tai nạn đi trước anh một đoạn không xa, tiếng va chạm giữa hai xe quá lớn nên truyền thẳng vào bên trong cửa sổ xe.

Có tín hiệu báo điện thoại hết pin, lại đúng lúc cô tai nạn, sau khi điện thoại tắt, tiếng của Diệp Tuệ cũng biến mất ở đầu bên kia.

Thẩm Thuật không liên lạc được với Diệp Tuệ, anh tìm một chỗ có thể đỗ xe rồi lập tức dừng xe lại bên đường, vì lúc điện thoại tắt, âm thanh cuối cùng mà Diệp Tuệ nghe thấy là tiếng xe đâm vào nhau.

Thẩm Thuật đã đi đến gần chỗ Diệp Tuệ làm việc, đoán rằng cô nhất định sẽ chạy đến chỗ xảy ra tai nạn để xem.

Advertisement / Quảng cáo

anh dừng xe rồi chạy bộ tới nơi xảy ra tai nạn, trong đám đông chật chội, mọi người đang ghé đầu vào nhau bàn luận sôi nổi.

anh tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng tầm mắt rơi vào một bóng lưng quen thuộc.

Cái áo khoác Diệp Tuệ đang mặc anh đã từng nhìn thấy ở nhà rồi, hai người đứng cách nhau một đoạn, anh liền nhích từng chút từng chút vào trong.

Hình như cô đang khóc.

Ở nơi công cộng dễ gây chú ý nên Thẩm Thuật không gọi tên Diệp Tuệ mà chậm rãi gọi ra hai chữ: “Vợ ời.”

Tuy rằng bốn phía rất ồn ào, mọi người đứng kín mít vây xem, nhưng giọng nói của anh lại truyền vào tai Diệp Tuệ rất rõ ràng.

Mặc dù anh không gọi tên cô, nhưng giọng của anh cô đã quá quen thuộc, cơ thể cô chợt căng cứng, không dám tin đó là giọng của anh.

Nói này rất loạn, Thẩm Thuật chen qua đám đông đi tới phía sau Diệp Tuệ, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô, giống như đang muốn trấn an tâm trạng của cô vậy.

Diệp Tuệ từ từ xoay người lại, nhìn vào đôi mắt sáng trong thân thuộc của Thẩm Thuật.

Lúc cô quay người, nước mắt vẫn đang rơi, hai mắt cô đỏ rực, có lẽ vì quá kích động nên không nói được gì.

Thẩm Thuật cúi đầu nhìn cô, dịu dàng nhìn vào mắt cô nói: “Đừng sợ, anh không bị thương đâu.”

Diệp Tuệ dần dần ngừng khóc, cô thở gấp, cổ họng khô khốc không thốt ra được chữ nào.

anh kéo thấp cái mũ của cô xuống, cởi khăn quàng của mình ra để quàng cho cô, che kín mặt cô lại, không để người bên cạnh nhìn thấy.

Giọng anh rất dịu dàng: “Chúng mình về nhà nhé?”

Diệp Tuệ không nói, chỉ dùng sức gật đầu, cô muốn cùng anh về nhà, sau này sẽ không để cho anh gặp bất cứ thương tổn nào hết.

Bên ngoài đám đông có một hồn ma đang đứng nhìn.

Người bị tai nạn xe giờ đã biến thành ma, linh hồn của hắn đứng cách hiện trường tai nạn không xa, đáng vẻ lưu luyến nhìn trần thế.

Nếu như hắn không uống say, nếu như hắn không lái xe khi đang say rượu, lúc lái xe cẩn thận một chút...Có lẽ đã không bị tai nạn.

Thẩm Thuật nắm tay Diệp Tuệ, cảm nhận được tay cô lạnh như băng thì khẽ cau mày, càng dùng sức nắm chặt hơn chút nữa.

Bàn tay anh nóng rực tựa như một đốm lửa nhỏ, nhiệt độ truyền vào lòng bàn tay Diệp Tuệ, chậm rãi lan đều ra khắp cơ thể cô.

Thẩm Thuật dắt cô đi ra ngoài, cô cúi đầu, mặt núp sau mũ và khăn quàng, bây giờ cô mới nghĩ đến chuyện nhờ bị người ta nhận ra thì phải làm sao.

Cũng may người xung quanh chỉ đang mãi bàn luận về vụ tai nạn xe, không ai chú ý đến họ cả, càng không biết là ở đây có một mình mình.

Hai người cứ thế nắm tay nhau chen ra khỏi đám đông, xe của Thẩm Thuật đỗ ở góc rẽ ven đường, lúc ra xe cả hai lại rất tự nhiên buông tay nhau ra, trên mặt không có biểu hiện gì khác thường cả.

Cả hai ngồi vào trong xe, thắt dây an toàn, Diệp Tuệ lòng vẫn nặng trĩu, chuyện ban nãy thật sự khiến cho cô rất hoảng sợ.

cô vội nói: “anh lái xe nhất định phải cẩn thận nhé.”

“Ừ.” Thẩm Thuật không nghĩ ngợi gì mà đồng ý với cô luôn, anh biết chuyện vừa rồi đã khiến cô sợ hãi.

Chiếc xe lăn bánh rời đi trong màn đêm.

Diệp Tuệ ngồi trên xe, quay đầu nhìn góc mặt nghiêng của Thẩm Thuật, anh đã hứa với cô rồi nên lúc này đang lái xe rất nghiêm túc, không quay đầu lại nói chuyện.

Nét mặt anh rất tập trung nhìn con đường phía trước, đèn đường phát ra ánh sáng dịu nhẹ, soi sáng đường về nhà, soi sáng cả gương mặt anh.

Cửa kính xe mở ra một khe hở nhỏ, trong xe không ai nói chuyện, chỉ có tiếng gió thổi từ bên ngoài.

Lúc này, Diệp Tuệ mới nhận ra vì trong xe quá yên tĩnh nên tiếng tim đập của cô nghe càng thêm rõ ràng, rất mãnh liệt, rất cuồng loạn, không thể kiểm soát nổi.

Từ lúc cô tưởng Thẩm Thuật bị tai nạn xe, cho đến khi nhìn thấy anh vẫn bình an, cùng anh rời khỏi hiện trường, trái tim cô đến tận bây giờ vẫn còn đập rất mạnh.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc nghĩ rằng Thẩm Thuật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô đã lo lắng như thế nào?

Lo lắng đến mức từng giây thần kinh đều như căng ra, chạy nhanh quá nên chân suýt bị thương, thì ra vị trí của Thẩm Thuật trong lòng cô còn quan trọng hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Diệp Tuệ nhìn kĩ gương mặt anh, sống cùng nhau lâu như vậy, rõ ràng nhìn đã quen rồi, nhưng mỗi lần nhìn cô đều cảm thấy anh đẹp trai hơn lần trước.

Giống như khi ăn đồ ngọt tâm trạng sẽ rất vui vẻ, hay khi vận động làm già tăng tuần hoàn máu, nhịp tim sẽ đập nhanh hơn.

trên đường về nhà, Diệp Tuệ chìm trong những suy nghĩ, chỉ cần nhớ tới một chi tiết nhỏ nào của anh thôi cũng có thể khiến cô đỏ mặt tim đập.

Đến tận lúc này, cô mới ngộ ra được một chuyện.

Hình như cô đã thích Thẩm Thuật mất rồi.

Sau khi Diệp Tuệ giúp vụ của Trần Tín truyền lời, Trần Tín vừa có thể bảo vệ chu toàn công ty của mình, cũng vừa nhìn rõ được bộ mặt thật của người em trai.

Trần Tín vẫn luôn muốn tìm cơ hội báo đáp Diệp Tuệ, nếu có ấy là người trong giới showbiz thì chắc chắn tài nguyên là một thứ rất quan trọng. Hoa Hạ là công ty quảng cáo lớn nhất nước, hoàn toàn có thể làm cầu nối cho Diệp Tuệ.

Nhưng Trần Tín lo Diệp Tuệ sẽ không chịu nhận nên vẫn chưa chủ động liên lạc với cô, nghĩ tới nghĩ lui, hẳn cũng tìm được biện pháp.

Cho tới bây giờ, Dior vẫn duy trì mối quan hệ gần bó chặt chẽ với công ty quảng cáo Hoa Hạ, Trần Tín nghe nói, hợp đồng đại diện của một nghệ sỹ với Dior sắp hết hạn, họ đang trong quá trình tìm kiếm một gương mặt mới.

một thương hiệu lớn mạnh như Dior, tiêu chuẩn chọn người đại diện của họ nhất định phải là một nữ nghệ sỹ vừa nổi tiếng và vừa có khí chất phù hợp với nhãn hàng.

Trần Tín có mối quan hệ khá tốt với tổng giám đốc của Dior khu vực Trung Quốc nên đã đánh tiếng với người ta một câu.

Nguyên tắc tuyển chọn của Dior rất hà khắc, Bùi Ninh và Thường Huỳnh đều đã làm người đại diện của các thương hiệu lớn khác nên Dior không thể liên hệ được với hai người này. Họ cũng đã chọn lựa trong số những gương mặt đang hot gần đây, người có khí chất nổi bật xuất chúng hơn cả là Diệp Tuệ và Trang Cẩn.

Tuy rằng Diệp Tuệ có ngoại hình phù hợp với Dior hơn, nhưng người có danh tiếng tốt hơn lại là Trang Cẩn, cho nên họ đang nghiêng về phía Trang Cẩn.

Vì lời đề nghị của Trần Tín nên họ quyết định sẽ quan sát Diệp Tuệ thêm một thời gian nữa, dù sao họ cũng đang gặp khó khăn trong việc lựa chọn giữa Trang Cẩn và Diệp Tuệ.

Trần Tín chỉ đơn giản là tạo một cơ hội cho Diệp Tuệ, còn cuối cùng nhãn hàng quyết định chọn ai thì phải dựa vào chính khả năng của cô ấy rồi.

Phòng công tác của Diệp Tuệ nhận được lời nhắn của Dior, họ chủ động nói muốn Diệp Tuệ mặc lễ phục của họ bước trên thảm đỏ lễ trao giải Weibo năm nay.

Đôi Chỉ hiểu được ngay ý đồ của Dior, bọn họ nhất định phải cố gắng hết sức để giúp Diệp Tuệ trở thành gương mặt đại diện của thương hiệu này.

Dior cũng có động thái y như vậy với Trang Cẩn, cô ta vốn còn tưởng rằng chuyện bắt được tài nguyên này giống như ván đã đóng thuyền rồi, thế mà bây giờ tự dưng lại có Diệp Tuệ chặn đường.

Diệp Tuệ và Trang Cẩn mới chỉ gặp nhau ở hai tập ghi hình cho hai show giải trí.

Trong show “Tôi cùng mình tỉnh mơ quán ăn nhanh”, Cao Việt vốn từng tạo hiệu ứng cấp đối với Trang Cẩn, nhưng trong chương trình lại tỏ ra khá thờ ơ với cô ta, ngược lại thái độ của anh ta với Diệp Tuệ lại rất tốt.

Trong show “Thách thức ngôi sao”, Trang Cẩn vừa không gây được ấn tượng tốt, lại vừa bị người xem chế nhạo về mặt mộc, Diệp Tuệ thì lại thành công bác bỏ được tin đồn phẫu thuật thẩm mỹ.

Hai người đều là tiểu hoa mới nổi trong năm nay, nếu Trang Cẩn lại tiếp tục bị thua trước Diệp Tuệ trong việc tranh giành tài nguyên Dior thì thật sự sẽ rất nhục nhã.

Ngày diễn ra lễ trao giải Weibo.

Xe chậm rãi tiến về khu vực chỉ định, Diệp Tuệ mặc trang phục dạ hội của Dior bước xuống xe.

Gương mặt của Diệp Tuệ vẫn xinh đẹp trước sau như một, bắt mắt hơn chính là chiếc váy cao cấp sáng màu cô đang mặc hoàn toàn được cắt may thủ công, từng bông hoa nở rộ và những nụ hoa nhỏ xinh đính trên váy đều được thêu cực kỳ tỉ mỉ, những bông hoa khẽ lay động theo mỗi bước đi của cô ấy.

Làn da của cô trắng nõn như ngọc trai, đẹp tựa như một đóa hoa nở rộ giữa núi đồi.

Diệp Tuệ có vẻ đẹp dịu dàng thanh lịch động lòng người, các phóng viên vừa nhìn thấy cô là chen chúc nhau lao tới, tiếng chụp ảnh vang lên không ngừng.

Tổng giám đốc Smith cũng có mặt ở đây để quan sát Diệp Tuệ.

Nghe nói nữ nghệ sỹ này hồi trước có danh tiếng không được tốt lắm, dựa hơi Thường Huỳnh để nổi tiếng, dạo gần đây cô ấy bắt đầu nhận được những tài nguyên tốt, con đường phát triển trong tương lai không tệ, nhưng chuyện này vẫn chưa đủ chứng minh là cô ấy phù hợp với Dior.

Diệp Tuệ có ngoại hình đẹp, gần đây sau khi từ tẩy trắng thì độ nổi tiếng tăng vọt, lưu lượng cực lớn, nhưng Trang Cẩn lại có danh tiếng tốt ngay từ đầu, là một tiểu hoa đi lên từ những bộ phim chất lượng và thái độ làm việc đến nơi đến chốn.

Advertisement / Quảng cáo

Việc chọn ai trong số hai người này vẫn đang trong giai đoạn bàn bạc, quan trọng nhất vẫn là ngoại hình và khí chất của ai phù hợp với trang phục của Dior hơn.

Lúc này, một chiếc xe cũng dừng lại trước cửa vào thăm dò.

Trang Cần bước xuống xe, chiếc váy dạ hội cô ấy đang mặc khiến cho ai nấy đều kinh ngạc, vì nó giống hệt với chiếc váy của Diệp Tuệ!

Chiều này của Dior thật sự là quá tuyệt rồi.

Phía nhân hàng có tình đưa cho Trang Cần và Diệp Tuệ một bộ lễ phục giống nhau, lại nói rõ là muốn hai người mặc nó đi thăm dò, chính là muốn cho hai người không có thời gian để trò tay.

Trang Cần lắc lư vòng eo mảnh khảnh, lần váy dài đến mắt cá chân, bước đi của cô ta lại chậm chạp, cho nên chưa nhìn thấy Diệp Tuệ lúc này đã đứng tạo dáng trước ống kính máy ảnh.

Các phóng viên và khán giả không hiểu rõ sự tình đều sững sốt hồi lâu, trong đầu cùng chung một suy nghĩ.

Diệp Tuệ và Trang Cần ăn mặc dụng hàng sao?

Đối với các nữ nghệ sỹ thì mặc dụng hàng trước công chúng là điều tối kỵ, vì chắc chắn sẽ bị vô số người lời ra đặt cạnh nhau để so sánh.

Nhưng nếu nhìn kỹ lại thì lễ phục của hai người họ cũng có chút khác biệt, kiểu dáng có chỗ không giống nhau, nhưng thiết kế thì gần như là trùng khớp. nói cách khác thì hai người họ đều mặc trang phục trong bộ sưu tập mới nhất của Dior và cùng xuất hiện trong một chương trình.

Vậy là hai tiểu hoa đang hot định sẽ trực tiếp đấu một trận với nhau hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Edit: Ngân Nhi

Phía đằng kia truyền thông đang tập trung vào nên Trang Cần không thể không nhìn thấy, cô ta liếc mắt nhìn phía trước, nụ cười trên mặt lập tức cứng lại.

Diệp Tuệ thế mà lại mặc trang phục giống cô ta, mà cô ta lại đến chậm một bước, vì vậy mà ấn tượng trong mắt người xem cũng đã bị giảm đi rồi.

Trang Cần kín đáo thu hồi tầm mắt, mỉm cười với ống kính máy ảnh.

Tối nay, vì phối hợp với trang phục nên Diệp Tuệ đã đánh son màu hồng đất để tôn lên vẻ đẹp của những đóa hoa tươi sáng trên chiếc váy dài của mình, nhìn tổng thể vô cùng nổi bật.

Diệp Tuệ biết người của Dior nhất định là đang bí mật chú ý đến cô và Trang Cần, cô không quan tâm Trang Cần đi sau cô có biểu cảm thế nào, cô chỉ quan tâm đến việc thể hiện trên thảm đỏ để gây được sự chú ý từ phía Dior.

Trang Cần nổi lên từ một bộ phim tiền hiệp với vai diễn tiên nữ, cho nên dân mạng đều gọi Trang Cần là “Tiểu Tiên Nữ”.

Mà mãi cho tới hôm nay bọn họ mới nhận ra, đó là một diễn viên bình thường đóng vai tiên nữ, một khi đối diện với người có nhan sắc tiên nữ thực thụ thì cũng sẽ bị lu mờ ngay thôi.

Nhất là khi hai cô gái còn mặc lễ phục có màu sắc giống nhau, thiết kế cũng gần giống, thì sự hơn thua trông càng thêm rõ ràng.

Nếu không đem Diệp Tuệ ra so sánh thì đúng là Trang Cần rất đẹp, trong những buổi họp báo tuyên truyền cho mỗi bộ phim, cô ấy nhìn cũng xinh đẹp y như trong phim vậy.

Nhưng khi hai người xuất hiện cùng nhau, đầu tiên là nhìn Diệp Tuệ, sau đó mới tới Trang Cần thì quả thật là ăn không tiêu.

Trang Cần không quên mục đích ngày hôm nay cô ta tới đây, đó là cạnh tranh với Diệp Tuệ để giành được hợp đồng gương mặt đại diện cho nhãn hàng Dior. Trước một đối thủ mạnh, cô ta vẫn giữ được nụ cười tự tin rạng rỡ, không hề tỏ ra yếu thế.

Advertisement / Quảng cáo

Đoàn đội của Trang Cần đã chuẩn bị đầu vào đầy hết rồi, ngay trong giây phút hai cô gái bước lên thảm đỏ, họ đã ngay lập tức đăng tin lên khắp các trang báo mạng.

[Trang Cần xuất hiện cực kỳ xinh đẹp trong lễ trao giải Weibo với trang phục mang phong cách tiên nữ của Dior.]

[Diệp Tuệ không hề có một tác phẩm nổi tiếng nào mà lại có khả năng mặc đồ của Dior?]

Trong bài báo bọn họ không ngừng tăng bốc ca ngợi Trang Cần, kèm theo những hình ảnh có thể nói là vô cùng hoàn mỹ của cô ta, đồng thời lại đưa ra những lời chất vấn Diệp Tuệ, nhắc lại những chuyện cũ để mọi người không khỏi ngờ vực rằng Diệp Tuệ có người chống lưng.

“Trời đất, Diệp Tuệ tưởng mình đang ở vị trí nào vậy, mặc cả đồ của Dior cơ à? Vẫn chỉ là Tiểu Thường Huýnh của ngày xưa thôi.”

“Diệp Tuệ xinh đẹp như thế mà không chịu an phận dĩ nhi, việc gì cứ phải ganh đua với hết người này đến người khác thế không biết, đạo này loại người hay ghen tức đố kỵ với người khác càng ngày càng nhiều.”

“Tiêu đề ghi cũng không sai, Diệp Tuệ không có tác phẩm hot, vì tôi thấy cô ấy giống nữ hoàng giải trí hơn ha ha ha ha.”

Trình Thắng của bộ phận PR vừa đăng nhập vào weibo của Hoa Thụy thì bất giác tin tức này, lúc thấy Thẩm Thuật đi tới, sắc mặt anh ta trầm xuống, định lên gấu điện thoại đi.

Lúc này bất ngờ có tin báo nhắc nhở, bên trên có hiện chữ Diệp Tuệ, Thẩm Thuật vừa đi qua thì liếc thấy.

anh dừng bước, giờ tay ra, nói: “Điện thoại.”

Động tác của Trình Thắng không nhanh nhẹn, đánh phải nuốt nước miếng giao điện thoại ra, hy vọng sắp đọc xong tin tức này thì dừng tức giận.

Thẩm Thuật đọc tin tức, hai mắt híp lại, biểu cảm không được vui, nửa phút sau, anh bấm vào mail mở file ảnh của Diệp Tuệ mà đoàn đội mới gửi về.

Lúc ở nhà Diệp Tuệ đã từng nói với anh là nghệ sỹ khi chụp ảnh đều sẽ phải qua photoshop, Thẩm Thuật trầm nghĩ lần sau phải bảo đoàn đội của cô đừng có chỉnh sửa quá đà, nhìn ảnh chỉnh sửa chắc chắn không thể thể hiện hết được vẻ đẹp của cô.

Thẩm Thuật lưu ảnh cô về máy, lại mở Weibo của Hoa Thụy lên rồi đăng đúng một tấm hình lên Weibo.

Nếu dân mạng đã thích bàn luận thì cứ để cho bọn họ biết thế nào gọi là “Diệp Tuệ có người chống lưng” đi.

Thẩm Thuật đưa đi động trả cho Trình Thắng: “Tin tức buổi tối của Diệp Tuệ đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Trình Thắng gật đầu: “Lát nữa sẽ đăng ngay đây a, bây giờ em sẽ báo với Đới Chí một tiếng, khả năng sẽ đăng sớm hơn dự kiến.”

Tối hôm đó, Weibo chính thức của Hoa Thụy đăng ảnh Diệp Tuệ mặc trang phục của Dior, chỉ một tấm ảnh duy nhất, không kèm theo một chữ nào.

Dân mạng rối rít suy đoán, chẳng lẽ có người bên Hoa Thụy là fan của Diệp Tuệ sao? rõ ràng không phải nghệ sỹ của công ty mà sao họ lại đăng ảnh người ta lên?

“Công ty của Diệp Tuệ không phải chỉ là một công ty nhỏ thôi sao? Từ khi nào mà cô ấy lại có liên quan với Hoa Thụy thế?”

“Mấy người không đọc tin tức tài chính à? Hoa Thụy thu mua công ty của Diệp Tuệ rồi, giờ coi như cô ấy đã là nghệ sỹ của Hoa Thụy rồi đó.”

“Tôi cá năm đồng là Diệp Tuệ sẽ thăng tiến rất nhanh cho mà xem.”

Wtf, vậy là mấy tin tức hồi tối là bọn nhà báo cổ tình muốn bôi đen người ta đấy à! thì ra không phải Diệp Tuệ có người chống lưng, mà hiện tại cô ấy đang ký hợp đồng với Hoa Thụy rồi, cô ấy có một công ty lớn làm nủ dựa như thế thì tài nguyên Dior có gì khó khăn nữa chứ?

Hoa Thụy gần đây đang thiếu người, mấy tiểu hoa đang đào tạo cũng được giao cho mấy tài nguyên nhưng hầu như vẫn chưa thấy được hiệu quả, còn Diệp Tuệ thì đang có biểu hiện rất tốt trong các show giải trí, thành công tẩy trắng và hút thêm fan, rất có tiềm năng, một người như vậy tại sao lại không nâng đỡ?

Dân mạng vì thế mà tự động thay đổi từ “Diệp Tuệ có đại gia” thành “Hoa Thụy nhiệt tình nâng đỡ Diệp Tuệ”.

Diệp Tuệ bây giờ đang nổi lại có bối cảnh, nhận về liên tiếp mấy tác phẩm tốt, mấy người nói xem về sau Thường Huynh còn có thể ngồi vững trên ngôi vị tiểu hoa đứng đầu hay không?

không chỉ có cư dân mạng, mà phía Dior cũng đã khẳng định biểu hiện của Diệp Tuệ không hề tầm thường.

Tuy nói Trang Cẩm mặc chiếc váy của họ cũng rất đẹp, nhưng người có thể tạo được hiệu quả tương đồng với cô ấy thì một thật là trong giới giải trí có rất nhiều, nhưng Diệp Tuệ thì lại khác biệt hẳn.

Cho dù là trang điểm đậm hay nhẹ thì Diệp Tuệ vẫn cực kỳ xinh đẹp và quyến rũ, khiến cho bất cứ ai cũng cảm nhận được nét đẹp của cô dù chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Xinh đẹp quyến rũ nhưng lại không mất đi vẻ thanh lịch dịu dàng.

Trong giới giải trí này, khí chất của Diệp Tuệ có thể coi là độc nhất vô nhị, bọn họ đến giờ vẫn chưa thể nhìn ra được hình bóng của Diệp Tuệ trên người của bất cứ nữ nghệ sỹ nào khác.

Mà đó cũng chính là tiêu chí mà Dior theo đuổi, độc nhất vô nhị, không thể thay thế.

Ngày cuối tuần Thẩm Thuật không phải đi làm, Diệp Tuệ cũng không có việc gì, hai người chỉ ở trong nhà, cho nên Diệp Tuệ quyết định sẽ lên kế hoạch cùng Thẩm Thuật trải qua hai ngày cuối tuần.

Advertisement / Quảng cáo

Thú vui của cô chính là ăn, thỉnh thoảng buông thả một lần cũng không có vấn đề gì cả, cũng lắm cố gắng chạy thêm mấy quãng đường là được.

Hơn nữa đây là việc cô thích, nên cô muốn được chia sẻ với anh.

Trời vừa tối, Diệp Tuệ liền bắt đầu gọi đồ ăn trên điện thoại, sau đó ngoan ngoãn ngồi trên ghế salon đợi shipper giao tới.

Thẩm Thuật đã được Diệp Tuệ dẫn là tuyệt đối không được ăn com tối bên ngoài, về nhà rồi ăn cùng cô.

“Thẩm Thuật, lấy cho em một chai nước ngọt.” Diệp Tuệ vừa nói xong thì lập tức sửa lại luôn, “Hai chai đi, anh một chai em một chai.”

Diệp Tuệ sai Thẩm Thuật rất thành thạo, bình thường Thẩm Thuật luôn làm theo yêu cầu của cô, trong nhà địa vị của cô rõ ràng là cao nhất.

Thẩm Thuật từ xưa đến giờ không có hứng thú với chuyện ăn uống, giờ lại đang bị Diệp Tuệ cưỡng ép uống nước có ga và chuẩn bị ăn một bữa thịnh soạn.

“Thẩm Thuật Thẩm Thuật, anh mau ngồi xuống đây.” Diệp Tuệ vỗ vào vị trí bên cạnh mình, cô muốn chứng minh cho anh thấy mấy đồ ăn nhanh ngon cỡ nào.

cô mở chai nước có ga vị đào ra, tiện mở luôn cho cả anh: “Nước này bạn anh tặng đấy, anh uống thử chưa?”

Đến tận bây giờ Diệp Tuệ vẫn tưởng là mấy thùng nước đào có ga trong nhà là của bạn Thẩm Thuật cho chứ không phải anh mua.

Thẩm Thuật lắc đầu, anh chỉ biết là Diệp Tuệ thích uống thôi, chứ anh thì không muốn uống lắm.

“anh ném thử đi, ngọt ngọt ngon lắm.” Diệp Tuệ đưa tới miệng anh, Thẩm Thuật theo bản năng nhận lấy rồi uống thử một ngụm.

Mùi vị cũng được, nhưng hơi ngọt một chút.

Trong cổ họng Thẩm Thuật tràn ngập mùi đào, anh cảm giác hơi thở của mình bây giờ chắc cũng có mùi đào luôn rồi.

“Ngon không?” Diệp Tuệ hai mắt sáng nức, mong đợi câu trả lời từ anh.

Thẩm Thuật nhàu mày, thật lâu sau mới nói ra một câu: “Cũng được.”

Kính cong ~

Tiếng chuông cửa vang lên, Diệp Tuệ đẩy Thẩm Thuật vừa mới ngồi xuống chưa được bao lâu, cười nói: “Thẩm Thuật, anh ra mở cửa giúp em với, em gọi đồ ăn ấy mà.”

Diệp Tuệ là minh tinh, cô mà ra mở cửa thì dễ bị nhận ra lắm, đành phải nhờ Thẩm Thuật tiếp thôi.

Thẩm Thuật đứng dậy đi ra mở cửa, cầm đồ ăn vào đặt lên mặt bàn trước mặt Diệp Tuệ.

Kính cong ~

anh vừa ngồi xuống thì tiếng chuông cửa lại vang lên, anh quay đầu nhìn Diệp Tuệ, chỉ thấy cô đang ngượng ngùng mỉm cười nhìn lại anh.

Thẩm Thuật lại đứng lên lần nữa, tiếp tục cầm đồ ăn vào.

Kính cong ~

Thẩm Thuật gần như không thể ngồi xuống hẳn hơi rồi, chỉ lo ra cửa cầm đồ ăn vào thôi, cũng may là Diệp Tuệ đã căn thời gian chuẩn nên toàn bộ số đồ ăn cô gọi đều đến hết trong vòng nửa tiếng đồng hồ.

Cả phòng khách tràn ngập mùi thơm của đồ ăn, Diệp Tuệ đưa lưng về phía Thẩm Thuật, ngồi trên mặt thảm trải dưới ghế salon để xếp đồ ăn ra bàn.

Thẩm Thuật thoáng sững sờ, từng ấy năm cuộc đời anh chưa từng làm những việc này bao giờ, từ ngày có Diệp Tuệ, sinh mệnh của anh mới bắt đầu trở nên phong phú hơn.

Kể cả thời khắc này, mùi thơm trong phòng khách tựa như mùi vị gia đình, đây là điều mà Thẩm Thuật chưa từng được trải qua.

anh và Diệp Tuệ giống như bao người khác, là một cặp vợ chồng bình thường, cùng nhau bước qua những ngày tháng bình yên.

“Thẩm Thuật, anh lại đây.”

Diệp Tuệ gọi anh, khiến anh bừng tỉnh khỏi suy nghĩ, anh học theo Diệp Tuệ, ngồi bệt xuống bên cạnh cô.

“Có pizza này, burger này, còn cả khoai tây chiên và gà rán nữa.” Diệp Tuệ chỉ đồ ăn trên bàn, “anh nhìn thử xem có món nào anh thích ăn không?”

Thẩm Thuật chưa bao giờ động đến mấy thứ đồ ăn nhanh không tốt cho sức khỏe này, nhưng có Diệp Tuệ xúi nên anh cũng nếm thử mỗi thứ một ít, cảm thấy rất đặc biệt.

Advertisement / Quảng cáo

Có lẽ vì anh chưa từng làm mấy chuyện này bao giờ, hoặc cũng có thể vì người cùng anh làm những chuyện này là Diệp Tuệ, cho nên dù là những chuyện bình thường nhỏ nhặt nhất cũng trở nên có ý nghĩa.

Diệp Tuệ bật TV lên: “anh muốn xem gì không?” Diệp Tuệ tùy ý đổi kênh.

Thẩm Thuật nhìn màn hình TV: “Xem cái này đi.”

Diệp Tuệ thấy hơi ngạc nhiên khi Thẩm Thuật quyết định nhanh như thế, cô nhìn màn hình TV, kênh này đúng lúc đang phát lại cái tập “Thách thức ngôi sao” mà lần trước cô tham gia.

Bây giờ đã đến đoạn vào phòng xông hơi, cô đang cầm giấy tẩy trang lau mặt, Diệp Tuệ quay đầu nhìn Thẩm Thuật, thấy anh xem rất nhập tâm

Nhưng mà cô vừa ăn đồ ăn nhanh vừa cùng chồng mình xem show giải trí có mình tham gia thế này, cảm thấy ngượng quá đi.

Trước đó Thẩm Thuật cũng đã ngồi trong phòng làm việc xem tập này rồi, lần này xem lại lần hai, anh liền không nhận được mà hỏi ra câu anh đã giấu trong lòng bấy lâu nay.

“trên mạng sao người ta lại gọi em là vợ thế?”

Thẩm Thuật hỏi rất nghiêm túc, anh thật sự không thể hiểu nổi sự điên rồ của mấy fan trên mạng, bình luận cứ phủ kín cả màn hình, nhất là chữ “Vợ” được hiện lên rất nhiều.

nói thật, lúc Thẩm Thuật thấy người khác gọi Diệp Tuệ là vợ, tâm trạng của anh thật sự không thể nào thoải mái được.

Diệp Tuệ đang uống nước ngọt, nghe xong câu hỏi của Thẩm Thuật thì giật mình sặc nước luôn, cô quay đầu đi chỗ khác, đưa lưng về phía anh ho khan vài tiếng, mặt đỏ bừng cả lên.

Câu này bảo cô phải trả lời thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ bây giờ mới biết là Thẩm Thuật cũng có xem video của cô và đọc bình luận trên mạng, không thì làm sao mà anh thấy được đạn mạc cơ chứ.

Hơn nữa cô còn biết là anh xem cái gì rồi cơ, chính là show “Thách thức ngôi sao” đang phát trên TV đây này.

Vì Tiểu Lưu thường xuyên đọc bình luận trên mạng hộ cô, sau khi cô lau mặt để lộ hoàn toàn mặt một thì các fan liền đồng loạt gọi cô là vợ, Tiểu Lưu còn đưa máy cho cô đọc.

Các fan ủng hộ idol nhà mình thường sẽ bày tỏ tình cảm trên đạn mạc như thế, đây là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà bây giờ cô phải giải thích thế nào với Thẩm Thuật đây?

Diệp Tuệ chẳng hiểu nổi vì sao cô lại bối rối thế này nữa, cô háng giọng một cái, khéo léo nói với Thẩm Thuật: “Các nữ nghệ sỹ khác cũng đều được fan gọi như thế mà. Đó chỉ là cách gọi thôi, khán giả người ta mỗi ngày thay một cô vợ ý, hôm nay có thể là người này, nhưng mai có khi lại đổi sang người khác ngay.”

Thẩm Thuật nhủ mày: “Vậy tức là ai cũng có thể gọi em là vợ phải không?”

Diệp Tuệ thấy Thẩm Thuật nhủ mày thì lập tức lắc đầu theo bản năng, lên tiếng phủ nhận ngay để cầu xin sự sống: “Sao có thể chứ? Em chỉ có mỗi anh là chồng thôi mà.”

cô còn chưa làm cho anh thích có được đâu, không thể để một hiểu lầm nhỏ này tạo thành mâu thuẫn giữa hai đứa được.

“Nếu anh mà vào showbiz thì em bảo đảm sẽ có rất nhiều người gọi anh là chồng cho xem.” Diệp Tuệ chắc chắn luôn, Thẩm Thuật chỉ cần dựa vào gương mặt là có thể nổi tiếng được rồi.

Thẩm Thuật không chút nể nang cất đút ý đồ đánh trống lảng của Diệp Tuệ: “anh không phải là chồng của bọn họ.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ nịnh nọt không đúng chỗ, liền nhanh tay lẹ mắt cầm lấy chai nước có ga đưa tới miệng anh: “anh uống đi, uống chút đồ ngọt vào sẽ không còn thấy tức giận nữa đâu.”

Thẩm Thuật vốn muốn từ chối, nhưng Diệp Tuệ đã kè chai nước đến miệng anh rồi, do dự mấy giây, anh đành nhận lấy rồi cố gắng uống một ngụm, thật sự đối với anh thì nước này hơi bị ngọt quá.

anh chịu uống có nghĩa là mình đỡ thành công rồi, Diệp Tuệ cứ tự định nghĩa hành động của anh thành ý mà mình muốn như thế đấy.

Thẩm Thuật đặt chai nước xuống, nhìn TV: “Xem tiếp đi.”

Diệp Tuệ sợ xem cái này lại làm anh nhớ lại mấy bình luận kia nữa nên lập tức đổi kênh: “Tập này anh xem rồi mà, để em tìm cái khác cho anh xem.”

Thẩm Thuật: “...”

Sau khi ăn xong đồng đồ gọi bên ngoài, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật lại chuẩn bị đi siêu thị mua ít đồ, nhân tiện đi dạo luôn.

Diệp Tuệ đeo khẩu trang vào rồi đi ra cửa cùng Thẩm Thuật, cả hai vừa mới ngồi vào xe, còn chưa kịp nổ máy thì Diệp Tuệ bỗng dừng nhìn thấy một bóng đen lao thẳng vào kính xe trước của bọn họ.

cô bị dọa sợ hết hồn, cái quái gì thế? Xe còn chưa đi mà, sao mà đâm người được chứ? cô lập tức hỏi Thẩm Thuật: “Vừa nãy anh có nhìn thấy có một người đâm vào xe mình không?”

Thẩm Thuật lắc đầu.

Diệp Tuệ thấp thòm đi xuống xe, thấy bên cạnh xe có một người đang nằm, mà người này không nhìn thấy bóng.

cô biết đây là ma, định quay người đi luôn thì chợt nghe thấy tiếng kêu rên: “Ôi dỗi ôi, chân tôi đau quá, cô phải chịu trách nhiệm đó.”

cô bỗng nhiên ý thức được có gì đó sai sai, ban nãy xe còn chưa lái đi mà, là tự con ma này đâm vào đấy chứ, sao giờ lại thành lỗi của cô rồi.

Thẩm Thuật đi tới bên cạnh cô, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Diệp Tuệ chỉ vào con ma đang ăn vạ kia: “Có một con ma vu khống chúng ta, nói chúng ta đụng vào nó.”

Thẩm Thuật nhắc chân chuẩn bị đi tới chỗ con ma, con ma kia vốn chỉ muốn ăn vạ tí thôi, nào ngờ lại gặp phải khác tính.

Nó vội vàng lui về sau: “Xin anh tha mạng, tôi không cần gì hết đâu!”

Diệp Tuệ kéo anh lại, hỏi nó: “Sao anh lại vu oan cho chúng tôi?”

Con ma ăn vạ tui thân đáp: “Tôi không có người thân, cũng không có đời sau, ngày lễ ngày Tết chưa từng có ai đốt đồ xuống cho tôi.”

“Tôi đói tới mức ngực dán vào lưng luôn rồi, đành phải nghĩ ra cách này.”

Nó sợ hãi liếc Thẩm Thuật một cái, không ngờ lần đầu tiên bày trò mà đã thất bại ngay rồi.

Diệp Tuệ lúc này mới để ý bộ đồ rách rưới con ma đang mặc, suy nghĩ một lát, cô nói: “Thế này đi, tôi sẽ đốt mấy thứ cho anh, về sau anh đừng dùng trò này để ăn vạ người ta nữa nhé.”

Con ma nghe thế thì vui lắm, cúi người với cô nói: “Cảm ơn cô, cô đúng là người tốt.”

nói xong nó lại huýt sáo một cái: “Ra hết cả đi, nói lời cảm ơn với hai vị ân nhân này!”

Diệp Tuệ ngo ngắc chẳng hiểu gì, đúng lúc này, cách đó không xa có một cái nắp cống đột nhiên bị mở ra, ngay sau đó là một cánh tay gầy gò bám lên mặt đất.

Diệp Tuệ run lên, thế này là sao?

một bóng dáng gầy yếu từ bên trong chui lên, lúc ra ngoài rồi nó không đi ngay mà lại tiếp tục nhìn vào trong cống, khom lưng đuỗi tay vào.

Nó dùng sức kéo thêm một đứa bé lên, đứa bé vừa lên xong lại quay người kéo thêm tiếp một đứa bé nữa.

Cứ thế, đứa sau lôi đứa trước, tám đứa bé lần lượt đi ra ngoài, cả tám đứa đứng bên cạnh con ma ăn vạ, quần áo cũng rách rưới như nhau.

Diệp Tuệ nói: “Đầy đều là...”

Con ma ăn vạ nhìn một lượt mấy đứa nhỏ, nói: “Mấy đứa này đều chết cả rồi, chúng nó không có người thân, cho nên chết rồi mà vẫn cứ bay khắp nơi không biết đi đâu.”

“Tôi thấy mấy đứa nhỏ này đáng thương quá nên thường cho chúng nó một ít thức ăn.”

Diệp Tuệ đã hiểu, chả trách mà nó luôn ăn không đủ no, thì ra là còn phải nuôi mấy đứa nhỏ này.

Con ma ăn vạ vùng tay lên, tám đứa quỷ nhỏ cực kỳ ăn ý mà đồng thanh hô to, âm thanh vang dội bầu trời: “Cảm ơn chị, cảm ơn anh! Chúc hai anh chị trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử ạ!”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ nghe thấy câu sớm sinh quý tử thì tí ngã, mặt đỏ rực lên: “Mấy đứa đừng nói lung tung.”

Diệp Tuệ hứa với con ma ăn vạ, sẽ lập tức đốt đồ cho chúng ngay, con ma ăn vạ liền nắm tay lì trề rồi đi.

Thẩm Thuật này giờ vẫn không lên tiếng, anh chủ ý tới về khách thường của Diệp Tuệ, hỏi: “Vừa rồi bọn họ nói gì với em thế?”

Huyệt thái dương của Diệp Tuệ khẽ giật, cô không thể nói là bọn họ vừa chúc anh và cô sớm sinh em bé được.

Hai tai cô đỏ lên, không nhìn anh, chột dạ dời mắt đi chỗ khác, ra vẻ bình tĩnh nói: “không có gì đâu.”

Thẩm Thuật nhìn cái tai đỏ rực của cô mấy giây, khó hiểu nói: “Sao tai em tự nhiên lại đỏ thế?”

Diệp Tuệ thót tim, cô giả vờ gõ tay lên quạt mặt, nói: “Vây sao? Chắc tại hôm nay hơi nóng đó.”

Vừa mới dứt lời thì có con gió thổi tới, mang theo sự rét lạnh, cuốn bay cả đồng lá cây rụng trên mặt đất, rơi vào chân cô.

Tựa như đang muốn nói với Diệp Tuệ rằng, này đang nói láo.

Diệp Tuệ không dám nhìn anh, vội vàng đi về phía trước, bỗng nhiên cô cảm thấy có một sức mạnh kéo cô lại, là Thẩm Thuật giữ lấy tay cô.

cô xoay người nhìn vào mắt anh, anh đứng trước mặt cô, nhìn cô không chớp mắt.

Thẩm Thuật không hề nhìn ra là Diệp Tuệ đang nói dối, anh tự thấy tay mình hơi lạnh, nên suy nghĩ một chút, anh đã nghĩ ra được một cách.

Thẩm Thuật rất cao lớn, giờ phút này, Diệp Tuệ có cảm giác như đang bị ánh mắt anh bao vây.

Ánh mắt thâm sâu của Thẩm Thuật vẫn nghiêm túc nhìn cô, bỗng nhiên anh đưa tay lên, các ngón tay thon dài vòng ra sau tai cô, nhẹ nhàng tháo khẩu trang của cô xuống, mặt của Diệp Tuệ cứ thế lộ ra bên ngoài.

Diệp Tuệ ngo ngắc hỏi: “anh làm gì thế?”

Thẩm Thuật rũ mắt xuống, anh giờ tay bịt lên tai cô, bao trùm toàn bộ vùng tai, cảm giác lạnh lẽo lập tức bao vây lấy Diệp Tuệ.

anh khẽ nói: “không phải em nói là nóng sao? anh giúp em hạ nhiệt.”

Diệp Tuệ nhìn ra được là động tác của anh rất tự nhiên, chỉ đơn thuần là đang muốn giúp cô thôi.

Đầu óc cô tự dưng trống rỗng, tim đập thành thịch, lời nói trở nên không mạch lạc: “Em em em...Bây giờ em lại thấy lạnh rồi, bọn mình mau về nhà thôi.”

Diệp Tuệ cúi đầu bước vội đi, cố gắng bỏ qua cảm giác tim đập cuồng loạn lúc này, Thẩm Thuật nhìn bóng lưng cô, khẽ cười rồi cũng đi theo.

Hết ngày cuối tuần, Diệp Tuệ bị chị Nhâm gọi đến công ty để lên lịch trình mới.

Sau khi Diệp Tuệ ký hợp đồng với Hoa Thụy, chị Nhâm luôn đi theo Đới Chí, Đới Chí là người đại diện số một trong giới giải trí, nên chị Nhâm đã học hỏi được rất nhiều điều từ anh ấy.

Diệp Tuệ đã kết thúc các cảnh quay cho phim “Giải thoát”, tiếp theo đây sẽ chuẩn bị quay phim hồi ký của Ninh Linh.

Đôi khi Đới Chí sẽ nhận cho cô một vài quảng cáo và show thực tế để duy trì độ hot cho cô, còn phần lớn thời gian là để cho cô tập trung vào việc quay phim.

Diệp Tuệ thấy mặt Tiểu Lưu hồng hào thì không nhịn được phải hỏi: “Em sao vậy? Có chuyện gì vui à?”

Tiểu Lưu ôm cái điện thoại cười rất vui, nghe Diệp Tuệ hỏi thì ngượng ngừng đáp: “Gần đây em mới gặp lại bạn đại học, bọn em nói chuyện với nhau rất hợp.”

Diệp Tuệ hiểu ý của Tiểu Lưu, ngay cả cô nàng độc thân lâu năm này cũng sắp thoát ế đến nơi rồi.

Diệp Tuệ không khỏi nghĩ đến cô và Thẩm Thuật, cô phải làm thế nào để khiến cho anh cũng có cảm xúc giống như cô đây?

Đấy mắt Diệp Tuệ chợt lóe lên một tia sáng, cô nghĩ lại lần trước vào quán cà phê ăn bánh ngọt, đồ ngọt có thể làm tăng cảm giác hạnh phúc, làm cho người ta có cảm giác như đang yêu.

Nếu Thẩm Thuật mà ăn bánh ngọt thì hương vị ngọt ngào ấy sẽ khiến anh này sinh khát vọng muốn yêu cô, nếu một cái bánh không đủ thì cô sẽ mua hai cái luôn.

Diệp Tuệ không dám nói với Tiểu Lưu chuyện này, cô không muốn Tiểu Lưu biết chuyện cô và anh vẫn còn chưa yêu nhau đâu.

Vừa ra khỏi công ty, Diệp Tuệ liền chạy thẳng đến quán cà phê lần trước, nói với nhân viên: “Gói cho chị hết các loại bánh trong quán, mỗi loại một cái.”

Nhân viên phục vụ nghe mà sững người vì vị khách này mua quá nhiều, không khỏi nhìn Diệp Tuệ vài lần, thấy rất quen mà không nhớ ra là ai.

Lúc Diệp Tuệ xách túi lớn túi nhỏ đi ra quán cà phê, cô bé nhân viên mới vỡ đầu một cái, “Vị khách vừa rồi là Diệp Tuệ đó mà.”

Advertisement / Quảng cáo

“Diệp Tuệ là diễn viên mà sao ăn nhiều bánh ngọt thế nhỉ?”

Diệp Tuệ một giây cũng không muốn chậm trễ, lập tức trở về nhà. Lúc Thẩm Thuật từ công ty trở về, nhìn thấy trên bàn bày một đồng bánh ngọt thì ngẩn người: “Em ăn hết chỗ này đây hả?”

Diệp Tuệ cười híp mắt vẫy tay với anh: “không phải là em ăn, mà em mua cho anh đấy.”

Thẩm Thuật nhìn bàn bánh ngọt: “...”

Thấy anh không có phản ứng gì, Diệp Tuệ liền kéo anh ngồi xuống trước bàn ăn, cực kỳ nhiệt tình nhét đĩa ăn vào tay anh.

Thẩm Thuật không có hứng thú với đồ ngọt, nhưng đối diện với ánh mắt của Diệp Tuệ, anh lại không thể nói ra câu từ chối, không còn cách nào khác là ăn mỗi cái một miếng, vừa ăn vừa không cảm xúc nói: “Ngon lắm.”

Chờ đến khi anh khó khăn nếm thử xong hết các loại bánh, Diệp Tuệ lập tức bảo anh: “Thẩm Thuật, anh nhìn vào mắt em đi.”

Thẩm Thuật nhìn vào mắt cô, trong lòng Diệp Tuệ bỗng thấy hơi căng thẳng hồi hộp, tìm lại bắt đầu đập loạn nhịp.

“Bây giờ anh có cảm thấy tim mình đang đập rộn ràng không?”

- - -

Tui cắt chương theo tác giả nha chứ không phải tui tự cắt nha)

Bà Tuệ ơi là bà Tuệ, anh em thích bà lâu rồi bà ơi không cần bà tán nữa đâu giờ ơi là giờiii)) Còn ông Thẩm nữa, tai người ta đổ vì xấu hổ mà ông tưởng bà nóng thật, áp tay lên tai người ta nữa chứ dờ hơi hà ông??)

Hai vợ chồng với chỉ số EQ thấp thiệt là làm tuổi một tim mà) Túc á)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

Edit: Ngân Nhi

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thuật nhìn chăm chú vào đôi mắt Diệp Tuệ lâu như thế, anh nhận ra đôi mắt cô không giống như những người khác.

Ánh mắt cô trong veo, an tĩnh lại đơn thuần.

Từng giây trôi đi, thời gian cảm giác như quá dài, nhưng dường như cũng quá ngắn.

Thẩm Thuật nhớ lại câu hỏi mà Diệp Tuệ hỏi anh, ý cô là đang muốn hỏi cảm giác của anh khi ăn bánh ngọt hay là cảm giác khi anh nhìn vào mắt cô?

Nếu là về sau thì anh sẽ đáp lại là có.

Trong mấy giây anh do dự, Diệp Tuệ tức cảm thấy hơi sợ, cô liền tự mình nói luôn, tước đoạt cơ hội trả lời của anh.

“Ăn đồ ngọt sẽ kích thích dopamine* trong cơ thể, nên tìm anh mà không đập nhanh mới là lạ đấy, ha ha ha, buồn cười không?” Diệp Tuệ còn cười tượng trưng mấy tiếng.

**Dopamine (Hormone hạnh phúc): là một chất dẫn truyền thần kinh quan trọng trong não bộ có rất nhiều chức năng liên quan đến trí nhớ, sự chú ý, kích lệ, động lực và cả quá trình điều hòa vận động của cơ thể, dopamine khi được tiết ra với số lượng lớn sẽ tạo ra cảm giác hưng phấn và hạnh phúc.*

Trong miệng Thẩm Thuật vẫn đang ngậm miếng bánh ngọt ngấy, ánh mắt anh vẫn nhìn cô chăm chú, không nói gì.

Diệp Tuệ chỉ muốn khâu miệng mình lại luôn thôi, nếu có thể quay ngược thời gian thì cô sẽ sẽ không hỏi câu này đâu.

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ một lúc rồi mới dời mắt đi, rõ ràng anh không hề thích ăn bánh ngọt, nhưng vẫn kiên trì ăn tiếp.

Trong lòng anh phản bác, tim anh đập rộn lên không phải vì miếng cái bánh ngọt này.

Thẩm Tu đang ở nhà Thường Huỳnh, trước Thường Huỳnh muốn hán mua cho một sợi dây chuyền, kết quả hán không chỉ không mua được, mà sợi dây chuyền đó còn rơi vào tay Diệp Tuệ.

Thường Huỳnh về nhà rất tức giận, cảm giác mình không so được với Diệp Tuệ, Thẩm Tu vì muốn dỗ cô ta vui nên đã mua tặng cô ta rất nhiều dây chuyền của các thương hiệu khác nhau.

Nhưng Thường Huỳnh vẫn không vui nổi, cô ta cảm thấy dù có nhiều dây chuyền hơn nữa thì cũng không bằng một sợi dây chuyền của Diệp Tuệ, nhưng dù sao Thẩm Tu đã cố hết sức rồi, cô ta cũng đành miễn cưỡng nở nụ cười.

Thường Huỳnh hỏi: “anh có nghĩ sợi dây chuyền của Diệp Tuệ thật sự là do Thẩm Thuật mua không?”

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Tu cũng cảm thấy kỳ lạ: “Nếu xét trên điều kiện của Thẩm Thuật thì chú ấy không thể mua được sợi dây chuyền đó đâu.” Vì đó là sản phẩm của một nhà thiết kế nổi tiếng, có tiền chưa chắc đã mua được.

Thường Huỳnh suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nghĩ ra được một lý do có vẻ hợp lý: “Có lẽ là công ty của Diệp Tuệ cấp cho cô ta, cô ta lại cố tình nói là Thẩm Thuật tặng.”

Thẩm Tu gật đầu: “Có thể lắm.”

Mặc dù Thẩm Thuật đã từng đề cập với bố mình là anh đang tập tành đầu tư, nhưng khoản đầu tư chắc chắn là rất nhỏ thôi, Thẩm Tu hán còn lâu mới tin là Thẩm Thuật có tài cán gì.

Dường như hán nghĩ tới chuyện gì đó, vẻ mặt thoáng trùng xuống: “Thẩm Thuật đã khắc chết bố anh, một người khắc mệnh như thế thì sao có thể có bản lĩnh gì được.”

Thường Huỳnh gật đầu.

Thẩm Tu lại nói: “không biết anh đã nói với em chưa nhì, Thẩm Thuật và bố anh là anh em cùng cha khác mẹ.”

Ngay khi Thẩm Thuật ra đời thì bố của hán chết, nào có chuyện trùng hợp đến vậy?

“Mẹ của Thẩm Thuật tên là Thịnh Vân, là người vợ thứ hai của ông nội anh, từ khi Thẩm Thuật còn rất nhỏ, bà ấy đã bỏ nhà đi.”

Buổi chiều Thẩm Tu còn phải đến tập đoàn Vi thị bàn chuyện phim ảnh, nên hán chỉ nói với Thường Huỳnh thêm mấy câu nữa rồi rời đi luôn.

Thẩm Tu đến tập đoàn Vi thị, nói chuyện với bên đó xong, đang chuẩn bị ra về thì thư ký của Tần Hán đi ngang qua chỗ hán.

Thư ký đi ra khỏi phòng làm việc của Tần Hán, cô ấy đi pha cà phê, miệng còn lầm bầm: “Nên cho Thẩm tổng uống loại cà phê gì đây nhì?”

Thẩm Tu nhay cảm nghe được hai chữ Thẩm tổng, hán lập tức giang tay ra ngăn cô thư ký lại, nói: “cô vừa mới nói là ai ở trong phòng làm việc của Tần tổng cơ?”

cô thư ký đáp: “Là Thẩm tổng của Hoa Thụy.”

Đầu óc Thẩm Tu xoay chuyển rất nhanh, hắn nói: “cô giúp tôi nói với Tần tổng một tiếng là tôi có chuyện muốn nói với bà ấy.”

hắn không thể không thừa nhận rằng, Thẩm tổng đã từng từ chối hắn, nhưng so với khoản lợi ích khổng lồ mà Hoa Thụy có thể đem đến cho hắn thì chuyện này chẳng có gì to tát cả.

Thư ký bung cà phê vào, truyền đạt lại lời của Thẩm Tu, Tần Hân gật đầu tỏ ý đã biết.

Thẩm Thuật nghe thấy Thẩm Tu muốn vào gặp Tần Hân thì ánh mắt tối đi, biểu cảm nhìn không thấu.

Bên ngoài cửa, Thẩm Tu đã gặp đến mức muốn xông vào luôn, hắn sửa sang lại quần áo của mình, sau đó mới gõ cửa, bên trong truyền đến tiếng của Tần Hân: “Mời vào.”

Thẩm Tu vừa đi vào là ánh mắt lập tức nhìn thẳng vào người đàn ông ngồi đối diện Tần Hân ngay.

hắn thật sự muốn biết xem cái người đã không chút nề nang gì mà từ chối món quà của hắn ở buổi đầu giá, Thẩm tổng thần bí trong truyền thuyết kia, rốt cuộc là người phương nào.

Người đàn ông qua quay lưng lại với hắn, nên hắn không nhìn thấy mặt anh ta, sống lưng anh ta cao thẳng, trang phục trên người rất lịch sự chỉnh tề, vừa nhìn đã biết không giống người bình thường

Thẩm Tu cảm thấy bóng lưng này nhìn rất quen, nhưng quen thế nào thì hắn lại không thể nói được, không biết cảm giác này từ đâu mà có nữa. Từ góc độ của Thẩm Tu, hắn chỉ có thể liếc thấy đôi bàn tay với những khớp xương nổi rõ của Thẩm tổng

Còn chưa nhìn thấy mặt nhưng Thẩm Tu đã cảm thấy Thẩm tổng của Hoa Thụy quả thật là một người cực kỳ phong độ và có khí chất.

Hành động này của Thẩm Tu tuy không được lịch sự lắm, nhưng dù sao hắn cũng vào đến đây rồi, sao có thể cứ thế quay về được chứ, hắn làm bộ như không biết người kia là Thẩm tổng, hỏi thẳng: “Tần tổng, không biết vị này là ai?”

Tần Hân nói: “Đây là Thẩm tổng của Hoa Thụy.”

Tần Hân cảm thấy không hài lòng với Thẩm Tu lắm, hắn biết bà đang nói chuyện với Thẩm tổng mà vẫn còn cố vào đây.

Tần Hân khéo léo đuổi khách: “Tôi và Thẩm tổng đang có chuyện cần bàn với nhau.”

Thẩm Tu không cam lòng rời đi như vậy, nhưng Tần Hân đã nói thế rồi, hắn đành phải thôi, “Vây hẹn Tần tổng lần khác gặp ạ.”

Trước khi rời đi, hắn vẫn cố liếc Thẩm tổng một cái rồi mới ra khỏi phòng làm việc.

Ánh mắt của Thẩm Tu bị Tần Hân bắt gặp, bà nhìn Thẩm Thuật, nói: “Cố vẻ như thiếu gia của tập đoàn Thẩm thị rất muốn gặp anh.”

Thẩm Thuật không nói, anh rũ mắt xuống, không nhìn rõ nét mặt, tay cầm lấy tách cà phê, chậm rãi nhấp một ngụm, hơi nóng bốc lên làm gương mặt anh trở nên mờ ảo.

Mặc dù ban này suýt nữa thì chạm mặt Thẩm Tu, nhưng Thẩm Thuật dường như chẳng có vẻ gì là lo lắng.

Tần Hân hỏi: “anh quen anh ta sao?”

Mặc dù Thẩm Thuật và Thẩm Tu cùng họ Thẩm, nhưng Tần Hân chưa từng nghĩ tới chuyện hai người họ có quan hệ thân thích, vì ông Thẩm chưa bao giờ công bố với người ngoài là ông ấy có một người con trai khác mệnh.

Mọi người chỉ biết một Thẩm Tu đẹp trai tài giỏi, chứ không ai biết một Thẩm Thuật thâm tàng bất lộ.

Thẩm Thuật nhẹ nhàng đặt tách cà phê xuống, anh giương mắt lên, ánh mắt cực kỳ bình thản, tựa như một hồ nước tĩnh lặng không gợn sóng.

Trong không gian yên tĩnh, giọng nói hồ hởi của Thẩm Thuật vang lên: “không quen.”

Tần Hân cũng chỉ tiện thì hỏi thôi, nghe Thẩm Thuật nói vậy, bà cũng không hỏi thêm nữa, hai người tiếp tục thảo luận công việc.

Cùng lúc đó, Diệp Tuệ lại nhận được điện thoại của Thịnh Văn, bà ta nói có chuyện muốn nói với cô, nhưng không thể nói trong điện thoại mà hy vọng có thể gặp cô để nói trực tiếp.

Diệp Tuệ cúp máy, kéo luôn số của bà ta vào blacklist, không biết bà ta làm sao có được số của cô, nhưng mà nếu bà ta có thể biết được địa chỉ nơi cô và Thẩm Thuật sống thì chuyện có số điện thoại e là còn dễ dàng hơn.

Diệp Tuệ từ chối không nhận điện thoại của Thịnh Văn, Thịnh Văn lại không thể liên lạc với Thẩm Thuật, cho nên bà ta quyết định sẽ tới công ty của Diệp Tuệ một chuyến.

một chiếc ô tô màu đen dừng trước cửa công ty của Diệp Tuệ, công ty này không lớn, nằm trong một tòa nhà văn phòng, Thịnh Văn xuống xe, đi vào thang máy rồi bấm số tầng lên.

Thịnh Văn đứng trước cửa công ty một lúc, khước môi hơi nhếch lên, công ty này đúng là nhỏ thật.

Nhân viên lễ tân trông thấy một người phụ nữ đi đến, khí chất của bà rất cao quý thanh lịch, giọng nhẹ nhàng nói: “Tôi tới tìm Diệp Tuệ.”

Lễ tân không biết Thịnh Văn có quan hệ gì với Diệp Tuệ, nên bảo Thịnh Văn ngồi chờ ở phòng tiếp khách một chút.

một lát sau, cửa phòng tiếp khách mở ra, Diệp Tuệ nhìn thấy người ngồi bên trong thì ánh mắt lạnh đi, không ngờ Thịnh Văn lại dai như đũa thế này, cô không nghe điện thoại của bà ta thì bà ta đi thẳng đến công ty của cô luôn.

Diệp Tuệ đi vào, đóng cửa lại, lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì không?”

Thịnh Văn mỉm cười, tháo kính râm xuống: “Diệp Tuệ, chúng ta nói chuyện với nhau một lúc đi.”

Diệp Tuệ: “Tôi tưởng chúng ta đã nói xong hết từ lâu rồi chứ.”

Advertisement / Quảng cáo

Thịnh Văn không đáp lại vấn đề này, hỏi thẳng cô: “Diệp Tuệ, con đang làm trong giới giải trí đây hào quang, chẳng lẽ con không muốn nổi tiếng sao?”

Diệp Tuệ nhàu mày không nói, hôm nay lời nói đầu của bà ta rất đặc biệt, cô muốn nhìn xem rốt cuộc thì mục đích của bà ta là gì.

Thịnh Văn: “Mẹ đã điều tra hồ sơ cá nhân của con, con ký hợp đồng với một công ty nhỏ, nên từ khi ra mắt đến giờ chẳng có nổi một chút tiếng tăm nào.”

“Con phải mượn cái danh Tiểu Thường Huyền thì mới được người ta chú ý, chi tiết là sự chú ý đó đều không phải theo nghĩa tốt.”

“Trong giới giải trí, nếu không nổi tiếng thì sẽ không có địa vị, sự thờ ơ lạnh nhạt của khán giả, mẹ nghĩ con cũng không còn xa lạ gì.”

Thái độ của Thịnh Văn là kiêu từ trên cao nhìn xuống, sự ngạo mạn toát ra từ trong xương tủy, trách móc quãng thời gian trước đây của Diệp Tuệ.

Có đúng như thế hay không thì cũng là chuyện trước khi cô xuyên vào đây rồi, chẳng có liên quan gì tới cô hết.

Thấy Diệp Tuệ không phản bác, Thịnh Văn lại cho là cô đang đồng ý với lời mình nói nên lại nói tiếp: “Sau khi công ty nhỏ này được Hoa Thụy thu mua thì tài nguyên năm nay của con mới coi như tốt lên.”

“Nhưng dưới tay Hoa Thụy có nhiều nghệ sỹ như thế cơ mà, sao họ phải tập trung nâng đỡ con?” Thịnh Văn thử thăm dò, “Con có từng nghĩ tới chuyện nếu sau lưng con có một thế lực cực mạnh giúp đỡ thì con có thể đi được bao xa hay không?”

Bà ta nói rất chân thành: “Mẹ muốn thành lập một công ty điện ảnh cho con.”

Diệp Tuệ cười, cô đang nghĩ tại sao Thịnh Văn lại nói vòng vo nhiều thế, thì ra là vì chuyện này.

Thịnh Văn nói tiếp: “Số tiền vi phạm hợp đồng của con với Hoa Thụy bất kể là bao nhiêu, mẹ cũng có thể chi trả cho con.”

“Về sau công ty điện ảnh của mẹ sẽ chỉ nâng đỡ một mình con, con muốn quay phim gì mẹ cũng sẽ đầu tư cho con, giúp con trở thành nữ minh tinh nổi tiếng nhất nước.”

Đối với một nữ nghệ sỹ thì khi vào giới giải trí, mục tiêu duy nhất là phải nổi tiếng, không thì trước kia Diệp Tuệ cần gì phải làm ra mấy trò buồn cười như thế làm gì chứ?

Thịnh Vân cho là bà ta đã liệt kê nhiều điều kiện tốt như vậy rồi, Diệp Tuệ không thể không động tâm được.

Cuối cùng bà ta cũng nói đến ý chính, im lặng một lúc, ánh mắt bà ta đã ướt nhòà: “Mẹ chẳng cần gì cả, chỉ cần con trai quay về bên mẹ thôi.”

Diệp Tuệ lạnh lùng nhìn Thịnh Vân đầu tiên là lấy lợi ích ra để hấp dẫn cô, cuối cùng là tung chiêu tình thương của người mẹ, nghe thật chân thành biết bao.

Bây giờ bà ta mới biết quan tâm, có hơi vô nghĩa quá không?

Thẩm Thuật là con trai út của tổng giám đốc tập đoàn Thẩm thị, Thẩm Sĩ, chênh lệch tuổi khá nhiều so với hai người anh trai.

Vợ trước của Thẩm Sĩ sau khi sinh ra hai người con trai thì qua đời, Thịnh Vân là người vợ thứ hai, cuộc hôn nhân này mang mục đích thương mại, Thịnh Vân trước đó đã có người trong lòng, sau khi sinh Thẩm Thuật, bà mắc chứng trầm cảm sau sinh.

Để rời khỏi nhà họ Thẩm, Thịnh Vân cũng tốn không ít công sức.

Diệp Tuệ cười nhạt, hỏi ngược lại: “Về sau bà tái giá, cuộc sống như thế nào?”

Mới vừa rồi còn đóng vai người mẹ tốt, vậy mà bây giờ Thịnh Vân mặt đã biến sắc.

Sao Diệp Tuệ lại biết được?

Thịnh Vân còn tưởng Diệp Tuệ chỉ là một nữ nghệ sỹ trong giới giải trí, bà ta nắm rõ Diệp Tuệ như lòng bàn tay, còn Diệp Tuệ chắc chắn không hề biết gì về bà ta.

Giọng điệu Diệp Tuệ rất lạnh nhạt, nhưng lại giống như lưỡi dao sắc nhọn đâm vào tim: “Nuôi con trai của người khác nhiều năm rồi, bây giờ người đó không nhận bà là mẹ có đúng không?”

Diệp Tuệ cũng đã tìm người điều tra về Thịnh Vân, nhà họ Thẩm giao thiệp rộng, chỉ trong một thời gian ngắn là có thể biết được tình hình của Thịnh Vân suốt hai mươi năm qua.

Sau khi rời khỏi nhà họ Thẩm, Thịnh Vân để lại tờ đơn ly hôn, quay về với người mà bà ta yêu thật lòng. Người đó đã có một đứa con, Thịnh Vân cùng ông ta nuôi nấng đứa trẻ ấy.

Sau khi người bà ta yêu qua đời, bà ta và đứa con riêng thừa hưởng một khối tài sản khổng lồ, nhưng đứa con riêng kia thì ra chưa từng chấp nhận bà ta là mẹ của mình.

Diệp Tuệ biết, số tiền mà Thịnh Vân dùng để mở công ty điện ảnh cho cô chính là số tiền được thừa hưởng lại ấy.

Tiền của Thịnh Vân, Diệp Tuệ không thêm

“Thẩm Thuật đã sắp 30 rồi mà vẫn vô tích sự, chỉ sống qua ngày nhờ vào tiền trợ cấp của nhà họ Thẩm.” Thịnh Vân nói, “Diệp Tuệ, nếu sau này con phải một mình nuôi gia đình...”

Nếu như từ đầu đến giờ cô chỉ hờ hững nhìn Thịnh Vân diễn trò, thì lời vừa rồi của bà ta đã thật sự chọc giận cô rồi. Tại sao bà ta lại dám nói Thẩm Thuật như thế chứ?

Bà ấy nghĩ bà ấy sinh ra Thẩm Thuật thì có thể thoải mái đánh giá anh ấy sao?

Thịnh Vân còn chưa nói hết thì đã bị Diệp Tuệ cắt ngang.

“Vô tích sự?” Diệp Tuệ nghiêng rằng nói từng chữ, “Bà nói vậy ý là đang báo con trai mình là một kẻ vô dụng cái gì cũng không làm được đúng không?”

Về mặt Thịnh Vân trở nên lúng túng, nhưng bà ta không phản bác, bà ta đã tìm người điều tra, biết Thẩm Thuật vì biểu hiện không tốt, cộng thêm bất tự quá xung khắc nên quyền thừa kế của nhà họ Thẩm chắc chắn sẽ không truyền lại cho Thẩm Thuật.

Giọng của Diệp Tuệ lạnh lẽo thấu xương: “Bà Thịnh à, bà đúng là chẳng biết cái quái gì về Thẩm Thuật hết.”

“Bây giờ Thẩm Thuật cực kỳ ưu tú, chẳng qua là người nhà họ Thẩm không thêm quan tâm mà thôi.” Diệp Tuệ nói, “anh ấy cũng không bao giờ khoe mẽ sự giàu có của mình như những người khác đâu.”

Thẩm Thuật đã từng nói với cô rằng anh đầu tư làm ăn kiếm được rất nhiều tiền, Diệp Tuệ cảm thấy tất cả người nhà họ Thẩm đều đã hiểu sai về anh.

“Bà không cần phải lo đâu.” Diệp Tuệ nói, “Tôi và Thẩm Thuật bây giờ đang sống rất tốt, không thiếu thốn gì cả.”

cô lại nhấn mạnh thêm một câu để tránh cho Thịnh Vân nảy sinh thêm tâm tư nào khác: “Nhưng mà hết thảy đều không liên quan gì đến bà Thịnh hết.”

Thấy tiền bạc không khiến cho Diệp Tuệ đạo động, Thịnh Vân lại chơi bài tình thần: “Dù sao Thẩm Thuật cũng là con trai ruột của mẹ.”

“một người thì là con trai ruột mà bà cho là đồ vô tích sự, một người là con dâu không có thành tựu gì trong sự nghiệp.” Diệp Tuệ khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào ghế, “Tôi thật sự không hiểu, bà Thịnh tại sao vẫn còn muốn nhận người thân như vậy làm gì?”

Sắc mặt của Thịnh Vân càng lúc càng trắng, đáng vẻ cao cao tại thượng đã không còn.

Thấy Thịnh Vân không nói gì, Diệp Tuệ nhẹ nhàng nói tiếp: “Nếu ngay từ đầu bà đã bỏ rơi Thẩm Thuật thì tốt nhất là đừng bao giờ tới làm phiền cuộc sống của chúng tôi nữa.”

Thái độ của Diệp Tuệ lạnh lùng nhưng vẫn đủ lễ phép, nói xong, cô đứng lên đi ra khỏi phòng tiếp khách, không quay đầu lại.

Lần trước kẻ hoạch mua bánh ngọt cho Thẩm Thuật ăn đã thất bại, anh ăn nhiều như thế mà không hề có cảm giác tím đập mạnh gì cả.

Diệp Tuệ không muốn cho ai biết tâm tư của mình nên đành phải tự mình lên mạng tra cứu các cách để chinh phục người mình thích. cô hành động lén lút như kẻ trộm, trốn trong xe báo mẫu, bí mật nhìn các bình luận mà dân mạng nêu ra.

Diệp Tuệ lướt xem đúng một người có tình cảnh tương tự như mình bây giờ, bạn này hỏi là nếu một người ở chung sớm tối mà hoàn toàn không rung động với mình thì phải làm sao.

Advertisement / Quảng cáo

Các bình luận phần lớn trả lời là người đàn ông kia hẳn là không coi bạn là phụ nữ, bạn cần phải thể hiện được sự quyến rũ của mình trước mặt người ta.

Ánh mắt Diệp Tuệ sáng lên, cô đọc toàn bộ các bình luận một lần, sau đó mới chốt được một phương án hợp lý.

Nụ cười trên mặt cô còn chưa kịp thu lại thì Tiểu Lưu đột nhiên mở cửa xe đi vào, thấy Diệp Tuệ hôn hờ thì sợ hết hồn.

“Chị trúng xổ số à? Sao mà vui thế?” Tiểu Lưu tò mò hỏi.

Diệp Tuệ lên kút giầu đi động đĩ, ngả đầu nhìn ra cửa sổ, nghiêm túc nói: “không nói cho em biết đâu.”

“Trước khi về nhà, chúng ta tới trung tâm thương mại một chuyến đi.” Diệp Tuệ cười nói, cô có việc quan trọng phải làm đây.

Tiểu Lưu ngỡ vực đáp lại, lái xe đi tới trung tâm thương mại.

Diệp Tuệ vào trung tâm thương mại mua một cái thảm yoga, sau khi về đến nhà, cô lại lấy ra bộ đồ tập yoga đã dùng hồi trước, chuẩn bị thể hiện sự quyến rũ của mình trước mặt Thẩm Thuật.

Vốn cô còn định trang điểm chút, nhưng sợ tập ra mồ hôi lại trôi hết nên lại thôi.

Diệp Tuệ ngồi trước gương, buộc cao mái tóc dài lên, ngắm nghía mấy lần rồi mới ra khỏi phòng.

có chọn địa điểm tập là ở phòng khách, chỉ cần Thẩm Thuật xong việc đi về nhà là có thể nhìn thấy cô ngay.

Diệp Tuệ đang ảo tưởng một cảnh trong đầu, đó là khi Thẩm Thuật trở về nhà sau một ngày làm việc mệt mỏi, lúc đẩy cửa nhà ra, trong phòng khách sẽ truyền đến tiếng nhạc không lời du dương. Còn cô thì đang nhàn nhã tập yoga, hai bên thái dương chảy mồ hôi, mặt ửng đỏ vì tập, sau đó quay sang cười nói với anh: “Mừng anh về nhà.”

Thẩm Thuật mà nhìn thấy đáng về đó của cô thì chắc chắn sẽ ghi nhớ sự tồn tại của cô, anh sẽ không coi cô là một người ở chung nhà bình thường nữa.

Diệp Tuệ sung sướng tưởng tượng ra viễn cảnh tốt đẹp, cô nhìn đồng hồ, sắp đến giờ anh về nhà rồi.

Diệp Tuệ nhanh chóng ngồi ngay ngắn trên thảm yoga, lúc cô vừa tạo cái dáng đầu tiên thì bên ngoài truyền tới tiếng mở cửa.

Cửa mở ra, Thẩm Thuật đi vào nhà, tầm mắt nhìn vào Diệp Tuệ trong phòng khách, cô mặc đồ tập bó sát người, cơ thể đuối căng tạo thành đường cong tuyệt đẹp.

Đây là lần đầu tiên anh thấy cô làm chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật đứng người đứng yên ở cửa nhà chứ không đi vào ngay, dường như là bị hành động của Diệp Tuệ làm cho kinh sợ không làm gì được.

Diệp Tuệ vừa tập yoga vừa liếc mắt quan sát phản ứng của Thẩm Thuật, anh luôn là người không biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài, nên cô cũng không thể đoán ra được suy nghĩ lúc này của anh.

Vì muốn cho anh một liều thuốc mạnh nữa nên cô quyết định đổi động tác, cô chọn một tư thế có thể phô diễn được đường cong cơ thể, chân trái nâng cao ra sau, nửa người trên nhẹ nhàng ngả về phía trước, giờ một tay chạm rầm cầm lấy cổ chân mình, tay còn lại duỗi thẳng trước mặt. *(Xem ảnh minh họa bên dưới)*

Nét mặt cô rất bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng đang thầm oán trách, lâu quá rồi cô không tập yoga, cơ thể không được dẻo dắn, làm động tác có độ khó cao thế này quả thật hơi vất vả.

Nhưng mà nếu được Thẩm Thuật ngắm thì làm gì cũng đáng.

Diệp Tuệ liếc nhìn anh, sau khi đứng vững ngoài cửa một lúc, anh bắt đầu cúi xuống cởi giày, cô không nhìn thấy biểu cảm của anh.

Diệp Tuệ cố gắng giữ vững động tác, muốn chống đỡ đến lúc anh đi vào nhà.

Thẩm Thuật cởi giày, thay dép lê, lại để giày lên kệ ngay ngắn, thời gian chậm rãi trôi, Diệp Tuệ sắp không chịu nổi nữa rồi.

Tuy chỉ mấy giây ngắn ngủi nhưng với Diệp Tuệ lúc này thì thật sự quá dài, cũng may là Thẩm Thuật đã đi vào, cô liền từ từ hạ chân xuống.

cô tỏ ra bình thản nắm lấy bàn chân suýt thì bị chuột rút của mình, gọi anh lại: “Thẩm Thuật, anh có muốn tập yoga với em không?”

Vì để chứng minh cho anh thấy tập yoga hoàn toàn không hề khó, cô lại một lần nữa đứng ở khoảng cách gần với anh, biểu diễn lại động tác có độ khó cao vừa rồi.

“anh nhìn đi, yoga đơn giản lắm”

Diệp Tuệ giờ cao chân lên, muốn phô bày đường cong hoàn mỹ của mình trước mặt Thẩm Thuật, tuy nhiên mong ước của cô vẫn chưa thể thành hiện thực, tay cô không bắt được mắt cá chân của mình nên toàn thân lập tức nghiêng ngả.

Vì trong lòng đang quá khao khát muốn được thể hiện bản thân, cộng thêm việc ban nãy hai cái đùi cô đã gần như căng cứng, cho nên khi thực hiện lại động tác cô đã không thể giữ được thăng bằng.

Thế mà còn muốn cho Thẩm Thuật nhìn thấy sự nữ tính quyến rũ của mình nữa ư? không bị chê là may mắn rồi đấy.

Diệp Tuệ kêu lên một tiếng, cả người đổ sang phía bên cạnh, Thẩm Thuật thấy không ổn nên lập tức bước nhanh tới muốn đỡ cô.

Advertisement / Quảng cáo

không ngờ anh vẫn chậm một bước, Diệp Tuệ đã ngã nhào xuống sàn nhà, hình tượng hoàn toàn sụp đổ.

Cánh tay cô tê dại, đau không đứng dậy nổi, Thẩm Thuật đứng bên cạnh ôm lấy vai cô đỡ cô ngồi dậy.

Diệp Tuệ đau chảy cả nước mắt, nhưng vì Thẩm Thuật đang ở đây nên cô cố gắng giữ lại nốt sự tự trọng cuối cùng của phụ nữ, cắn răng chịu đựng không dám kêu đau.

Thẩm Thuật nhíu mày hỏi: “Em có đau không?”

Diệp Tuệ lắc đầu ngay: “Em không đau.”

Thẩm Thuật đỡ cô đứng dậy, tay anh đặt đúng vào chỗ đau của cô, làm cô theo bản năng kêu đau, kêu xong liền vội vàng ngậm miệng lại.

Thẩm Thuật: “...”

Diệp Tuệ được anh đỡ, bước khập khiễng tới chỗ salon ngồi.

Sợ anh hiểu lầm, cô vội giải thích: “một lát là hết đau ngay thôi, tập yoga bị đau là chuyện bình thường”

Thẩm Thuật hiển nhiên là không đồng ý với câu nói của cô, anh liếc nhìn cái thảm yoga dưới đất, nghiêm túc nói: “Về sau em hãy tập cái khác đi, môn này không an toàn”

Diệp Tuệ vẫn còn muốn cố gắng cứu vãn, cô nói: “Hồi trước em vẫn tập mà, chưa bao giờ bị ngã đâu, chỉ hôm nay mới bị thôi”

Vì thấy anh về nên tinh thần cô mới không tập trung được, vừa tập yoga lại vừa phải chú ý tới phản ứng của anh nữa, có ngã thì cũng chẳng có gì bất ngờ cả.

“Khi nào khác lại thì hãy tập tiếp.” Thẩm Thuật nhíu chặt mày, thái độ rất kiên định, “Lần sau có tập thì em đừng làm những động tác khó như vậy nữa.”

Diệp Tuệ không biết giải thích thế nào với anh, nếu không phải muốn làm cho anh rung động thì cô đã không tự dưng làm động tác khó thế làm gì.

Nguyện vọng muốn thể hiện sự quyến rũ của mình với Thẩm Thuật coi như lại rơi vào hư vô, cô như người mất hồn đi vào phòng mình, không chú ý tới biểu cảm của Thẩm Thuật.

anh chắc chắn là không bị hấp dẫn bởi những động tác yoga của cô đâu, cũng tại cô không khởi động làm nóng cơ thể trước, lại nòn nóng muốn tạo một cái dáng khó cho anh xem

Thẩm Thuật nằm lên giường, thế mà lại mất ngủ.

Đèn trong phòng đã tắt, căn phòng chìm trong bóng tối, xung quanh tĩnh lặng, nhưng tim anh lại đập rộn ràng không thể bình tĩnh lại được.

Cứ nhắm mắt lại là anh lại nhớ đến lúc Diệp Tuệ tập yoga, làn da cô trắng nõn, thân hình mảnh mai lọt vào tầm mắt anh.

anh cũng nhớ lúc anh đỡ cô đứng dậy, tay anh nóng rực lên, nhiệt độ lan tràn ra các đầu ngón tay anh, cảm nhận xúc cảm mềm mại nhẵn nhụi

Dừng lại ngay!

Thẩm Thuật kịp thời ngăn lại suy nghĩ của mình, trong bóng đêm, anh mở mắt ra, buộc mình phải tỉnh tâm lại.

anh quay đầu nhìn ra cửa, cách một cánh cửa phòng kia thôi, Diệp Tuệ đang ở ngay đối diện anh.

anh đột ngột ngồi dậy, thờ dài bất đắc dĩ, ra khỏi phòng ngủ đi đến thư phòng.

Đêm còn dài, thôi thì làm trước việc của ngày mai vậy.

Hôm sau, Diệp Tuệ đi quay quảng cáo nước hoa Dior.

Ekyp đã chuẩn bị một chiếc xe thể thao đời cổ màu đỏ, năm nay các nhãn hàng lớn hầu như đều theo đuổi phong cách Retro*, một chiếc xe đẹp và một mỹ nhân có thể khiến cho người xem nhớ kỹ loại nước hoa này.

**Phong cách hoài cổ nhưng vẫn mang hơi thở hiện đại.*

Diệp Tuệ ngồi trong xe thể thao, lắng nghe đạo diễn quảng cáo chỉ đạo diễn xuất.

Bắt đầu quay, Diệp Tuệ dựa vào cửa sổ xe, mái tóc dài tung bay, màu xe đỏ rực làm tôn lên gương mặt xinh đẹp của cô.

Mọi cô cũng được đánh màu son đỏ cổ điển, chỉ cần nhẹ nhàng nâng cằm lên là có thể khiến cho người xem trầm trồ vì quá xinh đẹp.

Tại trường quay không một ai có thể dời mắt khỏi cô.

Ảnh để lưu lượng Sầm Ngộ cũng ở trong tòa nhà này, anh vừa mới quay xong trailer cho chương trình “Diễn viên”, lúc này đang bước ra khỏi studio, dáng vẻ rất thông thả.

Trợ lý đi bên cạnh nói: “Diệp Tuệ đang quay quảng cáo ở phòng bên cạnh.”

Diệp Tuệ? Sầm Ngộ thấy cái tên này nghe quen quen, đột trước sau khi show thực tế của Diệp Tuệ được phát sóng, gói biểu cảm gương mặt của cô rất hot trên mạng. Sầm Ngộ còn lưu lại mấy cái, lúc nhắn tin trên WeChat thỉnh thoảng cũng dùng đến.

Trừ cái đó ra thì Sầm Ngộ không biết gì về Diệp Tuệ hết, hình như cô ấy là một người rất biết gây cười thì phải.

Lúc đi ngang qua phòng quay quảng cáo, Sầm Ngộ thấy bên trong có một chiếc xe thể thao đời cổ, Diệp Tuệ đang ngồi trong xe, quảng cáo đã quay được một nửa.

Ánh đèn chiếu thẳng vào Diệp Tuệ mặc váy đỏ, gương mặt cô xinh đẹp mang theo nụ cười hồ hững, dường như tất cả những từ ngữ tốt đẹp nhất trên thế giới đều được tạo ra để dành riêng cho cô vậy.

Sầm Ngộ dừng bước, anh kéo thấp kính xuống, gương mặt của Diệp Tuệ vì thế mà càng thêm rõ ràng trong mắt anh.

Qua lớp cửa kính xe, nhìn Diệp Tuệ rất đẹp, làn da cô trắng mịn như tuyết.

cô khẽ cúi đầu, lấy từ trong túi ra một chai nước hoa, động tác của cô không nhanh không chậm, nhẹ nhàng xịt nước hoa lên phần da sau tai, miệng nở nụ cười.

Cảm giác như chai nước hoa này làm cho cô thêm tự tin hơn, tâm trạng cũng vui vẻ thoải mái hơn nhiều.

Tất cả mọi người đều ngỡ ngàng nhìn cô.

Vì khả năng diễn xuất của Diệp Tuệ quá tốt nên quảng cáo được hoàn thành rất nhanh chóng, không tốn sức chút nào.

Sầm Ngộ đứng ở cửa studio, thấy quảng cáo đã quay xong, anh liền rời đi luôn, nhưng trong đầu lại không khỏi nghĩ về mấy lời đồn trên mạng về Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ gần như nổi lên vì tiếng xấu, nghe nói tính tình cô không tốt, kỹ năng diễn xuất cũng rất tệ.

Mà thái độ chuyên nghiệp của Diệp Tuệ hôm nay thật sự là đi ngược hoàn toàn với mấy lời đồn đó.

Sầm Ngộ bật cười, nếu muốn hiểu rõ về một người thì không thể chỉ nghe lời đồn được, phải tận mắt trông thấy thì mới là thật.

Trước đây Sầm Ngộ đã từng gặp Diệp Tuệ, khi đó cô vẫn chỉ là một nghệ sỹ nhỏ tuổi 18, người nào khi nhắc đến cô đều chỉ nói một câu là “À, cô ta chính là Tiểu Thường Huyễn đấy”.

Năm nay Diệp Tuệ được truyền thông nhắc đến rất nhiều, tên của cô đã không còn gắn liền với Thường Huyễn nữa.

Sầm Ngộ cũng thường xuyên nhận được mấy tin tức như “Diệp Tuệ xinh đẹp lần át Bùi Ninh trên thảm đỏ”, “Diệp Tuệ lạnh lùng từ chối Cao Việt trong show thực tế” hay “Meme của Diệp Tuệ rất thịnh hành trên internet”...

Advertisement / Quảng cáo

Bây giờ cô ấy rất mạnh mẽ và tự tin, sự tự tin thể hiện trên mọi góc độ. cô ấy đã hoàn toàn lột xác, trở thành một viên ngọc sáng, khiến cho người qua đường chỉ cần lơ trông thấy là sẽ phải đứng lại ngắm nhìn.

không biết khi Diệp Tuệ tham gia chương trình “Diễn viên” thì cô ấy sẽ biểu hiện thế nào, sẽ diễn xuất ra sao? Sầm Ngộ rất chờ mong.

Chương trình “Diễn viên” đã quảng cáo được một thời gian rồi, dân mạng ai cũng đang chờ mong ngày phát sóng, không biết chương trình sẽ mời những nghệ sỹ nào tới tham gia.

Tối hôm đó, Weibo chính thức của “Diễn viên” đã đăng bài bật mí về MC và khách mời của tập đầu tiên.

MC là ông hoàng điện ảnh nổi tiếng Sầm Ngộ với số lượng fan đông đảo cùng kỹ năng diễn xuất đỉnh cao.

Sầm Ngộ cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi nhưng đã hai lần được đề cử ở giải Kim Trượng, năm ngoái đã trở thành ảnh đế của giải Kim Trượng, một giải thưởng mà các diễn viên đều hướng tới.

Tuy nhiên, một điều không phù hợp với lý lịch vẻ vang của anh chính là tính cách hài hước.

Fan của anh nổi tiếng với một câu nói, đó là idol nhà người ta thì đều là nam thần, chỉ có idol nhà chúng tôi là chuyên gây hài thôi.

Dù là ở show thực tế hay trong phim trường, khi Sầm Ngộ không có cảnh quay thì mọi người đều rất vui vẻ vì sự hài hước của anh.

Nhưng một khi anh tiến vào trạng thái diễn xuất thì thái độ cực kỳ chuyên nghiệp, diễn vai nào ra vai nấy, hoàn toàn không thể tìm ra được bóng dáng của một Sầm Ngộ hài hước vui tính.

“Aaaaa MC có tham gia diễn xuất không vậy? Tôi phải cướp được vé xem mới được, phải bảo vệ tốt giọng nói thôi, không thì sợ là tôi sẽ hét rách họng mất!”

“Trời ơi tôi chờ page lên tiếng hơn một tháng nay rồi! Cuối cùng cũng có tin tức! Nhanh công bố dàn khách mời đi mà!”

“Diễn viên” là chương trình so tài về kỹ năng diễn xuất, có mấy diễn viên sẽ là khách mời cố định, mỗi một tập sẽ mời thêm một diễn viên khác làm khách mời đặc biệt, nếu biểu hiện tốt thì lần sau sẽ có thể được mời lại.

Diễn viên làm khách mời cố định sẽ bao gồm cả diễn viên gạo cội và diễn viên trẻ trong vng, trước đó đã có tin là Trang Cẩn sẽ nằm trong danh sách khách mời cố định của chương trình.

Nhưng khách mời đặc biệt của tập đầu tiên thì vẫn chưa được công bố chính thức trên Weibo, thay vào đó tổ chương trình chỉ đăng một tấm ảnh được cắt sửa lên kèm dòng chữ [Xinh đẹp động lòng người], hoàn toàn không chỉ đích danh người này là ai.

Trong tấm ảnh có thể nhìn thấy mái tóc đen dài, bộ váy rất hợp với dáng người, vòng eo mảnh mai, thân hình rất đẹp.

Nhìn tấm hình này, dân mạng bắt đầu bàn luận rồi rít xem đây là ai.

“Nhìn hình này quen quá mà không nhớ ra là nhìn thấy ở đâu rồi.”

“Đã nói là xinh đẹp động lòng người rồi mà còn không nhận ra à? Đây rõ ràng là ảnh Diệp Tuệ hôm đi tham đó còn gì nữa! Lúc đó Diệp Tuệ lên thẳng hot search, trên mạng đăng ảnh giống y như này, để tôi tìm cho mọi người xem.”

“Diệp Tuệ sẽ so tài diễn xuất sao? Chương trình này yêu cầu phải diễn trực tiếp trước mặt người xem, không có hậu kỳ hỗ trợ hay biên tập chỉnh sửa đâu đó, kỹ năng diễn xuất tốt hay không khán giả nhìn cái là biết ngay. cô ấy làm được sao?”

“Năm nay ‘Thế Từ’ hot như thế, vai công chúa của Diệp Tuệ đã làm bao người kinh ngạc rồi không nhớ há? Tôi không tin các ông vẫn chưa xem phim đấy đâu nhé, chỉ cần xem là sẽ thấy ngay kỹ năng diễn xuất của Diệp Tuệ đỉnh cỡ nào.”

“Cứ lần nào nói đến kỹ năng diễn xuất là lại lôi vai công chúa ra nói, fan của Diệp Tuệ không thấy mệt à? Idol của mấy người còn có tác phẩm nào khác không?”

Có một bạn trên mạng đã có tâm cắt ghép hết các cảnh quay của Diệp Tuệ rồi tạo thành một video, dùng nó để chứng minh khả năng diễn xuất của cô.

Nhưng vấn đề là đoạn video này không giúp gì được trong việc chứng tỏ năng lực của cô, vì các vai diễn của Diệp Tuệ trước giờ đều chỉ là vai phụ, đất diễn cũng không nhiều, trừ vai công chúa là gây được ấn tượng nhất.

Đúng như lời bạn gì đó vừa nói, trừ vai công chúa trong “Thế Từ” ra, Diệp Tuệ chưa có một vai diễn nổi bật nào khác.

Gần đây Diệp Tuệ mới trở thành nghệ sỹ của Hoa Thủy, nhận được nhiều tài nguyên tốt, nếu cô biểu hiện không tốt trong chương trình thì sẽ gây ảnh hưởng đến danh tiếng của Hoa Thủy.

Dân mạng ai cũng biết kỹ năng diễn xuất từ xưa của Diệp Tuệ, cô ấy đồng ý tham gia chương trình này có khác nào tự bôi đen mình không?

Dù có thế nào thì Diệp Tuệ cũng là phúc tinh về tỷ suất người xem của đài truyền hình, độ hot của chương trình đang lên rất cao, tỷ suất người xem chắc chắn sẽ không hề thấp.

Quay xong quảng cáo, Diệp Tuệ trở về nhà.

Tối qua cô hứng lên tập yoga sau bao ngày không tập tành gì, hôm sau ngủ dậy chỉ thấy toàn thân đau nhức, như là vừa bị ai đánh trong giấc mơ vậy.

cô vén chăn lên, chuẩn bị làm vài động tác giãn cơ cho thoải mái, cô cúi gập người xuống, để bàn tay chạm đất, nhưng ai ngờ lúc đứng lên cô lại làm mạnh quá nên bị sái thất lưng.

Diệp Tuệ đỡ eo kêu: “Đau quá!”

một lát sau có tiếng gõ cửa phòng, bên ngoài là giọng nói lo lắng của Thẩm Thuật: “Em sao thế?”

Diệp Tuệ nhịn đau đi ra mở cửa, cửa vừa mở ra, Thẩm Thuật đã bước ngay vào, anh nhìn cô hỏi: “Em bị sao vậy?”

Diệp Tuệ ngồi lại xuống giường, chỉ vào thất lưng: “Em bị sái thất lưng.”

Thẩm Thuật không nói gì, suy tư vài giây, anh lại nhìn cô nói: “Em đứng lên đi vài bước đi.”

Diệp Tuệ ngo ngắc: “Há?” Thất lưng cô đang cứng đơ ra đây, sao còn bắt cô đi chứ?

Thẩm Thuật nghiêm túc nói: “đi lại vài bước có khi sẽ đỡ hơn.”

Diệp Tuệ: “...” Tư duy của anh thật lạ lùng, cô chẳng biết phải nói sao nữa.

“Bây giờ em muốn chườm lạnh.” Diệp Tuệ có phần bất đắc dĩ, cô chỉ tay vào toilet, sai bảo anh: “anh lấy cho em cái khăn mặt với.”

Thẩm Thuật nghe lời đi vào toilet, Diệp Tuệ nói với theo: “anh ngâm khăn vào nước lạnh giúp em nữa nhé.”

Thẩm Thuật cầm khăn ướt đi tới cạnh giường, Diệp Tuệ đưa tay ra: “Đưa khăn cho em.” anh lại đứng yên không nhúc nhích, tay cầm khăn, mắt nhìn cô chăm chú.

Diệp Tuệ: “anh sao thế?”

Thẩm Thuật nhìn cô: “Để anh giúp em.”

Diệp Tuệ nghe xong tí thì ngã xuống giường, chườm lạnh thì phải vén áo lên, nên tất nhiên là cô muốn tự làm rồi. Nhưng mà, Thẩm Thuật ngây thơ hiển nhiên không biết điều này, anh chỉ cố chấp muốn giúp cô thôi.

Diệp Tuệ nói: “Em tự làm được mà.”

Hai người nhìn nhau mấy giây, Thẩm Thuật yên lặng đưa khăn cho Diệp Tuệ, cô hài lòng gật đầu, đang chuẩn bị vén áo lên thì mới nhớ ra là anh vẫn còn đang đứng bên cạnh cô.

cô quay đầu nhìn anh, lên tiếng nhắc nhở: “Em phải chườm rồi.” Cũng tức là em phải vén áo lên rồi.

Thẩm Thuật ừ một tiếng, sau đó vẫn đứng yên tại chỗ.

Diệp Tuệ khó hiểu: “anh còn đứng đây làm gì?”

Thẩm Thuật bình tĩnh đáp: “Xem em chườm.”

Advertisement / Quảng cáo

Tư duy não bộ của Thẩm Thuật và Diệp Tuệ không cùng chung một tần số, suy nghĩ của anh rất đơn giản, nếu Diệp Tuệ không cho anh giúp thì kiểu gì anh cũng phải đứng nhìn cô làm, như thế anh mới yên tâm được.

Nghĩ tới đây, anh lại chân thành hỏi: “thật sự không cần anh giúp sao?”

Diệp Tuệ: “...”

cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Chờ em chườm xong anh lại đi thay khăn cho em nhé?”

anh nói: “Được.”

“Thế bây giờ anh quay người đi chỗ khác trước đã.”

Thẩm Thuật rất nghe lời quay người đưa lưng về phía cô. Diệp Tuệ vén áo lên, đặt khăn ướt lên eo.

Thẩm Thuật nghe thấy đằng sau có tiếng quần áo loẹt xoẹt.

một lúc sau, Diệp Tuệ nói: “anh quay lại đi.” cô đưa khăn cho anh, anh lại vào toilet thay khăn cho cô.

Thất lưng sau khi được chườm lạnh đã dễ chịu hơn nhiều, nhưng mấy ngày sau Thẩm Thuật vẫn còn theo dõi cô.

Nếu cô muốn làm gì mà không nói cho anh biết, thì chắc chắn cô sẽ nhận được ánh mắt u oán của anh.

Như thế đang muốn nói thật sự không cần anh giúp sao?

Khí ấy, Diệp Tuệ sẽ tự giác nói: “Thẩm Thuật, anh giúp em với.” Nghe cô nói vậy xong, Thẩm Thuật sẽ cười ngay, sau đó đi tới giúp cô làm

Việc này kéo dài mãi cho đến khi thất lưng cô hoàn toàn bình phục lại mới thôi.

Diệp Tuệ cảm thấy cô có thể viết một bài chia sẻ kinh nghiệm được rồi, tiêu đề là cảm nhận của bạn khi trong nhà có một ông chồng vừa nghe lời lại vừa biết quan tâm là như thế nào?

--

Tư thế yoga đã phá hỏng kế hoạch quyến rũ chồng lần thứ hai của bà Tuệ đây ạ anh em ngoan như cún lại dễ tính thế mà cứ phải vất óc nghĩ cách tán làm gì hà bà ơi

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 83

Edit: Ngân Nhi

Tập đầu tiên của show “Diễn viên” đã bắt đầu được ghi hình, ảnh đế kru lượng Sâm Ngộ là MC, nữ diễn viên mới nổi Trang Cẩn là khách mời cố định, nữ diễn viên Diệp Tuệ là khách mời đặc biệt của tập này, rất đáng để chờ mong.

Các khán giả có mặt ai cũng trông ngóng, các bạn xem trực tuyến cũng ôm cái máy tính, chương trình còn chưa bắt đầu mà bình luận đã hiện đầy trên màn hình.

“Mong được gặp MC Sâm Ngộ quá, anh ấy nhất định sẽ không để mọi người thất vọng đâu!”

“Trang Cẩn và Diệp Tuệ đều đang cạnh tranh cho vị trí gương mặt đại diện của Dior, bây giờ lại bắt đầu so tài diễn xuất, hai người này muốn chơi tới bến luôn đấy à?”

“Mọi người cứ đợi mà xem, Diệp Tuệ sẽ bị mất mặt thôi, không biết tự lượng sức mình à mà dám đến khiêu chiến với Trang Cẩn!”

Sâm Ngộ bước lên sân khấu, cười nói: “Chào buổi tối các khán giả thân yêu, đây là lần đầu tiên tôi đảm nhận vị trí MC...”

Sâm Ngộ vừa lên tiếng thì các fan ngồi bên dưới đã không kìm được mà hét ầm lên! Idol đẹp trai quá đi!

Sau khi nói xong lời dạo đầu, Sâm Ngộ giới thiệu khách mời cố định, sau đó là khách mời đặc biệt Diệp Tuệ, cuối cùng tuyên bố chương trình được bắt đầu.

“Phần đầu tiên sẽ là màn so tài diễn xuất giữa Trang Cẩn và Diệp Tuệ, tổ chương trình đã dựng tình huống sẵn cho các bạn rồi.”

Diệp Tuệ và Trang Cẩn nghiêm túc lắng nghe, Sâm Ngộ nói tiếp: “Tôi sẽ vào vai một vị vương gia bệnh kiều, bị người ta hãm hại, tính khí nóng nảy.”

“Còn hai bạn sẽ vào vai tỷ nữ của vương phủ bụng thuốc đi vào, nội dung còn lại của vở kịch tùy các bạn phát huy.”

Diệp Tuệ sùng sốt, Trang Cẩn cũng tỏ ra ngỡ ngàng.

Sâm Ngộ: “Tiết mục này quan trọng nhất là khả năng tự phát huy, nội dung của tiết mục diễn biến thế nào sẽ do chính hai bạn quyết định, tôi sẽ phối hợp diễn theo hai bạn.”

Sâm Ngộ nhìn về phía khán giả, cười đùa: “Tôi chưa đóng vai vương gia bệnh kiều bao giờ, hy vọng mọi người đừng khắt khe quá nhé.”

Advertisement / Quảng cáo

Ảnh đế mà lại khiêm tốn như vậy, bình luận của các fan lại tiếp tục chấn hết màn hình.

Diệp Tuệ và Trang Cẩn có mấy phút để suy nghĩ, Trang Cẩn làm khách mời cố định nên cô ta sẽ diễn trước. cô ta trầm nghĩ, nếu ngay ở tập đầu tiên mà để thua Diệp Tuệ thì mặt mũi của cô ta thật sự bị ném bay rồi.

Cho nên lần thi đấu này, cô ta chỉ có thể thắng, không thể thua!

Dân mạng đang bình luận rối rít, không biết lần so tài này ai sẽ thắng đây? Mà bọn họ hầu như đều đồng lòng nhất trí rằng Trang Cẩn sẽ thắng.

Diệp Tuệ chỉ mới có một vai diễn hơi nổi một chút, mà đó còn là vai công chúa điệu ngoa, đầu cần thể hiện nhiều kỹ năng diễn xuất. Bây giờ phải pk trực tiếp trên sân khấu thì Diệp Tuệ làm gì có cửa, về nhà tẩy trang đi ngủ sớm thôi.

Chắc chắn Diệp Tuệ sẽ bị Trang Cẩn nghiền cho không còn vụn xương nào luôn cho xem.

Tiết mục của Trang Cẩn và Sầm Ngộ bắt đầu.

Đèn tối xuống, Sầm Ngộ ngồi trên giường, ánh đèn tập trung chiếu thẳng vào anh.

Trang Cẩn bưng bát thuốc chậm rãi đi tới trước giường, cô khom lưng, giơ bát thuốc lên trước mặt Sầm Ngộ.

Trang Cẩn: “Vương gia, người uống thuốc đi.”

Giọng của Sầm Ngộ rất lạnh lùng, mặt không đổi sắc nói ra hai chữ: “Ra ngoài.”

Trang Cẩn biết Sầm Ngộ đang diễn vai vương gia bệnh kiều, tính tình dễ nổi nóng, cho nên cô rất nhẫn nại nói tiếp: “Thuốc này nô tỳ vừa mới sắc xong, vương gia hãy chú ý đến sức khỏe của người...”

Còn chưa nói xong, nét mặt của Sầm Ngộ đã trùng xuống, anh dứt khoát vung tay lên hất đổ bát thuốc, bát thuốc rơi xuống đất vỡ tan tành.

Sau đó là ngữ điệu lạnh lẽo cùng cực: “Cút!”

Trang Cẩn hoàn toàn bị dọa sợ, cô ngã xuống đất, đáy mắt tràn ngập sự hoang mang, tựa như vừa mới nhìn thấy ma quỷ.

Diễn viên chính không diễn tiếp được nữa, ánh đèn sáng lên, báo hiệu màn kịch kết thúc. Trang Cẩn ngơ ngác đứng lên, gần như quên mất là mình vẫn còn đang đứng trên sân khấu.

Sầm Ngộ thoát ra khỏi vai diễn, anh đứng lên, áy náy nhìn Trang Cẩn, giọng nói đã trở lại bình thường: “Xin lỗi, ban nãy đã dọa cô sợ rồi.”

Bình luận lại bắt đầu hiện đầy màn hình.

“Ôi trời ơi má ơi, tôi cũng suýt bị dọa khóc luôn rồi! Sầm Ngộ diễn tốt quá đi mất, hu hu hu, không hổ là thần tượng của tôi!”

“Trang Cẩn đáng thương quá, còn chưa nói được mấy câu đã bị dọa đến choáng váng rồi, diễn cùng Sầm Ngộ khó thật đấy.”

“Trang Cẩn đã bị Sầm Ngộ đàn áp hoàn toàn, còn Diệp Tuệ thì sao đây, liệu cô bị dọa sợ đến mức không nói được chữ nào không?”

Trang Cẩn bước xuống sân khấu như người mất hồn, cô ta biết mình thể hiện quá kém cỏi, nhưng đó là do kỹ năng diễn xuất của Sầm Ngộ quá tốt, cho dù cô ta có thất bại thì cũng không có gì là mất thể diện cả.

cô ta không tin Diệp Tuệ có thể diễn được bình thường trước mặt Sầm Ngộ, kinh nghiệm diễn xuất của Diệp Tuệ quá ít, lát nữa nhất định sẽ bị bêu xấu cho xem, cô ta thật sự mới mắt mong chờ.

Diệp Tuệ tất nhiên là không biết suy nghĩ của Trang Cẩn, cô đứng dưới sân khấu, nghiêm túc nghiên cứu vai diễn của Sầm Ngộ.

Vương gia bệnh kiều, từng mắc sai lầm, đến giờ vẫn không gương mặt nổi...

Nếu trực tiếp diễn mặt đối mặt với Sầm Ngộ thì có vẻ không sáng suốt lắm, cho nên cô hẳn là nên đổi cách khác.

Diệp Tuệ đứng trên sân khấu, ánh đèn chiếu thẳng vào cô, trên người cô là bộ trang phục mộc mạc giản dị, nhìn qua thấy hơi cũ, làn da cô trắng mịn như tuyết, không một chút tý vết.

Sắc đẹp của cô không có cách nào để che giấu, phải nói là đỉnh cao, nhưng vì không gian sân khấu đang mờ tối nên bót đi cảm giác sắc sảo.

“Tôi phải nói một câu, Diệp Tuệ cho dù ăn mặc giản dị nhưng nhan sắc vẫn có thể giết chết Trang Cẩn ngay lập tức!”

“Cực đi, xem Diệp Tuệ với Trang Cẩn người nào kiên trì đứng trên sân khấu lâu hơn? Tôi cá là Trang Cẩn, dù sao thì các bộ phim của cô ấy cũng quá xuất sắc.”

“Mặc dù Trang Cẩn bị dọa sợ, nhưng tôi vẫn cực Trang Cẩn thắng, Diệp Tuệ chỉ hợp tham gia show giải trí thôi, không đủ kinh nghiệm diễn xuất đâu.”

“không ai coi trọng Diệp Tuệ nhì, thế thì tôi sẽ đứng về phía Diệp Tuệ, có khi lại lật kèo thật đấy.”

Diệp Tuệ đang không nhận được sự công nhận của khán giả lúc này đã đứng trên sân khấu, chuẩn bị bắt đầu diễn.

Sầm Ngộ vừa ngồi lại giường thì đã nhập vai được luôn, nét mặt anh âm trầm, tựa như một giây sau sẽ bùng nổ ngay được, làm cho người ta nhìn vào mà sợ hãi.

Diệp Tuệ bưng bát thuốc đi tới chỗ cái bàn, cô cúi thấp đầu không nhìn Sầm Ngộ, đặt bát thuốc xuống, sau đó lại thông thả châm trà.

Từ đầu đến giờ Diệp Tuệ vẫn nghiêng người, mắt không nhìn Sầm Ngộ một cái nào, cảm giác như Sầm Ngộ là người vô hình vậy.

Gần như cô đã chiếm được vị trí chủ đạo, sẽ không bị rơi vào trạng thái bị động như Trang Cẩn.

Sầm Ngộ nhìn Diệp Tuệ, lạnh lùng nói: “Ra ngoài.”

Lúc này Diệp Tuệ mới ngẩng đầu lên liếc Sầm Ngộ một cái, cô cầm bát thuốc lên, nhỏ nhẹ nói: “Vương gia không uống thuốc sao? Được thôi, vậy để nô tỳ đổ đi cho người...”

Diệp Tuệ thể mà lại không hề đi theo lễ thường, khán giả trợn to hai mắt, vô cùng kinh ngạc.

Mắt thấy Diệp Tuệ sắp đem bát thuốc đổ đi, Sầm Ngộ tức giận quát: “Láo xược!”

Sầm Ngộ quả nhiên đã nổi giận, nhưng Diệp Tuệ không hề e ngại, cô đón nhận ánh mắt của Sầm Ngộ, chậm rãi mở miệng: “Nô tỳ vốn sẽ phải ở lại đây tới lúc chết, vương gia lại sa sút từng ngày, mắt thấy vương phủ sắp đến ngày suy tàn, vương gia đến cuối cùng sẽ trở thành phế vật, nô tỳ thật sự không còn gì phải sợ nữa.”

Sầm Ngộ chậm rãi ngước mắt lên, lạnh lùng nói: “Người không sợ ta sẽ giết người sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ: “Vừa rồi nô tỳ đã đắc tội với người, nhưng xin vương gia cho phép nô tỳ được can rở thêm một lúc nữa rồi hẵng quyết định có lấy mạng của nô tỳ hay không.”

Sầm Ngộ không nói, đồng nghĩa với việc đã chấp nhận.

“Vương gia bị tính kẻ, trong tim đã có một cái gai đâm vào, mà cái gai này, nhất định phải do chính vương gia tự mình rút lên mới được.” Giọng nói trong trẻo của Diệp Tuệ vang lên.

“Cho dù trong tay kẻ địch có một lưỡi dao sắc nhọn thế nào thì cũng sẽ có ngày bị cùn, kẻ hoạch dù hoàn mỹ đến đâu cũng khó mà không có sơ suất.”

Lúc nói chuyện cô vẫn hơi cúi đầu, cảm không hạ quá thấp cũng không nâng quá cao, vừa nhún nhường lại vừa không quá xác lảo.

cô bất chấp việc có thể sẽ bị xử tử mà nói ra lời đại nghịch bất đạo, nhưng thủy chung vẫn giữ một thái độ cung kính.

Diệp Tuệ nói một câu cuối cùng: “Chỉ cần vương gia giữ được sự nhẫn nại thì trả thù mười năm chưa muộn. Thế cuộc chưa phân định, ai thua ai thắng, hết thảy đều phải do chính mình đi tranh đấu.”

Sầm Ngộ nhìn Diệp Tuệ chăm chú, ánh mắt từ lạnh lẽo vô tình biến thành khiếp sợ, cuối cùng lại trầm xuống.

anh đưa tay ra: “Mang thuốc tới đây.”

Vỡ kịch kết thúc, Sầm Ngộ nở nụ cười, khen ngợi cô: “Diễn tốt lắm.”

Diệp Tuệ: “Cảm ơn anh.”

Đạn mạc lại nổ tung.

“Diệp Tuệ thuận phục được vương gia rồi, giỏi quá! Tiết mục này hay thật, tôi muốn xem đi xem lại mấy lần luôn!”

“Sầm Ngộ cũng khen Diệp Tuệ rồi kia, xem ra Diệp Tuệ diễn giỏi thật.”

“Ai bảo Diệp Tuệ chỉ biết diễn vai công chúa điêu ngoa mau đứng ra đây cho tôi! không khen Diệp Tuệ mấy trăm lần thì thật có lỗi với kỹ năng diễn xuất của cô ấy!”

Mặt của Trang Cẩn bây giờ đã trắng bệch, Diệp Tuệ thề mà lại có thể nghĩ ra cách này để mở màn, ngay khi nghe Diệp Tuệ nói câu đầu tiên, cô ta biết cô ta thua rồi.

Lúc này Sầm Ngộ đã trở lại với vai trò MC của mình, anh cười nói: “Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu bỏ phiếu, các bạn thích tiết mục của ai hơn thì hãy vote cho người đó một lá phiếu đi ạ!”

Số phiếu đang bắt đầu dao động, thái độ của Diệp Tuệ rất bình thản, Trang Cẩn thì không dám nhìn, thời gian trôi đi, cuối cùng hình ảnh hiển thị đã dừng lại.

Số phiếu của Diệp Tuệ cao gấp ba lần Trang Cẩn, chiến thắng áp đảo!

Sắc mặt của Trang Cẩn càng khó coi hơn, để hòa hoãn bầu không khí, Sầm Ngộ nói: “Chúc mừng Diệp Tuệ đã giành chiến thắng.”

anh lại quay sang nhìn Trang Cẩn: “Trang Cẩn diễn cũng không tệ, vừa rồi tôi nhập vai quá nên đã hất đổ bát thuốc của cô, tôi xin được nhận lỗi với cô.”

Nghe anh nói xong, khán giả ai cũng cười, Trang Cẩn cũng không giữ thái độ lạnh lùng nữa.

Cách Diệp Tuệ diễn rất có chừng mực, nhẹ nhàng chinh phục khán giả, qua màn ảnh, khán giả ai cũng có thể cảm nhận được vẻ sinh động trong nét diễn của cô.

Hướng hồ Trang Cẩn lại biểu diễn trước cô, mà Trang Cẩn lại thất bại, trong lòng Diệp Tuệ hẳn sẽ phật áy lực nhiều lắm. Dư luận đều nghiêng về phía Trang Cẩn, còn với Diệp Tuệ thì chỉ toàn là những sự hoài nghi.

Thế nhưng Diệp Tuệ hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi những điều này, cô cứ tự đi theo cách của mình, tuy mỗi bước đều vô cùng mạo hiểm và khó khăn, nhưng cô đều nhẹ nhàng chinh phục được.

Sau khi Diệp Tuệ và Trang Cẩn pk thì tiếp theo là đến phần của các khách mời khác, không liên quan gì đến Diệp Tuệ nữa. cô đi xuống sân khấu, chuẩn bị ra về.

Diệp Tuệ ngồi trước bàn trang điểm, trong phòng còn có bảy tám nhân viên công tác ở đây, có một người bỗng lên tiếng: “cô vừa đá tôi đấy à?”

Người kia chẳng hiểu ra sao: “Tôi có làm gì đâu.”

cô kia nghe xong thì không nói gì nữa, nhưng một lúc sau lại gắt lên: “Sao cô lại đập vào tay tôi nữa?”

Người kia lại ngơ ngác: “Tôi thề là tôi không làm gì hết, cô đứng có mà vu khống.”

Hai người kia khá ồn ào nên Diệp Tuệ phải quay đầu nhìn, mà không nhìn thì không sao, vừa nhìn đã giật bản mình.

Bên cạnh hai cô nhân viên có một con ma đang đứng, là một cậu thiếu niên, cậu ta nhìn hai người nhân viên, vẻ mặt có phần há hê.

Hai cô gái mất to trừng mắt nhỏ, cảm thấy đối phương đang nói láo, lúc này con ma thiếu niên lại tiếp tục đập vào tay của một trong hai người.

Người kia thấy rất đau, nhưng rõ ràng không nhìn thấy đối phương đánh mình, lông tóc cô ấy dựng đứng lên, ai vừa mới đánh mình vậy?

Đúng lúc này bỗng có một âm thanh vang lên: “Đêm Thượng Hải, đêm Thượng Hải...” Trong không gian yên tĩnh nghe cực kỳ rõ ràng.

Diệp Tuệ nhìn về hướng phát ra âm thanh, con ma thiếu niên quả nhiên đang đứng bên cạnh cái radio.

Nhân viên công tác bắt đầu hoảng sợ: “Cái radio kia không phải đã hỏng từ lâu rồi sao? Mang đi sửa cũng không được mà, sao giờ lại...”

một người khác run rẩy nói: “Chuyện này quá vô lý, chẳng lẽ trong này có ma?”

Trong lúc đó cái radio vốn đã hỏng vẫn tiếp tục chạy: “Đêm Thượng Hải, đêm Thượng Hải...”

Cái radio đã hỏng từ lâu giờ lại phát nhạc, một ca khúc của thời dân quốc, vang vọng cả căn phòng, tạo cảm giác rất đáng sợ.

Mọi người ai cũng hoảng loạn, bọn họ đều đoán là ma quỷ đang trêu ghẹo nên không ai dám nói gì. Diệp Tuệ cũng sợ, nhưng nhìn đáng về bất an của mọi người lúc này, cô thật sự không muốn để cho con khủng hoảng tiếp tục lan tràn nữa.

cô đưa ra một quyết định.

Tranh thủ lúc con ma thiếu niên kia xoay người đi chỗ khác, Diệp Tuệ liền đi tới chỗ để radio, ấn nút thử xem có thể tắt nó đi hay không.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ ấn nút, âm thanh quả nhiên đã biến mất, cô thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc đó, con ma thiếu niên cũng xoay người lại nhìn cô.

Toàn thân cô cứng đờ lại, đúng lúc này thì có một bà cụ ma mạnh mẽ xông thẳng vào phòng, vừa nhìn thấy con ma thiếu niên, bà cụ ma liền đi tới véo tai cậu ta.

“Bà vừa mới ra ngoài xem diễn kịch một tí thôi mà cháu lại bắt đầu nghịch ngợm rồi, muốn làm bà tức chết đúng không? Bà phải trói chặt chân cháu lại rồi nhốt trong nhà mới được!”

Con ma thiếu niên: “...”

Bà cụ ma nhìn chăm chăm vào nó: “Thầy giáo cho bài tập về nhà, bảo cháu viết một bài văn với đề bài làm thế nào để trở thành một con ma tốt, cháu đã viết chưa?”

Con ma thiếu niên: “...Cháu chưa ạ.”

“Con ma hàng xóm nó bị cụt tay mà năm nào cũng giành được hạng nhất trong trường, còn tay của cháu để làm gì? Làm cánh à?”

Con ma thiếu niên: “...Cứ coi như thế đi ạ.”

Bà cụ ma chỉ tiếc rên sất không thành tiếng, nói: “Mẹ của đứa nhóc cụt tay đó ngày nào cũng khoe khoang trước mặt bà, bà muốn khen cháu một câu thôi mà cũng cảm thấy ngại với lương tâm đấy.”

nói xong bà cụ lại đưa cháu ra ngoài: “Theo bà về mau, lần này mà còn xếp bét trường thì bà sẽ lột da cháu!”

Hai con ma một già một trẻ cứ như vậy rồi đi.

Diệp Tuệ thở phào nhẹ nhõm, không khỏi cảm thán trong lòng, thì ra làm ma cũng vẫn phải đi học, vẫn phải ganh đua cạnh tranh thành tích, cô đã biết thêm một kiến thức nữa rồi.

Tây trang xong, Diệp Tuệ trở về nhà, cô không hề biết rằng các nhân viên công tác đều đang bàn tán về cô.

Ban này cái radio còn đang phát nhạc, thế mà Diệp Tuệ chỉ cần dưng vào một cái là nhạc tắt luôn, cô ấy đã giúp mọi người bớt sợ hãi.

Trong lòng mọi người thầm suy đoán, chẳng lẽ mấy tin đồn ma quái liên quan đến Diệp Tuệ hồi trước là thật sao? cô ấy thật sự có năng lực trừ ma ư?

Nếu Diệp Tuệ mà biết được suy nghĩ của bọn họ thì nhất định cô sẽ yên lặng phán bác trong lòng, người trừ ma không phải tôi đâu, là chồng tôi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Edit: Ngân Nhi

Lại đến dịp nhà họ Thẩm tụ họp, ông Thẩm điều xe đến đón Thẩm Thuật và Diệp Tuệ về nhà chính.

Lần này ông Thẩm mời không ít người của nhà họ Thẩm, nhưng cho dù có nhiều người hơn nữa thì Thẩm Thuật vẫn chỉ đứng vào một góc.

Bình thường Thẩm Thuật sẽ không chủ động đến gần người khác, Diệp Tuệ cũng chưa bao giờ nói chuyện nhiều với người nhà họ Thẩm.

cô lo anh sẽ gặp phải những người nói năng không hay, nên vừa bắt đầu buổi tụ họp, cô liền kéo anh lên tầng hai, ngồi xuống salon: “anh chờ ở đây nhé, em đi lấy cho anh chút đồ ăn.”

Bây giờ Thẩm Thuật là người trong lòng cô, cô không cho phép bất kỳ ai bắt nạt anh, cũng không muốn thấy anh mất vui. nói với anh xong, cô liền đi xuống nhà luôn.

Đối mặt với sự quan tâm nhiệt tình của Diệp Tuệ, Thẩm Thuật đầu tiên là ngấy ngốc, nhưng sau đó lại nở nụ cười, tiếng cười cực khỏe vang trên hành lang không một bóng người, hòa tan vào ánh trăng.

không lâu sau, Diệp Tuệ cầm vài cốc “nước ngọt” đi lên gác.

cô nghĩ rồi, tư lượng của cô không tốt lắm, Thẩm Thuật nhìn cũng có vẻ không uống được rượu, cho nên trong một đồng các loại rượu ở đây, cô đã chọn ra loại “nước ngọt” này.

Vì Diệp Tuệ không hay uống rượu nên cô không hề biết rằng loại đồ uống cô nghĩ là bình thường này, thật ra lại là loại rượu mạnh nhất.

Rượu này nếu ngửi sẽ không thấy mùi rượu, uống vào chỉ như nước ngọt bình thường, nhưng nó ngấm rất chậm, chỉ uống vài ly thôi cũng có thể say rồi.

Diệp Tuệ không biết gì cả, cô cầm ly “nước ngọt” đưa cho Thẩm Thuật: “Em uống thử rồi, ngon lắm.”

Thẩm Thuật hoàn toàn tin tưởng Diệp Tuệ, không hề nghi ngờ gì, cô nói đây là nước ngọt thì nó chính là nước ngọt.

Diệp Tuệ cứ thế chia sẻ loại rượu mạnh nhất cho Thẩm Thuật, trên tầng hai yên tĩnh, thoáng thoáng vọng đến tiếng cười nói từ tầng dưới, nhưng dường như cũng biến mất trong không gian yên tĩnh trên này.

Sau khi uống xong một ly “nước ngọt”, cô càng cảm thấy loại “nước ngọt” này rất dễ uống, thậm chí dù sao cũng không phải là rượu, uống nhiều một tí cũng không sao.

Diệp Tuệ uống hết ly này đến ly khác, còn bắt Thẩm Thuật uống cùng.

Cho đến khi mấy ly rượu mạnh đã trôi xuống bụng, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật mới phát hiện có gì đó không ổn, Thẩm Thuật đặt cái ly sang một bên, nhìn Diệp Tuệ nói: “Đây có thật là nước ngọt không vậy?”

Diệp Tuệ bắt đầu thấy choáng rồi, cô nhận ra suy đoán của mình có vấn đề, đã thế cô còn không thêm chọn mấy ly nước ngọt quen thuộc mà lại chọn một loại uống ngon nhất nữa chứ.

Advertisement / Quảng cáo

Bây giờ có hối hận cũng chẳng ích gì, cô nhìn Thẩm Thuật, hỏi: “Thẩm Thuật, anh say chưa?”

Thẩm Thuật lắc đầu: “anh chưa, còn em?”

Diệp Tuệ nghĩ lại lần uống rượu say duy nhất của cô hồi trước, khi đó cô đã làm rất nhiều chuyện mà bình thường cô không dám làm, cô sợ mình sẽ làm chuyện gì đó không hay với anh, cho nên phải đánh tiếng trước cho anh biết.

“Thẩm Thuật, em nghĩ là...” cô dừng lại vài giây, “Chắc em sẽ say khướt đấy.”

Diệp Tuệ biết nếu cô say thì chắc chắn cô sẽ nói hết những lời từ tận đáy lòng mình ra với đối phương, mặc dù hồi trước khi say cô không làm gì sai, nhưng lần này thì không biết chắc được.

Đặc biệt là bây giờ trong lòng cô chỉ luôn nghĩ đến Thẩm Thuật, cô nghĩ chắc là cô sẽ ôm anh không chịu buông tay, sau đó dừng cảm tò tính, nói hết những lời chôn giấu trong lòng cho anh nghe.

Mặt cô bắt đầu nóng lên, cô có thể cảm nhận được hơi nóng đang lan dần lên mặt, liền đứng bật dậy nói: “Chúng ta mau về nhà thôi.”

Thẩm Thuật trông khác hẳn với dáng vẻ vội vàng hấp tấp của Diệp Tuệ, lúc say rượu nhìn anh còn an tĩnh hơn bình thường, Diệp Tuệ nói gì thì anh nghe nấy, không nói một lời đi theo sau cô.

Diệp Tuệ chào tạm biệt ông Thẩm rồi ngồi lên xe.

cô và Thẩm Thuật ngồi ở ghế sau, giữa hai người có một khoảng cách, lúc này cô còn không dám nhìn anh.

cô ấn mở cửa sổ xe, gió đêm lùa vào, khí lạnh mùa đông phả vào mặt cô, nhưng cũng chẳng thấm vào đâu.

Xe đỗ lại dưới khu nhà, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật xuống xe, vào thang máy. Diệp Tuệ chỉ cảm thấy đầu rất choáng, cô đứng bên cạnh Thẩm Thuật, dựa lưng vào thành thang máy lạnh như băng.

Thang máy chuyển động chậm rãi từng tầng một, trong này ngoài Thẩm Thuật và Diệp Tuệ ra thì không có ai khác.

Người ta bảo uống rượu sẽ làm tăng lòng dũng cảm, Diệp Tuệ cũng không phải ngoại lệ, càng say thì là gan cô càng lớn, sẽ làm những việc mà bình thường cô không dám làm.

cô cứ liếc nhìn Thẩm Thuật suốt, cảm xúc trong lòng vốn không dám bộc lộ cuối cùng cũng lộ hết vào lúc này.

“Thẩm Thuật.” Diệp Tuệ bỗng gọi tên anh.

Thẩm Thuật dường như cũng say rồi, phản ứng chậm hơn bình thường một chút, mấy giây sau anh mới quay sang nhìn cô: “Gì thế?”

Diệp Tuệ nhích lại gần anh hơn, cô gờ tay ra trước mặt anh, mượn men rượu mà nói ra lời mà lúc trước không dám nói.

“Em muốn nắm tay.”

Vì đang say nên nghe giọng cô hơi nũng nịu, giống như một đứa trẻ con không chiếm được món đồ chơi mình thích, tùy hứng nói ra yêu cầu của mình.

Nếu là lúc bình thường thì Diệp Tuệ còn lâu mới dám nói trắng trợn như vậy, cô chỉ thường viện cớ sợ ma để tranh thủ bám tay anh thôi.

Thẩm Thuật không chần chờ dù chỉ một chút, anh lập tức đưa tay ra, bọc lấy bàn tay cô trong tay mình.

Diệp Tuệ uống say nên cũng bạo hơn, cô hoàn toàn không thấy hài lòng, bép một cái, tay anh bị cô đánh gạt đi.

Thẩm Thuật không hiểu vì sao cô làm thế, nét mặt anh ngơ ngác nhìn cô.

“Em muốn nắm tay thế này này!” Có lẽ đạo này có tra cứu trên mạng khá nhiều về mấy chuyện hẹn hò yêu đương nên nhớ rất rõ, nam nữ khi yêu nhau thì cách nắm tay cũng khác.

Mười ngón tay phải đan chặt vào nhau, thế mới gọi là nắm tay.

Diệp Tuệ chủ động đan ngón tay mình vào giữa các ngón tay của Thẩm Thuật, nắm chặt lại, bấy giờ cô mới nở nụ cười thỏa mãn: “Thế này mới đúng.”

Thẩm Thuật cũng học theo cô, vững vàng nắm tay dắt cô đi.

Hai người cứ thế tay trong tay đi về nhà, Thẩm Thuật vừa mới bật đèn ở chỗ cửa thì Diệp Tuệ đã lại lúi anh đi.

“Thẩm Thuật, em khát nước, muốn uống nước.” Bấy giờ trong lòng cô chỉ có mình anh, làm cái gì cũng muốn anh làm cùng.

Nghe Diệp Tuệ nói, Thẩm Thuật cũng nghe theo cô, đèn trong phòng khách còn chưa bật, hai người cứ thế nương theo ánh đèn ngoài cửa ra vào, lảo đảo đi vào bếp.

Thẩm Thuật cảm cốc, cúi người lấy nước, Diệp Tuệ học theo dáng vẻ anh, cũng khom lưng xuống nhìn anh lấy nước.

anh đưa cốc cho cô: “Em uống đi.”

Diệp Tuệ vui vẻ nhận lấy, sau khi uống một hớp lớn, cô đưa lại cốc cho anh: “anh có muốn uống không?”

Tuy cái cốc cô vừa mới dùng qua, nhưng Thẩm Thuật chẳng hề để tâm, anh rất tự nhiên cầm lấy, cũng uống một ngụm nước.

Hai người đều không nhận ra là mình vừa mới hôn gần tiếp, lại lảo đảo đi ra ngồi xuống salon.

Cả căn phòng chỉ có mỗi đèn ngoài cửa ra vào là sáng, trong phòng khách mờ tối, Diệp Tuệ phải ghé sát vào thì mới nhìn thấy rõ mặt anh.

“Thẩm Thuật, anh có thấy chỗ này hơi tối không?” cô nhíu mày, tối quá làm cô không nhìn thấy rõ anh.

Thẩm Thuật liếc nhìn một lượt căn phòng, cũng cau mày: “Đèn hỏng rồi, mai phải gọi người đến sửa.”

Hai kẻ say rượu nghiêm túc một hồi một đáp về cái đèn chưa bật, nếu để người ngoài nghe thấy thì chắc chắn họ sẽ nghĩ đôi vợ chồng này có vấn đề.

Vì vừa hỏng gió nên Diệp Tuệ thấy hơi lạnh, cô hắt xì một cái.

Thẩm Thuật nghe thấy tiếng hắt xì, cơ thể anh lập tức nghiêng về phía cô, muốn nhìn cô xem thế nào, nhưng vì tối quá nên anh không biết là khoảng cách giữa anh và cô đang rất gần.

Nhưng cả hai đều không cảm thấy có vấn đề gì cả.

Thẩm Thuật hỏi: “Em bị cảm à?”

Diệp Tuệ lắc đầu: “Em không bị cảm, em...” Diệp Tuệ nhìn vào đôi mắt đen nhánh của anh, bỗng dưng cô khựng lại.

Vừa nhìn vào mắt anh, ma xui quỷ khiến cô lại nói ra hết những lời đã chôn giấu trong lòng.

“Hình như em thích anh mất rồi, là kiểu rất rất thích luôn ý, thích hơn nhiều so với anh tưởng tượng cơ.” Diệp Tuệ chân thành nhấn mạnh từng chữ, sợ Thẩm Thuật không nghe thấy.

Thẩm Thuật im lặng vài giây mới đáp lại: “anh cũng thế.”

Diệp Tuệ sững sờ, cô lại nhấn mạnh thêm một câu: “Dù sao thì cũng là em thích anh trước.”

Thẩm Thuật phủ nhận ngay, không đồng ý với lời cô vừa nói: “anh thích em trước.”

Diệp Tuệ không chịu thua: “Em thích anh trước, từ lúc em đã muốn được ở bên anh mỗi ngày, muốn cùng ăn cơm với anh, cùng anh đi dạo phố, cùng anh xem TV.”

Diệp Tuệ sợ anh không đồng ý, lại nói luôn mồm: “Là em thích anh trước, em trước em trước em trước!”

Advertisement / Quảng cáo

Đáy mắt Thẩm Thuật hiện lên nét cười, anh nhận thua: “Được rồi, là em trước.”

Diệp Tuệ nổi tính ương bướng lại gặp phải một Thẩm Thuật bao dung như vậy, khiến cô ngán ngạo trong phút chốc, nhìn ánh mắt tràn ngập nét cười của anh, cô theo bản năng làm ra một hành động.

Hai mắt cô nhắm nghiền, nhích lại gần anh hơn, cho đến khi môi cô chạm vào một thứ mềm mại thì mới mở mắt ra.

Giây phút này, khoảng cách giữa Diệp Tuệ và Thẩm Thuật gần như không còn nữa. Diệp Tuệ cảm thấy như có một dòng nước ấm tràn vào môi cô, sau đó lan xuống tận tim.

Mặt cô nóng bừng lên, đôi môi mông này của anh dường như lại làm cô thấy chần chờ.

cô hoảng hốt, theo phản xạ ngã đầu về sau muốn tránh đi, nhưng vừa mới rời khỏi thì cô lại đột nhiên cảm giác được sau gáy có một sức mạnh kéo cô về phía trước.

Thẩm Thuật giữ cổ Diệp Tuệ, một lần nữa rút ngắn khoảng cách giữa hai người, môi họ dán chặt vào nhau, mang theo hơi thở nóng rực.

Diệp Tuệ cảm thấy sắp không thở nổi nữa, tựa như có một bức tường vô hình đang bao vây cô, trừ Thẩm Thuật ra, cô không nhận biết được điều gì khác nữa.

Trong ánh đèn mờ, hai người gần như đắm chìm trong đêm tối dịu dàng.

Sáng sớm, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào phòng, hướng vào mặt Diệp Tuệ, lông mi cô khẽ giật, sau đó từ từ mở mắt.

Vừa mở mắt ra, cô liền khẽ rên một tiếng, đưa tay ấn huyệt thái dương, cơn đau đầu dữ dội làm cô rất khó chịu.

cô khó khăn ngồi dậy, vì uống quá nhiều rượu nên đầu đau như muốn vỡ tung, cổ họng khô khốc.

cô lết từng bước vào phòng vệ sinh, muốn rửa mặt cho tỉnh táo, lúc đứng trước gương, cô chợt chú ý đến vết thương trên khóe môi. Đưa tay lên sờ, cô vuốt xoa, nét mặt ngơ ngác, bị đập vào đầu không biết?

Diệp Tuệ nghiêm túc hồi tưởng lại chuyện tối qua, thế nhưng trí nhớ của cô chỉ dừng lại từ sau khi rời khỏi nhà họ Thẩm trở về trước, đoạn sau thì hoàn toàn không nhớ được gì.

Sau khi cô và Thẩm Thuật về nhà thì làm gì nhỉ?

Nếu nhìn tình hình lúc này thì có vẻ như cô rất ngoan ngoãn nằm trên giường rồi, cho nên chắc là tối qua không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu ha?

Cùng lúc đó, Thẩm Thuật cũng đang mở mắt đứng trước cái gương trong phòng mình, vì đau đầu do say rượu nên mi tâm anh nhíu chặt, nhìn môi mình trong gương, trên khóe môi có một vết màu đỏ.

anh lau đi thì hết ngay, bị cái gì dấy bẩn sao?

Thẩm Thuật hoàn toàn không nghĩ nó là vết son môi, và tất nhiên là cũng không thể nghĩ tới chuyện đó là vết son của Diệp Tuệ hôn qua đã hôn lên môi anh được.

Vì tối qua say quá nên cả Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đều chẳng nhớ một chút gì về chuyện tối qua hết, bao gồm cả việc hai người đã tranh nhau thổ lộ với đối phương.

Hai người cùng mở cửa phòng ra, nói với nhau câu chào buổi sáng, sau đó cùng nhau đi ra cửa.

Diệp Tuệ chăm chú quan sát phản ứng của Thẩm Thuật, thái độ của anh lúc này đối với cô vẫn như thường ngày, không có bất kỳ thay đổi nào.

Chúng tôi rằng tôi qua cô không làm gì cả, cũng chẳng nói gì hết.

Sau khi xác nhận chắc chắn, cô mới chính thức thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc đi ngang qua chỗ ghế salon, cả hai đều theo bản năng dừng bước, mắt nhìn ghế salon, cùng nhủ mày, biểu cảm rất giống nhau.

Cái salon bình thường này có gì hay ho mà khiến họ dừng lại nhìn cơ chứ?

Hai người cùng đưa mắt nhìn nhau, đồng thời cùng nhìn ra được vẻ khó hiểu trong mắt đối phương, tôi qua chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng mà cả hai đều đã quên rồi sao?

Mấy ly rượu mạnh đã đủ để khiến cho hai người quên sạch mấy chuyện này, cả hai đều tự nhủ rằng chẳng có chuyện gì đâu, quãng sự ngờ vực ra sau gáy, một trước một sau ra khỏi nhà.

Dior nói rằng Diệp Tuệ là khách hàng thân thiết của nhãn hàng, dòng nước hoa mới nhất của hãng sẽ do cô làm gương mặt đại diện.

Ngay sau đó, bọn họ đăng quảng cáo nước hoa lên, Diệp Tuệ ngồi trong chiếc xe phục cổ màu đỏ, mỉm cười với ống kính, nụ cười của cô rạng rỡ vô cùng, như ánh mặt trời ấm áp ngày đông.

Đoạn quảng cáo được chia sẻ khắp các diễn đàn, Diệp Tuệ lần đầu tiên quay quảng cáo cho một thương hiệu cao cấp mà biểu hiện lại rất tốt, đây là điều mà tất cả mọi người đều không thể tưởng tượng được.

“Nước hoa bao giờ mới bán vậy? Ngày mai tôi đến store chính hãng mua có được không?”

“Chỉ có mỗi tôi mê mẩn với màu son của Diệp Tuệ thôi à?”

“Lầu trên ôi, không phải chỉ có mình bạn đâu, tôi còn muốn mua cả cái váy Diệp Tuệ mặc nữa kia, quý gói van xin đại thần nào đó hãy đọc ra hết tên thương hiệu đồ cô ấy dùng đi mà, kè mắt này, phấn má nữa...”

Lướt xem quảng cáo tăng lên nhanh chóng, rất nhiều người xem xong một lần lại xem tiếp lần hai, Diệp Tuệ trong phong cách cổ điển nhìn quá là đẹp.

Mỗi khi Diệp Tuệ xuất hiện trên màn ảnh, ai nấy đều muốn soi kỹ từng chi tiết, nụ cười xinh đẹp, phong thái sang trọng và nữ tính của cô.

Những cô gái xem xong quảng cáo đều chỉ có một suy nghĩ trong đầu, muốn mua muốn mua muốn mua!

Ngay tối hôm công bố quảng cáo nước hoa Dior, phía nhãn hàng yêu cầu Diệp Tuệ phải phát livestream để tuyên truyền.

Trở về nhà sau một ngày bận rộn, Diệp Tuệ nói với Thẩm Thuật là cô sẽ ngồi nhà livestream, mọi người sẽ theo dõi chăm chú, nên tốt nhất là anh cứ ở trong phòng riêng đừng ra ngoài.

Trước khi bắt đầu livestream mười lăm phút, Thẩm Thuật vẫn còn đi lại trong phòng khách.

Diệp Tuệ đã dựng xong điện thoại, sạc pin đầy đủ, đợi đến giờ thì phát livestream. Chuẩn bị xong xuôi, cô ngẩng đầu nhìn Thẩm Thuật: “Sao anh còn chưa về phòng?”

Thẩm Thuật lắc đầu, lôi một cái ghế từ trong bếp ra rồi ngồi ngay ở phòng khách.

Diệp Tuệ: “...”

anh ngồi đối diện cách cô không xa, vừa chuẩn nơi ống kính không chiếu đến, anh hỏi cô: “Thế này được chưa?”

Diệp Tuệ hết cách với anh, cô lại nhấn mạnh: “Lát nữa lúc em livestream anh tuyệt đối không được vào màn hình đâu đấy, cũng không được phát ra tiếng động.”

Thẩm Thuật đồng ý, anh lại gần hơn một chút, yên lặng ngồi nhìn cô.

anh ngậm chặt miệng không nói gì, mà anh vốn cũng là người ít nói, lúc ở một mình, có khi cả ngày anh cũng chẳng nói câu nào.

nói xong, Diệp Tuệ không nhìn anh nữa, cô mở app livestream ra, bắt đầu phát. Vừa mở lên đã có rất nhiều fan vào, số người xem dần dần tăng lên.

Diệp Tuệ mỉm cười trước màn hình.

“Aaaaaa cuối cùng cũng chờ được đến lúc này, tiền nữ lại hạ phàm rồi! Diệp Tuệ à chị có thể livestream nhiều hơn không, nhìn chị xinh lắm ý!”

“Tôi chiếm chỗ trước rồi! Tôi phải đọc chiêm Diệp Tuệ, vạy ơ mau nhìn anh đi!”

Nhìn thấy hai chữ vạy ơ, Diệp Tuệ khựng lại, trong đầu nhớ đến lời Thẩm Thuật nói lúc trước, làm cô không nhận được mà bật cười.

Advertisement / Quảng cáo

Vào lúc này, giác quan thứ sáu của Thẩm Thuật đột nhiên trở nên rất mạnh.

Ngồi đối diện cô, anh yên lặng móc điện thoại ra xem, lập tức nhìn thấy trên màn hình các bạn fan đang gọi cô là vợ.

Sắc mặt anh trầm xuống, đăng ký nhanh một tài khoản rồi viết bình luận.

“Cô ấy là vợ của một mình tôi thôi, không chấp nhận phản bác!”

Các bình luận kiểu này gần như là giống nhau, không ai có thể nhận ra được sự ghen tức ở đây.

Tổng giám đốc của Hoa Thụy giờ đang trà trộn với đám cư dân mạng, hoàn toàn không thể nhìn ra được sự khác nhau giữa lời bình luận của anh và mọi người. anh chỉ biết ngồi một mình một góc, bực bội ăn giấm.

Diệp Tuệ đang chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại nên không phát hiện ra là bình luận vừa rồi do Thẩm Thuật viết. cô sẽ không liếc mắt nhìn anh đâu, nhờ bị mọi người soi được thì chết.

Thế là lời tuyên thệ chủ quyền của Thẩm Thuật cứ thế bị hòa lẫn trong con mưa bình luận.

Nhưng anh sẽ không vì thế mà từ bỏ, trong lúc Diệp Tuệ đang livestream, anh không ngừng đăng bình luận để cô chú ý đến sự tồn tại của anh.

“Diệp Tuệ ơ trong quảng cáo chị đẹp thật đấy, chị có thể cho em biết là chị đánh son hiệu gì không ạ?”

“Cô ấy là vợ của một mình tôi thôi, không chấp nhận phản bác!”

“Phím mới của chị khi nào thì có vậy? Hồng quá đi mắt, có thể bật mí chút không chị?”

“Cô ấy là vợ của một mình tôi thôi, không chấp nhận phản bác!”

“Ông chồng fan nào thế kia, cứ spam liên tục thế, làm ảnh hưởng đến người khác quá đi! Đừng spam nữa!”

Diệp Tuệ: “...”

cô giả vờ lấy cốc khát nước, muốn cầm lấy cốc nước ở bên cạnh để tranh thủ nhìn Thẩm Thuật một cái.

một giây sau, quả nhiên cô đã nhìn thấy ánh mắt u oán của anh, thì ra anh chính là fan cuồng ban nãy đấy sao, đăng bình luận cũng thành thạo phết đấy chứ.

Diệp Tuệ mỉm cười, không phải fan đâu, anh là chồng của cô thật đấy

Chương 85

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ ngồi bên cạnh salon, đằng sau là một cái bàn nhỏ chân cao, trên đó có đặt một bình hoa. Lúc này bỗng có một người đang bình luận hỏi: “Diệp Tuệ ơi, cái bình hoa phía sau bạn là đồ cổ sao?”

Bình luận lướt qua màn hình, lúc Diệp Tuệ quay lại nhìn điện thoại thì bình luận đó đã chạy qua mắt rồi, nhưng một lúc sau lại có người nhắc lại chủ đề này.

“Cái bình hoa kia đẹp quá, hình như là đồ cổ thật đấy.”

“Ờ ờ đang livestream mà lại bàn luận về đồ cổ há? Nhưng mà tôi cũng muốn biết.”

Cho đến khi hầu như các bình luận đều chỉ quan tâm xem cái bình hoa phía sau Diệp Tuệ có phải hàng thật hay không thì có mới ngờ vực quay người lại nhìn.

Lúc nhìn thấy cái bình hoa kia, Diệp Tuệ mới nhớ lại lần cô đến chợ đồ cổ mua bình hoa.

cô đã mua tận mười cái bình hoa cho Thẩm Thuật, mua xong cô cũng chẳng quan tâm đến nó nữa, tùy ý cho anh thích bày đâu thì bày, chắc là anh bày nó lên đây rồi.

Thẩm Thuật cũng đọc được câu hỏi của các bạn fan, anh nhìn cái bình hoa bên cạnh Diệp Tuệ.

Trong mười cái bình cổ mua chỉ có một bình là hàng thật, chín cái còn lại đều là hàng nhái. Trong một buổi đầu giá, anh đã mua được một cái bình hoa cổ hàng thật, cho nên anh đã để cái bình thật đó trong nhà, còn cái hàng nhái cô mua thì mang đi bày trong phòng làm việc của mình, ngày nào đi làm nhìn thấy nó anh cũng đều cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Nếu Diệp Tuệ mà biết anh đổi cái bình hoa cổ mua thì chắc cô sẽ không vui đâu.

Thẩm Thuật chưa bao giờ hiểu được suy nghĩ của phụ nữ nên đương nhiên cũng không hiểu suy nghĩ của Diệp Tuệ, cho nên anh đã chuẩn bị về sau sẽ nói cho cô biết chuyện này.

Diệp Tuệ lại quay về nhìn vào màn hình điện thoại, Thẩm Thuật cũng thu hồi tầm mắt, không nói tiếng nào cúi đầu nhìn điện thoại.

Trước mặt Thẩm Thuật, Diệp Tuệ cười giải thích: “Ồ đâu ra đồ cổ thật cơ chứ, cái bình này tôi chọn đại ở chợ đồ cổ thôi.”

Nghe Diệp Tuệ nói, Thẩm Thuật mặt không đổi sắc tiếp tục cầm điện thoại xem cô livestream.

Tiếp theo, Diệp Tuệ còn không quên nhấn mạnh một câu: “Cực kỳ rẻ luôn.”

Gương mặt Thẩm Thuật bấy giờ mới hiện một vạch đen: “...”

Diệp Tuệ đã chính miệng chứng thực rằng cái bình hoa kia là hàng nhái.

Dạ mạc không xuất hiện tranh cãi nữa, chính chủ đã lên tiếng xác nhận rồi thì mọi người tất nhiên cũng sẽ không cho rằng đó là đồ cổ thật nữa.

Advertisement / Quảng cáo

“Ha ha ha tự đừng tôi cảm thấy Diệp Tuệ thật gần gũi, thì ra cô ấy cũng không có khả năng mua được hàng thật.”

“Bình hoa kia đẹp thật đó, nếu mà rẻ thì tôi cũng muốn mua một cái như thế bày trong nhà, kiểu bình này ở chợ chắc là có nhiều lắm.”

Thẩm Thuật thờ phào nhẹ nhõm, anh cứ tưởng mình sắp bị bại lộ rồi cơ.

Nhưng ngay sau đó lại xuất hiện một bình luận rất gây chú ý.

“Cái bình hoa của Diệp Tuệ chắc chắn không phải hàng thật rồi, chính tôi đã từng nhìn thấy cái bình thật rồi đấy.”

Trong dàn mạc xuất hiện một bạch phú nữ, cô ấy mở livestream xem chính là vì nhìn thấy tạo hình của Diệp Tuệ trong đoạn quảng cáo.

Tay Thẩm Thuật cứng lại, mặc dù Diệp Tuệ vẫn đang nhìn chăm chú vào màn hình, không nhìn về phía anh, nhưng anh vẫn không khỏi chột dạ, không nhận được mà trộm liếc xem sắc mặt cô thế nào.

Lúc này Diệp Tuệ đang để tay chống cằm, thấy trên dàn mạc không có câu hỏi gì nên cô cũng chỉ nhìn mà không nói.

“Ồi má ơi bạch phú nữ xuất hiện rồi, xin hỏi lâu trên một câu, bạn đã từng nhìn thấy ở đâu vậy?”

“Tôi không phải bạch phú nữ gì hết, cái bình cổ này đắt lắm, tôi không mua nổi. Chỉ là lần trước tôi đi cùng cậu tôi đi xem một buổi đầu giá, có một đại gia đã mua cái bình giống thế này.”

“Ai mà nhiều tiền thế, sau đó thì sao, chị gái mau nói tiếp đi!”

Thẩm Thuật môi cứng đờ, một lúc lâu vẫn không nhúc nhích.

Dưới sự mong đợi của hàng vạn người, bạch phú nữ kia cuối cùng cũng lên tiếng.

“Lúc đó có rất nhiều người ra giá, sau dần số tiền tăng lên quá cao nên bọn họ đành từ bỏ, cuối cùng người có được cái bình cổ đó là Thẩm tổng của Hoa Thụy.”

cô bạn bạch phú nữ không khỏi nhớ lại cảnh tượng rầm rộ của buổi đầu giá hôm đó.

“Số tiền mà Thẩm tổng bỏ ra cũng là số tiền cao nhất của toàn buổi đầu giá hôm đó, số tiền ấy đủ để mua cả mấy món đồ khác rồi, tôi cũng không hiểu tại sao Thẩm tổng lại kiên trì như vậy, có lẽ anh ấy thật sự rất thích cái bình cổ đó.”

Đúng là anh rất thích đấy, nhưng thứ anh thích không phải cái bình cổ, mà là người đã tặng cái bình giống như vậy cho anh cơ.

Ngay sau đó, Thẩm Thuật phải thắm mặt niệm ba phút đồng hồ cho bản thân.

Haizz, cũng chỉ biết trách mình không suy nghĩ kỹ càng, ở nơi công cộng mà khoe khoang cái gì không biết, làm người phải biết khiêm tốn, không thì làm cái gì cũng sẽ bị người ta đem ra bàn tán.

Sau khi buổi đầu giá kết thúc, cái bình hoa cổ hàng thật được mua về với giá cao đã bị Thẩm Thuật đem về nhà.

Vương Xuyên là người thay mặt Thẩm Thuật lấy được cái bình hoa đó, trừ anh ấy ra thì không một ai biết được sự thật hết.

không có ai nghi ngờ cái bình hoa trong phòng làm việc của Thẩm Thuật có phải hàng nhái hay không, vì ngay trong một công ty có giá trị đến cả chục tỷ thì làm sao có thể bày một cái bình hoa rơm được chứ.

Kết thúc buổi livestream, Thẩm Thuật muốn nói lời tạm, anh cứ do dự mãi không biết có nên nói sự thật cho Diệp Tuệ biết không, việc tới quá đột ngột, anh còn chưa kịp chuẩn bị.

Diệp Tuệ thu dọn lại bàn trà, cúi cái lưng mỏi, xoay cổ vài cái, vừa rồi duy trì một tư thế quá lâu nên người hơi đau nhức.

Thẩm Thuật ngồi ở một góc, cô vừa cử động thì chống lại tầm mắt của anh, liền đứng dậy đi về phía anh.

“Cái bình hoa mà em mua đại ở chợ đồ cổ thế mà lại giống với cái bình mà Thẩm tổng đã mua đấy.” Diệp Tuệ vừa mở miệng thì quả nhiên đã nói đến vấn đề này.

Hồ hấp của Thẩm Thuật hơi chậm lại, anh nín thở nghe cô nói, đây là đang bắt chuyện hay đang chất vấn anh vậy?

Cứ tới đi, anh nghĩ là anh có thể cố gắng chống chọi một chút.

Nhưng ngay sau đó, Diệp Tuệ lại đột nhiên cong môi cười tươi rồi: “anh nói xem có phải em rất tinh mắt không?”

Thẩm Thuật sùng sốt: “...”

Yên lặng một lát, anh nhìn vào đôi mắt sáng như sao tràn ngập mong đợi của cô, chân thành khen ngợi: “Đúng là em tinh mắt thật.”

Sau khi “Giải thoát” đóng máy, Diệp Tuệ chỉ nhận làm khách mời đặc biệt cho một vài gameshow, sau đó lại tiếp tục vào đoàn làm phim “Ninh Linh”.

Lần trước Diệp Tuệ đã giúp đạo diễn Tịch Diễm nói chuyện với linh hồn của Ninh Linh, cho nên cô đã được đạo diễn chọn đóng vai chính cho phim điện ảnh của mình.

Cảnh quay đầu tiên Diệp Tuệ sẽ đóng cùng Ngô Vũ, cô vào vai Ninh Linh lúc mới debut, vì gương mặt quá đẹp nên bị đại minh tinh bắt nạt.

Ngô Vũ sẽ vào vai đại minh tinh đó.

Tịch Diễm hô lên: “Bắt đầu!”

Diệp Tuệ ngồi trước bàn hóa trang, chuẩn bị tháo khuyên tai xuống, tay cô đặt lên tai mình, chạm vào cái khuyên tai. Vành tai cô trắng nõn, nhưng ngón tay cô thì còn sáng trắng hơn.

Lúc này Ngô Vũ đứng phía sau Diệp Tuệ, cô ta nhìn chăm chú vào gương mặt của Diệp Tuệ trong gương, bỗng nhiên từ từ cúi người xuống, miệng áp vào tai cô.

Ngô Vũ nói: “có nghĩ rằng mình sẽ nổi được trong cái giới giải trí này bao lâu? một năm? Hay năm năm? cô chỉ là một người mới mà thôi, mới ra mắt thì đừng có mà mơ hão.”

Đây là lời thoại trong kịch bản, nhưng cũng chính là tiếng lòng của Ngô Vũ, Diệp Tuệ là một diễn viên vừa đẹp lại vừa có thực lực, dù là ai thì cũng sẽ coi Diệp Tuệ là một đối thủ mạnh.

Trong lòng cô ta cực kỳ không thoải mái.

Kỹ năng diễn xuất của Ngô Vũ rất tốt, hơn nữa cô ta còn có tình muốn chen ép Diệp Tuệ ngay từ lúc bắt đầu, cho nên vừa mở miệng ra nói đã cảm thấy không khí rất căng thẳng.

Nếu tâm lý của Diệp Tuệ không vững thì rất có thể sẽ bị gạt mình mà quên mất lời thoại.

Ngô Vũ lại mĩa mai: “Kể cả có cái mặt đẹp đi nữa thì cũng phải có thực lực cường đại chống đỡ, cô muốn nổi tiếng sao? Cứ chậm rãi phấn đấu cả đời đi.”

Lúc Ngô Vũ nói xong lời thoại thứ hai, Diệp Tuệ ngồi còn cô ta đứng, mặc dù cô ta cúi người xuống, nhưng nhìn từ góc độ của Diệp Tuệ thì cô vẫn bị vây trong ánh mắt ngạo mạn từ trên cao nhìn xuống của Ngô Vũ, khiến cho cô nhìn càng thêm phần yếu thế. Ngô Vũ hơi nâng cằm lên, loáng thoáng thể hiện ra sự coi thường.

Diệp Tuệ biết rõ thực lực của Ngô Vũ, lúc đọc kịch bản cô cũng đã tập luyện qua mấy lần, tâm lý rất vững.

Diệp Tuệ nhìn Ngô Vũ, ánh mắt không hề tránh né, tay cô vẫn đặt lên tai, tiếp tục chậm rãi tháo khuyên tai xuống, sau đó nhẹ nhàng đặt nó lên bàn.

Ánh mắt cô vẫn nhìn Ngô Vũ chăm chú, lúc này mới lên tiếng: “Tiền bối, chị thật sự muốn nghe câu trả lời từ tôi sao?”

Ngô Vũ không nói gì.

Diệp Tuệ nói tiếp: “Chị cũng vừa mới nói rồi, kể cả có cái mặt đẹp đi nữa thì cũng phải có thực lực cường đại chống đỡ. Bây giờ đây tôi xin được tặng lại nguyên câu này cho chị đấy.”

Diệp Tuệ không trực tiếp nói rõ ra ý sâu xa của câu này, ngụ ý là, bản về gương mặt thì...Diệp Tuệ vừa mới ra mắt, còn Ngô Vũ thì đã vào nghề được sáu năm rồi.

Sáu năm là một quãng thời gian không dài, nhưng đối với một nữ diễn viên thì cũng đủ để phân rõ giới hạn, chỉ bằng điểm này thôi thì Ngô Vũ đã không so được với Diệp Tuệ rồi.

Còn nếu bản về thực lực, Diệp Tuệ mới vào nghề nhưng đã được đạo diễn công nhận, còn Ngô Vũ khi bằng tuổi Diệp Tuệ thì chỉ là một diễn viên quần chúng vô danh thôi.

Như vậy nếu mà xét về độ triển vọng và thực lực thì tất nhiên là Diệp Tuệ hơn rồi.

Diệp Tuệ hơi nhếch môi: “Tiền bối, đó là câu trả lời của tôi đấy, chị thấy hài lòng không?”

Advertisement / Quảng cáo

Vừa hay là tình cảnh của Diệp Tuệ và Ngô Vũ ngoài đời cũng giống với nhân vật trong phim, lời nói kia tuy Diệp Tuệ nói một cách rất thờ ơ, nhưng lại như và một cái rất mạnh vào mặt Ngô Vũ.

Toàn bộ quá trình nét mặt của Diệp Tuệ rất bình tĩnh, thái độ đúng mực.

Lúc cô đọc lời thoại, ánh mắt luôn nhìn vào Ngô Vũ qua tấm gương, Ngô Vũ dùng sự từng trải của bản thân để ra oai với Diệp Tuệ, vậy mà lại bị Diệp Tuệ nhẹ nhàng phản công lại.

Ngô Vũ trở nên mất bình tĩnh, cô ta vốn đang muốn mượn cảnh quay này để cho Diệp Tuệ hiểu rõ địa vị của mình.

Diệp Tuệ chẳng qua cũng chỉ là người mới, cô ta làm vậy là cố tình khiến cho Diệp Tuệ nảy sinh sự sợ hãi, như thế về sau mỗi lần Diệp Tuệ đóng chung với cô ta thì đều sẽ cảm thấy áp lực.

Nhưng thật không ngờ, chỉ mấy câu nói của Diệp Tuệ mà lại suýt làm cho cô ta trật nhịp quên mất lời thoại.

Ngô Vũ không dám mạo hiểm nữa, cô ta mau chóng điều chỉnh lại tâm trạng, đọc nốt lời thoại còn lại.

Tịch Diễm: “Cắt!”

Ngô Vũ ngừng diễn, Diệp Tuệ vẫn còn đang nhập tâm, phải hai giây sau cô mới lấy lại được tinh thần.

Tịch Diễm nói rất gay gắt, còn mang theo sự giễu cợt: “Ngô Vũ, cô đã dùng hết khả năng của mình chưa đấy? Tôi thật sự không biết trong hai cô ai mới là đại minh tinh đâu.”

một câu nói đã làm cho Ngô Vũ bị bẽ mặt.

Tuy Ngô Vũ chưa nhận được danh hiệu ảnh hậu, nhưng cũng được đề cử ở giải Kim Tượng. Người đại diện đã giúp cô ta có cơ hội được góp mặt trong phim của Tịch Diễm, Ngô Vũ thấy Tịch Diễm quay trở lại điện ảnh, vì muốn tạo quan hệ với vị đạo diễn này nên mới miễn cưỡng tham gia.

Chứ không thì một diễn viên được đề cử ở giải Kim Tượng như cô ta thì tại sao lại phải đóng chung phim với Diệp Tuệ chứ?

Tịch Diễm thì chẳng buồn quan tâm Ngô Vũ có lý lịch thế nào, ông làm phim đã nhiều năm, những diễn viên trong phim của ông đều là ròng phượng trong biển người. Mà khả năng diễn xuất của Ngô Vũ thì hoàn toàn chưa đủ tiêu chuẩn của ông.

Tịch Diễm cảm kịch bản chỉ vào Ngô Vũ: “cô, qua đây.”

Ngô Vũ không biết đạo diễn Tịch muốn làm gì, chỉ biết nghe lời đi tới. Tịch Diễm cho Ngô Vũ nhìn vào màn hình xem lại cảnh quay vừa rồi.

Ông nói: “Mơ to mắt ra mà xem cô diễn thế nào.”

Cảnh vừa rồi được phát lại, Ngô Vũ đầu tiên là ngán người, rồi kinh ngạc, cuối cùng lại lộ ra sự bối rối.

Xem xong, Tịch Diễm nói: “cô có nghĩ là vừa rồi tôi mắc oan cô không?”

Sắc mặt Ngô Vũ tái xanh, chợt cảm thấy không có đất dung thân, kỹ năng diễn xuất của cô ta cũng được coi như xuất chúng, vốn còn định ra oai với Diệp Tuệ để chứng tỏ với đạo diễn Tịch rằng ông ấy đã chọn sai người. Thế mà không ngờ, Diệp Tuệ lại không hề bị lung tung.

Sau khi xem lại cảnh quay vừa rồi, cảm nhận của cô ta càng thêm rõ ràng hơn, khả năng diễn xuất của hai người chênh lệch nhau rất nhiều.

cô ta đã cố tình nâng cao cảm xúc của mình lên, tự cho rằng Diệp Tuệ sẽ không thể phối hợp với cô ta được.

Nhưng Ngô Vũ diễn đến đâu thì cảm xúc của Diệp Tuệ được điều chỉnh đến đấy, phối hợp cực tốt với giọng nói của Ngô Vũ.

Diệp Tuệ đã dùng các nét mặt và động tác khác nhau để thể hiện một cách sinh động những cảm xúc khác biệt, khiến cho người xem rất đồng cảm.

Mặc dù Ngô Vũ có phần đó kỵ, nhưng bây giờ không thừa nhận không được, cô ta đã bại dưới tay Diệp Tuệ rồi.

Ngô Vũ không phải là một diễn viên có khả năng trời phú, kỹ năng diễn xuất của cô ta trở nên tốt lên là do lăn lộn trong giới này nhiều năm, dựa vào từng bộ phim để tích lũy kinh nghiệm.

Những diễn viên khác phải diễn bao nhiêu năm với bao nhiêu phim thì mới có thể đạt tới trình độ như cô ta? Mà Diệp Tuệ chẳng qua mới vào nghề được hai năm mà đã nhập vai quá xuất sắc như thế, khó có thể tưởng tượng được tương lai của cô ấy sẽ thăng tiến như thế nào.

Năm nay Diệp Tuệ mới bộc lộ được tài năng của mình với phim “Thế Tử” và phần so tài ở chương trình “Diễn viên”, trước đó, đối với kỹ năng diễn xuất của cô, mọi người chỉ đánh giá bằng một từ duy nhất: Nát.

hiện tại Diệp Tuệ diễn rất chuyên nghiệp và tự nhiên, không thể chê được điểm nào, trong khoảng thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà cô có thể khiến một người lệt xác ngoạn mục như thế chứ?

Đôi Chỉ cho Diệp Tuệ hai cái vé đi xem triển lãm tranh của bậc thầy hội họa Vệ Tề, hiện giờ Vệ Tề đã gác bút, cho nên những bức tranh của ông càng trở nên quý giá, vé vào xem triển lãm của ông cũng rất khó có được.

Lúc Diệp Tuệ nhìn thấy cặp vé, phản ứng đầu tiên của cô là muốn cùng Thẩm Thuật đi xem.

Sau khi cô nhận ra mình thích Thẩm Thuật, cô luôn muốn tìm cơ hội để được ở cùng anh, từ từ khiến cho anh thích cô.

Diệp Tuệ không biết là Thẩm Thuật cũng có suy nghĩ giống cô, khi biết Diệp Tuệ muốn rủ anh đi xem triển lãm tranh cùng cô, phản ứng đầu tiên của anh là nghĩ nói không chừng đây là một cơ hội để anh và cô bồi dưỡng tình cảm.

Hai người đều không biết là đối phương cũng thích mình, cả hai đều có tâm tư riêng, buổi tối cùng nhau xuất phát.

Buổi tối, rất đông người đã tới buổi triển lãm để được chiêm ngưỡng những tác phẩm của Vệ đại sư.

Diệp Tuệ nhìn mấy bức tranh, không khỏi cảm thán trong lòng. Vệ đại sư quả nhiên tài nghệ cao siêu, làm cho người ta cảm giác mỗi một bức tranh của ông đều là một câu chuyện xưa đặc sắc.

Lúc Diệp Tuệ đi qua một bức tranh, cô chợt nghe thấy một tiếng nói: “cô gái này vào đây còn đeo khẩu trang, nhìn cái biết ngay là xấu xí rồi.”

Lại có một giọng nói há hê khác vang lên: “Có khi mặt chỉ chít mụn cũng nên, bỏ khẩu trang xuống là dọa chết cả đồng người ý.”

Diệp Tuệ càng nghe càng thấy lạ, đeo khẩu trang? cô nhìn xung quanh, trừ cô ra thì chẳng có ai đeo khẩu trang hết, cho nên hai người kia rất có khả năng là đang nói cô.

Diệp Tuệ quay đầu nhìn sang, đằng sau cô không có ai cả. Khó hiểu thật, vừa nãy là ai nói vậy? cô lại đi ra phía sau nhìn một chút, vẫn không có bóng dáng ai hết.

Kỳ lạ ghê, hai người kia vừa mới nói dứt lời là cô đã xoay người lại ngay rồi mà, thế mà vẫn không nhìn thấy ai.

Thẩm Thuật nhìn hành động của Diệp Tuệ, hỏi: “Em đang tìm gì thế?”

Diệp Tuệ không đáp, chẳng lẽ lại nói cô đang tìm người vừa mới nói xấu cô sao, thế nên liền lắc đầu nói: “không có gì ạ.”

Hai người tiếp tục đi về phía trước, vừa đi qua một bức tranh thì hai giọng nói đó lại vang lên: “Chàng trai đi bên cạnh cô gái kia thì lại rất đẹp trai, có không ít các cô gái đã trộm nhìn anh ấy mấy lần rồi đó.”

Diệp Tuệ lập tức nhìn sang, xem xem rốt cuộc là ai đang bàn tán về mình, kết quả phía sau cô vẫn trống trải, ngay cả một cái bóng cũng không có.

cô vẫn chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục tìm kiếm, ánh mắt cô lo lắng nhìn vào một bức tranh trên tường, ở đó có hai cái bóng.

Bọn họ nhẹ nhàng dựa vào bức tranh, gần như sáp nhập luôn vào bức tranh rồi, tư thế quái dị này người bình thường chắc chắn không thể làm được.

Diệp Tuệ bây giờ mới ngộ ra bọn họ chính là ma!

Hai con ma này là hai con ma lẩm nhẩm, lúc còn sống rất thích khâu nghiệp, đến bây giờ vẫn không thay đổi.

Bọn họ nghiêm túc coi những bức tranh này thành căn cứ của mình, lúc rảnh rỗi toàn bám vào tranh rồi bàn luận soi mói những người đến xem triển lãm.

Hai con ma này luôn ở trong bức tranh, rất nhiều người lúc đến xem triển lãm đều sẽ chăm chú nhìn vào tranh rồi ca ngợi không dứt.

Lâu dần, hai chúng nó tự cảm thấy thân phận mình trở nên vô cùng cao quý, chúng nó muốn nói cái gì cũng được, chẳng hề sợ hãi.

“Nhưng mà chàng trai này mất nhìn người kém quá, gái xinh đấy ra đấy, sao phải yêu một cô gái xấu xí cơ chứ.”

“cô gái đeo khẩu trang thì rất có mắt nhìn người, nhưng mà không hề xứng với chàng trai kia, vẫn nên chia tay thì hơn.”

Diệp Tuệ bĩu môi, cô thừa nhận bây giờ cô thấy bức rồi đấy, hai con ma kia thích nói cô thế nào cũng được, nhưng chúng nó lại dám nói Thẩm Thuật xứng với người khác hơn, làm cô không thoải mái chút nào.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ đầu cúi thấp, bước đi dần chậm lại. một lúc sau, cô dừng bước, Thẩm Thuật nghiêng đầu nhìn cô, hỏi: “Sao vậy?” anh nhạy cảm nhận ra nãy giờ cô rất trầm.

Diệp Tuệ nhìn anh, trong lòng thoáng lên một suy nghĩ.

cô kiễng chân lên, toàn thân hướng về phía anh, khoảng cách giữa hai người trở nên gần hơn, mùi thơm trên người cô cũng tỏa ra từng đợt.

Thẩm Thuật chăm chú nhìn cô.

Diệp Tuệ dán miệng vào tai anh, giọng cô qua một lớp khẩu trang truyền tới rất rõ ràng, ngữ điệu có hơi tủi thân: “Thẩm Thuật, có người bắt nạt bọn mình.”

Diệp Tuệ đeo khẩu trang, chỉ để lộ đôi mắt xinh đẹp, ánh mắt cô bình thường rất có hồn, nhưng bây giờ lại căng ra, nhìn là biết cô đang không vui rồi.

Thẩm Thuật nhíu mày: “À?” Chà trách mà từ nãy tới giờ thái độ của Diệp Tuệ cứ là lạ.

Diệp Tuệ chỉ vào bức tranh phía sau anh: “trên bức tranh phía sau anh có ma, chúng nó đang nói xấu bọn mình.”

Miệng Thẩm Thuật mím lại: “Chúng nó mới nói gì?”

Diệp Tuệ buồn bã đáp: “Chúng nó nói em xấu xí, không xứng đôi với anh.”

Nét mặt Thẩm Thuật lập tức trở nên lạnh lẽo, anh không nói gì, đột nhiên lấy đi động ra bật đèn flash.

Diệp Tuệ không hiểu anh đang muốn làm gì, chỉ yên lặng đứng bên cạnh nhìn.

Thẩm Thuật hỏi cô: “Ma ở đâu?”

Ngón tay cô chỉ về phía hai con ma nghịch ngợm kia, theo hướng tay cô chỉ, Thẩm Thuật cầm di động hướng thẳng đèn flash vào bức tranh.

Ánh đèn cực sáng tạo thành một điểm rất chói mắt trên bức tranh, vì thế chất đặc biệt của Thẩm Thuật nên ánh sáng này đã trở thành một thứ có tính sát thương rất lớn đối với ma quỷ.

Hai con ma nghịch ngợm kia mới đầu thì không sợ ánh sáng này lắm, nhưng lúc bị nó chiếu thẳng vào người, bọn nó ngay lập tức cảm thấy toàn thân đau nhói, không thể chịu đựng được.

Hai đứa hét ầm lên: “Xin tha mạng! Chúng tôi không dám nói xấu về hai người nữa đâu hu hu hu!”

Thẩm Thuật không nghe thấy tiếng bọn nó kêu khóc, anh tiếp tục chiếu đèn vào bức tranh, lạnh lùng nói: “Đừng bao giờ bàn luận về người khác nữa, nghe rõ chưa?”

anh không cho phép bất cứ ai nói xấu Diệp Tuệ, kể cả là ma cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Edit: Ngân Nhi

trên người hai con ma truyền đến từng trận đau nhức, cả hai đều không dám nói xấu gì Diệp Tuệ nữa, chỉ lo tránh khỏi Thẩm Thuật thôi, chúng nó gần như đã dùng tốc độ nhanh nhất của cuộc đời để bay vèo đi.

Cả hai đều trần trề khát vọng sống, chạy đến chỗ bức tranh cách Thẩm Thuật xa nhất, nhưng vẫn thấy lạnh run người.

Thẩm Thuật để điện thoại xuống, nhìn Diệp Tuệ hỏi: “Chúng nó còn đang nói chuyện không?”

Diệp Tuệ cười: “không chi không nói gì mà còn bị anh dọa chạy mất rồi”

cô và anh tiếp tục sánh vai đi tiếp, có rất đông người đang dừng lại trước một bức tranh, cô muốn biết đó là tranh gì mà lại nhiều người hứng thú đến vậy.

Nhưng vì đông quá nên cô không tiến lại gần được, chỉ có thể đứng phía sau đám đông mà nhìn.

Bối cảnh trong bức tranh rất tươi sáng, là một biển hoa rực rỡ, khiến người ta nhìn vào là thấy vui vẻ ngay.

Nhưng ở chính giữa bức tranh lại có một người phụ nữ đứng khóc.

cô ấy đứng trong biển hoa, mắt nhìn phía trước, toàn thân được biển hoa rực rỡ vây quanh, nhưng đáy mắt lại mang theo sự bi thương. Tươi sáng và bi thương, hai phong cách đối lập nhau lại cùng tồn tại trong một bức tranh.

Diệp Tuệ thấy rất khó hiểu.

Đứng trước cô là một bé gái, bé gái kéo áo mẹ, chỉ vào người phụ nữ trong bức tranh, giọng nói non nớt hỏi: “Mẹ, chị gái kia sao lại không vui vậy ạ?”

Mẹ cô bé lắc đầu nói: “Mẹ cũng không biết.”

Diệp Tuệ trầm nghĩ, thì ra không phải chỉ mình cô thấy vậy.

Lúc này bắt đầu có tiếng nghị luận, một người lên tiếng: “Mười năm trước tôi cũng đã nhìn thấy bức tranh này, rõ ràng tôi nhớ người phụ nữ trong tranh cười cơ mà nhỉ, không hề bi thương như bây giờ.”

“Nhưng cũng có thể là tôi nhớ nhầm, người trong tranh vẽ thì làm sao thay đổi biểu cảm được cơ chứ, không thể nào từ cười chuyển sang khóc được.”

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật: “Tranh vẽ sao có thể thay đổi được nhỉ? Chuyện này quá kỳ lạ rồi.”

Thẩm Thuật trầm tư vài giây rồi nói: “Cũng lâu quá rồi, có lẽ ông ấy thật sự đã nhớ nhầm”

Advertisement / Quảng cáo

Mấy người khác lại nói: “Gần đây tôi nghe nói nhà của thầy Vệ bị cháy, thầy Vệ đã mạo hiểm xông vào biển lửa, lúc được cứu ra, trên tay ông còn ôm mấy bức tranh.”

“Xem ra thầy Vệ rất yêu quý những bức tranh của mình.”

Lúc này, Diệp Tuệ bỗng nghe thấy tiếng khóc, cô nhìn lên, chẳng biết từ khi nào lại có một người phụ nữ đang đứng bên cạnh bức tranh, cô ấy lặng yên ngắm nhìn nó một lúc, nước mắt cứ chảy xuống.

Diệp Tuệ nghĩ thầm, người này có phải là fan cuồng của Vệ Tề không đây, nghe tin Vệ Tề gặp chuyện nên mới đau buồn như vậy.

cô suy nghĩ miên man, nhìn cô gái trong bức tranh rồi lại nhìn sang cô gái đang đứng khóc kia, cô ngăn người, hai người này sao lại giống nhau đến thế?

Diệp Tuệ kéo tay áo Thẩm Thuật, hỏi: “anh thấy không? cô gái trong bức tranh giống hệt với cô gái đang đứng khóc đằng kia.”

Thẩm Thuật nhìn lên, ngờ vực nói: “Làm gì có ai đang khóc.”

Diệp Tuệ không tin, cô lại lôi kéo anh, nói: “rõ ràng ở kia...” Lời còn chưa dứt, cô liền sững sốt, cô nhìn thấy mà người khác lại không thấy, còn có thể là gì được chứ?

cô gái kia là ma.

Diệp Tuệ vội vàng xoay người chuẩn bị rời đi: “Chúng ta đi thôi” đi xem triển lãm tranh mà gặp ma liên tục thế này, cô mệt muốn về nhà luôn.

Thẩm Thuật nghĩ một lát, lại yên lặng lấy di động ra, rất tự giác bật đèn flash. Diệp Tuệ thấy hành động của anh thì đề tay anh lại.

“anh làm gì thế?”

Thẩm Thuật nghiêm túc nói: “Có phải con ma kia bắt nạt em không? Để anh giúp em đuổi nó đi.”

Diệp Tuệ vội vàng phủ nhận: “không có ma nào bắt nạt em hết.”

Thẩm Thuật rõ ràng tỏ ra hoài nghi: “thật không?”

Nếu con ma trong tranh mà biết Thẩm Thuật định làm gì thì nhất định cô ấy sẽ càng khóc thảm hơn cho mà xem, tôi khóc là việc của tôi, liên quan gì đến các người cơ chứ hu hu hu.

Diệp Tuệ thấy Thẩm Thuật không tin mình thì trở nên nóng nảy, cô lập tức giơ tay lên, nhìn vào mắt anh mà thề: “Em thề luôn là không có ai bắt nạt em hết.”

Thẩm Thuật bấy giờ mới không cố chấp nữa.

cô và anh chuẩn bị ra về, nhưng đột nhiên cô lại nhớ đến một chuyện liên quan đến Vệ Tề.

Nghe nói bức tranh vừa rồi là tác phẩm hồi còn trẻ của Vệ Tề, điều đáng nhắc tới chính là, trong các tác phẩm của ông chỉ duy nhất có bức tranh đó là vẽ một người con gái.

Từng có phóng viên hỏi Vệ Tề là đằng sau bức tranh này có câu chuyện gì không, Vệ Tề không đáp, ông không trả lời bất cứ một câu hỏi nào về tên tuổi, thân phận và những điều liên quan đến cô gái trong tranh.

Vì vậy nên tất cả mọi người đều đoán cô gái trong bức tranh có thể đã từng qua lại một thời gian với Vệ Tề, là bí mật mà ông muốn chôn giấu trong lòng.

không thể nói, cũng không dám quên.

Lời đồn thật thật giả giả, bản thân Vệ Tề lại không nói gì nên chẳng có ai biết rõ sự thật cả.

Bức tranh này về sau đã trở thành bức tranh nổi tiếng nhất của thầy Vệ, người đến chiêm ngưỡng bức tranh này có thể nói là nhiều không đếm xuể.

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật trở về nhà.

Diệp Tuệ lần trước đã hành động thất bại nhưng cô vẫn chưa chịu chết tâm, Thẩm Thuật và cô ở chung dưới một mái nhà, cô còn khối cơ hội để thể hiện.

cô lại mò lên mạng tìm kiếm cách khác, sau khi nghiên cứu một lúc, cuối cùng cô cũng chốt được một phương án hợp lý. Hôm sau, Diệp Tuệ một mình đến trung tâm thương mại, vừa đến cửa hàng là cô hỏi nhân viên ngay.

“Loại nước hoa nào cửa hàng mình bán chạy nhất vậy?”

Vì Diệp Tuệ che chắn rất kỹ càng nên nhân viên không nhận ra cô, nhiệt tình giới thiệu cho cô các loại nước hoa của cửa hàng.

“Giữ đây loại nước hoa này là bán chạy nhất ạ, rất nhiều cô gái khi đi hẹn hò đều sẽ xịn loại này.”

Lời nhân viên nói khiến hai mắt Diệp Tuệ sáng rực, cô không chút do dự chọn luôn loại đó, mặc dù bây giờ cô và Thẩm Thuật vẫn chưa yêu nhau, nhưng cô cũng không ngại luyện tập trước đâu.

“Gói lại giúp tôi nhé.” Tâm trạng cô cực kỳ tốt, mua xong là về nhà luôn.

Lần này Diệp Tuệ không tập yoga nên không phải lo sẽ bị trời đất lộp trang điểm, cô ngồi trước gương kê mắt, lúc kê đến phần đuôi mắt, tay cô nhẹ nhàng hất lên một chút.

Diệp Tuệ hướng mặt vào gương híp mắt, kê mắt xong nhìn quyền rũ hơn nhiều.

Mọi khi cô không bao giờ trang điểm khi ở nhà, bây giờ cô đã trang điểm cẩn thận, chỉ chờ Thẩm Thuật về thôi.

Trang điểm xong, Diệp Tuệ xịt nước hoa, cô vừa nhìn vào gương vừa tưởng tượng đến cảnh Thẩm Thuật ngửi thấy mùi hương trên người cô.

Diệp Tuệ suy nghĩ đến mắt hồng, động tác xịt nước hoa vẫn không dừng lại, gương mặt trong gương vẫn đang tươi cười, bất tri bất giác trên người cô đã được xịt một đồng nước hoa.

Lúc cô phát hiện ra thì nụ cười trên mặt liền cứng đờ lại, cô xịt nước hoa là để quyến rũ Thẩm Thuật chứ không phải là để hành hạ mũi anh đâu.

Mùi hương phải thoang thoảng như có như không thì mới hấp dẫn, nếu mùi nồng quá thì e là Thẩm Thuật sẽ sợ hãi mà chạy biến đi mất.

Diệp Tuệ lập tức quẳng lọ nước hoa lên bàn, sau đó dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét lao vào nhà tắm tắm rửa.

cô tắm đi tắm lại mấy lần rồi mà mùi vẫn quá nồng, làm cho cô thấy hơi khó thở.

Trong lúc Diệp Tuệ đang liều mạng chà rửa để tẩy mùi nước hoa thì Thẩm Thuật đã ra khỏi thang máy rồi đi vào nhà.

anh mở cửa, trong phòng tối đen như mực, Diệp Tuệ vẫn chưa về nhà sao? anh nhớ sáng nay lúc ra cửa cô còn nói với anh là hôm nay lịch trình của cô không nhiều mà.

anh cúi đầu nhìn xuống, giày của Diệp Tuệ đã đặt ngay ngắn một chỗ, rõ ràng cô đã về nhà rồi.

Mọi khi Diệp Tuệ đều sẽ chào anh một tiếng mỗi khi anh về nhà, sao bây giờ lại thế này? Thẩm Thuật nhủ mày, lẽ nào cô bị ốm rồi?

Nghĩ tới đây, Thẩm Thuật lập tức bước nhanh về phòng cô, ánh mắt không giấu nổi sự lo lắng, sợ cô có đồ bệnh trong lúc anh không có nhà.

Cửa phòng của Diệp Tuệ khép hờ, ánh đèn bên trong xuyên qua khe cửa chiếu xuống sàn.

Thẩm Thuật không trực tiếp mở cửa ngay mà gõ cửa trước, nhưng gõ ba tiếng mà không thấy ai trả lời, Diệp Tuệ cũng không ra mở cửa.

anh lại theo bản năng nhủ chặt mày, vừa định mở cửa vào thì cửa lại bất ngờ được kéo ra.

“Thẩm Thuật?”

Diệp Tuệ nhìn đồng hồ trên bàn, đã hơn tám giờ rồi, cô chỉ mãi tắm rửa nên quên mất thời gian anh về nhà.

Diệp Tuệ kéo cửa phòng ra cho anh đi vào.

Advertisement / Quảng cáo

cô không muốn cho anh biết vừa rồi cô tắm là để giảm bớt mùi nước hoa nồng nặc trên người, cho nên nói dối: “Vừa nãy em đang thay quần áo.” cô chột dạ cười.

Thẩm Thuật không hề nghi ngờ lời cô nói, anh tin ngay lập tức.

Vì thời gian tắm quá lâu nên da cô đỏ ửng cả lên, ngay cả mắt cũng đỏ như vừa mới khóc.

Thẩm Thuật nhìn cô mấy giây rồi nói: “Em sốt à?”

Mặt đỏ hồng, ra mở cửa chậm, các dấu hiệu đủ để Thẩm Thuật thấu dệt thành một câu chuyện. Đó là Diệp Tuệ vì phát sốt nên cơ thể không thoải mái, nằm trên giường nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng anh gõ cửa thì liền cố gắng gượng xuống giường mở cửa cho anh.

Diệp Tuệ lúng túng đáp: “Em không sao.”

Thẩm Thuật lại hỏi: “Em không sao?”

rõ ràng anh không hề tin cô, cho rằng cô không biết giữ gìn sức khỏe, cho nên kiên trì muốn xác nhận chuyện này.

“Em cập nhiệt độ đi.”

Diệp Tuệ sờ cái mặt nóng bừng của mình, cô biết nguyên nhân là gì, nhưng vì muốn che giấu sự thật nên đành phải ngoan ngoãn ngậm nhiệt kế trong miệng.

Thẩm Thuật ngồi trên salon chờ.

Lúc bình tĩnh lại, anh bỗng ngửi thấy hương nước hoa, mùi thì rất thơm, chỉ có điều là hơi nồng.

Mùi nước hoa từ đâu ra vậy?

Lúc Thẩm Thuật ngờ vực quay đầu nhìn xung quanh phòng một lượt, Diệp Tuệ cũng đã cảm thấy có gì đó sai sai.

Khi tắm mắt của cô hai đầu dừng lại ở lọ nước hoa trước gương, Diệp Tuệ thật sự muốn lao ngay xuống cầm lấy nó giấu xuống gầm giường.

Vì muốn quyến rũ Thẩm Thuật nên cô đã trót xị cả đồng nước hoa, còn phải tắm đi tắm lại mấy lần, chà xát muốn rách cả da luôn, bây giờ còn bị anh hiểu lầm thành cô bị sốt nữa.

Diệp Tuệ thật sự không biết phải giải thích với anh thế nào.

cô cảm giác mình còn có thể cứu vãn một chút, liền mở miệng ra định nói chuyện, nhưng quên mất là mình đang ngấm nhiệt kế: “Ừ ừ ừ ừ ừ...”

Phiên dịch lại là, lọ nước hoa đó là của Tiểu Lư tặng em.

Hành động này của Diệp Tuệ quả nhiên đã kéo ánh mắt của Thẩm Thuật trở lại, tầm mắt anh đang từ chai nước hoa chuyển sang nhìn cô.

anh nhớ lại thứ ngôn ngữ ngoài hành tinh vừa nãy của cô, rất nghiêm túc hiểu thành một ý khác.

“Em muốn anh đi lấy cho em chút nước ấm sao?” Xin hãy tha thứ cho cung phản xạ của thẳng nam Thẩm Thuật, trong thế giới của những người như anh, uống chút nước ấm là có thể giải quyết hết các vấn đề của cơ thể.

Diệp Tuệ lắc đầu: “Ừ ừ, ừ ừ ừ ừ ừ ừ...” không phải, lọ nước hoa đó không phải em mua đâu.

Truyền tin thất bại, Thẩm Thuật đứng dậy khỏi ghế, đi về phía Diệp Tuệ, anh sợ cô cứ vừa cấp nhiệt độ vừa ừ ừ như thế thì nhiệt độ sẽ không đo được chính xác.

Thấy Thẩm Thuật đi tới, Diệp Tuệ lập tức nghĩ đến mùi nước hoa có thể hun chết người trên người mình, theo bản năng lui về sau.

Có lẽ lài lại một chút thì anh sẽ không ngại thấy đâu.

Diệp Tuệ lặng lẽ lui về, nhưng Thẩm Thuật không cho cô cơ hội làm điều đó, anh đi thẳng đến bên giường, giờ tay rút cái nhiệt kế trong miệng cô ra.

“Đủ thời gian rồi.”

anh cầm cái cặp nhiệt độ, nghiêm túc nhìn. Diệp Tuệ chợt dạ nhìn đi chỗ khác, vì cô biết rõ là cô không hề bị sốt mà.

“37 độ, không sốt.” Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ đang cúi đầu, sắc hồng trên mặt cô hình như cũng bớt đi rồi.

Mặc dù ban nãy mặt cô đỏ lên rất khác thường, nhưng chung quy là không bị sốt, anh cũng thấy nhẹ nhõm hơn.

Sau khi xác nhận chính xác Diệp Tuệ không bị lâm sao, Thẩm Thuật chuẩn bị rời khỏi phòng cô, từ đầu tới cuối đều không nhắc một câu nào về chuyện nước hoa.

Diệp Tuệ đoán có thể là Thẩm Thuật bị mất cảm giác với mùi hương, hoặc là anh cảm thấy mùi nước hoa nồng như thế cũng không vấn đề gì.

Cũng may là không bị mất mặt.

Ngay lúc cô còn đang thờ phào nhẹ nhõm thì lại thấy Thẩm Thuật không rời phòng ngay mà đi tới chỗ bàn trang điểm của cô.

Tím cô như ngừng đập, trơ mắt nhìn anh giờ tay cầm lọ nước hoa lên.

anh cất gọn nó lại, quay người nói với cô: “Nếu em thích nước hoa như thế thì anh có thể mua cho em.”

Từ nửa lọ nước hoa và căn phòng tràn ngập hương thơm, Thẩm Thuật suy đoán rằng Diệp Tuệ hình như cực kỳ thích nước hoa.

cô bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “không cần đâu, từ hôm nay trở đi, em không thích nước hoa nữa.”

Dường như anh không hài lòng lắm với câu trả lời của cô, ánh mắt anh hơi tối lại, khóe miệng vô thức nấp máy, nói mà không mấy vui vẻ: “Thế thôi vậy.”

anh còn tưởng là mình đã tìm được sở thích của cô, về sau anh sẽ mua thật nhiều loại nước hoa cho cô xị khắp phòng, cô thích xị chai nào thì xị. không ngờ rằng kế hoạch của anh đã chậm một bước, Diệp Tuệ không còn có sở thích này nữa rồi.

anh chậm chạp bước từng bước ra khỏi phòng, bóng lưng nhìn thật đáng thương.

Nhưng Diệp Tuệ lại không hề phát hiện ra sự thay đổi trong cảm xúc của anh, chờ khi cửa phòng đóng lại, cô liền ngã bịch xuống giường.

cô vui cả mặt vào gối, vì không muốn cho anh nghe thấy nên chỉ dám âm thầm kêu gào mấy câu.

Trời ơi, lại thất bại rồi.

Hôm sau, lúc Diệp Tuệ đến studio quay phim, người cô vẫn còn mùi nước hoa từ tối qua, nhưng vì đã tắm nhiều lần nên mùi đã bớt đi rất nhiều, thơm vừa đủ.

Tiểu Lư đi tới chỗ cô, ngửi thấy mùi thơm trên người cô thì thấy hơi ngạc nhiên, trước giờ Diệp Tuệ hình như chưa bao giờ xị nước hoa mà.

“Tuệ Tuệ, chị xị nước hoa đấy à?”

Diệp Tuệ quay lưng về phía Tiểu Lư, nghe thấy cô ấy hỏi thì liền chậm rãi xoay người lại.

Tiểu Lư bị dọa sợ hết hồn khi nhìn thấy ánh mắt ai oán của Diệp Tuệ, giống như đang muốn lên án cô vậy, cô cẩn thận nghĩ lại, vừa rồi mình có nói gì sai đâu nhỉ.

Vì đang là thời gian nghỉ ngơi nên trong phòng hóa trang không có ai, Diệp Tuệ tranh thủ hỏi Tiểu Lư: “Em với cậu bạn học kia thế nào rồi?”

Tiểu Lư xấu hổ đáp: “Hôm qua bọn em chính thức yêu nhau rồi.”

Diệp Tuệ đầu đầy vạch đen, suýt thì nhin không được mà bắt lấy tay Tiểu Lư, cô rất muốn hỏi cô ấy rằng tại sao cô theo đuổi người ta lại khó khăn đến vậy cơ chứ?

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng may là Diệp Tuệ không lỡ nỡm, chỉ hàm mộ nói: “Hai người thích thật đấy.”

Tiểu Lư chẳng hiểu Diệp Tuệ bị lâm sao, cô ấy nói: “Tuệ Tuệ, đối với em thì hai vợ chồng chị mới là cặp vợ chồng kiểu mẫu đó, mục tiêu của em là sau này cũng có thể được như hai anh chị.”

Đừng đứng đưng, tuyệt đối đừng, cô với Thẩm Thuật đã yêu đương gì đâu cơ chứ.

Diệp Tuệ khề thờ dài, cúi đầu lướt điện thoại, cô buồn chán mở vòng bạn bè lên xem, đa số đều chỉ thấy bài đăng về cuộc sống hàng ngày của chị Nhâm thôi.

Đột nhiên cô nhìn thấy một tấm hình mà Tiểu Lư mới đăng lên, là hình ảnh nắm tay nhau.

Diệp Tuệ tò mò: “Hình này chụp bao giờ thế?” cô chưa từng yêu đương nên muốn biết xem làm thế nào thì mới có thể đuổi kịp được tốc độ của Tiểu Lư.

cô cũng muốn nắm tay anh như thế này rồi chụp ảnh lại làm kỷ niệm, sau đó đăng vào vòng bạn bè, kiểu ngao tuyên bố cô và Thẩm Thuật đã yêu nhau rồi!

“Hôm qua luôn à, bọn em đã quen biết nhiều năm rồi mà, tất nhiên phải mau chóng công khai thôi.” Tiểu Lư nói, “Em muốn cho tất cả mọi người biết.”

Người so với người, đúng là tức chết mà.

Diệp Tuệ nhìn lại cái ảnh nắm tay, suýt thì muốn quẳng luôn cái điện thoại đi rồi. Đến bao giờ cô với Thẩm Thuật cũng có thể quang minh chính đại công khai như vậy đây.

không đúng, đợi đã!

Trong đầu Diệp Tuệ bỗng xuất hiện mấy câu nói.

“Thẩm Thuật, em muốn nắm tay.”

“Phải nắm như thế này này!”

Sau hai câu nói chợt hiện lên, hai mắt Diệp Tuệ lóe sáng, đó là chút ký ức vụn vặt mấy ngày trước mà cô đã quên, cũng chính là những hành động mà cô đã làm với Thẩm Thuật khi say rượu.

Trong thang máy, cô nhích lại gần anh, sau đó mười ngón tay đan chặt vào nhau. . .

Sau đấy là gì? cô chỉ nhớ được đến lúc bước ra thang máy là hết, còn đoạn trong thang máy thì đã nhớ rất rõ rồi.

Vậy là, mấy cái câu kia là do chính cô mặt dày nói ra đấy há!!!

- - -

Đùa đọc cái đoạn ư ừ ừ ư mà không ngậm được mồm)) Lại dở hơi rồi bà Tuệ ạ, bà nên biết là dù bà có làm gì thì anh nhà tuổi cũng ư mê hết, bà có xịt hết một chai nước hoa thì anh nhà cũng không thấy điếc mũi đâu, chỉ muốn mua cho bà thêm nhiều chai khác cho bà xịt chơi thôi))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Edit: Ngân Nhi

cô sợ đến mức tí thì ném điện thoại đi, lập tức khóa màn hình lại rồi để điện thoại lên bàn, không nhìn thấy cái ảnh nắm tay kia nữa thì cô mới bình tĩnh lại được.

Tiểu Lưu bị phản ứng của Diệp Tuệ làm cho giật mình: “Tuệ Tuệ, chị không sao chứ?”

Diệp Tuệ cũng nhấc tắc đầu: “Chị không sao.” Mới là lạ.

cô lo lắng đi đi lại lại trong phòng hóa trang, làm Tiểu Lưu nhìn mà choáng, thế này mà còn bảo không làm sao á?

Diệp Tuệ vừa đi vòng quanh vừa cố gắng nhớ lại chuyện tối hôm đó.

cô với Thẩm Thuật ban đầu là uống nhầm rượu ở buổi tụ họp gia đình, sau đó cả hai cùng nhau chào ông Thẩm rồi lên xe ra về.

cô vẫn còn nhớ rõ lúc lên xe cô ngồi cách anh rất xa, dán cả người vào cửa xe, không dám quay đầu lại nhìn anh, vì cô sợ lúc cô say sẽ làm ra hành động gì đó với anh. Sau đó cả hai bình an vô sự đi bộ dưới khu nhà, bước vào thang máy.

Trong thang máy không có ai, cô bắt đầu trở nên bạo dạn, muốn nắm tay anh, cảnh cuối cùng mà cô nhớ là cô với Thẩm Thuật tay trong tay bước ra thang máy.

Sau đó thì sao! Sau đó thì sao!!

Đầu Diệp Tuệ trống rỗng, chỉ nhớ là sáng hôm sau cô tỉnh dậy ở phòng mình, mà Thẩm Thuật cũng ở trong phòng anh.

Hai người hình như không phát sinh chuyện gì hết, Thẩm Thuật vẫn rất bình tĩnh chào hỏi cô như mọi ngày mà.

cô trầm tư suy nghĩ hồi lâu, quyết định gọi điện cho anh, nói bóng nói gió rồi dò hỏi thử.

Diệp Tuệ bấm gọi cho anh, anh bắt máy rất nhanh, cô cố gắng nói một cách tự nhiên nhất có thể: “Thẩm Thuật.”

Giọng của anh vẫn như bình thường: “Ừ.”

cô do dự vài giây, lựa chọn dùng cách khác để hỏi: “Thẩm Thuật, bình thường anh có hay uống rượu không? Từ lượng của anh thế nào?”

Thẩm Thuật không hiểu dụng ý của cô: ‘anh không hay uống rượu, từ lượng ở mức trung bình thôi.’

Diệp Tuệ trầm nghĩ, từ lượng của anh ở mức trung bình, mà tối hôm đó uống tận mấy ly rượu mạnh như thế, khả năng anh cũng giống cô rồi, không nhớ rõ là mình đã làm gì.

Thẩm Thuật khó hiểu hỏi: “Sao vậy?”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ vội vàng bịa lý do: “Em chỉ muốn nhắc nhở anh chút thôi, nếu từ lượng của anh không tốt thì đừng có uống nhiều rượu quá nhé.”

“Em phải quay phim rồi, không nói chuyện với anh nữa.” Diệp Tuệ tắt máy, chỉ đánh hy vọng rằng Thẩm Thuật sẽ không nhớ ra hành động của cô.

Thời gian nghỉ giải lao kết thúc, Diệp Tuệ điều chỉnh lại tâm trạng, một lần nữa tập trung vào quay phim.

Lại đến buổi tụ họp gia đình của nhà họ Thẩm, lần này Diệp Tuệ bận công việc nên chỉ có một mình Thẩm Thuật tới.

Thẩm Tu còn chưa chào hỏi Thẩm Thuật, hần chỉ đang bận khoe khoang chuyện công việc của mình dạo này. Lúc ra về, Thẩm Thuật đi đứng trước Thẩm Tu.

Bóng lưng anh cao lớn thẳng tắp, rất có khí chất.

Thẩm Tu sững sốt một lúc, không hiểu tại sao mà hần lại liên tưởng đến một người, Thẩm tổng của Hoa Thụy.

Ngày đó hần đã từng gặp Thẩm tổng ngồi quay lưng lại với mình ở tập đoàn Vi thị, bóng lưng của Thẩm Thuật và Thẩm tổng khá giống nhau, cộng thêm việc dạo gần đây tài nguyên của Diệp Tuệ quá tốt, lại còn ký hợp đồng với Hoa Thụy nữa.

Dù là nhìn từ phương diện nào thì cũng cảm thấy có vấn đề, không lẽ Thẩm Thuật chính là Thẩm tổng sao?

Thẩm Tu tự cảm thấy buồn cười, sao hần lại có ý nghĩ như vậy cơ chứ.

Trước giờ hần chưa từng thấy Thẩm Thuật kiểm được tiền, mỗi tháng Thẩm Thuật đều sống nhờ vào tiền gửi hàng tháng của nhà họ Thẩm, nếu đem so với Thẩm tổng của Hoa Thụy thì đúng là người trên trời người dưới đất.

Hoa Thụy là công ty giải trí lớn nhất nước, Thẩm Tu tự nghĩ nếu mà hần có thể một tay gây dựng được Hoa Thụy thì hần sẽ không bao giờ giàu điểm, hần sẽ cho tất cả mọi người trong gia đình biết là hần đã đạt được thành tựu như thế nào.

Mặc dù vậy, Thẩm Tu vẫn không khỏi hoảng hốt, ý nghĩ ban này tuy rất hoang đường, nhưng hần vẫn quyết định sẽ đi xác minh chuyện này.

Vì giữ bí mật nên hần không nói suy nghĩ của mình cho bất cứ ai nghe hết, hần mua một cái xe mới, tranh thủ một ngày rảnh rồi canh giữ trước cửa khu nhà của Thẩm Thuật và Diệp Tuệ.

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ chưa từng nhìn thấy chiếc xe này của hắn nên tuyệt đối họ sẽ không phát hiện ra.

Mới sáng sớm Thẩm Tu đã lái xe tới, vì tới qua ngủ muộn quá nên lúc ngồi trong xe chờ hắn đã ngủ thiếp đi.

Thoảng chớp đã đến trưa, Thẩm Tu đầu gật gù đập vào cửa xe, hắn bị đau nên mở mắt ra, đúng lúc nhìn thấy xe của Thẩm Thuật đi ra, lập tức bám theo.

Nếu Thẩm Tu không nhìn nhầm thì người ngồi ở ghế lái phụ là Diệp Tuệ, thân phận thật sự của hai người này sắp bị hắn vạch trần rồi.

Xe của Thẩm Thuật đi được một lúc thì đổ lại ven đường, Diệp Tuệ vẫn ngồi trong xe, Thẩm Tu theo dõi Thẩm Thuật không chớp mắt, thấy anh đi vào siêu thị rồi đi ra.

hắn híp mắt nhìn cái túi nilon, Thẩm Thuật mua cái gì vậy nhỉ?

Đó là...một túi lớn toàn là...Băng vệ sinh!!

một người chồng tốt đây, giúp vợ mua băng vệ sinh mà không hề thấy ngại ngùng gì.

đang là giữa trưa, ánh mặt trời khá gắt, Thẩm Thuật lái xe đến một nhà hàng cao cấp. Hai người đi xuống xe, lúc vào trong rồi thì Thẩm Tu không theo dõi được nữa.

hắn lấy điện thoại ra tra cứu, nhà hàng kia món nào cũng tầm hai ngàn tệ, quả thật là rất đắt, nhưng vẫn chưa thể chứng minh được là Thẩm Thuật nhiều tiền.

Đợi một lúc thì Thẩm Tu thấy đối, hắn lục túi lấy ra một cái sandwich mà trợ lý đã mua cho từ bao giờ. hắn cắn một miếng, phụt, chua quá.

Đường đường là người thừa kế của nhà họ Thẩm mà phải ngồi trong xe ăn sandwich quá hạn, quá là nhục.

Thẩm Tu tiếp tục chịu đối ngồi chờ, nhìn ảnh đồ ăn ngon cho qua cơn đói, Thẩm Thuật với Diệp Tuệ lúc nào mới ăn xong đây?

Ăn cái gì mà lè mè thế không biết!

không đúng, tại sao mình lại để tâm đến chuyện bọn họ mua băng vệ sinh rồi đến nhà hàng ăn cơm làm gì chứ...Tự nhiên lại quên mất luôn mục đích ban đầu của mình là xác nhận xem Thẩm Thuật và Thẩm tổng có mối liên hệ gì hay không.

hắn tỉnh tâm lại, chờ sau khi hai vợ chồng Thẩm Thuật đi ra, hắn lại tiếp tục lái xe đi phía sau theo dõi.

Diệp Tuệ ăn uống no đủ ngồi dựa vào ghế xe, lo lắng nhìn ra ngoài cửa kính, động tác của cô khựng lại, qua kính chiếu hậu cô nhìn thấy một chiếc xe màu đen đang đi phía sau xe Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ híp mắt, cô nhớ rất rõ từ lúc bắt đầu rời nhà cái xe này vẫn luôn bám theo xe cô, không lẽ là phóng viên sao?

cô nói: “Thẩm Thuật, khả năng bọn mình đang bị phóng viên theo dõi đấy.”

Bình thường cánh phóng viên săn ảnh thường hành động rất bí mật cơ mà nhỉ, chắc người này mới vào nghề nên mới như vậy, không sợ bị người ta phát hiện ra sao?

Chụp được cô thì là chuyện nhỏ, cô chỉ không muốn để Thẩm Thuật bị cuốn vào mấy chuyện trong giới giải trí thôi.

Đằng trước là đèn đỏ, xe của Thẩm Thuật chậm rãi dừng lại, cả hai đều chưa biết nên ứng phó với phóng viên đang bám theo phía sau như thế nào.

Vi đường đông nên Thẩm Tu không muốn bị mất dấu, liền đạp chân ga đi nhanh hơn, theo sát ngay phía sau.

Đèn đỏ bật sáng, tất cả xe dừng lại, xe của Thẩm Tu cũng đỗ ngay sau xe của Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ quay lại nhìn, qua lớp kính cô phát hiện ra ngay chiếc xe đang theo dõi cô, liền định thần nhìn kỹ người đang ngồi trên ghế lái.

Hóa ra người kia không phải là phóng viên...mà lại là cái tên nào thiếu dây thần kinh Thẩm Tu ạ!

Diệp Tuệ: “Thẩm Thuật, anh đoán xem chiếc xe đen đằng sau là của ai?”

Thẩm Thuật lắc đầu.

“Sao Thẩm Tu lại muốn theo dõi bọn mình nhỉ?” Diệp Tuệ nói nhỏ, “Hôm nay đầu óc tự nhiên bị nước vào à.”

Thẩm Tu là diễn viên lưu lượng, ra đường nhớ mang khẩu trang mà lại quên mang theo trí thông minh. Ban ngày ban mặt bám theo xe người ta thế này, không sợ bị cánh phóng viên phát hiện ra à.

Thẩm Thuật không trả lời cô, anh nhớ lại lần trước suýt nữa thì chạm mặt Thẩm Tu ở tập đoàn Vi thị. Thẩm Tu luôn muốn cắn chặt lấy Hoa Thụy, mà anh thì không muốn có một chút dính dáng gì đến hắn cả.

không lẽ Thẩm Tu đã nghi ngờ anh rồi?

Lúc này Diệp Tuệ bỗng nảy lên một ý nghĩ, cô cong môi cười, đáng vẻ rất nghịch ngợm: “Bọn mình đừng vội về nhà.”

Thẩm Thuật liếc mắt nhìn Diệp Tuệ, cô cúi đầu bấm điện thoại, lên mạng tìm một trung tâm thương mại ở gần đây rồi bảo Thẩm Thuật lái xe đến đó.

Xe dừng lại, Diệp Tuệ lấy khẩu trang và khăn quàng ra, đưa cả cho Thẩm Thuật một bộ.

Mấy lần trước Diệp Tuệ cũng đã nhiều lần chi đạo anh rồi, nên bây giờ anh cũng đã có thói quen che kín mặt mỗi khi đi ra đường.

Bên ngoài trung tâm thương mại là một khu phố buôn bán sầm uất, sau khi hai người xuống xe, Thẩm Tu cũng lập tức theo xuống, bọn họ nhanh chóng hòa vào dòng người đông đúc, Thẩm Tu sai bước bám theo.

Thẩm Tu chỉ đeo khẩu trang đội mũ lưỡi trai, kính râm thì là một thứ không thể thiếu rồi. Thế là hắn đeo kính râm và khẩu trang, bước đi trên đường phố đông đúc, như cố tình muốn cho người ta biết hắn là đại minh tinh vậy.

Có người nhận ra Thẩm Tu, liền hét lên: “Trời ơi, Thẩm Tu kia!!”

“Ồ đâu ở đâu? Aaaaaa!!” Xung quanh vang lên những tiếng hét chói tai, Thẩm Tu lập tức bị fan và người đi đường vây quanh.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Tu: “...”

hắn sốt ruột muốn bước tiếp, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đâu rồi? Rốt cuộc thì bọn họ muốn đi đâu?

hắn thật sự muốn nói với mọi người rằng Diệp Tuệ cũng ở đây đấy, có thể đuổi theo Diệp Tuệ giúp hắn được không?

Nhưng là một người lẫn lộn trong giới giải trí đã lâu nên Thẩm Tu rất lý trí, nếu ngày mai lại có tin hắn và Diệp Tuệ hẹn hò ở khu mua sắm thì lại phải đứng ra giải thích, phiền chết đi được.

Hôm nay không có manh mối gì thì thôi vậy, còn nhiều dịp khác mà.

Tại sao lần nào động vào hai vợ chồng nhà này thì hắn đều không gặp chuyện tốt lành gì hết vậy?

Hôm nay Diệp Tuệ kết thúc công việc sớm, tuy vẫn chưa muộn nhưng cô cũng không ở bên ngoài lâu mà về nhà luôn.

Chưa đến giờ Thẩm Thuật về nhà, Diệp Tuệ tranh thủ lúc này ôn lại chuyện tối hôm đó một lần.

cô một mình đi thang máy lên nhà, tượng tượng Thẩm Thuật đang đứng bên cạnh, cô chủ động đưa tay ra muốn anh nắm

Đỉnh ~

Thang máy lên đến nơi, Diệp Tuệ đi từng bước về nhà, hẳn là cả đoạn đường về cô vẫn nắm chặt tay anh.

cô mở cửa đi vào nhà, đứng ngay trước cửa nhớ lại xem cô và Thẩm Thuật đã làm gì ở đây.

Nếu cô và anh ai về phòng người nấy thì cả hai chắc sẽ phải buông tay nhau ra ngay lập tức.

Có thể là sau khi nắm tay cô bước vào nhà, Thẩm Thuật đã giằng ra, nói chúc ngủ ngon với cô rồi cả hai tách nhau ra đi về phòng riêng.

Diệp Tuệ đang suy nghĩ miên man, ngay lúc chuẩn bị dẹp chuyện này sang một bên rồi thì tầm mắt đột nhiên lại rơi vào cái chốt cửa.

“Thẩm Thuật, em khát nước, muốn uống nước.”

một đoạn trí nhớ ngắn ngủi lại hiện lên trong đầu cô, Diệp Tuệ thật sự không thể tin được cô chính là người đã nói ra câu đấy.

cô chống tay lên cửa, chán nhून cả ra, “thì ra mình còn làm thế với anh nữa.”

Sau đó thì sao?

cô dựa theo trí nhớ đi tới chỗ lấy nước, hình như cô với Thẩm Thuật nắm tay nhau đi, cả hai đứng trước cái bình nước.

Diệp Tuệ gõ đầu mình: “Nhớ lại nhanh lên nào!!”

Động tác của cô hơi mạnh nên đụng phải cái cốc để bên cạnh, cô nhanh chóng đỡ lấy nó. Hoa văn của cái cốc này nhìn quen quen.

không phải tối hôm đó cô và anh đã uống chung cái cốc này đây chứ?

Tay cô run bần bật, há miệng run rẩy để lại cái cốc về chỗ cũ, sau đó vội vàng chạy đến chỗ salon rồi ngồi xuống.

Diệp Tuệ vỗ nhẹ ngực, tự an ủi bản thân: “Chắc là không có chuyện gì xảy ra tiếp theo đâu nhỉ?” Lời này nói ra chính cô còn không thể tin được.

cô liếc nhìn cái salon, sáng hôm đó lúc thức dậy cô còn theo phản xạ đứng lại nhìn cái ghế này một lúc, không lẽ trên salon đã xảy ra chuyện gì hay sao?

Diệp Tuệ lại tưởng tượng Thẩm Thuật đang ngồi bên cạnh cô, ký ức sau khi uống nước xong bắt đầu ủa về.

“Em không bị cảm, em...” Trí nhớ của cô bắt đầu trở nên rõ ràng hơn, cô nhớ lúc nói những lời này, cô đã nhìn vào mắt anh rồi do dự một lúc.

Khi đó cô muốn nói gì?

Diệp Tuệ đã nhớ lại lúc cô há miệng chuẩn bị nói gì đó rồi, nhưng đột nhiên lại có tiếng mở cửa vang lên.

Trí nhớ của cô bị đình chỉ, cắt đứt một cách đột ngột, nghĩ thế nào cũng không ra nữa, chỉ biết bối rối quay đầu nhìn ra cửa.

Người mở cửa chính là nhân vật chính trong ký ức ban nãy, Thẩm Thuật.

“Ồi má ơi!!!” Diệp Tuệ hét lên như gặp ma, ngã ngửa người ra sau, lăn từ trên ghế xuống sàn.

Thẩm Thuật hoàn toàn không biết là mình đã làm gì mà khiến cho Diệp Tuệ vừa nhìn thấy anh đã như vậy.

anh sợ run người, phản ứng kịp thời ngay lập tức, sau khi đóng cửa lại, anh bước nhanh tới chỗ cô. Diệp Tuệ tranh thủ lúc anh chưa lại gần, mau chóng đỡ eo bò dậy khỏi mặt sàn.

“Em tập yoga trên salon đấy à?” Thẩm Thuật vừa mở miệng đã hỏi chuyện này.

Diệp Tuệ vừa định lắc đầu phủ nhận, nhưng một giây sau lại cứng nhắc gật đầu, lý do bị ngã vì tập yoga rất hợp lý.

Thẩm Thuật cau mày: “Em đừng làm thế nữa, nguy hiểm quá.”

Diệp Tuệ vội về mặt phức tạp đón nhận sự quan tâm của anh, sau đó đỡ eo đi về phòng.

cô gần như mất ngủ cả đêm, thật sự cô rất muốn biết rốt cuộc là tối hôm đó cô đã nói những gì với anh, nếu cô có thể nhớ được thì Thẩm Thuật chắc chắn cũng sẽ nhớ được.

Suy nghĩ cả đêm, cuối cùng cô đã nghĩ ra một cách, cô sẽ chọn một thời điểm phù hợp để kiểm tra lại phản ứng sau khi say rượu của mình.

Thế là cô quyết định sẽ chọn lúc Thẩm Thuật không có nhà, sau đó dán đầy hình Thẩm Thuật trong phòng mình, lúc nhìn thấy ảnh của anh, nhất định cô sẽ trào dâng khát vọng mà nói ra hết tiếng lòng mình.

cô nhất định phải biết được là lúc say cô sẽ nói những chuyện gì với anh!

May mắn là Diệp Tuệ không phải đợi lâu, nấy ngày sau Thẩm Thuật nói với cô là anh phải đi công tác một ngày, chiều hôm sau mới về.

Diệp Tuệ khó mà kìm nén sự vui sướng của mình, cô cười nói: “anh đi nhé, nhớ phải chú ý an toàn đấy.”

Phản ứng của cô không giống với bình thường chút nào, hồi trước mỗi khi biết anh phải đi công tác thì cô đều sẽ sợ, sợ nếu anh không ở nhà thì cô sẽ gặp ma.

Thẩm Thuật đã nhận ra có gì đó không đúng, anh lại dặn dò một lần: “Nếu em sợ thì có thể gọi điện cho anh, gọi video cũng được.”

Diệp Tuệ lập tức xua tay, từ chối rất nhanh: “không cần không cần, em cũng có hẹn rồi, có thể sẽ không ở nhà đâu.”

Thẩm Thuật: “...” Sao lại không giống như anh tưởng tượng thế này?

Thẩm Thuật buồn bực thu xếp hành lý, anh không thể đoán ra được lý do, chỉ biết mang theo sự ngỡ vực đi ra cửa.

Chờ Thẩm Thuật đi rồi, Diệp Tuệ lập tức gắn mấy cái camera trong nhà để ghi lại phản ứng sau khi say của mình, đảm bảo không có một góc chết nào.

Buổi tối.

Trước mặt cô bày một hàng dài rượu, là loại tối đó cô đã uống, cô hít sâu một hơi, không sợ chết mà uống liền ba ly.

Rất nhanh chóng, Diệp Tuệ bắt đầu thấy say, cô cố chịu đựng cảm giác choáng váng, lắc lư ngồi trên salon.

Advertisement / Quảng cáo

cô say thật rồi, mắt cô nhìn ảnh của Thẩm Thuật dán trên tường, lập tức đứng bật dậy khỏi ghế, chạy đến chỗ bức ảnh rồi ôm chặt lấy vách tường.

“Thẩm Thuật, anh dựa vào tường làm gì thế? Uống rượu với em đi.”

Thẩm Thuật trong ảnh tất nhiên sẽ không trả lời cô rồi.

Mắt cô lại liếc sang phía bên kia, ảnh của Thẩm Thuật cũng được dán ở đó. cô lại vui sướng chạy lạch bạch tới.

“Thẩm Thuật, anh ấy không để ý đến em” Diệp Tuệ chỉ tay vào cái ảnh vừa rồi, ầm ức báo cáo.

Đáp lại cô vẫn là sự yên tĩnh, ánh thì đương nhiên không thể nói chuyện được, thế mà cô cứ bám lấy hết mặt tường này đến mặt tường khác rồi nói chuyện với mấy cái ảnh.

Camera đều đã ghi lại hết rồi.

Tòa nhà Hoa Thủy.

Thẩm Thuật vốn phải ngồi trên máy bay thì bây giờ lại vẫn ở công ty, vì xảy ra chút chuyện nên anh tạm thời hủy bỏ lịch trình.

Sau khi xử lý xong việc ở công ty, anh chuẩn bị gọi điện cho Diệp Tuệ để nói cho cô về chuyện tối nay.

anh đang định gọi thì chợt nhớ Diệp Tuệ đã nói với anh là hôm nay cô có hẹn với bạn. Suy nghĩ một chút, anh lại cắt điện thoại đi, cầm theo áo vest trở về nhà.

Lúc Thẩm Thuật mở cửa nhà ra, trong nhà rất tối, trên bàn thì bày đầy cốc chén, có mấy chén đã trống rỗng.

anh nhủ mày, đi vào trong nhà, càng đi càng thấy có gì đó sai sai.

trên tường nhà từ bao giờ lại dán lấm ảnh thế này, mà còn toàn là ảnh của anh, nhìn thì hình như là mới chụp từ mấy ngày trước.

Diệp Tuệ đâu rồi? không phải cô nói với anh là có hẹn đi chơi với bạn sao? Chẳng lẽ bây giờ cô đang ở nhà?

Thẩm Thuật vừa định lên tầng hai xem Diệp Tuệ có nhà không thì đột nhiên có người nhào vào lòng anh, cánh tay còn ôm chặt lấy cổ anh.

anh cúi đầu xuống, thấy Diệp Tuệ ngửa đầu nhìn anh, mặt đỏ ửng vì say rượu.

cô cười với anh, nói: “Thẩm Thuật, muốn ôm ~”

- - -

Ồi dòi ôi bà Tuệ ơi là bà Tuệ, xấu hổ quá bà ôiii em không dám nhìn lun á)))))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật bị hành động bất thành linh của Diệp Tuệ dọa sợ, mãi lâu sau vẫn chưa phản ứng lại được.

Diệp Tuệ say rượu nào còn chút lý trí gì nữa, cô thấy anh mãi chẳng chịu ôm cô thì mếu máo, tủi thân nói: “Thẩm Thuật, em muốn ôm ôm ~”

Diệp Tuệ lúc say khác hoàn toàn so với Diệp Tuệ lúc tỉnh táo, bình thường cô khá rụt rè khi ở trước mặt anh, còn bây giờ ánh mắt cô nhìn anh lại mang theo vài phần trách móc.

Như thể đang tự hỏi tại sao Thẩm Thuật lại không ôm mình.

Thẩm Thuật không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết nghe theo cô mà vòng tay ôm, vỗ nhẹ lên lưng cô nói: “Diệp Tuệ ngoan nào.”

Hành động này của anh khiến tâm trạng cô trở nên tốt hơn trong nháy mắt, cô cười tít cả mắt, sau đó đưa ra một yêu cầu quá đáng hơn.

“Thẩm Thuật, công em ~”

Thẩm Thuật: “...”

Nhìn bộ dạng ‘anh mà không công thì em sẽ không bỏ qua đâu’ của Diệp Tuệ, anh bất đắc dĩ thở dài, tuân lệnh cúi người xuống: “Leo lên đây.”

Diệp Tuệ nhanh nhẹn nằm lên lưng Thẩm Thuật, hai tay ôm cổ anh, khẽ nghiêng đầu, hơi thở phả vào tai anh.

Toàn thân anh cứng đờ, đợi Diệp Tuệ nói tiếp.

cô nhẹ nhàng nói vào tai anh: “Thẩm Thuật, giá*!”

**Tiếng hô khi cười ngửa.*

Thẩm Thuật dờ khóc dờ cười, bây giờ Diệp Tuệ đang say nên ý thức không rõ ràng, sau khi xác nhận cô đã nằm vững trên lưng anh, anh mới chậm rãi đứng lên.

Diệp Tuệ rất nhẹ, lúc anh đứng lên gần như không hề cảm nhận được sức nặng.

một giây sau cô lại không an phận, tiếp tục không chút kiêng dè chỉ huy anh: “Em muốn ăn quýt, anh công em đến phòng bếp đi!”

Thẩm Thuật nghe lời công cô tới phòng bếp, Diệp Tuệ cứ thế nằm trên lưng anh mà bóc quýt.

“A, Thẩm Thuật ăn nào.” Diệp Tuệ dứt cho anh một miếng quýt đã được bóc vỏ.

Advertisement / Quảng cáo

anh vừa mở miệng muốn nói thì cô đã nhét miếng quýt vào miệng anh rồi, anh theo bản năng cắn ần, rất ngọt.

Nhìn Thẩm Thuật ăn, Diệp Tuệ cũng bắt đầu ăn, vừa ăn vừa chỉ huy: “Em muốn đi ra kia, anh công em.”

“đi đằng kia nữa.”

Diệp Tuệ chỉ tay về hướng nào là Thẩm Thuật đi về hướng đấy, không hề có một câu oán giận, cứ thế công cô đi vòng quanh nhà.

cô đột nhiên gọi anh: “Thẩm Thuật.”

anh đáp lại rất tự nhiên: “Em muốn đi đâu nữa?”

Diệp Tuệ không nói gì mà chỉ nghiêng đầu tựa mặt vào vai anh, sau đấy thì không có hành động nào khác.

Thẩm Thuật đợi một lúc nhưng không nghe thấy cô nói chuyện, anh thấy hơi kỳ lạ, liền quay đầu nhìn cô, vừa lúc đối diện với ánh mắt cô.

Ánh đèn trên trần tựa như những ngôi sao nhỏ lọt vào đôi mắt cô, ánh mắt cô trong veo, lặng yên nhìn anh.

Hồ hấp của anh hơi chậm lại: “Diệp Tuệ, em làm sao...”

Lời còn chưa dứt, Diệp Tuệ bỗng ghé mặt lại gần, khoảng cách giữa hai người đã không còn, môi cô dán lên môi Thẩm Thuật, xúc cảm mềm mại cứ thế đọng lại trên môi anh.

Diệp Tuệ uống say nên không khống chế được sức lực, nói là hôn nhưng đúng ra là đập môi vào môi Thẩm Thuật, đau đến nhủu mảy.

cô lại áp sát một lần nữa, muốn bù đắp lại niềm tiếc nuối vừa rồi, môi cô hơi run, vụng về hôn anh mấy cái.

Thẩm Thuật vẫn chưa nhớ ra chuyện tối hôm trước anh và cô đã hôn nhau, cho nên hiện tại đối với anh thì đây là nụ hôn đầu của hai người.

Cơ thể anh cứng đơ, hồ hập dừng lại, không khí trở nên mỏng manh vô cùng, dường như chỉ cần chịu đựng thêm một giây nữa thôi là anh sẽ không thể thờ nổi nữa.

Giọng anh khàn đặc, khó khăn gọi cô một tiếng: “Diệp Tuệ.”

Vừa nói xong, anh lại phát hiện đầu của Diệp Tuệ ngã vào vai mình, cô nhẹ nhàng khép mắt lại, hơi thở dần trở nên đều đặn.

Sau khi hôn Thẩm Thuật xong, cô cứ thế mà ngủ luôn trên vai anh.

Khóc môi Thẩm Thuật tràn ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ, anh đưa cô về phòng, vén chăn lên, cẩn thận đặt cô xuống giường.

Sau khi đắp kín chăn cho cô, anh không rời đi ngay mà ngồi lại bên giường nhìn cô một lúc nữa, sau đấy mới đứng lên đi ra khỏi phòng.

Lúc Diệp Tuệ tỉnh lại, việc đầu tiên cô cảm nhận được là đầu cô rất đau, vì say rượu nên toàn thân rất khó chịu.

cô ngồi dậy, sờ lên môi mình thì thấy đau nhói, làm sao vậy nhỉ?

cô còn chưa rời giường thì đã nhận được điện thoại của chị Nhâm báo cô đi tham gia một hoạt động, vì thời gian bắt đầu hơi sớm nên cần cô đến trước một lúc.

Lúc Diệp Tuệ rửa mặt mũi xong đi ra khỏi phòng thì phát hiện Thẩm Thuật thế mà lại ngồi trên salon phòng khách, làm cô tí thì đứng không vững mà ngã lún xuống cầu thang.

không phải anh nói xé chiều mới về sao? Sao mới sáng sớm đã về rồi?

Nghe thấy tiếng bước chân của Diệp Tuệ, Thẩm Thuật ngược lên nhìn cô, Diệp Tuệ nhìn một lượt các tấm ảnh của anh dán trên tường, lập tức giải thích: “Tại em sợ quá nên mới dán ảnh của anh lên tường để tăng thêm lòng dũng cảm đấy.”

Thấy đáng về cô không khác gì mọi ngày, ánh mắt Thẩm Thuật lóe lên, bình thản đáp: “anh không để ý đâu.”

Diệp Tuệ lượn lờ trước mặt anh, lén lút thu lại hết camera trong phòng như kẻ trộm, sau đó giấu trong tủ quần áo, bây giờ không có thời gian, chờ đi làm về rồi xem sau vậy.

cô không hề hay biết là Thẩm Thuật đã tận mắt chứng kiến hết mọi chuyện rồi, không cần xem camera cũng biết.

Mấy ngày qua bỗng nhiên xuất hiện một tin tức, đó là triển lãm tranh của Vệ Tề đã bị mất một bức tranh, trong bức tranh đó có vẽ một người con gái.

Bức tranh đó là một trong những bức tranh nổi tiếng nhất của Vệ Tề, sự biến mất của nó đã đẩy lên tranh cãi rất lớn.

Cảnh sát lập tức kiểm tra camera giám sát, nhưng kỳ lạ là màn hình lại bị nhiễu, cho nên rất khó có thể tìm ra được ai là người đã lấy cắp bức tranh.

Hơn nữa trước giờ an ninh trong triển lãm tranh đều rất nghiêm ngặt, không ai nghĩ ra được là bức tranh đã biến mất như thế nào.

Có người nói vốn ngay từ đầu bức tranh này đã có vấn đề rồi, rõ ràng có gái đang cưỡi lại biến thành khóc, bây giờ lại biến mất hẳn, liệu có liên quan gì đến tâm linh không?

Còn có người nói Vệ Tề rất quý trọng bức tranh này, dù có phải bỏ ra bao nhiêu tiền thì ông cũng muốn lấy nó về.

trên đường về nhà, Diệp Tuệ cũng đọc được tin tức này, nhưng cô không suy nghĩ nhiều. Thẩm Thuật đang lái xe, cô tiếp tục ngồi xem điện thoại.

Về đến khu nhà, Diệp Tuệ xuống xe đi ra đằng sau mở cốp, cô kinh ngạc trợn to hai mắt, bức tranh biến mất kia lại đang ở trong cốp xe.

cô lui về sau mấy bước, lúc này trên bức tranh hiện lên một cái bóng, chính là cô gái ma trong tranh.

cô gái nhìn Diệp Tuệ nói: “cô Diệp, tôi biết cô có thể nhìn thấy tôi, cô giúp tôi một việc có được không?”

Thẩm Thuật từ phía sau đi tới, hỏi: “Sao thế?”

Diệp Tuệ đang định nói thì cô gái trong tranh lại cầu xin: “Tôi muốn gặp Vệ Tề, xin cô hãy giúp tôi.”

Diệp Tuệ xua tay với Thẩm Thuật, cô nhìn cô gái trong tranh, ngờ vực hỏi: “Chị là vợ của Vệ Tề sao?”

cô gái trong tranh lắc đầu: “Tôi không phải vợ của anh ấy.”

Diệp Tuệ khó hiểu, nếu không phải vợ thì tại sao cả cuộc đời Vệ Tề chỉ về chân dung của một người phụ nữ duy nhất là cô ấy chứ.

cô gái trong tranh nói tiếp: “Chúng tôi đã từng hứa hẹn sẽ cùng nhau bỏ trốn, nhưng cuối cùng anh ấy lại thất hứa.” Giọng nói rất lạnh lùng vô cảm, “Tôi muốn gặp Vệ Tề không phải bởi tôi nhớ nhưng quan tâm gì đến anh ấy, tôi chỉ muốn biết tại sao năm đó anh ấy lại bỏ rơi tôi, nếu không hỏi cho rõ ràng thì dù tôi có biến thành ma cũng không thể an lòng.”

Diệp Tuệ trầm nghĩ, mặc dù cô ấy nói nghe thì có vẻ như không hề quan tâm đến Vệ Tề, nhưng ánh mắt cô ấy lại đang tràn ngập sự lo lắng cho Vệ Tề.

Dường như cô ấy muốn dùng thái độ lạnh lùng đó để che giấu đi tình cảm của mình.

Diệp Tuệ nói: “Được, tôi dẫn chị đi.”

cô gái trong tranh cúi đầu cảm ơn cô: “Làm phiền cô rồi.” nói xong, cô ấy lại nhập vào trong bức tranh.

Thẩm Thuật có một người bạn tên là Mạnh Hàn, anh ấy là bác sĩ riêng của Thẩm Thuật, ở trong ngành cũng có chút tiếng tăm. Thẩm Thuật hỏi anh ấy về chuyện Vệ Tề bị thương.

Mạnh Hàn nói Vệ Tề không bị thương nặng, bây giờ đang điều dưỡng ở một bệnh viện tư nhân.

Thẩm Thuật báo Mạnh Hàn nói với Vệ Tề rằng bức tranh bị mất đã tìm được rồi, bọn anh muốn trực tiếp đưa lại cho ông ấy.

Vệ Tề nghe xong thì đồng ý ngay.

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật cảm bức tranh đi vào viện điều dưỡng. Diệp Tuệ gõ cửa phòng bệnh, cửa mở, Vệ Tề nói: “Mời vào.”

Tay Vệ Tề vẫn quấn băng gạc, ông gấp gấp hỏi: “Tranh của tôi đâu?”

Diệp Tuệ đưa lại bức tranh cho Vệ Tề, hai mắt Vệ Tề sáng lên, ông run rẩy vuốt ve nó, giống như thứ tài sản quý giá nhất, miệng lẩm bầm: “Cuối cùng cũng tìm được rồi.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ nói: “Thầy Vệ, tôi biết người phụ nữ trong bức tranh của thầy đấy.”

Vệ Tề ngẩng đầu lên: “cô Diệp, ý cô là...”

Diệp Tuệ: “cô ấy đã chết rồi.”

Vệ Tề không tin, cô lại nói tiếp: “Để tôi chứng minh cho thầy xem.” Diệp Tuệ nhìn cô gái trong tranh một cái, cô gái trong tranh cảm bức tranh lên, Vệ Tề chợt thấy bức tranh lơ lửng trên không trung.

Sau khi tận mắt chứng kiến cảnh này, Vệ Tề hỏi: “cô ấy bây giờ đang ở trên bức tranh đúng không?”

Diệp Tuệ gật đầu: “cô ấy có mấy lời muốn hỏi thầy.”

cô gái trong tranh bắt đầu hỏi: “Tại sao năm đó anh lại thất hứa?”

Diệp Tuệ truyền đạt lại lời của cô gái trong tranh cho Vệ Tề, nghe xong, nét mặt Vệ Tề rất phức tạp, đang định nói thì cô gái trong tranh lại nói tiếp.

“Chúng tôi đã hẹn ngày giờ gặp nhau, lúc ra khỏi nhà tôi còn bị bố mẹ kéo về nhốt trong phòng, họ phản đối việc chúng tôi ở bên nhau.”

“Tôi cố gắng phản kháng lại gia đình, khó khăn lắm mới ra ngoài được, nhưng lại nghe tin anh ấy sẽ kết hôn cùng người khác. Tôi vô cùng tuyệt vọng, nhưng vẫn không muốn tin tưởng sự thật này.”

“Tôi lập tức đi tìm anh ta, nhưng anh ta đã chuyển đi nơi khác rồi, tránh tôi như tránh tà vậy.”

cô luôn cố gắng để trung lai cô và anh có thể ở bên nhau, nhưng anh lại tàn nhẫn từ bỏ tình cảm của hai người, khiến cho cô hoàn toàn thất vọng.

Nghe được mấy câu này, Vệ Tề tỏ ra khiếp sợ, chuyện này không hề giống với tưởng tượng của ông khi đó.

cô gái trong tranh lại nói tiếp: “Nghe mọi người đồn là Vệ Tề có vẽ một bức tranh cho người yêu mình, tôi cực kỳ tức giận, năm đó anh ta vì người đàn bà ấy mà bỏ tôi, tôi thật muốn xem xem rốt cuộc thì cô ta là ai.”

Nhưng khi nhìn bức tranh kia, cô thể mà lại nhìn thấy gương mặt của mình trong đó.

cô gái trong tranh bật cười trong đau đớn: “Thầy Vệ à, anh làm vậy là có ý gì? anh thấy ấy này sao? anh cho rằng dùng cách này là có thể bù đắp được mọi lỗi lầm đấy à?”

Ai cũng nghĩ rằng cô là người yêu của Vệ Tề, nhưng cô biết rõ là Vệ Tề không yêu cô, nếu yêu thì tại sao năm ấy anh lại thất hứa?

“Ngày nào tôi cũng ở trong bức tranh đó không muốn rời đi, giống như làm vậy là có thể tự lừa gạt chính mình rằng tôi mới là người mà Vệ Tề yêu.”

“Lúc mọi người nhìn bức tranh sẽ đều thảo luận về tôi, nói có thể tôi chính là người yêu của thầy Vệ, nhưng tôi biết, tất cả đều là giả dối.”

Còn cô thì vẫn yêu anh, lúc làm người đã thể, biến thành ma cũng vẫn vậy.

Diệp Tuệ lúc này mới biết là tại sao cô gái trong tranh lại khóc, vì cô ấy nghĩ rằng Vệ Tề không yêu mình, nên nghe người ta bàn luận lại càng thấy buồn hơn.

Cứ thế lâu dần, tâm trạng của cô ấy cũng được thể hiện trên bức tranh, cô gái trong tranh ban đầu nở nụ cười, nhưng về sau lại từ biến thành bi thương.

Hai mắt cô ấy rung rung, nói: “Tôi biết nhà anh ta ở đâu, nhưng tôi hận anh ta, nên bao năm qua dù xảy ra chuyện gì thì tôi cũng không muốn đặt chân đến đó.”

Nhưng lúc biết Vệ Tề gặp chuyện không may, cô lại muốn đến bên cạnh anh thật nhanh, xem anh thế nào, bao oán hận tích tụ nhiều năm qua cũng không còn quan trọng nữa.

Vệ Tề nghe xong liền thờ dãi: “Năm đó, anh cứ luôn tưởng rằng em không muốn đi cùng anh.”

“anh đã đi đến điểm hẹn mà không thấy em đâu, nhưng lại có người đưa cho anh một bức thư em viết, trong thư em nói với anh rằng điều kiện gia đình anh quá kém, không xứng với em.”

cô gái trong tranh khiếp sợ, cô chưa từng viết bức thư ấy.

Vệ Tề chậm rãi nói tiếp: “anh vẫn không từ bỏ mà chờ thêm một ngày nữa, nhưng em vẫn không tới, sau đấy người nhà anh đã cưỡng chế bắt anh rời đi. Lúc trở về anh vẫn luôn nghĩ đến em, em chê anh nghèo đúng không? Vậy anh sẽ chứng minh cho em thấy.”

“Sau này anh trở thành một họa sĩ nổi tiếng, tất cả mọi người đều nói những bức tranh của anh là vô giá.” Vệ Tề cười khổ, “Nhưng cũng có ích gì đâu, em đã không còn ở bên cạnh anh nữa rồi.”

Vệ Tề nhìn vào không khí, thì thào: “anh hận em, nhưng anh còn hận chính bản thân mình hơn, em vô tình với anh như vậy, thế mà bao năm qua anh vẫn luôn nhớ em da diết.”

Ánh mắt của cô gái thể hiện rõ sự ngỡ ngàng.

Vệ Tề nói tiếp: “Năm nào anh cũng vẽ một bức tranh về em, nhưng không trưng bày ở triển lãm mà để trong nhà.”

Cứ vẽ một bức là nỗi nhớ nhung trong lòng Vệ Tề sẽ càng sâu hơn, nhưng càng nhớ nhung thì sẽ càng nhớ đến sự tuyệt tình của cô, cứ thế quanh đi quẩn lại một vòng.

Bên giường Vệ Tề có đặt mấy món đồ nhưng bên trên đã được phủ vải lên che, Diệp Tuệ vừa vào đã chú ý đến nó ngay.

Vệ Tề giơ tay vén tấm vải lên, bên dưới là mấy bức tranh, bức nào cũng vẽ cùng một người con gái, có lúc thì tươi cười, có khi lại giận dữ.

Mọi cảm xúc buồn vui của cô đều được thể hiện rất sống động trong tranh, dường như nó cũng chính là quãng thời gian mấy năm trời mà bọn họ đã bỏ lỡ mất nhau.

cô gái trong tranh kinh ngạc nhìn, nước mắt rơi xuống.

Diệp Tuệ nhìn ra được trên bức tranh còn có vết cháy đen mờ mờ, không lẽ...

Vệ Tề nói: “Đốt trước nhà tôi bất ngờ bị cháy, phản ứng đầu tiên của tôi chính là không thể để những bức tranh này bị đốt hỏng.”

“cô ấy đã không còn ở bên tôi nữa, tôi không thể để mất cả những bức tranh này được.”

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật, cả hai đều nhận thấy sự bất đắc dĩ trong mắt nhau, hai người này đều hiểu lầm đối phương, cho rằng đối phương phụ mình, nhưng thật ra tình cảm của họ dành cho nhau vẫn vẹn nguyên không thay đổi.

Hiện giờ một người đã biến thành ma rồi nhưng vẫn cố chấp muốn nghe được lời giải thích, một người tuy vẫn đang sống nhưng lại bị nỗi đau đeo bám cả cuộc đời.

Hiều lắm năm ấy đã được làm rõ, cô gái trong tranh khóc ào lên: “Sao anh lại ngốc như vậy chứ...” Lao vào trong đám cháy, không màng đến tính mạng chỉ vì muốn bảo vệ những bức tranh.

cô ấy nói tiếp: “Năm đó em không hề viết bức thư nào cả.”

Vệ Tề dục dằng đáp lại: “anh hiểu rồi.”

“anh vẫn chưa lập gia đình, cũng không có hôn ước với ai hết.”

cô gái trong tranh cười nói: “Em hiểu rồi.”

một lúc sau, cả Vệ Tề và cô gái trong tranh bỗng lên tiếng hỏi cùng một câu: “anh/Em có thể tha thứ cho anh/em không?”

Lúc cả hai biết được suy nghĩ của nhau thì liền bật cười.

Vệ Tề và cô gái trong tranh nói lời cảm ơn Diệp Tuệ, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật ra về, Diệp Tuệ đi đằng trước, trong lòng bọn bẻ cảm xúc.

cô nhìn Thẩm Thuật, nói: “Thẩm Thuật, sau này nếu chúng ta có chuyện gì muốn nói thì nhất định phải nói ngay cho đối phương biết nhé.”

cô không muốn cả hai vì hiểu lầm nhau mà tức nước chẹn lời.

Thẩm Thuật hiểu suy nghĩ của cô, anh cười nói: “Ừm.”

cô nói tiếp: “Nếu một trong hai gặp chuyện gì buồn thì tuyệt đối không được kìm nén quá một ngày.”

“không được.” Diệp Tuệ không yên tâm nên bổ sung thêm, “Nửa ngày cũng không được.”

Ánh mắt của Thẩm Thuật nhìn cô chăm chú, nói: “Ừm.”

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ nghĩ một lúc rồi đưa ngón út ra gio trước mặt anh: “Thế này đi, em với anh ngoắc tay, không cho phép làm trái với lời hứa.”

Thẩm Thuật rừ mắt nhìn tay Diệp Tuệ, mấy giây sau, anh mới chậm rãi đưa tay ra.

Vừa đụng vào tay Diệp Tuệ, cô lập tức cong ngón út lại, ngoắc chặt lấy ngón tay anh, nghiêm túc nói: “anh nhìn đi, bọn mình ngoắc tay nhau rồi nhé.”

Thẩm Thuật hơi nhếch môi cười: “Nên là không ai được thất hứa đâu đấy.”

Ngón tay cô nhỏ xinh, ngón tay anh thon dài, nhẹ nhàng ngoắc vào nhau, đưa ra lời hứa hẹn.

Mấy ngày sau cảnh sát thông báo bức tranh bị mất đã tìm lại được, nhưng hình như bức tranh đó đã có sự thay đổi, cô gái trong tranh không còn buồn bã nữa, cô ấy lại cười rồi.

Những tin đồn về chuyện ma quái lại được truyền ra, nhưng lại có thêm một tin tức khác khiến mọi người dòi đi sự chú ý.

Đó là bậc thầy hội họa Vệ Tề vốn đã tuyên bố gác bút nay lại vừa vẽ thêm một bức tranh, bức tranh đó sẽ được trưng bày ở triển lãm tranh vào ba ngày tới.

Dân mạng lại bắt đầu lao vào bình luận.

Thấy Vệ lại xuống núi rồi, tranh của thầy Vệ phải nói là ngàn vàng khó cầu, nên tất cả người hâm mộ đều rù nhau tới xem triển lãm, muốn tận mắt nhìn thấy bức tranh kia.

Ba ngày nay ai cũng sốt ruột mong mỏi, cho đến khi bức tranh kia hiện lên trước mắt, tất cả mọi người đều ngỡ ngàng.

cô gái trong bức tranh mặc dù chỉ lộ ra góc mặt nghiêng, nhưng ngũ quan của cô ấy và đường nét gương mặt thì giống y đúc một người.

Là Diệp Tuệ.

Lượt truy cập trên mạng gần như nổ tung, bao nhiêu người tha thiết xin được Vệ Tề vẽ mà ông đều không đồng ý, thế mà bức tranh của ông sau khi tái xuất lại là vẽ Diệp Tuệ?

Đối diện với vô vàn lời nghi vấn, Vệ Tề chỉ nói đúng một câu: “Diệp Tuệ là ân nhân của tôi.”

một câu nói đã chặn dứt mọi suy đoán, Vệ Tề vẽ tranh cho Diệp Tuệ là vì Diệp Tuệ đã từng giúp đỡ ông.

Mọi người không hận mà cùng chung suy nghĩ, không biết từ khi nào mà những điều tưởng như không thể lại liên tục biến thành có thể với Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ có điều gì đặc biệt mà người ta không thể ngờ đến sao?

không ai biết được câu trả lời, nhưng thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Edit: Ngân Nhi

Cái hòm Thẩm Tu theo dõi Thẩm Thuật, vì xuất hiện ngay tại khu mua sắm nên bị fan bao vây, kế hoạch thất bại, clip hấn đi trên đường cũng đã bị người ta quay lại rồi đăng lên mạng.

Lúc Thường Huỳnh lướt Douyin (Tiktok) thì thấy clip của Thẩm Tu, nhìn thời gian thì cô ta nhớ là hôm đó Thẩm Tu không có hoạt động gì, sao tự nhiên lại đến khu mua sắm nhỉ.

Bình thường Thẩm Tu làm gì thì đều sẽ nói với cô ta một tiếng, nhưng lần đến khu mua sắm này thì không. Thẩm Tu đi cùng ai đến đó? hấn đang giấu diếm bí mật gì hay sao?

Thường Huỳnh gọi điện cho Thẩm Tu hỏi: “Hôm đó anh tới khu mua sắm làm gì thế?”

Hai người tuy là mối tình đầu của nhau nhưng dù sao cũng đã từng chia tay một lần, sau khi quay lại Thường Huỳnh trở nên nhạy cảm hơn rất nhiều, dù là chuyện gì thì cô ta cũng muốn biết rõ đầu đuôi ngọn ngành.

Thẩm Tu có chút do dự, hấn đang hoài nghi Thẩm Thuật chính là Thẩm tổng của Hoa Thụy, nhưng việc này không có chứng cứ gì cả mà chỉ là suy đoán của hấn thôi, hấn không biết có nên nói cho Thường Huỳnh biết không.

Thường Huỳnh lại hỏi: “Giữa chúng ta còn có chuyện gì không thể nói với đối phương sao?”

Thẩm Tu thờ dãi, đúng vậy, hấn không nói chuyện này cho người nhà họ Thẩm biết, cũng không thể nói cho ai khác. Nhưng Thường Huỳnh là người trong giới giải trí, có lẽ bọn họ có thể cùng nhau tìm ra sự thật.

Thẩm Tu: “anh đang đoán là Thẩm Thuật có thể có chút liên quan đến Hoa Thụy.”

Thường Huỳnh nheo mắt: “Gi cơ?”

“Em còn nhớ không, cái hòm bọn mình ngồi ăn với Diệp Tuệ Thẩm Thuật ấy, trước đó anh có gặp người của Hoa Thụy, mà Thẩm Thuật cũng bất ngờ xuất hiện ở đó.”

Thường Huỳnh không nói gì, đầu bên kia điện thoại chỉ nghe thấy tiếng hít thở, cô ta vừa nhớ lại cảnh tượng hôm đó, vừa nghe Thẩm Tu nói chuyện.

Thẩm Tu nói tiếp: “Còn nữa, em không cảm thấy tài nguyên năm nay của Diệp Tuệ quá tốt sao?”

Đầu tiên là “Giải thoát” của tập đoàn Vi thị, sau đấy là “Ninh Linh” của đạo diễn Tịch Diễm, còn hợp tác với Dior nữa...Nếu là một nghệ sỹ nhỏ tuyến 18 như Diệp Tuệ hồi trước thì chắc chắn không thể có được.

Bọn họ không biết là, Diệp Tuệ sở dĩ có thể nhận được những tài nguyên này đều là vì cô có khả năng nói chuyện với linh hồn người chết.

“Gần đây Diệp Tuệ mới kí hợp đồng với Hoa Thụy, chuyện này không phải quá trùng hợp rồi sao? Thẩm tổng không bao giờ lộ mặt, không ai biết anh ta là ai.”

Thẩm Tu nói hết suy nghĩ của mình với Thường Huỳnh.

Advertisement / Quảng cáo

Thường Huỳnh kinh ngạc: “Ý anh là...Thẩm Thuật là Thẩm tổng của Hoa Thụy sao?”

Suy nghĩ đầu tiên của cô ta là không thể nào, người nhà họ Thẩm không phải đều nói Thẩm Thuật là một người vừa khắc mệnh lại vừa không có tài cán gì sao?

Nếu thật sự Thẩm Thuật có bản lĩnh đó thì tại sao lại không chứng minh cho người nhà họ Thẩm biết chứ?

Nhưng nếu liên tưởng đến sự nghiệp thuận lợi bấy giờ của Diệp Tuệ thì thấy cũng đúng, quan hệ xã hội tốt, được Hoa Thụy ủng hộ, sau lưng lại có chỗ dựa, dù loại nghi ngờ đến bấy giờ vẫn chưa thể giải thích được.

Thẩm Thuật thật sự là Thẩm tổng sao? Phải làm thế nào mới có thể biết được sự thật đây?

Thẩm Tu quyết định sẽ tìm hiểu từ người có chức vụ cao trong Hoa Thụy, hẳn cô quen Vương Xuyên, nghe nói Vương Xuyên rất hay đến một nhà hàng dùng bữa nên hẳn liền lựa chọn nơi đó làm địa điểm vô tình gặp gỡ.

Người đại diện của Thẩm Tu giúp hắn theo dõi, sau khi Vương Xuyên đi vào nhà hàng, Thẩm Tu lập tức nhận được tin nhắn thông báo.

Thẩm Tu đi ra đón: “Trưởng phòng Vương cũng tới đây ăn cơm sao?”

Wang Xuyên không biết gì, chỉ lịch sự cười đáp: “Trùng hợp thật.”

Thẩm Tu: “Tôi cũng chỉ đi một mình, hay là chúng ta ngồi cùng nhau đi?”

Sau khi ngồi vào ghế ló, hai người nói chuyện đôi ba câu rồi gọi vài món ăn. Món ăn ở đây rất đặc biệt, từng món đều được trang trí rất tinh xảo khéo léo, nhưng tâm tư của Thẩm Tu thì lại không đặt vào đó.

Wang Xuyên: “Tôi đọc tin tức thì nghe nói là gần đây cậu đang nhận một phim của Hollywood hả?”

“Chỉ là khách mời thôi.” Thẩm Tu khó có lúc khiêm tốn như thế, “Sao bằng được Hoa Thụy của các anh.”

Qua nửa bữa ăn, Thẩm Tu đặt đũa xuống, ra về thờ ơ hỏi: “anh có biết chủ ba của tôi không?”

Wang Xuyên không hiểu tại sao Thẩm Tu lại nhắc tới Thẩm Thuật, trong giây lát liền quyết định giả bộ không biết gì, anh nói: “Mạo muội hỏi cậu một câu nhé, tôi tưởng cả hai người thừa kế của tập đoàn Thẩm thị đều đã qua đời rồi cơ mà?”

Vì thế nên người ngoài đều nghĩ rằng quyền thừa kế tập đoàn Thẩm thị sẽ rơi vào tay Thẩm Tu, tất nhiên ngay cả Thẩm Tu cũng tự cho là như vậy.

“thật sự không dám giấu diếm anh, chủ ba của tôi bất tự không được tốt, ngay khi mới sinh ra đã khiến gia đình gặp nhiều chuyện không may.” Thẩm Tu tuy không kể cụ thể nhưng vẫn là đang cố ý nói xấu Thẩm Thuật.

Mẹ của Thẩm Thuật bỗng nhiên bỏ nhà đi, sự tồn tại của Thẩm Thuật bị gia đình giấu diếm, chỉ có người cực kỳ thân cận với nhà họ Thẩm thì mới biết đến sự tồn tại của Thẩm Thuật.

Thẩm Tu lấy điện thoại ra mở hình của Thẩm Thuật: “Đây là chủ ba của tôi.”

Tầm mắt Vương Xuyên chậm rãi rơi xuống, nhìn thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc, gần như ngày nào đi làm anh cũng gặp, thời gian trôi đi, Vương Xuyên vẫn không nói gì.

Thẩm Tu thử dò hỏi: “Sao vậy? Trưởng phòng Vương quen chủ ba của tôi sao?”

Wang Xuyên ngẩng đầu lên, biểu cảm trong ánh mắt rất bình thản, anh lắc đầu: “không quen, tôi chỉ thấy người này rất đẹp trai, không vào showbiz quả là đáng tiếc.”

anh với Thẩm Tu cũng chẳng phải thân quen lắm, tự nhiên Thẩm Tu lại lôi kéo anh nói chuyện gia đình thế này thì chắc chắn là có vấn đề.

Giọng Thẩm Tu có chút tức nuối: “VẬY Ạ.”

Bữa ăn kết thúc nhanh chóng, sau khi Thẩm Tu ra về, Vương Xuyên thờ phào nhẹ nhõm, nếu anh mà không nhanh nhạy thì chắc là bại lộ rồi.

anh tự cảm thấy kỹ năng diễn xuất của mình ban này cũng đủ để cử giải Oscar rồi đấy.

đã quen biết Thẩm Thuật nhiều năm nên Vương Xuyên không muốn giấu diếm Thẩm Thuật điều gì cả, Vương Xuyên lập tức gọi điện cho sếp, kể lại chuyện gặp Thẩm Tu ở nhà hàng cho anh nghe.

“Thẩm tổng, Thẩm Tu vừa hỏi em có quen sếp không.” Vương Xuyên nói, “Em bảo là không quen, em đoán chắc nó đang nghi ngờ thân phận của sếp đấy.”

Thẩm Thuật nheo mắt, bình tĩnh nói: “Cậu làm tốt lắm, tiền thưởng tháng này nhân đôi.”

Wang Xuyên: “Khả năng thời gian này Thẩm Tu đang theo dõi sếp đấy, sếp phải cẩn thận nhé.”

Thẩm Thuật chỉ ừ một tiếng rồi không nói thêm gì, Thẩm Tu vốn đã là người thừa kế của Thẩm thị trong mắt người ngoài rồi mà, nó còn sợ anh sẽ tranh giành tài sản với nó hay sao?

Đối với tài sản của nhà họ Thẩm, Thẩm Thuật trước nay không bao giờ để ý đến.

Diệp Tuệ vất vả lắm mới bắt được chút thời gian rảnh, cô chuẩn bị ngồi xem đoạn camera ghi lại buổi tối hôm trước.

cô không dám xem ở nhà vì sợ bị Thẩm Thuật bắt gặp, có khi anh sẽ tưởng là cô bị thần kinh ý, tự nhiên lại cố tình ở nhà uống rượu say rồi để camera quay lại.

Diệp Tuệ cầm camera tới studio, tranh thủ giờ nghỉ giải lao, một mình trốn trong phòng hóa trang xem

Trong phòng hóa trang rất yên tĩnh, Diệp Tuệ ngồi co rúm ở một góc salon, bắt đầu bật xem video.

Lúc bắt đầu thì rất bình thường, cô uống hết chén này đến chén khác, còn sau khi say rồi thì mới không được bình thường nữa, cô cứ ôm lấy vách tường, làm gì đó với cái ảnh của Thẩm Thuật!

Diệp Tuệ đỏ bừng mặt, tai cũng nóng rực lên, may là anh không có nhà, chứ để anh nhìn thấy cảnh này thì chắc cô tự tử ngay tại chỗ mất.

Diệp Tuệ giờ tay quạt quạt để khí nóng trên mặt tản đi, mắt cô không chớp nhìn video, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ điều gì.

cô nhìn chính mình cứ đi vòng vòng trong nhà, tỏ lộ tâm tình với mấy cái ảnh của Thẩm Thuật, rồi xem đến cảnh tiếp theo thì hoàn toàn chết lặng.

cô cứ tưởng chỉ có vậy, lèm bèm với ảnh của anh một lúc rồi thôi, sẽ không có chuyện gì khác nữa đâu.

Nhưng ngay khi cô gần như đã yên tâm rồi thì một giây sau, cánh cửa nhà đóng chặt bỗng được mở ra, Thẩm Thuật xuất hiện.

Camera trên tay Diệp Tuệ suýt thì rớt khỏi tay cô, mắt cô tròn trũng.

Ai có thể nói cho cô biết chuyện gì xảy ra được không?? Thẩm Thuật nói là đi công tác mà, sao lại về nhà thế này??

Diệp Tuệ lại hít sâu một hơi, tiếp tục tự thôi miên bản thân: “Thẩm Thuật về thì làm sao chứ, cùng lắm là mình nghịch ngợm một xíu thôi, không thể nào có chuyện lao vào...” Ôm anh được.

Diệp Tuệ bị và mặt quá nhanh, lời còn chưa nói xong thì đã bị tác nghẹn trong cổ họng.

cô nhìn mình lao thẳng vào lòng anh, còn không biết xấu hổ mà nói: “Thẩm Thuật, muốn ôm~”

một giây này, Diệp Tuệ thật sự hy vọng là mắt mình mù để không phải nhìn thấy cảnh ấy nữa.

“Chắc đến thế là hết rồi, bạn bè người ta còn ôm nhau cơ mà, huống hồ mình còn đang say chứ, cho nên đó không phải là con người thật của mình.”

Diệp Tuệ vừa mới tiếp tục an ủi mình thì lại nhìn thấy cảnh cô ra lệnh cho Thẩm Thuật cởi cô, bắt anh đi vòng quanh trong nhà, coi anh không khác gì con ngựa để cưỡi lên.

Mối cô run rẩy nói: “Nhất định là mình bị ma nhập rồi, Thẩm Thuật chắc sẽ hiểu thôi.”

Ngay sau đó là đến đoạn hai người ở yên một chỗ, cô nghiêng đầu ghé sát vào hôn Thẩm Thuật.

Advertisement / Quảng cáo

không phải ôm, không phải công, mà là làm cái việc mỗi chạm mỗi kia...

Diệp Tuệ lập tức tắt camera đi, cú đá kích quá lớn kia đã khiến cô không dám nhìn mình nữa rồi, đột nhiên cô nhớ lại buổi sáng hôm ấy sau khi cô thức dậy, ánh mắt của Thẩm Thuật nhìn cô rất lạ.

Thẩm Thuật chắc chắn nghĩ rằng cô có tình lợi dụng sảm sở anh mà lại không chịu thừa nhận cho mà xem.

Tiểu Lư đẩy cửa đi vào, nhìn Diệp Tuệ đang ngồi liệt trên salon, toàn thân trên dưới bị bao phủ bởi một tầng áp suất thấp, đáng vẻ như thể cuộc đời này không còn gì để hy vọng nữa.

“Tuệ Tuệ, chị không sao chứ?” Tiểu Lư lo lắng lại gần.

Diệp Tuệ đứng lên nhào vào lòng Tiểu Lư: “Có sao, chuyện lớn lắm, chị đã phạm sai lầm lớn rồi.”

Tiểu Lư kinh hãi: “Chị đang nhắm cái gì lên Weibo rồi à? Hay là gây sự với ai rồi?” Tiểu Lư chỉ nghĩ đến chuyện công việc của cô chứ không hề nghĩ đến Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ gục đầu lên vai Tiểu Lư, buồn rầu nói: “Chị hôn Thẩm Thuật rồi.”

Tiểu Lư ngăn người, nhưng ngay sau đó liền lên án hành động dọa người của Diệp Tuệ: “Chuyện lớn cái rắm gì chứ, em còn tưởng là xảy ra chuyện gì thật.”

Diệp Tuệ ngẩng đầu lên: “Là chị chủ động hôn Thẩm Thuật đấy.”

Tiểu Lư phì cười: “Thẩm Thuật là chồng chị mà, không phải chị hôn anh ấy thì cũng là anh ấy hôn chị thôi, chủ động một lần thì có mất miếng thịt nào đâu.”

nói xong Tiểu Lư lại bổ sung thêm: “Tuệ Tuệ, em cảnh cáo chị nha, show ân ái cũng một vừa hai phải thôi.”

Diệp Tuệ không được ai thấu hiểu, chỉ biết khóc thầm, chuyện ôm hôn với vợ chồng thì rất bình thường rồi, nhưng cô với anh có phải vợ chồng thật đâu!

Tâm trạng của Diệp Tuệ không thể bình tĩnh được nên khi quay phim bị NG rất nhiều lần, đạo diễn cho là cô không được khỏe nên cho cô về nhà nghỉ ngơi sớm.

Nhưng Diệp Tuệ không dám về nhà, cô lập tức ổn định lại tinh thần, nói xin lỗi đạo diễn rồi tập trung quay phim.

Quay xong, cô vẫn mệt mỏi không chịu về, định đợi đến khi Thẩm Thuật về nhà đi ngủ thì cô mới về.

Nghĩ thì hay lắm, nhưng một lúc sau thì Thẩm Thuật gọi điện cho cô.

Có nên nghe máy không đây?

Ngay lúc cô đang do dự thì có một cánh tay vươn ra từ đằng sau, nhanh chóng giúp cô trượt nút nghe, cuộc gọi được kết nối.

Diệp Tuệ quay phát đầu lại, “con lốc” Tiểu Lư cười híp mắt nhìn cô, còn dùng khẩu hình nói với cô là không cần cảm ơn.

thật sự là phải cảm ơn em đấy, vì đã để cho chị được đối mặt với nỗi sợ của mình.

Diệp Tuệ run rẩy giờ điện thoại lên tai, vì có tật giật mình nên giọng cô rụt rè hơn bình thường: “Thẩm Thuật.”

Giọng nói của anh truyền đến: “Đợi anh đến đón về nhé.”

Diệp Tuệ từ chối ngay: “không cần không cần, Tiểu Lư đưa em về được mà.”

một giây sau Thẩm Thuật đã đập tan hy vọng của cô: “anh sắp đến rồi, Tiểu Lư nói với anh là em đã quay xong rồi.”

Tiểu Lư đúng là không chút do dự chọn đứng về phía Thẩm Thuật.

đã đến nước này thì Diệp Tuệ đành phải nhận mệnh chờ Thẩm Thuật đến thôi, rất nhanh chóng, xe của anh đã đỗ trước mặt cô rồi.

Diệp Tuệ ưỡ ể oải đi tới mở cửa xe.

“A!” cô không để ý nên bị đập đầu vào thành xe, vội vàng cúi thấp người chui vào.

cô lại đưa tay đóng cửa xe lại, sau đó tiếp tục vang lên một tiếng hét thảm thiết: “Đau quá!!!”

một chân của cô vẫn còn đang đặt dưới đất mà cô đã đóng cửa xe vào rồi, nên cái cửa cứ thế nện thẳng vào bắp chân cô.

Diệp Tuệ chậm rãi thu chân về, lưng cứng còng, hai tay an phận đặt trên đầu gối, làm ra vẻ rất bình tĩnh, cố gắng quên chuyện vừa rồi đi.

một giây sau, Thẩm Thuật tự nhiên nghiêng người ghé sát vào, Diệp Tuệ như chìm sợ nả như, ép sát lưng vào cửa xe, sợ hãi hỏi: “anh sao thế?” Muốn lời chuyện cũ ra nói sao?

Thẩm Thuật gạt mình mấy giây, bắt đầu cúi đầu xuống cười một tiếng, chỉ vào bên cạnh cô: “Em chưa thắt dây an toàn.”

Diệp Tuệ thờ phào, tay chân luống cuống cài dây an toàn, nhưng vì tay run nên cài mãi không được.

Ngay lúc cô chỉ muốn chặt tay mình luôn cho xong thì Thẩm Thuật đã đưa tay ra phủ lên tay cô, hơi dùng sức một chút, cạch một tiếng, dây an toàn đã được cài xong.

Máu trên người cô dồn hết lên mặt, làm mặt cô đỏ bừng lên. cô lập tức rút tay về, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Cảm ơn anh.”

Thẩm Thuật không biết vì sao Diệp Tuệ lại như vậy, anh cũng không hỏi nhiều mà lái xe đi luôn.

Trong xe cực kỳ yên tĩnh, Diệp Tuệ giả vờ một lữ người, đầu dựa vào ghế xe nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng thật ra thì cô vẫn rất tỉnh táo, mí mắt hơi rung.

cô sợ phải nói chuyện với anh, sợ mình vừa mở miệng ra thì sẽ nói câu gì không nên nói, cho nên cứ giả vờ ngủ là an toàn nhất.

Màn đêm buông xuống, xe chạy trên đường phố phồn hoa, bầu không khí vẫn yên lặng như cũ.

Diệp Tuệ vẫn duy trì đúng một tư thế, không dám nhúc nhích, cơ thể cũng cứng đơ lại, nếu đã giả vờ ngủ thì đành phải kiên trì giả vờ mãi thôi.

cô lên hé mắt ra, nhìn bóng của anh in trên cửa kính.

anh đang nghiêm túc lái xe, mắt nhìn thẳng phía trước.

Khóe miệng cô cong lên, mặc dù làm chuyện như thế với anh khiến cho cô rất xấu hổ, nhưng dù sao cô cũng hôn được anh rồi, mới nghĩ thôi đã thấy sướng.

Hướng hồ cô cũng chẳng nói sai điều gì, Thẩm Thuật chắc chỉ cho rằng cô uống say quá nên không tỉnh táo thôi.

“Hình như em thích anh mất rồi, là kiểu rất rất thích luôn ý, thích hơn nhiều so với anh tưởng tượng cơ.” một giọng nói đột nhiên vang lên trong đầu cô.

Diệp Tuệ sợ hết hồn, đầu không cẩn thận bị đập vào cửa xe, Thẩm Thuật bị dọa sợ, anh lập tức dừng xe lại bên đường, nghiêng người nhìn cô.

Ánh mắt anh tràn ngập sự lo lắng: “Em có sao không?”

Từ lúc lên xe đến giờ phản ứng của cô cứ là lạ, không biết có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Diệp Tuệ ôm đầu, vẻ mặt phức tạp nhìn Thẩm Thuật, vừa rồi cô đã nhớ thêm được chút ký ức hôm say rượu, cô đã tỏ tình với anh rồi!

cô chỉ mới nhớ lại câu tỏ tình của mình thôi chứ không nhớ là Thẩm Thuật có trả lời cô hay không.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng mà cô nghĩ chắc là anh cũng không nhớ gì, nếu nhớ thì anh đã chẳng bình tĩnh như bây giờ.

cô không nhận được mà nhớ lại, không ngờ sau khi say rượu cô lại mạnh dạn thổ lộ với anh như thế. thật sự bây giờ cô chỉ muốn được như lúc đó thôi, có thể đứng cảm nói thẳng ra với anh luôn.

Nếu như cô thẳng thắn tỏ tình với anh thì sẽ thế nào nhỉ? Liệu anh sẽ phản ứng như thế nào?

Nghĩ tới đây, cô liền hạ quyết tâm trong lòng, trái tim đập loạn thoảng chốc bình tĩnh lại. Thích một người là chuyện tốt mà, cô cảm thấy mình nên chọn một thời điểm thích hợp để nói cho anh biết thì hơn.

Diệp Tuệ cười nói với anh: “Em không sao, bọn mình về nhà đi.”

Thẩm Thuật không hỏi nữa, sau khi chắc chắn cô thật sự không làm sao thì anh mới tiếp tục lái xe.

Sáng hôm sau, tại tòa nhà Hoa Thủy.

Thẩm Thuật đứng trước cửa sổ sát đất ở phòng làm việc, nhìn dòng người xe cộ đi lại bên dưới, trong lòng vô cùng hạnh phúc.

Vừa rồi trong lúc làm việc, tự nhiên anh lại nhớ ra chút chuyện hôm uống rượu say.

Diệp Tuệ đã cùng anh uống mấy ly rượu mạnh vì tưởng đó là nước ngọt, hai người uống khá nhiều.

Hôm ấy cả hai đều say khướt, hôm sau tỉnh dậy anh chẳng nhớ chút gì về chuyện tối qua cả, thế mà vừa nãy tự dưng anh lại nhớ ra.

Ký ức của anh vẫn rất mơ hồ, nhưng quan trọng là anh nhớ được lúc Diệp Tuệ hôn anh.

Diệp Tuệ đã hôn anh hai lần rồi, như vậy nghĩa là cô cũng có suy nghĩ giống như anh sao?

Thẩm Thuật mỉm cười, ánh mặt trời bên ngoài kia thỉnh thoảng lại bị mây che đi rồi lại lộ ra, ánh sáng cũng theo đó mà lúc sáng lúc tối.

anh nhớ từng câu từng chữ mà Diệp Tuệ đã nói với anh, cũng nhớ rõ từng câu hứa hẹn mà anh đã nói với cô.

Lúc giải quyết xong chuyện của Vệ Tề, Diệp Tuệ và anh đã ước định với nhau rồi, dù có chuyện gì thì cũng phải nói ngay cho đối phương biết, giữa hai người không được có bí mật gì cả, sẽ rất dễ sinh ra hiểu lầm.

anh cảm thấy mình nên chọn một thời điểm thích hợp để nói cho cô nghe hết tất cả những chuyện có liên quan đến anh.

Bao gồm cả việc anh thích cô.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

Edit: Ngân Nhi

Bùi Ninh sau khi thấy Diệp Tuệ tham gia show “Diễn viên” thì gây được tiếng vang rất lớn, rất nhiều người đã thay đổi cách nhìn với cô ấy.

Trong lòng Bùi Ninh chỉ thấy khinh thường, Diệp Tuệ có diễn tốt hơn nữa thì cũng làm sao vượt được cô ta? cô ta là diễn viên quốc tế, không phải là người mà có thể tùy tiện để cho một nghệ sỹ nhỏ bé như Diệp Tuệ vượt mặt.

Bùi Ninh đã quên rằng, tuy cô ta là diễn viên quốc tế, nhưng những giải thưởng mà cô ta đã từng giành được đều không nằm trong ba giải thưởng điện ảnh lớn của thế giới*, nếu so sánh với các ngôi sao gạo cội thực thụ thì vẫn còn kém một chút.

**Bao gồm: Liên hoan phim quốc tế Cannes, liên hoan phim quốc tế Venice và liên hoan phim quốc tế Berlin.*

Nhưng nếu so sánh với Diệp Tuệ thì đúng là quá thừa rồi.

Vì vậy, sau khi nhận được lời mời của tổ chương trình “Diễn viên”, Bùi Ninh đã nhận lời làm khách mời đặc biệt ngay, tổ chương trình ngay sau đó cũng đã thông báo tin này lên Weibo.

Cả hai diễn viên đều đang rất nổi, dân mạng sau khi đọc tin tức thì sốt sắng lao vào bình luận.

“Diệp Tuệ thắng Trang Cẩn thì không phải chuyện gì quá ngạc nhiên, nhưng nếu pk với diễn viên quốc tế thì...Diệp Tuệ còn thua xa.”

“Xem ra Bùi Ninh muốn ngược thăm Diệp Tuệ rồi, ký năng diễn xuất của Diệp Tuệ nếu đem so với Bùi Ninh thì không đủ dùng đâu.”

“Diệp Tuệ thật đáng thương, khó khăn lắm mới chứng minh được thực lực của mình, thế mà bây giờ lại chuẩn bị bị hành chết rồi, tôi xin phép được mặc niệm ba phút đồng hồ cho cô ấy.”

Diệp Tuệ so tài với Bùi Ninh, ai sẽ thắng? không nghĩ ngờ gì nữa, tất cả mọi người đều khẳng định là Bùi Ninh.

một người đã ra mắt nhiều năm, giành được những giải thưởng quốc tế, còn một người thì mới vào nghề, chưa nhận được giải thưởng gì, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là Diệp Tuệ chắc chắn sẽ thua.

Trong sự mong đợi của mọi người, chương trình “Diễn viên” bắt đầu được phát sóng.

Sầm Ngộ thông báo nội dung của tập lần này: “Mọi mọi người nhìn lên màn hình để xem cảnh phim mà Diệp Tuệ và Bùi Ninh sẽ phải diễn lại.”

Diệp Tuệ và Bùi Ninh cùng nhìn lên màn hình, trên màn hình phát một đoạn ngắn trong một bộ phim truyền hình đã từng rất hot trước đây.

Nội dung là cảnh hoàng hậu và một phi tần đang được sủng ái nói chuyện với nhau, vì hoàng hậu bị thất sủng nên phi tần kia đến kiêu khích.

Advertisement / Quảng cáo

Sầm Ngộ nói: “Bộ phim này năm ấy đã rất nổi tiếng, bây giờ Diệp Tuệ và Bùi Ninh sẽ cùng nhau tái hiện lại bộ phim này, tôi cũng giống các bạn, rất mong đợi vào tiết mục của hai cô gái.”

Sầm Ngộ cho Diệp Tuệ và Bùi Ninh rút thăm để quyết định xem ai sẽ đóng vai nào.

Bùi Ninh rút thăm trước, trong lòng cô ta vẫn luôn hy vọng vào một trong hai vai, âm thầm cầu nguyện. cô ta mở giấy ra, thờ phào nhẹ nhõm.

Vai cô ta muốn diễn là vai phi tần được sủng ái, cảm xúc của phi tần này gần như được thể hiện hết ra bên ngoài, tính cách kiêu ngạo, rất dễ tạo ấn tượng trong lòng mọi người. Còn vai hoàng hậu thì phải thể hiện cảm xúc nội tâm nhiều, nếu không diễn tốt thì sẽ hoàn toàn mất điểm.

Bùi Ninh có phần há hê nhìn Diệp Tuệ, cô ta thật sự muốn nhìn xem Diệp Tuệ sẽ diễn cái vai nhạt nhẽo này như thế nào.

Diệp Tuệ thì chẳng quan tâm lắm là mình sẽ diễn vai gì, dù là nhân vật nào thì chỉ cần tính toán cẩn thận là sẽ biết cách diễn sao cho tốt thôi.

Sầm Ngộ cho hai cô gái đi xuống sân khấu chuẩn bị, hiện giờ trên màn hình đang phát quảng cáo, các bình luận chạy liên tục.

“Vai của Bùi Ninh khá dễ đóng, Diệp Tuệ lần này chịu thiệt rồi, cô ấy mà diễn vai hoàng hậu thì có khi tôi sẽ không nhận ra bản gốc luôn ấy.”

“Diệp Tuệ thua chắc rồi, pk với diễn viên thực lực thì e là sẽ bị ngược thảm cho xem.”

“Có phải tôi bị điên rồi không? Tôi đang mong là Sầm Ngộ sẽ tham gia vào tiết mục này, muốn xem cả ba người diễn chung với nhau quáaa!”

một lát sau, Sầm Ngộ bước lên sân khấu: “Ban này tổ đạo diễn đã đọc bình luận trên mạng, nghe nói các bạn đều đang hồ hởi yêu cầu tôi diễn vai hoàng thượng.”

anh cố tình ra vẻ bất đắc dĩ: “Tôi vốn chỉ muốn ngồi xem hai cô gái diễn thôi, không ngờ lại được mọi người lôi vào thế này.”

“Nếu mọi người đã nhiệt tình như thế thì tôi cũng không nên từ chối phải không? Tôi sẽ dựa theo kịch bản của hai nữ diễn viên để điều chỉnh lời thoại của mình.”

Sầm Ngộ vừa dứt lời, các fan ngồi bên dưới lập tức hét âm lên, idol tuyệt quá đi! Bọn họ đúng là rất muốn xem anh diễn đó!

Diệp Tuệ và Bùi Ninh đã chuẩn bị xong, hai người thay quần áo bước lên sân khấu, không gian trở nên yên tĩnh lại.

Vai Bùi Ninh diễn là phi tần, nhưng khi gặp hoàng hậu lại không hành lễ mà còn khiêu khích: “Hoàng hậu nương nương, ai cũng nói là người không được sủng ái, ở trong này cũng chẳng khác gì ở trong lãnh cung là mấy.”

Diệp Tuệ không nhìn Bùi Ninh, trên tay cầm một bộ đồ thêu: “Đức phi nếu không có việc gì quan trọng thì có thể về rồi.”

Bùi Ninh bất ngờ rút đồ thêu trong tay Diệp Tuệ đi, móng tay nâng ta son màu đỏ tươi, nhẹ nhàng vuốt ve tấm tranh thêu, bật cười khanh khách: “thật là đẹp.”

Bùi Ninh liếc Diệp Tuệ một cái, nhếch môi cười giễu cợt: “Đáng tiếc thật, có đẹp đến mấy thì cũng có lúc phải lui tàn, hoàng thượng đã không còn muốn tới nơi này nữa rồi.”

Diệp Tuệ mặt biến sắc, vừa rồi Bùi Ninh tự dung lại cướp đi đồ thêu trên tay cô, đây là tình tiết không hề có trong kịch bản.

Bùi Ninh được nói trước nên coi như đã chiếm được ưu thế trước, giờ cô ta lại cướp đi món đồ thêu nên tiết mục lại càng thêm hấp dẫn, sự chú ý của mọi người gần như đã đổ dồn hết vào cô ta.

Diệp Tuệ nhìn vào mặt Bùi Ninh, Bùi Ninh cũng nhìn lại cô, bỗng nhiên nhếch môi cười một tiếng.

cô ta thả lỏng tay, tấm tranh thêu trên tay rơi xuống đất, mắt cô ta vẫn nhìn Diệp Tuệ, bàn chân thì nhẹ nhàng giẫm lên tấm vải.

Bùi Ninh nói: “Người cho rằng người không tranh giành không cướp đoạt thì hoàng thượng sẽ thương tiếc hay sao? Người cũng giống như bức tranh thêu này thôi, cho dù có chết rũ trong thâm cung này thì cũng không có ai để ý đâu.”

Ánh mắt Diệp Tuệ lạnh đi, động tác và lời thoại vừa rồi là Bùi Ninh tự thêm vào, nhưng cô không hề sợ hãi.

Vì đây là tiết mục so tài diễn xuất, diễn xuất là vua, cho nên Bùi Ninh có thể tự tiện thêm thắt tình tiết vào tùy thích, nếu Diệp Tuệ không đầu lui được thì khán giả cũng sẽ chỉ nói cô không có thực lực bằng Bùi Ninh, không thể trách Bùi Ninh được.

Diệp Tuệ cười lạnh trong lòng, Bùi Ninh đúng là đã tính toán rất kỹ. Nếu cô ta đã cố tình sửa lại nội dung vở diễn thì cô cũng sẽ đổi theo cô ta, mà cô còn có thể làm cho khán giả bất ngờ hơn nữa cơ.

Diệp Tuệ bỗng đứng dậy, cô không nhìn Bùi Ninh, chỉ giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt vạt áo mình, động tác thong thả nhưng rất quý phái.

Mặc dù Diệp Tuệ không nói gì, nhưng nét mặt và động tác của cô đã khiến cho người xem ý thức được là nhân vật này hình như đã thay đổi thái độ rồi.

Diệp Tuệ đứng lên, chậm rãi đi về phía Bùi Ninh, bình thản nói: “Đức phi, hiện giờ ta vẫn còn đang tại vị, cho dù mắt đi sự sủng ái của hoàng thượng thì ta vẫn là hoàng hậu tôn quý nhất.”

Ánh mắt của cô rất thờ ơ, nhưng khi thể thế áp đảo: “Người nói ta không tranh giành không cướp đoạt sao?”

“Cha ta và ca ca của ta đều là trọng thần trong triều đình, chỉ cần ta muốn có thứ gì đó của người thì ngay ngày hôm sau thứ đó sẽ xuất hiện ở chỗ ta thôi, sao ta phải tranh giành với người chứ?”

Bùi Ninh run sợ nhìn Diệp Tuệ, cô ta cảm thấy Diệp Tuệ lúc này rất xa lạ, làm cho người ta kinh hãi.

Diệp Tuệ cười nói: “Ngay khi vừa mới sinh ra ta đã mang mệnh hoàng hậu rồi, thứ mà người luôn tâm niệm, ta lại có được rất dễ dàng, còn cần cùng người cướp đoạt sao?”

Bùi Ninh sững sốt, cô ta vốn muốn đổi lời thoại để chen ép Diệp Tuệ, để Diệp Tuệ không biết phản ứng lại thế nào, ai ngờ rằng Diệp Tuệ lại phản ứng nhanh như vậy chứ.

Lúc này, Diệp Tuệ đã đi tới bên cạnh Bùi Ninh, cô ghé miệng vào tai Bùi Ninh, lạnh lùng nói ra một câu: “Đức phi, người chưa bao giờ xứng làm đối thủ của ta.”

Giọng nói của Diệp Tuệ rất nhỏ, nhưng lại mang theo sự cảnh cáo và khinh thường.

Diệp Tuệ: “một khi ta đã có tâm tư muốn tranh sủng thì người cho rằng bây giờ người vẫn có thể yên ổn với vị trí này được hay sao?”

Từng câu từng chữ mà Diệp Tuệ nói ra khiến cho Bùi Ninh không biết phải diễn tiếp thế nào, vốn định ép cho Diệp Tuệ thua, vậy mà bây giờ chính cô ta lại đang bị chen ép ngược lại, không biết phải làm sao.

Bùi Ninh không nói lời nào, cục diện có phần lúng túng, lúc này thì Sầm Ngộ bước lên.

Bùi Ninh vui mừng quay đầu lại, bây giờ thái độ của Sầm Ngộ rất quan trọng, chỉ cần Sầm Ngộ nói đỡ cho cô ta là cô ta sẽ có cơ hội thắng Diệp Tuệ.

Sầm Ngộ vẫn luôn quan sát tình hình này giờ, hành động vì muốn thắng mà tự ý sửa lại nội dung vở diễn của Bùi Ninh khiến cho anh không ưa chút nào. Kỹ năng diễn xuất của ai tốt hơn anh đã thấy rất rõ ràng.

Sầm Ngộ nhìn Bùi Ninh, giọng nói lạnh như băng: “Đức phi, lui xuống cho trầm.”

Bùi Ninh không dám tin, cô ta ngăn người, cái gì chứ?

Sầm Ngộ híp mắt, giọng điệu không mang theo chút hơi ấm nào: “Trẫm không muốn nói lại lần thứ hai đâu.”

Lúc này Diệp Tuệ bỗng nhiên nói: “Hoàng thượng, đồ thêu của thần thiếp bị làm bẩn rồi.”

Ánh mắt cô đen nhánh, bình tĩnh nhìn Sầm Ngộ, chậm chạp nói lại lần nữa: “Hoàng thượng, đồ thêu của thần thiếp bị làm bẩn rồi.”

Sầm Ngộ nhìn Diệp Tuệ mấy giây, anh quay đầu đi, lạnh lùng nói: “Cấm túc Đức phi một tháng, phạt nặng thêu lại hai mươi bức để bồi tội với hoàng hậu.”

Bùi Ninh biết là Sầm Ngộ sẽ dựa theo tình hình của hai người họ để ngẫu hứng diễn theo, nếu Sầm Ngộ đã nói thế thì có nghĩa là anh đứng về phía Diệp Tuệ, anh tán thành với cách diễn của Diệp Tuệ hơn.

không được, cô ta không thể bị lôi đi như thế này được, nếu vậy thì cô ta chắc chắn sẽ thua.

Advertisement / Quảng cáo

Bùi Ninh phản kháng: “Hoàng thượng...”

Sầm Ngộ nhìn Bùi Ninh, anh không nói gì, ánh mắt cực lạnh lẽo.

Bùi Ninh thấy vậy thì đành phải từ bỏ, cắn răng nói: “Thần thiếp tuân chỉ.”

Tiết mục kết thúc, xung quanh ban đầu cực kỳ yên tĩnh, nhưng ngay sau đó là những tiếng vỗ tay vang lên như sấm, khán giả trên mạng lại tích cực thảo luận.

“Sao Bùi Ninh lại không diễn theo đúng nội dung đoạn trích vậy nhỉ? Tâm tư của cô ta có phải hơi ác quá rồi không, mà quan trọng là dù có sửa lại kịch bản thì Diệp Tuệ vẫn diễn tốt ha ha ha.”

“Mấy câu thoại Diệp Tuệ nói nghe chất thật, thay đổi cách nhìn của người ta về một hoàng hậu nhu nhược, đúng là được mở rộng tầm mắt.”

“Mặc dù Sầm Ngộ chỉ nói có mấy câu nhưng vẫn đẹp trai quá, đúng là idol của mình!”

Lúc này mặt mũi Bùi Ninh xám xịt như tro tàn, tay cô ta nắm lại thật chặt. Diệp Tuệ thấy Bùi Ninh nhìn mình, liền nhìn lại cô ta rồi nở nụ cười.

Cuối cùng, Sầm Ngộ tuyên bố kết quả, Diệp Tuệ thắng. Bùi Ninh tuyệt vọng nhắm mắt lại, cô ta là một diễn viên chuyên nghiệp, vậy mà lại bị một diễn viên mới vào nghề đánh bại, đúng là mất hết mặt mũi rồi.

Ban đầu cô ta còn định sẽ nhân cơ hội này mà vả mặt Diệp Tuệ, cô ta đã tính toán rất nhiều, sửa cả lời thoại để thêm phần kịch tính, thế mà cuối cùng vẫn thua.

Bùi Ninh cái được không bù đắp đủ cho cái mất, dân mạng ai cũng nói cô ta quá thủ đoạn, còn đào lại mấy cái scandal cũ của cô ta nữa.

Nếu đánh giá Diệp Tuệ thì có thể thấy cô ấy đã thay đổi cảm xúc từ bình lặng như nước cho đến lúc trở nên mạnh mẽ ác liệt, hoàn toàn làm cho nhân vật hoàng hậu trở nên có sức sống hơn rất nhiều. Khán giả cảm thấy kỹ năng diễn xuất của Diệp Tuệ rất tốt, khả năng phát huy trên sân khấu cũng tuyệt vời.

Sau lần này Diệp Tuệ còn thu về cho mình một lượng fan của Bùi Ninh, bọn họ ban đầu chủ yếu là xem Bùi Ninh diễn, nhưng xem xong lại chuyển sang làm fan của Diệp Tuệ, một diễn viên vừa xinh đẹp vừa tài giỏi như thế, không yêu cô ấy thì yêu ai?

Màn so tài của Diệp Tuệ đã khép lại, mọi người lại bắt đầu chú ý đến một chuyện khác.

Lần trước Diệp Tuệ cũng tham gia chương trình “Diễn viên”, lúc ở phía sau sân khấu có gặp một con ma thiếu niên, cô đã giúp mọi người tắt cái radio đi, chuyện này đã bị lan truyền ra bên ngoài rất nhanh.

Dân mạng cảm thấy rất kỳ lạ, sao Diệp Tuệ cứ tham gia chương trình nào là chương trình đấy lại xuất hiện hiện tượng ma quái nhỉ? Lúc đầu thì là nguyên liệu nấu ăn tự nhiên biến mất, sau đó là bóng ma dưới tán cây ở phim trường.

Thậm chí có một bạn còn đưa ra một đề nghị, đó là cho Diệp Tuệ tham gia một chương trình về những hiện tượng ma quái xem sao, bọn họ thật sự muốn xem xem Diệp Tuệ sẽ biểu hiện như thế nào.

Bộ phim “Thế Từ” được đề cử trong lễ trao giải phim truyền hình, Diệp Tuệ cũng được mời đến dự, mặc dù nằm trong đề cử nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, nhưng có thể vì chưa gây được đủ thiện cảm với người xem nên không giành được giải.

Lúc kết thúc chương trình, Diệp Tuệ nhìn thấy một cảnh phía sau sân khấu.

trên cầu thang vắng vẻ có hai người đang đứng, loáng thoáng có tiếng nói. Bùi Ninh kéo tay Tề Tiệp, cô chấp muốn nói chuyện với anh ấy.

Nhưng Tề Tiệp không để ý đến Bùi Ninh, bình thường anh luôn rất coi mờ vui vẻ nhưng lúc này lại rất trầm. Bùi Ninh rất giỏi bảm người, khiến anh không thể rời đi được.

Tề Tiệp liếc thấy phía bên kia hành lang có một người đi qua, bộ lễ phục kia nhìn rất quen, hình như là Diệp Tuệ.

anh cúi đầu mở WeChat nhắn tin cho cô: “Giúp tôi với.”

Tề Tiệp hành động rất nhanh nên Bùi Ninh không biết là anh nhắn tin cho ai. Diệp Tuệ nhận được lời cầu cứu của Tề Tiệp, nhưng cô lại quay người đi, bóng lưng biến mất cuối hành lang.

không lâu sau, chuông điện thoại của Tề Tiệp vang lên, anh lập tức bắt máy, đầu bên kia là giọng của Diệp Tuệ: “Tề Tiệp đấy à, chị Nhâm báo anh tới gặp chị ấy gấp kìa.”

Tề Tiệp không biết chị Nhâm là ai, nhưng nghe thì có vẻ là người đại diện, mà lúc này anh cũng chẳng cần biết rõ làm quái gì, cứ đồng ý trước rồi tính sau.

“Sao cơ?” Tề Tiệp cao giọng, “cô bảo là người đại diện của tôi đang tìm tôi gấp á? anh ấy đang ở cửa chờ tôi à?”

Hai người cứ thế ông nói gà bà nói vịt qua điện thoại.

Tề Tiệp cắt điện thoại đi, không nói một câu nào với Bùi Ninh mà quay đầu đi luôn, để lại Bùi Ninh mặt mày tái xanh một mình đứng đờng sau.

Ở khúc quanh, Tề Tiệp gặp Diệp Tuệ, anh vung tay nói: “Đa tạ.”

Diệp Tuệ: “Vừa rồi tôi không nhìn thấy gì đâu nhé.” Diễn viên quốc tế và ca sĩ lưu lượng bí mật gặp nhau, trước đây hai người còn từng là người yêu của nhau, chuyện này tuyệt đối không thể cho cánh phóng viên biết.

Tề Tiệp bị hăm sâu vào vương mắc tính cảm nhưng vẫn không quên buồn chuyện với Diệp Tuệ: “cô với cái anh trợ lý kia thế nào rồi?”

“Trợ lý ả nào?” Diệp Tuệ nhất thời không phản ứng kịp nên lỡ miệng. Vừa nói xong thì cô nhớ ra ngay cái hôm đi giúp Tề Tiệp nói chuyện với bố của anh ấy, hôm ấy cô có dẫn Thẩm Thuật đi cùng, còn nói anh là trợ lý của cô nữa.

Thái độ của Tề Tiệp rất mờ ám, anh có tình kéo dài giọng hỏi: “Ồ, hóa ra không phải là trợ lý à.”

Diệp Tuệ cảm nín, Tề Tiệp này được đấy, bắt gọn câu chữ của cô rất nhanh.

Tề Tiệp lại cười hỏi: “Có phải cô thích anh ấy không?”

Diệp Tuệ ngo ngẩn, không biết trả lời thế nào, lắp bắp nói: “Tôi...Tôi...”

Tề Tiệp ra vẻ đã hiểu rõ mọi chuyện, khẳng định luôn: “Thế nghĩa là thích rồi.”

“cô với anh ấy quen biết lâu rồi mà, cô phải chủ động đi chứ.” Tề Tiệp mới yêu đương có một lần mà giờ đã biến thành quân sư tình yêu, như thế cái người vừa nãy bị bảm dính không thể thoát thân được không phải là anh ấy vậy.

Diệp Tuệ thấy mình bị oan quá, cô rất chủ động rồi mà, chỉ là lần nào cũng là chuyện ngoài ý muốn thôi.

cô chưa từng bàn luận với người khác về vấn đề này, bây giờ có một người tình nguyện trợ giúp thì tất nhiên cô phải đón nhận ngay rồi. cô nhìn xung quanh rồi nói nhỏ: “Chủ động thế nào cơ?”

“Quá đơn giản, nữ theo đuổi nam cách một tầng sa, cứ bám chặt lấy là chắc chắn được.” Tề Tiệp nói, “anh ấy đi đến đâu thì cô chặn đến đấy, xuất hiện ở mọi nơi anh ấy nhìn thấy được, bám đến khi nào anh ấy thích cô thì thôi.”

Diệp Tuệ: “...”

Tề Tiệp à, anh thử xem lại lương tâm của mình đi, mấy phương pháp này anh đã từng làm chưa hả!

Diệp Tuệ chep miệng: “Nếu hữu dụng như thế thì anh thử làm trước đi!”

Lúc ngồi xe đi về nhà, cô lại nhận được tin nhắn của Tề Tiệp, là một list các địa điểm du lịch: “Đây là những điểm du lịch thích hợp nhất dành cho các cặp đôi.”

Từ các địa điểm trong nước cho tới nước ngoài, rồi là các thánh địa để tỏ tình, cần cái gì cũng có.

Kèm theo là một meme hình Diệp Tuệ lạnh lùng vỗ tay kèm dòng chữ [Cố lên].

Diệp Tuệ: “...”

Chuyện Tề Tiệp lưu gói meme của cô, cô chẳng thêm so đo với anh. Bình thường nhìn anh rất không đáng tin cậy, nhưng trong trường hợp này thì cô lại khá tin tưởng.

Advertisement / Quảng cáo

Trước kia cô và Thẩm Thuật không nói chuyện với nhau, lúc kết hôn cũng không đi hưởng tuần trăng mật, lần đi Đại Lý thì không tính.

Chọn ngày nào để tỏ tình bây giờ đây?

Diệp Tuệ mở di động ra xem lịch, vừa xem vừa suy nghĩ. Nhìn lịch cô mới nhớ ra là sắp đến sinh nhật 30 tuổi của Thẩm Thuật rồi.

Hay là tạo một bất ngờ ngay vào ngày sinh nhật của anh đi.

30 tuổi ư? không hiểu sao Diệp Tuệ lại thấy hơi quen quen, hình như cô đã quên mất chuyện gì đó rồi, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra.

Về đến nhà, cô vẫn không nhớ được gì, vừa mở cửa thì thấy Thẩm Thuật đang ngồi trên salon, nên cô chẳng buồn bận tâm đến chuyện gì khác nữa.

Diệp Tuệ thay dép chạy đến trước mặt Thẩm Thuật, cô ngồi xổm xuống, ngửa mặt lên nhìn anh.

Thẩm Thuật cúi đầu, vừa vận klee trúng đôi môi của Diệp Tuệ, anh giật mình mấy giây, yết hầu chuyển động, ngay sau đó liền dời mắt đi, nhìn thẳng vào mắt cô.

Diệp Tuệ cười cong mắt, nói: “Thẩm Thuật, cuối tháng bọn mình đi du lịch đi.”

Thẩm Thuật nheo mắt, không chớp mắt nhìn cô. Mắt của cô trong veo, tựa như đang tỏa ra ánh mặt trời.

Lại đi du lịch sao?

Thẩm Thuật chợt nhớ lại nỗi tiếc nuối lần đi Đại Lý, hai người vẫn chưa chơi đủ thì đã phải vội vàng trở về. Lần du lịch tới này chắc sẽ khác với lần đó.

Thẩm Thuật đồng ý, hai người đi về phòng riêng của mình.

Đêm dần khuya, ngoài trời mưa rơi tí tách, Thẩm Thuật và Diệp Tuệ nằm trên giường, cả hai đều lẩn qua lộn lại không ngủ được.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, rơi mãi không ngừng, tiếng mưa rơi đập vào khung cửa sổ, tạo thành những tiếng vang giống như nhịp tim rối loạn của anh và cô lúc này.

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đều không hện mà cùng lên ý tưởng cho một màn tỏ tình lãng mạn.

Cả hai đều không biết rằng kế hoạch tỏ tình của bọn họ sẽ lại đụng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ còn bận công việc nên hai người chọn đi một nơi khá gần, dù sao mục đích của cả hai người đều không phải là đi du lịch mà là tỏ tình với đối phương.

một tuần trước khi lên đường, Diệp Tuệ lại bắt đầu lo lắng cái này suy nghĩ cái kia. Vừa xong việc cái là cô liền kéo Tiểu Lưu đến trung tâm thương mại luôn.

“Em thấy bộ này thế nào? Bộ này nữa?” Diệp Tuệ thay hết bộ này tới bộ khác, Tiểu Lưu thì ngồi một chỗ chán đến ngáp ngủ.

“Tuệ Tuệ, sao tự nhiên chị mua nhiều quần áo làm gì thế?” Tiểu Lưu không hiểu nói.

Diệp Tuệ cầm trên tay mấy bộ, đứng trước gương so sánh: “Chị sắp đi du lịch với Thẩm Thuật nhưng vẫn chưa tìm được bộ nào đẹp để mặc.”

Diệp Tuệ đã mua rất nhiều quần áo ở những cửa hàng khác rồi nhưng vẫn chưa thấy hài lòng.

Quần áo của Diệp Tuệ thật là không hề ít, cô là nghệ sỹ nên phải luôn giữ vững hình tượng của mình, cho nên chuyện ăn mặc là không thể thiếu.

Huống hồ cô còn rất xinh đẹp, cho dù có trùm bao tải lên người thì cũng vẫn đẹp, nhưng cô lại cứ bắt Tiểu Lưu phải chọn ra một bộ đẹp nhất cho mình.

Tiểu Lưu chỉ đại một bộ: “Lấy bộ kia đi.”

Diệp Tuệ nhăn nhó nhìn: “Thôi để chị chọn thêm bộ nữa cho chắc.”

Lần này việc cô phải làm cực kỳ quan trọng, cô phải tỏ tình với Thẩm Thuật trước sinh nhật 30 tuổi của anh.

Nhất định cô phải đứng trước mặt anh với một vẻ ngoài đẹp nhất, một sợi tóc cũng phải chăm chút kỹ càng.

Vắt và mãi mới chọn xong quần áo, cô lại chuyển sang chán ghét mái tóc của mình: “Kiểu tóc của chị có phải không ổn lắm không? Chị muốn đổi kiểu tóc khác.”

Diệp Tuệ lại ngồi mài móng ở salon tóc thêm mấy tiếng nữa rồi mới về nhà.

Lúc về đến nhà thì trời đã tối, đèn đường đã bật sáng, cả thành phố chìm trong ánh đèn rực rỡ.

Diệp Tuệ biết Thẩm Thuật đã về nhà, cô nhẹ nhàng lẹm lẹ mở cửa đi vào rồi lại lẹm lẹ đóng cửa lại.

Advertisement / Quảng cáo

cô không muốn để anh thấy mình mua nhiều đồ như thế, cho nên cứ rón rén đi nhón chân.

Diệp Tuệ vừa đi đến cửa phòng mình thì Thẩm Thuật nghe thấy tiếng động bên ngoài, anh đi nhanh ra ngõ, vừa mở cửa phòng thì nhìn thấy bóng lưng cô.

Thẩm Thuật nhui mày, cảm thấy hơi lạ, sao hôm nay Diệp Tuệ lại về thẳng phòng ngủ luôn vậy?

Diệp Tuệ giấu kỹ quần áo mới mua đi, sau đó tắm rửa đắp mặt nạ. cô luôn có cảm giác dạo gần đây trạng thái của mình không được tốt lắm, ngày cô tỏ tình chắc chắn phải ở trong trạng thái hoàn mỹ nhất mới được.

Lúc đắp mặt nạ xong, bụng của cô lại kêu ồm ồm không ngừng, từ trưa đến giờ cô vẫn chưa ăn gì cả.

Cả ngày hôm nay Diệp Tuệ gần như giành hết thời gian để dạo phố mua sắm rồi làm tóc, cố gắng để được xinh đẹp nhất có thể, chẳng buồn ăn uống gì hết, bây giờ thì đói không chịu nổi.

Nếu đi ngủ luôn thì có thể cô sẽ không ngủ được vì đói, không bằng bây giờ đi mò xem có gì ăn không.

Diệp Tuệ không còn cách nào khác là đi xuống nhà làm bữa khuya.

cô mò mẫm bước xuống nhà, chỉ bật mỗi đèn phòng bếp, Thẩm Thuật chắc đã ngủ rồi, cửa phòng anh đã đóng chặt.

cô lấy từ trong tủ lạnh ra mấy món ăn sáng, muốn làm nóng lại rồi trợn vào com ăn. cô cho com vào lò vi sóng quay nóng, mấy phút là có thể ăn rồi.

Đình!

Com đã hâm nóng xong, Diệp Tuệ đi tới trước lò vi sóng, đang định mở ra thì không ngờ lại nhìn thấy một cái bóng phản chiếu lên đó.

cô sợ hãi hét ầm lên, run rẩy quay người lại nhìn.

Người đang đứng ở cửa phòng bếp là Thẩm Thuật, anh cũng bị tiếng hét chói tai của Diệp Tuệ dọa sợ hết hồn, giật mình đứng yên tại chỗ.

Diệp Tuệ thấy Thẩm Thuật thì liền đưa tay xoa ngực: “Thẩm Thuật, anh vẫn chưa ngủ à?”

Thẩm Thuật gật đầu, đang định trả lời thì Diệp Tuệ lại hỏi: “Có phải anh đói bụng không? Vào bếp tìm đồ ăn há?”

Thẩm Thuật đang định lắc đầu nhưng đột nhiên nghĩ lại, Diệp Tuệ vào bếp để ăn đêm, nếu như anh lắc đầu thì sẽ không có lý do để ở lại trong này nữa rồi, Diệp Tuệ sẽ phải ngồi ăn một mình.

Mặc dù anh không hề đói, nhưng anh lại không muốn đi.

Thẩm Thuật chỉ dùng nửa giây để do dự, sau đó hỏi: “Nếu anh muốn ăn thì... có đủ không?”

Diệp Tuệ gật đầu ngay: “Tất nhiên là đủ rồi, còn nhiều com lắm.” cô không thích ăn com một mình, nếu có anh ăn cùng thì sẽ vui hơn.

Diệp Tuệ cười với anh, chỉ vào bàn ăn nói: “anh ngồi xuống chờ em chút, em làm xong ngay đây.”

anh không nghe theo cô mà tiến lên một bước: “Có cần anh giúp gì không?” Mặc dù anh không biết nấu com nhưng có thể giúp được.

Diệp Tuệ từ chối: “Em chỉ cần một phút là xong rồi.”

Thẩm Thuật không tin lắm, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi trước bàn ăn, có món gì mà chỉ cần một phút là làm xong không?

một phút sau, không thừa không thiếu một giây, Diệp Tuệ bưng một cái bát to đứng đi ra.

cô đặt cái bát trước mặt anh, đưa cho anh một cái thìa và một cái bát con, nói: “Có thể ăn rồi.”

Thẩm Thuật nhìn vào cái bát to kia, bên trong có rất nhiều thứ, nhưng đều là đồ ăn thừa, anh lại nhìn qua phòng bếp một lượt, thấy có mấy cái hộp chuyên dùng để đựng đồ ăn trong tủ lạnh.

Xem ra Diệp Tuệ đã trộn hết đồ ăn thừa từ sáng vào với com, đúng là chỉ cần một phút là xong.

cô tranh công với anh: “Em sợ anh đói nên đã hâm nóng thêm một chút com đấy, anh ăn đi, đừng khách sáo.”

nói xong, cô bắt đầu ăn, bây giờ cô đang quá đói nên ăn cái gì cũng thấy ngon, nhưng đối với tình huống của Thẩm Thuật lúc này thì thật là đau khổ.

anh không hề đói bụng, trái lại còn đang rất no, anh nhìn Diệp Tuệ ngồi ăn ngon lành, cũng ép mình phải cảm thìa lên ăn.

Dưới sự nhiệt tình mời mọc của Diệp Tuệ, anh đã ăn hết hơn nửa phần com, Diệp Tuệ bình thường chỉ ăn một bát đã no rồi, phần còn lại đều cho vào bụng anh hết.

Sau khi ăn no, tâm trạng của Diệp Tuệ rất tốt, cứ ngâm nga hát, cô cầm bát lên chuẩn bị đem đi rửa, Thẩm Thuật thấy vậy liền ngăn cô lại rồi nói: “Để anh làm cho.”

anh cầm bát đi tới trước bồn rửa, tiếng nước chảy vang lên, anh cẩn thận rửa kĩ từng miếng bát.

Lúc này đối với Thẩm Thuật thì rửa bát có một cái lợi, đó là tiêu com.

Bụng của anh cảm giác như sắp không trụ nổi nữa rồi, mỗi bước đi anh đều lo không biết mình có nôn ra không, bây giờ đứng có ai đại diện mà nói chuyện ăn com với anh, anh sợ anh sẽ không kìm chế nổi mà giậm điên lên mất.

Lúc Thẩm Thuật rửa bát, Diệp Tuệ không về phòng ngay mà đứng bên cạnh nhìn anh.

“Vừa rồi em trộn com ngon lắm đúng không? Em thấy anh có vẻ thích ăn, lần sau em lại làm cho anh nhé.” Diệp Tuệ thấy anh ăn rất nhiều nên cho rằng anh rất thích.

Thẩm Thuật đã hoàn toàn quên mất suy nghĩ một giây trước của mình, anh cố chịu đựng cảm giác muốn nôn, rất phối hợp trả lời cô: “Ăn ngon lắm.”

Từ trước đến nay Thẩm Thuật không thường để lộ cảm xúc ra bên ngoài, hoặc có thể là khả năng diễn xuất của anh quá tốt nên Diệp Tuệ không phát hiện ra sự khác thường của anh.

Diệp Tuệ chẳng qua cũng chỉ ăn một lượng com vừa phải, vừa nằm xuống giường được nửa tiếng là cô đã ngủ được, nhưng Thẩm Thuật thì hoàn toàn ngược lại, anh ngồi yên một chỗ nửa tiếng, chẳng những không tiêu com mà còn thấy no hơn.

anh không muốn đánh thức Diệp Tuệ nên đi xuống nhà rất khẽ khàng, tìm được thuốc tiêu hóa trong tủ thuốc, uống một viên rồi mới thấy đỡ hơn.

Hôm sau, Diệp Tuệ lúc nhìn thấy Thẩm Thuật thì ngăn người hỏi: “Thẩm Thuật, tối qua anh mất ngủ à?”

Quầng thâm mắt của Thẩm Thuật rất đậm, mắt cũng hiện lên tia máu, hình như bị mất ngủ cả đêm.

Diệp Tuệ lo lắng: “anh không sao chứ? Có bị sốt không?”

Thẩm Thuật chợt dạ ho một tiếng, không dám nhìn vào mắt cô, anh không thể nói với cô là tối qua vì muốn ở cùng cô lâu một chút nên anh đã cố nhồi một đồng com trộn vào bụng được.

anh lắc đầu: “anh không sao.”

Thẩm Thuật chuẩn bị ra cửa đi làm, nhưng Diệp Tuệ lại gọi anh lại: “Hôm nay anh đi làm muộn một chút thì có làm sao không?”

Thẩm Thuật không biết cô muốn làm gì, theo phản xạ trả lời ngay: “không sao cả, bình thường anh toàn đi sớm mà.”

anh là tổng giám đốc của Hoa Thủy, cho dù có đi làm muộn một chút thì cũng không có vấn đề gì.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ lập tức chạy vào bếp vo gạo nấu cháo, cô thấy sắc mặt anh rất kém, muốn nấu cho anh chút cháo để anh đem tới công ty ăn.

Động tác của cô rất nhanh nhẹn, nấu xong cô múc cháo cho vào cặp lồng giữ nhiệt rồi đưa cho Thẩm Thuật: “Em nấu ít cháo trắng, nếu anh thấy không khôc thì lấy ra ăn nhé.”

Thẩm Thuật ngăn người nhận lấy cặp lồng, ánh mắt anh trầm xuống, nghiêm túc gật đầu nói: “Ừ.”

Diệp Tuệ không cảm thấy nấu cháo là việc gì to tát, cô chỉ nói: “Tại em kéo anh ăn đêm cùng nên mới hại anh bị mất ngủ.”

Thẩm Thuật cầm cặp lồng đi tới công ty, cái cặp lồng màu hồng nhìn không hề tương xứng với hình tượng của anh, làm cho Vương Xuyên và Trình Thắng cứ liếc nhìn mấy lần.

không cần phải nói, cháo này chắc chắn là Diệp Tuệ nấu, từ khi nào mà mối quan hệ của hai người lại phát triển như vậy?

Dưới ánh nhìn chăm chú soi mói của đám Vương Xuyên, Thẩm Thuật mặt không đổi sắc cầm cặp lồng màu hồng đi vào phòng làm việc.

anh không vội vã làm việc ngay mà cẩn thận mở cặp lồng cháo ra, thông thả ngồi ăn.

Từng miếng cháo thơm mềm trôi xuống bụng, khiến cho cái dạ dày vốn đang khó chịu của anh trở nên dễ chịu hơn nhiều.

anh giống như đang thưởng thức một món ăn thượng hạng nào đó, nét mặt rất trịnh trọng ăn từng miếng cháo.

Trước đây chưa từng có ai đối với anh như vậy, lúc anh không khỏe cũng chỉ biết một mình chịu đựng cho qua, bản thân anh cũng không bao giờ để tâm đến.

Từ khi có Diệp Tuệ, anh luôn cảm nhận được cái cảm giác có người quan tâm, lo lắng cho mình.

Diệp Tuệ không hề biết rằng chỉ một hành động nhỏ của cô mà lại có thể khiến cho Thẩm Thuật một lần nữa cảm nhận được hơi ấm gia đình.

một ngày trước khi lên đường, Diệp Tuệ ở trong phòng kiểm tra hành lý, cô cứ có cảm giác quên cái này thiếu cái kia, cứ chạy tới chạy lui trong phòng, vali cũng bị cô nhồi cho chật ních.

cô còn gõ cửa phòng Thẩm Thuật, tự mình kiểm tra lại hành lý của anh một lần, xác nhận không có vấn đề gì thì mới yên tâm.

Thẩm Thuật thấy cô lo nghĩ nhiều thì lên tiếng an ủi: “Thiếu đồ cũng không sao cả, đến đó rồi mua sau cũng được.”

Diệp Tuệ phản đối ngay: “Như thế sao được, em không có nhiều thời gian đâu.” Diệp Tuệ suốt thì lơ mồm, vì muốn tỏ tình với anh nên cô mới mất công chuẩn bị như thế, không thể lãng phí thời gian vào mấy việc vặt vãnh được.

Sợ Thẩm Thuật nghĩ ngợi nên cô có lên quan sát anh một lúc, thấy anh không có phản ứng gì thì mới chuyển chủ đề.

Nhưng câu nói kia của cô cũng là câu mà Thẩm Thuật ghi nhớ trong lòng, cô và anh có suy nghĩ giống nhau, anh đi du lịch là để tỏ tình với Diệp Tuệ, không thể để những việc khác cản trở được.

Hai người không hẹn mà cùng chung suy nghĩ, cả hai ở trong phòng mình, tràn đầy mong đợi vào chuyến đi sắp tới.

Đến ngày xuất phát trời rất đẹp, dự báo thời tiết còn không đúng, nghe nói là trời nhiều mây, nhưng mới sáng sớm đã nắng đẹp rồi.

Lúc đến nơi, hai người để hành lý trong phòng khách sạn, trời đã tối nên cả hai đi ăn bữa tối với nhau.

Lục thành là vùng nhiệt đới nên khí hậu rất ôn hòa.

Nơi đây nổi tiếng với chợ hoa, du khách tới đây đều sẽ tới chợ hoa một chuyến, ban ngày hương hoa tỏa ngát bốn phía, đến đêm các loài hoa đua nhau khoe sắc dưới ánh đèn.

Diệp Tuệ muốn tạo bất ngờ cho sinh nhật của Thẩm Thuật, cô không muốn anh phát hiện ra trước nên đã tìm một cái cơ để đi chợ hoa một mình, cô nói là cô muốn đi dạo một chút, nhưng ở đây quá đông đúc, nhờ có người phát hiện ra cô là diễn viên thì không hay, cô bảo anh hãy về trước, cũng đi với nhau chỗ này sẽ dễ bị chụp được.

Hai người thuê xe ở đây, dù là đi đâu thì cũng là Thẩm Thuật lái xe đi.

“Em muốn đi dạo chợ hoa mua ít đồ.” Diệp Tuệ nói với anh, “Khi nào xong anh tới đón em được không?”

Thẩm Thuật đồng ý.

anh cũng đang lo không có thời gian để chuẩn bị, nếu theo như yêu cầu của Diệp Tuệ thì anh sẽ có được chút thời gian rảnh.

Hai người ngồi trong xe, ai cũng không phát hiện ra sự khác thường của đối phương.

Xe đến gần chợ hoa thì Thẩm Thuật đỗ lại, Diệp Tuệ vẫy tay chào anh rồi đi xuống.

Giáo đêm lùa vào khắp con đường, cuốn theo hương hoa thơm ngai ngát, mùi thơm lọt vào mũi Diệp Tuệ, khiến cô tự dưng lại thấy hơi căng thẳng.

Nghĩ tới việc ngày mai sẽ tỏ tình với Thẩm Thuật, tim cô bỗng đập nhanh hơn mấy nhịp.

Phía chợ hoa cách cô không xa lấp lánh ánh đèn, nhìn như khu vườn lãng mạn trong cổ tích, cô bước thật nhanh lên vào trong đám đông.

Thẩm Thuật vẫn ngồi trong xe, anh nhìn bóng lưng cô, ánh mắt rất chăm chú, mang theo cả sự yêu thương.

Cho đến khi Diệp Tuệ đi vào chợ hoa rồi, anh mới khởi động xe, chậm rãi rời đi.

trên đường về khách sạn, Thẩm Thuật gọi cho cửa hàng hoa, bảo nhân viên giao hoa hồng cho anh sớm.

Vì mấy hôm trước anh đã liên lạc với cửa hàng rồi nên nhân viên cửa hàng làm việc rất nhanh nhẹn, lúc anh về khách sạn thì cũng là lúc họ giao hoa hồng đến.

Diệp Tuệ thì chuẩn bị cho một màn tỏ tình.

Còn cái mà Thẩm Thuật đang chuẩn bị, là một màn cầu hôn chính thức.

Hôn nhân của bọn họ là do người nhà họ Thẩm sắp xếp, mới chỉ đi đăng ký kết hôn mà thôi, vì bất tự giờ âm ngày âm tháng âm năm âm của Diệp Tuệ rất hợp với Thẩm Thuật.

Chuyện cũ coi như đã qua, bây giờ mọi thứ đã thay đổi, Thẩm Thuật và Diệp Tuệ có thể cùng nhau tiến tới cuộc sống mới rồi.

Thẩm Thuật biết, phụ nữ ai cũng muốn được cầu hôn một lần.

anh hy vọng rằng từ tới nay anh và cô sẽ có một khởi đầu mới.

Nhân viên cửa hàng chuyển hoa hồng lên tầng thượng, mấy hôm nay tầng thượng đã được Thẩm Thuật bao hết, vì không muốn người khác quấy rầy nên cả mấy tầng trên cao của khách sạn anh cũng bao luôn rồi.

anh không cần nhân viên giúp đỡ mà tự mình nghiêm túc ngồi xỏm xuống rài hoa hồng.

Mặc dù anh không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng anh biết lúc cầu hôn là phải dùng hoa hồng.

Những cánh hoa được trải rộng trên nền đá cẩm thạch nhìn càng thêm đẹp mắt, tựa như một tấm thảm màu đỏ thật dài.

Thời gian trôi đi, tác phẩm của Thẩm Thuật dần hoàn thành, dưới mặt đất tràn ngập màu đỏ của cánh hoa, ở giữa còn ghép thành một chữ S.

Trong tên phiên âm của hai người đều có chung một chữ S.

Advertisement / Quảng cáo

Ban ngày tâm trạng của Thẩm Thuật rất bình tĩnh, nhưng đến buổi tối thì bắt đầu không bình tĩnh được nữa, sau khi tách Diệp Tuệ ra, anh liền cảm thấy rất căng thẳng và hồi hộp.

Thẩm Thuật đứng thẳng người dậy, đột nhiên ý thức được là tới nay phải cầu hôn rồi, hai tay anh run lên, hai chân vì ngồi xỏm lâu quá nên cũng hơi đau nhức.

Nhưng anh vẫn kiên trì cho rằng, việc chuẩn bị cho buổi cầu hôn phải do chính anh làm mới được, nếu không thì sẽ không có ý nghĩa gì nữa.

Thẩm Thuật của trước kia là một người bị nhà họ Thẩm coi thường, anh luôn tự giam mình trong một thế giới riêng, anh không biết tình thương là gì, cũng chưa từng được trải qua cảm giác có người quan tâm lo lắng cho mình.

Cho đến khi Diệp Tuệ xuất hiện, cô cứ thế chạy vào thế giới của anh trong lúc anh không kịp chuẩn bị, mỗi một chuyện nhỏ nhặt, mỗi một góc nhỏ trong nhà đều sẽ lưu lại bóng dáng cô.

Tính cách của cô trái ngược hẳn so với anh, cô là ánh mặt trời rạng rỡ, mãi mãi không mất đi sự nhiệt huyết, cô ở đâu thì ánh sáng sẽ theo tới đó.

Thế giới của anh cũng ngày ngày đi theo cô, đón nhận nguồn ánh sáng mà cô mang tới cho mình.

thì ra chỉ cần trên đời này có một người thật lòng đối xử tốt với mình thôi thì đó cũng trở thành một chuyện rất đáng để lưu luyến.

Thẩm Thuật bước qua thảm hoa hồng mới được trải, đi tới trước cái bàn cũng được đặt hoa hồng bên trên.

trên bàn có một chai rượu vang chưa mở và hai cái ly để cao, anh biết tư lượng của cô không tốt nên cũng chỉ định cho cô uống một ngụm rượu trung thôi.

anh cảm hộp đựng nhẫn, động tác rất cẩn thận, nhẹ nhàng mở chiếc hộp nhưng màu đỏ ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, anh đã nắm tay Diệp Tuệ mấy lần, lúc đó anh đã tranh thủ đo ngón tay cô để đặt nhẫn.

Chiếc nhẫn kim cương này anh đã thuê người thiết kế riêng, nó là độc nhất vô nhị, chỉ thuộc về một mình cô.

sự xuất hiện của Diệp Tuệ giống như một bông tuyết trắng tinh khôi rơi xuống thế giới u ám của anh, anh hy vọng rằng, mỗi một giây phút đứng tại đây sẽ khiến cho cô không thể nào quên.

anh đóng nắp hộp nhẫn lại, đặt bên cạnh bó hoa hồng ở giữa bàn, đứng vị trí mà chỉ cần liếc nhìn là thấy ngay.

trên tầng thượng của khách sạn, dưới đất rải đầy hoa hồng, gió đêm thổi bay những cánh hoa, làm cho không khí tràn ngập mùi hoa dịu nhẹ.

Khung cảnh lãng mạn trên này chính là do một tay Thẩm Thuật gốc gác nghề vụng về nhưng lại rất cẩn thận tỉ mỉ chuẩn bị nên.

Tất cả là để dành tặng cho một người duy nhất anh quan tâm đến trên thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 92

Edit: Ngân Nhi

Lúc Thẩm Thuật ở khách sạn chuẩn bị cho buổi cầu hôn thì Diệp Tuệ cũng đang chuẩn bị cho màn tỏ tình của mình.

đi chợ hoa chỉ là một hình thức ngẫu trang mà thôi, Diệp Tuệ đi dạo trong đó một vòng rồi quyết định rời đi luôn.

Sau khi rời khỏi chợ hoa, cô còn nghiêm túc quan sát mấy lần để xác nhận chắc chắn xe của Thẩm Thuật đã đi rồi, cô sẽ giữ bí mật tuyệt đối việc này, không thể để cho anh biết được.

Nhiệt độ buổi tối ở Lục thành rất dễ chịu, Diệp Tuệ đi dọc theo đèn đường, đến chỗ cho thuê du thuyền.

Trước khi tới đây cô đã liên hệ trước rồi, vào ngày sinh nhật anh, cô sẽ thuê một chiếc du thuyền trọn ngày luôn.

cô đã gửi tiền cọc trước, dạo này lịch trình của cô rất dày, thu nhập không hề ít, bây giờ việc bỏ tiền thuê du thuyền đối với cô là một chuyện rất bình thường.

Diệp Tuệ thanh toán nốt phần còn lại cho nhân viên, cũng may ở đây đèn tối nên không ai nhận ra cô.

Tối mai cô sẽ tổ chức sinh nhật cho Thẩm Thuật trên du thuyền, bánh nến này nọ cũng đã chuẩn bị xong hết rồi.

Sinh nhật 30 tuổi của Thẩm Thuật sẽ là ngày tạo bước ngoặt lớn trong cuộc đời của anh và cô.

Diệp Tuệ rời khỏi chỗ thuê du thuyền, chuẩn bị quay về chợ hoa để đợi Thẩm Thuật tới đón.

Trước đó cô đã hẹn Thẩm Thuật tới chợ hoa đón cô, bây giờ cô đi chỗ khác thế này, nhờ bị Thẩm Thuật phát hiện ra sự khác thường của cô thì phải làm sao đây?

cô mở điện thoại ra gõ hai chữ chợ hoa rồi tìm một con đường ngắn nhất để đi.

Trong điện thoại phát ra giọng nói tự động lạnh lẽo: “Định vị bắt đầu dẫn đường, buổi tối đi đường xin hãy chú ý an toàn. .”

Diệp Tuệ đi theo chỉ dẫn của điện thoại, bất tri bất giác lại đổi sang một con đường khác, cô cảm thấy hơi lạ, mặc dù đúng là khoảng cách ngày càng gần, nhưng thật sự có thể đi tới chợ hoa sao?

Từ nơi xa truyền đến tiếng cười nói vui vẻ, lúc cô ngừng đầu lên nhìn thì thấy được bờ biển, còn cảm giác được cát mịn bay vào sandal, lòng bàn chân hơi cộm.

cô chỉ đi nhầm qua một ngã ba, thế mà lại đến bờ biển.

Advertisement / Quảng cáo

cô dừng bước ngấm nhìn, phía đó có một cô dâu mặc váy cưới màu trắng tinh khôi, cô ấy được bố dắt tay đi từng bước về phía chú rể.

Diệp Tuệ ngăn người, thì ra là hôn lễ trên bờ biển.

Các khách mời ngồi trong một không gian rộng rãi thoải mái, cảm nhận gió biển mát rượi, dọc hai bên là những bóng đèn nhỏ sáng rực, nhìn từ xa giống như một biển trời sao.

Đám cưới này hình như không hạn chế khách mời, xung quanh còn có cả khách du lịch và người qua đường vây xem.

Có lẽ vì nụ cười trên gương mặt cô dâu quá hạnh phúc nên Diệp Tuệ cũng bị ảnh hưởng theo, cô nhấc chân bước về nơi tổ chức đám cưới.

cô dâu đi tới trước mặt chú rể, trên đầu cô dâu cài khăn voan trùm đầu, thấp thoáng có thể nhìn thấy gương mặt xinh đẹp ẩn hiện bên trong, nhất là đôi mắt đang đọng đầy hạnh phúc.

Diệp Tuệ đứng một bên nhìn cô dâu chú rể nhìn nhau.

Dưới sự chứng kiến của người chủ hôn, cô dâu chú rể đọc lời tuyên thệ, đeo nhẫn cho nhau. Lúc chú rể vén tấm khăn voan của cô dâu lên, Diệp Tuệ nhìn thấy cô dâu rơi nước mắt.

Cảm xúc của cô không khỏi bị cuốn theo cảm xúc của hai người họ, từng giây phút đều khiến cô rất xúc động.

Hôn lễ kết thúc, cô dâu ôm trên tay bó hoa cưới đi tới trước mặt mọi người, khách khứa lập tức chen chúc nhau để đứng lên trước.

cô dâu đứng trên bục cao, nở nụ cười hạnh phúc, hô thật lớn: “Tôi chuẩn bị tung hoa đây!” nói xong lại nhìn những người đi đường đang đứng xem rồi nói: “Tất cả mọi người đang có mặt tại đây đều có thể bắt hoa ạ!”

Diệp Tuệ đang đứng thì bị dồn lên trước, nghe cô dâu nói xong, khách du lịch đang đứng đây đều chen chúc tới gần, cô cũng bị dòng người xô về trước, không khống chế được.

cô dâu quay lưng đi, còn chưa làm gì mà khách khứa đã nồn nóng thúc giục, cánh tay cô dâu giờ lên cao, bó hoa cưới sáng rực dưới ánh đèn.

Bó hoa được cô dâu tung lên cao, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, cuối cùng rơi xuống trúng người Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ: “...”

cô dâu quay người lại nhìn mọi người, trông thấy bó hoa cưới đã rơi vào tay một người lạ.

Diệp Tuệ đeo khẩu trang và kính râm, ăn mặc lại gần gũi, nhìn qua chỉ giống như người đi đường bình thường.

cô dâu mỉm cười vẫy tay với Diệp Tuệ, hô to: “Chỉ gì đó vừa mới bắt được hoa ới, chúc chị hạnh phúc nhé!”

Diệp Tuệ bật cười, cô giờ cao bó hoa lên rồi vẫy tay với cô dâu, ý bảo cô nghe thấy rồi.

Buổi hôn lễ kết thúc, khách khứa lần lượt ra về, dòng người trở nên chật chội. Diệp Tuệ ôm bó hoa rồi đi, cố gắng bảo vệ nó thật tốt, hy vọng bó hoa này sẽ đem lại may mắn cho cô như lời cô dâu vừa nói.

cô chuẩn bị gọi điện cho Thẩm Thuật báo anh tới đón mình.

Lúc này cô chợt đi ngang qua một chỗ xem bói, người xem bói là một cụ bà bị mù, đằng trước là một đôi nam nữ.

Diệp Tuệ không biết bà cụ nói gì mà người đàn ông kia như vừa bị nói trúng tim đen, chột dạ nói: “Bà à, bà vừa nói nhầm cái gì thế?”

Người phụ nữ bên cạnh cũng tiếp lời: “Đúng rồi đấy, bà đừng có mà giả thần giả quỷ, cẩn thận chúng tôi đập nát hết chỗ này đấy!”

Bà cụ không hề tức giận mà tiếp tục khuyên bảo: “anh hãy suy nghĩ cho kĩ vào, vợ chưa cưới của anh còn đang bụng mang dạ chửa chờ anh về đấy, anh dừng lại đi, coi như tích đức cho mình.”

Người đàn ông lập tức nổi giận, đứng lên đập mạnh vào bàn một cái, sau đó gạt hết đồng đồ nghề trên bàn xuống đất.

hắn ta vừa đập phá vừa chửi bới: “Này thì nói linh tính này! Này thì nói káo này!”

Diệp Tuệ nhủ mày, mặc dù cô cũng không tin vào chuyện bói toán, nhưng người đàn ông này hơi quá đáng quá rồi, cô vội đi tới nói: “Dừng lại ngay!”

Người đàn ông dừng động tác lại, quay đầu nhìn Diệp Tuệ, trông thấy đó là một người phụ nữ bị khẩu trang kín mít thì hắn lại càng điên hơn: “Làm sao, thích chỗ mồm vào không?”

Diệp Tuệ: “Tôi không thêm lo chuyện bao đồng, tôi chỉ muốn khuyên anh nên biết tiết chế lại cảm xúc, đừng lúc nào cũng nóng nảy như thế.”

hắn ta hừ một cái rồi nói: “Bà già này nói năng linh tính, tôi không dạy dỗ bà ta một trận thì bà ta sẽ thật sự cho rằng mình là thần tiên mất.”

nói xong, hắn lại muốn đập phá căn phòng của bà cụ tiếp.

Diệp Tuệ thấy người đàn ông này không thêm nghe cô khuyên bảo thì sắc mặt liền lạnh đi, cô cầm di động quơ trước mặt hắn: “Được, anh cứ đập tiếp đi.”

Người đàn ông sững sốt, Diệp Tuệ cười nói: “Tôi đã báo công an rồi, nếu anh không muốn bị tóm về đồn thì chạy ngay đi còn kịp.”

hắn liếc nhìn điện thoại của Diệp Tuệ, hiển nhiên là không tin: “cô đang dọa ai đấy?”

Diệp Tuệ cười, thái độ rất bình tĩnh: “anh không tin à?”

cô cúi đầu xem giờ: “Tôi đã gọi công an cách đây hai phút rồi, chắc họ đang trên đường tới đây.” nói xong lại ngẩng lên nhìn người đàn ông kia rồi nói tiếp: “Để tôi xem xem tốc độ đập phá quán của anh nhanh hơn hay là tốc độ cảnh sát đi tới đây nhanh hơn nào.”

Người đàn ông kia ngẩn ra, hắn không ngờ là Diệp Tuệ lại khó đối phó như vậy. Diệp Tuệ hất cằm lên cười khẩy, như thể đang muốn nói là anh cứ đập tiếp đi, tôi đứng đây xem.

cô bạn gái kéo áo bạn trai nói nhỏ: “Thôi đi đi.”

Người đàn ông cũng sợ cảnh sát sẽ đến nên đành phải rời đi, Diệp Tuệ nhìn bà cụ lúc này đang mò mẫm dưới đất để nhặt đồ lên.

cô nói: “Bà ơi, để cháu nhặt giúp bà.” cô cúi người xuống nhặt lại cái ghế vừa mới bị người đàn ông kia đập đổ, sau đó lại nhặt từng món đồ đặt lên bàn. Bà cụ không nhìn thấy Diệp Tuệ, nhưng vì cô vừa giúp đỡ bà nên bà rất chân thành nói: “Cháu gái à, cảm ơn cháu nhé.”

“Đôi nam nữ vừa rồi ấy mà, anh chàng kia có vợ rồi, cô gái chỉ là tình nhân thôi, anh ta và cô nhân tình có ý đồ chiếm đoạt công ty của người vợ, vợ anh ta đang mang thai, tôi không đành lòng nên mới lên tiếng khuyên bảo.”

Diệp Tuệ bây giờ mới biết là vì sao người đàn ông kia lại tức giận như thế, thì ra là bị đâm trúng tim đen.

Bà cụ lại nói: “Cháu gái à, hay là bà xem bói cho cháu nhé, coi như để cảm ơn cháu.”

Mặc dù Diệp Tuệ không tin vào bói toán, nhưng cô vẫn ngồi xuống, bà cụ nói: “Đưa tay đây cho bà.”

Diệp Tuệ giờ tay ra, bà cụ sờ lòng bàn tay cô một lúc rồi cười nói: “Cháu gái à, chồng cháu là một người đàn ông tốt.”

Diệp Tuệ không hiểu lắm, sao bà lại biết? Ngay sau đó bà lại nói tiếp: “Cháu gái, chồng cháu họ Thẩm đúng không?”

Đến lúc này thì cô thật sự ngạc nhiên, tò mò hỏi: “Sao bà biết ạ?”

Advertisement / Quảng cáo

Bà cụ chỉ cười, chỉ vào hai mắt mình: “Mắt bà tuy mù, nhưng tâm không mù.”

Bà không nói thêm gì nữa mà tiếp tục vuốt tay cô, mãi một lúc lâu sau vẫn không thấy bà nói tiếp.

Lâu dần, bà cụ hình như đã xem được điều gì, ánh mắt của bà tuy không thể hiện được cảm xúc như xưa, nhưng nét mặt thì đã lộ ra sự sợ hãi.

Sau khi cảm giác sợ hãi trôi qua thì cảm giác tức nuối lại tới, cuối cùng bà cụ nói: “Nghịch duyên, đúng là nghịch duyên.”

Diệp Tuệ hỏi: “Nghịch duyên gì ạ?”

Bà cụ: “Cháu với chồng mình kiếp trước đã có một đoạn nghịch duyên.”

Diệp Tuệ cau mày, đây không phải là lần đầu tiên cô nghe thấy những lời này, trước đây lúc cô đến miếu xin bùa cũng đã gặp một ông thầy bói, ông ấy cũng nói là cô với Thẩm Thuật có tiền duyên kiếp trước, nhưng khi ấy cô chỉ nghĩ ông ấy là kẻ lừa đảo nên không thêm để tâm đến.

Nhưng hôm nay bà cụ này lại nói lại một lần nữa, còn nói đúng tên họ của chồng cô, cho nên cô không thể không tin.

Mắt của bà cụ bị mù, lúc bà nhìn Diệp Tuệ, ánh mắt tuy vô hồn nhưng dường như có thể nhìn thấu lòng cô.

Diệp Tuệ không nói gì mà tiếp tục lắng nghe.

Bà cụ nói: “Kiếp trước chồng cháu có nghiệp giết chóc quá nặng, cho nên kiếp này mới khắc mệnh như thế.” Bà nghĩ lại thứ mình vừa nhìn thấy, khẽ rung mình.

Diệp Tuệ nghe thấy bà cụ lại nhắc đến mệnh của Thẩm Thuật thì lại càng thêm tin tưởng lời bà nói, cô vội hỏi: “Sao bà lại nói vậy ạ?”

Bà cụ lắc đầu: “Có một số chuyện bà không thể tiết lộ được, nó là thiên cơ.”

Diệp Tuệ thất vọng cúi thấp đầu, cô lại hỏi: “Kiếp trước cháu và chồng cháu có quan hệ thế nào ạ? Sao bà lại nói bọn cháu có nghịch duyên?”

Bà cụ nói rất chắc chắn: “Hai cháu là vợ chồng, nhưng mà...”

Diệp Tuệ sốt sắng: “Nhưng mà sao ạ?”

Bà cụ nhìn cô bằng biểu cảm thương hại: “Thân phận kiếp trước của hai cháu vô cùng tôn quý, nhưng chuyện tình cảm thì rất trắc trở.”

Diệp Tuệ trầm tư vài giây rồi hỏi: “Thế kiếp này thì sao ạ? Tình cảm của bọn cháu sẽ phát triển thế nào?”

cô sắp tỏ tình với anh rồi, cho nên vừa căng thẳng lại vừa hưng phấn.

Bà cụ không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô mà nói: “Cháu gái này, bà phải nhắc cháu một chuyện, đó là chồng cháu sắp gặp một kiếp nạn lớn.”

“Nếu vượt qua được thì cả đời sẽ bình an, còn nếu không qua được thì...” Bà cụ không nói nữa, nhưng nét mặt rất nghiêm trọng.

Diệp Tuệ không ngờ bà cụ lại nói vậy, cô cực kỳ lo lắng: “Kiếp nạn gì thế ạ? Bà có thể nói cho cháu biết cách giải quyết được không?”

Bà cụ đưa cho cô một tờ giấy: “Lúc cần thiết cháu có thể mở tờ giấy này ra, nó sẽ chỉ đường dẫn lối cho cháu.”

Diệp Tuệ nhận lấy tờ giấy, nắm lại thật chặt, cảnh này nhìn qua sẽ thấy rất giống một âm mưu, nhưng nghe bà cụ nói, cô lại cảm thấy rất thật.

cô cảm ơn bà cụ rồi đứng dậy chuẩn bị rời đi, bà cụ lại nói với sau lưng cô thêm một câu: “Trong khoảng thời gian này có thể đang có người muốn tính kế với hai vợ chồng cháu đấy, cháu tuyệt đối phải cẩn thận.”

Diệp Tuệ chậm rãi bước đi, không hiểu tại sao cô lại nhớ lại lời bà cụ nói: “Chồng cháu sắp gặp một kiếp nạn, nếu vượt qua được thì cả đời này sẽ bình an. Nhưng nếu không vượt qua được thì...” Sau đó bà cụ nhìn cô với một thái độ đầy cảm thông và thương hại.

cô cẩn thận suy nghĩ, tại sao bà cụ lại nói là Thẩm Thuật sắp gặp kiếp nạn nhỉ? Rốt cuộc thì là kiếp nạn gì?

Ngay lúc cô đang suy nghĩ thì bỗng có tiếng sấm từ đằng xa truyền đến, rồi từ từ đến gần hơn, tiếng sấm vang lên được một lúc thì hết.

Chỉ chốc lát sau thì trời đổ mưa, bầu trời vốn đang thoáng đãng bây giờ lại trở nên u ám mệt mỏi.

Mưa rất to, rơi ào ào xuống mặt đất, người đi đường che ô vội vã bước đi trên phố, không ai muốn đứng im một chỗ dưới cơn mưa tầm tã cả.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, tựa như điểm báo cho một điều nguy hiểm sắp tới.

Diệp Tuệ nhìn màn mưa, đáy lòng bỗng trở nên khủng hoảng, tim tự nhiên cũng đập nhanh hơn, như có thứ gì đó đang đập vào tim vậy, cực kỳ khó chịu.

cô cúi đầu lấy tờ giấy bà cụ vừa cho ra, cẩn thận mở ra xem, tay cũng run rẩy, trên giấy có viết một dòng chữ, cô nhìn rất cẩn thận, chỉ sợ sẽ đọc sai chữ nào.

Chỉ có bốn chữ ngắn ngủi.

Lấy mạng đền mạng.

Diệp Tuệ nhanh chóng tự hỏi, không lẽ nếu Thẩm Thuật muốn vượt qua kiếp nạn thì phải lấy mạng đền mạng sao? cô thật sự không hề nghĩ rằng kiếp nạn này thế mà lại là từ kiếp!

cô tiếp tục suy nghĩ, lấy mạng đền mạng, tức là nếu muốn người này sống thì người kia phải chết, rốt cuộc phải dùng tính mạng của ai thì mới có thể đổi được tính mạng của Thẩm Thuật đây?

Nếu như... Đó là cô thì sao?

Diệp Tuệ nhếch môi cười, nếu Thẩm Thuật thật sự gặp nguy hiểm, thì giây phút ấy cô sẽ làm gì? Trong lòng cô đã có đáp án, cô sẽ không để anh phải gặp bất cứ thương tổn nào hết.

Dù có suy nghĩ bao nhiêu lần thì cô vẫn sẽ chọn làm như thế, đó là bảo vệ cho người mà cô yêu.

Lúc này bỗng có một con gió thổi tới xẹt qua đầu ngón tay cô, làm cô không nắm chắc được tờ giấy, để nó vụt mất khỏi tay.

cô khom lưng muốn bắt lấy nó nhưng không được, tờ giấy đã rơi lả lủi xuống đất, ngấm vào vũng nước mưa, mấy chữ viết trên đó cũng dần trở nên mờ hồ.

Diệp Tuệ ngơ ngàng nhìn, con khủng hoảng trong lòng ngày càng mãnh liệt hơn.

Tự dưng cô nghĩ lại lời ông Thẩm đã từng nói với cô, đó là người xem bói nói rằng Thẩm Thuật rất có thể sẽ không sống quá 30 tuổi.

Nhưng từ khi kết hôn với cô đến giờ sức khỏe của anh vẫn rất tốt mà, ông Thẩm cũng cảm thấy không thể nào có chuyện này được.

Nhưng bây giờ chuyện này đang hiện ra ngay trước mắt cô, bà cụ nói Thẩm Thuật có từ kiếp, thầy bói nói Thẩm Thuật sẽ không sống quá 30 tuổi...

Diệp Tuệ nhớ rất rõ, ngày mai là sinh nhật tròn 30 tuổi của anh, tức là rất có thể ngày mai anh sẽ gặp kiếp nạn.

Tim cô nhói lên, không được, cô quyết không để cho anh gặp nguy hiểm đâu.

Advertisement / Quảng cáo

Chỉ trong phút chốc, vô số suy nghĩ hiện lên trong đầu cô, nếu Thẩm Thuật gặp từ kiếp thì... tốt nhất là không nên để anh đi ra ngoài.

Bây giờ tốt nhất anh nên ở trong khách sạn, còn cô thì ở bên cạnh theo dõi anh từng giây từng phút. Còn nữa, ngày mai có với anh cũng sẽ không ra ngoài, dù có chuyện gì thì cô cũng sẽ cùng anh vượt qua.

Diệp Tuệ nghĩ mãi nghĩ mãi đến mức muốn bật khóc, vừa nghĩ tới việc Thẩm Thuật sẽ gặp nguy hiểm, cô liền khó có thể khống chế được cảm xúc của mình.

Nhưng cô biết, ngay lúc này cô càng cần phải bình tĩnh, nếu không mọi việc sẽ chỉ càng khó giải quyết hơn.

Tay cô run bần bật, cầm điện thoại muốn gọi cho Thẩm Thuật, suy thì làm rồi cả điện thoại xuống đất.

Tay cô lướt qua màn hình, vì căng thẳng quá nên tí thì bấm gọi nhầm cho số khác.

cô lầm bầm: “Đừng sợ, phải bình tĩnh...” cô không thể để anh phát hiện ra điều bất thường được.

cô hít sâu một hơi, chọn lại số một lần nữa, sau khi bấm gọi, chỉ vài giây sau là đầu bên kia đã bắt máy.

Bầu không khí rất yên tĩnh, dường như cô có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều của anh, cô cố gắng khống chế cảm xúc của mình, gọi tên anh: “Thẩm Thuật.”

Trong tiếng mưa rơi, giọng nói của anh nhẹ nhàng vang lên bên tai cô: “anh đây.”

Thẩm Thuật không biết suy nghĩ của Diệp Tuệ lúc này, anh ân cần hỏi: “Trời đang mưa, em có mang ô không?”

Diệp Tuệ nhìn mưa rơi, sự lo lắng càng thêm rõ rệt hơn, cô lại gọi tên anh một lần nữa: “Thẩm Thuật.”

Giọng anh mang theo nụ cười: “Sao em?”

Giọng của anh tựa như một cơn gió trong lành tươi mát, có thể xua tan tất cả những bất an.

Diệp Tuệ thậm chí có thể tưởng tượng ra nét mặt của anh khi nói chuyện với cô, anh nhìn thấy trời mưa, phản ứng đầu tiên là nghĩ không biết cô có bị dính mưa hay không.

một người tốt đẹp như anh, vậy mà lại phải gặp kiếp nạn vào ngày mai.

Diệp Tuệ hít mũi, hai mắt đã uon ướt, cô điều chỉnh lại tâm trạng, giọng nói trong trẻo vẫn hỏi nun: “Thẩm Thuật, bây giờ bọn mình quay về khách sạn lun đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mũi Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ cầm điện thoại đứng dưới mái hiên, yên lặng chờ Thẩm Thuật đến, cô đang suy nghĩ không biết lát nữa lúc anh đến thì cô phải nói thế nào với anh đây?

nói là ngày mai bọn họ dừng ra ngoài sao? Nền tim lý do gì bây giờ? Hai người cùng nhau đi du lịch, cô lại vô duyên vô cớ bắt anh ở trong khách sạn, liệu anh có nghĩ ngợi không...

Trong đầu cô hiện lên vô vàn câu hỏi, tất cả đều liên quan đến Thẩm Thuật, cô suy nghĩ rất nhiều, chân mày cũng cau lại theo.

trên tay cô vẫn đang cầm bó hoa cưới vừa mới đỡ được ở hôn lễ, hoa bị nước mưa thấm ướt rồi, ngón tay cô vô thức đưa lên vuốt ve những cánh hoa.

cô cúi thấp đầu, lòng nặng trĩu, không chú ý đến một chiếc xe đỗ lại. Cửa xe mở ra, một đôi chân dài đặt xuống mặt đất ướt mưa.

Thẩm Thuật đã sớm nhận thấy Diệp Tuệ, anh mỉm cười, tay cầm ô chậm rãi đi về phía cô, nước mưa hắt vào áo anh, nhưng anh không buồn để tâm, trong mắt chỉ có hình bóng của Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ đang suy nghĩ, mắt nhìn xuống đất, trên đầu bỗng vang lên một giọng nói dễ nghe: “đang nghĩ gì vậy?”

Vì đang đắm chìm trong những suy tư, nên đột nhiên có tiếng nói làm cô giật mình run tay đánh rơi bó hoa.

Diệp Tuệ khẽ kêu lên, mắt nhìn bó hoa sắp rơi xuống mặt đất toàn nước mưa và bùn.

Lúc này có một cánh tay vòng xuống, vững vàng bắt được bó hoa.

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật nhìn nhau, anh cầm ô đứng trước mặt cô, xung quanh là bóng tối mờ mờ bao phủ, cảm giác anh giống như một điểm sáng duy nhất vậy.

Diệp Tuệ nghiêm túc nhìn ngắm anh, màn đêm làm nền cho thân hình cao lớn, nét mặt anh điềm tĩnh lạnh lùng, ánh mắt sáng trong.

cô nhắm mắt lại cũng có thể hình dung ra từng đường nét trên gương mặt ấy, chỗ nào cũng làm cho cô rung động.

Lúc Thẩm Thuật đứng trước mặt Diệp Tuệ, cô càng thấy đau xót hơn, cô cố mở to mắt để ngăn không cho mình khóc.

Thẩm Thuật không nhận ra sự khác thường của cô, anh đưa lại bó hoa cho cô, giọng nói dịu dàng mang theo nụ cười: “Sao lại không cẩn thận thế?”

Diệp Tuệ nhận lấy bó hoa, nói: “Em vừa mới đứng xem một đám cưới.” thật ảm áp, cô cũng muốn có một đám cưới giống vậy với anh.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật hỏi: “Vây à? Có đẹp không?”

Diệp Tuệ gật đầu: “Đẹp lắm”

anh chăm chú nhìn cô, anh đã chuẩn bị xong hết rồi, hoa hồng và cả nhẫn kim cương.

Chỉ cần về đến khách sạn thôi, anh sẽ cầu hôn với cô luôn, bắt đầu từ hôm nay, anh và cô sẽ cùng nhau bước sang một cuộc sống mới.

anh tin rằng Diệp Tuệ cũng giống anh, cũng có suy nghĩ như vậy.

anh nói: “Bọn mình về thôi.”

Diệp Tuệ đứng dưới ô, hai người ngồi vào xe.

Xe còn chưa nổ máy, Diệp Tuệ đã nhìn anh rồi nói rất nghiêm túc: “Thẩm Thuật, sau khi về khách sạn rồi, ngày mai bọn mình dừng ra ngoài chơi nữa có được không?”

Chỉ cần anh không đi ra ngoài thì sự nguy hiểm sẽ được giảm xuống mức thấp nhất.

anh ngăn người: “Tại sao?”

Diệp Tuệ tìm một cái cớ: “Em thấy hơi mệt, muốn nghỉ lại khách sạn mấy hôm”

Thẩm Thuật nhìn cô vài giây rồi mới đáp: “Được.”

cô lại nói: “Ngày mai nếu anh muốn làm gì thì cũng phải nói với em nhé, em sẽ đi cùng anh.” Nỗi lo lắng lại tiếp tục dâng lên.

Chỉ cần cô ở bên anh, an toàn vượt qua hết ngày mai thì chắc chắn anh sẽ thoát được kiếp nạn này.

Thẩm Thuật đã hơi cảm nhận được sự khác lạ của Diệp Tuệ, hình như cô đang lo lắng chuyện gì đó, nhưng anh cũng không hỏi, chỉ nghe theo cô: “Được.”

nói xong anh đột nhiên đưa tay ra phủ lên bàn tay cô rồi nắm chặt, trong tay truyền đến cảm giác lạnh như băng, anh cau mày nói: “Tay em lạnh quá, vừa này đứng đợi anh có bị lạnh không?”

cô nói: “không sao đâu, về khách sạn em uống chút nước ấm là đỡ thôi”

Tay Thẩm Thuật phủ lên tay cô, trao cho cô sự ấm áp, nhưng cô vẫn cảm thấy lòng mình lạnh như băng, rất khó để thôi không sợ hãi nữa.

cô cực kỳ sợ, sợ anh xảy ra chuyện, sợ từ kiếp sẽ đến.

Thẩm Thuật đang định bỏ tay ra thì Diệp Tuệ lại nhanh chóng giữ lại, cô nắm rất chặt, hai bàn tay hai người không có một khe hở nào.

Dường như làm vậy thì sự bất an của cô mới được giảm đi chút ít.

Thẩm Thuật cảm thấy cô rất lạ, anh lo lắng hỏi: “Em sao thế?”

Lúc này cô mới thả tay anh ra, cô gắng gượng cười: “Tay em lạnh quá, muốn nắm tay anh cho ấm ý mà.”

Thẩm Thuật sợ cô bị ốm rồi, anh nói: “Nếu thấy mệt thì em chợp mắt một lúc đi, khi nào về đến khách sạn anh sẽ gọi em dậy.”

Diệp Tuệ lắc đầu, sao cô có thể ngủ được chứ? cô phải mở to hai mắt ra mà quan sát từng giây từng phút, tuyệt đối không thể để anh gặp chuyện không may.

Hai người với hai suy nghĩ khác nhau, chiếc xe chạy trong đêm mưa, cả hai không ai nói câu nào.

Bên ngoài cửa xe mưa vẫn rơi tầm tã không có dấu hiệu tạnh, mưa lạnh lùng rơi xuống mặt đất, trong không gian yên tĩnh chỉ có tiếng mưa rơi.

Lúc này bỗng dung xuất hiện một tia chớp sáng rực xẹt qua, chia tách màn đêm u tối, tiếng mưa lại càng thêm dữ dội hơn.

Mưa to gió lớn, lạnh lẽo thấu xương, không hiểu vì sao mà tâm trạng Diệp Tuệ càng trở nên bất an hơn, cô nhìn Thẩm Thuật, nhắc anh một câu: “anh lái xe cẩn thận nhé.”

Góc mặt nghiêng của Thẩm Thuật rất rõ nét, anh khẽ đáp: “Ừ.”

Xe vẫn đi về phía trước, một lúc sau, từ phía xa có một chiếc xe khác lao tới, sắc trời mù mịt, trong màn mưa tối đen, ánh đèn xe thấp thoáng rơi vào.

Chiếc xe kia giống như lao ra khỏi màn mưa, đâm thẳng về hướng xe của Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật nhận ra có chuyện không ổn, anh bấm còi nhắc nhở người lái xe, nhưng chiếc xe kia không hề tránh đi mà vẫn dùng tốc độ cực nhanh lao về phía này.

Thẩm Thuật cau mày, chiếc xe kia đi quá nhanh, anh gần như không còn thời gian để tránh, chỉ mấy giây nữa thôi là hai xe sẽ đâm vào nhau.

Nhưng lúc này Diệp Tuệ đang ở bên cạnh anh, anh quyết không thể để cô gặp chuyện không may.

Lông mày anh nhúch, tay anh đặt trên vô lăng, chuẩn bị đánh lái sang bên phải, như thế thì chiếc xe kia sẽ đâm thẳng vào anh, anh sẽ đón nhận sự va chạm mạnh nhất.

Diệp Tuệ nhìn thấy động tác của anh, chắc chắn là anh đang muốn dùng tính mạng của mình để bảo vệ cô, lẽ nào đây chính là tử kiếp mà anh phải đối mặt?

không được, cô sẽ không để anh gặp chuyện gì đâu.

Trong phút chốc, trong đầu cô bỗng hiện lên dòng chữ trên tờ giấy, lấy mạng đền mạng, muốn một người sống thì người còn lại phải chết.

cô lập tức đưa ra quyết định, trong thời khắc nguy hiểm này, lòng cô lại bình tĩnh lạ thường, cô khẽ nói: “Thẩm Thuật.”

Trong cơn mưa tầm tã, giọng của cô vang lên rất rõ ràng, có chút bi thương nhưng lại mang theo hạnh phúc: “Em thích anh.”

Em thích anh, sẽ không có một ai khác khiến cho em có cảm giác như vậy nữa, em sẽ dùng cái chết để đổi lấy tính mạng cho anh, em cam tâm tình nguyện.

Nghe Diệp Tuệ nói xong, Thẩm Thuật mở to hai mắt, vì lời to tiếng của cô mà giờ phút này nhịp tim anh trở nên rất rối loạn.

Động tác của anh cũng chậm lại theo, Diệp Tuệ tranh thủ lúc anh mất tập trung, tay cô cầm lấy vô lăng rồi bẻ lái sang phía bên trái.

Rầm!!!!

Chiếc xe đối diện đâm thẳng vào hướng Diệp Tuệ, chiếc xe rung lắc vài cái, ma sát trên mặt đường trơn ướt phát ra âm thanh rất chói tai, sau đó mới chậm rãi dừng lại.

Diệp Tuệ có thể cảm nhận được sự đau đớn trên cơ thể, cô hoàn toàn không thể cử động được, ý thức đang dần trở nên mơ hồ. cô nghiêng đầu, cố gắng nhìn xem Thẩm Thuật thế nào rồi.

Nhưng sức lực của cô gần như đã không còn, ngay cả chuyện mở mắt cũng cảm thấy phí sức, Thẩm Thuật đang ở bên cạnh cô, vậy mà cô lại không thể nhìn thấy rõ anh.

Advertisement / Quảng cáo

không biết anh có an toàn không? anh có bị thương không? Cuối cùng thì cô cũng đã thổ lộ tình cảm của mình với anh rồi, chỉ tiếc là lại trong thời điểm này.

Trong nháy mắt, trong đầu Diệp Tuệ hiện lên rất nhiều hình ảnh, đáng về trầm tĩnh của anh, đáng về anh lúc không biết làm gì, đáng về anh khi chiều chuộng bao dung cô...

Từng khoảnh khắc hiện lên xen kẽ trong đầu, gương mặt của anh cũng ngày càng rõ ràng trong tâm mắt.

Trước khi hôn mê, cô bắt lực suy nghĩ, cô đã giúp anh thoát khỏi tử kiếp rồi, nhưng thật ra cô vẫn còn một tâm nguyện chưa hoàn thành được.

cô muốn được mặc trên người bộ váy cưới, cầm hoa đứng trước mặt Thẩm Thuật, hạnh phúc nói với anh rằng: Hôm nay bọn mình chính thức kết hôn rồi.

Tiếc là, cô thể cô sẽ không có cơ hội làm điều đó nữa.

Diệp Tuệ hôn mê, Thẩm Thuật trước nay chưa bao giờ biết sợ hãi là gì, lúc này lại bị chính cảm giác ấy bao trùm toàn thân.

anh đang rất đau, đây mắt tràn ngập sự đau đớn khắc cốt ghi tâm, vừa rồi anh đã định đánh lái sang phía bên phải, nhưng vì nghe thấy câu ‘em thích anh’ của Diệp Tuệ nên bị mất tập trung, sau đó cô đã cầm vô lăng rẽ sang phía bên trái để chiếc xe kia lao thẳng về phía cô, vì muốn bảo vệ anh mà cô đã không tiếc hy sinh tính mạng của mình.

Sắc mặt anh trắng bệch, trong họng dâng lên mùi máu tươi, sự lo sợ bua vây trong lòng.

Diệp Tuệ bây giờ sao rồi? cô có còn sống không? Chưa bao giờ cô chảy nhiều máu như thế cả...

Thẩm Thuật nhìn cô, anh há miệng muốn gọi tên cô, nhưng cổ họng khô khốc nên không nói được.

Dừng lại vài giây, anh khó khăn gọi một tiếng: “Diệp...Tuệ...”

anh nhìn cô không chớp mắt, nếu như bình thường thì nhất định cô sẽ cong môi cười, quay đầu híp mắt nhìn anh rồi nói: “Gi ạ?”

Nhưng bây giờ cô lại nằm yên không nhúc nhích, không mở mắt ra, cũng không đáp lại anh.

Nỗi sợ hãi một lần nữa dâng lên trong lòng, sống lưng anh cũng thấy ớn lạnh.

Bình thường anh không bao giờ muốn để cô phải chịu một chút tổn thương nào, nhưng hôm nay anh lại khiến cô bị thương rất nặng.

anh vẫn còn rất nhiều lời chưa kịp nói với cô, tâm lòng của anh và kế hoạch tương lai của hai đứa, Diệp Tuệ vẫn chưa biết gì cả.

anh cố giữ bình tĩnh, tiếp tục gọi: “Diệp...Tuệ...”

Giọng anh run lên, yếu ớt giống như một sợi dây bị kéo căng, lúc nào cũng có thể bị cắt đứt.

Đáp lại anh vẫn là sự yên lặng, chỉ có tiếng mưa rơi bên ngoài đập vào cửa xe, Diệp Tuệ không nói gì, cô nhắm hai mắt, nhìn không hề có sức sống.

Lòng anh trùng xuống, cảm thấy cực kỳ cực kỳ sợ hãi, trời đông tuy lạnh nhưng lòng anh còn lạnh hơn gấp vạn lần.

anh sợ lắm, sợ Diệp Tuệ chết.

anh cố gắng vươn tay ra, run rẩy hướng về phía cô, anh muốn chạm lên mặt cô, trên đầu cô chảy rất nhiều máu, anh muốn lau sạch nó đi.

Thẩm Thuật khó khăn giơ tay lên, nhưng nửa phần cũng không nhúc nhích được.

rõ ràng Diệp Tuệ đang ở ngay bên cạnh anh, anh chỉ cần giơ tay ra là cô thể chạm vào cô rồi, vậy mà cũng khó khăn đến thế.

anh tiếp tục cố gắng vươn tay, chạm rãi nhích đến gần cô từng chút một.

một giây trước khi tay Thẩm Thuật chạm đến mặt Diệp Tuệ, sức lực của anh đã hoàn toàn cạn kiệt, bắt lực buông thõng xuống, sự mệt mỏi và đau đớn ập tới, anh nhắm mắt lại, chìm trong bóng tối.

Mưa vẫn rơi không tạnh suốt đêm, lạnh lẽo đến thấu xương.

Rạng sáng, phát hiện trên đường xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng.

Người gây tai nạn nghi ngờ là do say rượu, làm hai người bị thương, một nam một nữ hiện giờ vẫn đang hôn mê.

Cách đó không xa truyền đến tiếng xe cấp cứu, một lát sau, xe cấp cứu đỗ lại, đưa người bị tai nạn đến bệnh viện.

Lúc Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đi Lục thành, Vương Xuyên cũng đang đi công tác ở một thành phố gần đó, tình thoảng anh cũng chú ý đến tin tức của thành phố này.

Mặc dù hai người họ rất cẩn thận, nhưng đề phòng nếu có tin tức bị tuồn ra thì Vương Xuyên có thể kịp thời tìm cách phong tỏa nhanh chóng.

Bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, xem ra chuyến du lịch lần này của Thẩm tổng và Diệp Tuệ chắc là vui lắm đấy.

Ngay lúc Vương Xuyên đang chuẩn bị đi nấu một bát mì tôm của cầu độc thân làm bữa đêm thì chuông điện thoại vang lên.

anh nhìn màn hình, là Đới Chí gọi, anh vừa bấm nút nghe vừa đi vào bếp: “Gi thế? Tìm tôi có việc gì à?”

Giọng của Đới Chí rất căng thẳng: “Thẩm Thuật và Diệp Tuệ bị tai nạn giao thông rồi.”

Vương Xuyên đứng khựng lại, suýt thì làm rơi đi động: “Sao cơ? Cụ thể là làm sao? anh nói rõ ràng cho tôi nghe đi!!”

Đới Chí là người đại diện của Diệp Tuệ, Diệp Tuệ vừa mới gặp chuyện thì ngay lập tức đã có một phóng viên chụp lại được ảnh, nhưng tên đó lại không đăng bài luôn mà lại gọi điện đàm phán với Đới Chí, muốn tranh thủ kiếm ít tiền.

Có điều tên này chỉ cho rằng Diệp Tuệ đi hẹn hò với một người đàn ông nào đó chứ không biết đây là tổng giám đốc của Hoa Thụy, chứ nếu biết thì chắc hẳn sẽ đăng bài lên mạng ngay lập tức.

Vương Xuyên trầm giọng: “anh nói lại với tên kia là dù có phải bỏ bao nhiêu tiền thì chúng ta cũng phải đập được tin tức đó xuống.”

anh nói mấy câu thương lượng với tên phóng viên, sau đó gửi cho hắn ta một khoản phí giữ miệng trước, số tiền còn lại sẽ giao dịch trực tiếp, tiếp theo còn bảo hắn ta giúp anh phong tỏa tin tức, nếu không số tiền kia sẽ được chia cho người khác.

Vương Xuyên và Đới Chí lập tức đặt chuyến bay sớm nhất đến Lục thành, cả hai trùng hợp gặp ở cửa bệnh viện nên bọn họ cùng nhau đi vào.

Bên ngoài bệnh viện đã có không ít phóng viên vây quanh, nhưng Vương Xuyên đã dẫn trước với bệnh viện là không cho người lạ đi vào phòng bệnh của Thẩm Thuật và Diệp Tuệ.

Tên phóng viên chụp được ảnh hiện trường trông thấy Vương Xuyên, hắn lập tức gọi: “Trưởng phòng Vương.”

Mặc dù Vương Xuyên đang rất lo lắng, chỉ muốn nhanh vào xem xem Thẩm Thuật và Diệp Tuệ thế nào, nhưng anh vẫn phải cố gắng nặn ra một nụ cười.

“nói lời giữ lời, chúng ta đã thỏa thuận là sẽ đập tắt hoàn toàn cái tin kia rồi, tôi hy vọng anh sẽ không cố làm những chuyện dư thừa.” Câu cuối của Vương Xuyên mang theo sự cảnh cáo, không để cho hắn bán tin tức kia cho người khác.

Tên phóng viên đó đã nhận được một khoản tiền lớn, hắn đương nhiên sẽ không vì lợi ích riêng mà đi chọc giận người của Hoa Thụy, hắn ta đồng ý rồi cầm tiền rời đi.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc này Vương Xuyên mới nhẹ nhõm đi đôi chút, anh bước vào thang máy, nhìn số tầng đi lên, tìm anh cũng theo đó mà đập mạnh hơn.

Cửa thang máy mở, Vương Xuyên nhanh chóng đi ra, anh nhìn Đới Chí đã đến phòng bệnh trước anh, hỏi: “Thế nào rồi? Hai người họ có sao không?”

Đới Chí lắc đầu: “Cả hai vẫn còn đang hôn mê, tình hình của Thẩm tổng tốt hơn một chút, vì trước khi xe bị đâm Diệp Tuệ đã đánh tay lái cho xe đâm về phía cô ấy ngồi. Cho nên tình hình của cô ấy lúc này không được tốt lắm, rất có thể sẽ phải làm phẫu thuật.”

Vương Xuyên tuy đã cố giữ bình tĩnh nhưng hai tay vẫn không khỏi run lên: “Đề tôi gọi điện cho mẹ Diệp Tuệ báo bà ấy tới đây.”

Đới Chí phản nào đoán được ý của Vương Xuyên: “Ừ, anh gọi đi.”

Vương Xuyên đi tới góc hành lang bấm số điện thoại của Tiểu Lư, báo cô ấy gọi điện báo tin cho mẹ Diệp Tuệ.

Mặc dù Vương Xuyên đã đặt tin Diệp Tuệ và Thẩm Thuật cùng bị tai nạn xe xuống, nhưng chuyện Diệp Tuệ xảy ra chuyện thì anh không có ý định giấu diếm với truyền thông.

Tin tức được lan truyền rất nhanh trên mạng.

[Diệp Tuệ bị tai nạn giao thông nghiêm trọng ở Lục thành, hiện đang hôn mê, tính mạng bị đe dọa.]

Bên dưới còn đăng ảnh hiện trường vụ tai nạn, cảnh tượng rất kinh khủng, xe bị đâm đến biến dạng.

Bình luận gần như nổ tung khắp các trang mạng.

Chuyện này quá nghiêm trọng, dân mạng không ngừng thảo luận trên Weibo, các chủ đề liên quan đều có lượt xem rất cao.

“Trời ơi phim mới của Diệp Tuệ mới vừa đóng máy mà, phòng làm việc còn nói cho cô ấy nghỉ mấy ngày, sao lại đột ngột xảy ra tai nạn thế này?!!”

“Cầu trời phủ hộ cho Diệp Tuệ bình an qua khỏi, em vẫn đang chờ được xem phim mới của chị mà, sau này em còn muốn được xem nhiều phim của chị hơn nữa cơ, hứa với em là chị sẽ không sao đi!”

“Cảm thấy thật có lỗi với Diệp Tuệ, trước đây tôi không nên chửi bạn nhiều như thế, tôi sẽ cầu phúc cho bạn mỗi ngày, nhất định bạn phải bình an đấy nhé.”

Bọn họ còn mở hẳn một topic riêng để cầu phúc cho Diệp Tuệ, ngày nào họ cũng vào Weibo của phòng làm việc để hỏi thăm xem Diệp Tuệ thế nào.

Bộ phận PR của Hoa Thụy thấy phản ứng của dân mạng thì lập tức đăng bài lên Weibo.

“Các bác sĩ hiện đang tích cực cố gắng cứu chữa cho Diệp Tuệ, có tin tức gì chúng tôi sẽ thông báo cho mọi người biết ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 94

Edit: Ngán Nhi

Tối hôm nay trời vẫn mưa tầm tã, bầu trời bị bao phủ bởi một màu đen u ám, không trăng không sao, mưa dội xuống mặt đất phát ra thứ âm thanh nghe rất nặng nề, mưa rơi mỗi lúc một lớn hơn, khiến cho lòng người thêm lo lắng, cảm xúc hỗn loạn.

Bên ngoài bệnh viện có rất đông phóng viên nhà báo đứng canh, Hoa Thụy đã điều an ninh tới canh giữ nghiêm ngặt ở tầng cao nhất của bệnh viện, không cho phóng viên vào.

Đêm khuya trong bệnh viện vô cùng yên tĩnh, cửa đóng kín ngăn lại tiếng mưa rơi ồn ào bên ngoài, các bệnh nhân đều đang ngủ, thỉnh thoảng có mấy bác sĩ và y tá trực đêm đi qua đi lại.

Có một phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc sát trùng gay mũi, rèm cửa mở một nửa, thấp thoáng ánh trắng lơ mờ.

Bệnh nhân nam đang nằm trên giường bệnh, trong phòng chỉ bật một cái đèn nhỏ với ánh sáng dịu nhẹ.

Thẩm Thuật vẫn còn đang hôn mê, hai mắt anh nhắm nghiền, mày cau lại, giống như đang gặp ác mộng.

Bên ngoài cửa sổ loáng thoáng nghe thấy tiếng mưa rơi, trong con hôn mê Thẩm Thuật quay trở lại thời niên thiếu, đứng vào hôm bị bỏ rơi, đêm đó trời cũng mưa tầm tã.

Tiểu Thẩm Thuật lại một lần nữa bị mẹ Thịnh Văn nhốt trong phòng.

Cửa phòng bị khóa từ bên ngoài, trong phòng mờ tối, Tiểu Thẩm Thuật co rúm cơ thể nhỏ bé núp trong góc phòng.

Con mua to kềm theo những trận gió lớn, những hạt mưa đập vào khung cửa sổ làm cho cửa rung lên, Tiểu Thâm Thuật càng thêm sợ hãi, cậu bé không dám nói một tiếng nào.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng cãi vã của Thịnh Văn và Thâm Sĩ, Thịnh Văn nói rất lớn tiếng, chứ bởi cuộc hôn nhân bị sắp đặt của bọn họ.

Tiếp đó lại vang lên tiếng kéo vali, Thịnh Văn nói một câu cuối cùng: “Tôi đi đây, đừng tìm tôi làm gì!”

Tiểu Thâm Thuật bò dậy khỏi mặt đất, lao đảo chạy đến trước cửa phòng đóng chặt, cậu bé vừa cố gắng phá cửa vừa kêu gào: “Mẹ ơi đừng đi, đừng bỏ con lại mẹ ơi!”

Con ác mộng một lần nữa được tái hiện, toàn thân Thâm Thuật trở nên lạnh lẽo và cứng.

Buổi tối mùa đông giá rét năm đó, Thâm Thuật không nhớ là mình đã đập cửa bao lâu, cảm giác lạnh thấu xương lan tràn ra khắp cơ thể, bóng đèn cứ quẩn lấy anh, khiến anh không thể mở mắt ra được.

Cho đến khi anh đột nhiên nhớ đến gương mặt của Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ rất nhất gan, có sợ nhất là ma, thế mà lại có khả năng nhìn thấy ma quỷ, mỗi lúc cô sợ, cô đều sẽ đứng nép vào anh, nhiều lúc còn khiến anh hiểu lầm cô.

Advertisement / Quảng cáo

Thị trấn nhỏ nơi Diệp Tuệ sinh ra là một nơi rất yên bình, rời xa chốn phồn hoa đô thị ồn ã. Vào một chiều hoàng hôn, ráng chiều phủ kín con đường, anh và cô đã cùng nhau đi bộ về nhà.

Diệp Tuệ đã chữa lành nội tâm bị tổn thương của anh, làm cho anh biết được cảm giác ấm áp của một ngôi nhà, chuyện quá khứ cũng không ảnh hưởng đến anh nữa rồi.

Đầu Thâm Thuật nhói đau, ký ức nhỏ nhất vào buổi tối hôm say rượu lại hiện ra.

anh và cô đều không uống được nhiều, cả hai mụm men say để thổ lộ lòng mình.

Những ký ức đẹp nhanh chóng ủa về, nhưng chợt có một cơn đau ập tới, nhắc nhở anh một chuyện.

Trong đêm tối lạnh lẽo, anh và cô ngồi trên xe về khách sạn, sau đó là tiếng xe đâm đinh tai nhức óc, giọng nói của Diệp Tuệ trong trẻo, vang lên trong đầu anh.

“Thâm Thuật, em thích anh.”

Trong sự hỗn loạn của dòng suy nghĩ, Thâm Thuật gạt mình mở mắt ra.

Tầm nhìn của anh từ mờ ảo dần trở nên rõ ràng, bên trên là trần nhà màu trắng tinh, giống như được bao phủ bởi hàng ngàn hàng vạn tia sáng trắng vậy.

Lúc tỉnh lại, Thâm Thuật cảm thấy cổ họng mình rất đau, cơn đau lan ra khắp cơ thể, nhưng anh không để ý mà gắng gượng ngồi dậy.

Diệp Tuệ đâu? Bây giờ cô thế nào rồi?

anh nhìn xung quanh, không thấy Diệp Tuệ đâu cả, lòng anh quặn thắt, tìm nhói đau.

Đới Chí đứng bên ngoài phòng bệnh, nhìn thấy Thâm Thuật tỉnh thì liền đi nhanh vào, Thâm Thuật vừa mở miệng muốn nói thì anh đã đoán được ngay suy nghĩ của Thâm Thuật rồi.

“Diệp Tuệ vẫn còn đang ở phòng cấp cứu, có thể sẽ phải làm phẫu thuật.” Đới Chí cau mày nói, “Tôi đã liên lạc với mẹ của cô ấy và cử người đón bà đến đây rồi.”

trên người Thâm Thuật không có quá nhiều vết thương, chỉ bị hôn mê tạm thời thôi.

Vừa rồi Diệp Tuệ đã được các bác sĩ cấp cứu, lúc Thâm Thuật tỉnh lại thì cũng là lúc Diệp Tuệ được cấp cứu xong, bác sĩ nói còn phải làm phẫu thuật nữa.

Thâm Thuật lập tức đi xuống giường bệnh: “Phòng cấp cứu ở đâu?”

“Thâm Thuật, bác sĩ nói anh phải nằm yên nghỉ ngơi.” Đới Chí nói rất ân cần, “Phía bên phòng cấp cứu đã có Vương Xuyên trông chừng rồi.”

Thâm Thuật dường như không nghe thấy gì hết, không quay đầu lại mà đi thẳng ra khỏi phòng bệnh.

Đới Chí vội vàng đi theo, lúc hai người tới phòng cấp cứu, đúng lúc thấy bác sĩ và Vương Xuyên đang nói chuyện với nhau.

Bác sĩ mặc áo blouse trắng đeo khẩu trang bước ra, cau mày nói: “Diệp Tuệ phải làm phẫu thuật, cần có chữ ký xác nhận của người thân.”

Vương Xuyên hơi hoảng, anh đã liên lạc với người nhà của Diệp Tuệ rồi, nhưng mẹ của cô ấy không thể đến bệnh viện ngay bây giờ được, phải làm sao đây?

Bác sĩ lại hỏi: “Người thân của Diệp Tuệ có ở đây không?”

Vương Xuyên lắc đầu, thờ dãi, đang định nói thì đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc.

“Có tôi đây.” Trong hành lang yên tĩnh, giọng nói kia nghe càng thêm rõ ràng.

Vương Xuyên ngăn người quay lại nhìn, thấy Thâm Thuật đã tỉnh lại và đứng sau lưng anh, Vương Xuyên thở phào nhẹ nhõm: “Thâm Thuật, cuối cùng thì anh cũng tỉnh rồi.”

Thâm Thuật nhìn bác sĩ, nói: “Tôi là chồng của Diệp Tuệ.”

Lông mày đang nhíu chặt của bác sĩ giãn ra đôi chút, vẫy tay với Thâm Thuật nói: “anh đi theo tôi vào ký tên.”

Thâm Thuật đi theo bác sĩ vào phòng làm việc, để lại hai người Vương Xuyên và Đới Chí đứng đó, cả hai mãi mới hồi phục lại tinh thần, quay sang nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Vương Xuyên ngớ ngẩn không thể tin nổi: “Vừa nãy anh cũng nghe thấy rõ đúng không?”

Đới Chí gạt đầu: “Tai của anh không có vấn đề gì đâu, tôi cũng nghe thấy thế, Thâm Thuật và Diệp Tuệ đã kết hôn rồi.”

Cho nên là, bây giờ người đang nằm trong phòng cấp cứu không chỉ đơn giản là nghệ sĩ đang được Hoa Thụy nâng đỡ nhiều nhất, mà còn là bà chủ thật sự của Hoa Thụy.

Nếu chuyện này mà bị lộ thì không biết sẽ gây chấn động như thế nào nữa, bọn họ sẽ liên hệ với các bác sĩ và y tá ở đây để đảm bảo chuyện này sẽ không bị người ngoài biết.

Thời gian Diệp Tuệ và Thâm Thuật ở bệnh viện tuyệt đối phải yên bình, không thể bị dư luận quấy nhiễu.

Thâm Thuật đi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, Vương Xuyên và Đới Chí không hỏi thêm gì, hai người chỉ cùng anh ngồi bên ngoài.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, không biết đã qua bao lâu rồi mà cửa phòng phẫu thuật vẫn chưa mở.

Bên ngoài, Thâm Thuật lo lắng ngồi đợi, anh mặc đồ bệnh nhân, đêm đã khuya, không khí lạnh tràn lan khắp các dãy hành lang của bệnh viện.

Vương Xuyên lấy áo khoác đưa cho Thâm Thuật: “Thâm Thuật, đừng hành hạ cơ thể mình.”

Trong lòng anh còn định nói Diệp Tuệ sẽ không có chuyện gì đâu, nhưng cuối cùng vẫn kìm lại không nói, trong thời điểm này, câu an ủi nào đối với Thâm Thuật cũng chỉ càng thêm nhấn mạnh với anh rằng Diệp Tuệ đang bị thương rất nặng thôi.

Lúc Nghiêm Lam nhận được điện thoại, bà đang ăn cơm với nhà hàng xóm, Diệp Tuệ không thể về nhà thường xuyên nên thỉnh thoảng bà lại mời hàng xóm đến nhà chơi.

Nghiêm Lam không phải lo chuyện ăn chuyện mặc, tiền Diệp Tuệ gửi bà chẳng tiêu hết được, lần nào bà cũng dặn cô đừng gửi tiền về nữa, cô ngoài miệng thì vâng lời, nhưng lần sau vẫn cứ làm.

Bà cũng chỉ trách mắng mấy câu, nhưng trong lòng bà biết là Diệp Tuệ rất quan tâm đến bà, lúc Diệp Tuệ rảnh rỗi còn cùng Thẩm Thuật về nhà chơi, cho nên bà không có việc gì phải u sầu, dạo này nhìn cũng trẻ ra.

“Số bà tốt thật, có đứa con gái hiếu thảo quá.” Người hàng xóm ngưỡng mộ nói.

Nghiêm Lam cười híp mắt, gật đầu lia lịa, còn chưa ăn tối xong thì chuông điện thoại kêu.

Bà nhìn màn hình, cười bất máy: “Tiểu Lưu à, có chuyện gì thế cháu?”

Tiểu Lưu hít sâu một hơi rồi mới nói: “ô ôi, cô bình tĩnh nghe cháu nói nhé, tuyệt đối đừng kích động quá ạ.”

Nghiêm Lam hoảng hốt, lập tức đứng bật dậy, trong lòng có dự cảm xấu: “Có phải Diệp Tuệ đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không?”

Giọng của Tiểu Lưu nghe rất nghiêm trọng: “Vâng ạ, Diệp Tuệ bị tai nạn xe, bây giờ vẫn đang hôn mê ạ.”

Trước mắt Nghiêm Lam tối sầm đi, toàn thân bần rần, bà vội vàng chống tay lên bàn thì mới đứng vững được, giọng bà run lên, mang theo sự ghen ngào: “Nó ở bệnh viện nào để cô tới?”

Tiểu Lưu nói tên bệnh viện cho bà rồi dặn: “Cháu sắp đến nhà cô rồi, sẽ có người đưa cô với cháu tới bệnh viện ạ.”

Sau khi tắt máy, Nghiêm Lam đi ra ngoài như người mất hồn: “Nhanh lên nào, nhanh lên, con gái tôi đang ở trong viện đấy.”

May là người hàng xóm ở bên cạnh cũng nghe được mấy câu, nhận thấy sự khác thường của Nghiêm Lam, bà ấy vội kéo Nghiêm Lam lại, cùng Nghiêm Lam chờ Tiểu Lưu tới đón rồi mới yên tâm ra về.

Sau khi Tiểu Lưu đón được Nghiêm Lam, hai người trực tiếp ngồi lên máy bay tư nhân của Thẩm Thuật để tới bệnh viện, Nghiêm Lam lúc này đã hoàn toàn mất lý trí, chẳng buồn quan tâm xem máy bay tư nhân này từ đâu tới và là của ai, bà chỉ lo cho Diệp Tuệ, bà muốn biết rốt cuộc bây giờ Diệp Tuệ thế nào rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Rất nhanh Nghiêm Lam đã tới bệnh viện, cánh phóng viên vẫn ngồi chồm hổm bên ngoài, vừa trông thấy Nghiêm Lam đến là bọn họ đồng loạt hướng máy ảnh về phía bà.

Tiểu Lưu đánh mặt, che chắn cho Nghiêm Lam, mãi mới vào trong bệnh viện được.

Cánh phóng viên lập tức đăng bài lên Weibo.

[Mẹ Diệp Tuệ suy sụp, vội vã tới bệnh viện gặp con gái lần cuối.]

[Nghệ sỹ trẻ Diệp Tuệ hiện đang nguy kịch, liệu có thể qua khỏi đêm nay không!]

Bọn họ biết bây giờ chỉ cần là những tin tức liên quan đến Diệp Tuệ là mọi người sẽ ồ ạt vào xem ngay.

Mấy bài đăng vừa được phát lên Weibo là ngay lập tức nhận về những bình luận chửi bới bên dưới.

“Diệp Tuệ chỉ hôn mê thôi mà, sao lại cố tình xuyên tạc thông tin để câu view thế!”

“Bác sĩ người ta còn chưa nói gì đâu nhé, thế mà cánh chó săn này đã rủa Diệp Tuệ rồi, có còn là con người hay không đây?”

“Còn dám chụp ảnh mẹ Diệp Tuệ nữa chứ, con gái bị tai nạn người ta lo lắng còn không kịp, giờ còn phải đối mặt với mấy chuyện này, phát điên lên mất thôi.”

“Chuyện thất đức như thế mà cũng làm được à, Diệp Tuệ đang nguy kịch mà còn tranh thủ bỏ đá xuống giếng nữa.”

Dân mạng lúc này hoàn toàn đứng về phía Diệp Tuệ, cùng nhau mắng đám phóng viên xối xả.

Có một số thành phần muốn lợi dụng lúc Diệp Tuệ bị tai nạn mà bịa đặt nói xấu cô, nhưng tất cả đều đã bị dân mạng lật úp hoàn toàn, bọn họ quyết không để cho mấy thành phần như thế có cơ hội nói xấu Diệp Tuệ.

Sau vụ tai nạn này, Diệp Tuệ bất ngờ nhận được rất nhiều sự cảm thông, những người trước đây đã từng chửi bới cô lúc này lại bắt đầu xem lại hết những phim và gameshow Diệp Tuệ đã từng tham gia. Bọn họ phát hiện kỹ năng diễn xuất của Diệp Tuệ thể hiện trong show “Diễn viên” quá đỉnh, không thể bắt bẻ được điều gì, lúc trước bọn họ còn chưa nhìn xem cô diễn thế nào mà đã diễn cuồng chửi cô rồi.

Biểu hiện của cô ở gameshow hay phim đều không giống như bọn họ đã nghĩ, chỉ cần chú ý theo dõi là sẽ nhận thấy thật ra cô ấy là một diễn viên rất có thực lực.

Nếu một diễn viên giỏi như thế mà ra đi, vậy thì những tổn thương khi trước mà bọn họ đã tạo ra cho cô sẽ không thể bù đắp được rồi.

Nghiêm Lam không biết sự xuất hiện của mình đã khiến dư luận dậy sóng, mà bà cũng không rảnh mà quan tâm, gần như chạy một mạch đến phòng phẫu thuật.

Phòng phẫu thuật vẫn sáng đèn, cuộc phẫu thuật đang được tiến hành, Diệp Tuệ chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Chán Nghiêm Lam mệt mỏi, suyết nửa thì ngã quỵ xuống, Thẩm Thuật lập tức đi tới đỡ bà ngồi xuống ghế chờ.

Tay anh bị Nghiêm Lam nắm chặt, anh có thể cảm nhận được nhiệt độ lạnh như băng từ bàn tay bà.

“Bác sĩ nói sao?”

Thẩm Thuật bây giờ chỉ có duy nhất một cảm xúc là áy náy, nếu lúc ấy Diệp Tuệ không vì cứu anh thì tình hình đã không nghiêm trọng đến mức này.

Nếu anh không bị mất tập trung khi nghe thấy Diệp Tuệ tỏ tình, thì cô đã không bị thương nặng như thế.

anh khó khăn lên tiếng: “Bác sĩ vẫn đang cứu chữa, còn phải xem tình hình cụ thể thế nào đã ạ.”

Dừng lại một giây, anh nói tiếp: “Con xin lỗi, con đã không bảo vệ được Diệp Tuệ.”

Nước mắt Nghiêm Lam rơi xuống, bà lắc đầu: “Đừng tự trách mình, mẹ biết là con cũng đã cố gắng hết sức rồi.” Bà nhìn thấy vết thương trên đầu Thẩm Thuật.

Bà lo cho sức khỏe của Thẩm Thuật nên vội nhệ vào tay anh nói: “Con đừng gượng sức quá, nghỉ ngơi một lúc đi, mẹ ở đây chờ.”

Thẩm Thuật không nghe theo, anh lắc đầu, ngữ khí rất kiên định: “Con muốn ở đây chờ Diệp Tuệ ra ngoài, con tin cô ấy chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu.”

Đèn trong phòng phẫu thuật vẫn sáng, cuộc phẫu thuật vẫn chưa kết thúc.

Bên ngoài phòng có không ít người đứng chờ, ai cũng hy vọng cuộc phẫu thuật sẽ thành công, Diệp Tuệ sẽ bình an khỏe mạnh trở lại.

Lúc Diệp Tuệ được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, cô rất yếu, Thẩm Thuật nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch.

Hồ hấp của anh chậm lại, sự đau đớn trên cơ thể cũng không bằng nỗi đau trong tim lúc này.

Diệp Tuệ được đẩy vào phòng bệnh, Thẩm Thuật theo sát bên cạnh, trong nản đêm yên tĩnh, tiếng đồng hồ vang lên rất rõ ràng, kim đồng hồ đứng lúc chỉ vào số mười hai.

Hôm nay là sinh nhật tròn 30 tuổi của Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ đang nằm trên giường bệnh, cô đã giúp anh vượt qua được kiếp nạn cuộc đời.

Bác sĩ nói phẫu thuật rất thành công, nhưng còn phải quan sát thêm mấy ngày nữa, nếu cô vẫn không tỉnh lại thì có thể sẽ trở thành người thực vật, thậm chí là...

Thẩm Thuật vốn không hay thể hiện cảm xúc ra bên ngoài, nhưng đây là lần đầu tiên mà bạn bè của anh nhìn thấy anh mất bình tĩnh như thế.

Ngày thứ nhất Thẩm Thuật bước sang tuổi 30, Diệp Tuệ không tỉnh lại.

anh không ăn không ngủ nắm tay cô, thẩn thờ ngồi bên giường bệnh, không nói năng gì.

Ngày thứ hai Thẩm Thuật bước sang tuổi 30, Diệp Tuệ không tỉnh lại.

Ai khuyên nhủ anh cũng không chịu nghe, phải đến khi mẹ Diệp Tuệ kiên trì nói thì anh mới ăn được vài miếng cơm cho có lệ, sau đó lại tiếp tục ngồi bên giường bệnh trông nom Diệp Tuệ.

Trong mấy ngày cô hôn mê, Thẩm Thuật luôn ở trong trạng thái hoảng sợ.

Ngày thứ ba Thẩm Thuật bước sang tuổi 30, Diệp Tuệ vẫn không tỉnh lại.

cô đang bị vây trong một nơi rất tối, dù mở mắt ra thì vẫn chỉ thấy một màu đen.

Dường như cô đã mơ một giấc mơ thật dài, trong giấc mơ, cô quay về thế giới thuộc về mình.

cô không cha không mẹ, sống cô độc một mình, không có gì cả, nơi ấy không có gì đáng để cô lưu luyến hết.

Bỗng có một giọng nói quen thuộc phá tan màn đêm, tựa như có một cơn gió mát thổi vào.

“Diệp Tuệ, em có nghe thấy anh nói không?”

Ai đang gọi cô thế?

“Diệp Tuệ, đã là ngày thứ ba rồi, sao em còn chưa tỉnh lại?”

Diệp Tuệ cảm nhận được có một giọt nước mắt rơi xuống bàn tay cô, nhiệt độ trên tay cô lạnh như băng, còn giọt nước mắt thì ấm nóng.

Thẩm Thuật đang đợi cô sao?

Giọng anh có chút nghẹn ngào, anh cúi người xuống, cơ thể không tự chủ được mà run lên.

Advertisement / Quảng cáo

“Diệp Tuệ, lời em nói vào tối hôm đó, cũng chính là lời mà anh muốn nói.”

“Lúc chúng ta uống say, em nói em thích anh, thật ra anh cũng đã trả lời lại em, nhưng vì say quá nên cả hai chúng ta đều không nhớ gì.”

“Cũng tại anh không nhớ ra sớm hơn, nếu em vẫn chưa nhớ ra thì để anh nói lại cho em nghe mấy lần nữa nhé, được không em?”

Thẩm Thuật nắm chặt tay Diệp Tuệ, các ngón tay mảnh mai trắng nõn của cô vô thức gấp lại, anh đưa ngón tay mình vào giữa các ngón tay cô, để mười ngón tay đan chặt vào nhau.

“anh cũng thích em.”

“Diệp Tuệ, em là người mà anh thích nhất.”

“Em là người quan trọng nhất trong đời anh.”

anh nói từng câu cho cô nghe, anh rất thích cô, anh không thể rời xa cô được.

“Em mở mắt ra đi mà, anh sẽ mãi ở bên em”

Giọng anh giống như đang cầu xin, anh nắm chặt tay cô, cơ thể cao lớn cúi gập trên giường bệnh.

“Em tỉnh lại đi có được không?”

Diệp Tuệ rất muốn mở mắt nhìn Thẩm Thuật, nhưng mí mắt lại nặng trĩu, không thể nhấc lên nổi. cô muốn vươn tay chạm vào anh một chút, xem anh có bình an vô sự không.

Nhưng tựa như có một thứ gì đó kéo cô xuống vực sâu tăm tối, cô không thể động đậy, muốn giơ tay lên nhưng cổ lăm cũng chỉ giật nhẹ được ngón tay.

Diệp Tuệ thấy mệt quá, nhưng cô rất muốn trả lời lại anh.

Thẩm Thuật, anh có biết không?

Người mà em thích nhất trên đời này, cũng chính là anh đấy.

- - -

Sắp ngọt ngào rồi các cô cứ chuẩn bị tinh thần đi thôi ~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật cúi đầu, anh bỗng cảm nhận được ngón tay của Diệp Tuệ khẽ nhúc nhích, xúc cảm nhẹ nhàng ma sát lên tay anh.

anh luôn nắm chặt tay cô, cho nên dù chỉ là một cử động rất nhỏ thì anh đều sẽ phát hiện ra ngay.

anh lập tức ngẩng đầu lên nhìn Diệp Tuệ.

Phản ứng đầu tiên của anh là run lên nảy gậy, không tin đây là sự thật, nửa phút sau anh mới bình tĩnh lại được, cảm nhận rõ ràng bàn nẩy ngón tay cô đã cử động.

Hai mắt anh sáng rực lên, vệt vàng đứng bật dậy khỏi giường bệnh, vì vui quá nên anh quên mất là chỉ cần bấm chuông là bác sĩ sẽ tới, trực tiếp lao ra khỏi phòng bệnh gọi bác sĩ đến đây.

Thẩm Thuật: “Tôi vừa cảm nhận được ngón tay Diệp Tuệ cử động.”

Bác sĩ bước nhanh vào phòng bệnh, Nghiêm Lam và Tiểu Lưu cũng đi vào theo, mong chờ Diệp Tuệ tỉnh lại.

Nghiêm Lam: “Tuệ Tuệ chắc chắn sắp tỉnh rồi.”

“Vừa nãy ngón tay cô ấy cử động, có phải cô ấy sẽ tỉnh lại không?” Thẩm Thuật lo lắng hỏi bác sĩ liên tục.

Bác sĩ không cho anh một câu trả lời khẳng định, sau khi làm kiểm tra tổng quát, bác sĩ mới nói: “Diệp Tuệ có khả năng sẽ tỉnh lại, nhưng bây giờ vẫn chưa thể nói chắc chắn được.”

Chuyện hôn mê vốn rất khó nói trước điều gì, có thể người bệnh sẽ tỉnh lại nhanh chóng, cũng có người bệnh sẽ nằm mãi như vậy.

Bác sĩ là những người chứng kiến rất nhiều trường hợp, cho nên họ sẽ không vì sự mong đợi của người nhà mà nói ra một kết quả theo chiều hướng tốt, họ sẽ nói cho người nhà bệnh nhân một kết luận khách quan nhất, không để cho họ hy vọng quá nhiều.

Nghiêm Lam và Tiểu Lưu nghe bác sĩ nói xong liền bật khóc, hai người đều không dám khóc lớn, chỉ yên lặng rơi lệ.

Ánh mắt Thẩm Thuật trở nên âm trầm đi nhiều, dường như người vừa mới nói chuyện rất nhiều ban nãy không phải là anh vậy, bây giờ anh lại quay về với vẻ trầm lặng ít nói của mình.

Chờ đợi trong vô vọng và hy vọng mong manh chính là nỗi sợ lớn nhất của con người, tựa như đang đứng trên một con đường mà phía trước rất mờ, không biết khi nào mới đi tới điểm cuối.

Thẩm Thuật lại ngồi xuống giường bệnh, mắt nhìn Diệp Tuệ chăm chú, chờ đợi động tĩnh tiếp theo của cô.

Advertisement / Quảng cáo

Mấy ngày nay Thẩm Thuật luôn trông chừng bên giường bệnh, gần như không giành thời gian để đi làm việc khác, ngay cả điện thoại của anh cũng phải nhờ Vương Xuyên nhận giúp.

Vương Xuyên nhận điện thoại từ khách sạn gọi tới, quản lý của khách sạn nói phòng Thẩm Thuật đặt ngày mai sẽ đến hạn check out, họ hỏi Vương Xuyên xem có cần gia hạn thời gian đặt phòng không.

Vương Xuyên vốn muốn nói lại với Thẩm Thuật, nhưng nhìn bộ dạng Thẩm Thuật lúc này, anh không đành lòng tới quấy rầy, một mình đi tới khách sạn.

Vừa vào trong phòng, Vương Xuyên liền thấy rất nhiều hoa hồng, giống như được ghép lại thành hình dạng gì đó, nhưng bây giờ đã bị gió thổi bay tán loạn, nhìn không ra.

Vương Xuyên biết, đây hẳn là một sự bất ngờ mà Thẩm Thuật muốn dành tặng cho Diệp Tuệ.

Nhưng Diệp Tuệ chưa kịp nhìn thấy thì đã bị tai nạn xe, Thẩm Thuật cũng vì thế mà không thể quan sát phản ứng của cô khi nhìn thấy cảnh này, chỉ biết đau khổ tự trách mình.

Vương Xuyên gọi người đem hành lý tới khách sạn, anh đi một vòng trong phòng, xem xem có thứ gì đó bị bỏ quên không.

một giây sau, tầm mắt anh dừng lại, nhìn vào một cái hộp nhỏ trên bàn.

Vừa mới nhìn nó xong anh đã có một suy đoán trong đầu, đến lúc mở cái hộp ra, anh phát hiện bên trong đúng là có một cái nhẫn.

Chiếc nhẫn này chắc chắn là để đưa cho Diệp Tuệ rồi.

Vương Xuyên cẩn thận cất hộp nhẫn đi, nhanh chóng quay trở lại bệnh viện.

Lúc anh đẩy cửa phòng bệnh ra, Thẩm Thuật vẫn giữ nguyên vị trí cũ, không nhúc nhích ngồi bên giường bệnh.

Ánh mắt anh chỉ nhìn cô, chú ý đến từng phản ứng dù là nhỏ nhất, chỉ cần Diệp Tuệ tỉnh lại thì anh sẽ là người phát hiện ra đầu tiên.

“Thẩm tổng.” Vương Xuyên khó khăn gọi một tiếng.

Mấy giây sau Thẩm Thuật mới nhận ra người Vương Xuyên gọi là mình, anh chậm rãi xoay người lại nhìn Vương Xuyên, ánh mắt vô hồn không có tiêu điểm.

Vương Xuyên tiến lên một bước, lấy hộp nhẫn trong túi áo ra đặt bên cạnh Diệp Tuệ.

“Em mới mang nó từ khách sạn về.” Vương Xuyên không khuyên Thẩm Thuật đi nghỉ ngơi, vì anh biết nếu đòi lại là anh thì anh cũng tỉnh nguyên ngồi bên cạnh người yêu mình, chờ cô ấy tỉnh lại.

Sau khi đặt hộp nhẫn xuống, Vương Xuyên đi ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh lại khôi phục sự yên tĩnh, chỉ có những tiếng máy móc y tế lạnh lẽo vang lên. Thẩm Thuật cầm lấy cái hộp, mở ra.

Chiếc nhẫn này anh đặt làm theo cỡ ngón tay cô, nhưng không biết có hợp với cô không.

Nhìn Diệp Tuệ đang nằm trên giường bệnh, đột nhiên anh có một suy nghĩ.

anh lấy nhẫn ra, đặt cái hộp lên cái bàn nhỏ bên cạnh giường bệnh.

Ngón tay Thẩm Thuật lạnh như băng, nhẹ nhàng cầm lấy tay Diệp Tuệ, mu bàn tay cô còn đang cầm kim tiêm. anh đưa chiếc nhẫn ra ướm thử lên ngón áp út của cô.

Ngón tay cô rất nhỏ, chiếc nhẫn được đeo vào rất dễ dàng.

Mỗi lần hai người nắm tay nhau, sự chú ý của anh đều tập trung hơn bình thường, toàn tâm toàn ý cảm thụ bàn tay nhỏ nhắn của cô đang nắm tay anh.

anh suy đoán không sai, chiếc nhẫn rất vừa vặn với ngón áp út của cô.

Nhưng cô vẫn không có phản ứng gì.

Thẩm Thuật ngồi trong bóng tối, anh cảm thấy không gian u ám này sẽ kéo dài mãi mãi, muốn thoát ra cũng không thể.

Ngày nào Diệp Tuệ còn chưa tỉnh lại thì anh vẫn sẽ còn bị vùi lấp trong bóng tối ấy.

“Bây giờ anh sẽ không đeo nhẫn cho em đâu.” Thẩm Thuật vì không nói chuyện khá lâu nên lúc này giọng nói khàn đặc, giống như một con cá thiếu nước, chỉ biết nỗ lực hút lấy chút không khí.

“anh nhất định sẽ chờ đến khi em tỉnh lại thì mới đeo nhẫn cho em”

Thẩm Thuật rất sợ, sợ muốn chết, anh sợ sau khi Diệp Tuệ đeo chiếc nhẫn vào rồi thì cô lại biến mất. Cho nên anh phải chờ đến khi cô tỉnh lại rồi mới cầu hôn cô.

“Diệp Tuệ, em mau tỉnh lại đi.”

Giọng anh vang lên trong căn phòng yên tĩnh, nhưng không được hồi đáp.

Diệp Tuệ vẫn đang hôn mê, nhưng tình trạng cơ thể đã chuyển biến tốt, bác sĩ nói khả năng cô sẽ tỉnh lại là rất cao.

Thẩm Thuật chỉ xem như cô đang ngủ, anh với cô ở chung một phòng bệnh, buổi tối anh chỉ ngủ một chút ở giường bên cạnh, tỉnh dậy sẽ lại lập tức ngồi trông cô.

đã là ngày thứ tư rồi, kế hoạch cầu hôn của Thẩm Thuật đã bị hoãn lại.

anh tin chắc Diệp Tuệ sẽ mau chóng tỉnh lại thôi.

Sau khi cô tỉnh, anh sẽ hoàn thành màn cầu hôn còn dang dở, trong phòng bệnh lại không thể trang trí tí mĩ như ở khách sạn được. anh không mua hoa hồng, anh sợ bây giờ sức khỏe của cô đang yếu, nếu tỉnh lại mà người thấy mùi hoa thì sẽ thấy không thoải mái.

Ánh sáng rực rỡ tràn vào khung cửa sổ, chiếu lên gương mặt Diệp Tuệ, sắc mặt cô tái nhợt, ngũ quan xinh đẹp lúc này mang theo sự mong manh yếu đuối.

Thẩm Thuật nhìn cô, một mình lâm bảm: “Diệp Tuệ, em có thích hoa hồng không?”

không biết có phải anh bị ảo giác không mà lại thấy lông mi cô rung nhẹ.

anh chớp mắt lại rồi quan sát tiếp, nhưng trạng thái của cô lại trở về như ban đầu. anh ù rù cúi đầu, nói chuyện với cô: “anh gấp hoa hồng cho em nhé, được không?”

anh mở điện thoại ra tìm kiếm cách gấp hoa hồng, đối với một người như anh thì việc gấp giấy là một việc rất phức tạp.

Động tác của anh rất vụng về, vật lộn cả tiếng đồng hồ mới gấp được một bông hoa hồng.

anh mở ngăn kéo ra cho bông hoa vào, suy nghĩ một lát, anh lại cắt cả hộp nhẵn vào đó luôn.

Từ trưa đến tối Thẩm Thuật luôn an vị trước giường bệnh Diệp Tuệ, gấp hoa hồng cho cô, sợ cô buồn chán nên anh còn vừa gấp hoa vừa nói chuyện với cô.

Tùng dóa hoa hồng anh gấp xong đều được để trong ngăn kéo tủ nhỏ bên cạnh giường bệnh.

hiện giờ Thẩm Thuật không khác gì một đứa trẻ với những hành động rất máy móc, giống như chỉ cần anh hoàn thành xong nghi thức cầu hôn thì Diệp Tuệ sẽ biết mà tỉnh lại vậy.

Ngày thứ năm.

Advertisement / Quảng cáo

Tối đó, Thẩm Thuật chỉ ăn một chút cháo rồi lại ngồi bên cạnh Diệp Tuệ.

Vẫn như mọi ngày, anh kiểm tra xem cô có được đắp kín chân không, có dấu hiệu của việc cử động không.

anh cầm tay cô, cúi người ngắm gương mặt cô, gương mặt này anh đã nhìn vô số lần, ngũ quan của cô cũng đã in đậm trong tim anh rồi.

Lông mi cô giật nhẹ, hơi run lên.

Thẩm Thuật sững người, nhìn cô chăm chăm, thử gọi một tiếng: “Diệp Tuệ?”

Hình như cô nghe thấy tiếng anh gọi, tay cô khẽ nhúc nhích trong bàn tay anh, móng tay chọc vào da anh.

Thẩm Thuật biết lần này chắc chắn không phải là ảo giác của anh.

Diệp Tuệ chậm rãi mở mắt ra, đối diện với ánh mắt anh, đôi mắt ngày thường luôn trong trẻo, lúc này lại có đôi phần mờ mờ, sắc mặt tuy yếu ớt nhưng vẫn xinh đẹp vô cùng.

cô nhìn thấy Thẩm Thuật, muốn mở miệng nói với anh, nhưng cổ họng quá khô nên không phát ra được âm thanh nào.

“Bác sĩ!” Thẩm Thuật gào to lên, không dám rời khỏi cô nửa bước.

anh nắm chặt tay cô, không muốn buông ra, anh sợ nếu anh buông tay thì cô sẽ lại nhắm mắt rồi nằm yên trên giường bệnh như lúc trước.

Thẩm Thuật bấm chuông, bác sĩ lập tức chạy tới.

Sau khi kiểm tra sơ bộ cho Diệp Tuệ, bác sĩ nói: “Sức khỏe đã không còn vấn đề gì lớn, nhưng vết thương trên người thì vẫn cần phải nghỉ ngơi tốt thì mới mau lành lại.”

Sau khi nghe bác sĩ đảm bảo rằng Diệp Tuệ đã hoàn toàn bình thường, Thẩm Thuật bấy giờ mới được thờ phào nhẹ nhõm sau mấy ngày căng thẳng.

anh buông lỏng tay cô ra, lòng bàn tay đã rịn mồ hôi, cảm xúc ngổn ngang, kinh ngạc có, mừng rỡ có, cảm thấy may mắn cũng có.

Diệp Tuệ dựa vào giường bệnh, Thẩm Thuật dứt cho cô uống mấy cốc nước ấm, nước trôi xuống cổ họng, hóa giải cảm giác khô rát.

Sau khi có thể nói chuyện được, Diệp Tuệ liền gọi tên anh: “Thẩm Thuật.”

Vì đã mấy ngày không nói nên giọng nói trong veo của cô bây giờ nghe lại hơi khàn, cổ họng cũng hơi đau.

“anh đây.” Thẩm Thuật ngồi trên giường bệnh cạnh cô, nhìn vào mắt cô, sau đó lại nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, muốn xác nhận những gì mình đang thấy là sự thật.

Diệp Tuệ buồn cười: “Em không sao nữa rồi.”

Vết thương trên người vẫn rất đau, Diệp Tuệ có thể cảm nhận được những dấu vết mà vụ tai nạn kia để lại, cơn đau nhắc cho cô biết rằng cô đã được ở lại thế giới này rồi.

Cửa phòng bệnh được mở ra, Nghiêm Lam bước nhanh tới, vừa khóc vừa nói: “Tuệ Tuệ.”

Diệp Tuệ cố nặn ra một nụ cười: “Mẹ, mẹ đừng lo, bây giờ con rất khỏe.”

Bọn họ đã chờ đợi giây phút này quá lâu rồi.

Nhóm Vương Xuyên cũng đi vào, sau khi thấy Diệp Tuệ đã bình an, bọn họ đưa mắt nhìn nhau rồi rời đi. Nghiêm Lam đóng cửa lại, cho hai vợ chồng có không gian riêng.

Đêm đã khuya.

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật, đây không phải là ảo giác, bây giờ Thẩm Thuật thật sự đã bình an vô sự ngồi trước mặt cô rồi.

Cảnh tượng lúc trước vẫn hiện lên trong đầu cô, kiếp nạn lớn nhất của Thẩm Thuật sẽ tới trước khi anh tròn 30 tuổi, vậy có phải bây giờ anh đã thành công thoát khỏi kiếp nạn đó hay không?

Diệp Tuệ hôn mê nhiều ngày nên đầu óc nặng trĩu, ngồi dựa người một lúc, suy nghĩ cũng dần rõ ràng hơn.

Sau khi tỉnh lại khỏi cơn hôn mê sâu, người đầu tiên cô nghĩ đến là Thẩm Thuật.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật nhìn nhau, ai cũng có tâm tư của riêng mình.

Diệp Tuệ vẫn còn nhớ trước khi bị tai nạn cô đã thổ lộ với anh, cô rũ mắt xuống, nói nhỏ một câu, nhưng không ngờ là cả cô và anh đều đồng thanh nói: “anh/Em có còn nhớ trước khi xảy ra chuyện...”

Hai người sống sót, tầm mắt giao nhau, dường như đoán ra được lời đối phương định nói, Diệp Tuệ vội vàng nhìn đi chỗ khác, mím môi cho anh nói trước.

Thẩm Thuật nhìn cô chăm chú, dịu dàng nói: “Ngày hôm đó anh đã chuẩn bị xong mọi thứ để tỏ tình với em.”

Diệp Tuệ ngẩn người, mỉm cười nhìn anh: “Em cũng thế.”

cô nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt sáng rực: “Những lời anh nói với em ở giường bệnh em cũng nghe thấy hết rồi.”

Thẩm Thuật: “Lúc hôn mê em vẫn có ý thức đúng không? anh đã nói mà, nhất định em sẽ tỉnh lại...”

nói được một nửa, anh chợt dừng lại, sau đó nói: “anh có mấy thứ này muốn cho em xem.”

Diệp Tuệ gạt đầu, yên lặng ngồi chờ Thẩm Thuật, trước giường bệnh bật một cái đèn nhỏ, ánh sáng của đèn chiếu vào cái tủ nhỏ bên cạnh.

Thẩm Thuật cúi người kéo ngăn kéo tủ ra, ánh đèn lúc này lại chiếu sáng toàn bộ phía bên trong ngăn kéo.

Diệp Tuệ sững sờ ngồi trên giường bệnh, tầm mắt cô chậm rãi hướng xuống nhìn vào trong ngăn kéo, ở đó có những bông hoa hồng được gấp bằng giấy, xếp lại rất ngay ngắn.

Giữa những bông hoa hồng ấy là một cái hộp nhưng màu đỏ cô chưa thấy bao giờ.

Diệp Tuệ kinh ngạc, cô nhìn những bông hoa hồng giấy bên cạnh cái hộp nhưng, sắc mặt trở nên rất dịu dàng.

Sao với việc vụng về như rác mua hoa tươi về, anh lại tự mình gấp hoa hồng giấy, đặt vào đó toàn bộ tấm lòng của mình.

“Lúc em ngủ...” Thẩm Thuật không thích từ hôn mê, anh chỉ cho rằng Diệp Tuệ ngủ mấy ngày rồi mới tỉnh lại thôi, “anh đã gấp mấy bông hoa hồng này, hy vọng lúc em tỉnh lại là có thể nhìn thấy.”

Diệp Tuệ giờ tay ra, nhìn vào mắt anh, ý bảo anh đưa cho cô xem một bông hoa hồng.

Thẩm Thuật do dự, có chút ngượng ngùng cầm lấy một bông hoa, đặt vào lòng bàn tay cô. Tay anh rất vụng về, nhưng miễn cưỡng cũng có thể làm ra được hình bông hoa.

Diệp Tuệ đánh giá bông hoa của anh, cô bật cười nói: “không ngờ là anh còn biết làm thủ công đây.”

cô ngẩng lên nhìn anh, nghiêm túc nói: “Em rất thích, thật đấy.”

Màn đêm buông xuống bên ngoài cửa sổ, ánh trăng an tĩnh chiếu vào trong phòng bệnh.

Advertisement / Quảng cáo

Ánh trăng dịu nhẹ, hoa hồng màu đỏ, còn có cả nhẫn nữa... Thời điểm này quá thích hợp rồi. Thẩm Thuật cầm lấy chiếc hộp nhưng được hoa hồng vây quanh, động tác của anh rất cẩn thận, mở chiếc hộp ra, bên trong là chiếc nhẫn kim cương.

anh nói: “anh đã nghĩ, một ngày nào đó nhất định anh phải ở trước mặt em, tự tay đeo vào tay em chiếc nhẫn này.”

Khi chiếc nhẫn kim cương nằm vào khe trên ngón áp út của Diệp Tuệ, nước mắt cô tuôn rơi, có thể vì quá xúc động nên không nói nên lời.

Thẩm Thuật lên tiếng trước, ngữ điệu mang theo sự vui sướng: “Diệp Tuệ, anh thích em.”

Diệp Tuệ mở to đôi mắt ngập nước, nhìn vào mắt anh, nghẹn ngào đáp: “Thẩm Thuật, em cũng rất thích anh.”

Cả hai người đều chưa từng yêu đương, cứ như hai đứa trẻ con ngây ngô, nghiêm túc nói đi nói lại câu này, dù phải nói bao nhiêu lần thì cũng không thấy chán.

Thẩm Thuật nhấn mạnh lại: “anh thích em nhất.”

Diệp Tuệ cười: “Em thích anh hơn anh thích em.”

Giọng Thẩm Thuật trầm xuống, anh cầm tay cô, từ từ ghé lại gần: “Vậy thì mình yêu nhau đi.”

Diệp Tuệ không nói gì, Thẩm Thuật khom lưng xuống hôn cô, tay anh vòng ra sau lưng ôm lấy cô, một cảm giác tê dại bất chợt lan tràn từ các đầu ngón tay.

Hô hấp cô ngưng lại, hai người môi kề môi, hơi thở giao nhau, hơi thở của anh nhẹ nhàng quanh quẩn trên mặt cô.

Diệp Tuệ nhắm chặt hai mắt, cảm nhận nhịp tim đập rất nhanh.

Thẩm Thuật cẩn thận thử thăm dò sâu hơn, anh nhẹ nhàng hôn cô, nụ hôn của anh lúc thì dịu dàng khi lại mãnh liệt, sau đó cạy mở môi cô, tiến quân thần tốc, triển miên quấn lấy đầu lưỡi cô.

Diệp Tuệ vươn tay ôm lấy cổ anh.

Môi cô vừa mềm vừa ẩm, hai người ôm nhau thật chặt, truyền cho nhau hơi ấm, hòa tan sự lạnh lẽo trong trái tim suốt những năm tháng chưa gặp được nhau.

Em rất thích rất thích anh.

anh rất thích rất thích em.

Vậy thì làm vợ chồng thật luôn nhé, được không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Edit: Ngân Nhi

Trong mấy ngày Diệp Tuệ bị hôn mê, dân mạng ngày nào cũng vào Weibo của Hoa Thụy hỏi thăm tình hình của cô.

Nhưng Diệp Tuệ hôn mê suốt mấy ngày, Hoa Thụy cũng chỉ biết nói lại với các fan như vậy, nhưng chính điều đó lại là một sự đa kích đối với bọn họ.

“Sao Diệp Tuệ vẫn chưa tỉnh lại vậy, nếu không phải tôi vẫn còn chút lý trí thì tôi thật sự muốn xông thẳng vào bệnh viện xem tình hình của Diệp Tuệ thế nào rồi.”

“đã bắt được kẻ gây tai nạn chưa thể? Tôi nghe người ta nói người đâm vào Diệp Tuệ bị say rượu, cho nên tuyệt đối đừng ai vừa uống rượu vừa lái xe nhé, hại người hại mình thôi.”

“Chị Diệp Tuệ nhất định phải tỉnh lại đây, hồi trước em hắc chị nhiều lắm, em vẫn chưa có cơ hội bù đắp cho chị mà, từ nay về sau em thế sẽ đối xử với chị cực kỳ cực kỳ tốt luôn.”

Chủ đề liên quan đến Diệp Tuệ vẫn rất nóng, chỉ cần có tag liên quan đến cô là mọi người đều sẽ bấm vào xem.

Hôm nay Diệp Tuệ đã tỉnh lại, phía Hoa Thụy không thể kịp thời đăng tin tức mới nhất, dân mạng lại tiếp tục tràn vào Weibo của công ty để hỏi, sợ chậm một giây thôi là Diệp Tuệ sẽ có chuyện.

Hai tiếng sau, phía Hoa Thụy phát thông báo.

“Cảm ơn sự quan tâm của mọi người, hiện giờ Diệp Tuệ đã khôi phục ý thức rồi.”

Thông tin vừa được đăng tải ngay lập tức làm nổ tung phần bình luận.

“Lúc được tin này tôi muốn bật khóc luôn, cô gái của tôi cuối cùng cũng tỉnh lại rồi!!!!”

“Tôi khóc như chó rồi đây, người xung quanh còn tưởng tôi bị điên đây này.”

“Tuệ Tuệ cuối cùng cũng tỉnh lại, chị nhất định phải khỏe mạnh như trước nha, tất cả chúng em đều đang đợi chị comeback đây.”

“...”

Các fan bình luận rất nhiều, cuối cùng cũng đợi được đến ngày Diệp Tuệ tỉnh lại, bọn họ có thể ngủ ngon rồi.

Trong bệnh viện, Nghiêm Lam mang cháo được nấu từ khách sạn đến, vì để tiện chăm sóc cho Diệp Tuệ nên bà đang ở một khách sạn ngay gần bệnh viện.

Diệp Tuệ dựa vào giường bệnh, trên cái bàn nhỏ trước mặt đặt một bát cháo.

Lúc này Thẩm Thuật không có ở đây, anh đã trông nom cô mấy ngày rồi, cho nên bị cô đuổi đi nghỉ ngơi, cô không muốn bệnh viện có thêm một bệnh nhân nữa đâu.

Nghiêm Lam sợ Diệp Tuệ khổ nên nấu nấu cháo lâu hơn bình thường, bà đưa thìa cho cô, ngồi bên cạnh nhìn cô ăn.

Diệp Tuệ chưa từng biết cảm giác được người nhà quan tâm là như thế nào, cô nhìn Nghiêm Lam, hai mắt cay xè, hơi cúi đầu xuống.

“Cẩn thận nóng, thổi một tí rồi hẵng ăn.” Nghiêm Lam không dám dời mắt khỏi Diệp Tuệ, chỉ sợ một giây sau là con gái lại quay về trạng thái như mấy ngày trước, vô hồn nằm trên giường bệnh, không có bất kì cử động nào, chỉ thờ rất nhẹ.

Diệp Tuệ nghe lời Nghiêm Lam, vừa thổi được một cái thì lại bị Nghiêm Lam ngăn lại.

Nghiêm Lam vội vàng luống cuống cầm lấy cái thìa trên tay Diệp Tuệ: “Miệng con có vết thương, để mẹ làm người bót cháo cho rồi ăn.”

Diệp Tuệ dờ khóc dờ cười, chỉ biết nhìn Nghiêm Lam giật mắt cái thìa, không cho cô đụng vào.

Nghiêm Lam lấy thêm một cái bát con xé ra ít một cho nhanh nguội rồi mới cho phép Diệp Tuệ nhận lại cái thìa, Diệp Tuệ không ngăn Nghiêm Lam lại, vì cô biết chỉ có như thế thì bà mới cảm thấy dễ chịu trong lòng hơn một chút.

“Mẹ, con xin lỗi đã để mẹ lo lắng, lần sau con sẽ không để chuyện như thế xảy ra nữa đâu.” Diệp Tuệ nhẹ nhàng nắm tay Nghiêm Lam.

Nghiêm Lam lắc đầu, hốc mắt đỏ hoe.

Lúc này có người gõ cửa phòng, người đi vào là Dối Chí: “Điện thoại đây, em chắc chán với trạng thái này em có thể livestream chứ?”

Trước đó Diệp Tuệ đã nhờ cậy Dối Chí, cô muốn nói chuyện với fan mấy câu, họ đã lo lắng cho cô mấy ngày nay rồi, cô muốn livestream cho họ yên tâm.

Diệp Tuệ nhận lấy điện thoại: “Em khỏe lên nhiều rồi.”

cô đăng nhập vào app, ban đầu không có bao nhiêu người xem, nhưng chỉ không lâu sau số người vào xem đã lần lượt tăng lên.

Fan biết Diệp Tuệ livestream nên đồng loạt tới xem.

“thật ngại quá, để mọi người phải lo lắng rồi.” Diệp Tuệ cười với ống kính, cô vẫn chưa khỏe lại hoàn toàn, sắc mặt vẫn rất yếu, giọng nói cũng nhỏ nhẹ.

Với lại cô không hề trang điểm mà để mặt mộc, nên khí sắc nhìn qua cũng không được tốt lắm.

Các fan rối rít hết cả lên.

“Tuệ Tuệ vừa mới tỉnh lại đã nghĩ đến bọn em luôn rồi, hu hu em cảm động quá đi, Tuệ Tuệ à chị cũng phải chú ý đến bản thân nữa nhé, chuyện quan trọng nhất lúc này là phải nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“Chị đừng bao giờ bị thương nữa nhé, bọn em đau lòng lắm đấy.”

“Nhất định phải nhanh khỏe lại nha chị, bọn em còn đang đợi xem phim với show của chị đó.”

Diệp Tuệ vừa đọc bình luận vừa mỉm cười, cô lúc vui quá nên cười không kiểm soát được, suýt thì làm rách miệng vết thương, cô lại bình tĩnh thu lại nụ cười, muốn lừa gạt mọi người là mình không đau.

Nhưng các fan ai cũng rất tinh mắt, phản ứng bị đau của Diệp Tuệ đã bị họ nhanh chóng bắt được, pha xử lý của cô khiến cho ai cũng thấy buồn cười.

“Tuệ Tuệ à chị đừng có mà giả bộ, vừa rồi động đến vết thương nên bị đau đúng không?”

“Thân thể còn chưa khỏe lại đâu chị à, kiềm chế chút đi, lúc này là không được cười đâu.”

“Nhìn thấy bọn em cũng mừng vui quá như vậy chứ, cười làm rách cả vết thương rồi.”

Diệp Tuệ không ngờ các fan của cô lại tinh mắt như thế, còn trên cô nữa chứ, cô chỉ có thể nhận thua, cười nói: “Vây mình tiếp tục nằm dưỡng bệnh đây, hẹn mọi người hôm khác nhé.”

Mặc dù các fan lưu luyến không rời, nhưng họ vẫn khuyên Diệp Tuệ nghỉ ngơi sớm, nói tạm biệt với cô.

Diệp Tuệ không hề biết việc mình livestream đã được các fan gọi là một hành động cung chiều fan, có một idol như vậy, bọn họ không yêu sao được?

cô cũng không biết rằng lúc cô hôn mê, số lượng fan của cô đã tăng vọt, có cả những người đã từng anti cô giờ cũng trở thành fan luôn rồi.

Lúc Diệp Tuệ ngủ trưa, Thẩm Thuật ngồi ở giường bên cạnh, yên lặng ngắm nhìn cô.

một lát sau y tá đi vào, vừa định nói thì Thẩm Thuật gơ tay lên, đặt ngón trỏ lên môi rồi lắc đầu với y tá, tỏ ý đừng đánh thức cô ấy.

Y tá hiểu ngay ý của anh, gật đầu rồi nhẹ nhàng đóng cửa rồi đi.

Cửa được đóng lại, không gian lại quay về sự yên tĩnh, Thẩm Thuật quay đầu nhìn Diệp Tuệ, cô vẫn đang ngủ không biết gì cả.

Sau khi y tá rời đi, Thẩm Thuật bỗng đứng dậy, đi tới giường của Diệp Tuệ, nhìn cô chăm chú. anh khom lưng xuống, ghé lại gần cô, tạo thành một cái bóng phủ lên giường cô.

Trông mắt đen nhánh của Thẩm Thuật nhìn chăm chăm Diệp Tuệ, anh tiếp tục cúi xuống, đến lúc chỉ cách cô một gang tay thì mới dừng lại.

Hồ hấp của Diệp Tuệ rất nhẹ nhàng đều đặn, hơi thở cô khẽ phả lên mặt anh.

Thẩm Thuật nhìn cô, ánh mắt di chuyển từ dưới lên trên, bắt đầu từ đôi môi nhỏ xinh, lên đến sống mũi, đôi mắt... .Đường như muốn khắc sâu từng đường nét trên gương mặt cô vào đáy mắt vậy.

Mắt anh bỗng lóe lên một tia sáng, cơ thể anh nghiêng về phía trước, in một nụ hôn dịu dàng lên trán cô, động tác rất nhẹ nhàng và cẩn thận.

Đúng lúc này Diệp Tuệ khẽ ưm một tiếng, cô mở mắt ra, gương mặt đẹp trai của Thẩm Thuật lọt vào mắt cô rất rõ ràng.

Khoảng cách giữa hai người quá gần, cô thậm chí có thể nhìn thấy hình bóng mình trong ánh mắt anh.

Diệp Tuệ ngăn người không hiểu gì cả, mặt cô nóng bừng, mặc dù anh và cô đã thổ lộ tình cảm với nhau rồi, nhưng cô vẫn thấy ngượng ngùng khi thân mật như thế này.

Phản ứng của cô lọt hết vào mắt Thẩm Thuật, anh nhìn cô vài giây rồi nở nụ cười: “Dậy rồi à?”

Miệng anh nói vậy nhưng người thì lại không chịu rời đi, vẫn khom lưng nhìn cô như thế, ánh mắt nhìn cô chăm chăm, không có ý định tránh đi.

Hơi thở của anh phả vào mặt cô, da cô thì lạnh còn hơi thở anh lại ấm, làm cô cảm thấy mặt mình càng nóng hơn.

Thẩm Thuật hỏi: “trên người còn thấy chỗ nào không thoải mái không?”

Tím Diệp Tuệ đập loạn lên, cô không dám nhìn vào mắt Thẩm Thuật, ép buộc mình phải nhìn xuống cầm anh.

Tầm mắt cô không khỏi hướng lên đôi môi của anh, thoáng ngẩn ngơ. Mọi anh rất mỏng, nhưng viền môi rất rõ, nhìn thế nào cũng vẫn thấy đẹp.

cô lập tức vực lại tinh thần, khẽ véo mình một cái, lúc này rồi mà này còn nghĩ linh tinh cái gì thế hả!!

cô chột dạ ho vài tiếng, nói: “Em khát nước.”

Thẩm Thuật nghe vậy liền đứng dậy ngay, hơi thờ quen thuộc nhất thời tàn đi mất, Diệp Tuệ thờ phào nhẹ nhõm

Thẩm Thuật đưa cốc nước cho cô, cô ngửa đầu uống mấy ngụm, dòng nước mát lạnh chảy xuống cổ họng, bấy giờ cô mới cảm thấy mặt đỡ nóng.

Uống xong, Thẩm Thuật lại đưa cho cô một cốc nước đầy khác, anh ân cần nói: “Em uống thêm chút nữa đi.”

Diệp Tuệ cảm nín: “...” Dành phải nhận lấy thôi.

cô nhấp vài ngụm rồi để cốc nước sang một bên, bỗng nghĩ đến một chuyện, cô nhìn anh nói: “Bình thường em vốn không tin vào chuyện bói toán đâu.”

“Nhưng cái hôm em đi chợ hoa ý, em có gặp được một bà cụ xem bói, bà ấy nói muốn xem cho em một quẻ.”

Thẩm Thuật đã đoán được ý cô: “Có liên quan đến anh đúng không?”

Diệp Tuệ hít sâu một hơi, gật đầu nói: “Bà ấy nói anh có một kiếp nạn sắp tới, nếu vượt qua được thì cả đời sau sẽ bình an, còn nếu không vượt qua được thì...”

Lời còn lại Diệp Tuệ không nói tiếp, cô cũng không nói với anh là cách giải quyết chuyện này chính là lấy mạng đền mạng.

Thẩm Thuật cuối cùng cũng hiểu là tại sao hôm đó tinh thần cô lại bất an đến vậy, thì ra là có liên quan đến anh, anh nhìn cô nói: “May mắn là bây giờ cả hai chúng ta đều còn sống.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều biết vụ tai nạn bất ngờ này suýt nữa đã khiến cho bọn họ âm dương cách biệt, nhưng cũng may là sự việc đã phát triển theo chiều hướng tốt, tạo cơ hội cho hai người biết được tâm ý của nhau.

Diệp Tuệ nói: “Em muốn đến gặp bà cụ để cảm ơn.” Nếu không có bà cụ nhắc nhở thì từ kiếp này e là sẽ không dễ dàng vượt qua như vậy.

Thẩm Thuật tất nhiên là đồng ý: “Em nói chỗ ở của bà ấy cho anh, anh sẽ tới tìm bà.”

Diệp Tuệ nói địa chỉ cho anh, sau đó hỏi: “Thẩm Thuật, anh có nghĩ bọn mình thật sự có kiếp trước không?”

anh hỏi ngược lại cô: “Thế em hy vọng bọn mình có kiếp trước không?”

Diệp Tuệ nhớ lại lời bà cụ nói: “Bà cụ nói kiếp trước bọn mình có một đoạn nghiệt duyên.”

Mặc dù đây là chuyện của kiếp trước, nhưng vì có cả Thẩm Thuật nên cô cực kỳ để ý, cô nhìn anh, nhấn mạnh từng chữ: “Bà ấy nói kiếp trước bọn mình cũng là vợ chồng, nhưng chuyện tình cảm gặp rất nhiều trắc trở.”

Thẩm Thuật im lặng vài giây, mắt nhìn Diệp Tuệ, sau đó nói: “Tuy là nghiệt duyên, nhưng đó đã là chuyện của kiếp trước rồi. Kiếp này như thế nào là hoàn toàn do chúng ta tự quyết định.”

Giọng anh vang lên rất rõ trong phòng, khiến Diệp Tuệ cảm thấy thông suốt hẳn, đúng vậy, mặc dù kiếp trước là nghiệt duyên, nhưng cũng chứng minh được là duyên phận giữa cô và anh rất sâu nặng.

Từ kiếp trước cho đến kiếp này đều là vợ chồng, thử hỏi có mấy ai may mắn được như anh và cô chứ.

Hơn nữa đời này còn rất dài, anh và cô có rất nhiều thời gian ở bên nhau, chỉ cần được ở cạnh nhau, dù phải gặp bao nhiêu khó khăn thì anh và cô cũng không ngại đâu.

Khúc mắc trong lòng Diệp Tuệ được tháo gỡ, cô nhìn Thẩm Thuật, khẽ mỉm cười.

Thẩm Thuật đứng dậy chuẩn bị rời đi: “anh đi tìm bà cụ đây, em nghỉ ngơi đi nhé.”

anh tự lái xe đi, một lúc sau, anh dừng xe lại, mở cửa xe ra ngoài, chậm rãi hướng phía trước mà đi.

Dựa theo lời Diệp Tuệ nói thì đi đến con đường này thì rẽ trái, dọc đường có mấy cửa hàng, đi thẳng đến cuối đường sẽ đến chỗ của bà cụ.

Lúc này Thẩm Thuật đang đứng tại đó, nhưng không thấy bóng dáng bà cụ đâu, chỗ này rất trống trải, đứng nơi đến người qua lại, ngay cả mặt đất cũng sạch bong, không có chút dấu vết gì.

Gió lạnh lùa vào con phố yên tĩnh, càng khiến nơi đây trở nên quạnh vắng hơn, sạch sẽ như chưa hề có một thứ gì tồn tại vậy.

Thẩm Thuật nhướn mày, trí nhớ của anh rất tốt, bất kỳ là chuyện gì, chỉ cần nghe một lần là chắc chắn anh sẽ không nhớ nhầm.

anh lại cẩn thận nhớ lại lời Diệp Tuệ nói, rẽ trái, đi thẳng đến cuối...anh đảm bảo là mình nhớ đúng, nơi bà cụ ở chính là chỗ này, nhưng quả thực là không thấy bóng dáng bà ấy đâu cả.

Kỳ lạ thật.

Ánh mắt anh hiện lên sự ngờ vực, rốt cuộc là sai ở đâu nhỉ?

Lúc này, sau lưng Thẩm Thuật bắt gặp vang lên một giọng nói của người già: “Chàng trai, cháu tìm ai vậy?”

Thẩm Thuật quay đầu lại, người đứng sau anh là một cụ già, cụ đang nhìn anh, suy nghĩ một lúc, anh lễ phép hỏi: “Cho cháu hỏi, ở đây có chỗ nào xem bói không ạ?”

Cụ già lắc đầu nói: “Ở đây chưa từng có ai làm nghề xem bói cả.”

Thẩm Thuật ngẩn ngơ, anh hỏi tiếp: “không có bà cụ nào mở quầy hàng ở chỗ này sao ạ?”

Cụ già lại lắc đầu: “Chỗ vắng vẻ này thì làm gì có ai mở hàng quán, tất cả cửa hàng đều tập trung ở con phố phía trước kia kia.”

Thẩm Thuật trầm tư, Diệp Tuệ đúng là đã gặp được một bà cụ xem bói, bà ấy nói rất nhiều chuyện với cô, nếu không có ai từng nhìn thấy bà cụ thì có khả năng đó chính là...

Lúc này, cụ già kia cũng thẳng nhìn xung quanh, thận trọng mở miệng: “Chàng trai, không phải cháu gặp ma đấy chứ?”

“Người mà cháu nói, ta thật sự chưa từng gặp, cháu có muốn đến miếu xin bùa không? Chuyện này quá kỳ lạ rồi...”

Thẩm Thuật nói cảm ơn rồi ra về. anh quay lại bệnh viện nói lại chuyện này với Diệp Tuệ, Diệp Tuệ cũng nghĩ bà cụ ấy không phải là người, nhưng cô vẫn muốn cảm ơn vì lời nhắc nhở của bà ấy.

Mấy ngày sau, bác sĩ nói tình trạng sức khỏe của Diệp Tuệ đã bình phục rất tốt, có thể về nhà điều dưỡng được rồi. Thẩm Thuật có bác sĩ riêng, sau khi về nhà vẫn có thể theo dõi tình trạng của cô được.

Thẩm Thuật thu dọn hành lý, đến tối thì tụ tập với Nghiêm Lam và Tiểu Lưu, mọi người cùng nhau lên đường. Diệp Tuệ hỏi: “Thẩm Thuật, anh đặt mấy vé máy bay vậy?”

Thẩm Thuật không trả lời thẳng vấn đề mà nói: “Đến nơi em sẽ biết.”

Xe dừng lại, Diệp Tuệ đang định chống gậy đi xuống thì Thẩm Thuật lại đưa tay cầm cái gậy của cô đi, sau đó cúi người xuống bế bổng cô lên.

Diệp Tuệ nằm trong lòng anh, ngẩn cả người, mặt đỏ lên, lắp bắp nói: “Thẩm Thẩm...Thẩm Thuật.”

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật chỉ nghiêng đầu nhìn cô, không nói gì.

Diệp Tuệ muốn nói là cô có thể tự đi được, nhưng nhìn ánh mắt của Thẩm Thuật, cô lại yên lặng cúi thấp đầu, vùi mặt vào ngực anh.

Môi Thẩm Thuật khẽ cong lên, anh bế Diệp Tuệ đi về phía trước, một lát sau, anh nói: “Đến nơi rồi.”

Diệp Tuệ ngẩng đầu, trước mắt cô là một cái máy bay khổng lồ, ở trong chi có phi công chứ không có hành khách nào khác, tức là máy bay này chỉ phục vụ riêng bọn họ thôi.

cô dờ dẫm nhìn máy bay, hỏi: “Đây là...” Ai có thể nói cho cô biết tình huống bây giờ là gì không?

không riêng gì Diệp Tuệ mà Nghiêm Lam và Tiểu Lưu cũng kinh ngạc không kém, chỉ có Vương Xuyên là biết sự thật, Thẩm tổng hẳn là muốn ngà bài với Diệp Tuệ rồi.

Thẩm Thuật liếc cái máy bay một cái rồi thản nhiên nói: “Đây là máy bay tư nhân của anh.”

Nghe xong, Diệp Tuệ không dám tin, cái gì cơ? Máy bay tư nhân của Thẩm Thuật?

cô lập tức hỏi: “Máy bay này là của anh sao?”

Thẩm Thuật nhận thấy sự kinh ngạc trong ánh mắt cô, khẽ mỉm cười, cuối cùng thì anh cũng tẩy trắng được cho mình cái chuyện “cần Diệp Tuệ nuôi” rồi.

anh muốn cho cô biết rằng, anh không chỉ không cần cô nuôi, mà dù cô có không đi làm thì tiền của anh cũng đủ cho hai vợ chồng tiêu mấy đời không hết rồi.

Sống lưng anh thẳng tắp, khoe miệng vẫn luôn cong lên, dưới ánh mắt ngỡ ngàng của Diệp Tuệ, anh cực kỳ bình tĩnh mà gật đầu.

Sau khi nhận được sự khẳng định của Thẩm Thuật, Diệp Tuệ vẫn cảm thấy khó mà tin được, quá thật anh cũng đã từng nói với cô là anh đang đầu tư, nhưng cô vẫn luôn cho rằng anh chẳng qua cũng chỉ “đầu tư nhỏ” mà thôi, không ngờ là khoản đầu tư của anh lại hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của cô thế này.

Bây giờ anh lại còn nói với cô là anh có một chiếc máy bay tư nhân nữa chứ!

Xem ra, cô đã đánh giá quá thấp ông chồng của mình rồi.

- - -

Nề nè các cô ơi, nếu bà cụ kia là ma thì cái đôi nam nữ lúc đầu xem bói cũng là ma hả?) Ma mà cũng bỏ bịch ngoại tình rồi còn âm mưu chiếm đoạt tài sản của người vợ luôn á?)) Hóa ra bà cụ ma kia làm nghề xem bói cho các con ma ư)

anh Thẩm ạ, gì mà người ta đang ngủ cũng nhìn chăm chăm không chớp mắt thế hả? Lúc vợ anh hôn mê anh nhìn chưa chán à? À mà thôi, u mê không đường về cmnr chấp làm gì

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Máu Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật bế Diệp Tuệ lên máy bay, anh cẩn thận đặt cô xuống ghế ngồi, những người còn lại thì cố ý chọn một chỗ cách hai vợ chồng khá xa, cho hai vợ chồng có không gian riêng tư.

Thẩm Thuật ngồi xuống, mắt Diệp Tuệ vẫn nhìn anh chăm chăm, anh cười nói: “Có nhiều thắc mắc muốn hỏi anh lắm đúng không?”

Diệp Tuệ gật đầu, trong lòng cô đúng là có rất nhiều câu hỏi, nhưng không biết phải hỏi từ đâu.

Thẩm Thuật: “Ồ đây nhiều người quá, về nhà anh sẽ nói cụ thể cho em biết.”

Diệp Tuệ tò vè đã hiểu, cô nghĩ một chút rồi gơ ra ba ngón tay: “Em chỉ hỏi ba câu thôi có được không?”

Thẩm Thuật gật đầu: “Em hỏi đi.”

Diệp Tuệ mấp máy môi, hỏi câu thứ nhất: “Nếu so sánh giữa anh và em thì ai có nhiều tiền hơn?”

Thẩm Thuật cũng học theo dáng vẻ của Diệp Tuệ, đưa một ngón tay ra, chạm rài hướng ngón tay chỉ vào mình, môi mòng khẽ mở, nói: “anh.”

Diệp Tuệ lại hỏi: “Thế nếu so sánh giữa anh và Thẩm Tu thì ai nhiều tiền hơn?”

Thẩm Thuật cười nói: “Tất cả người của tập đoàn Thẩm thị gom tiền vào cũng không vượt được anh.”

Diệp Tuệ trợn to hai mắt, cô cũng đoán có thể Thẩm Thuật nhiều tiền hơn Thẩm Tu, nhưng không ngờ là trong mắt anh, tập đoàn Thẩm thị cũng chẳng là gì.

thì ra người có tiền thực thụ chính là người mà chúng ta không thể tưởng tượng được là họ có bao nhiêu tiền.

không thấy Diệp Tuệ nói tiếp, Thẩm Thuật hỏi: “không phải vẫn còn câu thứ ba sao?”

Diệp Tuệ lắc đầu: “Em không còn vấn đề gì cần hỏi nữa.” cô cần thời gian để tiêu hóa một sự thật là Thẩm Thuật có rất nhiều tiền.

cô nghĩ một lúc rồi thấy mệt, cơ thể vẫn còn khá yếu, dần chìm vào giấc ngủ.

thật lâu sau, Thẩm Thuật đánh thức cô dậy, cô mở mắt ra, bấy giờ mới phát hiện là bọn họ đã ở dưới khu nhà rồi, cô nhìn xung quanh rồi hỏi: “Mẹ đâu anh?” không chỉ Nghiêm Lam không ở đây mà cả nhóm Vương Xuyên Tiểu Lưu cũng đi rồi.

Thẩm Thuật nói: “Mọi người về nhà hết rồi.” Lúc Diệp Tuệ đang ngủ, anh đã thu xếp ổn thỏa mọi việc.

Advertisement / Quảng cáo

anh đẩy xe lăn, hai người vào thang máy, đến cửa nhà, anh mở cửa bật đèn, ánh sáng chiếu rọi cả căn phòng.

Diệp Tuệ ngồi trên salon, cô nhìn Thẩm Thuật rồi vỗ vào chỗ trống bên cạnh: “Bọn mình ngồi đây nói chuyện cho rõ ràng nào.”

Thẩm Thuật ngồi xuống, Diệp Tuệ nhìn vào mắt anh, hỏi: “Rốt cuộc thì công việc của anh là gì?”

Thẩm Thuật nghĩ, nếu bây giờ anh nói thẳng luôn cho cô biết anh chính là tổng giám đốc của Hoa Thụy thì sợ là Diệp Tuệ sẽ cần rất nhiều thời gian để đón nhận tin này.

anh muốn tối nay cô được ngủ ngon giấc.

anh chọn một cách khác để trả lời: “Ngày mai anh sẽ đưa em tới nơi làm việc của anh.”

Sau đó anh nói tiếp: “anh có một thứ muốn đưa cho em.” anh đi về phòng cầm cuốn sổ chứng nhận bất động sản ra.

anh đưa nó cho Diệp Tuệ, Diệp Tuệ nhìn rồi nói: “Đây không phải là chứng nhận nhà đất mà anh đã cho em xem hôm ở Đại Lý sao?”

Lúc đó Thẩm Thuật nói với cô là anh cảm nhầm theo, bây giờ nghĩ lại, hình như từ lần đó trở đi, Thẩm Thuật bắt đầu loáng thoáng để lộ thân phận đại gia của mình rồi thì phải.

anh nói: “Cái này anh đã muốn đưa cho em từ lâu rồi.”

Diệp Tuệ hít sâu một hơi: “nói thật đi, rốt cuộc thì anh có bao nhiêu cần nhà vậy hả?” Dựa theo tài lực của anh thì không thể chỉ có một căn phòng nhỏ này được.

Thẩm Thuật nghiêm túc suy nghĩ: “Nhiều lắm, anh không nhớ rõ nữa.”

Diệp Tuệ:!!!

Tức là, Thẩm Thuật không chỉ có một chiếc máy bay tư nhân, mà còn có vô số bất động sản đứng tên anh nữa! Diệp Tuệ ôm trán, cô cần bình tĩnh một chút, cô chịu không nổi luôn rồi.

Thẩm Thuật nhìn phản ứng của Diệp Tuệ, quả nhiên sáng mai anh mới nên nói cho cô biết chuyện anh là tổng giám đốc của Hoa Thụy.

Diệp Tuệ lơ đãng nhìn cái bàn bên cạnh salon, trên đó có đặt một bình hoa.

cô vẫn luôn cho rằng cái bình này là đồ rơm, có một lần cô đã nhắc tới trong livestream rồi, nhưng nhìn lại thì hình như cái bình này là hàng thật thì phải.

Diệp Tuệ hỏi anh: “Cái bình hoa này...”

Thẩm Thuật đáp lời nhẹ như không: “Bình này anh mua được ở buổi đấu giá, mang về bày trong nhà, nếu em thích thì anh sẽ mua thêm mấy cái nữa về.”

Diệp Tuệ: “...”

Tầm mắt cô lại rơi vào cái kệ tủ, trên đó có bày một cái bánh trà, cô nhớ mình đã từng cắt nó ra để làm món gà hương trà cho anh ăn.

Ánh mắt cô nhất thời trở nên phiền muộn hẳn.

Thẩm Thuật nhìn theo cô, thấy cô nhìn cái bánh trà, anh cười nói: “Trong nhà còn nhiều bánh trà cổ lắm, em cứ dùng thoải mái.”

Sợ Diệp Tuệ nghĩ nhiều, Thẩm Thuật lại bổ sung thêm một câu: “Em đừng để tâm đến mấy chuyện này.”

Diệp Tuệ lại ôm trán lần nữa, cái gì chứ? Kia là trà cổ sao? cô thể mà lại dùng trà cổ để hầm gà ăn!

Diệp Tuệ tiếp tục nhìn xung quanh căn nhà, vốn căn nhà được trang trí rất đơn giản, nhưng sao lọt vào mắt cô lại như được đắp thêm một vầng sáng thế nhì, cô lại hỏi: “Trong nhà còn có bao nhiêu đồ quý vậy?”

Thẩm Thuật nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa: “Em thật sự muốn biết à?”

Diệp Tuệ liên tục xua tay: “không muốn không muốn.”

cô không có ý định xác minh điều gì với anh nữa đâu, vì đáp án chắc chắn là như nhau cả thôi, tất cả đồ vật trong nhà đều không thể đem ra định giá được.

Diệp Tuệ không khỏi đưa mắt nhìn trời, tài sản của chồng cô rốt cuộc nhiều đến đâu vậy hả?

đã rất muộn rồi, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật tắm rửa rồi đi ngủ, sáng hôm sau, Diệp Tuệ dậy rất sớm, cô một mực suy đoán xem cuối cùng thì thân phận thật sự của Thẩm Thuật là gì.

cô đã tưởng tượng đến vô số khả năng nhưng vẫn cảm thấy còn thiếu chút gì đó.

cô không nghĩ nữa, dù sao hôm nay cô cũng sẽ có đáp án thôi, sau khi ăn sáng xong, Thẩm Thuật đỡ Diệp Tuệ lên xe.

Xe bắt đầu đi, Diệp Tuệ hỏi anh: “Bây giờ bọn mình đi đâu vậy anh?”

Thẩm Thuật không quay đầu, chỉ đáp: “Tới nơi anh làm việc.”

Diệp Tuệ kiên nhẫn ngồi trên xe, dần dần trở mặt nhìn anh lái xe xuống hầm gửi xe của Hoa Thụy, cô kinh ngạc nói: “anh làm việc ở Hoa Thụy sao?”

Thẩm Thuật bế cô xuống xe, đặt cô ngồi lên xe lăn: “Ừ.”

anh vẫn không giải thích rõ hơn, chỉ đẩy xe lăn đi vào một thang máy, trong thang máy này chỉ có hai người họ.

Diệp Tuệ nhìn xung quanh: “Bây giờ không phải đang trong giờ làm việc sao? Sao lại không có ai thế?”

Thẩm Thuật nhìn cô: “Đây là thang máy riêng của anh.”

Diệp Tuệ cảm thấy mình sắp điên rồi, thang máy riêng! Rốt cuộc thì anh có thân phận gì vậy? Lại còn có cả thang máy riêng nữa!

thật không thể tin được!

Hai người vào thang máy, Diệp Tuệ vẫn còn đang choáng váng, Thẩm Thuật yên lặng liếc nhìn cô, đợi lát nữa khi anh nói cho cô biết thân phận của mình, anh hy vọng cô sẽ chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Từ tối qua đến giờ Diệp Tuệ đã đón nhận toàn những chuyện cô không bao giờ ngờ đến, nhưng cô không biết rằng, chuyện khiến cô khiếp sợ nhất sắp xuất hiện ngay trước mắt cô rồi.

Đến tầng cao nhất, cửa thang máy mở ra, Thẩm Thuật đẩy Diệp Tuệ ra ngoài, lúc cô tới công ty ký hợp đồng, Vương Xuyên cũng đã dẫn cô đi tham quan công ty rồi, anh ấy còn dẫn cô lên đây rồi nói muốn cho cô gặp Thẩm tổng nữa.

Diệp Tuệ kinh ngạc: “Sao bọn mình lại lên đây?”

Thẩm Thuật chưa kịp nói gì, đúng lúc này có người đi tới, là Vương Xuyên, anh ấy nhìn thấy Thẩm Thuật và Diệp Tuệ ở đây nên lại tưởng là Diệp Tuệ đã biết thân phận thật của Thẩm Thuật rồi.

Vương Xuyên đi tới gạt đầu một cái với Diệp Tuệ, sau đó nhìn Thẩm Thuật rồi nói: “Thẩm tổng.”

Thẩm tổng không kịp ngăn cái mồm của Vương Xuyên lại, chỉ biết thảm thờ dài trong lòng.

Diệp Tuệ ngơ ngàng nhìn Thẩm Thuật, Thẩm Thẩm Thẩm...Thẩm tổng á? Tại cô có vấn đề phải không?

Vương Xuyên không hề biết cảm xúc của Diệp Tuệ lúc này, anh nói tiếp: “Chiều nay anh có một cuộc họp đấy ạ.”

Thẩm Thuật bình thản đáp: “Ừ.”

Vương Xuyên rời đi, Thẩm Thuật nhìn ánh mắt khiếp sợ của Diệp Tuệ, bất đắc dĩ nói: “đi vào đây rồi anh giải thích.”

Advertisement / Quảng cáo

Hai người vào phòng làm việc, bầu không khí rất yên tĩnh, Diệp Tuệ vẫn còn đang đắm chìm vào hai chữ “Thẩm tổng” mà Vương Xuyên vừa mới dùng để gọi Thẩm Thuật.

cô chỉ tay vào anh, lắp bắp: “anh anh anh...”

Thẩm Thuật ngồi xồm xuống, mắt nhìn thẳng vào cô, bàn tay anh phủ lên bàn tay cô, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, anh chính là tổng giám đốc của Hoa Thụy.”

Giọng nói tươi mát của anh lọt vào tai cô rất rõ ràng, Diệp Tuệ thật sự không nghe lầm, Thẩm Thuật chính là tổng giám đốc Thẩm của Hoa Thụy.

Cái người mà trước giờ chưa từng lộ diện, người mà ai ai cũng muốn được gặp một lần, thế mà lại là chồng của cô đấy!!!

Những chuyện hồi trước cô chưa hiểu, lúc này dần trở nên rõ ràng hơn, báo sao Thẩm Thuật và Thẩm tổng đều có chung họ Thẩm, báo sao Thẩm Thuật lại có nhiều tiền như vậy, vì anh là tổng giám đốc của một công ty giải trí lớn nhất nước cơ mà.

cô và Thẩm Thuật sống chung dưới một mái nhà, vậy mà cô lại không phát hiện ra, Thẩm Thuật giấu giếm ghê.

Diệp Tuệ vuốt ngực, cố gắng giữ bình tĩnh: “Thẩm Thuật, anh giấu em lâu quá đấy.”

Lòng anh trũng xuống, anh nắm chặt tay cô, sốt sắng nói: “anh vẫn luôn muốn tìm cơ hội để nói cho em biết, nhưng mà...”

một giây sau, Diệp Tuệ cười rất tươi, mắt hí lại, nói: “Thẩm Thuật, anh thật là giỏi.”

Thẩm Thuật sùng sốt, Diệp Tuệ nhìn vào mắt anh, nghiêm túc nói lại lần nữa: “thật đấy, anh cực kỳ cực kỳ giỏi luôn.”

“Em không thể tưởng tượng nổi, chỉ một mình anh mà có thể làm đến mức này cơ.”

Diệp Tuệ không trách anh vì đã giấu cô, vì ai cũng có bí mật riêng của mình, với lại hồi trước quan hệ giữa cô với Thẩm Thuật không giống như bây giờ, việc Thẩm Thuật giấu cô cũng là có lý do.

Thẩm Thuật yên lặng nhìn cô, đôi mắt anh đen nhánh sâu thẳm, dường như không thể nhìn thấy đáy.

Trong quá khứ hơn hai mươi năm qua, gần như không có bất kỳ chuyện gì có thể khiến cho cảm xúc của Thẩm Thuật dao động, kể cả là người nhà thì tình cảm gia đình cũng chỉ mong như tờ giấy trắng.

Trong mắt Thẩm Thuật thì tiền chi là con số thôi, dù nó có tăng lên bao nhiêu số không ở cuối thì anh cũng không có cảm xúc gì cả.

anh vẫn luôn cho rằng như thế, cũng nghĩ rằng mình sẽ sống cả đời như vậy, cho đến khi...

anh gặp Diệp Tuệ.

Chẳng biết từ khi nào, Diệp Tuệ đã chạy vào thế giới của anh.

cô mang theo thứ ánh sáng rực rỡ, tràn đầy sức sống, hoàn toàn trái ngược với cuộc sống trầm lặng tẻ nhạt của anh, cứ thế thấm sâu vào sinh mệnh anh một cách từ từ.

Cho đến ngày hôm nay thì anh đã không thể không có cô được.

Mỗi khi cô vui, cô buồn, cô khóc, cô cười... Thậm chí là từng câu nói của cô cũng đủ khiến cho nội tâm lạnh lẽo của anh gọn sóng.

anh muốn trao cho cô những thứ tốt đẹp nhất.

Hôm nay, Diệp Tuệ nói với anh rằng anh rất giỏi, đây không phải là lần đầu tiên cô nói câu này, ngữ điệu của cô chân thành như mọi lần, nghiêm túc khen ngợi anh.

Cảm xúc ầm ập khẽ chạm vào tim anh, chậm rãi lan ra từng mạch máu, từng chút từng chút tụ lại khiến anh xúc động không thể kìm chế.

anh nhìn cô thật sâu, một giây sau liền giang tay ra ôm cô vào lòng, anh ôm chặt lấy cô, cúi đầu nói: “Diệp Tuệ, em khen anh như vậy, anh vui lắm.”

Diệp Tuệ bị hơi thở ầm ập vây quanh, khiến tim cô đập nhanh hơn mấy nhịp, vì muốn giấu đi gương mặt ửng hồng, cô cố tình cười giòn: “Thẩm Thuật, đem so với anh thì đúng là em nghèo rớt mồng tơi rồi.”

Trong không gian yên tĩnh, cô nghe thấy anh nói: “không sao cả, anh nuôi em.”

Diệp Tuệ cong môi cười.

Phim “Giải thoát” đã hoàn thành xong công đoạn biên tập và đang trong giai đoạn truyền truyền. Ở buổi ra mắt phim, Diệp Tuệ ngồi xe lăn đến dự.

Các fan đã cầu phúc cho cô biết bao ngày, cuối cùng cũng được nhìn thấy một Diệp Tuệ khỏe mạnh trở lại.

cô gái vừa mới trải qua sinh tử, bây giờ lại một lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người rồi.

Mặc dù vẫn còn phải ngồi xe lăn, nhưng Diệp Tuệ vẫn rất bình thản, ánh mắt sáng ngời như cũ, lúc nhìn vào ống kính máy ảnh, khóe môi cô cong lên, dịu dàng mỉm cười.

“Aaaaa tôi muốn khóc quá, lúc còn sống vẫn được xem Diệp Tuệ đóng phim rồi! Nhất định sẽ mua vé ngay hôm công chiếu rồi rủ cả bạn bè đi xem!”

“Tôi biết lâu trên chỉ đang xúc động quá chứ không có ác ý gì, nhưng phải chú ý lời nói chút nha, chỉ cần Diệp Tuệ khỏe mạnh bình an là được rồi, cô ấy nhất định sẽ đóng góp nhiều tác phẩm hay hơn nữa.”

“Diệp Tuệ ngồi xe lăn vẫn xinh, như thiên thần ý!”

Bộ phim đầu tiên được công chiếu sau khi Diệp Tuệ comeback sau tai nạn gây được rất nhiều sự quan tâm chú ý, doanh thu phòng vé đã vượt hơn hai trăm triệu tệ.

Tất nhiên vẫn sẽ có những thành phần ngờ vực.

Diệp Tuệ chỉ là một nữ diễn viên phải dựa vào chuyện bị tai nạn thì danh tiếng mới đảo ngược, chuyện cô ấy vượt qua được nguy kịch đầu thế chứng minh là cô ấy có khả năng đóng phim chứ?

Sau khi trở về từ buổi công chiếu phim, khán giả hầu như đều đánh giá từ 4 đến 5 sao trên Douban*, ngay từ thời điểm đầu phim đã đạt số điểm 8,5.

**Douban là trang web đánh giá phim ảnh uy tín do người xem bình chọn.*

Bộ phim này cả biên kịch và đạo diễn đều là người có danh tiếng trong ngành, kịch bản phim được chau chuốt rất tốt, nhưng nếu chỉ dựa vào hai yếu tố này thì không thể nào đạt được số điểm 8,5 như vậy.

Quan trọng nhất chính là kỹ năng diễn xuất của Diệp Tuệ, cô đã cân cả bộ phim, khiến cho khán giả cảm thấy cực kỳ lôi cuốn.

Thấy trên mạng chỉ toàn những lời khen, nhiều người vẫn còn nghi ngờ về khả năng của Diệp Tuệ, cho đến khi bọn họ tự mình tới rạp xem phim.

Trong phim “Giải thoát” Diệp Tuệ vào vai một nữ cảnh sát, từ một người mới bước chân vào ngành cho đến khi trở thành một cảnh sát ưu tú, trong quá trình cô đã bị hãm hại một lần, nhưng cuối cùng đã vực dậy được...

Diễn viên chính là một cô gái rất tin và kiên cường, không sợ hãi bất cứ điều gì.

sự trưởng thành của nhân vật khá giống với Diệp Tuệ, cũng chính vì thế nên bộ phim này mới làm cho người ta thêm cảm động.

Mọi người bỗng hiểu ra lý do vì sao fan của Diệp Tuệ lại thích lại đến vậy.

Khi Diệp Tuệ mới ra mắt, cô ký hợp đồng với một công ty nhỏ không mấy danh tiếng, đoàn đội của cô cũng không có nhiều kinh nghiệm, ai cũng chỉ nhớ đến cô vì mấy scandal.

Nhưng khi cô chính thức nhận được vai diễn trong một bộ phim hot, tuy chỉ là nữ phụ số ba nhưng cô vẫn thể hiện được kỹ năng diễn xuất của mình một cách xuất sắc. Ngay cả nữ chính Thường Huỳnh cũng bị phong thái của cô lấn át.

Trong show giải trí Diệp Tuệ đã bộc lộ tính cách thật của mình, hoàn toàn gây được ấn tượng với khán giả...

Bây giờ nhìn lại, Diệp Tuệ đúng là đã bị cái mác “Tiểu Thường Huỳnh” che mất hào quang của riêng mình, cho đến khi cô thực sự được công chúng nhìn nhận với thân phận một diễn viên thì ánh hào quang mới được lộ rõ.

Cho tới bây giờ, Diệp Tuệ đều không phải là cái bóng của ai cả, cô chỉ là chính cô mà thôi.

Advertisement / Quảng cáo

Người ngoài đều nghĩ chỉ Diệp Tuệ là bị tai nạn, chỉ có người nhà họ Thẩm là biết cả Diệp Tuệ và Thẩm Thuật cùng gặp tai nạn.

Sức khỏe của Thẩm Thuật đã không có vấn đề gì, còn Diệp Tuệ chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt thì cái chân bị thương cũng sẽ mau lành lại.

Lúc Diệp Tuệ nằm viện, nhà họ Thẩm sai người mang đến rất nhiều thứ, ông Thẩm vì bề bộn nhiều việc nên không thể bay tới thăm cô, nhưng vẫn thường gọi video cho Thẩm Thuật để theo dõi tình trạng của cô.

Lúc hai vợ chồng về nhà, ông Thẩm lập tức tụ họp gia đình, chỉ mời người trong nhà, chủ yếu là làm vì Thẩm Thuật và Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ ngồi xe lăn, được Thẩm Thuật đẩy vào trong nhà họ Thẩm.

Ông Thẩm tự mình ra đón, thấy Thẩm Thuật bình an đứng trước mặt, ông mới thở phào nhẹ nhõm.

Lần tụ hội này coi như là tiệc mừng sinh nhật 30 tuổi của Thẩm Thuật.

Sinh nhật 30 tuổi của Thẩm Thuật trôi qua trong sự căng thẳng lo lắng, cho nên Thẩm Sĩ hy vọng bữa tiệc này có thể bù đắp được sự nuôi tiếc trong lòng họ.

Thẩm Sĩ gọi tất cả người nhà họ Thẩm tới, kể cả có việc gì quan trọng thì cũng phải về ăn mừng sinh nhật Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật không có cảm xúc gì khi được tổ chức sinh nhật to thế này, từ nhỏ đến lớn người nhà họ Thẩm có bao giờ quan tâm đến sinh nhật của anh đâu, sao sinh nhật 30 tuổi lại tổ chức linh đình thế?

Ăn mừng cái gì? Ăn mừng anh đã tìm được đường sống trong chỗ chết sao?

Nét mặt anh vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ khi nhìn Diệp Tuệ thì mới trở nên dịu dàng, xung quanh ồn ào náo nhiệt, nhưng anh chỉ chăm chú nhìn cô thôi.

Diệp Tuệ ngồi xe lăn, tò mò đánh giá quà cáp mà mọi người mang đến tặng anh.

Cái người họ hàng mà lần trước tới châm chọc bát tự của Thẩm Thuật rồi bị cô mắng cho một trận lúc này cũng tới, còn khách khứa xin lỗi hai vợ chồng cô nữa.

Ngay cả con ma tú tài đã lâu không gặp cũng bay về nhà họ Thẩm, đứng phía xa chấp tay làm lễ với Diệp Tuệ, mà cũng không biết là nó chấp tay với cô hay là với Thẩm Thuật đang đứng bên cạnh cô nữa.

Thẩm Tu và Thường Huỳnh ở thành phố lân cận tham gia sự kiện cũng bị ông Thẩm ra lệnh cưỡng chế gọi về, kết thúc công việc là vội vàng bay về nhà họ Thẩm luôn.

Thẩm Tu mang theo quà là một hộp thuốc bổ, nhưng hươu, đông trùng hạ thảo và nấm linh chi, Thường Huỳnh thì tặng nhân sâm loại đắt nhất...

Diệp Tuệ: “...”

Lần tụ hội này long trọng quá nhỉ, nhận nhiều thuốc bổ như thế, người không có bệnh có khi còn sinh bệnh vì bổ quá cũng nên.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đã bình an trở về, người vui nhất đương nhiên là ông Thẩm, những người khác thì đều có tâm tư riêng, nhưng vẫn phải dựa theo quy củ của nhà họ Thẩm.

Bọn họ mặc dù mang quà đến tặng, gương mặt cũng tươi cười, nhưng Diệp Tuệ có thể nhìn ra đó chỉ là sự khách khí bên ngoài mà thôi.

Cô cũng không thêm đề ý đến suy nghĩ của bọn họ, cô biết Thẩm Thuật ưu tư cỡ nào, tất cả những người ở đây đều thua kém anh.

Lúc bắt đầu dùng cơm, những người khác thì nói chuyện cười đùa vui vẻ, còn Diệp Tuệ và Thẩm Thuật chỉ giữ yên lặng, gắp thức ăn cho nhau.

Nhưng cục diện nhanh chóng bị phá vỡ, có một người ra về thờ ơ nói: “Diệp Tuệ, cháu phải ngồi xe lăn, chắc lúc về nhà bất tiện lắm nhỉ.”

“Lúc đây chủ ở ngay thành phố bên cạnh, sớm biết tin thì đã đi đón các cháu rồi.” Ngoài miệng nói rất dễ nghe, nhưng cũng chỉ khách khí trên đầu lưỡi thôi.

Diệp Tuệ mặt biến sắc, cô nhận ra người này đang tỏ ý trách móc Thẩm Thuật không có năng lực, giọng điệu này làm cô liên tưởng đến những lời đồn Thẩm Thuật khác vợ từ miệng bọn họ phát ra.

“Sao lại bất tiện được ạ.” Diệp Tuệ điềm đạm đáp, “Cháu ngồi máy bay tư nhân của Thẩm Thuật về nhà mà.”

Diệp Tuệ vốn chỉ muốn khoe chồng thôi, nhưng đồng thời lại khoe giàu luôn rồi.

Cô nghiêng đầu nhìn về phía Thẩm Thuật, tay cô nhẹ nhàng đưa ra chạm nhẹ vào cánh tay anh.

Thẩm Thuật nhìn thấu suy nghĩ của Diệp Tuệ, không lên tiếng phủ nhận, cô một lòng muốn bảo vệ anh, anh hoàn toàn có thể hiểu được.

Máy bay tư nhân?

Thẩm Tu chợt khựng lại, bình thường Thẩm Thuật chỉ được nhận tiền hàng tháng từ nhà họ Thẩm thôi mà, làm sao đủ để mua máy bay riêng được, càng không cần nói đến chi phí để duy trì nó.

Thẩm Tu và Thường Huỳnh liếc nhìn nhau, hẳn cảm giác mình không đoán sai, Thẩm Thuật không những kiếm ra tiền, mà còn kiếm được rất rất nhiều tiền.

Mặc dù suy nghĩ Thẩm Thuật là tổng giám đốc của Hoa Thụy đã bị bọn họ bác bỏ, nhưng chuyện Thẩm Thuật đạt được thành tựu trong sự nghiệp thì là chắc chắn.

Tất cả mọi người trên bàn cơm đều sững sốt, Thẩm Thuật không phải là một kẻ vô tích sự trong mắt nhà họ Thẩm ư? Từ bao giờ mà Thẩm Thuật biết kiếm tiền rồi, lại còn mua được máy bay riêng nữa?

Advertisement / Quảng cáo

không lẽ là nhờ vào Diệp Tuệ?

Thẩm Sĩ nhìn Thẩm Thuật bằng ánh mắt tỏ ý khen ngợi, người họ hàng không có ý tốt kia đã bị ông trách mắng một trận.

Kết thúc bữa tối, Thẩm Sĩ gọi riêng Diệp Tuệ vào thư phòng.

Ông nhớ rất rõ, người xem bói đã từng nói là trước khi Thẩm Thuật tròn 30 sẽ gặp một kiếp nạn lớn, nếu không vượt qua được thì sẽ chết.

Nhà họ Thẩm không bao giờ công khai thân phận của Thẩm Thuật, chính là vì không muốn để những yếu tố bên ngoài ảnh hưởng đến sống chết của anh. Ông Thẩm không có nguyện vọng gì hơn ngoài hy vọng Thẩm Thuật có thể bình an sống một đời.

Mà câu nói trên bàn cơm của Diệp Tuệ đã khiến Thẩm Sĩ biết rằng Thẩm Thuật có năng lực làm việc rất giỏi, nó không cần dựa vào thế lực của nhà họ Thẩm, chỉ một mình cũng có thể thành công.

Người thừa kế của nhà họ Thẩm vẫn chưa được quyết định, lúc này có khi ông sẽ phải suy nghĩ lại một chút.

Thẩm Sĩ không hỏi Diệp Tuệ là Thẩm Thuật đầu tư làm ăn gì, vì ông cho rằng Thẩm Thuật dù có kiếm được tiền thì cũng không thể nào hơn được tập đoàn Thẩm thị với giá trị lên đến vài tỷ được.

Thẩm Sĩ: “Bố sẽ lựa thời điểm để công khai thân phận của Thẩm Thuật với truyền thông.”

Diệp Tuệ rũ mắt suy nghĩ: “Hay là thôi đi ạ.”

Thẩm Sĩ ngăn ra, ông không hiểu vì sao cô lại có yêu cầu như vậy. Chỉ cần người ngoài biết đến sự tồn tại của Thẩm Thuật thì cũng có nghĩa là Thẩm Thuật có quyền thừa kế Thẩm thị, nó và Thẩm Tu sẽ đứng trên cùng một chiến tuyến, cạnh tranh để trở thành người thừa kế của nhà họ Thẩm.

Diệp Tuệ biết Thẩm Thuật rất thân thiết với người nhà, ở bên ngoài anh làm chuyện gì cũng rất khiêm tốn và kín đáo, không muốn để cho người ta biết mình là người nhà họ Thẩm.

Hưởng hơ anh còn có Hoa Thủy, mà định giá của Hoa Thủy còn cao hơn gấp mười lần so với tập đoàn Thẩm thị, thế mà anh vẫn luôn giữ thân phận bí mật, làm gì có chuyện anh sẽ để mắt tới Thẩm thị chứ?

“Cuộc sống hiện tại của Thẩm Thuật rất êm đềm.” Diệp Tuệ nói, “Con mong anh ấy sẽ mãi được sống yên ổn như vậy, không bị người khác quấy rầy.”

Mặc dù Diệp Tuệ đã nói vậy, nhưng Thẩm Sĩ vẫn luôn cảm thấy áy náy với Thẩm Thuật.

Thẩm Sĩ có quyết định riêng của mình, một ngày nào đó ông nhất định phải để mọi người biết rằng nhà họ Thẩm còn có một Thẩm Thuật, người trước giờ chưa từng lộ diện.

Sau khi Diệp Tuệ rời khỏi thư phòng, cô nói lại lời của ông Thẩm cho Thẩm Thuật nghe.

Thẩm Thuật cười trào phúng, anh không bao giờ nghĩ tới chuyện thừa kế Thẩm thị, trước đây có bao giờ Thẩm Sĩ để tâm đến anh đâu, sao bây giờ lại phải cân nhắc lại chuyện này làm gì nữa.

Thẩm Thuật đẩy xe lăn, giọng nói nhẹ nhàng không nghe ra cảm xúc: “đi thôi, bên ngoài sắp bắn pháo hoa rồi đấy.”

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đi đến vườn hoa nhà họ Thẩm, trong tiếng cười đùa nói chuyện ồn ào, bọn họ tìm được một nơi yên tĩnh với tầm nhìn rất rộng.

Cả hai vừa mới dừng lại thì nghe thấy tiếng pháo nổ vang lên từ phía xa.

Ngẩng đầu nhìn lên, pháo hoa được bắn đầy trời, màn đêm được bao phủ bởi thứ ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng gương mặt của Diệp Tuệ và Thẩm Thuật, trong không khí truyền đến mùi khói lửa đặc trưng.

Diệp Tuệ ngửa đầu nhắm mắt, sắc mặt dịu dàng, khóe môi cong lên, Thẩm Thuật thì cúi đầu, anh không nhìn pháo hoa, chỉ nhìn cô.

Dưới bầu trời rực rỡ sắc màu, có hai người dựa vào nhau, giống như trời đất chỉ còn lại hai người họ.

Thẩm Thuật cúi người xuống đứng bên cạnh Diệp Tuệ ngồi xe lăn, Diệp Tuệ quay đầu nhìn, giờ tay ra nắm lấy tay anh.

Ngón tay hai người quấn vào nhau, mười ngón tay đan chặt một chỗ, Thẩm Thuật cúi xuống hôn lên mái tóc ngát hương thơm của Diệp Tuệ.

Những đêm đông lạnh lẽo của ba mươi năm về trước giờ đã thay đổi vì có Diệp Tuệ, những cơn gió lạnh thấu xương thổi qua, vào thời khắc này cũng trở nên ấm áp.

Diệp Tuệ gặp tai nạn giao thông nghiêm trọng, đứng bên bờ vực sinh tử suốt mấy ngày, cuối cùng cũng bình an, sức nóng của chuyện này vẫn chưa có dấu hiệu hạ nhiệt, có nhiều người còn đảo lại mấy cái tin tức trước kia của cô lên nữa.

“Hãy cùng nhìn lại những sự kiện kỳ bí có liên quan đến Diệp Tuệ.”

Từ khi bắt đầu tham gia show “Tôi cùng mình tỉnh mở quán ăn nhanh”, trong quá trình ghi hình, nguyên liệu nấu ăn cứ vô duyên vô cớ biến mất rồi lại hiện ra.

Còn cả lúc quay phim “Giải thoát”, trong những tấm ảnh chụp Diệp Tuệ đều có một bóng đen, nhưng có một ngày thì đột nhiên tất cả đều trở lại bình thường, trùng hợp là ở thời điểm Diệp Tuệ quay phim.

Thậm chí có người biết chuyện còn tiết lộ lúc ở phim trường có một nam diễn viên bị ma nhập, thực hiện một loạt cảnh đánh đấm rất thuần thục.

Khi tham gia show “Diễn viên”, Diệp Tuệ ở sau hậu trường đã bình tĩnh tắt cái radio phát ra âm thanh ma quái đi.

Quay ngược thời gian về trước nữa, nghe nói chưa từng có một ngôi sao nào dám đi cắt băng khai trương trung tâm thương mại Mãn Còi, nơi thường xuyên xuất hiện mấy tin đồn ma quỷ, nhưng kể từ sau khi Diệp Tuệ đến cắt băng khai trương thì lời đồn đã biến mất chỉ trong một đêm, về sau khu mua sắm đó làm ăn rất thuận lợi.

Những tin tức này vẫn luôn được truyền lại trên mạng, cho đến khi Diệp Tuệ xảy ra tai nạn giao thông, bình an vô sự vượt qua được thì mọi người mới bắt đầu thảo luận sôi nổi.

“Tôi nghĩ có khi Diệp Tuệ là một thiên sư giấu nghề cũng nên, có ấy có thể chất đặc biệt, ma quỷ có thể nghe thấy lời cô ấy nói, chứ không có ấy làm sao không chế được những nguyên liệu nấu ăn cứ bay tới bay lui chứ.”

“Có thể Diệp Tuệ gặp nạn không chết cũng là do có ma quỷ giúp đỡ đấy.”

“Idol của tôi đúng là không gì không làm được, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn thực lực có thực lực, bây giờ còn biết thêm được một khả năng nữa là thông linh.”

Dân mạng thì nhau bàn luận, cuối cùng tổng kết thành Diệp Tuệ là một thiên sư có thể hàng yêu trừ ma này nọ...

Tuy nhiên những suy đoán của bọn họ đều là có ý tốt, ai cũng nóng lòng chờ mong sự xuất hiện kế tiếp của Diệp Tuệ, xem xem cô sẽ mang đến cho bọn họ bất ngờ gì nữa.

Diệp Tuệ không biết vì sao tự dưng mình lại có danh hiệu thiên sư, nhưng những lời bàn luận trên mạng đã đến tai một người khác.

Đạo diễn Tôn được mệnh danh là người chế tác vàng trong ngành, ông đã làm ra rất nhiều chương trình giải trí hot, gần đây mới bắt đầu tiếp xúc với những chương trình được phát độc quyền trên mạng.

Vì đạo diễn Tôn đang lên một dự án show thực tế mới, nhưng chủ đề của chương trình này tương đối nhạy cảm, trước giờ chưa từng có, cho nên ông đang rất đau đầu trong việc tìm khách mời.

Chương trình này sẽ có tên là “trên đời này có ma thật không?”, ở mỗi tập ghi hình, các nghệ sỹ sẽ phải ở trong một địa điểm đã từng có tin đồn bị ma ám một buổi tối để phá bỏ lời đồn.

Mỗi một tập bọn họ sẽ đi đến các địa điểm khác nhau, nơi các nghệ sỹ ở qua đêm sẽ được gắn camera khắp nơi, bọn họ sẽ quan sát nhất cử nhất động của nghệ sỹ.

Nhưng lần này việc lựa chọn khách mời thật sự có chút khó khăn, đạo diễn Tôn đã chọn được kha khá nghệ sỹ nhưng vẫn chưa thấy hài lòng hẳn.

Chương trình của ông lúc nào cũng mới mẻ và độc đáo, cho nên việc chọn khách mời cũng phải cẩn thận.

Lúc này, trợ lý của ông từ bên ngoài đi vào, ánh mắt mừng rỡ nói: “Đạo diễn Tôn, tôi đã tìm được một người rồi, đảm bảo là rất phù hợp với chương trình.”

Advertisement / Quảng cáo

Đạo diễn Tôn lập tức hỏi: “Ai?”

Trợ lý đặt một xấp tài liệu trước mặt đạo diễn Tôn, trong đó là những sự kiện thần quái có liên quan tới Diệp Tuệ, cùng những bình luận của dân mạng nói về cô.

Đạo diễn Tôn xem rất nhanh, càng xem thì ánh mắt càng sáng, cuối cùng ông đập tay vào đồng hồ tài liệu nói: “Tốt, chọn Diệp Tuệ, cậu liên hệ với Đới Chí đi.”

Trợ lý đang định đi thì ông lại gọi lại: “Thôi, để tôi tự đi.”

Lúc đạo diễn Tôn tới, Diệp Tuệ đúng lúc đang nói chuyện với Đới Chí, cho nên Đới Chí báo cô ở lại nghe luôn.

Đạo diễn Tôn nhìn thấy Diệp Tuệ thì mắt sáng lên: “Tôi muốn mời Diệp Tuệ tham gia một chương trình thực tế của tôi.” Sau đó ông nói đại khái nội dung chương trình cho họ nghe.

Sợ Diệp Tuệ sẽ từ chối vì sợ ma, ông liền nói luôn: “Toàn bộ hành trình sẽ có pháp sư đi theo, tuyệt đối đảm bảo an toàn cho khách mời.”

Với lại mấy địa điểm kia nói là thần quái, nhưng chẳng qua cũng chỉ là có chút tin đồn ma ám mà thôi, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn được.

Đới Chí biết rất rõ chất lượng chương trình thực tế của đạo diễn Tôn, anh cũng loáng thoáng nghe tin ông đang lựa chọn khách mời, không ngờ Diệp Tuệ lại được chọn.

Diệp Tuệ vừa nghe thấy mấy chữ chương trình thần quái thì giật bản mình, mặc dù cô biết mình thật sự có khả năng nhìn thấy ma, nhưng không ngờ lại được mời tham gia.

Từ bao giờ mà cô lại nổi tiếng với phương diện này vậy?

Đạo diễn Tôn nói xong rồi ra về, mấy hôm sau Đới Chí sẽ cho ông một câu trả lời chắc chắn.

Đới Chí cảm thấy Diệp Tuệ tham gia show này cũng khá ổn, chỉ là không biết cô có dám hay không thôi.

“Diệp Tuệ, em có muốn tham gia không? anh nghĩ show này sẽ đẩy mạnh danh tiếng của em lên đấy, các fan đã nhớ chuyện em có tính chất đặc biệt trong phương diện thần quái rồi mà.”

Chuyện này gần như là độc nhất vô nhị trong showbiz bây giờ, tham gia show này sẽ rất có lợi đối với Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ đã trải qua tai nạn giao thông, cô đã không còn sợ ma như trước nữa, với lại vì có bà cụ ma kia giúp đỡ nên cô với Thẩm Thuật mới tránh được kiếp nạn, nỗi sợ trong cô cũng vì thế mà giảm đi không ít.

Vốn cô còn hơi do dự, nhưng chỉ cần nghĩ đến Thẩm Thuật thì cô sẽ không thấy sợ nữa, cô hoàn toàn có thể dẫn anh theo mà.

“Em nghĩ là em sẽ tham gia.”

Nhận được sự đồng ý của Diệp Tuệ, Đới Chí lập tức liên hệ với đạo diễn Tôn.

Chương trình tâm linh này ngay khi vừa mới đăng tin tức đã nhận được rất nhiều sự chú ý của dân mạng vì sự mới lạ của nó.

Tổ chương trình không lập tức công bố danh sách khách mời, mà đợi đến khi sức nóng của chương trình được đẩy lên cao nhất thì mới công bố một phần khách mời.

Chỉ duy nhất Diệp Tuệ là được giữ bí mật, làm mọi người điên cuồng suy đoán xem rốt cuộc thì người cuối cùng trong danh sách khách mời là ai.

“Nếu người còn lại là Diệp Tuệ thì tốt, chương trình này như kiểu là dành riêng cho cô ấy ý.”

“Tổ chương trình có thể xem xét ý kiến của chúng tôi một chút không? Chúng tôi muốn Diệp Tuệ tham gia, muốn Diệp Tuệ ấy!!!”

“Nếu có Diệp Tuệ thì tôi đảm bảo chương trình sẽ cực hot.”

Trong thời điểm dân mạng hồ háo cái tên Diệp Tuệ một cách điên cuồng nhất, tổ chương trình đã công bố cái tên cuối cùng trong danh sách khách mời.

Chính là Diệp Tuệ.

Bình thường Diệp Tuệ cũng đang rất nổi rồi, cộng thêm việc thời gian trước cô bị tai nạn giao thông, cùng với thể chất tâm linh đặc biệt nữa, chương trình này đảm bảo sẽ rất hot cho xem.

Hashtag #Diệp Tuệ đại tiên tham gia chương trình tâm linh# đã nhanh chóng được lên hot search, ai cũng không ngờ được rằng việc Diệp Tuệ tham gia show này sẽ tạo được sức nóng như vậy.

Fan của cô thậm chí còn đặt cho cô một nickname rất hay là Diệp đại tiên. Các fan đồng loạt tràn vào Weibo của Diệp Tuệ, thân thiết gọi cô là Diệp đại tiên, Diệp Tuệ cũng rất phối hợp đăng bài với nội dung: “Diệp đại tiên chuẩn bị tái xuất đây.”

Fan vốn chỉ vì thích cô nên mới đặt nickname cho cô như vậy, không ngờ lại được idol nhà mình chấp thuận, cả bọn liền rí rít vào ủng hộ chương trình mà cô sắp tham gia.

Diệp Tuệ đã đồng ý tham gia show này thì đương nhiên cần có Thẩm Thuật phối hợp, cô sẽ nịnh dể anh chịu đi cùng cô.

Chán cô vẫn chưa khỏi hẳn, Thẩm Thuật cũng cực kỳ cẩn thận trong vấn đề này, nên việc đi lại của cô vẫn cần dùng đến xe lăn.

Thẩm Thuật đẩy xe lăn đưa Diệp Tuệ lên nhà.

Vừa về đến nhà, Diệp Tuệ đã chỉ huy Thẩm Thuật cầm túi của cô đến: “Trong túi có đồ em mới mua cho anh đấy.”

Thẩm Thuật đang giờ tay ra chuẩn bị cầm lấy cái túi thì chợt khựng lại, cảm thấy có một dự cảm xấu, nhưng trước giờ anh vẫn luôn bao dung cô vô điều kiện, cho dù Diệp Tuệ có đòi nhảy lên mái nhà lật ngói thì anh cũng sẽ đứng dưới đỡ thang cho cô trèo, thậm chí còn có thể trèo lên làm giúp cô luôn.

Thẩm Thuật cứ cung chiều Diệp Tuệ như thế, chẳng có nguyên tắc gì hết, Diệp Tuệ có muốn anh làm gì thì cũng là chuyện nhỏ.

cô đưa tay ra với anh, bảo anh ngồi cạnh mình: “Để em trang điểm cho anh nhé, thay đổi hình tượng xù.”

Thẩm Thuật với vẻ mặt chết lặng nhìn Diệp Tuệ lấy đồ trang điểm trong túi ra, còn xắn tay áo lên như chuẩn bị làm chuyện lớn vậy.

“Mặt của anh đúng là quá...” cô dừng lại một giây rồi mới nói tiếp, “Đúng là quá trâu hoa ghẹo nguyệt rồi, em muốn sửa lại một tí.”

Diệp Tuệ rất chuyên nghiệp lấy phấn lông vừa mua ra, cô còn cố ý còn tông tối nhất nữa, không đợi anh lên tiếng, cô đã bắt đầu trang điểm cho anh.

Đầu tiên phải gấu đi làn da quá đẹp này của anh cái đã.

Trong quá trình trang điểm, Diệp Tuệ không thể tránh khỏi việc dựa sát vào Thẩm Thuật, khoảng cách giữa hai người rất gần, phảng phất có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương.

Diệp Tuệ lập tức thở chậm lại, cô không dám nhìn vào mắt anh, chỉ tập trung vào trang điểm.

Thẩm Thuật cảm nhận ngón tay cô sờ lên nhàn nhạt, đã không còn quan tâm cô muốn biến anh thành cái dạng gì rồi, nhiều lúc anh đã ngừng thở vì sợ Diệp Tuệ nghe thấy.

Hai kẻ孽 mới biết yêu cứ nín thở như thế một lúc, không lâu sau, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đều phải quay đầu sang hướng khác để hít thở mạnh vài cái.

Hai người lập tức nhìn nhau, thấy đối phương cũng làm hành động giống mình thì không nhịn được cười.

Sau khi trang điểm xong, Diệp Tuệ lại lấy từ trong túi ra một cái mũ tối màu rồi đội lên đầu Thẩm Thuật.

Advertisement / Quảng cáo

Mắt anh bị che lại một nửa, nhưng như vậy lại càng thêm thu hút, Diệp Tuệ vốn tưởng chỉ cần dặm phấn cho da đen đi thì có thể giảm bớt được mỹ lực của Thẩm Thuật, không ngờ hiệu quả lại hoàn toàn trái ngược.

Sau khi trang điểm xong, ngũ quan của Thẩm Thuật lại càng thêm góc cạnh, đẹp không góc chết.

Diệp Tuệ biau môi, buồn rầu nhăn nhó.

“Làm gì có nhân viên công tác nào đẹp trai thế này cơ chứ!” Diệp Tuệ chỉ nghĩ trong lòng, không ngờ lại nói luôn ra lúc nào không biết.

cô hoảng hốt ngẩng lên nhìn Thẩm Thuật, đúng lúc chống lại ánh mắt anh đang nhìn mình.

Diệp Tuệ cảm thấy mặt nóng lên, nhưng cô cố kìm nén để mặt không bị đỏ, thoải mái thừa nhận suy nghĩ của mình.

“Nếu có một nhân viên nữ nào đó nhìn thấy anh đẹp trai thế này, rồi lại theo đuổi anh thì...”

Mới nghĩ tới đây thôi cô đã thấy không thoải mái rồi, cô vẫn chưa công khai quan hệ với anh mà, mặc dù cô biết là anh sẽ không để ý đến người khác, nhưng mà...

Thẩm Thuật từ đầu tới cuối đều không phản kháng lại mấy hành động của cô, cứ để mặc cô loay hoay nghịch ngợm, khoe miệng anh cong lên, ngay cả ánh mắt cũng mang theo nét cười.

Diệp Tuệ lập tức ấn cái mũi xuống thấp nhất có thể, cho đến khi hoàn toàn che lại đôi mắt hút hồn của anh lại thì thôi.

Bấy giờ cô mới vừa theo đuổi được anh, à không, thật sự là cả anh và cô đều thích nhau, cả hai mới thổ lộ tình cảm, cô vẫn chưa hưởng thụ cảm giác yêu đương được bao lâu đâu, thế mà lại dễ lên cơn ghen như thế.

Giọng cô không tự chủ được mà mang theo sự bướng bỉnh, nghiêm túc tuyên thệ chủ quyền.

“Tóm lại là, không ai được phép nhòm ngó tới anh hết!”

- - -

Lời tác giả:

Thẩm Thuật: Lần đầu trang điểm cảm thấy hơi khó chịu.

Diệp Tuệ: Sao chồng càng ngày càng đẹp trai thế hả?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mũi Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Edit: Ngân Nhi

Thái độ ghen tuông của Diệp Tuệ giống y đúc Thẩm Thuật hồi trước, Thẩm Thuật bật cười, độ cong trên khóe môi làm thế nào cũng không ép xuống được: “anh thích nhìn em ghen.”

Diệp Tuệ vốn cũng không cảm thấy gì, nhưng tự dưng nghe anh nói vậy, cô lại thấy ngượng ngùng.

Vì muốn che giấu cảm xúc này, cô liền xoắn cái mũi của anh lên một cái rồi nói: “Được rồi đấy, anh đi tẩy trang đi.”

Ngoài miệng thì cô nói là được rồi, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, lần sau phải kẻ cái lông mày cho anh dày hơn một tí, da đen hơn nữa, sau đó da dẻ phải làm cho thô ráp sần sùi lên mới được.

Diệp Tuệ vừa nói xong, ánh mắt Thẩm Thuật sáng lên, nói: “Em làm giúp anh.”

Diệp Tuệ sờ lên chân: “Chân em đau, anh tự làm đi.”

Thẩm Thuật hiểu rõ tình trạng của cô còn hơn cả cô nữa, nhưng anh không vạch trần lời nói dối của cô, đáy mắt hiện lên chút ý tứ sâu xa.

“Vậy để anh bế em đi, rồi em làm giúp anh.”

Diệp Tuệ bảo Thẩm Thuật vào phòng lấy dầu tẩy trang ra, nhưng đúng là anh chẳng biết gì về vấn đề này hết, cuối cùng vẫn là anh bế cô vào phòng thì mới tìm được chai tẩy trang.

Tiếp đó anh đẩy cô vào nhà vệ sinh.

“anh cúi đầu xuống.” Diệp Tuệ nổi tính xấu cầm lấy cái băng đô cái tóc, cái này là Tiểu Lưu đưa cho cô, bên trên còn có tai thỏ nữa.

Thẩm Thuật khó xử nói: “Cái này... không cần đâu.”

anh chưa từng mang thứ gì đáng yêu như thế trên người, trong lòng khó tránh khỏi mâu thuẫn.

Nhưng Diệp Tuệ không cho anh có cơ hội từ chối.

Advertisement / Quảng cáo

“Tí nữa tóc anh mà bị ướt hết thì đừng có trách em đấy nhé.” Diệp Tuệ làm bộ tức giận, chạm rãi đặt cái băng đô sang bên cạnh, “Thôi vậy, anh không thích tí em cũng không ép anh...”

cô còn chưa nói xong thì Thẩm Thuật đã vội vàng đồng ý: “Em cứ làm đi, anh đeo được mà.”

Cái băng đô vẫn còn ở trong tay Diệp Tuệ, vừa nghe Thẩm Thuật nói xong, cô liền nhanh chóng xoay người lại, động tác nhanh không tưởng.

Thẩm Thuật đã sớm nhìn thấu cô rồi, nhưng anh vẫn dung túng cô nghịch ngợm.

Diệp Tuệ nhìn anh như đang chuẩn bị lên pháp trường, cô nhìn cười, cái băng đô lên đầu anh.

không ngờ khi anh đội băng đô tai thỏ lên nhìn lại đáng yêu đến vậy, Diệp Tuệ chỉ vào gương nói: “anh nhìn này, đẹp thế còn gì.”

Thẩm Thuật nhìn cái gương với tâm trạng dỗi này không còn gì phải nuôi tức nữa, gặt đầu một cách vô hồn, sau đó ngoan ngoãn cúi đầu để Diệp Tuệ tẩy trang cho.

anh cái gì cũng không biết, Diệp Tuệ còn phải tay cầm tay dạy cho anh, cô bôi dầu tẩy trang lên mặt anh rồi xoa đều, động tác của cô rất nhẹ nhàng, cẩn thận tí mi xoa khắp mọi góc ngách trên gương mặt, cô không muốn làn da của anh bị một chút tí vết nào đâu.

Khô thân anh, một người cao lớn như thế mà phải phối hợp với cô lúc này đang ngồi xe lăn, anh khom người xuống thật thấp, hướng mặt mình đến trước mặt cô.

Diệp Tuệ mở vòi nước, chỉnh nước ấm để rửa mặt cho Thẩm Thuật, cô chưa từng tẩy trang giúp ai bao giờ, nhiều lúc không cẩn thận để nước chảy vào mũi anh, làm anh bị ho.

Diệp Tuệ chợt dạ cảm khăn nhẹ nhàng lau mặt cho Thẩm Thuật lúc này đang khá chật vật, còn dịu giọng hỏi: “Thẩm Thuật, anh không sao chứ?”

Mắt Thẩm Thuật cũng bị nước chảy vào làm cho đỏ lên, anh nhận lấy khăn lau mặt, không ngờ chi tẩy trang thôi mà cũng vất vả như thế, suýt nữa thì tạo thành ám ảnh trong lòng rồi.

anh ho hai tiếng, an ủi Diệp Tuệ: “anh không sao, không khó chịu gì hết.”

anh cảm khăn lau mặt, đột nhiên ý thức được một chuyện, cái khăn này là khăn của Diệp Tuệ, cảm giác khó chịu ban nãy đúng là đã bị quét sạch hoàn toàn rồi.

Khóe miệng anh thậm chí còn nhếch lên, Diệp Tuệ không hiểu nổi, sao tâm trạng của anh lại thay đổi nhanh đến vậy chứ?

“anh sao thế?”

Thẩm Thuật bị bất ngờ quà tặng lập tức thu lại nụ cười, anh sợ Diệp Tuệ nghĩ là anh không đứng đắn, đành phải lưu luyến không rời trả khăn lại cho cô.

Trước khi đi ngủ, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật ngồi nói chuyện một lúc, Diệp Tuệ cảm tách trà, không cẩn thận làm nước trà rót vào tay.

Trà hơi nóng, tay cô lại trắng nên hiện lên vết đỏ, nhưng thật ra cũng không vấn đề gì, cô không để tâm lắm, còn Thẩm Thuật thì lại nóng nảy.

anh nắm lấy tay cô, rửa qua nước lạnh mấy lần, cho đến khi nào không nhìn thấy vết đỏ nữa thì mới chịu thôi. Đây chỉ là một tình huống nhỏ nhặt, Diệp Tuệ chả mấy mà quên ngay.

Nhưng cô không hề biết là, sau chuyện này Thẩm Thuật đã đưa ra một quyết định.

cô trở về phòng mình chuẩn bị đi tắm, đang chọn quần áo thì đột nhiên cô cảm nhận được một ánh mắt sâu xa đang nhìn mình.

cô quay đầu lại, đối diện với ánh mắt đen nhánh của Thẩm Thuật, anh đang đứng ngoài cửa nhìn cô chăm chăm, cô chẳng hiểu gì cả, sao anh cứ nhìn cô mãi vậy?

cô hỏi: “anh không về phòng ngủ à?”

Thẩm Thuật bước đến chỗ cô, hỏi: “Bây giờ em muốn làm gì?”

Diệp Tuệ ngẩn người: “Em đi tắm, sao vậy anh?”

Thẩm Thuật nhìn đồng quần áo, nói: “Để anh cầm đồ ngủ giúp em”

nói xong anh liền sai bước đi đến chỗ giường, trên giường có để mấy bộ quần áo, nhìn kiểu dáng thì chắc là đồ ngủ của cô rồi.

Diệp Tuệ vẫn còn đang đắm chìm trong câu nói vừa rồi của Thẩm Thuật, anh nói muốn cầm đồ ngủ giúp cô... Cái gì cơ? anh muốn cầm đồ ngủ giúp cô á???

Chờ lúc Diệp Tuệ khôi phục lại tinh thần thì Thẩm Thuật đã đi đến bên cạnh giường rồi, bàn tay thon dài của anh đã sờ vào mấy bộ quần áo của cô.

một giây sau, anh sẽ cầm chúng lên.

Diệp Tuệ sợ hết hồn, lập tức hô lên: “Đợi đãaaaaa!!!!”

Bên dưới bộ quần áo là đồ lót đó trời ơi!!! Chỉ cần cầm quần áo lên là sẽ thấy đồ lót, không được, cô tuyệt đối không thể để anh nhìn thấy mấy cái áo lót của cô được!!!

Diệp Tuệ ngay cả gáy cũng không kịp cảm mà vội vã chạy đến bên cạnh anh, mạnh mẽ đề tay anh lại.

Có điều động tác của cô quá mạnh nên làm cơ thể mất thăng bằng, cứ thế ngã nhào xuống giường, Thẩm Thuật thấy cô sắp ngã xuống thì vội vàng ôm lấy eo cô.

Tay anh vòng quanh eo cô, ân cần nói: “Cẩn thận.”

Nếu là bình thường thì khi Thẩm Thuật làm thế, mặt Diệp Tuệ đã đỏ bừng lên rồi.

Nhưng bây giờ kể cả cô đỏ mặt thì cô cũng chẳng quan tâm, cô nhanh tay lẹ mắt đè chặt đồ ngủ xuống, lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm.

Nguy hiểm thật, may là anh vẫn chưa nhìn thấy nội y của cô.

Đợi lúc Diệp Tuệ đứng vững rồi, Thẩm Thuật mới bỏ tay ra, nhưng anh không rời đi mà tiếp tục muốn cầm đồ ngủ của cô lên.

Tay Diệp Tuệ càng giữ chặt hơn, kiên quyết không để cho anh đụng vào, hai tai cô đỏ rực, nhấn mạnh từng chữ: “Để tự em cầm.”

Thẩm Thuật không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Diệp Tuệ, ý tứ không muốn rời đi cực kỳ rõ ràng.

Diệp Tuệ thờ dãi một cái, quay đầu nhìn anh: “anh quay người lại đi đã.” Để cô còn giấu đồ lót đi chứ.

Thẩm Thuật vẫn đứng im không nhúc nhích, ánh mắt tỏ ý không hiểu, Diệp Tuệ đánh phải già bộ tức giận: “anh không nghe lời em à?”

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật rũ mắt xuống, giọng trầm hẳn xuống, nghe rất đáng thương: “anh lo cho em mà.”

Diệp Tuệ biết là anh quan tâm cô, nhưng mà... cô có kiên nhẫn nói: “Tay em hết đau lâu rồi, anh nhìn đi, em có thể tự cầm được mà.”

nói xong cô lại giữ cái tay còn lại lên vậy vậy trước mặt anh, Thẩm Thuật thấy thái độ cô kiên quyết như thế thì cũng đành thỏa hiệp, nghe lời xoay lưng lại.

Lúc anh vừa xoay lưng, Diệp Tuệ lập tức nhét áo lót vào trong áo ngủ, sau đó ôm chặt cả bộ đồ vào trong ngực.

cô nói: “Được rồi.”

Thẩm Thuật quay người lại, anh tùy tiện liếc mắt nhìn đồ ngủ trong ngực cô một cái, không thấy có gì khác thường cả. Diệp Tuệ chống gậy bước đi, nói: “Bây giờ em đi tắm đây, anh về phòng mình ngủ đi.”

Thẩm Thuật im lặng vài giây, sau đó ngẩng đầu nói: “Em vào tắm đi, anh ở ngoài nhìn.”

Diệp Tuệ sững sốt, anh lại nói: “Chân em chưa khô hẳn, nhờ bị ngã thì sao?”

Ánh mắt anh tràn ngập sự ân cần, khiến cô không nỡ từ chối: “Được rồi, thế anh cứ ngồi trên giường chờ em nhé. Em tắm xong sẽ đi ra ngay, không để anh chờ lâu đâu.”

Vừa mới nói xong, cô bỗng cảm thấy có gì đó sai sai.

cô vừa nói cái quái gì vậy? Gì mà anh cứ ngồi trên giường chờ em nhé? Lại còn em tắm xong sẽ ra ngay, không để anh chờ lâu đâu?

Cứ tiếp tục theo ý của cô thì bước tiếp theo sẽ là gì? Có phải anh với cô sẽ có tiến triển trên phương diện nào đó không?

Mặt cô nóng bừng lên, cô thật sự không có ý gì đâu. Mặc dù hai người đã hiểu rõ tình cảm của nhau rồi, nhưng những chuyện khác vẫn nên từ từ phát triển thì hơn.

Diệp Tuệ liếc nhìn Thẩm Thuật một cái, nét mặt anh không có điểm gì khác thường, cô thầm nhẹ nhõm, cũng may là tính cách của anh rất đơn thuần.

cô háng giọng, chỉ tay về chỗ cái giường: “anh ngồi chỗ kia đi.”

Thẩm Thuật nghe lời đi tới giường cô, nhẹ nhàng ngồi xuống, sau đó tiếp tục nhìn cô.

Dưới sự quan sát của Thẩm Thuật, Diệp Tuệ đi vào phòng tắm, cửa đóng lại, cô để cái gậy sang một bên, điều chỉnh nước ấm, một lúc sau, trong phòng tắm truyền đến tiếng xả nước từ vòi hoa sen, ngồi bên ngoài nghe rất rõ.

Thẩm Thuật có chút buồn chán, mắt lơ đãng nhìn hướng cửa phòng tắm, nhưng dần dần, mặt anh không tự chủ được mà đỏ lên.

anh vuốt mũi, mắt nhìn đi nơi khác, nhắm mắt lại, thầm mặc niệm trong lòng.

Khó khăn lắm anh mới bình tĩnh lại thì chợt nghe “Bịch” một tiếng, giống như tiếng thứ gì đó rơi xuống đất.

Tiếng nước chảy từ vòi hoa sen sau đó cũng không còn.

Tìm Thẩm Thuật nói lên, lẽ nào Diệp Tuệ ngã rồi? anh lập tức đứng lên đi tới cửa phòng tắm, lo lắng nói: “Diệp Tuệ, có chuyện gì thế?”

Thẩm Thuật giờ tay lên, chuẩn bị đẩy cửa ra, nhưng nghĩ Diệp Tuệ đang tắm nên tay anh lại khựng lại, cố giữ bình tĩnh, anh lại hỏi một lần nữa: “Làm sao vậy?”

Mấy giây sau, Diệp Tuệ mới đáp: “không có gì, gậy bị rơi ý mà.”

Cơ thể căng cứng của Thẩm Thuật bây giờ mới được thả lỏng, nhưng anh vẫn chưa yên tâm hẳn: “Vậy em có bị thương không?”

Diệp Tuệ: “không à, anh đừng lo.”

Lúc này Thẩm Thuật mới thờ phào nhẹ nhõm, Diệp Tuệ sợ anh lo lắng nên nói thêm: “Em không sao thật mà, anh không cần để ý đâu, về giường ngủ đi.”

“Ừ.”

Mặc dù anh đáp vậy, nhưng lại không có ý định rời đi, vẫn đứng ở trước cửa phòng tắm, anh sợ Diệp Tuệ bị ngã, cho nên phải đứng ngay ngoài cửa anh mới yên tâm được.

Diệp Tuệ không biết suy nghĩ của Thẩm Thuật, cô mở vòi hoa sen tắm tiếp.

Thẩm Thuật dựa lưng vào tường, trong không gian yên tĩnh, anh nghe thấy bên trong phòng tắm có tiếng nước chảy.

Vừa rồi anh ngồi trên giường, cách phòng tắm khá xa, bây giờ đứng ngay đây nên tiếng nước càng thêm rõ ràng hơn.

anh rũ mắt nhìn xuống đất.

Cửa phòng tắm đóng chặt, bên dưới có một khe hở nhỏ xíu, ánh đèn từ bên trong chiếu qua khe, ánh xuống mặt sàn trong phòng ngủ, lấp lóe như ánh nến.

Thẩm Thuật hít sâu một hơi, anh không nhìn xuống đất nữa mà nhìn về nơi khác, ánh mắt không có tiêu điểm, suy nghĩ dần trở nên rối loạn.

Bên trong Diệp Tuệ bắt đầu thoa sữa tắm, hương thơm ngào ngạt lan tỏa, thẩm thấu trong không khí, nhẹ nhàng tiến vào mũi Thẩm Thuật.

Hồ hập của Thẩm Thuật chậm lại, đây là mùi hương bình thường trên người Diệp Tuệ, hương thơm từ từ lan tràn, càng lúc càng nồng nàn.

Bất chợt anh gợn tay lên vỗ vào mặt mình một cái, anh nhắm mắt lại, môi mòng khẽ nhúc nhích, tối nay, đây là lần thứ hai anh phải thảm nặc niệm trong lòng.

Cho đến khi tiếng nước chảy dừng lại, anh mới không niệm nữa.

Diệp Tuệ mặc quần áo từ tế, chống gậy đi ra, vừa ra ngoài thì đối diện với tầm mắt của Thẩm Thuật, liền khó hiểu hỏi: “Sao anh vẫn còn đứng đây?”

Thẩm Thuật không đáp, Diệp Tuệ chống gậy từ từ đi qua anh, vì vết thương ở chân còn chưa lành hẳn nên động tác của cô khá chậm.

Diệp Tuệ đã đi được một lúc, nhưng trong mắt Thẩm Thuật thì dường như cô vẫn đứng yên tại chỗ vậy, nếu cứ theo tốc độ này thì còn lâu mới đi đến giường được.

Nghĩ xong, Thẩm Thuật tay nhanh hơn não, lập tức tiến lên mấy bước, anh khom lưng bế bổng cô lên, ngón tay anh khép lại, dùng lực rất nhẹ ôm thân thể nhỏ bé của cô vào lòng.

Diệp Tuệ ngỡ ngàng, hai tai nóng bừng lên, lắp bắp nói: “anh anh...anh làm gì thế?”

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật không nhìn cô mà cứ thế bước đi, giọng anh hơi khàn, đáp: “Em đi chậm quá.”

Diệp Tuệ đang định nói là “Để em tự chống gậy đi”, nhưng đứng lúc anh cúi đầu xuống liếc cô một cái, cô liền sợ hãi cúi thấp đầu: “không có gì, anh cứ tiếp tục đi.”

Khoảng cách từ phòng tắm đến giường không dài, nhưng Diệp Tuệ lại thấy dài vô cùng, tim cô đập rất nhanh, cảm giác muốn nhảy ra khỏi cổ họng luôn rồi.

Thẩm Thuật bế Diệp Tuệ, mặc dù anh nhìn thẳng phía trước, nhưng hai tai đã đỏ rực.

Đến giường, Thẩm Thuật vén chân lên, cẩn thận đặt cô xuống, đợi Diệp Tuệ nằm xuống rồi, anh mới giúp cô đắp kín chăn.

Diệp Tuệ giấu cả cằm trong chăn, may là trong phòng đèn khá mờ nên Thẩm Thuật không phát hiện ra gương mặt cô đã đỏ bừng.

Thẩm Thuật quay lại phòng tắm, cầm gậy đặt bên cạnh giường cho cô.

Diệp Tuệ cầm chăn che kín mặt, cô không dám nhìn anh, nhỏ giọng nói: “anh ngủ ngon.”

Thẩm Thuật nhìn cô, mỉm cười đáp lại: “Em ngủ ngon.”

Sau khi anh rời đi, Diệp Tuệ nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, dường như cô vẫn cảm nhận được hơi thở ấm áp của Thẩm Thuật, cùng bàn tay đặt bên hông cô.

cô vui đầu vào chăn, toàn thân lăn lộn trên giường, trong lòng kêu gào ầm ĩ: Aaaaaa!!! Tối nay lại mất ngủ rồi!!!

Thẩm Thuật trở về phòng mình, bề ngoài trông anh có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng thì đã cuộn cuộn sóng dữ, anh nằm trên giường, một cánh tay đặt sau gáy, mắt nhìn trần nhà.

Nghĩ lại ban nãy khi anh bế Diệp Tuệ, mặc dù cách một lớp quần áo, nhưng anh vẫn cảm nhận được là eo cô rất nhỏ, không vừa một vòng tay anh.

Trong bóng đêm yên tĩnh, Thẩm Thuật lâm bẫm: “Thẩm Thuật, mày đúng là đồ cầm thú.”

Màn đêm đen được tô điểm bằng một vài ánh sao, khiến cho đêm đông rét lạnh càng thêm phần trống vắng buồn tẻ.

Đêm đã về khuya, nhưng cả Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đều mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mũi Âm Dương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100

Edit: Ngân Nhi

Lúc Diệp Tuệ tham gia show thì chân đã khỏi hẳn, không cần ngồi xe lăn nữa, cuộc sống được ôm cô đi tới đi lui mà Thẩm Thuật mong muốn cũng đã kết thúc.

Trước hôm ghi hình, Diệp Tuệ còn đi mua vài bộ quần áo với phong cách hoàn toàn trái ngược với Thẩm Thuật thường ngày.

Vì muốn che giấu thật kỹ nên Diệp Tuệ đã trang điểm nhiều lớp cho anh, ngay cả Tiểu Lưu khi lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Thuật sau khi hóa trang cũng hoảng hồn một lúc, không ngờ là Thẩm Thuật cũng đi theo Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ rất hài lòng với khả năng hóa trang của mình, ngày ghi hình, hai người dậy rất sớm, Diệp Tuệ giúp Thẩm Thuật hóa trang thật tốt xong rồi mới đi ra cửa.

Trong số khách mời còn có cả Tống Bạch, đến ngày quay Diệp Tuệ mới biết, lúc cô đến địa điểm quay thì Tống Bạch còn chưa đến.

Căn phòng mà Diệp Tuệ đang đứng đây cũng chính là nơi mà bọn họ phải ở lại qua đêm.

Khách mời vẫn chưa đến đủ nên chương trình chưa được bắt đầu, đầu tiên Diệp Tuệ quét mắt nhìn một lượt căn phòng, kỳ lạ là trong này trống rỗng, không có một con ma nào cả, ngay cả cái bóng cũng không thấy.

Diệp Tuệ không nghĩ ngợi miễn man nữa, dù sao có Thẩm Thuật ở đây rồi, cô không việc gì phải sợ hết, lại đưa mắt về nhìn anh.

cô cảm thấy có gì đó không đúng, các nhân viên nữ đứng bên cạnh anh cứ liếc nhìn anh mãi thôi, liếc xong lại chụm đầu vào bàn luận.

Ngay cả nhân viên đang đứng sau cô cũng nói chuyện về anh, lúc nghe thấy họ nói gì, Diệp Tuệ tuyệt thì muốn đóng gói anh mang về nhà luôn.

Hai nhân viên nữ đứng sau cô đồng thanh nói: “anh nhân viên mới đến kia đẹp trai quá!”

anh nhân viên này bọn họ không quen, mặc dù da hơi đen chút nhưng ngũ quan vẫn cực kỳ thu hút.

Trước kia Tổng Bạch cũng đã từng hợp tác với Diệp Tuệ trong một show thực tế, cô bé luôn theo sau Diệp Tuệ gọi chị, sau đó hai người cũng có gặp nhau trong những hoạt động khác, nhưng Tổng Bạch chưa bao giờ nhìn thấy Thẩm Thuật.

Vừa đi vào phòng, Tổng Bạch đã chạy đến chỗ Diệp Tuệ, sau khi cô gặp tai nạn, Tổng Bạch vẫn luôn mong ngóng cô khỏe lại.

“Chị Diệp Tuệ, em nhớ chị lắm.” Tổng Bạch nói, “Ngày nào em cũng lên mạng đọc tin tức về chị đấy.”

Tổng Bạch khoác tay Diệp Tuệ, vui vẻ cọ cọ vào người cô, làm quản lý của cô bé còn sợ là cô bé sẽ chịu hết lớp trang điểm trên mặt đi, phải vội vàng nhắc nhở cô bé mấy câu.

Diệp Tuệ cười xoa đầu Tổng Bạch: “Dạo này học hành thế nào rồi?”

“Thì cuối kỳ em đứng top 50 của khóa đấy chị.” Tổng Bạch vừa nói vừa ôm chặt tay Diệp Tuệ.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật đứng bên cạnh cô, khẽ nhủ mày, hai cô gái này có phải hơi thân mật quá rồi không? Với cả...Bình thường Diệp Tuệ còn chưa bao giờ xoa đầu anh, vậy mà sao lại đối tốt với cô bé này thế?

Thẩm Thuật cố giữ bình tĩnh, tự nói với chính mình rằng đây chỉ là một cô bé mười mấy tuổi thôi, còn anh là chồng hợp pháp của cô cơ mà, không thể cứ ghen tuông bừa bãi như trước được.

Diệp Tuệ đã phát hiện ra ánh mắt u oán của người nào đó rồi, không khỏi nghiêng đầu nhìn anh một cái.

Cái mặt kia đã bị cô dậm phần cho đen đi rồi, giờ sắc mặt anh còn đen lại nữa, làm cô buồn cười không chịu được, Thẩm Thuật ngay cả lúc ghen nhìn cũng đẹp trai quá đi.

“anh nhân viên đứng bên cạnh Tiểu Lưu là người mới à?” Tổng Bạch hỏi nhỏ, cô bé cảm thấy trên người Thẩm Thuật toát ra một loại khí chất mà người ta không dám tới gần.

không biết có phải cô bé bị ảo giác không mà còn cảm thấy người kia có chút địch ý với mình nữa.

Diệp Tuệ vỗ vào người Thẩm Thuật, nghiêm túc giới thiệu với Tổng Bạch: “anh ấy là Tiểu Thẩm”

Thẩm Thuật được gọi là “Tiểu Thẩm” lúc này chỉ biết giật nhẹ khóe môi, anh rất phối hợp gật đầu một cái, không nói tiếng nào, cực kỳ trầm mặc.

Tổng Bạch ồ một tiếng, bị thái độ của Thẩm Thuật dọa chạy mất, ngồi xồm bên cạnh đạo diễn nghịch điện thoại.

Các khách mời dần đến đông đủ, tám giờ tối, mọi người đứng trong phòng khách, chuẩn bị ghi hình trực tiếp trên mạng.

Nơi này là căn nhà bị ma ám mà người ta hay đồn, bây giờ đã trở thành địa điểm quay.

Mặc dù có lời đồn như vậy, nhưng nơi đây chưa từng xảy ra tai nạn chết người, cho nên tổ chương trình mới quyết định lựa chọn.

Các khách mời có cả nam và nữ, nhân viên làm việc thì phải nam nhiều hơn, đương nhiên coi như đầy đủ, còn có cả đội an ninh y tế chuyên nghiệp nữa, không có gì phải sợ cả.

Diệp Tuệ nhìn thấy một người phụ nữ xa lạ, khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, nhìn có vẻ trầm tính, đứng yên ở một góc, lúc tự giới thiệu bản thân cũng chỉ nói đúng một câu, chỉ ấy họ Chu.

Chương trình vừa bắt đầu, đạo diễn liền nói lại cho mọi người biết về câu chuyện xưa trong căn nhà này.

Tục truyền từ thời dân quốc, ở con đường này có một rạp hát, là nơi tụ hội của rất nhiều danh ca nổi tiếng, mà căn nhà này là nơi ở của một người phụ nữ rất thích nghe hí khúc.

Chiến tranh nổ ra, bom đạn phá hủy toàn bộ mảnh đất này, gần như san phẳng thành bình địa.

Về sau khi con đường này được gây dựng lại, ở căn nhà thứ nhất của khu phố, người ta thường xuyên nghe được tiếng hát lúc nửa đêm, còn có tiếng bước chân, nhưng ra cửa xem thì không thấy có bóng dáng ai cả.

Mặc dù không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng cũng đủ khiến cho người ở trong căn nhà này sợ hãi dọn đi nơi khác, lâu dần, căn nhà này không có ai dám ở.

Đạo diễn kể lại câu chuyện nghe rất sống động, cảm giác như đúng là có câu chuyện ấy thật vậy.

Các khách mời ngồi quây quần trên salon, tiếng đồng hồ trong căn phòng phát ra âm thanh trầm thấp, giọng của đạo diễn Tôn trầm khàn theo tiếng kim giây đồng hồ chạy, khiến cho lòng người run sợ.

Đạo diễn Tôn nở nụ cười đáng sợ: “Đây chính là nơi mà các bạn sẽ ngủ lại tối nay, chúc các bạn may mắn.”

một người tên Kim Cương với thân hình cường tráng lên tiếng kinh hãi: “Đạo diễn à, tổ chương trình tối nay cũng phải ở lại đây luôn còn gì?”

Bầu không khí đáng sợ mà đạo diễn Tôn vát và tạo ra đã bị phá hỏng trong chớp mắt: “...”

Cùng lúc đó, dân mạng đang ngồi xem trực tiếp cũng hưng phấn đến mất ngủ.

“Livestream nhà ma vào buổi đêm, tối nay khỏi ngủ luôn nhà!”

“Mọi người nhìn cái người ở trong góc kia đi, trông lạ lắm đúng không? Các nghệ sỹ khác tôi biết hết, chỉ có người kia là ai vậy? Đừng nói là ma nhé aaaaa!!!”

“Lầu trên đừng có tự dọa mình! Tổ chương trình có nói là mời chuyên gia tới mà, tôi thấy người kia nhìn có vẻ có khí chất lắm, Diệp đại tiên của chúng ta phải đối đầu với thiên sư chân chính rồi ha ha ha.”

Sau khi đạo diễn rời đi, các khách mời bắt đầu ngồi xuống, bây giờ vẫn còn sớm, chưa đến giờ ngủ.

Diệp Tuệ lấy mì tôm trong túi ra: “Có ai thấy đói không? Muốn ăn đêm không?”

Kim Cương giờ tay: “Cho tôi hai gói.”

Vì giữ dáng nên các khách mời nữ đều không có thói quen ăn đêm.

Tổng Bạch lấy bài tập Toán ra, nói: “Chờ lúc em làm bài xong thì mì cũng được nấu xong rồi.”

Kim Cương nhìn tờ bài tập của Tổng Bạch, xung phong nhận trách nhiệm giảng dạy cho cô bé, đứng thấy người ta chỉ phát triển cơ bắp mà nhầm nhé, năm đó thành tích thi tốt nghiệp của anh rất tốt đó.

Kim Cương to con ngồi bên cạnh Tổng Bạch là học sinh trung học, rất kiên nhẫn giảng cho cô bé mấy bài tập Toán.

Triệu Hủy lấy mặt nạ trong túi ra, rửa mặt sạch sẽ rồi đắp lên, vừa đắp vừa nghịch điện thoại.

Bầu không khí rất hài hòa, sự bình tĩnh của các nghệ sỹ khiến cho đạo diễn Tôn rất hài lòng, đây là điều mà ông mong muốn. Bây giờ bọn họ bình thân thế này thôi, đến đêm khuya tổ chương trình sẽ tạo ra những tình huống rất đáng sợ, đảm bảo khiến cho bọn họ sợ hãi.

“Tôi có cảm giác các nghệ sỹ không phải là đến nhà ma ở mà là đang hưởng thụ cuộc sống thì đúng hơn ấy.”

“Ồ trong nhà ma mà nấu mì tôm, làm bài tập, đắp mặt nạ dưỡng da, các anh chị còn làm được chuyện gì nữa thì làm nốt cho em xem đi, ha ha ha ha muốn em cười chết sao?”

Mùi mì tôm tỏa hương ngào ngạt khắp phòng, cuối cùng cũng có một khách mời ý thức được là bọn họ đang tham gia một chương trình về ma quỷ tâm linh.

Không Giang nói: “Thơm quá, có sợ sẽ dụ ma quỷ tới không?”

Bình luận chạy qua toàn những chữ ha ha ha ha, không ai tin đây là nhà ma thật cả.

Các khách mời cười nói vui vẻ, trong bếp, Diệp Tuệ mở vung nồi, chuẩn bị gấp mì ra bát.

Chu thiên sư vẫn rất trầm tĩnh, sắc mặt nặng nề ngồi ở một góc, lạnh lùng nhìn một lượt các khách mời, lắc đầu thờ dài.

Trong căn phòng yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng thờ dài, khiến mọi người sợ đến thoát mồ hôi lạnh, theo âm thanh nhìn lại, tầm mắt bọn họ đều tập trung trên người Chu thiên sư.

Sao Chu thiên sư lại đột nhiên than thờ như thế? Có chuyện gì xảy ra sao?

Bọn họ đã quên rằng, Chu thiên sư cũng chỉ là một khách mời bình thường mà tổ chương trình mời tới, người ta có những hành động gì cũng không có nghĩa là trong nhà này có chuyện không bình thường.

Các khách mời càng nghĩ càng thấy sợ, trong đầu đã hiện lên rất nhiều cảnh đáng sợ trong phim kinh dị.

Chỉ có duy nhất Diệp Tuệ là bình tĩnh, cô nghiêm túc hỏi: “Chu thiên sư, chị có muốn ăn mì không?”

Chu thiên sư nghĩ một lúc, chậm rãi giơ một ngón tay ra, nói: “Cho tôi một bát ít thôi.”

thì ra không phải Chu thiên sư phát hiện ra điều bất thường, mà là người ta đối bụng thôi. Tất cả mọi người đều mở mang tầm mắt, bọn họ sững sờ nhìn Diệp Tuệ lấy lấy thêm một bát mì tôm bung tới cho Chu thiên sư.

Sau đó, lần đầu tiên bọn họ được chứng kiến Chu thiên sư lạnh lùng thanh cao cầm đũa gấp mì hút sùn sục, vẻ mặt tuy vẫn nghiêm trang, cơ mà...

Chu thiên sư à, sự tôn quý của chị đi đâu mất rồi?

“Khách mời ai cũng lầy cả, đến Chu thiên sư mà cũng như vậy luôn.”

Advertisement / Quảng cáo

“Người ta là đệ tử tinh tông của phái Mao Sơn, là một thiên sư chân chính đó, chẳng qua hơi khó tính chút thôi, thôi tôi không bịa tiếp được nữa rồi, mời lâu dưới.”

Chương trình này sẽ ghi lại toàn bộ quá trình cho khán giả xem, tất cả các góc gác trong nhà đều có gắn camera theo dõi.

Tất nhiên sẽ có một nhà vệ sinh không có camera, cảnh các nghệ sỹ thay quần áo sẽ không bị quay lại.

Tuy nhiên vì số lượng khách mời tương đối nhiều nên không thể chờ xếp hàng để vào chung một nhà vệ sinh được, các nghệ sỹ nữ có thể vào nhà vệ sinh khác rồi lấy quần áo bị camera lại là xong.

Diệp Tuệ đi vào toilet không có camera, cô thay quần áo ngủ, chuẩn bị đánh răng rửa mặt.

“Diệp Tuệ đâu rồi?! không thấy cô ấy đâu cả, cô phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Nghĩ đến thể chất đặc biệt của cô ấy, tự dưng tôi thấy lo quá.”

“Giời ạ, Diệp Tuệ vừa mới vào toilet thôi, khuya rồi đừng nói lung tung, ở đó có nhiều nhân viên như thế, sao mà có chuyện gì được.”

Trong nhà vệ sinh truyền đến tiếng nước chảy, lúc Diệp Tuệ đánh răng, cô cúi đầu xuống, không lâu sau bỗng cảm thấy lạnh sống lưng, dường như cảm nhận được điều gì đó.

cô dừng động tác, ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên gương hiện lên ba chữ: Tây Strong Ký.

Tay cầm cốc của cô trở nên căng cứng, làm bộ như không có việc gì, bắt đầu súc miệng.

một lát sau cô ngẩng lên tiếp thì thấy chữ trên gương đã biến mất, trong gương phản chiếu mặt của cô, mặt gương sạch sẽ không bị đọng một chút hơi nước nào.

Diệp Tuệ liếc nhìn quanh một vòng, không thấy có gì cả.

Nếu ở đây có ma thì tại sao đôi mắt này của cô lại không nhìn thấy chứ?

Diệp Tuệ ban nãy còn bình tĩnh nấu mì tôm, giờ ăn no xong đánh răng rửa mặt thì lại không bình tĩnh nổi nữa rồi.

Lúc đi ra toilet, sắc mặt cô hơi tái đi, mắt không tự chủ được mà nhìn về phía Thẩm Thuật đang ở bên ngoài trường quay.

Thẩm Thuật ngồi đằng sau máy quay, anh vẫn luôn chú ý tới Diệp Tuệ, hai người nhìn nhau, Thẩm Thuật dùng khẩu hình nói với cô: Đừng sợ, anh ở đây.

Diệp Tuệ gạt đầu, chỉ cần nhìn thấy Thẩm Thuật là cô sẽ dừng cảm hơn rất nhiều.

Dân mạng với con mắt tinh tường cũng đã nhận ra sự khác lạ của Diệp Tuệ.

“Sắc mặt của Diệp Tuệ hình như hơi lạ ả, cô phải đã có chuyện gì trong toilet không? Trong đây không có camera nên không ai nhìn thấy gì cả.”

“Mấy người nghĩ xem Diệp Tuệ vừa mới nhìn à? Lúc nãy cô ấy cứ một mực nhìn về một hướng, ở đó có một người rất quan trọng sao?”

“Chắc là đang nhìn đạo diễn thôi chứ nhìn ai, trong phòng toàn các nhân viên công tác thôi mà.”

Mặc dù căn nhà này có rất nhiều phòng riêng, nhưng các nhân viên muốn đảm bảo an toàn cho các nghệ sỹ, nên bọn họ buộc phải để cho tất cả khách mời ở chung một chỗ để tiện theo dõi.

Buổi tối, khách mời nam và khách mời nữ chia làm hai nhóm, tất cả nằm tắt ở trong phòng khách mà ngủ.

Phòng khách đã được dọn dẹp sạch sẽ, các nghệ sỹ bận rộn trải chăn đệm thật dày rồi chui vào nằm.

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật ở cách cô không xa, sau đó nằm xuống.

đang lúc mọi người chuẩn bị nói chuyện đôi ba câu thì đèn trên trần nhà bỗng lóe lên mấy cái, đèn đang tắt tự dưng lại sáng lên.

Bầu không khí bỗng chốc căng như dây đàn, dường như chỉ cần kéo nhẹ là sẽ đứt. Giờ phút này, mọi người không hện mà cùng im lặng, cả căn phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng gió bên ngoài cửa sổ.

Diệp Tuệ nhìn mọi người một lượt, cô phát hiện trừ cô ra thì ai cũng đang sợ, đến cả Kim Cương luôn tự xưng là không sợ trời không sợ đất cũng đang nằm cứng đờ một chỗ.

Tống Bạch thì càng không cần phải nói, cô bé vội vàng rúc sát vào người Diệp Tuệ, dính chặt lấy cô, bấy giờ mới cảm thấy an tâm hơn.

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật, quả nhiên anh vẫn bình thản đứng yên tại chỗ, chẳng bị ảnh hưởng gì cả.

Người đầu tiên phá vỡ sự yên tĩnh là Kim Cương, hình như anh ấy đã bình tĩnh trở lại, cười hi hi hai tiếng: “Đừng sợ, phòng ốc cũ rồi nên đèn đóm chập chòn là chuyện bình thường, không vấn đề gì đâu.”

Diệp Tuệ cũng vỗ vai Tống Bạch để an ủi cô bé.

Tống Bạch hỏi nhỏ: “Chị ơi, chị có nghĩ trong nhà này có ma không?”

Diệp Tuệ biết nơi này chắc chắn có ma, nhưng cô không thể nói thẳng với Tống Bạch như thế được, không thì tất cả mọi người sẽ hoảng sợ mất.

Giọng Tống Bạch tuy không lớn, nhưng ở trong căn phòng yên tĩnh nghe vẫn rất rõ ràng, cô bé vừa nói xong, tất cả khách mời đều quay sang nhìn Diệp Tuệ, chờ cô trả lời.

Diệp Tuệ cười nói: “Ồ đây nhiều người thế này, cho dù có ma thì nó cũng không dám xuất hiện đâu.”

Diệp Tuệ không trả lời thẳng câu hỏi của Tống Bạch mà nói đùa với cô bé, nhưng cũng đủ khiến mọi người an tâm hơn.

Kim Cương cũng phụ họa theo lời cô, anh ấy thậm chí còn đánh bạo muốn kể chuyện ma: “Lúc này mà không kể chuyện ma thì tiếc quá.”

“Để tôi kể cho mọi người một phiên bản hài nhề, đảm bảo ai cũng phải cười cho mà xem.”

Nghe anh ấy nói muốn kể chuyện, mọi người đều đồng loạt xúm vào, Kim Cương là một người rất nổi, truyện anh ấy kể chắc chắn sẽ làm cho mọi người thích thú.

“Ngày xưa ngày xưa, có một người không tin rằng trong nhà này có ma nên đã đánh liều dọn vào ở. Buổi tối ngày thứ nhất, anh ấy phát hiện đèn trong nhà bị hỏng hết, làm thế nào cũng không bật sáng được, cho nên sợ quá phải mời thầy về nhà xem thế nào.”

“Ma ông thầy kia cũng chỉ là một tên gà mờ, sau khi kiểm tra toàn bộ các phòng, cuối cùng ông ấy nói là đèn không sáng vì dây điện bị chuột cắn đứt rồi, khuyên anh ấy còn trẻ không nên mê tín quá.”

“Sau khi nối lại dây điện, quả nhiên đèn đã sáng, mấy ngày sau không xảy ra chuyện gì nữa. Đến ngày thứ tư...”

Câu chuyện của Kim Cương vừa mới bắt đầu thì đèn trên trần rất phối hợp mà chớp chòn vài cái, sau đó tắt phụt, cả căn nhà chìm trong bóng tối.

không khí lại rơi vào yên tĩnh.

Diệp Tuệ rất bình tĩnh đứng dậy đi tới chỗ công tắc điện, vừa nãy cô đã tận mắt trông thấy có một con ma chơi xấu đập cầu dao điện đi.

cô bật đèn lên, căn phòng lại sáng trở lại, chiếu lên gương mặt cứng đờ của các khách mời, Diệp Tuệ là người duy nhất giữ được bình tĩnh, trấn an cảm xúc của mọi người.

“Kim Cương, chuyện anh kể hay lắm, điện vừa nhảy áp nên đèn mới tắt thôi.”

Trong nháy mắt mọi người đều tập trung nhìn Diệp Tuệ, ai cũng bị thái độ bình tĩnh của Diệp Tuệ ảnh hưởng nên cũng từ từ thả lỏng tâm trạng.

thật ra tổ đạo diễn cũng có ý định chơi xấu một chút để dọa các khách mời, nhưng không ngờ bọn họ còn chưa kịp làm gì thì đèn đã tắt rồi.

“Vừa rồi anh tắt đèn đấy à? Sao tôi không thấy gì?”

“Tôi còn tưởng là anh tắt chứ, hay là có ai tắt mà tôi với anh không nhìn thấy nhỉ?”

Các nhân viên bắt đầu xôn xao, không hiểu sao lại có chuyện vừa rồi xảy ra.

Đạo diễn tưởng là các nhân viên làm, còn khen bọn họ vì đã tạo hiệu ứng kịp thời, không ngờ các nhân viên cũng chẳng biết gì cả.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ liếc mắt nhìn Thẩm Thuật, không hiểu sao cô lại cảm giác được sự tự hào trong ánh mắt của Thẩm Thuật nhìn cô.

Bình thường ở trước mặt anh cô luôn là một đứa nhát gan, bây giờ lại có thể bình tĩnh đến vậy, không còn cách nào cả, các khách mời ai cũng sợ hãi, cô phải can đảm lên thôi.

Diệp Tuệ cúi đầu cười trộm, không dám để cho camera quay được.

Kim Cương nhận được lời khen từ Diệp Tuệ, tiếp tục kể nốt câu chuyện còn dang dở, các khách mời cũng hào hứng, chuyện ma chính là như thế đó, càng sợ lại càng muốn nghe.

“Đến buổi tối ngày thứ tư, người kia lại cảm thấy có gì đó không bình thường, nửa đêm bỗng có tiếng ai đó gõ cửa...”

Cốc cốc cốc!

Chuyện ma của Kim Cương lại lĩnh nghiệm rồi, cái cửa sổ ngay gần chỗ anh ấy không biết bị ai gõ, làm anh ấy sợ quá ngậm chặt miệng lại.

Mọi người đồng loạt nghĩ đến mấy tin đồn về Diệp Tuệ, nghe nói cô là đại sư có thể hàng yêu trừ ma, cho nên bọn họ theo bản năng coi Diệp Tuệ là vị cứu tinh, ồ ạt chạy tới núp phía sau cô.

Trong số họ thì có Kim Cương chạy nhanh nhất, cả nhóm ai cũng run hết người, hoàn toàn quên mất vị thiên sư chân chính kia.

Chu thiên sư: “...”

Cốc cốc cốc!

Lại thêm ba tiếng gõ cửa.

Diệp Tuệ đã nhìn thấy con ma nghịch ngợm đứng bên ngoài cửa sổ, nó rất phối hợp với câu chuyện Kim Cương kể, tái hiện lại khung cảnh trong câu chuyện.

cô vẫy tay với Thẩm Thuật, nói: “anh mở cửa sổ giúp tôi được không?”

Thẩm Thuật kéo thấp mũ xuống, tay cầm máy quay, gần như che hết cả gương mặt.

anh cúi đầu đi tới bên cạnh Diệp Tuệ, hai người cùng đi tới chỗ cửa sổ. Thẩm Thuật mở cửa ra, con ma kia bất ngờ bị cửa đập mạnh vào mặt làm ngã vật ra đất, trên cửa sổ vẫn còn in hằn vết mặt của nó.

Kim Cương run rẩy chỉ tay vào cửa sổ: “Diệp Tuệ, hình như trên cửa có hình mặt người đúng không?”

Diệp Tuệ bình tĩnh lấy khăn tay ra lau cửa sạch sẽ: “Có sao?”

Tất cả mọi người đều ngỡ ngàng, Diệp Tuệ à, cô đừng có nói là mặt chúng tôi kém đấy nhề, ai cũng thấy là cô vừa mới lau đi cái thứ đáng sợ kia rồi đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Edit: Ngân Nhi

Tống Bạch và Kim Cương cùng dụi mắt, thái độ bình thản của Diệp Tuệ thật sự làm cho bọn họ tưởng là dấu vết in trên cửa ban nãy là ảo giác của bọn họ thật.

Con ma ban nãy bị cửa đập vào mặt lúc này đang gục bên cửa sổ, nó mặc quần áo thời dân quốc, túi thân ôm mặt, nhưng vì sợ Thẩm Thuật nên không dám nhích lại gần, chỉ biết núp trong góc tường, dùng ánh mắt để lên án.

Diệp Tuệ lo mọi người sợ nên đã lau đi lau lại cửa sổ mấy lần, đến khi không còn thấy dấu vết gì mới thôi.

Kim Cương bạo dạn bước vài bước đến chỗ cửa sổ, nhưng vẫn cách xa Diệp Tuệ vài mét, anh ấy chỉ vào cánh cửa vừa bị hằn vết mặt lên rồi nói: “Chỗ kia ban nãy rõ ràng có gì đó mà?”

Diệp Tuệ vì không muốn anh ấy sợ nên có đánh chết cô cũng không chịu thừa nhận.

“Chắc là anh nhìn nhầm rồi.” Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật, “anh nhân viên này vẫn đứng cạnh tôi này giờ, anh có nhìn thấy gì không?”

Thẩm Thuật cúi đầu, cái mũi che đi hơn nửa gương mặt anh, lúc ở trên xe Diệp Tuệ còn trang điểm thêm cho anh, nên nhìn khác xa so với mặt thật.

Thẩm Thuật nghe xong câu hỏi của Diệp Tuệ, anh không nói gì, chỉ cúi xuống lắc đầu, đương nhiên là anh phải đứng về phe cô rồi.

Diệp Tuệ nói có là có, cho dù không có thì anh cũng sẽ biến ra cho cô, nếu Diệp Tuệ nói không có thì chính là không có, anh chắc chắn sẽ cùng cô xóa sạch chứng cứ.

Kim Cương yên lặng hoài nghĩ hai mắt mình, có thể đúng là anh đã nhìn nhầm thật.

Dân mạng xem xong cảnh này thì cười như điên.

“Diệp Tuệ đáng yêu thật, cả phản ứng của Tống Bạch và Kim Cương nữa chứ, tôi cười ngã lộn xuống ghế rồi, ai tìm giúp tôi cái đầu vớ!”

“Xem ra mấy tin đồn mà quái kia đúng là có liên quan đến Diệp Tuệ, không thì sao hôm nay việc gì cũng toàn là có ấy đứng ra giải quyết chứ?”

“Cái cửa sổ mà Diệp Tuệ lau ban nãy đúng là có in hình mặt người mà.”

Có nhiều bạn còn tua chậm lại đoạn ban nãy để xem rồi chụp lại màn hình, đúng là có thể nhìn thấy dấu vết in trên cửa sổ.

“Ngôi nhà này có ma thật đó, tự dưng tôi thấy lạnh sống lưng quá.”

Advertisement / Quảng cáo

“Thế mới nói Tuệ Tuệ đúng là Diệp đại tiên mà, ban nãy con ma kia nhìn thấy cô ấy nên sợ chạy mất rồi.”

Điều dân mạng suy đoán cũng đúng một nửa, con ma là bị chồng của Diệp Tuệ là Thẩm Thuật dọa chạy, coi như cũng chính là Diệp Tuệ dọa nó đi.

Diệp Tuệ không hề biết là danh hiệu Diệp đại tiên của mình đang dần được công nhận, cô đứng bên cạnh Thẩm Thuật một lúc để lấy chút dương khí của anh, sự sợ hãi trong lòng cũng vơi đi không ít.

Diệp Tuệ bình tĩnh quay về ngồi bên cạnh Tống Bạch, Kim Cương là một đại nam nhân, cứ núp một chỗ thì cũng gương, đành phải chậm rãi trở về chỗ của mình.

Triệu Hủy thì nay là con gái, có thể quang minh chính đại bám lấy Diệp Tuệ không đi.

Kim Cương nhìn Chu thiên sư này giờ vẫn không nói lời nào, chắc Chu thiên sư cũng phải biết chuyện gì đó chứ nhỉ.

“Chu thiên sư, chị nói xem ban nãy ở cửa sổ có ma không?”

Năng lực của Chu thiên sư không tệ, nhưng chị ta cũng chỉ mở một nửa con mắt, có thể thấy một nửa sổ quý, nửa còn lại thì không nhìn thấy.

Con ma ở cửa sổ chị ta không thấy, chỉ thấy mấy con ma ở phòng bên cạnh.

Nhưng đã có người hỏi thì chị ta phải trả lời, nhưng trả lời theo một cách khác.

“Nếu anh sợ thì cầm lấy lá bùa này cho tăng thêm lòng dũng cảm đi.” Chu thiên sư móc trong người ra một xấp bùa nhét vào tay Kim Cương.

Kim Cương chẳng hiểu ra sao, nhiều bùa thế này thì biết dùng cái nào trước hả?

Nhét vào cho Kim Cương xong, Chu thiên sư lại yên lặng lui về vị trí của mình, ngồi yên như người tàng hình.

“Ha ha ha nhìn cái mặt ngơ ngác của Kim Cương kia! Có phải đây là lần đầu tiên anh ấy nhìn thấy nhiều bùa như vậy không nhỉ?”

“Tôi thì tôi nghĩ bám lấy Tuệ Tuệ là tốt nhất, Tuệ Tuệ có thể hàng yêu trừ ma, cũng có thể tạo cho người ta cảm giác an tâm, mà ôm chị Tuệ lại thơm thơm mềm mềm nha.”

“Lầu trên stop lại hộ cái, bắt đầu lạc đề đấy hả?”

Thời gian ở trong căn nhà mà vẫn phải tiếp tục, Kim Cương không dám kể chuyện ma nữa, mấy hiện tượng kỳ lạ xuất hiện cũng đều tại câu chuyện của anh ấy mà ra, anh ấy không dám liều nữa đâu.

Tất cả lại nằm xuống, Tống Bạch bỗng lên tiếng: “Chị Diệp Tuệ, hay là chị kể chuyện đi?”

Nếu so sánh với các khách mời ở đây thì Diệp Tuệ là người có kinh nghiệm đối diện với ma nhiều nhất, đừng nói là một chuyện, có khi nói đến mấy ngày vẫn chưa hết chuyện đâu.

Không Giang có biết về mấy tin đồn về Diệp Tuệ, cảm thấy lời đề nghị này không tệ: “Diệp Tuệ kể chắc chắn hay hơn Kim Cương.”

Triệu Hủy đã đắp mặt nạ xong, cô ấy cũng nói: “Kim Cương kể chuyện không đủ sợ nên ma nó mới không chấp nhận được đấy.”

Triệu Hủy và Kim Cương trước khi vào giới giải trí đã là bạn cùng lớp, cô ấy tranh thủ trêu chọc cậu bạn mấy câu.

Đạo diễn nhìn nhóm khách mời gan dạ trước mắt, tự cảm thấy có phải mình đã mời nhầm người rồi không? Tiếng hét chói tai đâu hả? Sao không có người nào sợ run bần bật lên thế?

Dưới sự chờ mong của mọi người, Diệp Tuệ bắt đầu kể chuyện ma.

Tâm trạng cô tự dưng có phần phấn khích, cô đã bị hù dọa lâu quá rồi, bây giờ đến lượt cô hù lại mọi người.

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật đang đứng ngay trước công tắc điện, mỉm cười với anh, cố ý trêu chọc: “anh zai quay phim tắt đèn hộ tôi với.”

Thẩm Thuật nhìn đáng vẻ nghịch ngợm của Diệp Tuệ, bắt đầu dĩ mỉm cười, nghe lời tắt đèn đi.

Cả buổi tối Diệp Tuệ chưa có cơ hội nói chuyện với Thẩm Thuật, lúc này cô tranh thủ nói thêm với anh mấy câu: “Cho xin một ánh đèn nào, kể chuyện ma mới có không khí chứ.”

Thẩm Thuật rất phối hợp ném cho cô một cái đèn pin cầm tay.

Các khách mời và nhân viên làm việc đều không nhìn thấy rõ hành động của Thẩm Thuật và Diệp Tuệ, Diệp Tuệ chuẩn bị dọa ma rồi đây, bọn họ vẫn còn chưa chuẩn bị tâm lý đâu.

Diệp Tuệ bật đèn pin lên, ánh sáng trắng chiếu vào gương mặt cô, cô vuốt nhẹ tóc mình, cúi đầu xuống.

“Hờ hờ.”

một tiếng cười giễu cợt vang lên trong không gian yên ắng, khiến cho người ta sợ hãi.

Tống Bạch, Kim Cương và mọi người theo bản năng nín thở, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Diệp Tuệ lúc này đã thay đổi thái độ.

Lúc mọi người đang giữ im lặng, Kim Cương đánh bạo gọi: “Diệp Tuệ?”

Diệp Tuệ giống như không nghe thấy, mấy giây sau mới có phản ứng, cô dùng một tốc độ cực kỳ chậm, ngẩng đầu lên.

“anh gọi tôi à?”

Giờ phút này nhìn Diệp Tuệ khác hẳn bình thường, giọng cô khàn đi nhiều, phối hợp với cử động cứng nhắc của cô, hoàn toàn biến thành một con người khác.

Kỹ năng diễn xuất của cô quá tốt, khiến cho mọi người tưởng thật, đồng loạt bị kéo vào thế giới mà Diệp Tuệ tạo ra, chỉ có Thẩm Thuật là vẫn mỉm cười quan sát.

Kim Cương sợ đến nỗi muốn khóc luôn, người run lấy bầy, lắp bắp hỏi: “Tôi tôi tôi...cô cô cô, cô là ai?”

Lại một tiếng cười khê khằng vang lên, Diệp Tuệ nhếch môi nhìn rất đáng sợ, nói: “Tôi là chủ căn nhà này.”

Tống Bạch và Triệu Hủy nghe xong liền sợ hãi chạy biến khỏi chỗ Diệp Tuệ, dựa vào cùng với các khách mời khác, bọn họ đều đã quên là ban nãy chính mình là người muốn Diệp Tuệ kể chuyện ma.

Người to con nhất hội là Kim Cương lúc này trở thành người phát ngôn của cả hội: “Chúng tôi không...không phải có ý muốn quấy rầy cô đâu.”

Diệp Tuệ ho nhẹ một tiếng, nói: “Tôi biết, vậy thì phạt mấy người nghe tôi hát một bài nhé.”

“Cô hòng tôi năm xưa đã bị thương, tiếng hát chắc sẽ không dễ nghe đâu.”

Diệp Tuệ không đợi bọn họ trả lời mà hát luôn: “Nguyệt sắc dung dung dạ, hoa âm tịch tịch xuân, như hà lâm hạo phách, bất kiến nguyệt trung nhân...*”

**Những câu trong tác phẩm “Tây Sương Ký”, bản dịch trên mạng như sau: Ánh trăng loang thắm màn đêm, hoa âm thầm lặng xuân êm dịu dàng, đã đem soi ánh hào quang, sao còn chẳng thấy mặt nàng Tiên Nga?*

Những câu hát qua giọng của Diệp Tuệ nghe vô cùng bi thương, đặc biệt cô còn dùng giọng khàn để hát nên cực kỳ dọa người.

Hát xong mấy câu, Diệp Tuệ lại cười nhạt với những khách mời lúc này đã sợ đến ngây người: “Xem ra mấy người không thích nghe rồi, vậy mấy người hãy ở lại đây hầu hạ tôi suốt đời đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Các khách mời sợ hãi đứng bật dậy rồi chạy đi, vừa chạy vừa hô lên: “Mẹ ơi con muốn về nhà, sợ quá giới ơi!!!!”

Diệp Tuệ lập tức hát mãi tới lúc dài lên, nói với bọn họ: “Ồ kia ơ kia ơ kia, tôi vẫn còn chưa kể chuyện ma mà?”

Mấy con ma trong phòng: “...” Sao lúc bọn họ lên sân lại không tạo được ảnh hưởng lớn như Diệp Tuệ chứ? Bây giờ muốn làm ma cũng khó quá.

Đèn trên trần được bật sáng, Diệp Tuệ trở lại bình thường, các khách mời mềm nhũn cả chân quay về bên cạnh cô, vì muốn xem xem có đúng là Diệp Tuệ bị ma nhập không. Tống Bạch còn chọt cô mấy cái.

Kim Cương đã không còn là chàng trai không sợ trời không sợ đất như lúc đầu nữa rồi, anh ấy ôm trái tim yếu đuối của mình, run run nói: “Tuệ à, lần sau muốn dọa ma thì cũng phải chào hỏi một tiếng đã chứ.”

Hành động ban nãy của Diệp Tuệ cũng đồng thời khiến cho dân mạng bùng nổ.

“Tôi còn tưởng Diệp Tuệ bị ma nhập thật cơ, sợ quá tí thì quãng điện thoại đi rồi.”

“Bây giờ còn ai dám nói kỹ năng diễn xuất của Diệp Tuệ không tốt nữa không? Vừa nãy cô ấy đã làm cho mọi người sợ phát khóc kia kia.”

“Diệp Tuệ còn thay đổi cả giọng nói nữa chứ, tôi quên mất hẳn luôn người kia là Diệp Tuệ rồi, thật sự quá dã man.”

Diệp Tuệ chỉ muốn nghiêm túc dọa ma một lần thôi, ai ngờ lại nhận được hiệu quả ngoài mong đợi như thế, khả năng diễn của cô đã được các bạn trên mạng công nhận, bọn họ ai cũng mong chờ bộ phim tiếp theo của cô.

Trong lúc vô tình Diệp Tuệ đã quảng cáo miễn phí cho phim của mình, nhưng bản thân cô lại không biết gì cả.

Ngoài các khách mời ra thì toàn bộ các nhân viên làm việc cũng bị Diệp Tuệ làm cho kinh sợ, đến khi cô quay về với giọng nói thật của mình thì bọn họ mới bình tĩnh lại được.

Tập ghi hình đầu tiên rất thành công, đạo diễn Tôn một lần nữa cảm thấy may mắn khi mình đã mời Diệp Tuệ tham gia, không thì chưa chắc chương trình đã hot thế, lướt xem của tập đầu tiên đã được hơn hai trăm triệu rồi.

Hôm sau, các khách mời đi ra khỏi căn nhà ma, ấn tượng sâu đậm nhất mà căn nhà này để lại cho bọn họ không phải là vì nó đáng sợ, mà là vì trong nhà có Diệp Tuệ.

Cả bọn trầm nghĩ, lần sau không thể tùy tiện báo Diệp Tuệ kể chuyện ma được.

Trải qua một buổi tối, các khách mời đã trở nên thân thiết hơn, trước khi ra về, Diệp Tuệ còn trêu Kim Cương: “Nếu còn muốn nghe chuyện ma nữa thì cứ đến tìm tôi nhé.”

Kim Cương nhăn nhó lắc đầu: “Tuệ à, chúng ta ở trong nhà ma thôi là được rồi, cô đừng bày thêm trò gì nữa.”

Đối với Kim Cương thì Diệp Tuệ còn đáng sợ hơn cả nhà ma nữa.

Diệp Tuệ ngồi lên xe bảo mẫu của mình, Thẩm Thuật đã ngồi trong xe chờ cô, vừa mới lên xe, cô liền cầu được khen ngợi: “Thẩm Thuật, anh thấy em giỏi không? Bọn mình có thể coi là một đôi vợ chồng bắt ma rồi đấy.”

Thẩm Thuật cười gật đầu, vợ nói thế nào thì chính là thế ấy.

Tiểu Lưu không xem nổi hai người show ăn ái, vội vàng quay người đi.

Trong buổi tiệc mừng sinh nhật Thẩm Thuật, Diệp Tuệ đã có ý nói với người nhà họ Thẩm chuyện Thẩm Thuật rất giàu có, chính là muốn bọn họ không coi thường anh nữa.

Chuyện này cô cũng chỉ tiện mồm thì nói thôi, nhưng đối với Thẩm Tu thì đó lại là một lời khẳng định cho suy đoán lúc trước của hắn.

Thẩm Thuật vốn là người nhát nhòa nhất của nhà họ Thẩm, vậy mà bây giờ lại trở thành một người giàu có.

Thẩm Tu nghĩ mãi không ra, sao một kẻ vô tích sự như Thẩm Thuật lại đột nhiên phát nhanh như thế được? Chuyện này còn phát sinh sau khi Thẩm Thuật và Diệp Tuệ kết hôn, không lẽ đúng là vì Diệp Tuệ có số vượng phu sao?

Thẩm Tu không tin mấy chuyện mê tín này, cả cái câu mọi người nói Thẩm Thuật sẽ không sống quá 30 tuổi hắn cũng nghĩ là bịp bợm.

Trước mắt thì chuyện Thẩm Thuật phát tài này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tiền đồ của hắn.

Từ trước đến nay Thẩm Tu luôn được coi là niềm hy vọng của nhà họ Thẩm, cũng là người được cả nhà quan tâm nhiều nhất.

Nhưng bây giờ nhìn Thẩm Thuật đi, người ta đầu tư làm ăn thế nào mà mua được cả máy bay riêng rồi, nếu so với Thẩm Thuật thì số tiền mà Thẩm Tu kiếm được trong showbiz thật chẳng thấm vào đâu.

hắn chỉ có thể tổng kết chuyện này bằng hai chữ: Bê mặt.

Làm lưu lượng minh tinh nhìn qua thì có vẻ đứng đắn chỉnh tề, nhưng thật sự cũng rất áp lực, mặc dù có fan ủng hộ, nhưng dư luận trên mạng cũng đủ khiến cho người ta bực bội khó chịu.

Hai ngày nay tâm trạng của Thẩm Tu cực kỳ tệ, tranh thủ một ngày rảnh rỗi, hắn liền một mình đi uống rượu giải sầu.

Phải rồi, làm minh tinh thì không được đến mấy quán nhậu vào hè, Thẩm Tu không thể phá hỏng hình tượng, đành phải chọn một khách sạn vậy.

Thế mà không ngờ lại trùng hợp gặp được Thẩm Thuật ở đó.

Thẩm Thuật không đi một mình, bên cạnh anh còn có một người nữa, nếu Thẩm Tu không nhầm thì đó là Ngưu tổng của công ty điện ảnh Quang Hòa.

Trong lòng hắn thật sự muốn chửi thề, hắn đã từng hợp tác với công ty của Ngưu tổng trong một bộ phim, nhưng sau lần đó thì không gặp mặt lần nào nữa.

Còn Thẩm Thuật thì sao? Sao Ngưu tổng lại cười nói với Thẩm Thuật như thế? Hai người còn trò chuyện rất vui vẻ, bầu không khí vô cùng hài hòa.

Thẩm Tu suyt nữa lại nghi ngờ Thẩm Thuật chính là Thẩm tổng của Hoa Thụy, nhưng nhìn Thẩm Thuật thì thật sự không cảm thấy anh có khí chất của một con người với giá trị lên đến trăm tỷ.

Thẩm Tu trơ mắt nhìn Thẩm Thuật và Ngu ru tổng đi vào thang máy, bên trong thang máy không có ai khác cả.

Thẩm Tu, một người vô si vô địch thiên hạ cứ thế xông tới bấm nút thang máy lia lịa, cửa thang máy ngay khi chỉ còn hé ra một khe nhỏ lại được mở ra.

Thẩm Tu chậm rãi đi vào thang máy, nói: “Ngu ru tổng phải không ạ?”

Ở đầu tự nhiên lòi ra một người đến bất chuyện làm quen như đúng rồi vậy? Hai người đứng trong thang máy cùng nhau quay đầu nhìn Thẩm Tu.

không hổ là người đạt giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nét mặt của Thẩm Tu cực kỳ chân thật, ra vẻ kinh ngạc khi tình cờ gặp người quen, trong sự kinh ngạc còn có cả vui mừng nữa.

Thẩm Thuật thấy hơi buồn cười, môi anh mím lại thành một đường thẳng, nhìn đi chỗ khác. Thái độ của Ngu ru tổng thì tương đối khách khí và xa cách: “Thẩm Tu đấy à, lâu rồi không gặp.”

“Tôi chỉ tiện đi ngang qua thôi.” Thẩm Tu nhìn Ngu ru tổng rồi lại liếc sang Thẩm Thuật, “Vị này là...”

Thẩm Thuật tự nhiên bị chi điểm: “...”

Ngu ru tổng và Thẩm Thuật liếc nhau một cái, Ngu ru tổng không giới thiệu thân phận thật của anh mà nói: “anh ấy là bạn của tôi.”

Thẩm Tu bắt đầu suy nghĩ xa xôi. Bạn ư? Chẳng lẽ gần đây Thẩm Thuật đang hợp tác với Ngu ru tổng để đầu tư cho một bộ phim nào đó?

Có thể vì đã đóng quá nhiều phim, cho nên Thẩm Tu đã suy diễn Thẩm Thuật thành một đại boss thần bí với lòng dạ thâm độc và đầy mưu mô thủ đoạn.

Advertisement / Quảng cáo

Nếu lời độc thoại nội tâm của Thẩm Tu mà bị Diệp Tuệ nghe thấy thì nhất định cô sẽ chửi hần một trận ra hồn. Thẩm Thuật hiền lành tốt bụng như thế, lòng dạ thâm độc ở đâu? Mưu mô thủ đoạn chỗ nào hả?

Nội tâm của tên Thẩm Tu ngu ngốc này quả thật có thể viết thành sách luôn được rồi.

Thẩm Thuật quay đầu nhìn Thẩm Tu, mỉm cười như đang suy nghĩ đến điều gì, tựa như đang muốn nói với hần rằng, đừng có đoán, mày không thể biết được sự thật đâu.

Thẩm Tu nhìn Ngu ru tổng, khách sáo nói: “Ngu ru tổng và anh này đến đây ăn tối ạ?”

Thẩm Thuật khẽ nhướn mày, thờ ơ liếc Thẩm Tu một cái, thái độ lạnh nhạt không nói năng gì.

Ngu ru tổng vẫn lịch sự trả lời, nhưng câu đầu tiên đã vạch trần ngay ý đồ của Thẩm Tu: “Bây giờ không phải giờ làm việc, tôi với bạn tôi còn có chút chuyện riêng, chúng tôi đi trước đây.”

Ý là cậu đừng có đi cùng, chúng tôi không chào đón cậu đâu.

Khóe miệng đang cười của Thẩm Tu trở nên căng cứng: “Tôi chỉ đến đây tìm người thôi, không quấy rầy hai người nữa.”

Thẩm Tu tùy tiện lên đại một tầng, cửa thang máy mở ra, hần chẳng biết đâu với đâu, cứ thế đi ra ngoài, đeo khẩu trang đội mũ kín mít.

Nhân viên vệ sinh vừa mới quét dọn phòng xong, bỗng trông thấy một người che mặt kín bưng, thậm thà thậm thụt đứng trước mặt.

Giọng nói của nhân viên vệ sinh rất lạnh lùng: “thật ngại quá, thưa anh, xin hỏi anh ở phòng nào ạ?”

Thẩm Tu tức giận đi vào một thang máy khác, chẳng buồn ăn uống gì mà về luôn.

Bao nhiêu năm qua, ai cũng nghĩ chỉ có Thẩm Tu hần là người có khả năng thừa kế công ty, ý vào việc này nên hần cũng chẳng buồn quan tâm đến chuyện đi học kinh doanh, cứ tập trung cho giới giải trí.

Gen của nhà họ Thẩm rất tốt, ngũ quan của Thẩm Tu vốn không tệ, càng không cần nói đến Thẩm thị là chỗ dựa quá vững chắc của hần, cho nên sự nghiệp của hần trong giới giải trí vô cùng thuận buồm xuôi gió.

Có thể vì nhà họ Thẩm đã ngầm thừa nhận Thẩm Tu là người thừa kế, cho nên ngay từ nhỏ bọn họ đã rất nuông chiều Thẩm Tu, mặc dù lớn lên Thẩm Tu có dần thân vào showbiz thì Thẩm Sĩ cũng chưa từng quản hần.

Cho đến lúc này, Thẩm Tu mới bắt đầu biết sợ.

Bây giờ Thẩm Thuật đã không giống như xưa nữa, anh chẳng những có thành tựu về mặt sự nghiệp, mà mối quan hệ cũng rất rộng.

Nếu Thẩm Thuật cũng muốn giành lấy tập đoàn Thẩm thị, thì liệu hần sẽ có bao nhiêu phần thắng đây?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mật Âm Dương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102

Edit: Ngân Nhi

Luxury Garden (*Khu vườn thượng hạng*) là một thương hiệu hoa cao cấp với những ý tưởng sáng tạo đặc biệt, thứ bọn họ bán được không chỉ là hoa tươi, mà còn kèm theo đó là những câu chuyện xưa khiến cho người ta phải suy ngẫm.

Hoa tươi do Luxury Garden cung cấp có giá không hề rẻ, nhưng mỗi sản phẩm được bán ra đều được mọi người săn lùng ráo riết.

Hôm nay, Luxury Garden đăng Weibo với nội dung: “Các bạn thử đoán xem ai sẽ trở thành người đại diện của Luxury Garden?”

Bọn họ không trực tiếp công bố người đại diện mà chỉ đăng hai tấm hình, một hình chụp với tư thế nghiêng đầu, hoa tươi che mắt đôi mắt và đôi môi của cô gái, chỉ để lộ cái mũi cao thẳng.

Hình thứ hai là cô gái nằm trong biển hoa, một cánh tay cô đặt lên che mắt, một bông hoa tươi che đi cái mũi của cô, chỉ để lộ đôi môi nhỏ xinh.

Ánh sáng của hai bức ảnh đều hơi mờ, nhìn không rõ người trong ảnh là ai, đã thế lại còn có hoa che đi nên càng khó đoán hơn.

Bức ảnh vừa được đăng lên đã khiến dân mạng xôn xao bàn luận.

“Tôi cực thích mua hoa ở Luxury Garden, tò mò quá, không biết ai là người đại diện nhỉ? Hai tấm ảnh này có phải chụp cùng một người không thể?”

“Tôi lại cảm thấy hai tấm hình là chụp hai người khác nhau cơ, nói không chừng sẽ có hai người đại diện đấy.”

“Giỏi thật, mặt bị che hết cả rồi mà vẫn nhìn ra là hai người sao? Bái phục bái phục!”

“một nhãn hàng sao có thể có hai người đại diện được chứ? Tôi đảm bảo cả hai tấm ảnh đều cùng một người thôi, nhưng mà giấu ghê quá, chẳng nhìn ra chút manh mối nào.”

Mọi người một mực suy đoán xem ai là người đại diện? Liệu là một hay hai người? Còn Luxury Garden vẫn chỉ giữ im lặng.

Đợi đến khi tin tức này đủ hot, nhãn hàng mới chính thức công bố.

Đúng thật là có đến hai người đại diện, một là Diệp Tuệ, người còn lại là Bùi Ninh.

Khi tin này được công bố, dân mạng lại bùng nổ, chuyện nhân hàng có hai người đại diện thì không có gì lạ, nhưng nếu một người là Bùi Ninh, một người là Diệp Tuệ thì đúng là thú vị thật.

Dẫu sao thì Bùi Ninh và Diệp Tuệ cũng có chút vướng mắc, hai người đã từng dọ sức với nhau cả ở trên thềm đỏ lẫn khả năng diễn xuất, bây giờ lại còn cùng trở thành người đại diện cho một nhãn hiệu cao cấp.

Advertisement / Quảng cáo

Điều đáng nhắc tới chính là, Bùi Ninh lần nào cũng thua Diệp Tuệ.

Hận cũ còn chưa trả được thì thù mới đã đến, lần này mà hai cô gái không đấu đá nhau một trận ra hồn thì thật có lỗi với lưu lượng của mình.

Fan của Bùi Ninh và fan của Diệp Tuệ cũng chẳng ưa gì nhau, dưới bình luận chỉ thấy fan của hai nhà cãi qua cãi lại, mới mấy phút đồng hồ mà đã lên tới mấy chục ngàn bình luận.

“Tuệ Tuệ lại tiếp tục pk với Bùi Ninh, mà Tuệ Tuệ đã thắng nhiều lần quá rồi, chúng tôi chẳng việc quái gì phải sợ hết.”

“Bùi Ninh đã từng quay quảng cáo cho rất nhiều thương hiệu lớn nhé, Diệp Tuệ thì sao? đã từng quay cái gì rồi? Thắng được mới là lạ đấy.”

“Diệp Tuệ chỉ cần dựa vào gương mặt là cũng đủ thắng được Bùi Ninh rồi nhé, biểu hiện của cô ấy cũng cực tốt, mỗi góc máy đều không thể chê được điểm nào, có cần tôi đăng mấy tấm hình xấu xí của Bùi Ninh lên cho mấy người rủa mạt không?”

“Diệp Tuệ đẹp? Diệp Tuệ biểu hiện tốt? Bà mày nhỏ vào nhé, Bùi Ninh chỉ cần dùng một ngón út thôi cũng đủ để nghiền nát Diệp Tuệ không còn một vụn xương rồi!”

Có thể nói là, từ sau khi Luxury Garden công bố hai người đại diện, trên mạng đã nổi lên một cuộc chiến gió tanh mưa máu.

Tất cả mọi người đều mong chờ được xem quảng cáo của hai người, Diệp Tuệ và Bùi Ninh là người đại diện do nhãn hàng chỉ định, việc quay quảng cáo, trang điểm thế nào, nội dung hình thức ra sao cũng sẽ do phía nhãn hàng chịu trách nhiệm lên ý tưởng.

Hiện giờ Diệp Tuệ và Bùi Ninh coi như đang đứng ngang hàng với nhau, đến lúc đó để xem người nào phù hợp với hình ảnh của nhãn hàng hơn, mọi người ai cũng mồi mẫm mong chờ.

Hầm gửi xe của Hoa Thủy.

Quản lý nhắc nhở Bùi Ninh, mấy ngày nữa cô ta sẽ quay quảng cáo cho Luxury Garden, nhất định phải chuẩn bị thật tốt. Bùi Ninh vừa nghe vừa thờ ơ đáp lời.

Bởi vì trong đầu cô ta chỉ một mực nghĩ rằng, Luxury Garden sao lại muốn có ta và Diệp Tuệ cùng làm người đại diện cho bọn họ?

Kể từ khi biết chuyện này, Bùi Ninh tức đến run người, sao Diệp Tuệ có thể trở thành người đại diện được? cô ta là ngôi sao quốc tế, còn Diệp Tuệ ở trên thị trường quốc tế còn chẳng hé ra được một cái bóng.

Nhưng bắt đầu từ khi nào mà Diệp Tuệ lại bắt đầu chạy ngang hàng với cô ta rồi?

Từ lần ở thềm đỏ, rồi đến trận so tài diễn xuất, cô ta đều bị Diệp Tuệ đánh bại, nếu lần này việc quay quảng cáo cũng không bằng Diệp Tuệ thì cô ta làm gì còn dặt dưng thân trong cái giới này nữa?

Bùi Ninh xong việc đi về vẫn ngồi trong xe, chỉ nghĩ mãi về chuyện này, mãi vẫn không khởi động xe rồi đi được, càng nghĩ càng thấy tức điên lên.

một lúc lâu sau, Bùi Ninh hít sâu một hơi, cố gắng kìm xuống lửa giận, chuẩn bị rời khỏi Hoa Thủy.

Lúc này, phía sau Bùi Ninh có một chiếc xe chạy nhanh tới, lướt qua xe cô ta rồi dừng lại cách đó không xa.

Bùi Ninh lo lắng liếc nhìn cái xe kia một cái, rồi nhanh chóng cố định tầm mắt ở đó luôn, về mặt trở nên phức tạp.

cô ta nhớ rất rõ, đó là xe của Thẩm tổng.

Hồi trước cô ta vẫn luôn muốn dựa dẫm vào Thẩm tổng, nhưng lúc cô ta quyến rũ Thẩm tổng thì Thẩm tổng lại làm ngơ như không nhìn thấy cô ta, trong mắt không hề có cô ta.

Mặc dù Thẩm tổng rất đẹp trai, địa vị lại lớn mạnh, nhưng cô ta vẫn bị sự lạnh lùng vô tình của Thẩm tổng làm tổn thương, không dám tiếp tục tới tìm Thẩm tổng nữa.

Bùi Ninh yên lặng quan sát Thẩm tổng, anh xuống xe trước, sau đó đi vòng sang phía bên kia mở cửa xe ra.

một đôi chân thon dài dặt xuống mặt đất, một người phụ nữ đội mũ kín bức xuống xe, Thẩm tổng nói chuyện với người ấy mấy câu rồi mới đóng cửa xe lại.

một màn này lọt vào tầm mắt Bùi Ninh rất rõ ràng, cô ta cực kỳ khiếp sợ, Thẩm tổng thế mà lại đi cùng một người phụ nữ!

Người đó là ai?

Chưa từng có một tin đồn nào nói là Thẩm tổng có bạn gái, xem ra bạn gái của Thẩm tổng được anh bảo vệ rất kĩ.

Nhìn dáng vẻ của anh thì có thể thấy là anh rất quan tâm chăm lo cho bạn gái mình.

Mặc dù Bùi Ninh bị Thẩm tổng từ chối, nhưng cô ta là người cực kỳ quan trọng thắng thua. rõ ràng Thẩm tổng chẳng hề có một chút dao động với sự quyến rũ của cô ta cơ mà, thật sự nghĩ mãi không ra, một người đàn ông không ham mê nữ sắc như vậy rốt cuộc sẽ thích kiểu phụ nữ như thế nào?

Bùi Ninh không cam lòng, so với người phụ nữ kia thì cô ta thua kém ở điểm nào chứ? cô ta nhất định phải biết được người phụ nữ ấy là ai?

Bùi Ninh nhìn thật kĩ người phụ nữ đứng bên cạnh Thẩm Thuật, cô ấy đội mũ, kéo vành mũ xuống rất thấp, ngũ quan bị che đi hơn nửa.

Nhưng dù vậy Bùi Ninh vẫn có thể nhìn ra được là làn da cô ấy rất đẹp, mịn màng trắng sáng.

Bùi Ninh ghen tỵ cúi đầu nhìn da mình, bình thường làn da cô ta vẫn được mọi người khen ngợi nhiều, nhưng nếu đem ra so sánh với người phụ nữ kia thì da cô ta vẫn tối màu hơn một chút.

Kỳ lạ hơn chính là, mặc dù Bùi Ninh không thấy rõ mặt người kia, nhưng cô ta lại cảm thấy người phụ nữ này nhìn rất quen.

Chắc hẳn là cô ta cũng biết người đó rồi, cô ấy là mình tính sao? Hay là nhân viên của mình? Bùi Ninh cẩn thận suy nghĩ, nhưng vẫn không nhớ ra nổi rốt cuộc đó là ai.

Mất thấy Thẩm Thuật và người phụ nữ kia sắp đi xa rồi, Bùi Ninh mới nhận ra cảm giác quen thuộc ấy từ đâu mà đến, bây giờ cô ta phải tự mình nhìn xem rốt cuộc thì người phụ nữ kia là ai.

Vì tránh cho Thẩm tổng phát hiện ra, Bùi Ninh khó có lúc nhẫn nại như thế này, cô ta ngồi trong xe rất lâu, chờ bọn họ đi cách mình một đoạn rồi thì mới xuống xe bám theo.

Bùi Ninh đi theo sau Thẩm Thuật và Diệp Tuệ, hai người không phát hiện ra, anh và cô đi tới trước thang máy riêng.

Bùi Ninh không dám lại gần quá, chỉ dám đứng ở sau bức tường, tiếp tục yên lặng quan sát, cô ta trông thấy người phụ nữ bên cạnh Thẩm tổng bỗng nhiên dừng bước.

Người phụ nữ liếc nhìn cả vạt của Thẩm tổng một cái, hình như không hài lòng lắm, cô ấy xoay người mặt đối mặt với Thẩm tổng, sau đó giờ tay lên nhẹ nhàng sửa sang lại cả vạt cho anh.

Còn Thẩm tổng thì đưa tay ra kéo thấp vành mũ có gái xuống, hai người nhìn nhau cười rồi đi vào thang máy.

Sau khi bọn họ đi rồi, Bùi Ninh hoàn toàn ngây người, khiếp sợ đứng yên tại chỗ, tuy chỉ có mấy giây nhưng cô ta đã kịp nhìn rõ mặt của người phụ nữ kia.

Người phụ nữ của Thẩm tổng, thế mà lại là Diệp Tuệ!

Bùi Ninh chắc chắn mình không nhìn nhầm, vì Diệp Tuệ rất đẹp, nhất là đôi mắt, mặc dù đã bị cái mũ che đi nhiều, nhưng nhìn vẫn rất thần thái.

Bùi Ninh nắm chặt tay lại thành nắm đấm, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, cô ta không thể tin được, tại sao lại là Diệp Tuệ? Thẩm tổng sao lại thích Diệp Tuệ được?

Chả trách mà cô ta cứ thấy người phụ nữ kia nhìn quen, chả trách mà nhìn từ phía sau thôi cô ta đã cảm thấy người phụ nữ kia rất đẹp, thế mà lại đúng là Diệp Tuệ, người cô ta ghét nhất!

Liên tiếp những nghi vấn hiện lên trong đầu Bùi Ninh, mặc dù cô ta vẫn muốn phủ nhận, nhưng hình ảnh vừa rồi đã quá rõ ràng.

Advertisement / Quảng cáo

Tuy vậy cô ta vẫn không muốn tin chuyện này là thật, Diệp Tuệ làm sao có thể là bạn gái của tổng giám đốc Hoa Thụy được?

không tin, cô ta nhất định phải xác nhận lại một lần nữa mới được!

Bùi Ninh lập tức đi vào thang máy khác, nhanh chóng bấm chọn tầng cao nhất, cô ta nhìn chăm chăm vào số hiển thị, miệng lẩm bẩm nhanh lên nào nhanh lên nào...

cô ta sợ nếu chậm một bước thì sẽ không theo kịp hai người kia.

Cuối cùng cũng lên đến tầng cao nhất, cửa thang máy mở ra, Bùi Ninh lao ngay ra ngoài, nhìn xung quanh một lượt, trông thấy bóng dáng của Thẩm tổng và Diệp Tuệ.

cô ta càng nhìn kĩ càng cảm thấy bóng lưng này chính là Diệp Tuệ, liền nhắc chân chuẩn bị đuổi theo.

Đúng lúc này thì sau lưng cô ta bỗng vang lên một giọng nói: “Bùi Ninh, cô ở đây làm gì?”

Bùi Ninh dừng bước, quay sang nhìn, người gọi cô ta là Vương Xuyên, Bùi Ninh hít sâu một hơi, nói: “Tôi tìm Thẩm tổng có chút việc.”

Vương Xuyên nhìn Bùi Ninh rồi lại nhìn Thẩm Thuật và Diệp Tuệ ở phía xa, trong lòng anh đã đoán ra được tâm tư của cô ta rồi, anh nói: “Thẩm tổng sẽ không gặp cô đâu.”

Bùi Ninh lại nhìn về phía Thẩm Thuật, hai người họ đã đi mất rồi, cô ta chắc chắn không đuổi kịp. Bùi Ninh cực kỳ tức giận, cô ta nhìn Vương Xuyên, nói: “Thẩm tổng với Diệp Tuệ có phải...”

Vương Xuyên sững sốt, sau đó nghiêm mặt nói: “Bùi Ninh, chuyện của Thẩm tổng cô cũng dám xen vào ư?”

anh cảnh cáo: “cô đừng quên, cô chỉ là một nghệ sỹ của Hoa Thụy thôi, tất cả tài nguyên của cô đều do Hoa Thụy mang đến cho.”

Bùi Ninh không nói gì, nhưng cô ta biết những gì Vương Xuyên nói đều đúng cả.

Vương Xuyên nói một câu cuối cùng: “Nếu cô dám tiết lộ ra bên ngoài những chuyện không nên nói, thì cô nên biết hậu quả sẽ là gì.”

Ngu ý là, nếu Bùi Ninh nói cho người ngoài biết Diệp Tuệ là bà chủ của Hoa Thụy thì Hoa Thụy sẽ không cho cô ta thêm bất cứ một tài nguyên nào hết.

Hoa Thụy có thể đưa một nghệ sỹ lên đến đỉnh cao, nhưng cũng có thể đẩy một nghệ sỹ xuống hố sâu thăm thẳm.

Bùi Ninh tự biết nặng nhẹ, cô ta cắn răng nói: “Tôi biết rồi.”

cô ta đi vào thang máy, cô ta biết, cho dù mình có xác nhận bao nhiêu lần đi chăng nữa thì người phụ nữ bên cạnh Thẩm tổng vẫn là Diệp Tuệ thôi.

Lời cảnh cáo của Vương Xuyên dường như vẫn còn văng vẳng bên tai cô, cô ta chỉ là một diễn viên, còn Diệp Tuệ là bà chủ Hoa Thụy, trong lòng cô ta có khó chịu thế nào thì cô ta cũng không dám động tới Diệp Tuệ.

Mùa đông là mùa của quả cherry, Diệp Tuệ mua tận mấy thùng cherry về nhà để ở góc phòng khách.

Buổi tối, Thẩm Thuật và Diệp Tuệ kết thúc công việc về nhà, hai người ngồi trên salon vừa xem TV vừa ăn cherry.

Thẩm Thuật chẳng có chút hứng thú nào với cái TV cả, nhưng anh thích được ở cùng Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ ngồi trên salon ăn hết quả cherry này đến quả cherry khác, bầu không khí đang rất ôn hòa, cho đến khi phim chiếu đến cảnh hôn, nam nữ chính hôn nhau rất mãnh liệt.

Phòng khách trở nên yên tĩnh trong nháy mắt, động tác của cả hai cũng ngừng lại.

Lúc Diệp Tuệ quay đầu nhìn Thẩm Thuật thì thấy anh cũng đang nhìn cô, cô cầm lấy một quả cherry bỏ vào miệng anh, ngoắc tay với anh nói: “anh lại đây.”

Thẩm Thuật gạt mình, quả cherry vẫn còn ở trong miệng chưa cắn xuống.

anh đỏ người tiến lại gần Diệp Tuệ, cô chậm rãi chu môi ra, nghịch ngợm muốn cắn một miếng cherry của anh.

Động tác của cô không được thuần thục cho lắm, nhào tới kiểu gì mà cherry thì không cắn được, người thì lao đảo tí thì ngã xuống salon.

Diệp Tuệ căng cứng người, tay không tự chủ được mà chống ra sau để giữ thăng bằng.

không ngờ lại nghe thấy “Bụp” một tiếng, cả bàn tay cô đề thẳng lên cái điều khiển TV, các phím bấm nhỏ lên đâm vào bàn tay cô, chẳng khác gì được mát xa một trận, cảm giác các huyết trên bàn tay cũng được giãn ra rồi.

Diệp Tuệ không muốn phá hỏng cảnh đẹp, cô nhủ mấy nháy đau, làm bộ bình thản nhấc tay ra chỗ khác, lén lút chống lên ghế salon.

Tay đau quá đi mất.

Cùng lúc đó thì phím tắt của điều khiển cũng bị cô đề vào, màn hình TV biến thành màu đen, nhạc quảng cáo cũng dừng trong nháy mắt.

Phòng khách bỗng chìm trong bóng tối, ngọn đèn nhỏ ở góc phòng cách đó không xa đã trở thành nguồn sáng duy nhất.

Diệp Tuệ dựa người về sau, Thẩm Thuật lại hướng người về trước, quả cherry bị đè lại giữa môi hai người.

Thẩm Thuật tưởng là sẽ được hôn, nhưng mở mắt ra lại phát hiện trên môi Diệp Tuệ có một vết đỏ thẫm.

anh ngẩn người, dè dặt hỏi: “anh cắn vào môi em à?”

Diệp Tuệ cảm nín: “...”

Thấy cô không nói gì, anh càng nghĩ môi của cô bị thế kia là do mình cắn, liền hoảng loạn hỏi: “Em đau không? Đau chỗ nào?”

Diệp Tuệ ngượng quá không nói nên lời, không phải như anh nghĩ đâu!

Bị Thẩm Thuật dò hỏi một hồi, Diệp Tuệ mới bình tĩnh lại, giơ tay muốn lau vết nước quả cherry trên môi đi, nhưng chưa kịp lau thì giọt nước đã chảy xuống khóe miệng.

“Thẩm Thuật.” cô nói, “Máu của em không phải màu đen mà.”

Nước cherry chảy dọc xuống cằm cô, dừng lại trên cái cổ trắng nõn, để lại một hình ảnh rất thu hút thị giác, tựa như đang mời gọi.

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ mấy giây, yết hầu lay động trên dưới, anh rù mắt xuống, nói ra một câu kinh thiên động địa: “Đề anh lau cho em nhé?”

Đây là ý gì? hiện trường phạm tội lúc này không có giấy ăn, chỉ có cô và Thẩm Thuật...

Diệp Tuệ miễn man suy nghĩ, cô cảm thấy suy nghĩ của mình thật đen tối.

Thậm chí cô còn đang muốn làm chuyện xấu nữa kia.

không được không được, Diệp Tuệ lắc đầu, vừa rồi cô mới thử muốn trêu ghẹo anh một tí thôi mà đã để lại bóng ma trong lòng rồi. sự thật chứng minh, chỉ cần cô có ý đồ làm chuyện xấu là sẽ không bao giờ có kết quả tốt.

Thẩm Thuật chột nghiêng đầu ghé lại gần, môi anh nhẹ nhàng chạm vào khóe môi cô.

Chỉ mới vậy thôi mà anh đã cảm thấy mình mất trí luôn rồi, tìm đập rộn ràng, dường như có thể xuyên qua xương cốt mà truyền tới tai anh.

anh đang làm gì vậy? Hay nói cách khác là, tiếp theo anh muốn làm gì?

Đầu óc Thẩm Thuật trở nên trống rỗng, trong đôi mắt chỉ còn lại hình bóng của Diệp Tuệ, ngay đến chính anh cũng không biết là mình đang nghĩ gì nữa.

Tên đã gắn vào cung rồi, không tiếp tục cũng không được.

Thẩm Thuật kéo dài nụ hôn, môi anh nhẹ nhàng xẹt qua khóe môi cô, cứ hôn nhẹ từng cái từng cái, lau sạch vết nước cherry đi.

Ánh trăng hôm nay rất đẹp, đèn trong phòng mờ mờ, không gian yên tĩnh, nơi này chỉ có hai người họ, điều kiện thuận lợi quá rồi đúng không?

thật ra thì Thẩm Thuật không có suy nghĩ gì khác, anh chỉ muốn tranh thủ lúc này để phát huy khả năng một chút thôi.

không ngờ chỉ thế mà cũng đủ khiến cho Diệp Tuệ căng thẳng muốn bùng nổ luôn, có khi phải gọi cả xe cứu hỏa tới giúp cô dập lửa cũng nên.

Ngón tay anh khẽ vuốt ve gương mặt cô, cảm nhận được nhiệt độ nóng bừng, làn da cô trơn mịn nhẵn nhụi làm tai anh nóng rực cả lên.

Tựa như một màn đạo đầu hoàn hảo.

Hồ hấp của anh dần trở nên nặng nề, anh chậm chạp hôn xuống cái cổ tuyệt đẹp của cô, nơi này cũng rất nóng, giống như có thể sưởi ấm đêm đông dài đằng đẵng.

Động tác của anh dừng lại một chút, trong buổi tối lạnh lẽo, nhiệt độ cơ thể Diệp Tuệ bỗng tăng vọt, mặt cô ửng đỏ, hơi nóng bốc sang hai tai, hơi thở có phần rối loạn.

Tay cô đặt trên salon, người cũng dán chặt vào ghế, nhưng cơ thể cứ không chịu nghe lời, ngay cả từng sợi tóc trên đầu cũng như đang thẹn thùng.

Từng nụ hôn vẫn đáp xuống không dứt, dịu dàng trước sau như một.

Diệp Tuệ giờ tay giữ chặt vai Thẩm Thuật, lời nói không được mạch lạc, lắp bắp mãi cũng chỉ phun ra được mấy chữ: “Em em em...”

anh dừng lại đi! Em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng mà!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mắt Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Edit: Ngân Nhi

Thẩm Thuật chậm chạp mở mắt ra, ngược lên nhìn Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ mặt đỏ lựng, ấp úng không nói nên lời, Thẩm Thuật lắng nghe nửa phút mà vẫn không ghép lại được mấy từ cô nói ra lại thành một câu.

Mặc dù anh không hiểu ý cô, nhưng chỉ cần nghe nhịp tim đập là cũng có thể tiết lộ gần hết tâm tình của cô rồi.

Tầm mắt anh chậm rãi dời xuống, dừng lại ở cổ áo ngủ xốc xếch của Diệp Tuệ, ánh mắt anh lại dịch chuyển, nhìn sang cánh tay cô.

Tay của anh vuốt từ bả vai cô xuống, khiến cô có thể cảm nhận được sự ấm nóng từ bàn tay anh truyền đến từng chút một, sau đó cái tay ấy lại nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô, ngón tay chạm vào chỗ mạch đập.

Hồ hấp của Diệp Tuệ chậm lại, toàn thân cứng đờ, không biết phải làm sao.

Trong màn đêm yên tĩnh, Thẩm Thuật khẽ vuốt ve, cảm nhận nhịp tim đập của cô.

Theo thời gian trôi đi, nhịp tim cô càng lúc càng đập nhanh hơn, cô đè nén tiếng hít thở, có phần khó sở nhìn Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc nói: “Diệp Tuệ, tìm em đập nhanh quá.”

Gì cơ? Hóa ra anh đang muốn nghe nhịp tim của cô sao?

Diệp Tuệ run sợ nửa giây, sau đó phản ứng lại rất nhanh, cô học theo Thẩm Thuật, cũng nắm lấy cổ tay anh.

Ngay sau đó, Diệp Tuệ nhẹ nhàng kéo anh lại gần mình, cô dựa hẳn vào anh, đầu áp vào ngực anh.

Tiếng tim đập mãnh liệt lọt vào tai Diệp Tuệ, cô khẽ cười, nói: “Thẩm Thuật, tìm anh đập cũng nhanh ghê.”

Mái tóc cô hơi rối, những lọn tóc dài chui vào khe hở áo sơ mi của anh, gãi ngứa ngứa anh.

Thời gian như đang ngừng trôi, tư thế của bọn họ lúc này chính là Diệp Tuệ nắm chặt lấy tay Thẩm Thuật, cả người dựa hẳn vào lồng anh.

Thẩm Thuật cúi đầu nhìn Diệp Tuệ, anh hôn lên mái tóc dài, nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Tay anh đỡ lấy gáy cô, tay còn lại vén tóc cô ra sau tai, cúi xuống hôn lên môi cô, lưu luyến mon men, tựa như đang đợi cô chủ động đáp lại.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ được Thẩm Thuật ôm trong lòng, hai người dựa sát vào nhau.

Thẩm Thuật liên tục mở nhẹ lên môi cô từng cái từng cái, nghiêm túc hấp thu mùi hương trên người cô. Tim Diệp Tuệ đập loạn nhịp, nhắm mắt lại.

Đúng lúc này thì chuông điện thoại kêu.

Tiếng chuông vang lên mấy lần, Thẩm Thuật đành phải dừng lại để nghe máy: “Có chuyện gì không thể để sáng mai rồi nói sao?”

“Tại quý tài chính gặp chút vấn đề ạ.” Vương Xuyên nói, “Thẩm tổng, em đã tới cửa tiểu khu nhà anh rồi.”

Diệp Tuệ: “...”

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ liếc nhau một cái, anh thở dài, nói: “Ừ, tôi ra ngay đây.”

Diệp Tuệ nhìn cái áo sơ mi của anh đã bị cô nắm đến nhăn nhúm, liền hỏi: “Hay là... Thay áo khác đã nhé?”

“Ừ.” Thẩm Thuật gạt đầu, anh đứng dậy đi về phòng cởi cái áo lư lại đầu vết mờ ẩm đi, lấy áo sơ mi mới trong tủ ra thay.

Trước khi ra khỏi nhà, anh chợt nhớ tới một chuyện, quay lại hỏi Diệp Tuệ: “một mình em ở nhà có sợ không?”

Diệp Tuệ lắc đầu: “không ạ, anh yên tâm đi đi.”

không đợi cô kịp phản ứng, anh liền cúi người ôm lấy cô, hơi thở nóng rực của anh phả vào cổ cô, lùa nhẹ qua tai cô.

Thẩm Thuật cúi đầu nín vào tai cô: “anh nhớ em đã nói là, chỉ cần tiếp xúc với anh là sẽ không nhìn thấy ma nữa. Vậy để anh ôm em lâu một chút, sau khi anh đóng cửa, em phải về phòng đi ngủ ngay nhé, nhớ chưa?”

Giọng anh rất dịu dàng, làm tim cô rung động.

Cách một lớp áo mỏng, tim của hai người gần như áp vào nhau, nhịp tim đập cùng một tần số.

Diệp Tuệ tự động hiểu câu nói của anh thành lát nữa cô sẽ mang theo hơi ấm từ anh mà đi ngủ.

không biết sau bao lâu mới kết thúc cái ôm, Thẩm Thuật nói lòng tay ra, nói chúc ngủ ngon với cô.

anh quay người đi ra cửa, Diệp Tuệ lưu luyến nhìn cánh cửa chậm rãi đóng lại, trong nhà chỉ còn một mình cô.

Cảm nhận được hơi ấm từ lồng ngực anh truyền đến, cô hồi hận đến mức muốn đập đầu vào tường luôn.

Sớm biết vậy thì ban nãy cô đã bạo dạn chủ động hơn rồi, bây giờ đã nửa đêm mà Thẩm Thuật lại bị gọi đi, cô đành một mình quay về phòng ngủ thôi.

Phía bên kia, Thẩm Thuật vừa vào thang máy vừa khoác áo khoác, đứng chờ đơn trong thang máy, anh chỉ thấy hồi hận vô cùng.

Nếu anh mà có năng lực tiên tri thì tối nay anh đã tắt nguồn điện thoại từ sớm rồi.

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật phải cùng cố gắng đè nén cảm xúc xuống, cho nên là, sự tiếc nuối này đương nhiên phải để cho cái người tự dưng đến phá đám kia gánh chịu hết rồi.

Vương Xuyên, người tạm thời đang độc thân, một lòng với công việc lúc này đang ngồi trong xe, cảm thấy thời gian trôi đi sao mà chậm thế, sao Thẩm tổng mãi vẫn chưa thấy ra nhĩ.

anh ấy đang muốn gọi lại cho Thẩm Thuật thì đúng lúc này cửa xe được mở ra, chỉ một tiếng động cũng đủ phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

Vương Xuyên ngừng lên muốn chào sếp một tiếng, ai ngờ ngay giây đầu tiên nhìn thấy Thẩm Thuật, nụ cười của anh ấy đã căng cứng lại.

Gương mặt này đúng là Thẩm tổng của bọn anh rồi, nhưng mà ánh mắt lạnh lùng đáng sợ kia là sao đây?

Chẳng lẽ đêm hôm đang ngủ bị anh gọi dậy nên tức giận hả?

Nhìn dáng vẻ này của Thẩm tổng, cùng với giọng nói qua điện thoại ban nãy thì chắc chắn là sếp vẫn chưa ngủ, cho nên anh đâu có đánh thức sếp dậy từ trong giấc mơ đâu.

Vương Xuyên không khỏi có cảm giác bị sếp nhà mình ghim.

Kết quả là cả buổi tối hôm đó, cùng với sáng hôm sau, Vương Xuyên cũng không được nhìn thấy sắc mặt ôn hòa của Thẩm tổng dành cho mình.

Sếp ơi, rốt cuộc thì em đã làm sai điều gì? Sếp cứ nói đi mà! Hay em đổi nghề luôn được không sếp?

Ngày quay quảng cáo, Diệp Tuệ đến trường quay trước, ngồi đợi một lúc thì Bùi Ninh đến.

Bùi Ninh vừa nhìn thấy Diệp Tuệ, lại nhớ đến chuyện Diệp Tuệ là bà chủ của Hoa Thủy, sắc mặt lạnh đi, bước đến chỗ cô.

Diệp Tuệ đang xem điện thoại, trên đầu bắt ngờ có tiếng nói: “Diệp Tuệ.”

cô ngẩng lên nhìn, thấy người nói là Bùi Ninh, Bùi Ninh nói tiếp: “cô tưởng cô lấy được tài nguyên tốt là có thể thắng được tôi ả?”

Bùi Ninh không thể tiết lộ với bên ngoài chuyện Diệp Tuệ là bà chủ Hoa Thủy, nhưng cô ta thật sự rất ghen tỵ, không nói vài câu thì không chịu được.

Diệp Tuệ không hiểu tại sao Bùi Ninh lại có địch ý với cô, ngữ điệu của cô rất lạnh nhạt: “Trước giờ tôi chưa từng nghĩ đến chuyện có thể thắng cô hay không.”

Bởi vì cô tin, chỉ cần cô chăm chỉ nghiêm túc làm việc thì sẽ đạt được kết quả tốt hơn những người luôn mang trong lòng sự đố kỵ.

Bùi Ninh tức giận nói: “cô chờ xem, quảng cáo này chắc chắn tôi sẽ làm tốt hơn cô.”

Diệp Tuệ thờ ơ cười: “Tôi chờ cô.”

Bầu không khí khá căng thẳng, một lát sau, người sáng lập của Luxury Garden là Ân Hải đi tới, anh ấy không phát hiện ra điều gì cả.

Ân Hải gọi Diệp Tuệ và Bùi Ninh lại, đầu tiên anh ấy nhìn Bùi Ninh, nói: “Bùi Ninh, chủ đề cho quảng cáo của cô là tình yêu cuồng nhiệt. Tôi sẽ dùng hoa hồng để làm nền cho quảng cáo của cô.”

Bùi Ninh thầm vui sướng, cái này đối với cô ta mà nói thì quá đơn giản, hoa hồng có thể làm tôn lên vẻ đẹp của phụ nữ, ít nhất cô ta đã thắng được Diệp Tuệ một phần rồi.

Ân Hải lại nhìn Diệp Tuệ: “Diệp Tuệ, chủ đề của cô là yêu thầm, khung cảnh trong quảng cáo sẽ đơn giản trang nhã hơn, tôi sẽ đưa cho cô thêm một cuốn nhật ký làm đạo cụ.”

Diệp Tuệ suy nghĩ một chút rồi đáp: “Vâng ạ.”

Ân Hải có ý đồ riêng của mình, về việc quay quảng cáo, anh ấy muốn mỗi nghệ sỹ sẽ quay một chủ đề khác nhau, còn nội dung cụ thể thế nào thì anh ấy muốn các nghệ sỹ tự do phát huy.

Trước khi quay, Bùi Ninh thay một bộ váy đỏ rất đẹp, trang điểm quyến rũ, nhưng từ khi cô ta bắt đầu quay thì trên gương mặt Ân Hải chưa thể nở một nụ cười nào.

Bùi Ninh đẹp thì đẹp thật, nhưng diễn xuất không có hồn, hoa hồng cô ta cầm trên tay không ấn nhập gì với biểu cảm của cô ta hết.

Sau khi Bùi Ninh quay xong, thái độ của Ân Hải mới có chút thay đổi, anh ấy nhìn cô ta rồi thở dài một cái.

“cô đã từng yêu ai chưa vậy? cô có biết thế nào gọi là yêu cuồng nhiệt không?”

Advertisement / Quảng cáo

Bùi Ninh sững sốt, Ân Hải lại nói thêm một câu: “Tôi đang thấy hơi hồi hận khi đã để cô mặc đồ đỏ đấy.”

Ảnh tượng của Bùi Ninh trong lòng khán giả là sự vui tươi rạng rỡ, còn Diệp Tuệ thì cho Ân Hải cảm giác là dù ở trong trạng thái nào thì cô ấy cũng có thể điều khiển được.

Cho nên, sau khi suy nghĩ kỹ càng, Ân Hải mới quyết định để Bùi Ninh quay quảng cáo với hoa hồng, cũng là chủ đề phù hợp nhất với Bùi Ninh, nhưng không ngờ là Bùi Ninh lại làm cho anh ấy quá thất vọng.

Ân Hải nói rất không khách khí: “cô từ từ suy nghĩ lại xem, phải làm thế nào mới có thể diễn sao cho đúng.”

Bùi Ninh thất thểu rồi đi, tiếp theo đến Diệp Tuệ quay, cô mặc váy màu xanh lam nhạt, vòng eo nhỏ, ngũ quan tinh xảo.

cô đi giày cao gót màu trắng, nhưng da chân cô còn trắng hơn cả màu giày.

Đứng là mỹ nhân như ngọc, thanh cao thoát tục.

Ánh sáng đã chuẩn bị xong, đầu tiên Diệp Tuệ đi tới trước một cái kệ, trên kệ có rất nhiều hoa với đủ màu sắc, đỏ rực như lửa, trắng tinh như tuyết, màu tím nhả nhện, màu xanh tươi đẹp.

Trước mỗi chậu hoa có đặt một tấm ảnh, là ảnh cô chụp cùng với người con trai cô yêu thầm, trong ảnh có lúc cô cười, lúc cô khóc, xen lẫn hạnh phúc và khổ đau.

Các loài hoa đều không giống nhau, chúng biểu đạt cho những cảm xúc khác biệt.

Sau đó, Diệp Tuệ vừa đi vừa vuốt ve những cánh hoa, động tác của cô vừa làm nổi bật màu sắc của từng loại hoa, vừa như kể cho mọi người nghe về quãng thời gian yêu thầm của mình, tựa như một hạt mầm, yên lặng lớn dần lên theo năm tháng.

Ân Hải nhìn động tác của Diệp Tuệ, khóe miệng lộ ra nụ cười, anh ấy đang nóng lòng muốn xem xem Diệp Tuệ sẽ làm gì tiếp theo.

Diệp Tuệ ngồi vào bàn, trên bàn có một cuốn sổ, bên trong có vài tờ đã có chữ, chính là nhật ký mà cô viết.

Diệp Tuệ trầm tư vài giây, mở một trang sổ trắng ra, cầm bút lên nhẹ nhàng viết mấy dòng, nét chữ thanh thoát lại rõ nét.

“Hôm nay là ngày thứ ba mươi anh ấy về nước, mình nói với anh ấy rằng thời tiết ở đây đẹp lắm...”

Viết xong, Diệp Tuệ đặt lên trang giấy một bông hoa khô, thời gian trôi qua, Diệp Tuệ lại lật sang trang khác mà viết.

“Hôm nay là ngày thứ năm mươi ba anh ấy về nước, mình nói với anh ấy là mình đã học xong một điệu nhảy rồi, có dịp sẽ nhảy cho anh ấy xem...”

Lúc cô viết nhật ký, khóe miệng luôn mang theo nụ cười, bày tỏ hết tình cảm của mình với chàng trai lên trang giấy. Lòng mình cứ run nhẹ, ánh mắt cũng thay đổi theo từng câu chuyện cô viết về chàng trai kia.

Từ gieo mầm đến khi nở hoa cần phải đợi bao lâu? Từ khi hoa tàn đến khi hóa thành cát bụi sẽ mất bao nhiêu thời gian?

Mặt trời mọc rồi lại lặn, hoa nở đẹp nhưng cũng chóng tàn, còn tình cảm trong cô thì vẫn mãi lớn dần lên không sao gạt đi được.

Xem đến đây, đây nhất Ân Hải hiện lên sự vui mừng, anh ấy ra hiệu cho nhiếp ảnh gia zoom ống kính gần hơn để chụp rõ được biểu cảm của Diệp Tuệ.

Tất cả mọi người ở đây đều yên lặng, ai cũng hướng tầm mắt của mình về phía Diệp Tuệ.

Ống kính máy quay bắt trọn được từng cảm xúc dù là nhỏ nhất của cô, ánh sáng lọt qua gương mặt cô, dịu dàng an tĩnh, đẹp động lòng người.

Lúc này, Diệp Tuệ đã viết xong câu cuối cùng.

“Anh ấy lại sắp phải đi rồi, ngày mai mình sẽ tỏ tình với anh ấy.”

Diệp Tuệ dừng bút, nhìn về phía trước, ánh mắt tràn ngập mong đợi nhưng cũng đầy lo âu.

Xem đến đây, mọi người cũng bắt đầu thấy căng thẳng giống cô, chuông điện thoại vang lên, Diệp Tuệ đứng dậy nghe máy.

Người gọi đến là chàng trai cô thầm mến, cô mỉm cười ngượng ngùng, chàng trai nói: “Anh vừa tỏ tình với một cô gái, thì ra cô ấy cũng thích anh.”

“Bọn anh đang yêu nhau rồi.”

Nụ cười của Diệp Tuệ trở nên căng cứng, tay cô nắm chặt điện thoại, khẽ run lên, đôi mắt đen nhánh đã rung rung, tựa như chỉ một giây sau thôi là nước mắt sẽ rơi xuống.

Ánh sáng chiếu lên gương mặt cô, cô mở miệng nói chuyện, nhưng ánh mắt vô cùng đau khổ, giọng cô rất nhỏ, ẩn giấu một cảm xúc khó tả: “Tốt quá rồi, em chúc hai người hạnh phúc nhé.”

Diệp Tuệ lại quay về ngồi vào bàn, cô mở cuốn nhật ký ra, lật luôn đến trang cuối cùng, viết một dòng chữ.

“Hôm nay, chàng trai mà tôi yêu thầm nói với tôi rằng, anh ấy đã có người mình thích rồi.”

Viết xong, khóe miệng cô nở nụ cười, nhưng nước mắt lại chảy ra.

Giọt nước mắt rơi đúng vào cánh hoa, làm nó khẽ lay động, giống như một lời chào tạm biệt với mối tình đơn phương này.

Diệp Tuệ đã quay xong, nhưng các nhân viên làm việc không ai nói gì, ống kính vẫn hướng vào cô, tầm mắt của bọn họ cũng vậy.

Vừa rồi tâm trạng của bọn họ cũng thay đổi theo Diệp Tuệ, vui vẻ với mối tình đơn phương trong sáng của cô, căng thẳng khi cô muốn tỏ tình, cuối cùng là đau lòng khi thấy cô rơi lệ.

rõ ràng đây chỉ là một quảng cáo thôi, nhưng bọn họ lại có cảm giác như đang xem một bộ phim, diễn viên chính đã thể hiện ra được kỹ năng diễn xuất tuyệt vời của mình.

Ân Hải cũng không khỏi bối rối, anh ấy nhìn Diệp Tuệ, nói: “Diệp Tuệ, cô diễn tốt lắm, làm rung động trái tim của mọi người rồi.”

Diệp Tuệ thờ phào nói: “Cảm ơn ạ.”

Quảng cáo mà Diệp Tuệ quay đã làm Ân Hải có ấn tượng sâu sắc, anh ấy tin rằng khi đoạn quảng cáo này được phát sóng cũng sẽ chạm đến trái tim của rất nhiều người.

Hoa của Luxury Garden đều là hàng cao cấp, nhưng dù có đẹp có đắt đến đâu đi nữa mà chỉ để trang trí thì cũng không có ý nghĩa gì cả.

Chỉ khi chúng làm cho lòng người rung động thì mới chứng tỏ được rằng chúng có linh hồn.

Rất rõ ràng, Diệp Tuệ đã làm được điều đó.

Sau khi xem Diệp Tuệ quay quảng cáo, Bùi Ninh rơi vào trầm tư.

không lẽ trước giờ cô ta đều nghĩ sai rồi sao? Tài nguyên của Diệp Tuệ đều là do cô ấy tự mình lấy được chứ không cần dựa vào Hoa Thủy.

Lúc Diệp Tuệ quay, Bùi Ninh đã quan sát từ đầu đến cuối, không thể phủ nhận một điều là chính cô ta cũng bị cuốn theo cảm xúc của câu chuyện.

Ân Hải lại nhìn Bùi Ninh, lạnh nhạt nói: “Bùi Ninh, tôi hy vọng cô cũng có thể làm được như Diệp Tuệ, cho chúng tôi cảm nhận được tình cảm của nhân vật.”

Bùi Ninh không nói gì.

Mấy ngày sau, Weibo của Luxury Garden công bố hai đoạn quảng cáo, dân mạng mở quảng cáo của Bùi Ninh ra xem trước.

Bùi Ninh mặc váy đỏ, tay cầm hoa hồng, hình ảnh cực bắt mắt người xem, ai cũng cảm thấy Bùi Ninh trang điểm rất đẹp, nhưng xem xong đoạn quảng cáo thì không đọng lại được gì.

Advertisement / Quảng cáo

Cảm giác thiếu thiếu cái gì đó.

Sau đó bọn họ lại xem quảng cáo của Diệp Tuệ, Diệp Tuệ mặc váy xanh nhạt và đi giày cao gót trắng, màu sắc trong đoạn phim rất nhã nhặn, tạo nên một vẻ đẹp khác biệt.

Sau khi xem xong đoạn quảng cáo của Diệp Tuệ, mọi người không hận mà cùng có chung suy nghĩ, thì ra đây chính là yêu thầm, làm cho người ta hạnh phúc, nhưng cũng đem đến cho người ta đau khổ.

Diệp Tuệ đã thể hiện quá xuất sắc.

Dân mạng lại rồi rít tháo luận.

“Diệp Tuệ đẹp muốn khóc luôn ý aaaaa!!! Có chắc đây chỉ là quảng cáo mà không phải phim không? Cảnh nào nhìn cũng đẹp mê hồn, tôi phải cài làm hình nền mới được.”

“Tôi chỉ xem quảng cáo thôi mà cũng khóc được đây này, hu hu hu, yêu thầm một người vừa là hạnh phúc nhưng cũng vừa là đau khổ, cảm động quá, đây là quảng cáo thần thánh gì há??”

“Bùi Ninh cũng đẹp, nhưng tôi không cảm nhận được tình cảm của cô ấy.”

“thật ra tôi đã hy vọng rất nhiều vào Bùi Ninh, bây giờ thì thất vọng quá, haizz, không nói nữa, đi làm fan của Diệp Tuệ đây.”

Đoạn quảng cáo của Diệp Tuệ đã đạt một triệu lượt xem chỉ trong nửa tiếng đồng hồ, còn quảng cáo của Bùi Ninh thì chỉ bằng một nửa lượt xem của Diệp Tuệ.

Dân mạng đều đồng loạt khen ngợi Diệp Tuệ, đồng thời còn chất vấn Bùi Ninh.

Váy đỏ, hoa hồng, theo lý mà nói thì hình ảnh về mặt thị giác của Bùi Ninh chiếm ưu thế hơn hẳn, nhưng sao Bùi Ninh lại tiếp tục để thua Diệp Tuệ vậy?

Quảng cáo của Diệp Tuệ đã làm cho những cô gái cũng đang yêu thầm cảm động sâu sắc, bọn họ cũng từng phải trải qua những cảm xúc giống y như nhân vật.

Cùng lúc đó, chủ đề #Diệp Tuệ yêu thầm# cũng trở thành một đề tài rất hot, tăng hạng liên tục trên Weibo.

Từ khi ra mắt đến nay, Diệp Tuệ đã trưởng thành lên nhiều, đồng thời cũng nhận về vô vàn lời khen, vì cô là một diễn viên ưu tú, xứng đáng được khán giả công nhận và yêu thương.

--

Vương Xuyên, anh Thẩm chưa cắt tiền thưởng của anh đi là còn may đấy, oan ức cái nỗi gì, hơn trăm chương rồi mà ông còn phá vợ chồng nhà người ta, em là em chỉ muốn gọt đầu anh luôn thôi, tức á)))

Thiết nghĩ nếu được giao cho chủ đề yêu cuồng nhiệt thì bà Tuệ cũng thắng thôi, cứ nghĩ đến anh Thẩm là cảm xúc dạt dào ngay

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Máu Ấm Dương* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104

Edit: Ngân Nhi

Rạp hát Quốc Thái.

Gần mười hai giờ, đèn trong rạp hát tắt hết, khán giả đã ra về từ lâu, rèm che dày và nặng đã được kéo để che sân khấu, dưới khán đài không một bóng người.

Cả rạp hát chìm trong bóng tối, một tia sáng cũng lọt không được, vì không có người nên nhìn rất trống trải.

Kim đồng hồ vừa chỉ hướng mười hai giờ, màn sân khấu bỗng rung nhẹ, sau đó chậm rãi kéo sang hai bên từng chút một.

không có ai trong phòng điều khiển cả, màn sân khấu tự động di chuyển, sân khấu đã sẵn sàng.

một giây sau, từng lời ca bắt đầu vang lên trên sân khấu không người, nếu nghe kĩ sẽ nhận ra đó là bài Tây Sương Ký.

Còn lại một diễn viên kịch là Tiểu Chu vẫn chưa ra về, cô ấy tranh thủ ở lại luyện tập thêm một chút nên có chìa khóa riêng của rạp hát.

Tiểu Chu ở trong phòng thay đồ thay quần áo chuẩn bị về, thay xong, cô ấy đi ra khỏi phòng thay đồ, loáng thoáng nghe thấy tiếng hát vọng tới từ phía sân khấu.

Tiểu Chu gạt mình, còn tưởng vì mệt quá nên nghe nhầm, cô đóng cửa phòng thay đồ lại, mở đèn pin trên điện thoại ra chiếu vào sân khấu.

Càng đến gần sân khấu thì tiếng hát nghe càng rõ, Tiểu Chu là diễn viên kịch lâu năm, cho nên cô có thể cảm nhận được đây là một giọng hát có kỹ thuật, làm rung động lòng người.

Tiểu Chu tưởng người đang hát cũng là diễn viên giống mình, muốn ở lại luyện tập thêm, nhưng kỳ lạ thật, cô chưa từng nghe thấy giọng hát này bao giờ.

Lúc Tiểu Chu đi tới bên cạnh sân khấu thì tiếng hát bỗng dừng lại.

cô cầm đèn pin chiếu vào, nói: “Ai vừa hát đấy ạ?”

Rạp hát trống trải chỉ có tiếng vọng lại của cô, không có người trả lời.

Tiểu Chu nhưn mày nhìn màn sân khấu được kéo ra, thầm nghĩ sao người kia không nói gì nhỉ, tập xong rồi mà cũng không biết đường kéo màn sân khấu lại.

cô lấy chìa khóa ra mở cửa phòng điều khiển, đi vào kéo màn sân khấu lại.

Làm xong, Tiểu Chu khóa cửa phòng điều khiển lại rồi đi tới cửa chính, đột nhiên nghĩ có thể trong rạp hát vẫn còn người, nếu cô đi thì người kia sẽ bị nhốt trong này.

Advertisement / Quảng cáo

Bộ chìa khóa này là có mượn, chỉ còn lại một bộ để ở phòng bảo vệ thôi.

“Này, tôi phải về rồi, chị có muốn về cùng luôn không?” Tiểu Chu lại hô lên với bóng tối đen như mực, nhưng vẫn không có tiếng đáp lại.

À mà, chìa khóa chỉ có một thôi, sao người kia lại vào được phòng điều khiển để kéo màn sân khấu nhỉ?

Tiểu Chu bỗng cảm thấy toàn thân rét run lên, hơi lạnh truyền từ lòng bàn chân truyền lên, làm cho cô suyt nữa thì đứng yên bất động tại đây luôn.

một giây sau, tiếng hát xa lạ kia lại vọng ra từ phía sân khấu.

“Nguyệt sắc dung dung dạ, hoa âm tịch tịch xuân, như hà lâm hạo phách, bất kiến nguyệt trung nhân...” Những câu hát trong vở Tây Sương Ký.

Tìm Tiểu Chu đập điên cuồng, cô cố gắng nhắc đôi chân đã mềm nhũn lên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài rạp hát, tiếng hát vẫn còn vang vọng phía sau lưng.

Từ sau hôm đó, rạp hát Quốc Thái bắt đầu có tin đồn ma quái, không chỉ riêng Tiểu Chu mà những diễn viên khác cũng bắt gặp những hiện tượng kỳ lạ ở rạp hát.

Rạp hát Quốc Thái cách nhà Diệp Tuệ không xa, nhưng cô không có nhiều thời gian rảnh để mà đi hết tất cả những nơi có tin đồn ma quái được.

Diệp Tuệ chẳng biết gì về chuyện ở rạp hát Quốc Thái cả, cô đang bớt chút thời gian để ở nhà làm socola.

Đây không phải là socola bình thường đâu nhé, đây là socola tình yêu cô làm riêng cho Thẩm Thuật đấy.

Từ sau khi Diệp Tuệ và Thẩm Thuật xác định lại mối quan hệ, cô càng thêm tin tưởng vào những lời dạy của các bạn trên mạng, cô cảm thấy mấy chuyện lúc trước cô làm ít nhiều cũng đã ảnh hưởng đến cảm xúc của Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ không hề biết là, chỉ cần là cô làm thì Thẩm Thuật đều sẽ thích hết.

Ngược lại nếu không phải là cô mà là một người phụ nữ khác làm một trăm viên socola tình yêu cho anh thì anh cũng sẽ làm như không thấy.

Diệp Tuệ đi mua một cái khuôn hình trái tim cực to, khi nào làm xong đưa cho anh thì cô sẽ chia đôi mỗi người ăn một nửa.

cô ngậm nga hát, đứng trong bếp nấu chảy socola, mùi hương ngọt ngào lan tỏa ra khắp phòng.

Lúc này bên ngoài bỗng có tiếng thứ gì đó rơi xuống đất, Diệp Tuệ tay vẫn khuấy socola, người thì ngó ra nhìn phòng khách.

Là hộp giấy ăn để trên bàn rơi trái xuống, cô cũng không để tâm lắm, chắc ban nãy cô rút giấy ăn ra rồi để không gọn nên mới bị rơi.

Diệp Tuệ tiếp tục khuấy socola, sau khi socola chảy hết, cô liền bung nôi ra khỏi phòng bếp, trên bàn ăn đã trải tấm bảo vệ, bên trên là khuôn hình trái tim

cô cẩn thận đổ socola vào khuôn, cô còn mua cả quả hạch mà cô thích ăn về để trang trí bên trên.

Hôm qua Diệp Tuệ đã bóng gió hỏi Thẩm Thuật, nhưng trên phương diện ăn uống thì Thẩm Thuật tương đối thờ ơ, anh còn chẳng thể nói được là anh thích ăn cái gì nhất.

Diệp Tuệ không cạy được miệng anh, đành phải làm theo sở thích của mình vậy, nhưng mà cái cô thích thì chắc anh cũng sẽ thích thôi.

Diệp Tuệ rất kiên nhẫn ngồi bên bàn ăn, khéo léo trang trí thêm hai trái tim nhỏ bên trên cái socola hình trái tim.

Ngay lúc cô đang trang trí socola thì ngoài phòng khách đột nhiên truyền đến một giọng hát.

“Nguyệt sắc dung dung dạ, hoa âm tịch tịch xuân, như hà lâm hạo phách, bất kiến nguyệt trung nhân...”

Động tác của cô hơi chậm lại, sợ đến mức đánh rơi quả hạch đang cầm trên tay xuống đất, làm nó lăn một đường đến phòng khách.

Bất kể là ai mà tự nhiên nghe thấy tiếng hát trong căn phòng không người thì cũng đều thấy sợ hết.

Câu hát này Diệp Tuệ nhớ rất rõ, lần trước khi cô tham gia show thực tế, cô cũng đã hát câu này để dọa các khách mời.

Hôm ấy lúc cô ở trong toilet, thấy trên gương hiện lên ba chữ Tây Sương Ký, cho nên cô đã tra cứu trên mạng rồi hát lại bài này.

Nhưng không ngờ là cô đã kéo luôn con ma kia về nhà rồi.

Tiếng hát vẫn tiếp tục vang lên, Diệp Tuệ ngồi yên tại chỗ không dám đi đâu, cô run rẩy với tay ra cầm lấy cái điện thoại để bên cạnh.

cô bấm gọi cho Thẩm Thuật, phải nghe thấy giọng anh thì cô mới can đảm được.

Tiếng chuông chỉ vang lên đúng một giây là anh đã bắt máy: “Diệp Tuệ à.”

Lúc giọng anh truyền đến từ đầu bên kia, Diệp Tuệ mới an tâm hơn một chút, cô nói: “Thẩm Thuật, em muốn nghe anh nói chuyện.”

Tuy là trên phương diện tình cảm Thẩm Thuật có hơi chậm lụt, nhưng lúc này anh đoán ngay ra được ý của cô: “Sao vậy? Em sợ à?”

Câu nói tiếp theo của anh đã khiến cho cô hoàn toàn yên tâm.

“Hôm nay anh tan làm sớm, anh sắp về đến cửa nhà rồi đây.”

anh vừa dứt lời thì ngoài cửa có tiếng động, cửa mở ra, anh vẫn chưa cúp máy, vừa cầm điện thoại vừa đi vào nhà.

Diệp Tuệ lập tức phát hiện tiếng hát trong phòng khách bắt đầu thay đổi, giọng hát vốn đang thánh thót bây giờ đã run rẩy, cuối cùng run đến mức quên cả lời.

cô còn định sẽ tới công ty đưa socola cho anh, không ngờ dạo này anh lại thường về nhà sớm, làm cô vui quá chưa kịp chuẩn bị tâm lý luôn.

Thẩm Thuật bước nhanh tới chỗ cô, anh vừa định hỏi cô chuyện ban nãy, nhưng nhìn thấy một bản socola thì lại sững sờ.

Có Thẩm Thuật ở đây rồi, Diệp Tuệ tất nhiên không còn thấy sợ nữa, cô vút luôn con ma ra sau gáy, chỉ vào socola trên bàn, hỏi anh: “Em làm cho anh đây, anh thích không?”

Quả nhiên, Thẩm Thuật gật đầu luôn: “Thích.”

Lúc này Thẩm Thuật mới biết lý do tại sao tới qua có cứ bóng gió hỏi anh thích cái gì, còn nhắc đến quả hạch nữa, vì anh không đặc biệt thích món gì cả nên không trả lời cô được.

“anh thích quả hạch, cũng thích cái này.” Thẩm Thuật chỉ rõ cả socola lẫn quả hạch trang trí bên trên.

Chi vậy thôi cũng đủ khiến cho Diệp Tuệ vui sướng rồi.

Lúc cho socola vào tủ lạnh, cô mới nhớ là hình như cô đã quên mất một chuyện, con ma hát hò kia vẫn còn đang ở trong nhà đấy.

Diệp Tuệ đi ra phòng khách, phát hiện có một ma nữ mặc trang phục thời dân quốc đang đứng ở góc phòng.

Ma nữ thấy Diệp Tuệ nhìn mình thì hai mắt sáng lên: “cô đúng là người tri âm rồi.”

Ma nữ này tên là Cao Chức Vân, là chủ nhà thật sự của căn nhà mà bọn họ đã quay chương trình, cô ấy nghe thấy Diệp Tuệ hát Tây Sương Ký, liền nhận định Diệp Tuệ là người tri âm, cho nên mới đi tìm cô.

không ngờ Diệp Tuệ thật sự có thể nhìn thấy cô ấy.

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Tuệ rất tò mò về mục đích của Cao Chức Vân: “cô muốn tôi giúp cô việc gì?”

Cao Chức Vân ngượng ngùng cười nói: “Tôi thích hát Tây Sương Ký nhất, muốn có cơ hội được diễn trên sân khấu một lần.”

“Tôi muốn mời cô đến làm khán giả.”

Cao Chức Vân không nhắc đến Thẩm Thuật, cho dù cô ấy thật sự muốn có nhiều khán giả thật đấy, nhưng cũng không dám mời một người đầy dương khí như Thẩm Thuật đến đâu.

Diệp Tuệ suy nghĩ một lúc, ghé vào tai Thẩm Thuật nói: “Tôi nay anh có muốn hẹn hò với em không?”

Thẩm Thuật về nhà sớm chính là vì muốn đi hẹn hò với cô, nên đương nhiên anh không có ý kiến gì.

Diệp Tuệ nói với Cao Chức Vân: “Tôi sẽ cung cấp rap hát cho cô, cô có thể gọi bạn bè của mình tới, nhưng tôi muốn chồng tôi đi cùng tôi.”

Cao Chức Vân tuy sợ Thẩm Thuật, nhưng cô ấy nghĩ có nhiều khán giả cũng tốt.

Tối hôm đó Diệp Tuệ đã thuê một rạp hát, rạp hát đèn đuốc sáng trưng, tất cả là để hoàn thành nguyện vọng cho Cao Chức Vân.

Cao Chức Vân mời rất nhiều chị em tới, còn có cả những người yêu ca hát giống cô ấy, bọn họ sẽ cùng nhau lên sân khấu biểu diễn.

Lúc mấy con ma bùng bùng khí thế đi tới rạp hát, nhìn thấy ở hàng ghế đầu khán giả có Diệp Tuệ và Thẩm Thuật, đứa nào đứa ấy chân đều mềm nhũn cả ra.

Cả bọn rất ngoan ngoãn ngồi cách phía sau hai người hai hàng ghế, cho đôi vợ chồng có không gian riêng tư.

Thẩm Thuật không nhìn thấy ma, nhưng anh có thể nghe thấy tiếng hát trên sân khấu, hướng hồ bên cạnh còn có Diệp Tuệ, cho dù anh không nhìn thấy gì đi nữa thì vẫn coi như là một buổi hẹn hò trá hình rồi.

Thẩm Thuật theo bản năng muốn nắm tay Diệp Tuệ, không ngờ lại nắm hụt, Diệp Tuệ tránh đi, nói: “anh quên rồi à, em mà chạm vào anh thì sẽ không nhìn thấy bọn ma nữa.”

Thẩm Thuật tủi thân thu tay về, ngoan ngoãn ngồi yên.

Cao Chức Vân cùng những người bạn diễn năm xưa lúc này đang đứng trên sân khấu, không biết mấy cô ấy tìm đâu ra đồ trang điểm nữa, phối hợp với tiếng hát rất hay, cực kỳ thu hút thị giác.

Diệp Tuệ ngồi bên cạnh Thẩm Thuật thường thức tiếng hát trên sân khấu, tận hưởng buổi hẹn hò có một không hai này.

cô quay đầu nhìn anh, anh sợ sẽ chạm vào tay cô nên rất cẩn thận khoanh tay trước ngực.

Diệp Tuệ quan sát thái độ của anh, thấy tầm mắt anh tuy nhìn lên sân khấu, nhưng sự chú ý thì lại không đặt vào đó.

Đáng về thất thần của anh nhìn đáng yêu thật sự ý.

Diệp Tuệ yên lặng cười, cô lấy gang tay trong túi ra đeo vào, cái này cô đã chuẩn bị trước khi ra khỏi nhà rồi.

“Thẩm Thuật.” Diệp Tuệ nhẹ nhàng nói vào tai anh.

Vừa nghe thấy tiếng Diệp Tuệ, Thẩm Thuật lập tức quay sang nhìn cô.

một giây sau, cô đưa tay ra chủ động nắm tay anh: “Chồng ơi, bọn mình hẹn hò thì phải nắm tay nhau chứ nhỉ.”

một chút cảm giác không vui của Thẩm Thuật lúc này đã hoàn toàn biến mất, vừa này anh không được nắm tay cô nên cũng chẳng còn tâm trạng nào mà nghe hát, bây giờ thì không giống thế nữa rồi.

Diệp Tuệ thấy Thẩm Thuật nắm tay cô thật chặt, khóe môi cong lên, chồng mình dễ dễ thật đấy.

Sau khi rời khỏi rạp hát, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật lên xe ra về, Diệp Tuệ hơi đói, cô vào một quán ăn mua ít đồ rồi ngồi trong xe ăn.

Xe dừng lại ở ven đường, Diệp Tuệ ăn xong bữa đêm, xuống xe đi lại một lúc cho dễ tiêu.

Hai người đi dạo dọc con đường, lúc chiều tối có một đợt tuyết rơi, bây giờ trên đường được trải một lớp tuyết đọng, cô mặc rất ấm, Thẩm Thuật cũng được cô che chắn kĩ càng nên cả hai đều không thấy lạnh.

đang đi, Diệp Tuệ bỗng cảm giác có một bông tuyết rất nhỏ xẹt qua lông mi cô, hơi lạnh.

cô dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên, mừng rỡ nói: “Thẩm Thuật, tuyết rơi kia.”

Trong bầu trời đêm, nương theo ánh đèn đường sáng rực, những bông tuyết ào ào rơi xuống, chẳng mấy chốc đã phủ trắng trời.

Thẩm Thuật nhú mày, mở ô ra che cho Diệp Tuệ, cô đứng dưới tán ô, ngẩng đầu ngắm tuyết rơi.

Lúc dừng bước, Diệp Tuệ mới phát hiện ra là cô và anh đã đi tới một nơi.

Nơi này là cung điện đã có lịch sử mấy trăm năm, là vương cung triều Hạ Chu, hiện đã trở thành bảo tàng quốc gia.

Trong quá trình quay phim Diệp Tuệ cũng dần hiểu hơn về lịch sử, thật ra thì triều Hạ Chu là một triều đại không có thật.

Nhìn từ bên ngoài thì chỉ thấy tường đỏ ngói vàng, tuyết phủ lên mái ngói, cửa đóng chặt nên không nhìn thấy cảnh bên trong, rường cột chạm trổ thể nào chỉ có thể dựa vào trí tưởng tượng.

Diệp Tuệ đang thất thần thì chợt ngửi thấy hương hoa mai, mùi thơm dịu nhẹ lùa vào mũi, không khỏi sinh ra chút cảm giác quen thuộc.

Diệp Tuệ ngẩng đầu nhìn vách tường đỏ của cung điện, bông tuyết rơi xuống tựa như những ấn ký màu trắng, không hiểu tại sao mà cô lại rất muốn được đi vào nhìn bên trong.

Vì tối rồi nên nơi này đóng cửa, chỉ có nhân viên bảo vệ.

Thấy Diệp Tuệ kiễng chân ngó nghiêng, Thẩm Thuật khó hiểu hỏi: “Sao vậy?”

“Em chưa từng vào cung điện triều Hạ Chu bao giờ, chỉ thấy hơi tò mò thôi.” Cũng không biết vì sao cô lại có ý niệm đó trong đầu nữa, cô lắc lắc đầu, ý nghĩ chợt lóe lên đã biến mất ngay.

Diệp Tuệ xoay người lại nhìn Thẩm Thuật, đang muốn nói chứng minh về nhà đi thì bất gặp ánh mắt sáng trong của anh.

Vừa rồi cô chỉ mãi nhìn cung điện, còn anh thì vẫn luôn một mực nhìn cô.

Ánh mắt anh rất chăm chú, ánh mắt này chỉ dành riêng cho một mình cô thôi, mũi của anh cao thẳng rất đẹp, còn cả đôi môi mỏng với đường viền môi rõ nét...

Trong lòng Diệp Tuệ có vô số lời khen ngợi dành cho anh, cô có thể vừa nhìn anh vừa khen mấy ngày mấy đêm cũng được, nhưng vào lúc này, tất cả những lời khen đó đều được tổng kết lại thành hai chữ.

Muốn hôn.

Tuyết vẫn đang rơi, từng bông tuyết nhỏ bay vào dưới tán ô, Diệp Tuệ rúc vào người anh, nói nhỏ: “Thẩm Thuật, em lạnh.”

Thẩm Thuật một tay cầm ô một tay chỉnh lại khăn quàng cổ cho Diệp Tuệ, lúc anh cúi người xuống, vừa vặn bắt gặp ánh mắt cô đang nhìn mình.

Diệp Tuệ nghiêng đầu sang một bên, ánh mắt giấu điếm thâm ý, giống như một nữ yêu tinh đang quyến rũ người ta.

cô mỉm cười, tình nghịch cười một tiếng, bất ngờ kiễng chân lên hướng thẳng đến môi anh.

Advertisement / Quảng cáo

Ngay lúc môi hai người chỉ cách nhau một millimet, sắp hôn được rồi thì có một quả cầu tuyết nện thẳng vào giữa hai người, phá tan bầu không khí lãng mạn.

Diệp Tuệ cảm nhận được cơn đau khi bị cầu tuyết đập vào, còn nghe thấy tiếng cười trong veo ở đâu truyền đến, là tiếng của trẻ con.

Lại thế nữa rồi.

Tại sao!!! Diệp Tuệ thật muốn ngửa mặt lên trời kêu than, cô chỉ muốn yên ổn yêu đương thôi mà, sao cứ phải gặp nhiều khó khăn cách trở như vậy chứ??!

Diệp Tuệ mặt hầm hầm nhìn về hướng phát ra tiếng cười.

một đứa bé mặc áo bông đang ôm bụng cười ngặt nghẽo, vừa nhìn đã biết không phải là một đứa bé ngoan rồi, nói đúng hơn thì là một đứa bé ma lang thang trên đường lúc nửa đêm.

Đứa bé vốn còn đang cười hà hà, trông thấy gương mặt nổi giận của Diệp Tuệ thì lập tức thu lại nụ cười.

Ở bên cạnh Thẩm Thuật đã lâu nên Diệp Tuệ cũng có can đảm hơn nhiều khi đối mặt với mấy con ma rồi.

Trong đêm đông, có một đứa trẻ mặt nhốm màu đứng giữa trời tuyết lạnh giá, ánh mắt nó có phần rụt rè. Nó cúi người xuống, tiếp tục nặn cầu tuyết ném về phía họ.

Hình ảnh có hơi đáng sợ này lọt vào mắt Diệp Tuệ, nhắc nhở cô một chuyện.

Mùi hương hoa mai, tuyết rơi trắng xóa, con phố yên tĩnh, một khung cảnh lãng mạn như thế, một bầu không khí mà cô đã khổ tâm xây dựng, thế mà lại bị đứa bé kia phá hỏng hết rồi.

Đáng nhẽ ra một giây thôi là cô đã hôn được anh, nhưng cuối cùng lại không hôn được, tức quá đi mà.

Diệp Tuệ vợ đồng tuyết dưới chân mình rồi nện thành cầu tuyết ném lại thằng bé, phụ nữ một khi đã điên lên thì cứ phải gọi là ra tay bách phát bách trúng.

Thằng bé nghịch ngợm không thể đùa giỡn được tiếp, quả cầu tuyết đã đập vào rồi vỡ ra thành một đồng tuyết bám lên người nó rồi.

Thẩm Thuật chỉ biết trơ mắt nhìn quả cầu tuyết ném vào không khí cách chỗ anh đứng không xa.

Diệp Tuệ tức điên người, giận dữ gầm lên với đứa bé nghịch ngợm: “Nhóc có biết quấy rầy người lớn yêu đương là sẽ bị trời phạt không há???”

Thẩm Thuật: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Edit: Ngân Nhi

Diệp Tuệ cũng không đến mức quá đáng lắm, nhưng đứa bé bụ bẫm kia lại òa khóc, bình thường chỉ có nó bắt nạt người ta thôi, chưa từng có ai bắt nạt lại nó cả. cô này hung dữ quá đi!

Nó đưa hai bàn tay mập của mình lên xoa mặt, ngồi bệt xuống đất khóc lóc om sòm, cất giọng non nớt: “cô hư, cô bắt nạt con.”

Dù là người hay ma thì việc trẻ con khóc lóc ăn vạ luôn rất hiệu quả, Diệp Tuệ bất đắc dĩ đi tới trước mặt nó, lấy trong túi ra một viên kẹo nhét vào tay nó.

Tiếng khóc ngừng lại, thằng bé lên nhìn Diệp Tuệ, thấy nét mặt cô rất dịu dàng, lại còn xinh đẹp nữa.

“Con cảm ơn cô.” Thằng bé bóc kẹo ra cho vào miệng.

Đứa trẻ này chắc khoảng năm sáu tuổi, gọi Diệp Tuệ là cô thì cũng không có gì sai cả, nhưng tự nhiên nghe thấy người khác gọi mình là cô, Diệp Tuệ vẫn không khỏi cảm thấy tuổi tác của mình đang từ từ tăng lên.

Diệp Tuệ cố giữ hình tượng idol của mình, chân thành sửa đúng cách gọi cho thằng bé: “không được gọi là cô, gọi chị đi.”

Thằng bé tỏ ra bất đắc dĩ gọi: “Chị.”

một tiếng chị này làm cô mềm lòng ngay, cô xoa đầu thằng bé khen ngợi: “Ngoan lắm.”

Thẩm Thuật: “...”

trên đường lái xe về nhà, Thẩm Thuật thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Diệp Tuệ mấy lần.

Mặc dù chuyện đã qua, nhưng anh vẫn nhớ ban nãy sau khi bị một đứa bé ma quấy rầy, nét mặt Diệp Tuệ có vẻ rất tức nuối.

Lúc về khu nhà thì đã muộn lắm rồi, sau khi xuống xe, Diệp Tuệ bám dính lấy Thẩm Thuật, khóa chặt cánh tay anh, dọc đường không nhìn thấy con ma nào cả, bình an đi về nhà.

Diệp Tuệ mở cửa vào, thay dép bông rồi đi vào trong nhà, chuẩn bị chia tách mỗi người về một phòng.

Thẩm Thuật vẫn đứng trong phòng khách, đột nhiên gọi cô: “Đợi chút.”

Diệp Tuệ dừng bước, quay người lại nhìn anh, không biết anh muốn làm gì. cô đứng yên nhìn Thẩm Thuật đi đến chỗ mình.

Thẩm Thuật chậm rãi đi tới trước mặt Diệp Tuệ, anh cúi người xuống, bốn mắt hai người nhìn nhau.

Advertisement / Quảng cáo

một giây sau, Thẩm Thuật nhìn một lượt ngũ quan của cô, sau đó ghé lại gần hơn.

Diệp Tuệ sững sờ, nhìn Thẩm Thuật dụ dàng hôn lên môi mình, xúc cảm mềm mại tập kích, hơi thở quấn lấy nhau.

Nụ hôn này khiến cô chưa kịp chuẩn bị tâm lý, cảm thấy bất ngờ nhưng cũng vui.

cô khẽ ưm một tiếng trong cổ họng, sau đó ôm lấy cổ anh, treu đùa môi lưỡi anh.

một lúc lâu sau, Diệp Tuệ buông lỏng tay, ngược lên nhìn Thẩm Thuật, anh giải thích: “Chuyện lúc tối vẫn chưa làm xong mà phải không?”

Thế nên đến tận lúc về nhà anh vẫn còn nhớ, muốn đền bù cho cô.

Diệp Tuệ mỉm cười, Thẩm Thuật là một người có nguyên tắc như vậy đó, ngay cả chuyện hôn người ta cũng tỏ ra nghiêm trang cẩn thận như vậy.

Diệp Tuệ khẽ cắn hôn thêm vài cái nữa, bôi hết chỗ son còn sót lại trên môi lên mặt anh.

Hành động bất ngờ của cô khiến Thẩm Thuật ngỡ ngàng, mở to mắt đứng yên tại chỗ.

Diệp Tuệ phì cười, xoay người bỏ chạy, vừa chạy về phòng mình vừa nói câu cuối.

“Chồng em ngủ ngon nha.” Giọng cô vang lên trong căn nhà yên ắng, êm dịu động lòng người.

Thẩm Thuật nhìn theo bóng lưng cô, sờ lên mặt mình, cảm giác như hơi ấm trên môi cô vẫn còn đọng lại trên đó.

Cửa phòng Diệp Tuệ đóng lại, trong phòng khách chỉ còn lại một mình anh.

Thẩm Thuật đi về phòng mình, cời áo khoác đi rửa mặt, anh đứng trước gương, nhìn thấy vết son in đầy trên mặt thì sững sờ.

Cảnh tượng ban nãy lại nhanh chóng ùa về.

anh cong môi cười, mở vòi nước ra, nhẹ nhàng rửa sạch mấy vết son mà Diệp Tuệ mới để lại.

Bên ngoài khung cửa tuyết vẫn bay đầy trời, đêm đã về khuya, chỉ còn lại sự yên tĩnh.

một đêm mộng đẹp.

một ngày trước năm mới.

Màn đêm buông xuống, bầu trời bắt đầu có tuyết rơi là, tạo thành những đóm trắng trên nền trời đen kịt.

Từ sáng sớm hôm nay đến giờ Thẩm Thuật vẫn chưa thấy mặt Diệp Tuệ, cô bận cả ngày hôm nay, mai mới chính thức được nghỉ.

Hôm qua Thẩm Thuật nhận được điện thoại của nhà, ông Thẩm nhắc riêng anh, bảo anh về nhà đón giao thừa.

Diệp Tuệ bận việc nên không thể tới sớm, Thẩm Thuật đành đến trước một mình.

Từ Hoa Thủy trở về chỉ có căn nhà trống trải chào đón anh, thì ra thiếu đi một người là nhà cửa liền vắng lạnh như thế.

Thẩm Thuật không thay đồ, cũng không về phòng, chỉ ngồi trên salon đọc tin nhắn Diệp Tuệ gửi cho anh lúc sáng.

có nhắc anh tới nay về nhà thì tuyết đối không được như lần trước, cứ mặc kệ để cho người ta bắt nạt mà không thêm so đo là cô không đồng ý đâu.

Thẩm Thuật cứ đọc đi đọc lại tin nhắn của cô, nhìn chăm chăm từng chữ một.

một giây sau, trong căn phòng yên tĩnh vang lên tiếng chuông điện thoại, xe của nhà họ Thẩm đã đỗ dưới nhà để đón Thẩm Thuật.

Lúc anh đến thì trong nhà đã có khá đông người, thấy anh vừa đến, mọi người đều đồng loạt quay sang nhìn.

Có một vài người biết chuyện kiếp nạn năm 30 tuổi của Thẩm Thuật, mà bây giờ Thẩm Thuật đã bình an vượt qua sinh nhật lần thứ 30 rồi, với lại qua thái độ của ông Thẩm thì có vẻ như ông đã tỏ ra thân thiết với Thẩm Thuật hơn, có thể là muốn bù đắp cho anh, hoặc cũng có thể là có nguyên nhân gì khác.

Mọi người rồi rít suy đoán, có phải ông Thẩm đang muốn xem xét lại chuyện người thừa kế không?

Bọn họ đều biết chuyện dạo gần đây Thẩm Thuật đang làm ăn được, thế lực cũng không phải vừa.

Nếu đem ra so sánh thì Thẩm Tu chỉ là một nghệ sỹ trong showbiz thôi, không có bất kỳ kinh nghiệm làm ăn trong công ty, như vậy thì phần thắng của Thẩm Thuật có phải sẽ cao hơn một chút không?

đang trong lúc không rõ ràng chuyện gì, nên thái độ của bọn họ đối với Thẩm Thuật cũng thay đổi hẳn, trở nên thân thiện hơn nhiều.

“Thẩm Thuật, nghe nói dạo này cháu làm ăn rất khá, nếu có khó khăn gì thì cứ đến tìm chú nhé.” một vị trưởng bối nhà họ Thẩm chủ động mời rượu Thẩm Thuật, còn đưa cho anh card của mình.

Thẩm Thuật nhận lấy danh thiếp, nét mặt rất bình thản, không hề tỏ ra bất ngờ với thái độ của mọi người.

Sau vị trưởng bối này thì có thêm không ít người tới bắt chuyện với anh, ai cũng muốn níu kéo lại chút quan hệ với Thẩm Thuật.

Nếu Thẩm Thuật trở thành người thừa kế thì tạo quan hệ ngay từ bây giờ là tốt nhất.

Thẩm Tu đứng cách đó không xa, chứng kiến toàn bộ cảnh này, Thường Huỳnh còn đang đứng bên cạnh, khiến hắn càng cảm thấy bẽ mặt hơn.

Bình thường dù là trường hợp lớn nhỏ gì thì mọi người đều coi hắn là trung tâm, còn bây giờ thì lại có khuynh hướng nghiêng về phía Thẩm Thuật.

Mặc dù người nhà họ Thẩm vẫn coi trọng Thẩm Tu, nhưng thái độ của họ ngày hôm nay đã trở thành hồi chuông báo động cho hắn.

thì ra không phải hắn nghĩ nhiều, mà thật sự là người nhà họ Thẩm ai cũng đã nhận ra được sự thay đổi chiều gió.

Mặc dù Thẩm Tu đã ở trong giới giải trí nhiều năm, nhận được không ít giải thưởng, nhưng đây là lần đầu tiên hắn không kim chế được cảm xúc của mình, nét mặt cứ lảm lì.

Thường Huỳnh vẫn luôn chú ý đến biểu cảm của Thẩm Tu, vẻ biến sắc của hắn cũng lọt vào trong mắt cô ta.

Nếu Thẩm Tu không thể thừa kế Thẩm thị thì coi như cô ta sẽ vĩnh viễn thấp hơn Diệp Tuệ một cái đầu rồi.

Thẩm Thuật hoàn toàn không để ý đến những thứ mà Thẩm Tu đang khao khát, anh thậm chí còn mong sao càng ít người đến nói chuyện với anh càng tốt.

Lúc này anh không khỏi thấy nhớ Diệp Tuệ.

Điện thoại trong túi áo anh đổ chuông, anh giơ tay với người đang mời rượu mình, nói: “Tôi đi nghe điện thoại.”

Thẩm Thuật cuối cùng cũng có cơ hội thoát ra khỏi bữa tiệc khiến cho người ta hít thở không thông này, anh đi ra ngoài sân, gió lạnh lập tức ủa tới.

anh nghĩ không biết có phải Diệp Tuệ xong việc rồi không, nên mới gọi điện cho anh, nhưng ngay khi ánh mắt vui mừng của anh nhìn vào màn hình điện thoại thì thái độ thay đổi hẳn.

Do dự vài giây, tiếng chuông vẫn vang lên rất lâu, một giây trước khi nó kết thúc, Thẩm Thuật bấm nút nghe.

“A Thuật.” Đầu bên kia là giọng nói kích động của Thịnh Văn.

Advertisement / Quảng cáo

Cảm xúc của Thẩm Thuật không bị Thịnh Văn làm ảnh hưởng một chút nào, anh thờ ơ đáp lại một tiếng, giữ thái độ không bất hòa cũng không thân thiết.

“Bà gọi tôi có việc gì không?” Thẩm Thuật chỉ nhận định duy nhất Diệp Tuệ là người nhà, còn Thịnh Văn, bà ta chỉ là người đã đẻ ra anh mà thôi.

Thịnh Văn không hiểu được một điều, rằng một người thiếu thốn tình thương của mẹ bao nhiêu năm, không thể chỉ bằng mấy câu hỏi hận là có thể bù đắp được.

Người chồng thứ hai của Thịnh Văn đã qua đời, mặc dù bà ta được thừa kế tài sản, nhưng không có nổi một người ở bên bà ta cùng đón năm mới.

Có thể vì tuổi đã cao nên bà ta muốn hưởng thụ cảm giác có con cháu bên cạnh.

“Nhà họ Thẩm đối xử với con không tốt, năm nay con đến chỗ mẹ ăn Tết đi.” Thịnh Văn biết tình cảm của Thẩm Thuật với Diệp Tuệ, lập tức bổ sung thêm, “Dẫn cả Diệp Tuệ về luôn.”

Vì bà ta nhắc đến Diệp Tuệ nên ánh mắt Thẩm Thuật dịu đi một chút, anh lặng lẽ nhìn tuyết rơi, bình tĩnh nói: “không cần, cảm ơn bà đã quan tâm, tôi đã không còn cần người đón năm mới cùng tôi nữa rồi.” Thẩm Thuật lễ phép từ chối yêu cầu của Thịnh Văn.

Giọng Thẩm Thuật tuy nghe rất bình thường, nhưng Thịnh Văn nhận ra được sự kiên định của con trai, chỉ đành tiếc nuối cúp máy.

Thẩm Thuật không quay về buổi tụ hội nhảm chán kia nữa, nhưng vì Diệp Tuệ không có nhà nên anh vẫn ở lại nơi này thêm một lúc, khi về nhà thì đã không còn sớm nữa.

Thẩm Thuật đứng dưới nhà, không đi lên luôn mà dạo quanh tiểu khu, đi đứng quảng đường mà anh và Diệp Tuệ vẫn từng đi dạo cùng nhau mọi lần.

Tuyết vẫn đang rơi.

Nhà nào cũng sáng đèn, gần như mọi người đều đang ở nhà, dưới sân vắng vẻ lạnh lẽo, không có mấy người qua lại.

Sau khi đi một vòng, Thẩm Thuật quay về tòa nhà của mình, vừa mới chuẩn bị đi lên thì trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, có một đôi bàn tay lạnh như băng bịt mắt anh.

một giây sau, người đứng đằng sau tay cầm vào vai Thẩm Thuật, hơi thở quen thuộc truyền đến.

Thẩm Thuật mỉm cười.

Diệp Tuệ dán vào tai anh, nhỏ giọng nói: “Ba, hai, một.”

Đếm ngược xong, Diệp Tuệ cười khẽ một tiếng, nói với anh: “Thẩm Thuật, chúc mừng năm mới.”

cô bỏ hai tay đang che mắt anh ra, nhưng lại không tránh đi ngay mà lại vòng tay ôm lấy cổ anh, cổ tình nghịch ngợm một chút.

“Thẩm Thuật, em mời chân quá.” Diệp Tuệ đứng bên ngoài cả ngày, chạy tới chạy lui chưa uống nổi vài ngụm nước, lúc này liền làm nũng anh.

Thẩm Thuật lập tức khom lưng xuống, làm Diệp Tuệ không kịp phản ứng.

anh vỗ nhẹ vào cái tay đang ôm lấy cổ anh, nói: “anh công em đi.”

Lúc nghe thấy câu này, Diệp Tuệ trong thoáng chốc đã rung động, nhưng cô từ chối ngay: “Thôi, người ta nhìn thấy đấy.”

Thẩm Thuật vẫn kiên trì: “Ồ đây làm gì có ai, em đội mũ vào là được mà.”

Diệp Tuệ nhìn xung quanh một lượt, trong tiểu khu lúc này hình như không có ai cả, cô đánh liều nằm lên lưng anh: “Vây vát và cho chồng rồi.”

Đáy mắt Thẩm Thuật hiện lên nụ cười, anh nâng cô lên, còn nhấc cô đội mũ vào.

Diệp Tuệ đội mũ áo lông lên, cái mũ rộng che đi hơn nửa gương mặt cô, cô còn tiện tay cời một nửa khăn quàng xuống để quần lên cổ anh.

Chiếc khăn vẫn còn lưu lại hơi ấm của Diệp Tuệ, nhiệt độ của cô từ chiếc khăn truyền lên mặt Thẩm Thuật.

Diệp Tuệ thấy dưới sàn vắng tanh nên cũng gan hơn một chút, cô đội mũ đầy lăm rồi, không ai phát hiện ra cô làm cái gì đâu.

Thẩm Thuật cảm giác có một thứ tiếp xúc lên mặt, Diệp Tuệ cúi xuống hôn nhẹ lên má anh, lướt qua như chuồn chuồn lướt nước thôi, cô chỉ đứng nhẹ mỗi một cái rồi tránh đi luôn.

“Thẩm Thuật, mặt anh lạnh quá, để em sưởi ấm cho anh.” Vừa rồi lúc cô liếc nhìn anh, cô đã nhận ra tâm trạng của anh không được tốt.

Diệp Tuệ đã đoán được phần nào nguyên nhân, nhưng cô không muốn tìm hiểu kĩ càng mà chỉ muốn dỗ cho anh vui lên.

Thẩm Thuật ngẩn người, sau đó anh giữ chặt hai chân cô, chạy nhanh về phía trước.

Diệp Tuệ sợ hết hồn, tay ôm cổ anh cũng chặt hơn, cô ý thức được là tâm trạng anh đã trở lại bình thường rồi, nên cô cũng vui vẻ mỉm cười.

“Giỏi lắm, anh cũng biết chơi xấu rồi cơ đấy? nói mau, học từ ai hả?”

Thẩm Thuật chỉ cười mà không nói, lại cố ý làm tư thế muốn lao nhanh tiếp.

Diệp Tuệ sợ hãi ôm chặt anh: “Đừng mà đừng mà, Thẩm Thuật anh xấu lắm.”

Tuyết rơi càng nhiều hơn, trắng xóa cả bầu trời đêm, nhiệt độ lạnh đến thấu xương.

Trong cơn mưa tuyết an tĩnh, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười của Diệp Tuệ, cảm thấy hình như cũng không còn lạnh như ban nãy nữa rồi.

Hôm sau, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật chuẩn bị về nhà Nghiêm Lam ăn Tết, mặc dù ông Thẩm muốn Thẩm Thuật về nhà chính, nhưng Nghiêm Lam một thân một mình, không ở bên bà thì không hay lắm.

Hành lý đã chuẩn bị xong từ một ngày trước, Thẩm Thuật để cho Diệp Tuệ ngủ thoải mái, đợi anh thu dọn đồ xong xuôi thì mới làm nóng một ly sữa tươi rồi gọi cô dậy.

Hôm qua cô làm việc mệt mỏi, anh muốn cô được nghỉ ngơi nhiều một chút.

Diệp Tuệ đánh răng rửa mặt xong rồi mà vẫn còn mơ mơ màng màng, Thẩm Thuật cũng không bắt cô phải tỉnh táo, lúc lên xe lại bảo cô ngủ tiếp.

Xe còn chưa khởi động thì Diệp Tuệ có điện thoại, là Nghiêm Lam gọi tới.

Thẩm Thuật lập tức lấy điện thoại trong túi cô, đi ra xe nghe máy: “Mẹ ạ.” Giọng anh rất kính cẩn.

Nghiêm Lam sững sốt vài giây, sau đó cười nói: “Tiểu Thuật đấy à.”

Thẩm Thuật giải thích: “Hôm qua Diệp Tuệ bận rộn cả ngày nên mệt, con báo cô ấy ngủ trên xe rồi ạ.”

Nghiêm Lam dịu dàng nói: “Mẹ cũng không có việc gì, chỉ muốn nhắc các con đi đường cẩn thận, tuyết rơi nhiều, đường trơn lắm, lúc lái xe phải nhớ chú ý đấy, đừng lái nhanh quá.”

Nghiêm Lam cảm râm một lúc, nhưng Thẩm Thuật vẫn rất kiên nhẫn đáp lời, không hề có cảm giác khó chịu.

Cuối cùng bà nói: “Mẹ chuẩn bị cơm nước hết rồi, chờ các con về nhà rồi ăn thôi.”

Cúp máy, Thẩm Thuật quay về xe, anh nhìn Diệp Tuệ đang ngủ, đáy mắt ẩn chứa nụ cười, nhớ lại một từ mà Nghiêm Lam vừa mới nói.

Nhà.

Đó không chỉ là nhà của Diệp Tuệ, mà bây giờ còn là nhà của anh.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật khởi động xe đi tới nhà Nghiêm Lam, xe đi được hơn nửa quãng đường thì Diệp Tuệ tỉnh dậy, cô dụi mắt rồi ngồi thẳng dậy.

Diệp Tuệ nhìn ra ngoài cửa xe, giọng vẫn còn hơi ngái ngủ: “Thẩm Thuật, tuyết đọng rồi.”

Tuyết rơi suốt cả đêm, trên mặt đất đã đọng đầy tuyết, bóng tuyết rơi vào cửa xe rồi biến mất rất nhanh, trong xe mở điều hòa ấm, ngăn cách với bầu không khí lạnh lẽo bên ngoài.

Thẩm Thuật ừ một tiếng, đưa bình giữ nhiệt cho cô: “Trong này có nước nóng đấy.”

Diệp Tuệ ngoan ngoãn nhận lấy uống mấy ngụm.

Rất nhanh, xe đã lái tới nhà Nghiêm Lam.

Hôm nay là đêm 30, ở đâu cũng thấy giăng đèn kết hoa chuẩn bị đón năm mới âm lịch.

Lúc Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đi vào nhà Nghiêm Lam, cửa khép hờ, trên bàn có rất nhiều món ăn, Nghiêm Lam thì vẫn đang bận rộn trong bếp.

Diệp Tuệ khuyên can mãi mới đẩy bà ra khỏi phòng bếp được, rồi cùng Thẩm Thuật chuẩn bị nốt những việc cuối cùng để đón năm mới.

Mưa đông đêm dài hơn ngày, còn chưa đến sáu giờ mà trời đã tối, lần tụ họp gia đình này hoàn toàn không giống những lần ở nhà họ Thẩm.

Mặc dù chỉ có ba người, nhưng Thẩm Thuật lại không hề cảm thấy buồn chán.

Sắp đến mười hai giờ, Diệp Tuệ kéo Thẩm Thuật ra khỏi nhà, đứng trong sân.

Lúc kim chỉ đến số mười hai, bầu trời chợt bùng sáng, tiếng pháo hoa nổ vang lên, màn đêm được tô điểm bằng những chùm pháo hoa rực rỡ sắc màu.

Diệp Tuệ tươi cười, to giọng nói với Thẩm Thuật trong tiếng pháo hoa: “Thẩm Thuật, chúc mừng năm mới!”

Pháo hoa nở rộ sáng rực, những bông tuyết trắng tinh thuần khiết không tiếng động rơi xuống.

Mùa đông năm nay là lần đầu tiên Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đón Tết cùng nhau.

Nhiệt độ tối hôm nay được coi là lạnh nhất trong tháng, nhưng có Thẩm Thuật bên cạnh, Diệp Tuệ lại cảm thấy hôm nay là một ngày ấm áp nhất.

có chỉ ước được ở bên anh như vậy, mãi mãi không là xa nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Máu Ấm Dương* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

Edit: Ngân Nhi

Sau khi đoạn quảng cáo của Bùi Ninh và Diệp Tuệ được công bố, sản phẩm mới mà bọn họ làm đại diện vẫn còn chưa chính thức được bán ra.

Dân mạng liên tục bình luận dưới bài đăng của Weibo công ty, hỏi bao giờ mới có thể mua được sản phẩm hoa được giới thiệu trong quảng cáo.

Phía công ty chỉ nói ngắn gọn là sẽ rất nhanh thôi, sau đó lại lục đục đăng những cảnh quay hậu trường quảng cáo và hình ảnh của người đại diện lên Weibo.

Phải sang năm mới thì bên công ty mới có chút tin tức về hai sản phẩm mới.

Kết thúc kỳ nghỉ xuân, Weibo của Luxury Garden thông báo rằng hai sản phẩm hoa hồng đỏ và hoa hồng Champagne* sẽ được mở bán cùng một lúc.

**Hoa hồng Champagne: Hoa hồng có vẻ đẹp thanh lịch nhẹ nhàng, có thể là màu hồng nhạt, màu trắng, màu vàng, màu tím, ý nghĩa của nó là “Em chỉ yêu anh” hay “anh chỉ yêu em”, đại diện cho một tình yêu trong sáng và chân thành.*

“Aaaaa tôi đợi mãi, cuối cùng cũng có thể mua được hoa hồng Champagne của Diệp Tuệ rồi!! Các anh có biết là tôi đã xem đi xem lại đoạn quảng cáo của Diệp Tuệ bao nhiêu lần không hả?”

“Hai sản phẩm mới đều là hoa hồng, hai nữ minh tinh làm đại diện cũng đều đang hot, nhãn hàng đúng là rất biết cách làm ăn nhì, muốn hai cô gái cạnh tranh về doanh số tiêu thụ hay sao?”

“Fan của Bùi Ninh điên rồ lắm đấy, mấy năm nay lượng tiêu thụ của những đồ Bùi Ninh đại ngôn cao thế nào thì ai cũng biết rồi ha. Tôi nói thẳng luôn một câu ngay tại đây, trong giới giải trí không một nữ minh tinh nào có thể so được với Bùi Ninh đâu!”

Vậy là, nữ diễn viên nổi tiếng lâu năm Bùi Ninh và tiểu hoa mới nổi Diệp Tuệ sẽ trực tiếp đấu với nhau về doanh số tiêu thụ sản phẩm, trên cùng một nhãn hiệu, cùng một loại hoa.

Con số tính trên lượng tiêu thụ có thể chứng minh được năng lực của một minh tinh.

Độ hot của Bùi Ninh tất nhiên là cao hơn Diệp Tuệ rất nhiều, cô ta có nhiều tác phẩm phim ảnh nổi tiếng hơn, lực lượng fan cũng lớn mạnh hơn, khả năng mua đồ cũng phải đứng nhất nhì cái giới này.

một vấn đề nữa càng không cần nhắc đến chính là, lượt xem quảng cáo của Diệp Tuệ bây giờ đã cao gấp mấy lần Bùi Ninh, cho nên các fan của Bùi Ninh nhất định phải lấy lại mặt mũi ở lượng tiêu thụ sản phẩm.

Lúc Luxury Garden công bố tin tức trên mạng, các fan của Bùi Ninh cũng đã chuẩn bị kỹ càng, phải để cho Diệp Tuệ thua tâm phục khẩu phục mới được.

Trong một năm này Diệp Tuệ đã làm dấy lên vô số những cuộc tranh luận gay gắt và căng thẳng, khiến cho độ hot liên tục được kéo lên, nhiều lần tên cô đã đứng vị trí thứ nhất về độ hot trên Weibo.

Advertisement / Quảng cáo

Fan của Diệp Tuệ mặc dù tăng rất nhanh, nhưng sức mua thì chưa từng được kiểm chứng, trừ mỗi một lần hết hàng nước hoa Dior ra thì không còn gì khác cả.

Tuy nhiên mức độ quan tâm về quảng cáo của Diệp Tuệ thì thật sự kinh người, cho nên lượng tiêu thụ thực tế thế nào thì không ai đoán trước được.

Liệu lượng tiêu thụ đứng đầu Luxury Garden sẽ là hoa hồng đỏ của Bùi Ninh, hay hoa hồng Champagne của Diệp Tuệ đây?

Các đại lý của Luxury Garden ở trung tâm thương mại đã bắt đầu cho phát sóng clip quảng cáo của hai nữ minh tinh, bước vào một mùa thu hoạch mới.

Trước mấy ngày mở bán, các nơi quảng cáo ở khu vực tàu điện ngầm cũng đã bị Luxury Garden bao hết, những người qua đường vội và khi nhìn thấy biển quảng cáo đẹp lung linh cũng sẽ nghĩ chán ngẩn nhìn một lúc.

Bùi Ninh cầm trên tay một bó hồng đỏ diễm lệ, cùng bộ váy màu đỏ chói mắt, cực kỳ thu hút mắt nhìn, màu đỏ rực rỡ này tượng trưng cho một tình yêu nồng nàn mãnh liệt.

Diệp Tuệ thì cầm trên tay một bó hồng Champagne, khí chất thanh cao nhẹ nhàng, thần sắc nửa vui nửa buồn, thể hiện cực tốt cảm xúc của một cô gái yêu đơn phương.

Góc phải bên dưới poster quảng cáo của cô là một hộp quà hoa hồng Champagne, phía dưới là hai chữ, yêu thầm.

Về mặt thị giác thì quả thực người đi đường sẽ nhìn ảnh quảng cáo của Bùi Ninh đầu tiên, nhưng chỉ cần liếc nhìn ảnh của Diệp Tuệ một giây thôi là không ai có thể dời mắt đi được nữa.

Dù là nét mặt của Diệp Tuệ hay bầu không khí cô tạo ra thì cũng đều quá thu hút.

So với tình yêu nồng cháy như lửa, quảng cáo của Diệp Tuệ mang chủ đề về một tình yêu thầm lặng lâu bền, khiến cho người ta đồng cảm sâu sắc.

Hoa hồng Champagne thanh lịch trang nhã, qua câu chuyện của Diệp Tuệ trở nên rất có ý nghĩa.

Dành cả tuổi xuân để yêu thầm một người, cho đến khi thật sự hết hy vọng, chỉ còn lại hối ức, sự không đành lòng, ly biệt, buông bỏ...Đối với người xem mà nói thì nó còn hơn cả một lời tỏ tình lãng mạn.

Vì không muốn mất đi, cho nên chúng ta mới can đảm nếm thử từng cung bậc cảm xúc khi yêu thầm.

Hộp quà yêu thầm mà Diệp Tuệ đại ngôn đã sold out chỉ trong một ngày.

trên Weibo và các diễn đàn cũng bắt đầu xuất hiện những bài đăng và hình ảnh của hộp quà, hầu hết là phái nam mua hoa hồng Champagne để tặng cho người con gái mà họ yêu, người tỏ tình thành công cũng rất nhiều.

Còn các cô gái mua hoa hồng Champagne là vì họ nhớ lại quãng thời gian yêu thầm khi còn là học sinh.

Fan của Bùi Ninh tuy có khả năng mua mạnh, nhưng những người qua đường khi nhìn thấy quảng cáo thì suy nghĩ đầu tiên của họ chính là muốn mua hoa hồng Champagne mà Diệp Tuệ đại ngôn, thể hiện cho tình yêu kiên định và lâu bền.

Luxury Garden phải tăng lượng sản xuất gấp, làm thêm nhiều hộp quà yêu thầm nữa, mà quảng cáo của Diệp Tuệ còn tạo được một trào lưu mới là tặng hoa hồng Champagne cho người yêu.

Những tiệm bán hoa không cùng nhãn hiệu khác, dù là ở thành phố hay các tiệm nhỏ ở tỉnh, bỗng dưng lại bán đắt hàng hoa hồng Champagne.

Giá trị thương mại của Diệp Tuệ tăng lên nhanh chóng, càng ngày cô càng nhận được nhiều lời mời quảng cáo hơn, giá cát xê cũng ngày một tăng cao.

Hoa Thụ đã vẽ một con đường an toàn nhất cho Diệp Tuệ, bọn họ muốn cô đi theo hướng tốt nhất, không thể chỉ vì những khoản tiền kèch xù mà làm ảnh hưởng đến danh tiếng của mình.

Hướng hồ, số tiền ấy đối với ông chủ của bọn họ thì chẳng đáng là bao.

Gần đây trên tạp chí quảng cáo đã viết bài nói năm nay Diệp Tuệ là một trong những nữ minh tinh có giá trị thương mại cao nhất trong giới giải trí.

Giới giải trí thay đổi rất nhanh, mỗi năm đều có thêm những gương mặt mới, mà Diệp Tuệ chính là một con hắc mã của năm nay.

Nhưng tất nhiên có những người chỉ lơ sáng một lần rồi tắt, cũng có người lại nổi tiếng rất lâu, Diệp Tuệ dù phát lên trong năm nay, nhưng chuyện về sau thế nào thì không thể đoán được.

Đạo này ông Thẩm cứ mãi suy nghĩ về một việc, kiếp nạn năm 30 tuổi của Thẩm Thuật đã qua rồi, theo lời thầy bói nói thì sau này khuynh hướng phát triển của Thẩm Thuật sẽ càng ngày càng tốt hơn.

Ông muốn mở một buổi họp báo để nói cho mọi người biết về sự tồn tại của Thẩm Thuật, chứng minh cho mọi người thấy con trai ông giỏi giang cỡ nào.

không còn giống như trước, mọi người chỉ biết nhà họ Thẩm có một Thẩm Tu rất ưu tú mà không biết còn có cả Thẩm Thuật so ra thì còn giỏi hơn cả Thẩm Tu.

Thẩm Sĩ làm vậy là có lý do.

Vì mối quan hệ không tốt giữa ông và mẹ của Thẩm Thuật nên trong lòng ông mới luôn bài xích Thẩm Thuật, trước giờ đều giữ thái độ lạnh nhạt với anh.

Hơn nữa người xem bôi nói Thẩm Thuật khác mệnh, cho nên trước khi anh vượt qua được kiếp nạn thì không được công bố với người ngoài về sự tồn tại của anh, đủ các nguyên nhân gộp vào nhau nên ông mới không thân cận với cậu con trai út của mình.

Cho đến khi Thẩm Thuật lớn lên, Thẩm Sĩ mới từ từ thay đổi suy nghĩ, mẹ của Thẩm Thuật bỏ rơi Thẩm Thuật, mà ông lại cũng thờ ơ với con trai, kể ra nhà họ Thẩm thật sự đã đối xử thua thiệt với Thẩm Thuật quá nhiều.

Hiện giờ Thẩm Thuật đã từ biết đầu tư làm ăn, còn mua được cả máy bay tư nhân, Thẩm Thuật có đầu óc kinh doanh, cho nên nếu giao Thẩm thị cho Thẩm Thuật thì cũng là một việc quá hợp tình hợp lý.

Thẩm Sĩ chưa nói suy nghĩ của mình với bất kỳ ai cả, ông quyết định mở họp báo luôn.

Các phóng viên đã ngồi hết bên dưới, ống kính máy ảnh nhắm thẳng vào Thẩm Sĩ, những tiếng tách tách không ngừng vang lên, cùng những câu hỏi liên tiếp.

“Lý do ông mở họp báo là gì ạ? Có phải tập đoàn Thẩm thị xảy ra chuyện gì không?”

“Người ta đang đồn Thẩm Tu sẽ là người thừa kế Thẩm thị, chuyện này có đúng không ạ?”

“...”

Câu hỏi kéo đến ùn ùn, hồi lâu sau mới yên tĩnh trở lại, Thẩm Sĩ nói: “Hôm nay, tôi muốn công bố một chuyện.”

“Mọi người ai cũng nghĩ là tôi chỉ có hai người con trai, nhưng thật ra tôi vẫn luôn không tiết lộ với bên ngoài rằng, tôi còn có một đứa con trai út nữa.”

“Đứa út là con của tôi và vợ hai.”

Cánh truyền thông khiếp sợ, cái gì cơ? Chủ tịch của Thẩm thị còn có một người con trai nữa? Mọi người trước giờ chỉ biết Thẩm Sĩ có hai đứa con trai nhưng không may đã qua đời thôi.

Vì nguyên nhân này nên người ta mới đồn Thẩm Tu là người thừa kế tập đoàn Thẩm thị, nhưng hiện giờ không lẽ người thừa kế của tập đoàn sẽ được thay đổi?

Thẩm Sĩ nói tiếp: “Vi có lý do riêng nên bao năm qua tôi không thể công bố về sự tồn tại của nó, nhưng đứa con trai này thật sự không làm tôi thất vọng.”

Advertisement / Quảng cáo

“Tên của nó, tạm thời tôi sẽ không công bố, tôi sẽ nói cho mọi người biết vào một dịp khác.”

Thẩm Sĩ vừa nói xong, các phóng viên lập tức đặt câu hỏi, họ nóng lòng muốn biết suy nghĩ của Thẩm Sĩ.

“Người thừa kế tương lai của Thẩm thị sẽ là Thẩm Tu hay con trai ông ạ?”

“Con trai ông làm nghề gì ạ? Nếu so sánh với Thẩm Tu thì năng lực của ai mạnh hơn?”

“Việc ông không công bố với người ngoài về sự tồn tại của con trai có phải còn có ẩn tình gì khác không? Liên quan đến chuyện tình cảm cá nhân hay việc gì khác ạ?”

Các câu hỏi càng lúc càng sắc bén hơn, Thẩm Sĩ đã sớm chuẩn bị kỹ càng, ánh mắt ông rất bình tĩnh, đối mặt với cánh phóng viên, ông chỉ nói đơn giản hai câu: “Con trai tôi rất ưu tú, vượt quá tưởng tượng của mọi người.”

Câu tiếp theo của ông mang theo thâm ý: “Về chuyện quyền thừa kế Thẩm thị sẽ giao cho ai, sau này mọi người sẽ biết.”

Buổi họp báo đã kết thúc, nhưng những lời đồn đoán không vì thế mà ngưng nghỉ, Thẩm Sĩ đột nhiên bất ngờ công bố là ông còn có một cậu con trai út nữa, sau đó trên mạng lại thảo luận sôi nổi, không biết người thừa kế của Thẩm thị có phải là Thẩm Tu hay không.

Thẩm Sĩ công bố chuyện này không thể không khiến cho người ta suy nghĩ sâu xa, có vẻ như Thẩm Sĩ đã chuyển hướng, ông cực kỳ có khả năng sẽ cho con trai mình làm người thừa kế.

Dù sao qua lời Thẩm Sĩ nói thì con trai út của ông tuổi vẫn còn trẻ, cho nên việc để cho anh ấy làm người thừa kế cũng là rất hợp lý.

Thẩm Tu vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, điện thoại của hắn đồ chuông, là Thường Huỳnh gọi tới, hắn nghe máy.

Giọng Thường Huỳnh hơi run: “anh lên mạng mà xem, ông nội anh mở họp báo công bố về sự tồn tại của Thẩm Thuật rồi kìa.”

Thẩm Thuật lập tức lên mạng xem, nghe thấy lời Thẩm Sĩ nói, ngoài sự kinh ngạc ra thì hắn còn vô cùng lo sợ.

Tại sao ông nội hắn lại vô duyên vô cớ công bố sự tồn tại của Thẩm Thuật chứ? Hắn nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ thấy có một lý do, đó chính là ông nội hắn đã bắt đầu suy nghĩ đến việc chọn người thừa kế cho Thẩm thị rồi.

Hồi trước không có ai cạnh tranh với hắn cả, mà bây giờ thì Thẩm Thuật cũng đã được liệt vào phạm vi người thừa kế rồi, thậm chí cán cân trong lòng ông nội còn có xu hướng nghiêng về phía Thẩm Thuật nhiều hơn.

Tại sao vậy?

Thẩm Tu không thể không thừa nhận một chuyện, kể từ sau khi hắn biết Thẩm Thuật là người có tiền, sự khủng hoảng trong lòng hắn ngày càng mãnh liệt hơn, đến hôm nay thì đã đạt đỉnh rồi.

Thẩm Tu vào showbiz vì sở thích, thêm vào đó hắn vẫn luôn chắc chắn mình chính là người thừa kế của Thẩm thị.

hắn là minh tinh có tư chất tốt nhất trong giới, đồng thời cũng là người thừa kế duy nhất của nhà họ Thẩm, kiêu hãnh biết bao.

Nhưng ngày hôm nay, vì một buổi họp báo của Thẩm Sĩ mà mọi kỳ vọng tốt đẹp trong lòng hắn đã bị phá hỏng hoàn toàn!

không được, hắn muốn thay đổi suy nghĩ của Thẩm Sĩ trước khi ông chính thức công bố người thừa kế.

Thẩm Tu lập tức lái xe đến nhà họ Thẩm, hắn nói chuyện với Thẩm Sĩ: “Ông nội, hôm nay sao tự nhiên ông lại mở họp báo để công khai về chú ba thế ạ?”

Thẩm Sĩ hỏi ngược lại: “Ông không thể công khai thân phận của chú ba cháu hay sao?”

Thẩm Tu hoảng hốt, hắn cố giữ bình tĩnh, đáp: “Cháu chỉ cảm thấy là chú ba luôn sống rất khiêm tốn, chưa chắc chú ấy đã bằng lòng bị bại lộ thân phận với công chúng.”

Thẩm Sĩ hiểu ý Thẩm Tu: “Chú ba của cháu là huyết mạch của nhà họ Thẩm, nên đương nhiên ông muốn để mọi người biết chuyện này, nếu không thì có lỗi với chú ba của cháu quá.”

Thẩm Tu còn muốn nói nữa nhưng Thẩm Sĩ đã chặn lời: “Những chuyện khác không cần hỏi nữa, ông tự có chừng mực.”

Thẩm Tu nóng nảy, ông nội hẳn rõ ràng là thiên vị Thẩm Thuật, vậy cuối cùng là ông nội đặt hẳn ở vị trí nào? Nếu cuối cùng hẳn không phải là người thừa kế của Thẩm thị thì không phải sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ hay sao?

Bên này Thẩm Tu tức giận rồi đi, bên kia Thẩm Thuật và Diệp Tuệ cũng đã xem xong buổi họp báo, cả hai đều yên lặng không nói.

Hai người liếc nhau một cái, thấy được sự bất đắc dĩ trong mắt nhau.

anh và cô đều biết dụng ý của ông Thẩm, Thẩm Sĩ cảm thấy có lỗi với Thẩm Thuật, muốn đưa tập đoàn Thẩm thị ra để bù đắp cho anh. Nhưng ông căn bản không bao giờ biết là Thẩm Thuật thật sự mong muốn điều gì.

Thẩm Thuật đã có cơ nghiệp của riêng mình, so với tập đoàn Thẩm thị thì lớn mạnh hơn nhiều.

Quan trọng hơn là, tất cả thành tựu anh đạt được đều là do tự tay anh gây dựng nên, còn tập đoàn Thẩm thị kia, nói thật là anh không cần, cũng không có hứng thú muốn tranh giành.

Thẩm Thuật vẫn luôn khao khát tình thân, nhưng bao năm qua thứ anh nhận được chỉ là sự thờ ơ lạnh nhạt từ gia đình, từ nhỏ đã không được người nhà quan tâm, lâu dần anh cũng không còn để ý đến nữa. Dù có bù đắp bằng bao nhiêu vật chất thì cũng không thể làm cho vết thương lòng của anh lành lại.

Thẩm Thuật nhìn Diệp Tuệ, nói: “anh muốn nói chuyện rõ ràng với bố, anh không muốn ông công bố thân phận của anh.”

Diệp Tuệ rất hiểu suy nghĩ của anh, cô nói: “Vâng.” Dù anh có làm gì thì cô vẫn sẽ mãi ủng hộ anh.

Sau khi Thẩm Tu rời đi không lâu thì có một chiếc xe lái đến nhà họ Thẩm, Thẩm Thuật và Diệp Tuệ xuống xe, hai người đi thẳng vào nhà, đứng trước mặt Thẩm Sĩ.

Thẩm Sĩ cũng đoán được là hai vợ chồng sẽ đến, ông cười nói: “Hai đứa đến rồi à?”

Thẩm Thuật nói với ông: “Tại sao bố lại muốn công bố thân phận của con với người ngoài?”

Thẩm Sĩ cảm thấy áy náy với Thẩm Thuật, ông nói: “Bố không muốn con mãi mãi chỉ là một cái bóng, mọi người nên biết rằng con trai út của bố là người ưu tú nhất.”

Diệp Tuệ nhìn Thẩm Thuật một cái, nói: “Thẩm Thuật không muốn để lộ thân phận với bên ngoài, như vậy thì bọn con sẽ gặp nhiều phiền phức lắm.”

Thẩm Sĩ suy nghĩ một lát, ông vẫn rất kiên định với suy nghĩ của mình: “Việc công bố thân phận của con lợi nhiều hơn hại, mọi người nếu biết con là người nhà họ Thẩm thì sau này khi bố giao lại Thẩm thị cho con, mọi người cũng sẽ chấp nhận.”

Những lời này đã để lộ rõ ý đồ của ông, ông thật sự có ý định để Thẩm Thuật làm người thừa kế của nhà họ Thẩm.

Thẩm Thuật im lặng vài giây, hờ hững nói: “Bố làm như thế, có ý nghĩa gì không?”

Thẩm Sĩ sững sốt, Thẩm Thuật nói tiếp: “Từ khi còn bé mẹ đã bỏ rơi con, bố cũng luôn thờ ơ lạnh nhạt.”

“Nhà họ Thẩm chưa từng quan tâm che chở con, căn nhà lớn như thế này, thế mà lại chẳng có nổi một người để con dựa vào.”

Advertisement / Quảng cáo

Giọng của Thẩm Thuật rất nhẹ, tựa như một cơn gió thoảng.

Chỉ mấy câu cũng đủ khắc họa cuộc sống của Thẩm Thuật bao năm qua, mặc dù anh nhắc đến với một thái độ bình thản, nhưng ai cũng hiểu là anh đã phải trải qua biết bao nhiêu khó khăn.

Tím Diệp Tuệ nhíu mày, cô nghĩ lại lần tự hỏi hồi trước, có một người đã đứng ngay trước mặt nhắc lại chuyện buồn của anh, nói anh khắc mệnh, nói anh trai anh là do anh hại chết.

Ngay đến bố mẹ Thẩm Thuật còn không cần anh, nói gì đến những người họ hàng xa cách kia.

Diệp Tuệ nắm tay anh, muốn an ủi anh, tay anh lạnh như băng, mặc dù cô nắm rất chặt nhưng nó vẫn không ấm lên được.

Thẩm Thuật nhìn cô một cái, nắm lại tay cô, lắc đầu, ý bảo anh không sao.

Thẩm Sĩ bản thân ngồi một chỗ, áy náy, tự trách, đau lòng...Đu loại cảm xúc nổi lên trong lòng ông, ông chậm rãi mở miệng, nói: “Bố có lỗi với con.”

Thẩm Thuật nhắm mắt lại, mấy giây sau mới mở ra, bình thản nói: “Cho nên, lần này xin bố hãy tôn trọng suy nghĩ của con. Con chỉ muốn quan tâm đến cuộc sống riêng của mình, còn những gì của nhà họ Thẩm, bố hãy để lại cho người khác đi.”

nói xong những lời này, Thẩm Thuật nắm tay Diệp Tuệ rời đi. Thẩm Sĩ đã biết suy nghĩ của Thẩm Thuật, nhưng ông thật sự vẫn hy vọng Thẩm Thuật sẽ là người thừa kế của nhà họ Thẩm.

Ông sẵn sàng chờ cho đến khi Thẩm Thuật thay đổi suy nghĩ.

Sau khi Thẩm Sĩ mở họp báo, dân mạng xôn xao thảo luận xem đứa con trai út của nhà họ Thẩm rốt cuộc là ai? Chủ đề này cũng được chia sẻ rộng rãi trên khắp các diễn đàn.

Nhưng phòng quan hệ xã hội của Hoa Thụy hành động rất nhanh, chỉ trong một đêm, tất cả những thảo luận liên quan đến thân phận con trai của nhà họ Thẩm đều đã biến mất, những chủ đề được tạo mới cũng sẽ bị xóa ngay lập tức.

Mặc dù vậy nhưng cánh phóng viên đã bắt đầu bắt tay vào điều tra thân phận của Thẩm Thuật. Con trai út, thân phận bị giấu diếm nhiều năm, tuổi còn trẻ...

Dữ liệu nào cũng gọi lên lòng hiếu kỳ của mọi người.

Bọn họ sẽ kiên nhẫn đợi đến ngày đáp án được công bố.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107

Edit: Ngân Nhi

Thời gian ghi hình cho show “trên đời này có ma thật không?” vô cùng thoải mái, Tết nhất các nhân viên đều được nghỉ, hết kỳ nghỉ rồi mới bắt đầu ghi hình số thứ hai.

Ở tập đầu tiên các khách mời đã ở trong căn nhà bị ma ám một đêm, các khán giả xem trực tuyến đều biết là bọn họ đã bình an vô sự đi ra khỏi đó.

Hôm nay tổ chương trình sẽ ghi hình ở một công ty đào tạo người mẫu bó hoang, các khách mời sẽ cùng nhau đến địa điểm quay bằng xe bus.

Kiến trúc của nơi này tuy đã cũ, nhưng độ an toàn bên trong rất cao, nghe nói trước đây nơi này là tòa nhà đất tiền nhất của địa phương.

Tổ chương trình đã động tay động chân một chút từ trước, đèn ở hành lang không được ổn lắm, cứ lập lờ lập lờ.

Diệp Tuệ và Chu thiên sư đi tuốt ở đằng trước, các khách mời nhát gan bám theo sau họ.

Diệp Tuệ đi tới trước cửa công ty, kết một tiếng, cửa bị cô đẩy ra.

“Ôi mẹ ơi đáng sợ quá, công ty này bị bỏ hoang lâu rồi, ai mà biết bên trong có thứ gì chứ.”

“Nửa đêm có người bật nhạc ở khu vực sân khấu chứ T? Cứ đến tối là giá treo quần áo tự động nâng lên? Lại còn có thể bắt gặp một nhóm siêu mẫu gầy tơ xương nữa...Ồm, mấy cái này đều là tôi tự tưởng tượng thôi.”

“Lầu trên muốn hù chết tôi đấy à, nếu không đọc được câu cuối cùng thì chắc tôi sẽ tắt máy luôn khỏi xem mắt!”

Nghे theo lời đạo diễn, các khách mời sẽ đi vào phòng hóa trang của công ty đầu tiên.

Đèn trên gương của phòng hóa trang rất sáng, cách bày biện trong phòng cũng không quá lỗi thời, trên bàn có bày đồ trang điểm của phía nhà tài trợ cho chương trình, tranh thủ cho các khách mời quảng cáo luôn.

“Tổ đạo diễn chúng tôi có một yêu cầu.” Đạo diễn nói, “Chúng tôi muốn các bạn sử dụng những đồ trang điểm đã được để sẵn trên bàn.”

“Chọn một người thôi, mọi người sẽ cùng nhau trang điểm cho người này sao cho phù hợp với gương mặt nhất là được.”

Đạo diễn vừa dứt lời, tất cả các khách mời nữ đều bắt đầu suy nghĩ, đồng loạt quay đầu hướng mắt về phía một người không trang điểm, đang ngồi một chỗ gặm chân gà, Kim Cương.

Advertisement / Quảng cáo

Kim Cương nhận thấy bầu không khí có vẻ không đúng lắm, liền dừng động tác, vẻ mặt hoảng sợ: “Các cô...Các cô muốn làm gì?”

“Đừng có nghĩ đến việc trang điểm cho tôi đấy nhá, nghĩ cũng đừng hòng!” Kim Cương sợ đến nỗi đánh rơi chân gà xuống đất, anh ấy che mặt mình, duy trì sự tôn nghiêm của một chàng trai cao to vạm vỡ.

Tâm mắt của các cô gái thật ra không đặt lên người Kim Cương, mà là họ đang nhìn Chu thiên sư ngồi bên cạnh anh ấy cơ.

Chu thiên sư tất nhiên là không trang điểm, chỉ chī ngồi yên một chỗ bình thản nhắm mắt dưỡng thần, căn bản không hề biết là lư đã cháy đến chỗ mình.

Sao tự nhiên lại im lặng thế nhỉ? Chu thiên sư chậm rãi mở mắt ra, phát hiện mọi người trong phòng đều đang nhìn mình với ánh mắt đáng sợ, miệng cười gian tà.

Diệp Tuệ thay mặt lên tiếng: “Chu thiên sư, chị đã từng thử trang điểm bao giờ chưa?”

Chu thiên sư với gương mặt mộc: “???”

Chị là đệ tử chân chính của phái Mao Sơn, chỉ dốc lòng nghiên cứu về đạo giáo, bình thường nếu rảnh rỗi cũng chỉ lên mạng trao đổi với các đạo hữu, đừng nói đến chuyện trang điểm, ngay đến cả những nghệ sỹ nổi tiếng ở trong phòng này chị còn chẳng biết ai.

Ban đầu khi tổ chương trình tìm đến chị, chị còn không muốn tham gia.

Tổ chương trình nói với chị, rằng chương trình này không phải nhằm mục đích truyền bá mê tín dị đoan, địa điểm ghi hình cũng có nhân viên làm việc đi khảo sát trước, đảm bảo an toàn tuyệt đối, hy vọng chị sẽ tham gia làm khách mời cho chương trình.

Chu thiên sư với tư tưởng vì dân phục vụ, chị đến đây với mục đích là đảm bảo an toàn cho mọi người.

Sau khi tham gia chương trình, Chu thiên sư xác nhận những địa điểm quay đúng là rất an toàn, nhưng mà mấy khách mời còn đáng sợ hơn cả ma quỷ nữa, sao lại ép chị phải trang điểm chứ!

“Đừng căng thẳng, ngũ quan của chị rất đẹp, trang điểm vào nhất định sẽ như đẹp hoa trên gấm.” Diệp Tuệ tặng cho Chu thiên sư một ánh mắt khích lệ, “Để em trang điểm cho chị theo phong cách nhà nhận nhé, được không ạ?”

Chu thiên sư ngăn người, không hiểu vì sao mà chị lại thấy đáng vẽ của Diệp Tuệ rất dịu dàng, lời cô ấy nói cũng rất có sức thuyết phục.

một nhóm nữ minh tinh không thấy Chu thiên sư phản đối, Tổng Bạch liền kéo chị đến trước bàn trang điểm. Lúc Diệp Tuệ bắt đầu loay hoay trên mặt chị, chị mới hiểu được cái cảm giác cuộc đời này không còn gì phải hối tiếc nữa.

Cái chất lông màu vàng vàng này là gì đây? Sao bôi lên mặt lại thành màu trắng rồ?

Cả cái gì trông như bàn chải lông mềm vậy, cọ vào mặt ngứa quá, aaa cái gì nhìn cứ bột bột đây, sao lại bôi lên mí mắt mình!!!

Lúc Chu thiên sư đang nóng nảy thì đạn mực cũng thảo luận rất sôi nổi.

“Hahaha thương Chu thiên sư quá, giờ mà chụp lại cái biểu cảm gương mặt của Chu thiên sư lại thì đảm bảo sẽ thành meme hot cho xem”

“Diệp Tuệ nói không sai đâu, nhìn kỹ mà xem, Chu thiên sư đẹp thật đó.”

“Ngay cả Chu thiên sư cũng không làm gì được Diệp Tuệ sao? Diệp đại tiên pk Chu thiên sư, hiệp 1: Tôi xin tuyên bố, Diệp đại tiên thắng!”

Kim Cương đứng bên cạnh tròn mắt há mồm, không dám tiến lên, sợ mấy cô gái lại kéo cả anh vào để trang điểm thì toi.

Lúc các khách mời nữ đứng xung quanh trang điểm cho Chu thiên sư, Đặng Trĩ đứng cách đó không xa, chỉ yên lặng nhìn, không tiến lên.

Trong phòng hóa trang rất náo nhiệt, nhưng sự náo nhiệt của nơi này hình như không dành cho cô ta, một tiểu minh tinh vừa mới ra mắt.

Đặng Trĩ cô đơn nhìn vào gương, trong gương phản chiếu gương mặt buồn rầu của cô ta.

Dựa theo yêu cầu của đạo diễn, lúc Diệp Tuệ trang điểm, cô luôn hướng logo của nhãn hàng về phía máy quay, những khán giả xem trực tuyến đều có thể nhìn thấy rõ tên sản phẩm.

Diệp Tuệ không hổ là nghệ sỹ có giá trị thương mại cao, cô chỉ tùy tiện quảng cáo sản phẩm trên chương trình một chút thôi, vậy mà đêm đó lượng tiêu thụ sản phẩm đã tăng gấp mấy lần, đơn đặt hàng của công ty tài trợ tăng lên vùn vụt, những sản phẩm trang điểm có màu sắc nổi bật còn hết hàng chỉ trong vài giây.

Son môi hay phấn mắt mà Diệp Tuệ dùng trong show đều được dân mạng chụp ảnh lại rồi lan truyền rộng rãi, lập tức trở thành sản phẩm hot.

Phía nhà tài trợ cảm thấy bỏ ra trăm triệu để quảng cáo sản phẩm đúng là quá đáng giá, các khách mời cũng rất vui về phối hợp quảng cáo, hơn nữa ở đây còn có một nữ diễn viên đang rất nổi là Diệp Tuệ.

Nhóm nghệ sỹ này tổ chương trình đã lựa chọn rất chuẩn, người nào cũng rất phù hợp với show giải trí, ngay cả Chu thiên sư trầm mặc ít nói cũng đang dần hòa nhập hơn.

Các nhân viên công tác và khán giả đều chú ý đến Diệp Tuệ, không ai chú ý đến Đặng Trĩ, tâm mắt cô ta tùy ý liếc nhìn phòng hóa trang, trông thấy một đôi bóng tay trong góc tường.

Đôi bóng tay này hình như rất dốt, có thể nhìn ra cái treo lưng ghế bên dưới là kim cương chứ không phải nhựa.

Viên kim cương rất lớn, nhưng chỉ có Đặng Trĩ nhìn thấy nó.

Tranh thủ lúc không ai để ý, cô ta đi tới góc phòng, tránh đằng sau anh quay phim, nhặt cái bóng tay rơi dưới đất lên rồi lên lét bỏ vào trong túi mình.

Đặng Trĩ chẳng sợ ma quỷ, trước nay cô ta không tin là trên đời này có ma, huống hồ tập đầu tiên cũng quay rồi, làm gì có chuyện gì xảy ra trong căn nhà ma kia.

Còn ở đây chẳng qua cũng chỉ là một công ty người mẫu bỏ hoang thôi, ma ở đâu ra chứ.

Sau khi ra khỏi phòng hóa trang, đạo diễn lại nói với các khách mời: “Chúng tôi đã chuẩn bị cho các bạn một nhiệm vụ đặc biệt khác, đó là các bạn sẽ cùng nhau xem một đoạn băng.” nói đến đây, đạo diễn nở nụ cười quái lạ.

Ông dừng lại vài giây rồi mới nói nội dung của cuốn băng: “Đó là băng ghi lại những hình ảnh của những người mẫu đã từng làm ở đây.”

Buổi tối, mấy người tụ tập trong phòng khách, cùng với một cuốn băng chưa xem bao giờ.

Trừ Diệp Tuệ ra thì nét mặt ai cũng tỏ ra sợ hãi, Diệp Tuệ tuy có thể giữ bình tĩnh, nhưng đây là cô phải liếc nhìn Thẩm Thuật mấy lần thì mới an tâm được.

Dân mạng xem đến đoạn này cũng phải bội phục đạo diễn.

“Đạo diễn vì để hù dọa khách mời mà cũng nhọc lòng quá.”

“Tôi thì tôi thấy Diệp Tuệ vẫn là đáng sợ nhất, chắc lần này tổ chương trình cũng không hù được khách mời đâu, lại phải để Diệp Tuệ ra tay thôi.”

Diệp Tuệ luôn phải cố giữ nét mặt của mình không thay đổi mỗi khi cô đối mặt với bọn ma quỷ, vì thế mà bị dân mạng nói là bạo dạn.

Trong mắt bọn họ thì Diệp Tuệ là người không sợ trời không sợ đất, nói quá hơn nữa thì là sự lợi hại của Diệp Tuệ chắc là có thể làm bạn với ma quỷ luôn rồi.

Trước khi ghi hình, tổ chương trình đã bố trí xong phòng khách, để một bộ ghế salon cũ trong đó.

Advertisement / Quảng cáo

không cần phải nói, cái này chắc chắn là tổ chương trình đã phải tỉ mỉ chọn lựa, chính là để tạo ra một khung cảnh đáng sợ hù dọa các khách mời, như vậy thì chương trình mới hot được.

Diệp Tuệ vừa ngồi xuống salon thì Kim Cương và Tổng Bạch tự dưng cũng lao nhanh tới rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

Tổng Bạch dính chặt lấy Diệp Tuệ, Kim Cương thì ngồi cạnh Tổng Bạch, chỗ ngồi của hai người này là gần với Diệp Tuệ nhất.

Triệu Hủy vốn cũng có chung suy nghĩ nhưng lại chậm một bước, chỉ biết tro mắt nhìn Kim Cương nhanh chân chạy đến trước cướp mất chỗ của cô.

Diệp Tuệ còn chưa bị ma dọa mà đã bị hai người này làm cho sợ hết hồn trước rồi.

Triệu Hủy đi tới bên cạnh Kim Cương, cô ấy không ngồi xuống mà chỉ đứng trước mặt Kim Cương, híp mắt cười tươi nhìn anh ấy.

Kim Cương cảm thấy có một áp lực vô hình, nhưng vẫn kiên trì ngồi đó, sau tập phát sóng đầu tiên thì anh ấy đã không còn muốn che giấu nỗi sợ của mình nữa rồi.

Triệu Hủy nhận đủ là bạn học của Kim Cương, nhưng cô ấy lớn hơn Kim Cương một tuổi, cô ấy cười nói: “Kim Cương à, cậu nói xem, cậu là một đại nam nhân ở đây, làm thế này hình như không được hay lắm thì phải nhỉ.”

“Cậu sợ hãi đến vậy, không sợ làm cho các cơ bắp trên người cậu, cùng những fan của cậu thất vọng sao?”

Kim Cương với vẻ mặt bị phản đứng lên, đi đến ngồi ở một bên salon khác, Triệu Hủy lập tức không khách khí ngồi luôn xuống, dính chặt lấy Tổng Bạch.

Chẳng biết sẽ có chuyện quái gì xảy ra, cứ bám vào Diệp Tuệ là tốt nhất.

Diệp Tuệ dờ khóc dờ cười với mấy người này, xem ra lần trước cô đã khiến cho bọn họ ám ảnh quá rồi.

Quan hệ giữa Diệp Tuệ và các khách mời rất thân thiết, Đặng Trĩ mới tới chưa hòa nhập được, mà thật ra cô ấy cũng không muốn hòa nhập.

Đặng Trĩ đang có ý định đi lên với cái danh “Tiểu Diệp Tuệ”, chuẩn bị cố ý xây dựng ra cảnh Diệp Tuệ liên minh với những khách mời khác cô lập cô ta, nhân cơ hội nhận về sự quan tâm thông cảm của các fan.

Kim Cương ẩm tực ngồi một góc, anh ấy chú ý đến Đặng Trĩ, chỉ về phía bên cạnh Triệu Hủy: “Đặng Trĩ, nếu cô sợ thì cũng qua chỗ Diệp Tuệ ngồi đi.”

Đặng Trĩ lắc đầu: “không cần, tôi ngồi đây được rồi.”

Đặng Trĩ vừa nói vừa dùng ánh mắt đáng thương nhìn Diệp Tuệ, giống như đang bị người ta bắt nạt.

Diệp Tuệ nhìn thấy ánh mắt đó của Đặng Trĩ, nhưng cô không để tâm lắm, thoải mái nhìn lại Đặng Trĩ.

Triệu Hủy nhìn ra được ý đồ của Đặng Trĩ, nhưng cô ấy không biểu hiện ra mà chỉ thầm chửi mắng trong lòng mấy câu, ngay cả người nhỏ tuổi nhất là Tổng Bạch cũng cảm thấy thái độ của Đặng Trĩ đối với Diệp Tuệ có gì đó không đúng.

Đối với một người đàn ông thần kinh thô như Kim Cương thì anh ấy chỉ đang nghĩ là, chỗ ngồi bên cạnh Diệp Tuệ là cực kỳ đáng quý, mà chỗ ngồi cách mấy người bên cạnh Diệp Tuệ cũng đáng quý không kém, nếu Đặng Trĩ đã kiên trì như thế thì anh ấy cũng không khách khí nữa.

Diệp Tuệ nhìn cái điều khiển TV trước mặt, chủ động với tay cầm lấy.

Đối với người khác thì cái điều khiển không khác gì một quả bom, ai mà biết trong cuốn băng sẽ chiếu cái gì chứ, chỉ có Diệp Tuệ là dám cầm lên thôi.

Diệp Tuệ không mở TV luôn mà nói với đạo diễn: “Đạo diễn Tôn, anh chuẩn bị một bộ salon cũ và một cái TV cũ, nhưng lại quên mất một thứ nữa rồi.”

Các khách mời ngo ngác nhìn Diệp Tuệ, không biết câu tiếp theo Diệp Tuệ sẽ nói là gì.

Đạo diễn Tôn bị vạch trần ý đồ, mặt dày cười nói: “cô muốn có thêm cái gì?”

Diệp Tuệ nghiêm túc trả lời: “Lúc tôi xem TV nhất định phải có đồ ăn vặt và nước uống, không thì chẳng có ý nghĩa gì cả.”

rõ ràng là chuẩn bị xem phim kinh dị, thế mà lại bị Diệp Tuệ biến thành một buổi tiệc trà, bầu không khí tự nhiên trở nên thoải mái hơn nhiều.

Đạo diễn thật sự không theo nổi tư duy não bộ của Diệp Tuệ, chỉ đành phải đáp ứng yêu cầu của khách mời, bày đồ ăn vặt và nước uống trước mặt bọn họ.

Diệp Tuệ vừa nhìn thấy nước đào có ga trên bàn thì mắt sáng rực lên, vừa uống vừa đưa mắt liếc trộm Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật đứng cách cô không xa, trông thấy phản ứng của cô.

Diệp Tuệ thấy các khách mời chỉ chú ý đến đồ ăn đồ uống trên bàn, liền làm bộ lơ đãng nhìn Thẩm Thuật, còn lắc lắc chai nước trên tay nữa.

Thẩm Thuật thoáng cái đã hiểu ý Diệp Tuệ, khước môi anh cong lên, đáy mắt hiện rõ nét cười.

Diệp Tuệ uống nước ngọt có ga, nghĩ đến lúc trước Thẩm Thuật đã nói thật là mấy thùng nước ngọt trong nhà là do chính anh mua cho cô.

Vậy tức là anh đã để ý đến cô từ lâu rồi, nghĩ vậy, khúc miệng cô lại mím cười.

Tổng Bạch nhìn Diệp Tuệ uống nước ngọt thôi cũng cười được, liền hỏi: “Ngon lắm à chị?”

Diệp Tuệ suyt sặc, cô vận nắp chai lại, lấy một chai nước đào khác trên bàn nhét vào tay Tổng Bạch: “Vị bạch đào uống ngon lắm.”

Tổng Bạch hiểu kỳ mở nắp chai ra uống.

Dân mạng lại bùng nổ.

“Nửa đêm ngồi xem lại đoạn băng từ nhiều năm trước, phải tôi thì chắc không biết là đồ ăn vặt đi vào miệng hay đi vào lỗ mũi ý, chắc chỉ có Diệp Tuệ dám làm thôi.”

“Hình như Diệp Tuệ rất thích uống loại nước ngọt kia, mai tôi cũng phải đi mua một thùng về mới được.”

Diệp Tuệ không hề biết, chỉ một hành động bình thường của mình mà lại có thể khiến cho lượng tiêu thụ nước có ga vị bạch đào tăng lên nhanh chóng.

Có một số dân mạng thì thảo luận về Đặng Trĩ, cô ta đang muốn dựa hơi Diệp Tuệ để lăng xê bản thân, không ngờ hiệu quả lại hoàn toàn ngược lại.

“Đặng Trĩ làm sao thế? Diệp Tuệ hình như có nói gì với cô ta đâu? Sao ánh mắt cô ta nhìn Diệp Tuệ lại ám ức như vậy hả?”

“Các khách mời khác đều rất thân thiết với nhau, chỉ có Đặng Trĩ là làm trò thôi, nếu đây không phải là phát trực tiếp thì tôi đã bám tua luôn qua đoạn của cô ta rồi.”

Đoạn băng bắt đầu chiếu, vừa mới xem được vài giây thì đèn trên trần tắt phụt, Đặng Trĩ bất ngờ hét lên một tiếng, làm tăng thêm độ kinh khủng cho bầu không khí lúc này.

Cả căn phòng chìm trong bóng tối, chỉ có ánh sáng phát ra từ TV, chiếu lên gương mặt trắng bệch của các khách mời.

Advertisement / Quảng cáo

Trước khi xem cuốn băng, Diệp Tuệ đã thầm nhắc nhở bản thân phải chuẩn bị tâm lý cho vững, tổ chương trình chắc chắn sẽ bày trò gì đó, có khi lúc đang xem lại xuất hiện tap âm rồi bị nhiễu màn hình cũng nên.

Diệp Tuệ nhỏ giọng nhắc nhở Tống Bạch và Triệu Hủy: “Chuẩn bị tinh thần nhé, chắc TV sẽ có trục trặc đấy.”

Vừa dứt lời thì đoạn phim bắt đầu có dấu hiệu không bình thường, hình ảnh cứ chốc chốc lại dừng, màn hình nhấp nháy, có tiếng tap âm quá lạ vang lên.

Kim Cương ban nãy cũng dựng thẳng lỗ tai nghe Diệp Tuệ nói, không ngờ tự nhiên lại có tiếng hét chói tai ở đầu lọt thẳng vào tai, làm anh ấy sợ run bắn người, theo phản xạ hét lên theo.

Kim Cương vừa hét xong, Triệu Hủy sợ hết hồn ôm chặt lấy Tống Bạch, phản ứng dây chuyền, Tống Bạch cũng ôm chặt Diệp Tuệ, Diệp Tuệ thì quay đầu nhìn Thẩm Thuật để cầu an ủi.

Nét mặt của đạo diễn rất phức tạp, ông không ngờ cái cuốn băng ông đã sửa lại đôi chút lại không dọa được các khách mời, trái lại tiếng hét của Đặng Trĩ lại có thể khiến cho toàn bộ khách mời sợ hãi.

Sau khi xem đoạn băng, trừ tiếng hét chói tai của Đặng Trĩ ra thì các khách mời khác đều rất bình tĩnh, bọn họ chỉ đề phòng tiếng hét bất ngờ của Đặng Trĩ thôi, còn mấy cái khác thì chẳng đáng sợ lắm.

Diệp Tuệ đang xem thì thấy khát nước, cô lại cầm nước đào lên uống, vừa vận nắp chai lại thì đột nhiên có một ý nghĩ xuất hiện trong đầu.

cô liếc mắt nhìn Thẩm Thuật, sau đó giả vờ cầm không chắc chai nước, làm chai nước rơi khỏi tay, lăn đến bên chân anh.

Thẩm Thuật ngăn ra, nhưng sau đó lại nhịn cười nhặt chai nước lên, đi đến chỗ Diệp Tuệ, làm như chỉ là nhặt đồ giúp cô mà thôi.

Diệp Tuệ vì muốn đến gần anh nên cũng gan hơn nhiều, lúc Thẩm Thuật cúi người đưa lại chai nước cho cô, cô liền nhân cơ hội nhéo tay anh một cái.

May là đạo diễn đã tắt hết đèn, trong phòng tối đen như mực, cho dù trên màn ảnh TV có ánh sáng thì cũng không thể thấy rõ được hành động của Diệp Tuệ.

Lúc Diệp Tuệ chạm vào tay Thẩm Thuật, cô còn dụi dăng nói: “Cảm ơn anh.”

Thẩm Thuật bật cười, lui trở về vị trí cũ.

cô lại tiếp tục ngồi xuống salon, tìm không khỏi đập nhanh hơn bình thường, vừa rồi cô và anh giống như đang trộm ve vãn tán tỉnh nhau vậy.

thì ra cái cảm giác lên lút thể hiện tình cảm với nhau trước mặt bao người chính là như vậy.

Diệp Tuệ giữ chặt lồng ngực đang đập thành thịch của mình, thầm cảm thấy may mắn vì không bật đèn, không thì cô chẳng biết phải giải thích sao về cái mặt đỏ ửng của mình lúc này đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Edit: Ngân Nhi

Vừa mới kết thúc buổi ghi hình trực tiếp thì trên mạng đã xuất hiện một đồng tin mới.

[Đặng Trĩ có vẻ ngoài rất giống Diệp Tuệ, hai người cùng tham gia một chương trình thực tế.]

[“Tiểu Diệp Tuệ” Đặng Trĩ lần đầu tham gia show thần quái, nghi ngờ bị Diệp Tuệ cùng các khách mời chèn ép.]

[Diệp Tuệ tâm cơ khó lường chèn ép Đặng Trĩ, hoa khôi Bắc Ảnh* ngày thơ vô tội.]

**Tên gọi tắt của học viện điện ảnh Bắc Kinh.*

Đoàn đội của Đặng Trĩ ồ ạt đăng tin, không ngoài dự tính, tất cả các bài đăng đều nhắc đến tên của Diệp Tuệ, mấy tin tức này vừa nhìn là biết đã có chuẩn bị từ trước, hơn nữa còn nhắm thẳng vào một mục tiêu.

Bọn họ cũng biết hiện giờ Diệp Tuệ có lưu lượng thế nào, chỉ cần có dính dáng đến Diệp Tuệ là lượt xem các tin tức sẽ tăng lên mấy lần.

Đặng Trĩ vừa mới tốt nghiệp Bắc Ảnh, lúc đi học cũng đã từng tham gia diễn mấy phim ngắn trên mạng, nếu nhìn kỹ thì mặt mũi cô ta cũng có một chút giống Diệp Tuệ, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một phiên bản siêu cấp thấp của Diệp Tuệ thôi.

Cũng khó trách chuyện Đặng Trĩ muốn dựa hơi Diệp Tuệ, vì chỉ cần dính dáng đến Diệp Tuệ thôi là cũng đỡ được một nửa công sức lăng xê tên tuổi rồi.

Còn có những dân mạng đã soi hằm đó trang sức của Đặng Trĩ khi tham gia show, từ bông tai đến dây chuyền, hình như đều giống với đồ của Diệp Tuệ!

Việc ăn mặc của cô ta cũng bị ảnh hưởng bởi Diệp Tuệ, hiển nhiên có ta đang cố tình bắt chước để trở thành một Tiểu Diệp Tuệ.

Mà kiểu bắt chước này có phải hơi lố rồi không? Cái bộ dạng to ra đáng thương của cô ta so với tính cách của Diệp Tuệ thật sự là hoàn toàn khác nhau.

Tiểu minh tinh tuyển 18 Đặng Trĩ tham gia show thực tế này, làm đủ công tác chuẩn bị, chính là vì muốn dựa hơi Diệp Tuệ.

Dân mạng có những cách nhìn không đồng nhất, có bên thì tranh thủ xi và Diệp Tuệ, có bên thì công kích Đặng Trĩ.

“Diệp Tuệ hồi trước cũng tự xưng là Tiểu Thường Huỳnh còn gì? Bây giờ chuyện này lại đổ ngược lên đầu rồi đấy, cảm giác thế nào hả? Fan của Thường Huỳnh chỉ ngồi đây cười và không nói gì nha.”

“Hồi trước mấy cái scandal của Diệp Tuệ đều là do công ty quản lý tạo ra thôi, sau này Diệp Tuệ đã dựa vào chính thực lực của mình để tẩy trắng rồi.”

“Đặng Trĩ nghĩ sao vậy? Có giỏi thì mới lúc quay liền mấy phim như Diệp Tuệ đi nào, một người mới không có thực lực chưa gì đã muốn dựa hơi một nữ diễn viên đang hot, đường tắt cũng không dễ đi đến vậy đâu.”

Advertisement / Quảng cáo

Trong mấy bài báo mà phía Đặng Trĩ tung ra, cô ta chẳng những bôi đen Diệp Tuệ mà còn bôi đen cả tổ chương trình, xây dựng mình thành người bị hại, muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Đoàn đội của Diệp Tuệ dĩ nhiên cũng đọc được mấy tin này, nhưng bọn họ không có ý định chuẩn bị cho việc đáp trả.

Diệp Tuệ cũng không lên tiếng. Weibo của cô không có đồng thái gì, Kim Cương thì mới sáng sớm đã đăng bài: “Bị bắt nạt, muốn khóc, online cầu được dễ dàng.”

Tống Bạch bình luận bên dưới: “Hả? Kim Cương à anh mà cũng bị bắt nạt sao? không khóc không khóc nha.”

Triệu Huy: “Mẹ Tiểu Bạch ơi, Tiểu Bạch đi học mà dùng điện thoại này, đề nghị tịch thu điện thoại ngay.”

Chu thiên sư: “Đồng chí Kim Cương, anh mới gặp phải yêu ma quỷ quái gì sao? Có cần bốn thiên sư ra tay giúp anh hàng yêu trừ ma không?”

Các khách mời của chương trình đều bình luận cả rồi.

Tổ chương trình chia sẻ lại bài đăng của Kim Cương, kèm theo một biểu cảm cười to: “Ha ha ai dám bắt nạt cậu vậy? Kim Cương giờ là đối tượng bảo vệ trọng điểm của tổ chương trình đấy nhé.”

Phối hợp vô cùng ăn ý.

Những người sáng suốt đều sẽ nhận ra cái icon mặt cười của tổ chương trình là để dành cho Đặng Trĩ, nếu Đặng Trĩ còn dám đăng tin lung tung nữa thì lời bọn họ nói ra khỏi miệng sẽ không đơn giản chỉ là hai chữ ha ha nữa đâu.

một người mới ra mắt đi tham gia show mà còn muốn gây sự với Diệp Tuệ, bắt chước người ta để lăng xê tên tuổi, tranh thủ sự đồng tình của dân mạng, đây rõ ràng là cố ý chọc tức tổ chương trình rồi còn gì?

một tiện nghi lớn như thế, sao có thể để cho cô ta một mình độc chiếm hết được?

Tổ chương trình không hề khách khí và thẳng mặt Đặng Trĩ, hơn nữa còn cho khán giả biết rằng mấy tin tức trên mạng đều là do đoàn đội của Đặng Trĩ viết ra.

Các khách mời còn lại cũng chỉ mới hợp tác với nhau được hai buổi thôi, thời gian bọn họ quen biết nhau cũng chẳng xê xích với Đặng Trĩ là bao, làm gì có chuyện mới quen nhau được một hai ngày là đã liên hợp lại để bắt nạt người mới chứ?

Còn có Chu thiên sư ít nói, tính cách lại điềm đạm, vậy mà sao không thấy có ai đi bắt nạt Chu thiên sư hả? Với tính cách đó của Chu thiên sư mà bây giờ cũng đã hòa hợp được với mọi người, còn giao tiếp trên mạng với nhau nữa kia.

Mọi người cho ra một kết luận, đó là các khách mời chẳng có vấn đề gì cả, vấn đề rõ ràng nằm ở Đặng Trĩ!

Đặng Trĩ chẳng qua chỉ là khách mời đặc biệt cho tập hai thôi, mà mới tham gia đã dùng lắm chiêu trò như thế rồi, làm cho các đạo diễn của các show khác muốn mời Đặng Trĩ tham gia đều phải cân nhắc lại, cô ta không phải cứ đến show nào là sẽ hát nước bắn vào tổ chương trình show ấy đấy chứ?

Khách mời kiểu này thì ai mà cần.

Và thế là, công cuộc lăng xê tên tuổi của “Tiểu Diệp Tuệ” vừa mới bắt đầu thì tài nguyên show giải trí của Đặng Trĩ đã hoàn toàn mất sạch, không ai dám mời một người như cô ta đến tham gia chương trình của mình nữa.

Sau khi biết chuyện ông Thẩm sắp sửa quay trực tiếp việc tuyên bố người thừa kế là Thẩm Thuật, Thẩm Tu và cùng lo sợ, hẳn nói với Thường Huỳnh chuyện này, cuối cùng Thường Huỳnh đưa ra một đối sách.

Trước khi Thẩm Sĩ công bố người thừa kế, bọn họ sẽ bôi đen danh tiếng của Thẩm Thuật để dư luận nổ ra tranh cãi, ép Thẩm Sĩ phải thay đổi suy nghĩ.

Gần đây, trên mạng xuất hiện một vài tin tức nóng.

[Con trai út nhà họ Thẩm có số khác người thân, hai anh trai vô tội bị nguyên rủa!]

[Con trai út nhà họ Thẩm là một người rất đáng sợ, bị cả gia đình ruồng bỏ.]

[Con trai út nhà họ Thẩm nhiều năm không lộ diện là một người không tốt, số mệnh rất đáng lo ngại.]

Từng câu từng chữ đều tập trung bôi đen con trai út nhà họ Thẩm.

Mọi người vốn đang rất tò mò về thân phận của cậu út nhà họ Thẩm, sau khi đọc những tin tức này, bọn họ đã bắt đầu có một chút thành kiến về anh.

Chà trách mà bao năm qua nhà họ Thẩm không nói gì về sự tồn tại của cậu út, thì ra là anh ta có số khác mệnh, hai người anh trai đã bị anh ta khác chết.

Xem ra cậu út nhà họ Thẩm thật sự có vấn đề, cho nên người thừa kế chắc chắn không phải là anh ta.

Dư luận nghiêng về phía Thẩm Tu, đa phần đều cho rằng Thẩm Tu ưu tú hơn nhiều cậu con trai út kia, ông Thẩm có mắt không trông thì mới cho rằng con trai mình là người có tài.

Lúc Diệp Tuệ đọc được tin tức, cô gần đến run cả tay, chỉ có người của nhà họ Thẩm thì mới có thể nhắc đến chuyện Thẩm Thuật có số khác mệnh, khác chết hai người anh trai thôi.

Hơn nữa Thẩm Sĩ vừa mới mở họp báo thì đã có người bôi đen Thẩm Thuật rồi.

Thẩm Thuật đang đề dọa đến lợi ích của ai, Diệp Tuệ là người rõ ràng hơn ai hết. Thẩm Tu sợ Thẩm Thuật sẽ chiếm hết gia sản của nhà họ Thẩm nên mới tìm cách để bôi nhọ anh.

Diệp Tuệ yêu thương trân trọng Thẩm Thuật vô cùng, cô chỉ hy vọng anh được sống hạnh phúc bình an, nhưng có những kẻ rất ranh rồi, luôn muốn tới quấy rầy cuộc sống của anh và cô.

Bọn họ mãi mãi không thể biết rằng, chỉ một câu nói tùy tiện của bọn họ cũng đủ tạo thành tổn thương cho người khác, từng lời nói sẽ trở thành những lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật thấy Diệp Tuệ đọc tin tức, anh đưa tay ra nắm lấy tay cô, nói: “anh đã bảo nhân viên xử lý chuyện này rồi.”

Diệp Tuệ nắm bắt: “Thẩm Thuật, em tức lắm, sao bọn họ có thể đối xử với anh như vậy cơ chứ!”

Đến cô còn thấy tức điên lên, không biết Thẩm Thuật thì sao? Bị người thân hãm hại như thế, anh cảm thấy như thế nào?

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ nhìn nhau, ánh mắt anh đen nhánh bình thản, tựa như mặt hồ yên ả, hình như anh đã sớm lường trước được ngày này sẽ đến.

anh nhìn Diệp Tuệ, nghiêm túc nói: “anh sẽ xử lý ổn thỏa chuyện này, sẽ không để cho cảm xúc của chúng ta bị ảnh hưởng bởi những người không liên quan.”

Hồi lâu sau, Diệp Tuệ mới gật đầu.

Những tin tức đã được xóa sạch, nhưng Diệp Tuệ vẫn chưa thể nuốt trôi cục tức này, cô phải nghĩ cách đối phó với Thường Huỳnh và Thẩm Tu để trả thù cho Thẩm Thuật mới được.

Mấy ngày sau, Diệp Tuệ hỏi thăm được là Thường Huỳnh sẽ đi đến một buổi đấu giá, hình như cô ta rất thích một món đồ gì đó. Diệp Tuệ cười, cô ta muốn thử gì, cô nhất định sẽ không để cho cô ta có được.

Thoảng cái đã đến ngày diễn ra buổi đấu giá, buổi tối, từng chiếc xe lần lượt đỗ trước cửa, nơi đấu giá được trang hoàng rực rỡ, tuy là buổi tối nhưng nhìn sáng như ban ngày.

Thường Huỳnh đã vào bên trong từ sớm, cô ta ngồi cạnh quản lý của mình.

Thường Huỳnh biết vật phẩm cuối cùng được mang ra đấu giá là chiếc vòng tay ngọc Phi Thúy, trước nay cô ta vẫn luôn rất thích trang sức làm từ ngọc Phi Thúy, cứ có món đồ nào chất lượng là sẽ mua để sưu tầm.

Vội lại, sau khi cô ta nghĩ kế bôi nhọ Thẩm Thuật thì dư luận hiện đang bắt đầu nghiêng về phía Thẩm Tu.

Mặc dù mấy bài đăng đều biến mất một cách kỳ lạ, nhưng Thẩm Tu gần như đã chắc chắn trở thành người thừa kế của nhà họ Thẩm rồi, tâm trạng của cô ta đang rất vui.

một lát sau, có người ngồi xuống bên cạnh cô ta, cô ta quay sang nhìn, không ngờ lại là Diệp Tuệ, sắc mặt cô ta trầm xuống: “cô tới đây làm gì?”

Diệp Tuệ chẳng thèm nhìn Thường Huỳnh một cái, chỉ nhẹ nhàng vuốt ống tay áo, thờ ơ nói: “Sao tôi lại không thể tới đây? Phòng đấu giá này là cô mua đấy à?”

Thường Huỳnh mặt tái mét, cô ta chưa chuẩn bị tâm lý để đối co với Diệp Tuệ, mặc dù cô ta không muốn ngồi cùng Diệp Tuệ, nhưng nếu bây giờ mà đứng lên bỏ đi thì khác nào cô ta nhún nhường Diệp Tuệ chứ.

Advertisement / Quảng cáo

Thường Huỳnh tiếp tục ngồi yên một chỗ.

Diệp Tuệ vẫn không nhìn Thường Huỳnh, nét mặt nghiêng của cô rất lạnh lùng: “Tin tức trên mạng là trò mèo của cô.”

Diệp Tuệ không dùng câu hỏi mà bình tĩnh nói một câu khẳng định.

Thường Huỳnh khựng lại, cô ta biết tin tức mà Diệp Tuệ nói là giả, ngay sau đó liền cười hà hà: “Đúng thế đấy, thì sao nào?”

Dù sao cô ta và Diệp Tuệ đã chẳng nề mặt nhau từ lâu rồi, quan hệ của Thẩm Tu với Thẩm Thuật cũng rất tệ, hai người đương nhiên phải ở thế đối địch.

cô ta lại nói thêm một câu: “Tất cả những điều tôi nói đều là sự thật.” Chỉ cần phá hủy hình tượng của Thẩm Thuật thì khả năng anh ta trở thành người thừa kế sẽ ít đi rất nhiều.

Lúc này Diệp Tuệ mới quay đầu lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn Thường Huỳnh, giọng cũng lạnh lẽo như tuyết: “sự thật? Vì muốn đạt được mục đích của mình mà cô sẵn sàng nói xấu người khác như thế đúng không? Đạo đức của cô thấp đến vậy cơ à?”

Thường Huỳnh: “Người thừa kế của nhà họ Thẩm chỉ có một mà thôi.”

Diệp Tuệ cười khẩy: “Tài sản của nhà họ Thẩm chúng tôi chẳng thêm để mất tới đâu, hai người nếu còn chủ động động đến chúng tôi thì đừng trách tôi không khách khí.”

Thường Huỳnh định hỏi Diệp Tuệ nói không thêm để mất đến tài sản của nhà họ Thẩm là có ý gì, nhưng buổi đấu giá đã bắt đầu.

Các vật phẩm đấu giá lần lượt được bán đi, cuối cùng đã đến vật phẩm cuối cùng, người mẫu cầm chiếc vòng tay Phi Thúy lên sân khấu, chất lượng của ngọc cực kỳ tốt, tỏa sáng tron bóng dưới ánh đèn.

Mắt Thường Huỳnh sáng rực lên, cô ta muốn có cái vòng tay này từ lâu rồi, hôm nay cô ta đến đây vì nó. Diệp Tuệ liếc mắt nhìn phản ứng của Thường Huỳnh, cười khẩy một cái.

Để tôi xem xem hôm nay cô có lấy được cái vòng này hay không nhé.

MC đấu giá nói: “Đây là vòng tay bằng ngọc Phi Thúy, giá khởi điểm là 400 vạn, bây giờ xin được phép bắt đầu phiên đấu giá!”

Thường Huỳnh là người lên tiếng đầu tiên: “600 vạn!”

Thường Huỳnh vừa bắt đầu đã tăng thêm hẳn 200 vạn, khiến cho tất cả mọi người đều đồng loạt quay sang nhìn cô ta, bấy giờ bọn họ mới biết đến sự có mặt của lưu lượng tiểu hoa ở đây.

Còn nữa, người ngồi bên cạnh Thường Huỳnh là ai kia? Thế mà lại là Diệp Tuệ!!! Hai người này không phải trước nay vẫn luôn mâu thuẫn với nhau hay sao?

Thường Huỳnh không thêm quan tâm đến suy nghĩ của người khác, cô ta chỉ muốn có được cái vòng tay kia thôi, cô ta nhìn chăm chăm vào cái vòng trên sân khấu, bỗng bên cạnh cô ta có một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên.

“700 vạn.”

Thường Huỳnh kinh ngạc nhìn sang bên cạnh, chống lại ánh mắt cười hà hà của Diệp Tuệ, cô ta chợt hiểu được mục đích của Diệp Tuệ khi đến đây hôm nay, liền tức giận nói: “Hôm nay cô định đấu với tôi đến cùng phải không?”

Diệp Tuệ cong môi cười, ánh mắt sắc lạnh: “cô rất thích cái vòng Phi Thúy đó sao? Trùng hợp quá, tôi cũng rất thích nó.”

Giọng của cô rất chắc chắn: “Cái vòng tay này, hôm nay sẽ thuộc về tôi.”

Thường Huỳnh tức nghẹn, cô ta biết lý do vì sao Diệp Tuệ muốn làm vậy, hẳn là đang trả thù cho việc cô ta và Thẩm Tu đăng tin tức bôi nhọ Thẩm Thuật đây mà.

Về quyền thừa kế ở nhà họ Thẩm, Thẩm Tu đã thua Thẩm Thuật một bậc, nếu hôm nay cô ta mà không lấy được cái vòng tay thì cũng có nghĩa là cô ta cũng thua Diệp Tuệ.

Vậy thì mặt mũi cô ta biết để vào đâu chứ!

Thường Huỳnh lập tức tiếp tục: “850 vạn.”

Diệp Tuệ chậm rãi nói: “950 vạn.”

Thường Huỳnh xót ruột hô lên một cái giá cao hơn: “1100 vạn.” cô ta không tin là Diệp Tuệ có thể theo được cô ta.

Bên cạnh lại vang lên giọng của Diệp Tuệ: “1200 vạn.”

Thường Huỳnh: “1450 vạn.”

Diệp Tuệ nhìn Thường Huỳnh, nhẹ nhàng nói tiếp: “1550 vạn.”

Những người khác không ai đấu giá cả, mọi người chỉ tập trung theo dõi Diệp Tuệ và Thường Huỳnh, xem họ nâng giá chiếc vòng ngọc lên ngày một cao.

Diệp Tuệ không biết là Thẩm Thuật cũng đến tham dự buổi đấu giá này, Diệp Tuệ vừa tới đây, Thẩm Thuật đã phát hiện ra ngay, cho nên từ đầu vẫn luôn chú ý đến cô.

Trong phòng khách vip, Vương Xuyên nói với Thẩm Thuật: “Thẩm tổng, ở bên dưới Diệp Tuệ đang đấu giá với Thường Huỳnh.” Hón nữa giá tiền còn tăng lên rất cao.

Thẩm Thuật hờ hững đáp: “Ừ.”

Vương Xuyên thử dò hỏi: “Chúng ta có cần làm gì không ạ?” Bà chủ Hoa Thụy đang ở bên dưới đấu giá, Thẩm tổng chắc cũng phải giúp một tay chứ nhì.

Thẩm Thuật trầm ngâm vài giây, bình tĩnh nói: “cô ấy có ý nghĩ riêng của mình, cứ thuận theo cô ấy đã, lúc cần thiết tôi sẽ ra tay.”

anh rất hiểu mục đích của cô, biết cô đang muốn xa gần thay cho anh.

Khóe miệng Thẩm Thuật nở nụ cười, dù cô có làm gì thì anh đều sẽ dung túng cho cô làm.

Vương Xuyên lại xem một lúc, đánh hơi được điều gì đó không bình thường: “Thẩm tổng, bà chủ ra giá rất có ý đồ nhé.”

Thường Huỳnh tăng giá, Diệp Tuệ cũng tăng giá, nhưng tăng không nhiều cũng không ít, lúc nào cũng chỉ duy trì sự chênh lệch cao hơn Thường Huỳnh 100 vạn.

Thẩm Thuật cũng cảm thấy thú vị, giống như mèo vờn chuột vậy, con chuột dù có chạy trốn kiểu gì thì cũng không thể nào thoát khỏi móng vuốt của con mèo.

Diệp Tuệ chính là một con mèo khôn ngoan, còn Thường Huỳnh là chuột, Diệp Tuệ luôn tăng giá một cách từ từ, giữ lại một tia hy vọng cho Thường Huỳnh.

Tuy nhiên việc tăng giá duy trì ở mức 100 vạn lại khiến cho Thường Huỳnh có một cảm giác mơ hồ là cô ta sẽ không bao giờ thắng được Diệp Tuệ.

Cứ như vậy, Thường Huỳnh tràn trề hy vọng rồi sau đó lại thất bại, rồi lại tràn trề hy vọng, lại thất bại, mãi mãi là một vòng tuần hoàn không hồi kết.

Diệp Tuệ từng chút từng chút làm tan biến hết tất cả sự kiên nhẫn và hy vọng của Thường Huỳnh, cho đến khi Thường Huỳnh chịu không nổi, cô ta hít sâu một hơi: “Diệp Tuệ, cô điên rồi à? Ra giá cao như thế chỉ để mua một cái vòng ngọc thôi sao!”

Diệp Tuệ nhìn cô ta, chậm rãi phun ra ba chữ: “Tôi thích thế.”

Sau đó lại châm chọc: “Cái giá này tuy cao thật, nhưng bây giờ là tôi sợ hay cô sợ đây?”

Thường Huỳnh vô cùng chán nản, cô ta không ngờ là cục diện lại thành ra thế này, thật sự cô ta đang có ý định từ bỏ rồi, nhưng mà...

Quản lý của Thường Huỳnh cảm thấy hơi sốt ruột, nhỏ giọng nhắc nhở: “cô vẫn còn muốn đấu giá à? Số tiền quá lớn rồi...”

Thường Huỳnh tức điên, đầu tiếp chứ, sao lại không đấu tiếp? đã đến nước này rồi, tất cả mọi người đều đang nhìn vào, ai thua thì người đấy nhục.

Có không muốn đua nữa thì cũng phải đua!

Thường Huỳnh: “1700 vạn.”

Diệp Tuệ: “1800 vạn.”

Thường Huỳnh phát hiện có điều gì không đúng, mỗi lần Diệp Tuệ tăng giá đều chỉ cao hơn cô ta 100 vạn, giống như Diệp Tuệ đang muốn đùa giỡn với cô ta vậy.

Thường Huỳnh gặng dứ nói: “cô muốn đấu đến cùng với tôi thật đấy phải không?”

Diệp Tuệ liếc mắt nhìn Thường Huỳnh mấy lần, cô bật cười, giọng nói lạnh như băng: “Thế cô nghĩ tôi đang đùa đấy à? cô đấu không được thì đừng có làm lãng phí thời gian của tôi.”

Thường Huỳnh cực kỳ tức giận, nhưng giá tiền hiện tại thực sự quá cao, cho dù cái vòng tay có chất lượng thế nào thì cô ta cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ bỏ ra nhiều tiền như thế để mua về.

Thường Huỳnh yên lặng.

Mọi người đều biết là Diệp Tuệ và Thường Huỳnh đang đấu với nhau, cái vòng tay kia cuối cùng sẽ chỉ thuộc về một trong hai người này mà thôi.

Xem tình hình trước mắt thì khả năng Diệp Tuệ giành được nó là cao hơn.

Lúc này, phòng khách vip trên lầu đột nhiên mở ra, mọi người đồng loạt nhìn lên, bọn họ biết người ngồi bên trong là Thẩm tổng, không lẽ Thẩm tổng cũng muốn đấu giá sao?

Diệp Tuệ thấy Vương Xuyên bước ra, trong lòng mừng rỡ, Thẩm Thuật cũng đến sao?

MC đấu giá nhìn thấy Vương Xuyên liền hỏi: “Thẩm tổng muốn đấu giá ạ?”

Vương Xuyên gật đầu, anh hồ hững nhìn Diệp Tuệ một cái, sau đó thu hồi tầm mắt, mở miệng: “3000 vạn.”

Giọng của Vương Xuyên lọt vào tai mọi người, Thẩm tổng thế mà lại đưa ra một mức giá cao hơn hẳn hơn một ngàn vạn! Xem ra Thẩm tổng rất thích món đồ này.

Nhưng bọn họ lại nghĩ tới một khả năng, đó là Thường Huỳnh đang đấu với Diệp Tuệ, mà Diệp Tuệ là nghệ sỹ của Hoa Thụy.

Thẩm tổng làm thế là để giúp đỡ Diệp Tuệ sao?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mũi Âm Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109

Edit: Ngân Nhi

Tổng giám đốc Thẩm của Hoa Thụy thế mà lại ra giá tận 3000 vạn để mua một chiếc vòng ngọc Phi Thúy! Ánh mắt mọi người nhìn Vương Xuyên có phần phức tạp.

Bọn họ biết là Thẩm tổng rất kén chọn, nếu anh không để mắt tới vật phẩm nào thì chắc chắn sẽ không tham gia đấu giá.

Nhưng lần này Thẩm tổng lại tham gia vào rồi, hơn nữa còn dùng một con số không hề nhỏ.

Mà không biết lần đấu giá này Thẩm tổng tham gia vì thích cái vòng ngọc hay vì muốn ra mặt cho nghệ sỹ của Hoa Thụy là Diệp Tuệ nữa.

không một ai biết được đáp án.

Diệp Tuệ thấy Thẩm Thuật đấu giá, đầu tiên cô sững sờ vài giây, nhưng ngay sau đó đáy mắt liền hiện lên ý cười, cô biết là anh muốn giúp cô.

cô làm bộ lơ đãng liếc nhìn phòng VIP trên lầu, cái người luôn quan tâm đến cô, không muốn cô phải chịu bất kỳ áp lực nào đang ngồi phía sau cánh cửa kia.

Thường Huỳnh gặng run cả tay, việc Diệp Tuệ cố tình tăng giá lên đã khiến cô ta sốt ruột lắm rồi, số tiền ngày một cao hơn, cô ta hoàn toàn không thể biết con số cuối cùng sẽ là bao nhiêu.

Mà bây giờ Thẩm tổng làm vậy, chính là đã tỏ rõ thái độ của anh ấy.

Ở phiên đấu giá này, anh ấy không cho phép những người khác có được chiếc vòng ngọc, hơn nữa cô ta biết, Thẩm tổng đang muốn tặng thể diện cho Diệp Tuệ trước mặt mọi người.

Thường Huỳnh cũng muốn giành tiếp, vì dù sao mọi người đều đang nhìn vào, nhưng người ta là tổng giám đốc của Hoa Thụy đấy, lợi thế về tiền bạc rõ ràng là hơn hẳn cô ta.

Trong làng giải trí những tài nguyên cao cấp nhất đều nằm ở Hoa Thụy, cô ta không chỉ không thể đắc tội với Thẩm tổng mà còn phải lấy lòng anh ấy, ngay đến Diệp Tuệ cô ta bây giờ còn không dám động vào.

Lần đấu giá này, cô ta chắc chắn phải chịu bẽ mặt rồi.

MC đấu giá nói: “Còn ai muốn đấu giá không?”

Tất cả đều nhìn Thường Huỳnh, vì Thẩm tổng đã ra tay rồi nên Diệp Tuệ không cần phải đấu giá nữa, chỉ còn lại Thường Huỳnh thôi.

Thường Huỳnh toàn thân cứng đờ, không tiếp tục ra giá nữa.

Advertisement / Quảng cáo

MC: “3000 vạn lần thứ nhất.”

không khí yên tĩnh, không có ai ra giá.

MC: “3000 vạn lần thứ hai.”

Vẫn là sự yên tĩnh.

MC hô một câu cuối cùng: “3000 vạn lần thứ ba.” Chiếc búa được gõ xuống, MC nói: “Chiếc vòng tay ngọc Phi Thúy này đã thuộc về Thẩm tổng.”

Giải quyết rất dứt khoát!

Buổi đấu giá của buổi tối khép lại, Vương Xuyên nhận lấy chiếc vòng ngọc, mọi người đều cho là Thẩm tổng đấu giá xong sẽ về luôn, vì trước giờ tác phong của Thẩm tổng là vậy, có được đồ mình muốn là về luôn, không nán lại trên lầu thêm một phút nào.

Tuy nhiên lần này mọi người lại được một phen kinh hãi.

Vương Xuyên không trở lại căn phòng cho khách VIP mà lại cầm chiếc vòng ngọc đi tới trước mặt Diệp Tuệ, nhìn cô nói: “cô Diệp Tuệ, xin dừng bước.”

Mọi người vốn đang quay người ra về đều đồng loạt đứng lại, rồi rít nhìn về phía Diệp Tuệ, về mặt ngọc ngà. Sao Vương Xuyên lại không quay về đưa chiếc vòng cho Thẩm tổng luôn?

Mọi hành động của Vương Xuyên đều phản ánh ý tứ của Thẩm tổng, vậy Thẩm tổng đang định làm gì?

Diệp Tuệ cũng ngăn người, ngay đến cô cũng không đoán được ý của anh.

Vương Xuyên nhớ lại lời dặn dò của Thẩm Thuật, anh lấy lại bình tĩnh, đưa chiếc vòng tay ra trước mặt Diệp Tuệ, giọng nói vang lên rõ ràng: “cô Diệp Tuệ, chiếc vòng ngọc Phi Thúy này là món quà mà Thẩm tổng của tôi tặng cho cô, bây giờ nó là của cô rồi.”

Diệp Tuệ ngo ngắc, cô hiểu ý của anh, anh làm vậy vì muốn cho Thường Huỳnh và những người khác biết là Hoa Thụy sẽ luôn che chở cô.

Đáy lòng Diệp Tuệ nổi lên một cảm xúc khó tả, cô nhận lấy chiếc vòng: “Cảm ơn anh.”

Vương Xuyên hoàn thành nhiệm vụ, vui vẻ rời đi.

Bầu không khí hoàn toàn yên tĩnh, vì ai cũng đang khiếp sợ không nói nên lời, tới nay Thẩm tổng tham gia đấu giá thì thôi đi, bây giờ lại còn tặng luôn chiếc vòng ngọc vừa mới đấu giá được cho Diệp Tuệ chứ!

Thái độ làm việc lần này của Thẩm tổng có phần khoa trương hơn mọi lần, anh không hề có ý muốn che giấu tâm tư của mình, rõ ràng là muốn cho Diệp Tuệ một chỗ dựa đàng hoàng.

Tối nay Diệp Tuệ nở mày nở mặt quá rồi, còn Thường Huỳnh thì sao?

Mọi người lại quay sang nhìn Thường Huỳnh, sắc mặt cô ta trắng bệch, mỗi cái không còn một giọt máu, nói thật là nhìn còn nhợt nhạt hơn cả ánh đèn.

Mọi người không khỏi nhớ lại lần Thẩm Tu tặng bình hoa cho Thẩm tổng nhưng bị Thẩm tổng từ chối, cho nên ánh mắt mọi người nhìn Thường Huỳnh cũng có vài phần chế nhạo.

Bạn trai Thường Huỳnh bại trước Thẩm tổng, bây giờ Thẩm tổng còn tạo chỗ dựa cho nghề sỹ nhà mình, ra tay hào phóng mua cho Diệp Tuệ vật phẩm đấu giá cuối cùng.

Thẩm tổng từng và mặt Thẩm Tu, Thường Huỳnh lại là bạn gái Thẩm Tu, hôm nay cô ta cũng bị Thẩm tổng và mặt. Ngày hôm nay, cô ta đã trở thành trò cười ngay từ khi bắt đầu cố gắng đua giá với Diệp Tuệ rồi!

Trước con mắt của bao người, mặt Thường Huỳnh đỏ bừng, thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Thường Huỳnh cảm thấy việc mình đến đây tối nay là một sai lầm, cô ta không chiếm được một tí lợi ích nào, ngược lại còn để cho người ta cười chê.

Nhưng suy nghĩ của cô ta vẫn không hề loạn, nghĩ đến hành động của Thẩm tổng, cô ta thật sự không hiểu nổi, tại sao Thẩm tổng lại muốn tặng Diệp Tuệ cái vòng tay đó?

Quan hệ giữa anh ấy và Diệp Tuệ là thế nào?

Đáy lòng Thường Huỳnh đột nhiên dấy lên một sự sợ hãi trước nay chưa từng có.

Trong đầu cô ta hiện lên một suy nghĩ, Thẩm Thuật, Thẩm tổng, hai người có họ giống nhau, hai người đều rất quan tâm đến Diệp Tuệ, hai người đều trầm lặng khiêm tốn...

Điểm giống nhau thật sự rất nhiều, trong lòng Thường Huỳnh đã mơ hồ hiện lên một suy đoán.

cô ta nhớ là Diệp Tuệ nói Thẩm Thuật có máy bay tư nhân, một người có tài lực thế nào thì mới có thể mua được máy bay tư nhân chứ?

cô ta đã từng cùng Thẩm Tu suy nghĩ xem rốt cuộc là Thẩm Thuật đầu tư cái gì mà lại có nhiều tiền đến thế, vượt quá sự tưởng tượng của mọi người?

Thường Huỳnh lại nghĩ, Thẩm Tu đã từng đề cập với cô ta chuyện có một hôm Thẩm Tu tới Vi thị, thấy Tần Hán đang bàn chuyện công việc với một người, mà bóng lưng người đó nhìn rất quen.

Bọn họ đã suy luận ra rất nhiều khả năng, nhưng chưa từng liên hệ Thẩm Thuật và Thẩm tổng của Hoa Thụy lại với nhau.

Mà hôm nay, mọi việc đã được xâu chuỗi lại với nhau, hội tụ lại thành một đáp án không thể ngờ tới nhất, cũng chính là một đáp án khẳng định.

Thẩm Thuật, người chủ khắc mệnh vô dụng của Thẩm Tu, cái người mà bọn họ chưa từng để vào mắt, lại chính là tổng giám đốc Thẩm thần bí của Hoa Thụy!

Chuyện này đối với Thường Huỳnh mà nói thì không khác gì sét đánh giữa trời quang.

Hồi tưởng lại những chuyện mà cô ta đã làm với Thẩm Thuật và Diệp Tuệ, cô ta tuyệt vọng nghĩ, xong thật rồi.

Buổi đấu giá kết thúc, mọi người lục đục ra về. Diệp Tuệ cũng chuẩn bị ngồi lên xe Tiểu Lưu lái, đúng lúc này thì chuông điện thoại kêu, là Thẩm Thuật gọi.

Diệp Tuệ mỉm cười, cô nghe máy, anh nói: “cô Diệp, cô có hài lòng với chiếc vòng tay tôi tặng không?”

âm cuối của anh nhẹ nhàng nhún cao, mang theo ý cười.

Diệp Tuệ cười, thì ra Thẩm Thuật còn có một mặt này cơ đấy. Ánh mắt cô trong trẻo vạn phần, đáp: “Chiếc vòng này không có một điểm nào khiến tôi thấy không hài lòng hết.”

Hồ hấp của Thẩm Thuật rất nhẹ, cách điện thoại, hơi thở của anh như phả vào tai cô.

anh cười nói: “anh ở chỗ giao lộ phía trước chờ em”

Lúc này trong phòng đấu giá đã tàn nát người, Diệp Tuệ đi ra ngoài, báo Tiểu Lưu lái xe đưa cô đến chỗ giao lộ phía trước.

Tiểu Lưu dừng xe lại cho Diệp Tuệ xuống rồi lái xe đi, Diệp Tuệ đi lên trước, ở đó có một chiếc xe đen đang đỗ, cô nhận ra đó là xe của Thẩm Thuật.

Cửa ghế lái mở ra, Thẩm Thuật xuống xe đi về phía cô.

Thấy Thẩm Thuật, tâm trạng của Diệp Tuệ trở nên vui vẻ hẳn, cô ngược mắt nhìn anh thật kỹ.

Trong đêm đông yên tĩnh lạnh thấu xương, lá cây rơi vang lên tiếng xào xạc.

Ánh đèn đường xẹt qua gương mặt Thẩm Thuật, từ đôi mắt sâu xuống đến sống mũi cao thẳng, cuối cùng tụ lại ở đôi môi với độ cong hoàn mỹ của anh.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Thuật đứng trong đêm tối, nhưng dường như anh có thể làm sáng bừng cả màn đêm, ánh sáng từ xung quanh chiếu tới, mà anh chính là sắc thái rực rỡ nhất trong đó.

Thậm chí từng động tác dù là rất nhỏ của anh, Diệp Tuệ cũng cảm thấy rất thu hút.

Diệp Tuệ cười, đây là người cô yêu, cũng là người mà cô muốn dùng mọi thứ để bảo vệ.

Chẳng biết từ khi nào, Thẩm Thuật đã đi tới trước mặt cô, bầu không khí rất an tĩnh, cô nghe thấy giọng nói dịu dàng của anh: “Chúng ta về nhà thôi.”

Diệp Tuệ cười: “Vâng, về nhà thôi.”

Thường Huỳnh và Thẩm Tu vì muốn tranh đoạt tài sản nên đã mua tin bôi nhọ Thẩm Thuật, Diệp Tuệ tối nay đến buổi đấu giá, cố ý nâng giá từ từ để khiến Thường Huỳnh rơi vào khủng hoảng.

Thẩm Thuật ra mặt giúp cô, đưa một mức giá cao hơn hẳn để lấy về vật phẩm đấu giá, nhân tiện dẫn mặt những kẻ có ý định muốn động đến cô.

Cả hai đều dùng những cách thức riêng để bảo vệ đối phương.

Nhưng lúc này không ai lên tiếng nhắc lại về buổi đấu giá, những việc mà họ làm vì nhau, không cần nói ra thì mỗi người vẫn thấm hiểu trong lòng.

Diệp Tuệ ngồi lên xe, xe lái vào màn đêm yên tĩnh.

Chuyến ở buổi đấu giá được đăng lên mạng rất nhanh, trên mạng xuất hiện một chủ đề.

[Tổng giám đốc của Hoa Thụy vung một số tiền lớn để lấy về vật phẩm đấu giá cho Diệp Tuệ, chỗ dựa của Diệp Tuệ vô cùng lớn mạnh!]

Trong bài đăng có kể lại chuyện ở buổi đấu giá, Diệp Tuệ và Thường Huỳnh tranh giành một món đồ, vào thời khắc quan trọng. Thẩm tổng của Hoa Thụy đã đưa giá cao để mua vật phẩm đó, cuối cùng còn tặng nó cho Diệp Tuệ.

Dân mạng cực kỳ khiếp sợ!

Hai tiểu hoa đang nổi, một tổng giám đốc thần bí, chỉ cần kéo một trong ba người ra là cũng có chuyện để nói rồi chứ đừng nói là cả ba người.

Quan trọng hơn là, Thẩm tổng của Hoa Thụy từ trước đến giờ luôn rất khiêm tốn, thế mà lần này lại ra tay giúp Diệp Tuệ, không thể không làm cho người ta đoán già đoán non.

Có người cho là, bấy giờ Diệp Tuệ là nghệ sỹ nổi nhất của Hoa Thụy, giá trị thương mại cực cao, có ấy đấu giá với người khác, Thẩm tổng nhìn thấy chẳng lẽ lại không ra tay?

Hơn nữa Thường Huỳnh còn là đối thủ của Diệp Tuệ, Thẩm tổng làm vậy là để cảnh cáo Thường Huỳnh, thầm nhắc nhở với cô ta rằng Diệp Tuệ là người của Hoa Thụy.

Dù Diệp Tuệ có làm gì thì phía sau cô vẫn luôn có Hoa Thụy để dựa vào, Diệp Tuệ là người nhà mình, Hoa Thụy không giúp cô thì giúp ai?

Có người thầm cảm thán bởi cảnh cường đại của Hoa Thụy, cũng có người lại nghi ngờ.

Cho dù Diệp Tuệ là nghệ sỹ của Hoa Thụy đi nữa thì Thẩm tổng có cần thiết phải tự mình ra tay không? Thế này cũng quá khoa trương rồi.

Hơn nữa nếu thử suy nghĩ cẩn thận thì Diệp Tuệ và Thẩm tổng, một người là nữ minh tinh xinh đẹp giới giang, một người là tổng giám đốc trẻ tuổi có tài, hai con người ưu tú như thế, ghép lại thôi đã cảm thấy có mùi mớ ám rồi.

Còn có người táo bạo suy đoán, Thẩm tổng làm vậy không phải vì Diệp Tuệ là người của công ty anh, mà anh làm vậy vì chính cô thôi.

Nhưng người ta cũng bác bỏ ý nghĩ này rất nhanh, Thẩm tổng trước giờ luôn rất khiêm tốn, chưa từng lộ diện, cũng chưa từng có scandal nào với các nữ minh tinh.

Lần này Thẩm tổng tặng quà cho Diệp Tuệ mà không bận tâm đến suy nghĩ của người khác, cũng là vì giữa anh ấy và Diệp Tuệ hoàn toàn là quan hệ trong sáng, cho nên mới không sợ người ta đồn đoán lung tung.

Thẩm tổng giành được món đồ đấu giá kia, chút tiền đó đối với Thẩm tổng mà nói thì chẳng đáng kể chút nào, nhưng lại thành công và mặt Thường Huỳnh.

Sau đó Thẩm tổng lại tặng nó cho Diệp Tuệ, chính là tăng thêm sự cạnh cáo, một lần nữa nhắc nhở Thường Huỳnh phải chú ý hành vi của bản thân, đừng đại mà đối đầu với Diệp Tuệ.

Tóm lại, chuyện xảy ra ở buổi đấu giá đã làm mọi người nhận ra một điều.

Đó là nếu kẻ nào muốn bắt nạt Diệp Tuệ thì phải hỏi Hoa Thụy trước, xem họ có đồng ý hay không đã.

Bộ phim điện ảnh “Ninh Linh” mà Diệp Tuệ đóng chính đã được vào liên hoan phim Berlin, cô nhận được lời mời đi Đức.

Diệp Tuệ phải đi nhiều ngày, cho nên Thẩm Thuật quyết định đi cùng cô, chuyện của công ty sẽ được giao cho Vương Xuyên quản lý, có vấn đề gì Vương Xuyên sẽ lập tức liên lạc ngay với Thẩm Thuật.

Lần này cả đoàn đội của Diệp Tuệ sẽ đi theo cô, cho nên lúc đặt phòng khách sạn, đương nhiên Tiểu Lưu sẽ chỉ đặt một phòng cho Diệp Tuệ.

Trong mắt Tiểu Lưu thì Diệp Tuệ và Thẩm Thuật không chỉ là vợ chồng mà còn thuộc kiểu vợ chồng rất tình cảm với nhau nữa, cô đã bắt gặp rất nhiều cảnh show ân ái của hai người này rồi.

Thẩm Thuật cưng chiều Diệp Tuệ như thế, đi đâu cũng dính lấy nhau, dù là công việc hay cuộc sống thì giữa hai người cũng không thể có người thứ ba xen vào.

Diệp Tuệ thì không nghĩ tới điều này, mặc dù cô và Thẩm Thuật đã bày tỏ tình cảm với nhau, nhưng vẫn chưa đến mức thân mật như thế.

Lúc Diệp Tuệ đẩy cửa phòng khách sạn ra, nhìn thấy chiếc giường lớn trong phòng, bước chân cô khựng lại.

không hiểu nghĩ tới chuyện gì mà mặt cô đỏ bừng lên, cô yên lặng đẩy hành lý vào phòng, không dám ngắt đầu.

Cửa phòng đóng lại, Thẩm Thuật vào theo cô, đầu tiên anh chú ý đến chiếc giường lớn trong phòng, tim không khỏi đập nhanh hơn một chút, lập tức nhìn về phía Diệp Tuệ.

Nhưng lực chú ý của anh rất nhanh đã chuyển sang vành tai đỏ ửng của cô.

Thẩm Thuật lo lắng tiến lên, tay sờ trán Diệp Tuệ: “Mặt em nóng quá, em sốt à?”

Diệp Tuệ đẩy tay anh ra, âm thầm quan sát phản ứng của anh, phát hiện anh mặt không đỏ tim không đập loạn, chẳng gượng gạo giống cô gì cả.

Diệp Tuệ tránh né ánh nhìn quan tâm của anh, chẳng lẽ chỉ mỗi cô là suy nghĩ không trong sáng thôi sao?

cô tìm đại một lý do để trả lời câu hỏi của anh, không dám nói việc mặt mình đỏ là vì vừa mới nghĩ đến chuyện gì đó.

“Em đói quá, bọn mình đi ăn tối đi.” Diệp Tuệ vừa kêu đói, sự chú ý của Thẩm Thuật lại xoay chuyển ngay.

Hôm nay Diệp Tuệ không thấy thèm ăn, cảm sáng không ăn, đồ trên máy bay cũng không ăn được, Thẩm Thuật lo dạ cô sẽ không được thoải mái.

Bây giờ trời đã tối, Diệp Tuệ và Thẩm Thuật không xuống nhà mà ăn trong phòng luôn

Trong phòng chỉ có một nhà vệ sinh, Diệp Tuệ tắm rửa trước rồi đến Thẩm Thuật.

cô ngồi trên salon, nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, căn phòng rất yên tĩnh, đến mức chỉ một âm thanh rất nhỏ thôi cũng nghe được rất rõ.

Diệp Tuệ biết buổi tối sẽ không thể phát sinh chuyện gì, nhưng cô vẫn không khống chế được cảm giác xấu hổ.

cô đưa tay quạt mặt, mở điện thoại ra xem lịch trình, nhưng vẫn không thể dời đi sự chú ý.

Advertisement / Quảng cáo

Trong đầu cô chỉ toàn là tiếng nước chảy trong nhà tắm, Thẩm Thuật đang ở trong đó.

cô thật sự muốn tát mình một cái, trong đầu toàn những thứ gì vậy chứ. cô để điện thoại xuống, dựa lưng vào ghế salon, cầm điều khiển lên mở TV.

TV vừa được bật thì trong phòng ồn ào lên nhiều, tiếng nước chảy trong nhà tắm cũng bị át đi một nửa.

Diệp Tuệ thờ phào nhẹ nhõm, vừa định để điều khiển TV lên bàn thì lỡ tay đụng vào cốc nước để bên phải.

Cũng may là cô nhanh tay gạt mất, lập tức đỡ lấy cái cốc, không thì ướt hết điện thoại rồi, nhưng vẫn có một ít nước bị đổ ra bàn.

cô rút mấy tờ giấy ăn để lau bàn, còn chưa kịp lau thì lại thấy chỗ nước trên bàn chuyển động.

Diệp Tuệ sợ hãi lùi về sau, nước trên bàn vẫn đang chuyển động, cuối cùng tạo thành một chữ trên bàn.

“Help.”

Từ lúc Diệp Tuệ đi vào phòng đến giờ đều không thấy con ma nào, với lại có Thẩm Thuật đi cùng nên cô cũng không để ý.

Tìm cô đập nhanh hơn mấy nhịp, cô đang ở nước ngoài, không lẽ lại gặp phải ma nước ngoài hay sao?

Nước trên bàn lại di chuyển tiếp, hợp thành một từ khác: “Giúp tôi.”

Diệp Tuệ sợ quá đứng bật dậy rồi chạy về hướng nhà tắm, tiếng nước chảy vẫn không ngừng, nhưng lúc này cô chẳng nghĩ được gì nữa rồi.

cô đập mạnh cửa nhà tắm, run rẩy hô: “Thẩm Thuật, Thẩm Thuật.”

một giây sau, tiếng nước chảy dừng lại, cửa phòng được mở ra, Thẩm Thuật mặc áo choàng tắm xuất hiện, có thể vì vội quá nên áo anh mặc bị nói lỏng, lộ ra lồng ngực vẫn còn dính bọt xà phòng.

Diệp Tuệ giật mình, cô há hốc miệng, quên mất là mình định nói cái gì, cảnh tượng đáng sợ ban nãy làm sao mà gây chấn động bằng hình ảnh lúc này được.

Mái tóc đen của Thẩm Thuật ướt nhẹp, nước ở đuôi tóc vẫn còn đang chảy nhỏ giọt xuống, anh vừa nghe thấy tiếng cô thì đã lập tức mặc đại áo choàng tắm vào rồi vọt ra mở cửa.

Lúc này, cả hai đều ý thức được một chuyện.

Đó là, bên trong lớp áo choàng tắm, Thẩm Thuật không mặc gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

Edit: Ngân Nhi

rõ ràng đang là mùa đông, nhưng nhiệt độ lúc này lại tăng cao, có thể là vì bất điều hòa, cũng có thể là vì nguyên nhân khác.

Bầu không khí như ngưng đọng lại, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tim đập của đối phương, cứ tiếp tục như vậy thì không được, nhất định phải có một người phá vỡ sự lúng túng trước.

“Em...”

“anh...”

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật lên tiếng cùng lúc rồi lại dừng lại cùng lúc luôn, cả hai đều chờ đối phương nói trước.

“anh nói trước đi...”

“Em nói trước đi...”

Hai người lại một lần nữa nói giống nhau, khiến cho bầu không khí lại như ngưng tụ, chìm trong sự yên tĩnh.

Thẩm Thuật nói trước: “Vừa rồi em có vẻ rất sợ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Diệp Tuệ không dám nhìn Thẩm Thuật, chỉ dám cố định tầm mắt ở cái mũi cao của anh: “Trong phòng có ma, nhưng em không nhìn thấy.”

Vừa dứt lời, cô liền nhìn thấy sự thay đổi từ cái gương phía sau lưng anh.

Vì tắm nước nóng nên trên gương được phủ một lớp hơi nước, bây giờ trên đó hiện một hàng chữ: “Edward.”

Là một cái tên.

Diệp Tuệ kinh ngạc, theo bản năng túm lấy áo choàng tắm của Thẩm Thuật, kéo anh đến bên cạnh mình, cô chưa từng nhìn thấy ma nước ngoài, ai biết là bọn họ có sợ Thẩm Thuật hay không.

Động tác của cô rất gấp gáp, Thẩm Thuật không kịp phản ứng thì đã bị cô lôi kéo, bước lao đảo về phía trước mấy bước.

Thẩm Thuật bị kéo thì không nói, vấn đề là áo choàng tắm của anh cũng bị cô kéo xuống rồi, cả phần vai và nửa lồng ngực của anh đều lộ ra bên ngoài, hơn nữa vì anh bước đến gần cô, tạo thành khoảng cách rất gần giữa hai người, nên hơi thở của Diệp Tuệ cứ thế phả vào da thịt anh, gần trong gang tấc.

Diệp Tuệ lập tức luống cuống muốn kéo áo lại cho anh, hành động này không thể tránh khỏi việc động chạm vào da anh, tạo thành cảm giác nhột nhột.

Advertisement / Quảng cáo

cô đã hoàn toàn quên mất rằng chỉ cần chạm vào da anh là cô sẽ không nhìn thấy ma nữa.

Đầu ngón tay cô lạnh như băng, mà Thẩm Thuật thì mới tắm xong, toàn thân đều đang tỏa ra hơi nóng.

anh nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, khẽ cười một tiếng, chỉ nắm chặt cái áo, không có ý định làm giúp Diệp Tuệ.

Chờ đến khi Diệp Tuệ chỉnh lại áo cho anh xong, trên trán cô đã rịn một lớp mồ hôi mỏng.

Vượt qua quá trình này, Diệp Tuệ đã một hồi cả về tâm và sức, tình huống hiện giờ khiến cho cô thấy khó thở: “anh mặc quần áo vào đi.”

Thẩm Thuật đột nhiên khom lưng xuống, nâng gương mặt nóng bừng của cô lên, nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái, sau đó nhanh chóng đứng thẳng người dậy.

Diệp Tuệ đỏ mặt che môi anh lại, cảm nhận nhiệt độ ấm nóng dưới lòng bàn tay: “Bây giờ không cho anh hôn, anh vào thay quần áo đi đã.”

Thẩm Thuật nghe lời quay về nhà tắm, Diệp Tuệ lại la lên: “Đợi đã, anh đừng đóng cửa!”

Thẩm Thuật ngơ ngẩn, Diệp Tuệ cứng đờ người, lắp bắp giải thích: “Em quay...quay lưng lại, anh đừng...đừng đóng cửa.”

cô vẫn còn đang thấy sợ vì mấy chữ hiện lên trên gương, cho nên không muốn một mình đợi ở ngoài.

nói xong, cô liền quay lưng đi, đằng sau truyền đến tiếng mặc quần áo.

“Xong rồi.” Thẩm Thuật mặc đồ rất nhanh, nhưng Diệp Tuệ vẫn chưa xoay người lại, anh đánh phải đi tới trước mặt cô, buồn cười nói: “anh mặc đồ xong rồi.”

Diệp Tuệ hít sâu một hơi, vẫn không dám nhìn anh, cô tránh không chạm vào da anh, kéo áo lôi anh đến trước gương nhìn.

anh nhũn mẩy nói: “Là tên của con ma.”

Diệp Tuệ nhìn xung quanh phòng một lượt, vẫn không tìm thấy bóng dáng của con ma đâu, lúc này cô mới nhớ ra là cô mới vừa đụng chạm Thẩm Thuật, chắc phải một lát nữa mới có thể nhìn thấy ma.

anh và cô ngồi ở đầu giường đợi con ma xuất hiện, không thì tối nay cả hai sẽ ngủ không ngon giấc.

không biết là con ma kia e dè dương khí của Thẩm Thuật hay là có nguyên nhân gì khác mà mấy hiện tượng kỳ lạ lúc trước đã không còn xuất hiện lại nữa.

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật ngồi đợi hơn tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy nó đâu.

Diệp Tuệ ngồi máy bay cả ngày, buồn ngủ không mở nổi mắt rồi, Thẩm Thuật thấy bộ dạng của cô thì đột nhiên đứng dậy.

cô nhìn anh hỏi: “anh muốn làm gì?”

Thẩm Thuật đi tới chỗ công tắc đèn, bấm nút công tắc, nói: “anh tắt đèn cho em ngủ.”

Tạch một cái, đèn trên trần tắt, chỉ còn lại ánh sáng dịu nhẹ từ đèn ngủ đầu giường.

Diệp Tuệ nhìn hành động của Thẩm Thuật, không nói gì, chỉ yên lặng vén chăn lên nằm ở một bên giường.

Con buồn ngủ ban nãy của cô đã tàn đi một chút, ngược lại cô còn thấy tỉnh táo hơn theo từng bước chân anh lại gần.

cô nằm thẳng đuồn trên giường, không dám trở mình, không dám nhúc nhích, cho đến khi Thẩm Thuật nằm xuống bên cạnh cô, toàn thân cô đã cứng ngắc đến cực điểm.

Thẩm Thuật tắt đèn ngủ đi, cả căn phòng chìm trong bóng tối, rèm cửa dày cộm che mất cả ánh trăng bên ngoài.

Diệp Tuệ nhận thấy Thẩm Thuật nằm bên cạnh đang trở mình, cô nín thở chú ý đến từng động tác của anh.

một giây sau, bàn tay cô bị anh nắm lấy, sự ấm áp truyền đến từng đầu ngón tay cô.

Thẩm Thuật nhẹ nhàng cầm tay cô, nói: “Ngủ đi.”

anh lo cô vẫn còn thấy sợ con ma kia, cho nên mới nắm tay cô, như vậy thì dù có phát sinh chuyện gì cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến cô.

Diệp Tuệ thoáng tỉnh tâm lại, hướng về bóng tối cười nói: “anh ngủ ngon.”

Thẩm Thuật đáp lại ngay: “Em ngủ ngon.”

một đêm mộng đẹp.

Trước liên hoan phim Berlin, Diệp Tuệ có rất nhiều việc phải chuẩn bị.

Dior đã cấp cho Diệp Tuệ một bộ lễ phục nằm trong thiết kế mới nhất, bọn họ cực kỳ thiên vị cô, bộ lễ phục màu đen này cả thế giới còn chưa có ai được mặc đâu.

Vốn đã có một ngôi sao nữ nước ngoài muốn có chiếc váy này, nhưng nhà thiết kế vừa nhìn thấy Diệp Tuệ thì đã biết khi chất của cô mới là phù hợp nhất.

Hoa Thụy đã vẽ một con đường cho Diệp Tuệ trở thành ngôi sao quốc tế, ở lần đầu tiên cô xuất hiện ở lễ trao giải liên hoan phim ở nước ngoài, công ty đã nâng đỡ hết mình, cho truyền thông và khán giả phải lưu lại một ấn tượng sâu sắc về cô.

Dior đã chọn riêng cho Diệp Tuệ một bộ váy màu đen, lần váy được thuê rất cẩn thận tỉ mỉ, không quá rườm rà, làm tăng thêm sự sang trọng và thanh lịch.

Lúc mặc váy, Thẩm Thuật cũng ở bên cạnh cô.

Diệp Tuệ đi vào phòng thay đồ, nhân viên của Dior giúp cô mặc váy, Thẩm Thuật ở bên ngoài đợi.

Lúc cô từ bên trong bước ra, lần váy đen đóng đưa theo từng nhịp bước, Diệp Tuệ ngược lên nhìn vào mắt Thẩm Thuật.

Thẩm Thuật ngồi trên ghế, ánh mắt nóng bỏng thiêu đốt người, giống như chú rết đang chờ cô dâu thay váy vậy.

Đây là trang phục dạ hội với thiết kế hở vai, phô ra vùng xương quai xanh tuyệt đẹp của cô, dưới ánh đèn chiếu rọi nhìn cực kỳ thu hút.

Diệp Tuệ mỉm cười nhìn Thẩm Thuật, cô liếc nhìn xung quanh một lượt, tranh thủ lúc người bên cạnh không để ý, liền ngoắc ngoắc ngón tay với anh, mắt cười tinh nghịch.

Yết hầu Thẩm Thuật chuyển động, anh chỉ khẽ cười một tiếng, không nói gì.

Diệp Tuệ phải đi công việc, Thẩm Thuật không thể đi cùng cô nữa, phía tham đồ tập trung quá nhiều truyền thông, huống hồ các phóng viên đều đang nhắm vào Diệp Tuệ.

Xe hơi chậm rãi rời đi, di chuyển đến khu vực sảnh diễn ra liên hoan phim.

Lúc Diệp Tuệ thay váy xong, có một nữ minh tinh cũng đã tới Berlin.

Đoàn đội của Đặng Trĩ đã thu xếp ổn thỏa, sẽ để cho Đặng Trĩ và Diệp Tuệ chạm mặt nhau trên thảm đỏ.

Dĩ nhiên, Đặng Trĩ chỉ là một người mới, không thể mượn được đồ của Dior, các nhãn hàng cao cấp khác cũng sẽ không cấp trang phục cho cô ta.

Đặng Trĩ chưa có tác phẩm nào, cho nên không có bất kỳ nhãn hàng nào muốn mời cô ta, thư mời tham dự liên hoan phim cũng là đoàn đội của cô ta đi mua mới có.

Advertisement / Quảng cáo

Từ lần trước dựa hơi Diệp Tuệ để lăng xê tên tuổi trên show truyền hình đã làm cho tài nguyên show giải trí của cô ta bị cắt hết, nếu cô ta không tiếp tục cố gắng thì sẽ không thể nổi lên được dù chỉ một chút.

Đơn giản mà nói thì, mục đích Đặng Trĩ tới đây không phải để cọ thảm đỏ, mà là cọ nhiệt của Diệp Tuệ.

Vì muốn chạm mặt Diệp Tuệ trên thảm đỏ mà xe của Đặng Trĩ đã phải đợi rất lâu, lúc thấy xe của Diệp Tuệ đi tới, Đặng Trĩ mới bước xuống đặt chân lên thảm đỏ.

Bộ trang phục mà cô ta mặc cũng khá giống chiếc váy hoa của Dior mà Diệp Tuệ đã từng mặc, đoàn đội của cô ta đã thuê nhà thiết kế làm một bộ gần giống vậy. Thường thì những tiểu minh tinh khi bước lên thảm đỏ, vì muốn thu hút ống kính máy ảnh nên thường hay mặc những bộ đồ sặc sỡ như vậy.

Đặng Trĩ đã đứng ở khu vực chụp ảnh năm phút rồi mà vẫn chưa thấy Diệp Tuệ đâu, cho nên cô ta cứ phải đứng nguyên tại chỗ.

Truyền thông nước ngoài chẳng ai biết cái người đang đứng lì trên thảm đỏ không chịu đi này là ai, ngoại hình thì rất thanh thuần, nhưng đặt giữa các minh tinh thì không có gì đặc biệt cả.

Đặng Trĩ là người khó xử hơn cả, đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng của cánh phóng viên nước ngoài, cô ta vẫn phải cố duy trì nụ cười.

Công ty của Đặng Trĩ đã chi mấy chục vạn thì mới có được thư mời tham dự liên hoan phim Berlin, vì giữ thể diện nên chiếc xe đưa Đặng Trĩ tới khu vực thảm đỏ cũng là xe thuê khi đến đây.

Số tiền đó sẽ không hề lãng phí nếu Đặng Trĩ có thể tạo dựng được danh hiệu “Tiểu Diệp Tuệ” khi ở Berlin.

Diệp Tuệ vẫn ngồi trong xe chưa xuống, các tin tức về “Tiểu Diệp Tuệ” đến Berlin đã được đăng đầy trên mạng, cô nhìn điện thoại, đáng vẻ như có điều suy nghĩ.

cô nhận được tin nhắn của Thẩm Thuật: “Có cần anh ra tay không?”

Diệp Tuệ không muốn anh phải đích thân xử lý một chuyện nhỏ nhặt như thế này, nếu Hoa Thụy chen ép Đặng Trĩ thì người ta sẽ nắm được nhược điểm, sẽ nói Hoa Thụy cạy thế ép người, đến lúc đó chắc chắn sẽ có người nhân cơ hội mua bài bêu xấu Hoa Thụy.

Nếu muốn tồn tại lâu dài trong giới giải trí thì phải biết đương đầu với sóng to gió lớn, huống hồ chỉ là một Đặng Trĩ nhỏ bé, không cần Hoa Thụy phải ra tay làm gì.

“anh yên tâm, em có cách trị cô ta.” Diệp Tuệ nhấn lại cho anh rồi đưa điện thoại cho trợ lý.

Mặc trang phục mà cô đã từng mặc trên thảm đỏ đúng không? Chơi xấu ở lì trên đó không chịu đi đúng không? Xem ra là đang chờ cô đấy mà.

Diệp Tuệ không ngăn ngại đứng chung sân khấu với “Tiểu Diệp Tuệ” này đâu, cô cũng muốn xem xem rốt cuộc thì Đặng Trĩ muốn làm gì.

trên thảm đỏ, lực lượng an ninh đang đi về phía Đặng Trĩ, chuẩn bị đuổi cô ta ra ngoài, đúng lúc này chợt vang lên tiếng hô hào rất lớn.

Các phóng viên đồng loạt giờ máy ảnh lên bấm đèn cường, đồng loạt to tiếng hô lên với người phía sau Đặng Trĩ.

“Nhìn đây nào nhìn đây nào!”

“Xin cô tiến gần lại phía tôi được không ạ?”

Các phóng viên đột nhiên trở nên điên rồ, không phải vì sự xuất hiện của ngôi sao nổi tiếng thế giới, mà là vì...

Diệp Tuệ tới rồi.

Đoạn trailer của phim “Ninh Linh” đã được phát sóng ở nước ngoài từ lâu, khai mạc liên hoan phim Berlin lần này, nữ chính Diệp Tuệ là người được chú ý nhất.

Mọi người đều biết Ninh Linh là nữ diễn viên nổi tiếng nhất trong lịch sử điện ảnh Trung Hoa, Tịch Diễm và Ninh Linh là cặp đôi vàng trong làng điện ảnh, Ninh Linh rời khỏi trần thế, Tịch Diễm cũng lui về ở ẩn, cho nên khi đạo diễn Tịch quay trở lại màn ảnh với bộ phim điện ảnh về hồi ký của Ninh Linh thì đã nhận được rất nhiều sự quan tâm.

Trong giai đoạn chuẩn bị cho bộ phim, truyền thông nước ngoài cũng đã chú ý đến hướng đi của phim, sau khi công bố tên diễn viên đảm nhận vai nữ chính, tất cả mọi người đều không thể ngờ.

Nữ chính thế mà lại là một diễn viên mới chưa có tên tuổi.

Rốt cuộc đó là ai mà lại khiến cho đạo diễn Tịch công nhận và lựa chọn vào vai Ninh Linh?

Truyền thông nước ngoài cũng chỉ có thể nhìn ảnh và các cảnh quay trong phim của Diệp Tuệ để biết thêm về cô.

Giương mặt của Diệp Tuệ có đẹp không, có đủ để khiến cho người ta ấn tượng khi xem phim không? Diễn xuất của cô ấy có đủ để diễn tả sinh động về một nữ diễn viên nằm trong ba diễn viên lớn của làng điện ảnh thế giới hay không?

Khi bọn họ xem xong đoạn trailer thì mọi hoài nghi đều đã tan biến. sẽ không có một ai phù hợp với vai Ninh Linh hơn Diệp Tuệ, chỉ có cô ấy mới có thể diễn được những cảm xúc phức tạp của Ninh Linh thôi.

Có thể nói là mọi người đều đang mong chờ đến buổi liên hoan phim Berlin, như vậy thì có thể tận mắt chiêm ngưỡng phong thái của Diệp Tuệ trên thảm đỏ rồi.

Dưới sự chờ mong của mọi người, Diệp Tuệ, nữ diễn viên mới trên thị trường quốc tế, lần đầu tiên được ra mắt với giới truyền thông nước ngoài.

Khác với bộ váy rực rỡ của Đặng Trĩ, Diệp Tuệ mặc một bộ lễ phục màu đen, làm tôn lên làn da trắng hơn tuyết của cô, mái tóc dài được búi lên, tạo hình rất đơn giản, trang phục và kiểu tóc đều không khoa trương, nhưng lớp trang điểm trên gương mặt thì lại tinh xảo và sắc nét, thợ makeup đã trang điểm cho cô rất đẹp, làm rung động lòng người.

Lúc nhìn thấy Diệp Tuệ, các phóng viên đều có một suy nghĩ giống nhau, ý nghĩ này mãnh liệt hơn nhiều so với lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Tuệ qua ảnh.

Đẹp quá.

Sau khi truyền thông nước ngoài chụp ảnh Diệp Tuệ, khi viết bài đề đăng, bọn họ đã gọi cô là “Thiên nga đen đến từ phương Đông”.

“Diệp Tuệ!” Các phóng viên nước ngoài phát âm tiếng Trung ngọng lịu để gọi cô.

Trong sự hô hào nhiệt liệt từ phía truyền thông, Đặng Trĩ biết, người đang đi phía sau cô ta chính là Diệp Tuệ.

Để Diệp Tuệ đã xuất hiện, Đặng Trĩ lúc này mới bắt đầu nhắc chân đi, an ninh cũng không đuổi cô ta nữa. Diệp Tuệ đi tới khu vực chụp ảnh, Đặng Trĩ hồ hững xoay người lại.

Chiều cao của Đặng Trĩ và Diệp Tuệ có chút chênh lệch, cô ta đi giày cao gót, ngẩng đầu, miễn cưỡng nhìn vào mắt Diệp Tuệ.

Diệp Tuệ không nhìn Đặng Trĩ mà tiếp tục mỉm cười với phía truyền thông, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Đặng Trĩ.

một giây sau, Đặng Trĩ đi về phía Diệp Tuệ, cô ta cố ý ngã bèn chân đang đi giày cao gót, cả người đổ về trước, ngã xuống trước mặt Diệp Tuệ.

Cú ngã này làm như vô tình, nhưng sẽ giúp cô ta có cơ hội đối diện với Diệp Tuệ.

Đặng Trĩ tỏ ra bối rối, còn cố gắng giữ hình tượng, cô ta ngửa đầu lên, dùng ánh mắt đáng thương nhìn Diệp Tuệ, trong mắt còn rưng rưng nước mắt.

Diệp Tuệ thậm chí cười lạnh trong lòng, mặt không thể hiện cảm xúc gì, cô bước nhanh đến chỗ Đặng Trĩ, lén vẩy đen dung đưa theo từng nhịp bước.

Đường cong thon thả, làn da tuyết trắng, mỗi một bước đều khiến cho lòng người rung động.

Diệp Tuệ đi tới trước mặt Đặng Trĩ, cô đưa một tay ra, cánh tay trắng nõn tạo thành một đường cong rất đẹp.

Bức ảnh Đặng Trĩ ngã xuống lập tức bị đăng lên mạng, tin tức mà đoàn đội của cô ta mua sớm đã chuẩn bị xong, chỉ việc tung hết lên thôi.

[“Tiểu Diệp Tuệ” ngã trên thảm đỏ liên hoan phim Berlin.]

[“Tiểu Diệp Tuệ” Đặng Trĩ xinh đẹp hút hồn, trang phục tươi sáng trên thảm đỏ thể hiện mười phần tiên khí.]

Diệp Tuệ đi đầu thì Đặng Trĩ theo đó, cô ta chẳng những bắt chước trang phục của Diệp Tuệ mà còn cố chơi chiều trên thảm đỏ.

Advertisement / Quảng cáo

Cái thuốc cao da chó này làm thế nào cũng không vứt đi được hay sao?

Bộ phận PR của Hoa Thụy tuyệt đối không thể dung túng cho chuyện này.

trên thảm đỏ, hành động của Diệp Tuệ đã hóa giải được sự lúng túng, có thể tranh thủ xây dựng hình tượng tốt đẹp của cô ngay tại đây.

Đặng Trĩ vì Diệp Tuệ mà tới, nếu trên mạng đang quan tâm về các bài đăng liên quan đến hai người thì Hoa Thụy sẽ tận dụng điểm này để phản đòn.

[Diệp Tuệ giúp đỡ một nữ nghệ sỹ người Hoa trên thảm đỏ, bộc lộ nhân phẩm quá tốt.]

[Truyền thông nước ngoài không tiếc lời ca ngợi sắc đẹp của Diệp Tuệ, thiên nga đen đến từ phương Đông.]

Hoa Thụy không muốn tạo nhiệt cho Đặng Trĩ, trong bài đăng chỉ gọi cô ta là nữ nghệ sỹ người Hoa, dù sao dân mạng cũng chỉ muốn xem Diệp Tuệ thôi, nào biết Đặng Trĩ là ai.

Việc này cũng nhằm tỏ thái độ của phía Hoa Thụy với đoàn đội của Đặng Trĩ, muốn dựa hơi nổi mình tình nổi nhất của công ty chúng tôi á? thật ngại quá, ngay cả Đặng Trĩ là ai chúng tôi còn không biết nữa là.

Nhân đây cũng chính là lời cảnh cáo của Hoa Thụy với Đặng Trĩ, hành động lần trước đã làm cô ta mất hết tài nguyên show thực tế rồi, sau lần bê mặt này nữa thì e là từ nay về sau cô ta sẽ chẳng nhận được một tài nguyên nào nữa đâu.

Diệp Tuệ lần đầu tiên bước trên thảm đỏ liên hoan phim Berlin, đây là một chủ đề rất nóng, trên mọi diễn đàn đều đang chú ý tới chủ đề này.

Những tin tức trên mạng đều phải có tên Diệp Tuệ và ảnh của cô thì mới có người bấm vào xem, cho nên ảnh bọn họ đăng đều là ảnh Diệp Tuệ chụp một mình, ảnh Diệp Tuệ ở chung khung hình với Đặng Trĩ, ảnh Đặng Trĩ nhìn chăm chăm Diệp Tuệ...

Mà tấm ảnh được đăng nhiều nhất là ảnh Diệp Tuệ giờ tay ra trước mặt Đặng Trĩ.

Váy của Đặng Trĩ trải ra thảm đỏ, giống như một đóa hoa nở rộ, đáng vẻ cô ta hiền lành đáng yêu nhìn Diệp Tuệ, trông như vừa bị bắt nạt.

Mà biểu cảm của Diệp Tuệ thì rất bình thản, bộ váy đen khiến cho cô càng thêm nhã nhặn đoan trang, cô đi tới trước mặt Đặng Trĩ, cúi người đưa một tay ra, tay còn lại thì giữ ngực áo.

Đặng Trĩ ở trong trường là hoa khôi, nhưng không thể so được với Diệp Tuệ cũng như các nữ nghệ sỹ khác trong giới giải trí.

Động tác ngã xuống của Đặng Trĩ trước mặt Diệp Tuệ diễn rất thật, cực kỳ khó coi, cổ vurun ra đằng trước, ngược lại còn để lộ ra khuyết điểm trên thân hình.

Chỉ muốn những ai xem xong tấm ảnh này sẽ hiểu rõ một chuyện.

Đó là ai mới thật sự là một con thiên nga đen cao quý

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mất Âm Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Edit: Ngân Nhi

Chủ đề #Diệp Tuệ ở liên hoan phim Berlin# ngày càng hot trên Weibo, dân mạng khi tìm kiếm về Diệp Tuệ cũng sẽ thấy những bài về Đặng Trĩ mà đoàn đội của cô ta đăng lên.

Đặng Trĩ bị vấp ngã, Diệp Tuệ giờ tay đỡ, trong nháy mắt, bức ảnh này đã được lan truyền khắp các trang mạng internet.

“Ha ha ha ha Đặng Trĩ bị ngã là cái thế loại gì vậy, về mặt kia của cô ta là để chuẩn bị đăng bài kẻ khổ đây à? Vấn đề là ở thảm đỏ có rất nhiều người, ai cũng thấy là Diệp Tuệ không hề làm cô ta bị ngã.”

“Diệp Tuệ cũng giả tạo quá, tôi thấy cứ kiểu kiêu thế nào ý, tham dự được liên hoan phim Berlin là nghĩ mình giỏi lắm rồi đây à?”

“Giả tạo? Lầu trên sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh nào vậy? Sống đến bây giờ vẫn chưa gặp được người tốt à? Diệp Tuệ chỉ có lòng đỡ Đặng Trĩ dậy thôi mà, sao lại suy diễn như thế? Mờ to mắt ra mà nhìn đi, người đáng bị chửi phải là Đặng Trĩ đấy!”

“Hơ hơ, đó là một trong ba liên hoan phim lớn nhất của làng điện ảnh đấy, không phục thì báo idol nhà cô đến tham dự cùng đi.”

“Đặng Trĩ sao không tự soi gương nhìn lại mình đi nhì, trình gì mà được gọi là Tiểu Diệp Tuệ, liêm sỉ vứt hết trên thảm đỏ nước ngoài rồi, xấu hổ chết đi được.”

Dân mạng trong nước đều đang tranh luận xem không biết có phải Đặng Trĩ cố tình ngã để tạo nhiệt không, nhưng truyền thông nước ngoài đều chỉ nhắm ống kính vào Diệp Tuệ thôi. Các bức ảnh được chụp đều chỉ chụp cảnh Diệp Tuệ đưa tay ra, Đặng Trĩ ngã bên dưới thì chẳng ai quan tâm.

Lúc cúi đầu trông Diệp Tuệ thật đẹp, trên insta dân mạng cũng like nhiệt tình, bọn họ đều hỏi không biết nữ minh tinh châu Á này là ai.

Ngoài dự kiến là, bức ảnh Diệp Tuệ khom lưng xuống lại là hình ảnh gây được ấn tượng lớn nhất.

trên mạng ngập tràn bình luận, còn Diệp Tuệ chỉ ở Berlin yên lặng chờ đợi công bố kết quả bình chọn, chú ý đến điểm số mà khán giả cùng truyền thông nước ngoài chấm cho “Ninh Linh”.

Sau khi phim được công chiếu, “Ninh Linh” đã tạo được một cú nổ lớn cho liên hoan phim Berlin!

Những người đi xem phim đều lên mạng bình luận, tò về họ đã được xem một bộ phim xuất sắc với diễn xuất đỉnh cao ở liên hoan phim.

Càng ngày càng có nhiều khán giả ngoại quốc đến rạp xem phim rồi rơi nước mắt, bọn họ không biết Diệp Tuệ là ai, nhưng họ sẽ nhớ đến vai diễn Ninh Linh mà cô đã thể hiện rất tốt.

trên đời thật sự có người có thể diễn tả được hết mọi cảm xúc của Ninh Linh sao? Nếu câu hỏi này có từ một tháng trước thì chắc chắn mọi người sẽ không thể trả lời được.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng bây giờ đây, ai cũng sẽ đồng loạt nhất trí trả lời rằng, chỉ có Diệp Tuệ mà thôi.

Mấy ngày sau, “Ninh Linh” đã trở thành bộ phim có số phiếu bầu cao nhất ở hạng mục “Bộ phim đáng xem nhất ở liên hoan phim Berlin”.

Đây là phim trong nước hiếm hoi được đánh giá cao ở nước ngoài, danh tiếng của Diệp Tuệ ở Berlin cũng tăng lên không ngừng, rất có khả năng một lần trở thành ảnh hậu Berlin.

Những tin tức tập tới khiến cho lòng người hưng phấn, những dân mạng không thể ra rạp xem phim đã vote cho “Ninh Linh” là phim mà họ muốn được xem online nhất.

Trò cười xảy ra trên thảm đỏ đã bị người ta quên lãng, mọi người đã sớm không nhớ Đặng Trĩ là ai nữa.

Ngày diễn ra lễ trao giải, Diệp Tuệ lại thay một bộ lễ phục khác.

Lần này cô không mặc đơn giản như lần trước, mà mặc một bộ váy màu xanh da trời với tà váy tung bay, đeo bông tai ngọc trai, nhìn vô cùng cuốn hút, nhưng vẫn không thiếu đi nét sang trọng và quý phái.

Ngồi trong hội trường, đoàn làm phim “Ninh Linh” ai cũng vui mừng khôn xiết, cả trên mạng lẫn bên ngoài đều nhất trí khen ngợi, chứng minh những cố gắng của họ là không hề uổng phí.

thật ra bọn họ cũng không quan tâm đến kết quả cho lắm, Tịch Diễm chỉ làm phim vì người mình yêu, cũng coi như một lời chào tạm biệt với điện ảnh.

Lúc công bố giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, ống kính hướng về Diệp Tuệ, biểu cảm của cô khá bình thản, có lẽ vì là lần đầu tiên được lọt vào đề cử nên cũng không hy vọng quá nhiều.

Lúc khách mời lên trao giải hô lớn tên của Diệp Tuệ, toàn trường lập tức vang lên những tràng pháo tay nhiệt liệt, giải thưởng điện ảnh Berlin năm nay, lần đầu tiên được trao cho một người mới, Diệp Tuệ.

Tuy ngoài dự kiến, nhưng lại khiến cho người ta rất hài lòng.

Tin này nhanh chóng được dân mạng lan truyền: [Tin vui! Diệp Tuệ giành giải diễn viên xuất sắc ở liên quan phim Berlin rồi!]

“Aaaaaa tôi phát điên mất, tôi biết rồi sẽ đến ngày này mà, tự hào quá đi Tuệ Tuệ ơi!”

“Đây là tiểu hoa đầu tiên nhận được giải thưởng nước ngoài nhì, Thường Huyễn còn chưa làm được đâu, Diệp Tuệ đúng là có cả thực lực lẫn may mắn.”

“Tôi này đừng nhắc đến những người khác, tập trung chúc mừng Diệp Tuệ nhận giải thôi, mọi người đừng có gây war nhé.”

“Diệp Tuệ lúc mới ra mắt thì toàn bị hắc, đến khi đóng vai phụ trong phim Thế Tử thì mới thôi, sau lại là diễn viên đạt doanh thu phòng vé tốt, bây giờ còn nhận được giải thưởng lớn, cô ấy đã hồi sinh sau một quãng thời gian bị người ta chửi rủa.”

“thật không dám tưởng tượng là có ấy đã cảm thấy như thế nào khi bị mọi người chỉ trích nhiều như thế, thương quá.”

Diệp Tuệ đã lấy được giải ảnh hậu Berlin, chứng minh được thực lực của bản thân, sẽ không có ai dám lấy lý do kỹ năng diễn xuất tệ để nói xấu cô nữa.

Suốt một ngày, những tin tức có liên quan đến Diệp Tuệ tràn ngập khắp các diễn đàn, trong top 10 hot search trên Weibo cũng phải có đến năm từ khóa có tên của cô.

Dior tranh thủ dịp này quảng cáo mẫu son mới mà Diệp Tuệ đại ngôn, số lượng đặt trước tại các cửa hàng chính hãng ước tính đã vượt quá một trăm ngàn thỏi son chỉ trong một tiếng đồng hồ!

Hộp quà hoa hồng Champagne của Luxury Garden do Diệp Tuệ đại ngôn cũng hết sạch hàng ở toàn bộ các cửa hàng trong thành phố.

Muốn doanh thu phòng vé có doanh thu phòng vé, muốn giải thưởng có giải thưởng, khả năng quảng cáo thu hút lượng tiêu thụ sản phẩm cũng đứng đầu, Diệp Tuệ trở thành người nổi nhất trong số các tiểu hoa mới ra mắt.

Liên hoan phim Berlin đã kết thúc, Diệp Tuệ không vội vã trở về ngay mà ở lại Đức thêm một ngày nữa.

cô chưa từng đi du lịch nước ngoài với Thẩm Thuật, muốn hẹn hò với anh một chút, thế nhưng buổi hẹn hò đã lại bị cắt ngang.

Mấy hôm trước, sau khi Diệp Tuệ bất gặp hiện tượng kỳ quái trong phòng khách sạn, hai người liền đổi sang phòng khác, từ đấy thì không còn chuyện gì xảy ra nữa.

Thẩm Thuật vẫn luôn ở bên cạnh cô, cô cũng không nhìn thấy con ma nào, cho nên chuyện kỳ lạ kia đã bị cô vứt ra sau gáy.

Diệp Tuệ đọc hướng dẫn du lịch, vì chưa từng đi Đức nên cô không biết nên đi chơi chỗ nào, cho nên đành phải vừa xem hướng dẫn du lịch vừa lập hành trình cho buổi hẹn hò.

Thẩm Thuật có việc phải xử lý nên không ở trong phòng, Diệp Tuệ ngồi một mình.

“Chị Diệp.” một giọng nói trầm thấp vang lên sau lưng cô, làm cô lạnh cả người.

Diệp Tuệ quay đầu lại theo bản năng, nhưng không nhìn thấy gì cả, cô có phần bối rối, lập tức đứng dậy bước nhanh đến chỗ cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ rất sáng, chỉ cần kéo rèm cửa ra là mấy con ma sẽ không dám lại gần, cách này cô đã học được từ Thẩm Thuật.

“Chờ chút, đừng kéo rèm ra mà.” Giọng con ma trở nên gấp gáp.

Diệp Tuệ nắm chặt rèm, chỉ cần con ma kia có hành động gì đáng sợ là cô sẽ mở rèm ra luôn.

Lần này thì cô cũng được nhìn thấy đáng vẽ của con ma kia, cậu ta núp đằng sau salon, lên lút e sợ nhìn Diệp Tuệ.

Có vẻ người này rất nhát gan, dường như chỉ một tiếng động vang lên thôi cũng đủ khiến cậu ta cảm thấy sợ hãi.

“Chị Diệp, tên em là Edward.” Cậu ta nhẹ nhàng giới thiệu tên.

Diệp Tuệ nhớ lại, cái tên này đã từng hiện lên trong tấm gương ở căn phòng lần trước cô ở, vậy là cậu ta đi theo cô sang đây sao?

Hình như cậu ta là ma lai, có thể lẫn cả dòng máu của người châu Á, cho nên cậu ta mới dùng cả tiếng anh lẫn tiếng Trung để nói chuyện với cô.

“Sao cậu lại giả thần giả quỷ để dọa tôi như thế? Cậu có ý phải không!”

Ma lai nghe xong liền cuống cuống giải thích: “không phải em muốn hù dọa chị đâu, em chỉ muốn chị giúp em một việc thôi. Em không dám nói trực tiếp với chị vì sợ quấy rầy đến cuộc sống của chị.” Cậu không hề biết rằng chính cái cách làm mà cậu cho là tốt mới tạo thành khủng hoảng với Diệp Tuệ.

Còn chưa kịp nói tiếp thì cửa phòng khách sạn đột nhiên mở ra, Thẩm Thuật đã giải quyết xong chuyện công việc và quay về.

Thấy Diệp Tuệ đang đứng nép vào cửa sổ, tay nắm chặt rèm cửa, mắt nhìn vào một góc phòng, Thẩm Thuật liền nhìn theo tầm mắt cô, hỏi: “Nó ở đâu? Có cần anh xử lý giúp em không?”

Ma lai vừa trông thấy Thẩm Thuật thì sợ hết hồn, lại nghe Thẩm Thuật nói thế, cậu gần như muốn chui vào tường ngay lập tức luôn.

Diệp Tuệ vội thà lòng tay rồi đi về phía anh: “không cần đâu, chuyện tối hôm trước là do cậu ta làm, hình như cậu ta có việc muốn em giúp.”

Thấy Thẩm Thuật ngồi xuống rồi, ma lai mới dám dịch người ra bên ngoài một chút.

“Em muốn tìm mẹ em.” Đáy mắt cậu tràn ngập khát vọng.

Advertisement / Quảng cáo

thì ra sau khi sinh cậu ta, mẹ của cậu đã rời xa cậu để đi theo đuổi ước mơ, cậu ở bên bố từ nhỏ, nhưng về sau bố cậu gặp chuyện không may qua đời nên cậu được đưa đến viện phúc lợi.

Hồi trước hai mẹ con vẫn giữ liên lạc với nhau, nhưng từ sau khi cậu vào viện phúc lợi thì hai mẹ con đã hoàn toàn bị mất liên lạc.

Cậu không biết mẹ cậu không cần con trai hay chỉ là không thể liên lạc được với cậu thôi.

Sau này, cậu tìm người tra số điện thoại mà mẹ vẫn thường gọi tới, biết được số điện thoại đó là từ khách sạn này gọi đến.

Cậu còn chưa kịp tích góp tiền đi nước ngoài thì đã mất mạng sau một tai nạn ngoài ý muốn, sau khi biến thành ma, cậu bay lượn khắp nơi, một đường tới nước Đức, đến đúng khách sạn này.

Vì cậu ma lai có mẹ là người Hoa, cho nên mỗi khi trong khách sạn này có người Hoa đến ở thì cậu nhất định sẽ chú ý tới người đó.

Cậu rất muốn được gặp lại mẹ mình.

Lúc Diệp Tuệ chưa đến thế giới này, hoàn cảnh của cô cũng có phần tương tự với cậu ma lai kia, cô cũng bị người ta đưa vào cô nhi viện, chưa từng được gặp mẹ ruột của mình.

cô đang định nói đồng ý thì Thẩm Thuật ngồi bên cạnh đã nói trước.

“Đề anh tìm giúp em” Thẩm Thuật không nhìn thấy cậu ta, nhưng sau khi nghe Diệp Tuệ truyền đạt lại, anh liền hướng về không khí nói một câu như vậy.

Diệp Tuệ thoáng cái đã đoán được tâm tư của Thẩm Thuật, từ nhỏ anh đã bị mẹ bỏ rơi, mặc dù anh đã không còn quan tâm đến chuyện mình có còn nhận được tình thương của mẹ hay không, nhưng anh muốn giúp cậu bé mười mấy tuổi này thực hiện được nguyện vọng ấy.

Thẩm Thuật và Diệp Tuệ đồng lòng nhất trí, nếu mẹ của cậu ma lai này đã ở trong khách sạn gọi nhiều cuộc điện thoại như thế thì rất có thể là chị ấy đang làm việc ở đây.

Thẩm Thuật nhờ người quen ở đây lấy cho mình danh sách các nhân viên đã làm việc ở khách sạn này trong mấy năm qua. Cậu ma lai kích động đứng bên cạnh nhìn, nói mẹ của cậu tên là Lý Tố.

Thẩm Thuật gõ cái tên ấy vào, nhưng không hiện ra người mà bọn họ cần tìm.

Bầu không khí lúc này đột nhiên trầm xuống hẳn.

Diệp Tuệ yên lặng một lúc rồi suy đoán: “Liệu chị ấy có từng đánh đàn piano ở sảnh khách sạn không nhỉ?”

Mẹ của cậu ma lai đánh piano rất giỏi, vì theo thói quen nên mới tới nước Đức, cho nên rất có thể chị ấy đã kiếm tiền bằng nghề này.

May là khách sạn cũng cẩn thận lưu lại hết tên của những người được thuê làm việc, lần này bọn họ đã không phải thất vọng.

một thời gian sau khi mẹ của cậu ma lai đến nước Đức, chị vẫn luôn đánh đàn trong khách sạn, may mắn là năm ấy có một nhân viên khách sạn là người Hoa, từng làm bạn với chị, bây giờ vẫn còn đang làm việc ở đây.

Diệp Tuệ sợ người ta sẽ nhận ra mình nên không cho Thẩm Thuật đi theo mà một mình tới hỏi chuyện nhân viên kia.

“Chị có biết Lý Tổ không ạ?” Giọng Diệp Tuệ có hơi gấp gáp, cậu ma lai đứng bên cạnh cũng đang chờ mong câu trả lời.

“Chị hỏi Lý ạ? cô ấy đã không làm việc ở đây từ lâu rồi, cô ấy đang phải đi tìm con mình ạ.”

Diệp Tuệ ngăn ra: “Con? Chị ấy thật sự đã trở về tìm con sao?”

Người nhân viên gật đầu: “thật ra cô ấy vẫn luôn giữ liên lạc với con mình qua điện thoại, nhưng đột nhiên đến một ngày lại bị mất liên lạc, cô ấy rất lo sợ nên đã vay tiền người ta để về nước, nhưng hình như mãi vẫn không tìm được nên mới quay lại nơi này.”

Diệp Tuệ hỏi ngay: “Bây giờ chị ấy đang ở đâu ạ?”

Nhân viên nói: “cô ấy ở trong một căn hộ nhỏ đằng sau khách sạn ạ.”

Diệp Tuệ khó nén được sự mừng rỡ, sau khi hỏi được địa chỉ, liền lập tức về phòng tìm Thẩm Thuật.

“Thẩm Thuật.” Diệp Tuệ nói, “thì ra không phải mẹ của cậu bé kia bỏ rơi cậu bé đâu, chị ấy lại quay về đây tìm con rồi đây.”

Diệp Tuệ hiểu nỗi tiếc nuối trong lòng mình cũng như Thẩm Thuật, bây giờ cô đã có cho mình một gia đình rồi, cũng mong rằng sự nuối tiếc trong lòng anh sẽ được vơi bớt đi.

Thẩm Thuật ngăn người, nhưng sau đó cười ngay, anh hiểu ý cô muốn nói, hai người ngầm hiểu ý nhau nhưng không ai nói ra.

Diệp Tuệ nhanh chóng hóa trang cho mình hoàn toàn khác, cũng làm luôn cho cả Thẩm Thuật rồi cả hai mới rời khỏi khách sạn.

Hôm nay hơi nắng nên Diệp Tuệ phải che ô cho cậu ma lai không phải tiếp xúc với ánh mặt trời.

Thẩm Thuật đứng bên cạnh bỗng bật cười, nói: “Có một lần anh đi qua tập đoàn Vi thị, nhìn thấy một cô gái che ô lúc trời nhiều mây, chắc là em rồi.”

Diệp Tuệ biết anh đang nhắc đến lần cô giúp đỡ em gái ma fan cuồng, lúc ấy tuy rằng trời nhiều mây, nhưng đôi lúc lại hé ra ánh mặt trời, cho nên cô đành phải che ô.

Diệp Tuệ chỉ vào ô nói: “Hay anh cầm ô đi nhé?”

Thẩm Thuật còn chưa nói gì thì cậu ma lai đã yếu ớt phản bác: “Chị à, em nghĩ chị vẫn nên cầm ô thì hơn ạ.”

Diệp Tuệ: “...”

Căn hộ ở gần khách sạn nên bọn họ đi một tí là đến, Diệp Tuệ gõ cửa căn hộ, không lâu sau thì có một người phụ nữ ra mở.

Diệp Tuệ chưa xem ảnh Lý Tổ nên không chắc chị ấy có phải Lý Tổ không: “Xin hỏi chị có phải là Lý Tổ không ạ?”

Người phụ nữ gật đầu: “Đúng rồi, cô tìm tôi có việc gì không?”

Diệp Tuệ còn chưa kịp hỏi tiếp thì cậu ma lai đã nghi ngờ nói: “Người này nhìn không giống trong ảnh tí nào, bà ấy không phải mẹ em đâu.”

Diệp Tuệ sững người, phản ứng lại rất nhanh: “Tôi muốn hỏi chị một việc, có phải chị có một cậu con trai tên là Edward không ạ?”

Người phụ nữ kia cũng sững người, ngữ điệu trở nên gấp gáp: “cô biết nó sao? Chắc nó được ai nhận nuôi rồi, tôi không thể tìm được nó.”

Diệp Tuệ nói: “Cậu ấy đã qua đời rồi à, trước khi chết nguyện vọng của cậu ấy là được gặp mẹ mình lần cuối, nhưng hình như chị và Lý Tổ trong ảnh của cậu ấy nhìn không giống nhau.”

Người phụ nữ lắc đầu: “Tôi tên Lý Tổ, nhưng có một người khác cùng tên với tôi, cô ấy mới là mẹ của Edward. cô ấy và tôi cùng đi làm kiếm tiền, vừa học vừa làm để theo đuổi ước mơ, nhưng cả hai chúng tôi đều thất bại.”

“cô ấy mắc bệnh nặng nhưng lại không muốn tiêu số tiền đã kiếm được vào việc chữa trị, nên đã nhờ tôi chia ra nhiều khoản để gửi dần cho con trai cô ấy là Edward, rồi bảo tôi đóng giả làm cô ấy để gọi điện cho Edward.”

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật đưa mắt nhìn nhau, mơ hồ đoán được kết cục của Lý Tổ.

Advertisement / Quảng cáo

Người phụ nữ kia lại nói: “Tôi không thể hoàn thành được ước mơ, liền nhận việc đánh đàn dương cầm ở khách sạn, cứ cách một thời gian tôi lại dùng điện thoại của khách sạn để gọi điện cho Edward, cho đến ngày nó được nhận nuôi.”

“Vì không thể tìm được nó, nên tôi lại trở về đây.”

Diệp Tuệ khó khăn lên tiếng: “Chị ấy bây giờ đang ở đâu ạ?” Hay nói rõ hơn là, chị ấy hiện đang được chôn cất ở đâu?

Người phụ nữ nói địa chỉ công viên nghĩa trang cho bọn họ, Thẩm Thuật lái xe, đỗ lại trước cửa vào. Trong công viên nghĩa trang rất yên tĩnh, lúc này trời cũng đã tối.

Cậu ma lai quay người nói lời cảm ơn với Diệp Tuệ và Thẩm Thuật: “Em tự vào tìm được rồi ạ, cảm ơn anh chị nhiều lắm.”

Diệp Tuệ biết cậu bé đã không còn cần đến sự giúp đỡ của cô, theo đó, sự tiếc nuối trong lòng cậu cũng không còn nữa rồi.

Diệp Tuệ và Thẩm Thuật dừng bước, không đi vào.

Khu nghĩa trang có lẽ là nơi khiến cho nhiều người thấy sợ, nhưng đối với Diệp Tuệ và Thẩm Thuật thì đây là nơi có thể khiến cho niềm tiếc nuối trong lòng mỗi người tan biến hoàn toàn.

Bên cạnh khu nghĩa trang là công viên, phóng viên sẽ không mò tới đây, cho nên lúc này sẽ không có ai tới quấy rầy bọn họ hết.

Diệp Tuệ đưa tay ra với Thẩm Thuật: “Em muốn nắm tay.”

Thẩm Thuật ngăn ra một lúc rồi cầm tay cô.

Diệp Tuệ kéo tay anh ra, cố ý nói lại lời mà mình đã nói lúc say rượu: “Thẩm Thuật, em muốn nắm tay thế này này!”

Thẩm Thuật cũng đã nhớ hết những chuyện xảy ra hôm đó, không cần cô hướng dẫn lại, anh nhanh chóng xộc tay đan vào giữa các ngón tay cô, mười ngón tay nắm chặt nhau.

không biết anh học được ở đâu, sau khi nắm tay cô, anh lại kéo tay hai người bỏ vào túi áo mình.

Diệp Tuệ nói một câu rất sát phong cảnh: “Thẩm Thuật, đảm bảo khi bọn mình chết sẽ không bị ai bắt nạt đâu.”

Thẩm Thuật nhìn cô, chờ cô nói tiếp câu sau.

Diệp Tuệ nghiêm túc nói tiếp: “Vi em cảm thấy, cho dù có biến thành ma thì anh cũng sẽ là một con ma lợi hại nhất, chắc chắn sẽ bảo vệ được em.”

Thẩm Thuật: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Mối Ám Dương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

